

Giới thiệu Thần Châu Tam Kiệt

Truyện được tác giả xây dựng với những nhân vật Âu Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyên, cuộc hành trình của bọn họ khi đi truy tìm những bọn ác đồ giả danh bất đầu.

Truyện được xây dựng với nhiều tình tiết hấp dẫn, lối viết thu hút bạn đọc, các chiêu thức võ thuật, các màn tỷ thí võ nghệ, những màn thi quyền, đấu trí của các bậc anh tài võ lâm thực sự rất đẹp mắt. Khung cảnh, không gian và thời gian được sắp xếp phù hợp, tạo nên một truyện kiếm hiệp đặc sắc.

Vẫn là cuộc hành trình của ba người, vẫn là cuộc truy đuổi, vẫn là những khó khăn, nhưng ta lại thấy được đâu là tình huynh đệ gắn kết, đâu là lòng người hiểm ác, đâu là tình thần hiệp nghĩa. Rồi còn những gì sẽ chờ đón họ phía trước, một Âu Dương Siêu tài ba xuất chúng, vang danh thiên hạ; một Giang Mẫn thấu lý đạt tình cùng với Tiểu Uyên. Đọc truyện để chu du và trải nghiệm cùng các nhân vật để biết đâu là võ lâm, là chốn giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cuộc hẹn ước ở Hoàng Sơn

Tiếp theo bộ Võ lâm tam tuyệt nhưng không kiếm ra truyện để up

-----
Âu Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyên ba người sau khi từ biệt bà di với các người cao thủ của phái Nam Hải rồi liền lên đường đi luôn, vừa đi vừa điều tra tung tích của những tên ác đồ mạo danh giả họa mình.

Ngày tháng như trôi đi, hết ngày này sang ngày nọ, càng ngày càng tới kỳ phước ước ở Hoàng Sơn, mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của những tên ác độc kia. Chẳng cũng không hiểu chúng định hại mình như thế để làm gì?

Âu Dương Siêu rầu rĩ vô cùng, càng nghĩ càng tức giận bọn ác đồ, và đã có nhiều lần chẳng thể đọc :

“Thế nào cũng có một ngày Âu Dương Siêu ta bắt được bọn ác đồ ấy, ta sẽ cho chúng phải chịu đựng khổ sở rồi đánh cho chúng đến tan xương nát thịt, không còn một manh giáp nào ta mới chịu nghe.”

Không bao lâu, đã đến ngày mười hai tháng ba, cách ngày phước ước chỉ còn hai ngày thôi.

Thế rồi Âu Dương Siêu cùng Giang Mẫn, Tiểu Uyên đi Hoàng Sơn luôn.

Khi tới chân núi Hoàng Sơn đã giữa trưa hôm mười bốn tháng ba rồi.

Lúc ấy Ngũ kỳ Kỳ chủ đã dẫn theo Kỳ hạ cao thủ tề tựu ở Duyệt Phúc khách sạn, tại thị trấn dưới chân núi.

Bọn họ tất cả là ba mươi bốn người, bao trọn khách sạn đó để ở mà đợi chờ Tân minh chủ giả lâm. Ba mươi tư người đó là Kim kỳ Cửu anh, Ngân kỳ Bát kiệt, Đồng kỳ Thất hổ, Thiết kỳ Tứ hùng Tam nghĩa, Ngọc kỳ Song oanh Song phụng và cuối cùng là Ngũ đại hộ pháp. Nhưng ngoài số đó ra còn có Nhị anh, Nhị kiệt, Nhị hổ, Nhị nghĩa và Song phụng, mười người đã được đi canh gác Mê Tiên cốc, còn Tiểu Uyên thì theo hầu Âu Dương Siêu, cho nên chỉ thấy có ba mươi bốn người là vậy.

Khi Âu Dương Siêu với hai nàng đang đi, còn cách mười dặm nữa thì tới thị trấn, thì Ngũ kỳ Kỳ chủ đã hay tin, liền cùng Ngũ đại hộ pháp dẫn các thuộc hạ cao thủ ra tận ngoài thị trấn nghênh đón.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, mọi người liền cúi mình vái chào, đồng thanh lớn tiếng hô :

- Cung nghênh Minh chủ ngọc giả!

Tiếng hoan hô của ba mươi tư người kêu vang như sấm động.

Âu Dương Siêu thấy vậy cảm động vô cùng vội chấp tay đáp lễ mọi người rồi lớn tiếng nói :

- Quý vị Kỳ chủ, các anh em, xin quý vị chớ có đa đoan hành lễ như vậy. Âu Dương Siêu tôi có tài đức gì đâu mà được các vị mến chuộng như thế? Ngoài sự cảm ơn ra, bốn Minh chủ nguyện sau này sẽ cùng các vị đồng cam cộng khổ, để hoàn thành chí nguyện lớn của ba vị lão Minh chủ.

Chàng vừa nói xong, tiếng hoan hô của mọi người lại vang lên.

Thế rồi nhóm người đó tiễn hô hậu ủng đưa chàng về Duyệt Phúc khách điểm.

Tin Âu Dương Siêu hẹn đấu với bảy môn phái ở núi Hoàng Sơn đã lan đi khắp nơi từ hai tháng trước. Vì thế trong hai ba ngày nay, thị trấn nhỏ này đã có không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ tụ tập, nhất thời đã biến thị trấn nhỏ bé này ấy thành một nơi phồn thịnh và náo nhiệt vô cùng. Tiếng hoan hô của mọi người ở ngoài thị trấn đã làm kinh động tới quần hùng võ lâm.

Tất nhiên, họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà lại ồn ào đến như thế.

Khi mọi người đón rước Âu Dương Siêu vào tới trong thị trấn, hai bên đường phố đã thấy đứng chật ních những giang hồ hào kiệt. Trong số đó có mặt luôn cả Kiếm Chương Song Tuyệt Đông Phưong Hạo, Tiêu Dao thư sinh Bạch Tuấn Dương. Các vị lão tiền bối võ lâm thấy vậy đều rung mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng :

- “Xem như vậy, trong trận đấu tại Hoàng Sơn này, chưa biết chừng bảy đại môn phái sẽ bị xóa tên trong võ lâm..”

Lúc ấy, trời bỗng tối sầm, mây đen kéo phủ, tựa như trời đang ai oán mà muốn khóc vậy.

Có lẽ vì thấy tấn thảm kịch sắp sửa xảy ra ngày mai đây sẽ thảm khốc vô cùng, nên mới buồn thảm muốn khóc như thế.

Trên đỉnh núi Thiên Đô, người ta thấy có một cái bàn gỗ, trên phủ vải trắng. Ngay giữa bàn có đặt một cái hương án dài bốn thước, rộng hai thước. Trên hương án có thờ một chiếc bài vị đề “Thần Kiếm Trấn Bất Hoang, Âu Dương đại hiệp phu phụ chi thần vị”.

Lư hương ở trước bài vị khói bốc lên nghi ngút.

Chiều hôm trước, người ta vẫn còn chưa thấy có đặt hương án này, mà sáng sớm hôm ngày rằm đã thấy có rồi. Khỏi cần phải nói rõ, ai cũng biết đó là Âu Dương Siêu đã nhất định trả thù cho cha mẹ mình rồi.

Giữa cơn mưa phùn bay lất phất, và do năm đại hộ pháp bảo vệ chung quanh. Âu Dương Siêu rời khỏi Duyệt Phúc khách điểm, phía sau là Ngũ kỳ chủ với các tay cao thủ cũng thùng thảng đi lên đỉnh núi Thiên Đô...

* * * * *

Lúc ấy, trời sáng tỏ, Âu Dương Siêu và các người tùy tùng đã lên tới đỉnh núi rồi mà trước đó vẫn chưa có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu từ từ bước tới bàn thờ lặng lẽ khấn thầm :

- Sắp đến giờ con trả thù cho cha mẹ rồi đây! Cha mẹ có linh thiêng xin mách bảo con nhận biết được ngay tên hung thủ chính, để người khác khỏi bị chết oan chết uổng!

Khấn xong, chàng từ từ quay lại đứng yên, trong rất oai phong, khiến ai trong thấy cũng phải hoảng sợ. Quả thật, chàng xứng đáng là Minh chủ của một Minh.

Ngũ đại hộ pháp lúc nào cũng đi cạnh chàng, họ đứng thành hình bán nguyệt, còn Ngũ kỳ Kỳ chủ và các thuộc hạ đều nghiêm nghị đứng hai bên.

Không khí trên núi rất yên tĩnh, đến nỗi một tán lá rơi xuống, ai ai cũng đều nghe thốt rõ hết.

Đột nhiên, có mười mấy cái bóng người, nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi.

Người đi đầu lại Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu Bang chủ của Cái bang, võ công và tài trí đều cái thế, đã oai trấn bảy tỉnh miền Nam, sáu tỉnh miền Bắc.

Theo sau y là Hắc Bạch song đồng với Bát kiệt đều là cao thủ của Cái bang. Vừa trông thấy Kính Nghiêu, Âu Dương Siêu đã chấp tay vái chào và lớn tiếng nói :

- Vì sự ân oán của cá nhân Âu Dương Siêu tôi mà phải phiền đến Bang chủ giá lâm Thiên Đồ Phong, Âu Dương Siêu tôi cảm thấy không yên dạ chút nào.

Ở dưới núi, Kính Nghiêu đã nghe đồn Âu Dương Siêu nhận chức Minh chủ của Ngũ Kỳ mình, do Võ lâm Tam tuyệt sáng lập từ hồi ba mươi năm về trước. Tuy y là Bang chủ của một bang phái lớn, nhưng lúc này y không dám gọi Âu Dương Siêu là hiền đệ như trước nữa, nên vừa thấy Âu Dương Siêu vái chào, y liền đáp lễ lại bảo rằng :

- Xin Minh chủ đừng nên khách sáo như vậy! Lệnh tôn với lệnh đường là những vị đại hiệp mà nhất thời năm xưa ngẫu nhiên đã bị kẻ thù vây đánh giết hại, bên trong hình như không riêng gì sự ân oán của cá nhân mà còn lên can đến một sự bí ẩn của võ lâm nữa. Cái bang chúng tôi cũng là một bang của phái võ lâm, khi nào chúng tôi lại ngồi yên không lý đến việc này, nhưng...

Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp :

- Thư mô đã ra lệnh cho các đệ tử của các bang ngấm ngầm lưu ý điều tra xem nguyên nhân vụ án này như thế nào, nhưng mười lăm năm nay vẫn chưa tìm ra manh mối.

Âu Dương Siêu gật đầu và đáp :

- Xin đa tạ lòng hào hiệp của Bang chủ.

Cùng lúc ấy lại thêm mười mấy chiếc bóng khác nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi rồi tiến đến trước mặt Âu Dương Siêu.

Nhìn kỹ lại, Âu Dương Siêu bỗng giật mình kinh ngạc. Tuệ Quả đại sư, Chuồng môn phái Thiếu Lâm hàm hàm sắc mặt, bước đến nói :

- Kim Cương chân kinh là báu vật trấn chùa của tệt phái đã được canh giữ cẩn mật từ xưa tới nay, giờ mong thí chủ hãy hoàn trả cuốn kinh ấy cho. Vì thí chủ có lòng giữ chân kinh này, hà tất cũng vô dụng.

Âu Dương Siêu đang tươi cười bỗng sa sầm nét mặt. Chàng thấy lão hòa thượng hỏi nịnh một cách vô lý như vậy, liền quát lớn :

- Tại hạ đã nói đi nói lại nhiều lần cho đại sư biết là tại hạ chưa biết qua quý chùa bao giờ, sao đại sư lại đặt chuyện hỏi tại hạ một cách vô lý như thế? Chẳng lẽ đại sư chưa đi hỏi Băng Phách phu nhân hay sao?

Tuệ Quả đại sư là người Chuồng môn của một đại môn phái lớn nhất của võ lâm, có bao giờ bị ai quát mắng như thế này đâu, nhưng ông rất tốt bụng, nghe nói thế chỉ mỉm cười mà nói tiếp :

- Bản tăng đã đến Nghinh Băng Nhai rồi, tiếc thay Băng Phách phu nhân lại đi vắng, cho nên bắt buộc bản tăng phải trở lại quấy nhiễu thí chủ?

Băng Dung vội bước lên một bước lớn tiếng năn nỉ :

- Tuy ân sư đã rời khỏi Nghinh Băng Nhai, nhưng tiểu bối vẫn có thể chứng minh cho y là ngày hôm ấy, ngay ngày Thiếu Lâm mất cuốn Chân kinh ấy, y đang ở trên Nghiêu Băng Phách.

Tuệ Quả đại sư nghe nàng nói như thế lập tức quay sang hỏi lại :

- Ủa! Cô nương là ai thế?

- Đoàn Băng Dung! Môn hạ của Băng Phách phu nhân.

Đại sư hô lên Phật hiệu :

- A Di Đà Phật. Nếu lão tăng đã tin được lời thành thật của cô nương thì hà tất phải chạy Đông, chạy Tây như thế.

Băng Dung nghiêm mặt hỏi lại :

- Chẳng lẽ đại sư không tin được lời nói của tiểu bối là sự thật hay sao?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp :

- Lời nói của ai lão tăng cũng tin hết.

Băng Dung mỉm cười, nói :

- Nếu vậy đại sư còn hỏi làm gì nữa?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp :

- Nhưng vì hiện giờ chưa biết được ai là kẻ cắp Chân kinh ấy, lão tăng thân là Chuồng môn, đứng yên sao được.

- Thế lão hòa thượng nhất định cho việc làm động trời ấy là do tam đệ của tiểu bối ra tay hay sao?

Âu Dương Siêu đã sốt ruột, chịu không nổi nữa nên liền giơ tay lên can ngăn không cho Tuệ Quả đại sư hành động, mà quát tháo rằng :

- Đại sư nhất định là bảo tại hạ đã ra tay lấy trộm cuốn Chân kinh ấy, vậy đại sư có bằng cứ hấn hỏi gì mà dám bảo tại hạ đã tới chùa Thiếu Lâm rồi. Nếu có chứng cứ hấn hỏi, đừng nói một cuốn Chân kinh, mười cuốn hay tám cuốn, tại hạ cũng kiếm cho bằng được mang trả quý chủ ngay.

Thấy Âu Dương Siêu nói vậy, Tuệ Quả đại sư ngăn người ra không sao nói năng được nữa.

Quyên Quyên thấy vậy liền tiến lên một bước, xen lời vào :

- Phải. Chứng cứ đâu, đại sư nói đi.

Tuệ Quả đại sư vẫn nghiêm nghị nói :

- Tuy chùa Thiếu Lâm không có chứng cứ, nhưng núi Võ Đang có chứng cứ hấn hỏi...

Lão Hòa thượng chưa kịp nói tiếp, thì Trí Thanh đạo trưởng, người Chương môn của phái Võ Đang liền dẫn mười hai đạo sĩ tới nơi và trả lời như trên liền. Vừa hiện ra, Trí Thanh đạo trưởng đã tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp :

- Cảm ơn Âu Dương thí chủ đã nương tay cho.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp :

- Đạo trưởng nói như thế là nghĩa lý gì? Tại hạ đã gặp đạo trưởng bao giờ đâu?

Trí Thanh đạo trưởng gượng cười không trả lời quay đầu lại nhìn Nhất Phàm một cái và nói :

- Nhất Phàm, con lấy cái màn lĩnh vàng ra đây, để Âu Dương thí chủ xem.

Nhất Phàm nghe nói vậy móc lấy cuốn lĩnh vàng ra, giờ lên trái rộng phát phới một cái, rồi mặt lộ sát khí, vẻ mặt giận dữ, nhìn chằm chập vào Âu Dương Siêu.

Mọi người bỗng đưa mắt chăm chú nhìn tấm màn hình cũ bằng lĩnh vàng, ở giữa màn hơi bị cháy sém mất một lỗ thoi, còn chung quanh không có điểm nào khác lạ hết.

Âu Dương Siêu liền ngạc nhiên hỏi Trí Thanh đạo trưởng rằng :

- Đạo trưởng bảo chúng là tấm màn bằng lĩnh vàng này ư?

Trí Thanh đạo trưởng gật đầu đáp :

- Phải.

- Tấm màn này rất thường, trong chùa am nào mà chả có.

- Nhưng tấm màn này khác hẳn những tấm màn khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Tấm màn này là một trong hai tấm, dùng để cho cái tủ kho tàng của phái Võ Đang.

Âu Dương Siêu nhướn miệng cười :

- Như vậy có lạ lùng gì đâu, mà đạo trưởng lại dùng làm bằng chứng và cũng có liên can gì đến Âu Dương Siêu nữa đâu?

Trí Thanh đạo trưởng gần giọng :

- Liên quan với thí chủ rất lớn.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên hơn, chàng quát :

- Thật không ngờ, đạo trưởng đức cao trọng vọng như vậy mà cũng hồ đồ....

Trí Thanh quát lại :

- Thí chủ hà tất phải lừa dối người khác làm chi?

- Tại hạ không lừa dối ai hết! Tại sao đạo trưởng lại căn cứ vào một tấm màn này mà cam bảo tại hạ là trộm Quy Vân kiếm phổ của đạo trưởng như thế?

- Thí chủ muốn biết rõ, xin tới gần mà coi.

Trí Thanh đạo trưởng vừa nói dứt lời, tay giờ phát trần chỉ vào chỗ bị cháy sém lưng mà nói tiếp :

- Đó chả phải là một chứng minh hiển nhiên là sao? Vậy thí chủ còn cãi vào đâu được hơn..

Đến lúc này, không những Âu Dương Siêu ngỡ ngàng mà tất cả mọi người cũng ngạc nhiên theo.

Trí Thanh đạo trưởng lại hỏi Âu Dương Siêu :

- Thí chủ có phải là môn hạ duy nhất của Võ lâm Tam tuyệt ai ai cũng biết rõ hết, khỏi cần đạo trưởng phải hỏi lại như thế?

Âu Dương Siêu quắc mắt lên, đáp :

- Đúng! Không sai chút nào.

Trí Thanh đạo trưởng vòng tay lại, nói :

- Nếu vậy thì đúng rồi.

Âu Dương Siêu hỏi lại :

- Chẳng lẽ Võ lâm Tam tuyệt lại có nên quan can đến chuyện trộm cắp hay sao?

- Bản đạo không dám nói như thế.

- Thế thì tại sao?

Trí Thanh đại sư cười ha hả rồi quát :

- Kiếm, cờ và sáo của Tam tuyệt đều được võ lâm tôn trọng, ngoài ra còn một môn chương pháp nữa, không biết thí chủ có chịu nói cho mọi người hay biết môn ấy là chương pháp gì không?

- Đạo trưởng có thật sự cần biết không?

- Rất cần!

- Nhưng nếu tại hạ nói ra rồi, mà theo đúng luật của một Chương môn pháp, thì đạo trưởng sẽ xử như thế nào?

- Lúc ấy bản đạo sẽ có cách, quyết không để cho thí chủ phải thiệt thòi.

Âu Dương Siêu tức giận đến đỏ mặt, chàng quát lớn để mọi người cùng nghe :

- Đến lúc này thì tại hạ quyết không giấu diếm một ai hết, đó là Kiều Dương thần công.

Trí Thanh đạo trưởng nghe xong, liền mỉm cười :

- Nếu vậy thì xin thí chủ hãy xem đây.

Trí Thanh đạo trưởng nói tới đó liền quay người lại, dùng cây phát trần, chỉ vào tấm lĩnh vàng, rồi nói tiếp :

- Thí chủ! Đây là dấu vết của môn Kiều Dương thần công để lại, chẳng lẽ trên thế gian này còn môn võ công nào lợi hại hơn môn Kiều Dương thần công chăng? Như vậy bản đạo là kẻ tôn trọng chữ tín, thí chủ không nên nhiều lời nữa mà hãy mang nộp những gì đã lấy cắp của bản chùa.

Âu Dương Siêu tức giận đến sôi ruột. Chàng cứ trả lời liêu :

- Nếu tại hạ không trả lại thì làm sao?

- Đã mang tiếng một Minh chủ, thí chủ chỉ còn lấy cái chết mới hòng tránh thoát được công lý của bản phái. Thí chủ không nghĩ đến câu: “ác lai thì ác báo”?

- Nếu đạo trưởng cứ khẳng khái, nhất quyết đổ tội cho tại hạ, thì chắc chắn tại hạ sẽ không còn nén lòng được nữa.

Trí Thanh đạo trưởng vụt thối lui ba bước.

Tuệ Quả đại sư lập tức xen lời vào :

- Trong lời hứa của Trí Thanh lúc này, bản đạo sẽ dùng môn chương pháp của bản chùa để đối lại với thí chủ. Đó là Tinh Nguyệt Giao Huy Phó. Nhưng thí chủ đừng quên rằng: Tàn sát nhau như vậy có trái lòng hiếu sinh của trời không?

Âu Dương Siêu không biết pho Tinh Nguyệt Giao Huy là một pho võ công hộ pháp của phái Võ Đang, nên chàng chỉ đứng đưng đáp :

- Đòi bên đấu với nhau ai mạnh thì người nấy thắng sao đại sư lại chỉ trách có một mình tại hạ là người hiếu sát như vậy?

Đông Hải Nhất Kỳ đưa mắt ra hiệu, rồi nhảy tới cạnh chàng rì tai, khẽ nói :

- Hiền đệ, lão đạo Trí Thanh đã giở hộ pháp đại công ta, pho võ công này lợi hại lắm, hiền đệ phải coi chừng mới được.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu đệ cũng biết thế, nhưng tiểu đệ sợ gì.

Tuy Tuệ Quả đại sư chưa luyện tới mức Tam Hoa Tự Định nhưng tai rất thính lại nghe thấy hết lời nói của hai người liền cất lời nói rằng :

- Nếu người Chương môn có đắc thắng đi chăng nữa, khi đã giờ môn võ công bí truyền này cho người ngoài trông, theo đệ phải phạt ngồi nhìn mặt vào tường và tịch cốc mười năm chịu đủ tội dày vò ba nghìn sáu trăm ngày.

Âu Dương Siêu nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy rung mình một cái rồi hỏi tiếp :

- Nếu Trí Thanh đạo trưởng thua thì sao?

- Phải tự tử ngay tạ tội.

Hình như Trí Thanh đạo trưởng đã quyết ý rồi không đợi người khác lên tiếng liền múa phát trần và kiếm, mồm thì u oán nói :

- Việc đã xảy ra như vậy, bản đạo chỉ còn một lối đi này thôi, chứ không còn cách gì mà sống trộm ở thế gian này nữa xin hai vị chứng minh cho.

Đồng Hải Nhất Kỳ vội xua tay nói :

- Hãy khoan đã, hai bên không nên coi nhau như kẻ thù vậy. Quý vị nên rõ, nếu Trí Thanh với Âu Dương Siêu mà ra tay đấu với nhau là phái Võ Đang sẽ coi Âu Dương Siêu như kẻ thù truyền kiếp, đó là quan hệ của võ lâm Âu Dương Siêu cũng biết rõ lắm.

Lúc này chàng không khác gì đang cười trên lưng hổ, nhưng chàng vẫn vờn hai cánh tay lên lớn tiếng nói :

- Lão tiên bối không thể nói như thế được, cũng may đây không phải tại hạ định tâm đấu với phái Võ Đang.

Trí Thanh đạo trưởng vái chào Tuệ Quả đại sư với Đồng Hải Nhất Kỳ một vái, rồi dùng giọng bi đát nói tiếp :

- Tại hạ rất cảm ơn hai vị có lòng tốt như vậy, nhưng thân già này đã trao phó cho tiểu thí chủ này rồi.

Nói xong, y liền múa kiếm và phát trần xông lên luôn.

Lúc ấy mười hai kiếm thủ của phái Võ Đang đều đứng ở phía sau người Chương môn, thấy người Chương môn đã giờ thế võ “Tĩnh Nguyệt Giao Huy” ra rồi liền ngồi sụp xuống đất cúi đầu xuống đôi mắt không dám nhìn lên chấp tay mồm lắp bắp tụng.

- Vô lượng thọ Phật Nguyên Thủy Đô Thiên Bồ Tát.

Họ làm như đang tụng kinh lên đàn vậy.

Trí Thanh đạo trưởng giờ luôn thế “Thất Tinh Bán Nguyệt” để giữ thế thủ trước rồi trầm giọng nói :

- Mời Âu Dương thí chủ ra tay tấn công trước đi.

Âu Dương Siêu múa động lá cờ báu, ánh sáng vàng lấp lóe vượt qua cạnh Đồng Hải Nhất Kỳ rồi nghiêm nghị đáp :

- Mời đạo trưởng cứ hết sức ra tay mà tấn công đi.

Trí Thanh đạo trưởng không trả lời nữa, liền xông lên tấn công luôn nhanh như điện chớp.

Tuy Âu Dương Siêu biết pho võ công này của đối thủ rất phi phàm, nhưng chàng vẫn thị tài ba của mình. nên không sợ hãi chút nào, vội giờ thế “Loạn Văn Xuất Sơn” ra nghênh đỡ.

Thế công của hai người chưa va chạm nhau đã có tiếng gió kêu vu vu, nhưng người đứng ở cạnh đó ngoài ba trượng mà tà áo cũng đã bị những luồng gió đó thổi phát phới rồi. Mọi người chưa kịp nhìn thấy rõ đã nghe thấy kêu một tiếng bùng. Hai người vừa va chạm nhau đã lui ngay ra.

Lúc ấy mọi người đã trông thấy rõ Âu Dương Siêu đã lui ra ngoài xa hơn trượng tay cầm lá cờ báu, mồm tùm tùm cười.

Còn trí Thanh đạo trưởng cũng nhảy lùi hơn trượng, giờ phát trần lên trước ngực và kiếm thì trút xuống mặt đất hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt đối thủ.

Tuy hai người không ai hơn ai kém nhưng Trí Thanh đạo trưởng là lãnh tụ của một môn phái đã có hạng trăm năm hòa hâu như vậy và đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như thế mà vẫn bất phân thắng bại tất nhiên y đã thôi chí rất nhiều. Nhưng lúc này y không dám nghĩ ngợi gì khác, lại múa kiếm với phát trần xông lên tấn công lần thứ hai.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn, vội múa cờ lên chống đỡ nhưng lần này hai người chưa va chạm nhau thì trên Thiên Đô phong có người lớn tiếng kêu gọi :

- Chương môn sư huynh không nên như thế.

Tiếng nói chưa dứt, mọi người đã thấy một bóng người nho nhỏ phi tới trước mặt Âu Dương Siêu mà quát bảo Trí Thanh như vậy rồi người đó quay lại bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Đại ca hãy ngừng tay đã.

Thì ra người đó là Giang Mẫn, vừa phi thân tới đã giơ tay chống đỡ hai thế công của hai người và nói tiếp :

- Hà tất hai người phải đánh nhau như thế?

Lúc ấy Trí Thanh đạo trưởng đã ứa nước mắt ra giọng khàn khàn đáp :

- Sư muội, đây là tiểu huynh bất đắc dĩ mà nên đây thôi.

Giang Mẫn xua tay không cho Trí Thanh đạo trưởng nói tiếp, mà chỉ lớn tiếng đỡ lời :

- Trên núi Hoàng Sơn này, hiện có bốn hướng đều có nguy cơ mai phục. Tôn Thượng Bình, Chương môn của phái Hải Nam hiện đang bị thương nặng, mắt chúng ta trông thấy võ lâm sắp lâm vào tai kiếp lớn, tại sao sư huynh lại làm cái trò nòi da xáo thịt thế này?

Âu Dương Siêu thấy dì mình bị thương nặng cả kinh nắm lấy cánh tay Giang Mẫn mà hỏi :

- Mẫn muội, dì bị ai đã thương, hiện giờ ở đâu?

Giang Mẫn thở hắt ra, đáp :

- Phía sau núi Hoàng Sơn này không biết ai thả Tuyệt Thế Ngũ Độc của Nga My Bách Độc cốc, hiện giờ đã có rất nhiều cao thủ bị ngộ độc rồi.

- Tuyệt Thế Ngũ Độc?

Mọi người nghe thấy nàng nói như vậy đều giật mình kinh hãi và đồng thanh kêu la như thế, rồi ngẩn ra nhìn nhau, không biết xử trí thế nào cho phải.

Tuy Âu Dương Siêu không quen biết Tuyệt Thế Ngũ Độc là thứ độc gì, nhưng thấy Tuệ Quả đại sư cũng thất thanh kêu la như vậy, mới biết không phải là tầm thường, vội hỏi Giang Mẫn tiếp :

- Hiện giờ dì ở đâu?

Giang Mẫn vẫn còn sợ với giọng run run đáp :

- Biểu muội Tôn San và Bạch Ngọc và Bạch Hoàn đang canh gác và bảo vệ hiện đang ẩn nấp trong một cái hang độc, không dám ra bên ngoài.

Âu Dương Siêu nghe nói càng lo âu thêm vội quát lớn :

- Mẫn muội dẫn ngu huynh đi thăm đi đi.

Băng Dung vội phi thân lại ngăn cản với giọng ai oán, khuyên bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Tam đệ, Tuyệt Thế Ngũ Độc lợi hại lắm, sức người không chống nổi lại đâu hiền đệ không nên lỗ mãng như thế.

- Dù là núi đao vạc dầu, đệ cũng đi cứu dì ra khỏi chốn nguy hiểm, dì vì việc của đệ mà ở tận Hải Nam tới chốn Trung Nguyên này.

Tuệ Quả đại sư niệm một tiếng Phật hiệu, rồi lớn tiếng xen vào :

- A Di Đà Phật, thí chủ nên dừng bước, việc này chúng ta nên bàn tính kỹ hơn.

Lão hòa thượng chưa nói dứt đã có bóng người thấp thoáng phi tới. Mọi người quay lại nhìn mới hay Thụ Kính Nghiêu dẫn Hắc Bạch nhị đồng và Cái bang Bát kiệt tới. Vừa tới nơi y đã xua tay, lớn tiếng quát bảo :

- Các vị chạy mau lên, các vị chạy mau lên.

Cùng Gia bang chủ là người giàu kinh nghiệm giang hồ và cũng rất tiếng tăm trong võ lâm bây giờ cũng hoảng sợ, nên mọi người càng thối lùi thêm.

Kính Nghiêu không đợi chờ mọi người lên tiếng nói, đã phi thân nhảy lên cây cổ thụ mà chỉ xuống son cốc bên dưới nói tiếp :

- Quý vị mau lại đây xem, chỉ lát nữa là chúng ta không sao chạy thoát khỏi nơi đây.

Tiếng gió kêu “vù vù” mọi người đã vội vàng nhảy lên trên cây để nhìn xuống bên dưới xem sao. Mọi người liền thấy dưới son cốc có một làn sương màu ngũ sắc, bốc lên lan tràn hàng mấy dặm và đang bay lên dần, trông rất kinh khủng.

Thạch Bất Phàm thấy vậy thất thanh la lớn :

- Ôi chao. Đào Hoa độc chường đấy, nguy tai.

Tuệ Quả đại sư cũng kinh hãi la lớn :

- Là thật, sao thứ tuyệt độc ở hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu lại xuất hiện ở Hoàng Sơn như thế này?

Nói xong, y giờ tay ra hiệu bảo chín vị cao tăng của phái Thiếu Lâm rằng :

- Chúng ta chạy mau, giờ hết tốc, phải ra chỗ ngoài xa hai mươi dặm mới thoát được chướng khí này.

Lão hòa thượng vừa nói dứt, chín cao thủ của phái Thiếu Lâm vội đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhất Thống giáo chủ

Các hòa thượng của phái Thiếu Lâm vừa đi khỏi thì các đạo sĩ của phái Võ Đang cùng bảo vệ Trí Thanh đạo trưởng đi, nhưng trước khi đi chúng còn hăm lức nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi mới đi hẳn.

Đông Hải Nhất Kỳ cau mày lại nói :

- Chúng ta cũng không nên trì hoãn làm chi.

Thư Kính Nghiêu vẫy tay một cái rồi xen lời nói :

- Trên núi Hoàng Sơn này có nguy cơ trùng trùng, quý vị nên cẩn thận lắm mới được.

Nói xong, y dẫn Nhị đồng, Bát kiệt vội vàng đi luôn.

Thạch Bát Phàm vội nói tiếp :

- Hoàng Sơn là một nơi thắng địa, xưa nay không bao giờ có chướng khí như thế này bao giờ cả, hiển nhiên là do người ta gây tai họa đây.

Đông Hải Nhất Kỳ cũng nói tiếp :

- Lúc này chúng ta không nên nghĩ tới vấn đề đó nữa, mau rời khỏi nơi nguy hiểm này thì hơn.

Âu Dương Siêu kéo áo Giang Mẫn và hỏi tiếp :

- Mẫn muội, hiện giờ đi ở đâu? Mau đưa ngu huynh đi cứu đi đi.

Giang Mẫn chưa kịp trả lời thì Bát Phàm đã chỉ khu rừng ở cạnh đó và nói tiếp :

- Có người tới kìa!

Mọi người quay lại nhìn thấy hơn ba mươi người áo đen bịt mặt như bóng ma quỷ và nhanh như luồng gió lốc phi tới. Chỉ thoáng cái chúng đã tới chỗ cách Âu Dương Siêu chừng hai trượng và cung kính vái chào :

- Tham kiến Đường chủ.

Nói xong, người nào người ấy tự xưng hô tên tuổi và thân phận của mình.

Thì ra đó là Âm Dương song phán, Hắc Bạch Nhị Vô Thường, Tứ kim cương. Thập nhị sứ giả, Thập tam gia, Chấp sự đệ tử vân vân... tất cả ba mươi ba người đều có mặt tại đó.

Các người chấp tay chào Băng Dung và Quyên Quyên và lớn tiếng nói tiếp :

- Thuộc hạ tham kiến hai vị Phó đường chủ.

Quyên Quyên nhanh nhẩu cau mày lại, chau mày đáp :

- Ai là Phó đường chủ của các người mà cứ kêu la om sòm như vậy.

Bốc Thông, người của nhóm Song phán trợn mắt lên nhìn nàng một cái, tuy nàng không trông thấy rõ mặt của y nhưng thấy đôi người sáng quắc cũng rung mình kinh hãi. Y lườm Quyên Quyên xong, lại khẽ nói tiếp :

- Việc này... thuộc hạ không sao biết rõ được.

Âu Dương Siêu tiến lên một bước hỏi :

- Sao các người cũng đến Hoàng Sơn này như vậy?

Bốc Thông cung lĩnh vái chào, đáp :

- Thừa lệnh của Giáo chủ đến đây bảo vệ Đường chủ và xin đợi chờ Đường chủ sai khiến.

- Sự an toàn của bốn nhân không sao hết, khỏi cần phải quý vị bảo vệ hộ, quý vị hãy về thưa với Giáo chủ, tại hạ rất cảm ơn lòng tốt của Giáo chủ.

- Nếu Đường chủ không chịu ý kiến Giáo chủ, thuộc hạ sợ chịu không nổi sự khiển trách của Giáo chủ đâu.

- Việc này... không sao đâu, tại hạ còn chưa nhận làm Đường chủ mà.

- Việc này...

Bốc Thông chỉ trả lời một câu như vậy, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, rồi ngập ngừng nói tiếp :

- Trước kia Đường chủ đã truyền lệnh cho thuộc hạ các người rồi, nên thuộc hạ đã về phục lệnh cho Giáo chủ, làm sao hay bây giờ.

- Tại hạ truyền lệnh cho các người bao giờ.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên trả lời như vậy, và hỏi tiếp :

- Ta đã truyền lệnh gì?

- Đường chủ đã nói, việc của Hoàng Sơn này xong, sẽ đi Tây bắc yết kiến Giáo chủ.

Âu Dương Siêu nghe nó ngăn người ra giây lát, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Ủa, nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, không những việc Hoàng Sơn này chưa xong, và tại hạ còn việc khác của sư môn chưa xử lý xong.

- Đường chủ định khai sơn lập trại chăng?

- Không phải là khai sơn lập trại mà đó là di mệnh của sư phụ. Ngũ...

Đông Phương Hạo Kỳ chủ của Kim Kỳ đứng ở phía sau chàng vội giật vạt áo chàng một cái, chàng biết thuộc hạ của mình không muốn cho đối phương biết đến cái tên Ngũ Kỳ mình, cho nên chàng mới ngắt lời như thế.

- Ngũ cái gì? Sao Đường chủ không nói rõ?

Đường chủ Âm Phán Bốc Thông vội hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu tỏ vẻ đứng đưng làm như không có việc gì cả rồi đáp :

- Vì cảm thấy võ công chưa đủ, nên... nên cần phải tu luyện một phen nữa.

Âm Phán Bốc Thông là một cao thủ trong giới hắc đạo, nổi danh trên giang hồ từ lâu, y thấy thần sắc của Âu Dương Siêu sao lại không biết, nhưng từ Ngũ với từ Vũ hơi giống nhau, nên nhất thời không sao cãi lại chàng ta được. Nhưng Dương Phán Hân Vạn đã đứng chéo người vái chào một cái, rồi chỉ tay vào Đông Phương Hạo mà hỏi rằng :

- Dám hỏi Đường chủ hiệp sĩ trung niên đứng ở phía sau Đường chủ là ai. Và là người thế nào của Đường chủ thế?

Kim Kỳ Minh chủ Chương Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo sợ Âu Dương Siêu nói lộ Ngũ Kinh Kỳ ra vội tiến lên một bước lớn tiếng đỡ lời :

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt ngoài Ngũ đàn của Ngũ Long hội ở Tứ Xuyên, không dám phiền đến ngài hỏi tới.

- Hà... hà... hi... hi...

Dương Phán Hân Vạn nghe nói xong liền ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếp theo đó lại cười nhạt nẩy tiếng nhìn Đông Phương Hạo từ đầu chí chân một lượt, rồi mới lắc đầu đáp :

- Thế ra là đại hiệp của Ngũ Long hội đấy, thật là tiểu đệ thấy kính quá.

Nói xong, y lại đưa mắt nhìn Âm Phán Bốc Thông nháy mắt ra hiệu.

Âm Phán Bốc Thông về mặt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Đông Phương Hạo lớn tiếng nói :

- Thật là người nhà với nhau cả mà lại không quen biết nhau.

Đông Phương Hạo mới bước chân ra Tây bắc, không biết nguồn gốc của Nhất Thống giáo cùng Ngũ Long giáo như thế nào, nay nghe thấy Bốc Thông nói như vậy nhất thời không biết trả lời ra sao.

Bốc Thông lại hỏi :

- Năm vị thủ lĩnh của Ngũ Long hội đã hợp với bốn giáo thành một chi nhánh rồi, cũng coi như một phân trại ở giới tỉnh Tứ Xuyên, không biết vị đại ca này có biết rõ chuyện ấy không.

- Chuyện này...

Nói tới đó Đông Phương Hạo cứ ấp úng mãi không biết trả lời sao cho phải.

Thấy vậy Bốc Thông liền cười nhạt một tiếng rồi mới mỉa mai nói tiếp :

- Có lẽ vì các hạ ăn mặc lối Tây bắc này chưa biết rõ một tí gì thì phải. Hà hà...

Ý nói của y là y đã biết rõ Đông Phương Hạo là nhân vật ở sa mạc phía Tây bắc tới rồi.

Âu Dương Siêu thấy Phương Hạo ngăn người tỏ vẻ ngượng nghịu vô cùng, chàng vội dùng lời lẽ khác để gỡ cho y, liền bảo với Âm, Dương Phán hai người rằng :

- Tại hạ đã nói rõ rồi, hai vị có thể cứ đi đi.

Tuy Hân Vạn đối với Đông Phương Hạo rất ngông cuồng, nhưng thấy Âu Dương Siêu nói như thế lại lui về phía sau hai bước khẽ đáp :

- Thuộc hạ vô lễ xin Đường chủ tha tội cho.

Bốc Thông cũng nghiêm nghị vãi chào và cung kính xen lời nói :

- Không biết Đường chủ có định đi yết kiến Giáo chủ ngay hay không. Xin cho biết rõ để tại hạ đi báo cáo trước?

Âu Dương Siêu đang gặp những sự trái ý trong lòng tâm tức chưa kịp phát tiết, nghe thấy Bốc Thông nói như vậy liền sa sầm nét mặt lại quát lớn :

- Chẳng lẽ các người cứ phải bắt tại hạ đi ngay mới được hay sao?

Ba mươi ba người Chấp sự Chấp Pháp đường của Nhất Thống giáo thấy chàng nổi giận như thế đều giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn nhau và vội cúi đầu xuống và lui về phía sau một bước đồng thanh lớn tiếng đáp :

- Thuộc hạ đâu dám to gan như thế.

Âu Dương Siêu thấy họ sợ mình như vậy lại càng cảm thấy không yên liền thay đổi nét mặt và nói tiếp :

- Thôi các người cứ tự tiện ra đi trước, xong việc tại hạ sẽ đi gặp ngay Giáo chủ. Đó là lệnh của ta, các người cứ thi hành.

Bốc Thông liền cung kính xen lời tiếp :

- Đã rất nhiều lần, chúng tại hạ được lệnh Giáo chủ sai khiến cho đi theo và phải mời mọc cho bằng được Đường chủ để về thiện kiến, nào ngờ Đường chủ vẫn một mực từ chối khiến chúng tại hạ ngay trong giờ phút này khó trở về được.

Bốc Thông vừa nói đến đây, bỗng một tiếng từ xa vang lên như tiếng chuông đồng :

- Có ta đến đây. Các người cứ bình tâm.

Nhóm ba mươi ba người chấp sự chấp pháp thấy Giáo chủ Nhất Thống giáo đột ngột xuất hiện lập tức, cùng quỳ xuống rạp đầu cúi chào tung hô lớn :

- Kính chào Giáo chủ Nhất Thống giáo giá lâm.

Mọi người cùng đưa mắt nhìn ngạc nhiên.

Âu Dương Siêu liền bước đến thi lễ.

Nhất Thống giáo chủ cung kính vòng tay chào mọi người rồi quay sang lên tiếng với Âu Dương Siêu :

- Từ lâu nghe danh, hôm nay Nhất Thống giáo chủ ta mới được diện kiến. Chẳng hay Đường chủ đã chuẩn bị đâu đó hoàn tất để nghênh tiếp các vị cao thủ võ lâm của các phái về đây tề tựu để rửa hận cho song thân..

Âu Dương Siêu mỉm cười, đáp :

- Đa tạ hảo ý của Giáo chủ. Tại hạ đã hoàn thành công việc sắp đặt nhưng một chuyện không hay vừa xảy ra khiến tại hạ và nhóm người đang bồi rồi chưa biết giải quyết ra sao.

Tâm lòng hiếu chuộng hiệp khách của Giáo chủ khiến tại hạ rất khó xử vô cùng, nhưng...

Nhất Thống giáo chủ ha hả cười lớn rồi cướp lời Âu Dương Siêu :

- Đường chủ chẳng cần phải dài dòng, lát nữa đây, khi mọi người đã ra đi hết, ta sẽ giải thích cho Đường chủ biết rõ ngọn ngành.

Mọi người nghe Nhất Thống giáo chủ nói thế lập tức nổi gót nhau ra đi.

Đông Phương Hạo vòng tay bước đến nói :

- Tại hạ còn bận rất nhiều chuyện nên xin rút lui trước.

Nói xong, y vội kéo Quyên Quyên và đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Siêu rồi tung mình nhảy lên cao ba trượng.

Đông Hải Nhất Kỳ cũng kéo tay Băng Dung nhảy theo.

Âu Dương Siêu liền nói với Giang Mẫn rằng :

- Mẫn hiền muội hãy theo Thạch lão tiên bồi đi trước rồi ngu huynh sẽ theo sau.

Nói xong, chàng quay lại chấp tay chào Giáo chủ và nói tiếp.

- Vì tình thế không cho phép, đề ngày khác tại hạ sẽ lãnh giáo Giáo chủ vậy.

Nhất Thống giáo chủ đưa mắt ra hiệu cho ba mươi người mà bảo tiếp :

- Các người cũng đi đi...

Lúc ấy mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Âu Dương Siêu với Nhất Thống giáo chủ thôi.

Nhất Thống giáo chủ không bỏ đi mà lại đứng đứng đi tới mép núi, ung dung nhìn đám mây ngũ sắc đang bay lên mà thung thảng nói :

- Âu Dương lão đệ hãy lại đây xem thử Đào Hoa chương kỳ độc này, trông nó như một đám mây ngũ sắc rất đẹp khiến ai cũng phải ưa thích, thật là một kỳ quan của thiên hạ.

Trước độc khí độc chương như thế mà vị Giáo chủ ấy còn ung dung thưởng thức thì quả thật là một việc quái đản kinh người.

Người hào khí can vân như Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải chịu phục ông ta là người trấn tĩnh. Vì thế chàng búng bảo dạ rằng :

- “Đừng có thị cường ở trước mặt ta, người cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt như ta, người không đi khi nào ta lại sợ. Ta cứ ở lại đây chờ tới bao giờ người đi trước ta mới đi”.

Nghĩ đoạn chàng cũng cố ý làm ra bộ đứng dung mà nói tiếp :

- Giáo chủ cao hứng thật, đám mây ngũ sắc này quả thật là một cảnh sắc kỳ lạ tuyệt đẹp.

Nói xong chàng thung thảng bước ra mép núi.

Nhất Thống giáo chủ lại lớn tiếng nói tiếp :

- Nghe nói Đào Hoa độc chương lợi hại vô cùng, người nào không may chạm phải trong bảy ngày sẽ chết vô phương cứu chữa. Chẳng hay Âu Dương lão đệ đã nghe thấy ai nói như thế chưa?

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp :

- Vâng, ngày xưa người ta quả có đồn như thế thật.

- Người có nội công đã luyện tới mức Kim Cương Bất Hoại bách độc cũng không xâm phạm được, không sợ cả nước lửa, nhưng đối với độc chưởng này có việc gì không?

Y nói xong, vẫn tươi cười như thường, tuy không trông thấy mặt của y, nhưng nghe tiếng cười cũng biết là có vẻ gượng gạo.

Nghe giọng nói của đối phương hình như có vẻ khiêu khích Âu Dương Siêu càng hăng hái thêm, liền lớn tiếng đáp :

- Về nội công luyện tới mức đó có sợ Đào Hoa độc chưởng này hay không, thì tại hạ học thức hầy còn non nớt nên không được biết rõ, nhưng sự thật đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, như vậy hà tất hãi sợ nó làm chi.

- Giỏi lắm...

Giáo chủ vỗ tay một cái, rồi giơ ngón tay cái lên khen ngợi và nói tiếp :

- Phải việc gì phải sợ nó cơ chứ, lời nói của lão đệ hào tráng thật.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như người ngô nghê ngốc nghếch hỏi lại :

- Giáo chủ đứng đầu một giáo phái như thế, chắc nội công cũng đã luyện tới mức người trời rồi, không biết Giáo chủ có vui lòng ra tay để tại hạ được sáng mắt không?

Chàng đoán chắc mình nói câu ấy thế nào Nhất Thống giáo chủ cũng không dám kiêu ngạo nữa. Không ngờ vì chàng nói như thế vô tình lại lọt vào mắt của đối phương.

Nhất Thống giáo chủ đã cười khi một tiếng rồi đỡ lời :

- Tiếc thay không ai dám cùng mỡ vào trong chưởng khí ác độc này. Nếu có một người nào mà dám như thế thực là một giai thoại của võ lâm.

Nói xong, y khẽ thở dài một tiếng tỏ vẻ đáng tiếc.

Lúc ấy trên sườn núi chỉ có hai người thôi, lời nói của Giáo chủ có khác gì chỉ dẫn Âu Dương Siêu không. Như vậy chàng sao lại không hiểu. Âu Dương Siêu ngăn người ra mặt đồ bưng trống ngực đập mạnh, không biết xử trí như thế nào cho phải. Vì nếu nhận lời thì mình không có cách gì để đối phó Đào Hoa độc chưởng này hết, nên chàng không dám mạo hiểm như thế, nhưng nếu chàng không nhận lời thì tỏ vẻ lép vế hơn người. Nên chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Thà chết chứ không chịu lép vế như vậy”.

Nghĩ đoạn, chàng đánh liều hăng hái đáp :

- Nếu Giáo chủ có ý vào thử trong Đào Hoa độc chưởng, tại hạ bất tài cũng không để cho Giáo chủ thất vọng đâu.

- Lão đệ cũng dám? Có thực không?

- Xưa nay Âu Dương Siêu tôi không biết nói dối bao giờ.

- Mỡ nhất thời nói đùa đấy thôi, lão đệ đừng có tức khí như thế.

- Giáo chủ có thanh hưng, thì tại hạ dù có phải hy sinh tánh mạng cũng xin tiếp quân tử.

- Lão đệ không hối hận đấy chứ.

- Giáo chủ coi thường tại hạ quá.

- Hà... hà... hà...

- Mời Giáo chủ.

Trái lại Âu Dương Siêu lại còn thúc giục đối phương nữa.

Nhất Thống giáo chủ cười khi một tiếng, đưa mắt nhìn đám mây ngũ sắc ở dưới sơn cốc đang bốc lên ngàn ngút, rồi ung dung nói tiếp :

- Nếu vậy lão đệ phải theo mỡ nhé.

- Mời Giáo chủ đi trước.

- Được mỡ xin thất lễ trước.

Nói xong, Nhất Thống giáo chủ tung mình nhảy lên trên cao ba trượng rồi đâm bổ đầu xuống xuyên qua đám mây ấy mà tiếng thẳng xuống dưới thung lũng. Thân pháp của ông ta đẹp tuyệt.

Âu Dương Siêu tủm tủm cười và bụng bảo dạ rằng :

- “Người xuống được, chẳng lẽ ta không xuống được hay sao?”

Nghĩ đoạn, chàng cũng vận hơi lấy sức nín thở nhún chân một cái rồi hú lên một tiếng nhảy lên cao ba trượng, đâm bổ xuống theo Nhất Thống giáo chủ luôn.

Trong đám mây lơ lửng, chàng trông thấy thân hình Nhất Thống giáo chủ như một con chim ưng tà tà bay xuống bên dưới.

Chàng không trì hoãn, vội đuổi theo và cụp tay lại cho người rút xuống thật nhanh. Khi tới cạnh Giáo chủ, chàng cố ý lên tiếng kêu gọi :

- Giáo chủ! Thân pháp của Giáo chủ nhanh thật?

Nhất Thống giáo chủ chỉ trả lời bằng ừ một tiếng thôi, nhưng hai mắt của ông ta cứ nhìn chòng chọc vào Âu Dương Siêu hoài.

Thân pháp của hai người đều nhanh vô cùng. Tuy Âu Dương Siêu nhảy xuống sau, nhưng khi hạ chân xuống dưới đất lại bằng nhau.

Khi hai người vừa xuống tới mặt đất thì Giáo chủ loạng choạng như suýt ngã đâm bổ vào người Âu Dương Siêu, khuỷu tay của y còn va chạm vào đại huyết Tạng Huyết nữa.

Âu Dương Siêu cả lạnh, vội thâu chân, ngửa người về phía sau, nhờ vậy mới thoát hiểm, nhưng cũng đã toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Quý vị nên rõ đại huyết Tạng Huyết là yếu huyệt quan trọng nhất của người luyện võ, chỉ hơi bị va chạm vào một cái là khí huyết đã kết tụ vào một chỗ ngay. Khí huyết đã kết tụ lại thì còn sống làm sao được?

Vì vậy Âu Dương Siêu mới kinh hoàng như thế.

Lúc ấy hình như Giáo chủ mệt nhọc quá nổi và hình như y không quan tâm với việc suýt tí nữa thì va đụng phải đại huyết Tạng Huyết của Âu Dương Siêu vậy. Y vẫn còn chân cao chân thấp mồm thì nói :

- Chưong khí ấy ác độc thật, suýt tí nữa thì làm cho tôi chết giấc.

Âu Dương Siêu thấy vậy, đắc chí vô cùng, vội hỏi lại :

- Thật à?

Giáo chủ kinh ngạc, đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và hỏi :

- Sao? Lão đệ...

- Tại hạ không cảm thấy gì hết.

- Nếu vậy, bỗng Giáo chủ lại càng kính phục lão đệ hơn nữa.

- Giáo chủ khiêm tốn quá?

Thế rồi hai người vừa đi vừa chuyện trò. Thì ra dưới thung lũng lại không có một tí chưong khí nào hết, có lẽ vì những chưong khí đó đã theo gió mà bay lên trên không hết rồi.

Nhất Thống giáo chủ đi ở phía đằng trước bỗng ngừng chân lại ngẩng nhìn Âu Dương Siêu và nói tiếp :

- Lão đệ làm việc thật là nhanh nhẩu, đại trượng phu phải nên có hành động như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Phong lôi song tuyệt

Âu Dương Siêu nghe nói ngạc nhiên, tỏ vẻ không hiểu hỏi tiếp :

- Giáo chủ nói như thế là có ý chỉ việc gì vậy?
- Lão đệ quên rồi hay sao?
- Quả thật là tại hạ không biết.
- Chúng ta là người nhà nhau cả, hà tất lão đệ lại còn cố xếp đặt như thế làm chi?
- Sự thật?
- Lão đệ thử xem.

Âu Dương Siêu vội tiến lên ba bước, cũng phải thất thanh kêu la một tiếng. Thì ra nơi đường núi, chỗ quẹo có một cái hang động rất lớn. Trong động máu me đầm đìa, mùi máu xác chết nằm ngổn ngang, cái nào cũng bị mổ phanh bụng, ruột gan lòi ra bên ngoài, trông rất thảm khốc, khiến ai cũng không nhẫn tâm nhìn. Cứ xem quần áo của những cái xác chết ấy cũng đủ biết họ là người của bảy đại môn phái. Xem xong, chàng quay đầu lại cau mày hỏi :

- Có phải Giáo chủ cho việc này do tại hạ làm, phải không?
- Chẳng lẽ còn người nào khác làm hay sao?
- Không!... Không! Tuyệt nhiên không phải do tay tại hạ giết chết họ đâu!
- Lão đệ còn lừa dối nữa làm chi?
- Âu Dương Siêu tôi không bao giờ nói dối ai hết.
- Thế tại sao...

-Ngày hôm nay tại hạ lên đến trên Thiên Đô phong thì xảy ra việc có tiếng nổ. Như vậy, tại hạ làm gì còn có thì giờ ra tay đấu với họ nữa.

- Thật là rỗng thần, thấy đầu mà không thấy đuôi. Với tài ba thần xuất quỷ mạt của Thần Châu tam kiệt mà muốn giải quyết mấy người này thì thật là dễ như trở bàn tay.
- Đại trượng phu đã dám làm thì phải dám chịu, nếu là tại hạ...
- Phải, lão đệ hà tất phải từ chối như thế làm chi?
- Nhưng quả thật việc này không phải là do tại hạ đã ra tay làm.
- Hà hà hà...

Nhất Thống giáo chủ cười như vậy một hồi, lại nói tiếp :

- Lão đệ? Ai chả biết Võ lâm Tam tuyệt ngoài cờ, sáo ra còn môn Kiều Dương thần công độc nhất vô song nữa.
- Ồ!

Âu Dương Siêu thấy áo của cái xác nào cũng có dấu vết cháy xém, nên chàng không sao trả lời được.

- Thế nào? Bỏn Giáo chủ nhận xét có sai đây.

Nhất Thống giáo chủ rất lấy làm đắc chí, và chỉ vào từng cái xác một và nói :

- Năm xưa, bảy đại môn phái không nghĩ gì đến nghĩa khí của võ lâm, tụ tập nhiều người vây đánh địch thủ, bức tử Âu Dương đại hiệp. Bây giờ lão đệ trả thù cho cha, dù có ra tay quá trớn một chút cũng không thể bảo lão đệ là ác độc được.

Âu Dương Siêu đang lảng lảng nghĩ đến Kiều Dương thần công của mình, lại nghĩ đến tám màn lĩnh vàng của phái Võ Đang bị cháy xém.

Chàng bỗng nghe thấy Nhất Thống giáo chủ nói như vậy, lại nghĩ đến mối thù của cha mình, liền lên tiếng hỏi :

- Năm xưa gia phụ bị giết như thế nào, chắc Giáo chủ biết rõ hết ẩn tình của vụ ám sát ấy phải không?
- Mỗ chưa được tham gia thịnh hội ấy, nhưng cũng biết đôi chút.
- Ủa! Chẳng hay Giáo chủ có thể cho tại hạ biết rõ câu chuyện ấy không?
- Câu chuyện ấy nói ra thì dài lắm.

- Nhưng dù sao cũng xin Giáo chủ cho biết rõ đầu đuôi.
- Sao lão đệ cứ nóng lòng muốn biết những chuyện dĩ vãng làm chi?
- Nhưng vì thù cha không đội trời chung.
- Việc này liên can lớn lắm, và còn dây dưa đến tai kiếp của võ lâm nữa, mỗ xem..
- Xin Giáo chủ đừng có quá lo xa như thế.
- Sở dĩ mỗ không muốn nói là vì sự an nguy của lão đệ.
- Vì trả thù cho cha, dù có chết, tại hạ cũng không ân hận. Xin Giáo chủ cứ nói cho tại hạ biết đi.
- Việc này một mình lão đệ đảm đương sao được?
- Huyết hải thâm cừu tại hạ không muốn để liên lụy đến ai hết.
- Lão đệ phải biết, năm xưa những người vây đánh lệnh tôn lệnh mẫu, không riêng gì người của bảy môn phái.
- Chẳng lẽ còn có người của phái khác tham dự hay sao?
- Chín phái, một bang, thật quả không thiếu một người nào, cao thủ của giang hồ ai ai cũng đều có cả.
- Ủa! Tại sao người ta chỉ đồn có bảy đại môn phái thôi?
- Đó là họ đồn sai. Trong đó còn có cả phái Võ Đang lẫn phái Thiếu Lâm và cùng Cái bang, có rất nhiều tay cao thủ không dám nhận là mình có dự vào vụ vây đánh đó.
- Giáo chủ nói như vậy có thật hay không?
- Tin hay không tin là tùy ở lão đệ.
- Thế ra...
- Nếu Thiếu Lâm so với Võ Đang không có thù hằn với lão đệ thì tại sao trong lúc vụ công án này sắp kết liễu lại xảy ra lắm chuyện lời thôi như thế?
- Thế ra Chân kinh và Kiếm phổ của họ mất như vậy...
- Lão đệ tưởng là thật hay sao?
- Chẳng lẽ lại giả ư?
- Kim Cương chân kinh là vật rất quý báu của Thiếu Lâm. Quy Yển kiếm phổ là vật quý tôn của phái Võ Đang mà họ ngẫu nhiên kêu thất lạc như thế, thử hỏi có ai tin là sự thật hay không?
- Việc này...
- Hà... hà... hà...

Nhất Thống giáo chủ ngẩng mặt lên trời cười ha hả mãi mãi không ngớt, sau mới khẽ vỗ vai và nói tiếp :

- Lão đệ. Tuy bốn Giáo chủ đã nói ra những sự bí mật mà người võ lâm không muốn nói cho lão đệ nghe rồi, nên nghĩ kỹ đi thì hơn, người của chín phái một bang lớn ấy, ai cũng là tay rất lợi hại cả, nếu lão đệ trả thù mà ra tay không khôn khéo rồi về gà hóa cuốc thì phiền lắm đấy.

Lúc ấy Âu Dương Siêu nóng lòng sốt ruột khôn tả, trong lòng đang ngẫm ngẫm suy tính thăm, rồi chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ người của chín đại môn phái đều có dự vào vụ án ấy chăng? Và Thư Kính Nghiêu, Bang chủ của Cùng Gia bang ở Nam, Bắc mười ba tỉnh cũng là kẻ thù của cha mẹ ta năm xưa chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị vây nơi sơn cốc

Y hết sức bênh vực ta như vậy là muốn lấy lòng ta để che đậy những hành động hung ác năm xưa của y chăng?

Còn những tay cao thủ khác của giang hồ chẳng hay là những tay nào thế? Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm, Đông Hải Nhất Kỳ và Tang Từ Tu chúng chả là những tay cao thủ năm xưa.

Âu Dương Siêu nghĩ tới đo càng thắc mắc thêm, những câu nghi vấn càng nghĩ càng nhiều.

Nhất Thống giáo chủ tròn tròn đôi ngươi nghĩ ngợi một chút rồi lại nói tiếp :

- Lão đệ! Tục ngữ có câu: “Chỉ có kẻ thù giết chết cha mẹ và cướp vợ của mình là không thể tha thứ được thôi”. Lão đệ nên nhận kỹ ai là kẻ thù của mình trước đã, khi nào cần dùng đến Nhất Thống giáo chúng tôi, xin lão đệ cứ báo tin cho hay.

- Giáo chủ!

Lúc này Âu Dương Siêu rối trí vô cùng, chàng không còn biết rõ cái gì là thật và cái gì là giả nữa.

Đột nhiên tiếng người nói ồn ào vọng tới, hình như có rất đông người đang đi tới phía hang động này. Nhất Thống giáo chủ bỗng lên ra ngoài hang động, mồm thì lớn tiếng nói :

- Khi nào lão đệ cần chúng tôi giúp sức thì cứ lên tiếng kêu gọi, đừng có khách khứa gì hết.

Y vừa nói dứt, người đã biến mất dạng.

Âu Dương Siêu còn có mấy nghi vấn muốn hỏi rõ nên vội đuổi theo mà ra kêu gọi :

- Giáo chủ hãy khoan đã. Tại hạ...

Chàng chưa nói dứt thì ở bên ngoài hang động đã có tiếng thất kinh la như sấm gấm.

Thì ra bọn đó là người Song phụng, Song kiệt của phái Không Động, Thanh Thành tam tử. Còn lớn tam lão, Thiên Sơn ngũ nghĩa, Hoa Sơn ngũ lão, Cống Lai bát sách và mấy chục tay cao thủ của bảy đại môn phái đã kéo tới, mồm thì quát tháo om sòm và đứng vây chặt hết cửa hang động, còn bóng người của Nhất Thống giáo chủ thì đã mất dạng.

Âu Dương Siêu cau mày lại, vì chàng đoán chắc tình hình này không khác gì hồi năm xưa họ vây đánh cha mẹ mình, nên chàng rống lên một tiếng thật lớn :

- Bọn chó điên, các ngươi định làm gì?

Linh Châu Tử của nhóm Thanh Thành rút luôn thanh phong kiếm ra bao, mồm thì lớn :

- Tiểu tử giỏi thực. Đã bắt giam bảy người Chương môn của đại môn phái, còn mưu mô dùng thuốc nổ để tàn sát những kẻ vô tội và lương dân. Chẳng hay ngươi định tâm như thế để làm chi?

Lý Thiên Tường của nhóm Cống Lai chỉ tay vào mặt chàng mắng chửi rằng :

- Việc trên Thiên Đô phong chưa nói rõ, ngươi lại còn tàn sát...

Cát Thượng Hòa của phái Hoa Sơn giận dữ hỏi :

- Hiện giờ ngươi giam giữ bảy người Chương môn ở nơi đâu? Nói mau!

Thiên Sơn, Không Động, Nga Mi, vân vân, mỗi người một lời, ồn ào khôn tả, không cần phân biệt được tiếng nói của ai cả.

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, giận dữ quát tháo :

- Các ngươi có cảm mồm hay không?

Tiếng quát tháo của chàng, vì quá tức giận, nên mạnh khôn tả, rung chuyển cả hang núi.

Quả nhiên các tay cao thủ của bảy đại môn phái đều im ngay.

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng hỏi tiếp :

- Các ngươi muốn gì?

- Muốn người trả lại bảy người Chương môn cho chúng ta.
- Còn món nợ máu các đệ tử của chúng ta nữa.
- Tại sao người lại xếp đặt những âm mưu độc ác như thế.

Tiếng nói của bọn cao thủ đó càng ngày càng ồn ào khôn tả.

Âu Dương Siêu không thể nhịn được nữa, liền rút cò Truy Hồn ra phất một cái.

Người của bảy môn phái thấy chẳng giờ cò bấu ra, đều kinh hoàng lui về phía sau ba thước, ai nấy mặt đều tái mét yên lặng như tờ và vận công để phòng bị.

Âu Dương Siêu chỉ mặt Linh Châu Tử mà nói :

- Người hãy nói trước đi.

Linh Châu Tử giờ kiểm lên khua hờ một cái, rồi lớn tiếng hỏi :

- Người đã hẹn giải quyết ở trên Thiên Đô phong, tại sao lại bắt giữ bảy người Đại chương môn như thế.

Linh Hư Tử sợ sự huynh của mình bị uy hiếp liền múa kiếm xông lại quát mắng :

- Mau mau nói rõ chỗ giam giữ các vị Chương môn cho chúng ta hay đi. Bằng không, hừ...

Hình như chúng định lấy cái chết để uy hiếp vậy.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại :

- Bằng không thì sao?

Linh Hư Tử quay đầu lại nhìn mọi người nhưng không dám trả lời.

Âu Dương Siêu lại múa động lá cò bấu mà nói tiếp :

- Đừng nói bảy người Chương môn của các người không phải là ta bắt giữ, mà ví dụ có phải chính là ta đã bắt giữ những người ấy đi chẳng nữa, thử hỏi các người làm gì nổi ta nào?

Hoa Sơn Ngũ Lão liền múa khí giới lên chống đỡ, mồm thì quát lớn :

- Trên Thiên Đô phong, người xếp đặt thuốc nổ, dưới đáy thung lũng còn thả chương khí độc, người ra tay độc ác như thế mà còn nói nghĩa khí của giang hồ à?

- Câm mồm!

Âu Dương Siêu quát bảo như vậy và nói tiếp :

- Đỉnh núi Thiên Đô bị nổ. Chương khí độc ở dưới đáy thung lũng bay lên, sao các người lại dám đồ tội là ta ra tay? Đạo nghĩa ư? Năm xưa các người lên tay bức chết cha mẹ ta, như vậy cũng là đạo nghĩa hay sao? Sao các người khéo ăn nói như thế.

Đàm Tiến Nam, người trong nhóm Côn Luân tam lão, chỉ vào những cái xác nằm trong hang động rồi tỏ vẻ rầu rĩ hỏi :

- Oan có đầu, trái có chủ, đã hẹn nhau lên trên đỉnh núi Thiên Đô để thanh toán món nợ cũ, tại sao người còn lẩn lút ở vùng Hoàng Sơn này, ngấm ngấm hạ độc thủ, tàn sát đệ tử đời thứ ba của các môn phái như vậy. Người còn trả lời được nữa hay không?

- Bọn chúng đây ư?

Âu Dương Siêu, chỉ tay vào những cái xác nằm ngổn ngang ở dưới đất và lạnh lùng nói tiếp :

- Những hạng nào, có bao giờ Âu Dương Siêu ta thêm đối phó với chúng đâu.
- Chẳng lẽ bọn họ tự giết lẫn nhau hay sao?
- Điều này các người thử hỏi chúng xem, chứ Âu Dương Siêu ta không biết gì về cái chết của chúng hết.
- Người tưởng họ chết rồi, không còn ai để đối chất hay sao?
- Ta có cần đếm xỉa gì tới chuyện này đâu.

- Người thông minh thật, nhưng áo của chúng đều bị cháy xém thế kia, đó là do công lực của người đã ghi dấu rõ ràng, và chúng cũng là chủ nợ máu của người đây.

- Hà... hà... hà...

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười ha hả, giờ lá cờ báu phát lên một cái, rồi sầm nét mặt lại nói tiếp :

- Ta không có thì giờ nói chuyện phiếm với các người, có phải các người muốn trả thù cho chúng không?

- Nợ máu phải trả bằng máu.

- Được, các người cứ việc tiến lên đi. Lá cờ báu này vô tình đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc, mà tự nên trách các người không biết nép tẽ thị phi gì cả.

Nói xong, chàng giờ lá cờ lên tận đỉnh đầu, một chường để ngang hông, oai phong lẫm lẫm, như một vị thiên thần vậy.

Một người thứ hai của nhóm Côn Luân tam lão là Lục Hồng Kỳ liền rung động hai cái vòng ở trong tay kêu đánh “coong” một tiếng, rồi giờ lên cao và hô lớn :

- Ngày hôm nay, vận mệnh của bảy đại môn phái là trông mong ở trận đấu này, vậy chúng ta hãy sát cánh nhau mà tiến lên đi.

Tiếng khí giới va chạm nhau kêu “coong”, “loảng xoảng” vang động cả cửa hang ấy. Ba, bốn người của bảy đại môn phái đều rút khí giới ra, quây quần thành một vòng tròn rộng chừng năm trượng để kìm giữ Âu Dương Siêu, thanh thế của chúng quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu múa lá cờ quay tít một vòng, người cũng quay theo và hú lên một tiếng thật dài, rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Các người đừng có trách ta ác độc đấy nhé. Các trò thị người bao vây đánh như vậy vốn đã là tài ba của các danh môn chính phái đã bỏ rơi, nhưng ngày hôm nay ta sẽ cho các người biết tay của ta...

Vừa nói dứt, chàng đã rút cây sáo bích ngọc ra, liền có một tiếng vang kinh hồn, khiến ai nấy đều hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra.

Người của bảy đại môn phái đều giật mình đánh thót một cái không ai dám ra tay tấn công trước hết.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười nhạt một tiếng, tay trái múa sáo, tay phải múa cờ, lăm lè hỏi :

- Thế nào? Các người quả thật là đầu hổ đuôi rắn. Nếu lúc này các người rút lui hãy còn kịp, tại hạ vui lòng tháo cờ và sáo về tay xuống một phen.

Cao thủ của bảy môn phái đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều biến sắc mặt, và lửa giận cũng bốc cháy lên bùng bùng.

Âu Dương Siêu bỗng rung động cờ và sáo một cái, rồi cao giọng hỏi tiếp :

- Đây là lần thứ nhất mà bốn nhân giờ cờ và sáo ra một lúc nên muốn cho hai vật báu này cùng được hên một phen, và cũng để cho các người được sáng mắt ra, không uổng chuyến đi Hoàng Sơn này.

Chàng vừa nói dứt, đã múa cờ sáo lên, nhún chân một cái nhảy lên trên cao ba trượng, mồm thì quát tháo :

- Các người hãy coi cờ và sáo của ta đây.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu ồm ồm với vì vì không khác gì trời long, đất lở, sông bể, đê vỡ, khiến các tay cao thủ của bảy môn phái đều kinh hoàng vô cùng, ai nấy chỉ muốn bảo vệ lấy bản thân của họ thôi. Nhưng chúng đưa mắt nhìn bọn chúng quanh, thấy không ai việc gì hết, riêng chỉ có người nào người nấy đứng ngẩn ra như tượng gỗ thôi.

Tiếng vang động vừa ngừng, Âu Dương Siêu đã nhảy xuống dưới đất, giờ ngang sáo và cờ lên, liếc mắt nhìn mọi người rồi mỉm cười hỏi :

- Các người đã trông thấy chưa?

Bọn người của bảy đại môn phái như bị ma ám, vì không một tên nào biết tiếng vang động hồi nãy xuất xứ ở đâu, nên không một ai dám trả lời cả.

- Hà... hà...

Âu Dương Siêu lớn tiếng như vậy, rồi giờ lá cờ báu chỉ vào bọn người kia, lớn tiếng nói tiếp :

- Để cho các người phục sát đất mới được. Nào, lại đây. Tên nào muốn kiến thức gì thì cứ việc theo ta lại đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ mọi người trả lời, lại tung mình nhảy lên trên cao lần thứ hai mà tiến thẳng lên trên đỉnh sơn cốc.

Lúc ấy mọi người như đang xem chàng biểu diễn ma thuật vậy hơi chân chừ một chút, rồi cũng nhảy lên theo ngay. Những người hơi có một chút tên tuổi

như Tam tử, Ngũ lão chẳng hạn vừa nhảy lên theo vừa quát tháo :

- Đừng để cho y tẩu thoát nhé.

Sự thật, chúng nói như thế để tự an ủi đấy thôi, chứ có tên nào đủ tài kìm giữ nổi Âu Dương Siêu đâu.

Âu Dương Siêu lên tới chỗ hai ba chục trượng bỗng hạ chân xuống mặt đất, rồi chỉ vào vách núi ở trước mặt mà nói rằng :

- Các người xem kia.

Các tay cao thủ của bảy môn phái nhìn theo về phía đó, ai nấy đều hoảng sợ đến mồm há hốc, mắt tròn tròn, rồi ngo ngác nhìn nhau.

Thì ra chỗ vách đá ấy đã có một cái vòng tròn, đường kính dài hai trượng rất đều đặn, vết tích hầy còn mới mẻ đá vụn rớt xuống bên dưới chồng chất như một cái gò nho nhỏ vậy.

Cái vòng ấy, nét vòng sâu bảy tám tấc và hầy còn mới mẻ, chứ không phải do người ta đã vẽ cũ.

Âu Dương Siêu rung động lá cờ và hỏi tiếp :

- Các vị đã thấy mũi lá cờ báu này của mỗ sắc bén như thế nào chưa?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái, rồi tùm tùm cười và nói tiếp :

- Đã trót thì trót, để cho các người được sáng mắt ra một lần nữa. Nào, hãy theo ta lại đây.

Nói xong, chàng lại quay về lối cũ, vượt qua hang động hồi nãy. Chàng bỗng lùi về phía sau hai mươi trượng, rồi mới tới trước mà hạ chân xuống đất, và nói tiếp :

- Nơi đây không cao cho lắm, các người có thể trông thấy rõ.

Các tay cao thủ của bảy đại môn phái cũng theo sau, họ chạy xuống cúi nhìn đồi đất mọc đầy cỏ ở bên dưới, thấy nơi chính giữa đã có một cái hang động tròn lạ lùng, to chừng năm thước, sâu hai ba trượng, cửa hang phẳng lì như dùng dao cắt. Mọi người không biết đó là trò gì, đều tỏ vẻ thắc mắc, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói :

- Các người không hiểu ư. Thật không trách được.

Nói xong, chàng giơ lá cờ báu lên, mồm thì lớn tiếng hỏi :

- Đây gọi là gió, cái hang động ở trên ngọn đồi kia là do thần gió của lá cờ báu khoét thủng đấy.

Nói xong chàng lại giơ chiếc sáo ngọc ở bên tay trái lên và nói tiếp :

- Đây gọi là sấm, hang động ở trước mắt kia tức là dấu vết sấm của cây sáo ngọc này đấy.

Nói xong, chàng không đợi chờ những tay cao thủ trả lời, múa lá cờ và sáo lợi hại khôn tả, và quát tiếp :

- Đã cho các người được xem Phong Lôi Song Tuyệt của ta rồi, phen này thật là hên cho các người đã được sáng mắt ra mà xem sự lợi hại của ta.

Tiếng sáo lại nổi, bóng cờ lại phát phới, thật là oai phong tám mặt.

Ba bốn cao thủ của bảy đại môn phái khiếp sợ oai nghi của chàng không khác gì con gà chọi bị thua trận vậy. Tên nào tên nấy rầu rĩ ủ rũ khôn tả, và yên lặng đến nỗi không dám thở mạnh.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lại lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu quý vị không có việc gì thì tại hạ xin thất lễ đây.

Thanh Thành tam tử nghiêng răng mím môi, đưa mắt ra hiệu cho Cống Lai tam lão, rồi lớn tiếng nói :

- Chả lẽ người của bảy đại môn phái thấy y về có mấy lá cờ như thế mà hoảng sợ hết cả hay sao?

- Phải, chúng ta dù có hy sinh cũng phải bảo vệ đạo.

- Đừng có nghe y.

Nhất thời tình thế loạn xạ hẳn, ba bốn chục tay cao thủ đều xông lại tấn công Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy ba bốn chục người tấn công, tức giận khôn tả, liền múa cờ và sáo quát lớn :

- Nếu vậy đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc nhé.

Nói xong chàng đã múa cờ và sáo tấn công luôn.

Người của bảy đại môn phái rất đông nhưng đa số là kẻ ô hợp, có khi nào chúng lại nhất tâm trí mà tình nguyện mạo hiểm chết như thế đâu. Vì thế người kêu la thì nhiều mà người dám liều sinh tử mạng thì ít, chỉ có một số kêu la om sòm hão thôi, chứ không dám tiến lên chống đỡ cờ và sáo của đối thủ.

Âu Dương Siêu đã giữ cờ thế ra, thế sáo của chàng cũng giữ ra theo.

Chàng chỉ định dọa cho chúng rút lui thôi, để khỏi chết chóc quá nhiều. Nhưng thấy chúng kêu la như vậy, chàng nổi giận dùng đòn, liền quát tiếp :

- Các ngươi, lũ chuột nhắt kia, không biết cái chết là gì hết.

Chàng nói như vậy xong đã giữ ba thành chân lực ra tấn công luôn. Thế công của chúng ác độc khôn tả.

Tiếng kêu ối chà của mọi người đã thấy nổi lên nên tiếp.

Chàng như một trận cuồng phong quét lá rơi. Chỉ trong nháy mắt ba bốn mươi tên cao thủ nọ, có kẻ chết, có kẻ bị thương, và cũng có kẻ bỏ chạy.

Tiếng rên rĩ chấn động cả tứ phía, máu nhuộm đầy đồng như vậy, Âu Dương Siêu vẫn còn chưa hài lòng, vẫn tiếp tục múa cờ và sáo đuổi theo tấn, mồm thì quát tháo :

- Thử xem các ngươi chạy đi đâu nào. Dù các ngươi có chạy lên trời ta cũng đánh cho kỳ được mới thôi.

Nói xong, chàng tiếp tục đuổi theo bọn người đang chạy tán loạn lòa mà đánh đập.

Bỗng có người ở đằng xa phi tới. Chưa tới nơi, người đó đã lên tiếng nói :

- Giặc đã chạy, đừng nên đuổi đánh nữa. Thiếu hiệp hà tất phải sát nghiệp như thế làm chi.

Thì ra người đó chính là Thư Kính Nghiêu, Bang chủ của Cùng Gia bang, theo sau Hắc Bạch nhị đồng với Cái môn Bất tuyệt.

Kính Nghiêu vừa xuất hiện đã giơ tay ngăn cản Âu Dương Siêu và cau mày lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp với chúng có thâm thù đại oán gì đâu mà đuổi đánh chúng đến đối trù tận giết tuyệt như thế làm chi.

Âu Dương Siêu trông thấy Kính Nghiêu lại nghĩ tới lời nói của Nhất Thống giáo chủ hồi nãy nên đã có vẻ không vui, nhưng nhất thời chưa tiện nổi giận đấy thôi. Bây giờ chàng lại nghe thấy đối phương có vẻ trách cứ như vậy liền có vẻ không bằng lòng liền vênh mặt trợn ngược đôi lông mày và không khách khứa chút nào, hỏi lại :

- Sao lại bảo tại hạ với chúng không có thâm thù đại oán?

Kính Nghiêu lại không trông thấy rõ sắc mặt của chàng nên y chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi hỏi :

- Thiếu hiệp với chúng có thù hằn gì.

- Thù giết cha mẹ quên sao được.

- Thù giết cha mẹ nào?

- Ủa...

- Cái chết của Âu Dương đại hiệp là do Chương môn của bảy đại môn phái vây đánh, chứ có việc gì đến đệ tử đời thứ hai đâu.

- Hừ... Sự hay biết của tại hạ thì không riêng gì người của bảy đại môn phái.

- Còn nhân vật khác đây đưa vào nữa ư?

- Tất nhiên rồi.

- Bỏn Bang chủ chưa nghe thấy lời đồn ấy.

- Tất nhiên Bang chủ biết sao được.

- Thiếu hiệp nói tin tức của bốn bang không được rành hay sao?

- Tai mắt của Cái bang khắp thiên hạ oai phong trấn bát hoang việc gì mà Bang chủ phải khách khứa như thế.
- Thế là...
- Việc này Đại bang chủ tự biết lấy.
- Việc này...
- Hừ!... Rồi sẽ biết nhau.

Lời nói của Âu Dương Siêu còn khiến Bang chủ của Cái bang khó chịu hơn là chàng công nhiên thách đấu với mình, không riêng gì Kính Nghiêu giật mình kinh hãi lui về phía sau hai bước, về mặt ngờ ngác không hiểu, mà cả Hắc Bạch nhị đồng lẫn Cái môn Bát tuyệt cũng không sao nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không phân biệt địch và bạn

Kính Nghiêu cau mày lại ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chú em nói như thế là nghĩa lý gì?
- Ý của tại hạ nói, năm xưa ai đã dự trận vây đánh cha của tại hạ chí chết, người đó tức là kẻ thù ngày nay của tại hạ.

Âu Dương Siêu càng nói lại càng thiếu lễ phép, lại còn múa cò múa sáo tỏ vẻ không tôn kính nữa.

Kính Nghiêu thấy vậy thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Hà... Điều này cũng không thể trách được bạn nhỏ, nhưng...
- Nhưng những người trong võ lâm mà tự cho mình là danh môn chính phái chẳng qua chỉ có cái vỏ bên ngoài thôi, sự thật thì họ đeo mặt nạ hiệp nghĩa mà bụng thì chứa đầy gian trá.
- Có phải bạn nhỏ coi bốn bang cũng như vậy không?

Kính Nghiêu không thể nào giả ngây giả đần nữa, mà hỏi trắng ra như vậy, rồi lại khản khoản nói tiếp.

- Có điều gì thì bạn nhỏ cứ nói trắng ra đi.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Muốn biết rõ thực hư ra sao thì thế nào chẳng có ngày cháy nhà ra mặt chuột.
- Bạn nhỏ nói như vậy nghĩa là bây giờ bạn nhỏ cũng không tin căn bốn bang nữa phải không?
- Có thể lắm.
- Bạn đã thay lòng đổi dạ ư?
- Không phải tôi thay lòng đổi dạ mà sự thật việc nó thay đổi.
- Cái bang chúng tôi tuy là những kẻ đối rạch hạ lưu và còn khá nhiều kẻ trộm cắp nữa, nhưng xưa nay ở trên giang hồ chưa bị ai chê trách chúng tôi là người không biết đạo nghĩa.
- Đạo nghĩa nào?

Âu Dương Siêu nói như vậy vẻ mặt lạnh lùng và vênh vác không thèm nhìn Kính Nghiêu, rồi cất cò và sáo ngọc vào túi, liền quay người đi luôn, vừa đi vừa cười nhạt luôn mồm.

- Bạn nhỏ đi đâu thế?

Kính Nghiêu là Bang chủ của Cái bang và cũng là người có tên tuổi hạng nhất trong võ lâm, có bao giờ bị ai khinh rẻ và coi thường như thế này đâu,

nhưng dù sao y cũng là người tiền bối trong võ lâm và có tiếng là tốt nhện. Vì vậy mặt tuy đỏ bừng mà vẫn gọi với hỏi Âu Dương Siêu như thế.

Âu Dương Siêu đã quá tin lời của Nhất Thống giáo chủ, chẳng nghe thấy Kính Nghiêu hỏi như vậy, nên ngừng bước quay lại trầm giọng hỏi :

- Cái gì? Bang chủ định giữ Âu Dương Siêu này lại ư?

- Sao bỗng dưng bạn nhỏ lại nói như thế?

- Nếu không phải thì thôi, tại hạ còn có việc cần phải đi làm ngay, không tiện tiếp Bang chủ được.

Kính Nghiêu tức giận đến mặt biến sắc, chân tay run lẩy bẩy không nói được nên lời, chỉ xua tay một cái rồi nói rằng :

- Thôi được. Bạn cứ đi đi...

Âu Dương Siêu hậm hực, lườm y một cái, rồi lớn bước đi luôn.

- Đứng lại.

Cái môn Bát kiệt cùng nhảy ra một lúc, đồng thanh quát lớn như trên.

Kính Nghiêu vội quát bảo chúng rằng :

- Các ngươi không được vô lễ như thế.

Cái môn Bát kiệt đều vâng lời, rồi người đứng đầu của bọn chúng là Hạ Bách Xuyên khẽ nói :

- Thưa Bang chủ. Thằng nhỏ này quá...

Bách Xuyên chưa nói dứt lời thì Âu Dương Siêu đã ngừng bước, quay người lại giọng song chường lên, lấy thế và hỏi :

- Ngươi định theo đường lối của bảy đại môn phái các người, xông lên vây đánh ta một lúc phải không?

Cái môn Bát kiệt đều tức giận khôn tả, ai nấy cũng tròn xoe đôi mắt lên nhìn Bang chủ Thư Kính Nghiêu để xem Thư Kính Nghiêu đối xử ra sao và ra lệnh như thế nào, ngờ đâu Kính Nghiêu chỉ gượng cười đáp :

- Bạn nhỏ kia, Cùng Gia bang chúng tôi không bao giờ lại hèn đến thế đâu.

- Hừ!

Âu Dương Siêu dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng như vậy, rồi trợn ngược lông mày lên, chỉ những đồng máu ở dưới đất, những xác người của bảy đại môn phái mà nói tiếp :

- Các người nên rõ, lối đi của bảy đại môn phái gồ ghề khó đi lắm, và lá cờ báu lẫn cây sáo ngọc, xưa nay không biết phân biệt với địch và cũng chẳng cần hiểu môn phái gì hết.

Cái môn Bát kiệt thấy chàng nói ngông cuồng như thế, không sao chịu nhịn được, liền vãi chào Kính Nghiêu một lạy rồi hậm hực hỏi :

- Thưa Bang chủ, chẳng hay Bang chủ có nghe thấy lời nói của y không?

Kính Nghiêu khó xử hết sức, nên vẫn trả lời mấy người môn hạ rằng :

- Các người không nên trách cứ chú ấy, vì y chưa trả được thù cho cha mẹ, tuổi lại còn nhỏ, khí huyết đang cường.

Lời nói của ông ta là muốn dùng để an ủi Bát kiệt của bốn bang thôi, không ngờ Âu Dương Siêu lại hiểu lầm là ông ta nhạo báng mình, vội trả lời rằng :

- Ông bạn kia, đừng có thị mình già mà giờ trò già bất nạt trẻ đấy nhé.

Kính Nghiêu nghe thấy chàng nói như thế, không sao chịu nhịn được nữa, liền nổi giận hỏi lại :

- Chú kia, mỗ đã hết sức chịu nhịn rồi, sao chú lại ăn nói một cách quá trớn như thế.

Âu Dương Siêu cũng không chịu lép vế, ưỡn ngực đáp :

- Có phải đâu mỗ đi kiểm các người, mà chính các người đôi ba phen kiểm mỗ đấy chứ.

- Lần này mỗ tới đây là muốn báo cho chú hay một việc đấy thôi, chứ có phải là tới đây để làm gì đâu.

- Từ nay trở đi, tại hạ không nghe lời nói của người nào hết.

- Như vậy chủ hơi quá...

- Phụ lòng tốt của Đại bang chủ phải không? Hà hà...

Kính Nghiêu tức giận đến mặt biến sắc, rồi phất tay áo một cái, ra hiệu cho mấy tên bộ hạ rồi mới trả lời cho Âu Dương Siêu tiếp :

- Thôi được lần này coi như họ Thư này đa sự.

Cái môn Bát kiệt vì qui luật của bốn bang thâm nghiêm, và Bang chủ lại quá oai nghi, nên chúng oán giận mà không dám nói ra, bây giờ chúng thấy Bang chủ tức giận như vậy, mà Âu Dương Siêu lại trả lời một cách bướng bỉnh vô tình như thế, nên họ ra hiệu với nhau, rồi cùng nhảy xổ lên.

Hạc Bách Xuyên chống gậy trúc xuống đất một cái, rồi giận dữ quát hỏi :

- Tiểu tử kia, ngươi không biết trời cao đất rộng là gì cả. Cùng Gia bang này có phải là bang phái tầm thường để cho ngươi khinh thị như thế đâu?

Âu Dương Siêu vẫn vênh váo đáp :

- Cái bang là sài lang hay là hổ?

- Tuy không phải sài lang hay là hổ, nhưng chúng ta đều là những đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất.

- Chưa chắc.

- Nếu vậy ngươi thử tiếp võ của lão phu xem sao.

Lão ăn mày già vừa nói xong, đã múa cây gậy trúc, nhắm chín nơi yếu huyệt trên mặt Âu Dương Siêu mà điểm tới.

Chắc quý vị còn nhớ Cùng Gia bang tức Cái bang, xưa nay vẫn có một môn Tế Điện trượng pháp rất độc đáo và cũng là một tuyệt kỹ độc nhất vô song của giang hồ.

Võ công của Cái bang rất đặc biệt, thể thức thiên biến vạn hóa và thế nào cũng bao hàm huyền cơ, thức nào cũng có thể giết chết được kẻ địch. Bát kiệt của Cái bang là những tay cao thủ hạng nhất của môn phái ấy, người nào người ấy đều có hơn hai mươi năm hỏa hầu. Vì thế, võ nghệ của họ mới càng lợi hại và ác độc thêm. Khi đối địch, họ chỉ nhằm đại huyệt của đối phương mà tấn công thôi, thật là kinh hiểm khôn tả.

Âu Dương Siêu thị mình tài cao gan lớn, thấy Bách Xuyên múa gậy trúc xông tới liền lớn tiếng cười và hỏi lại :

- Ngươi tự tin tài ba của ngươi đã xứng đáng đấu với ta chưa?

Nói xong chàng bất chấp bóng trượng của đối phương nặng như một khoảng núi mà xông lên, đưa tay trái ra chụp lấy cổ tay của đối thủ. Chàng ra tay nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái đã gần đụng với tay của đối thủ rồi. Bách Xuyên thấy thế trượng của mình chưa làm gì nổi kẻ địch, trái lại tay của mình sắp bị địch kim chế, y hoảng sợ vô cùng, nếu không mau rút lui thì tay sẽ bị bắt và gậy sẽ bị rời chứ không sai.

Y liền thất thanh kêu ủa một tiếng, rồi nhảy lui về phía sau bảy bước, chỉ sai một ly là bị đối phương chụp trúng, nên y hãi sợ đến mặt biến sắc luôn luôn.

Kính Nghiêu thấy vậy cười nhạt một tiếng, còn bảy người trong nhóm Bát kiệt thấy đại ca của mình bị thất bại như vậy cũng ngạc nhiên vô cùng, theo sự ước đoán của chúng, thì Bách Xuyên có hèn thế đâu, ít nhất cũng đấu được hơn trăm hiệp.

Ngờ đâu bây giờ chưa đấu được một hiệp đã bị Âu Dương Siêu đẩy lui như vậy, nên cả bảy cùng đồng thanh quát lớn, đẩy chiếc gậy trúc hóa thành một cái rừng cây ở bốn hướng tám phương bay tới.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười nhạt nói tiếp :

- Đây, ta nói có sai đâu. Các ngươi cũng không hơn gì người của bảy môn phái mà.

Nói xong, chàng liền giơ thế “Dã Chiến Bát Phương” ra, cuồng phong của chàng như một luồng gió mạnh nổi lên, người chàng xoay tròn như con quay mà nhằm bảy kiệt tấn công ngang một thế.

Bách Xuyên lần thứ hai múa gậy xông ra và quát lớn :

- Ngày hôm nay nếu chúng ta không hủy được tên ngông cuồng này đi, thì Cùng Gia bang không mong gì xuất đầu lộ diện nữa.

Âu Dương Siêu một thời tấn công bốn cuồng, khiến Bát kiệt của Cái bang chân tay cuồng quật muốn thâm gây lại cũng không được. Âu Dương Siêu vừa tấn công vừa la lớn :

- Nghe nói trượng pháp của Cùng Gia bang thiên hạ vô địch, không ngờ lại tầm thường đến thế này.

Nói xong, chàng rú lên một tiếng thật dài, tiếp theo đó đã nghe thấy có tiếng kêu ối chà vọng lên.

Thì ra lão Ngũ của Bát kiệt đã bị chàng hất bắn bằng cây gậy trúc lên cao mười trượng vội nhảy ra ngoài vòng chiến và thất thanh kêu la như thế.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng hăng hái thêm, tiếp tục đánh sang trái năm chưởng sang phải sáu chưởng, tấn công về phía trước ba thế, đánh lui về phía sau bốn thế. thế công của chàng như điện chớp.

Tiếp theo đó, lại có mấy chiếc gậy của Cái bang bị đánh rớt, chỉ trong nháy mắt đã có năm người rút lui.

- Hãy dừng tay lại.

Kính Nghiêu thấy Bát kiệt của bốn bang địch không nổi Âu Dương Siêu, nếu đấu tiếp thế nào cũng có người bị đổ máu hoặc chết chóc chứ không sai, cho nên y nhảy lại chống đỡ chưởng của Âu Dương Siêu, mồm thì quát lớn như trên.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu nhảy vào tùm tùm cười và hỏi :

- Chàng hay Bang chủ, mặt lúc đỏ lúc nhợt, là tại sao?

- Chú em, chúng ta là hai nhà không nên gây gỗ với nhau.

Âu Dương Siêu vẫn buồng, hỏi lại :

- Tại sao?

- Chúng ta không có ân oán gì với nhau cả, hà tất phải mang phiền phức vào người như thế.

- Bang chủ bảo mỡ tự mang phiền phức vào người ư?

- Cả hai bên đều không nên như thế hết.

- Hà hà...

Âu Dương Siêu cười như điên như cuồng mấy tiếng, rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Bang chủ, mỡ hỏi Bang chủ câu này. Vừa rồi lúc Bát kiệt quý thủ hạ, mới liền tay tấn công mỡ, tại sao Bang chủ lại không ra mặt ngăn cản ngay. Nếu mỡ không may, hay là người khác địch không nổi mà bị giết chết dưới tám cây gậy trúc thì sao?

- Chỉ vì đôi bên ăn nói quá khích một chút và ra tay lại nhanh vô cùng.

- Hừ! Ăn nói quá khích. Ra tay nhanh vô cùng. Tại sao đến khi Bát kiệt bị hại rồi...

- Bạn nhỏ định nói Thư mỡ có ý gì thế?

- Đưa trẻ lên ba cũng biết ý định của Bang chủ rồi, khỏi cần phải hỏi như thế làm chi, Bang chủ mới ra mặt ngăn cản. Như vậy không cần nói rõ cũng biết Bang chủ định tâm như thế nào rồi.

- Âu Dương Siêu, người coi thường Thanh Sam Tử Sĩ này quá.

- Thừa Bang chủ, xin Bang chủ cũng chớ coi thường Âu Dương Siêu tôi.

Cái bang oai trấn thiên hạ, người trong võ lâm ít ai dám gây thù oán với đại môn phái này. Kính Nghiêu ở trên giang hồ rất có oai nghi, nói một lời nặng như chái cái đình, các nhân vật của Hắc, Bạch hai đạo đều tôn trọng y như là một lão tiên bối vậy. Đừng nói là y chưa bao giờ bị ai dám cãi lại nửa lời, ngay cả bạn của y cũng chưa bao giờ bị ai dám uy hiếp như thế.

Kính Nghiêu tức giận quá hóa cười. Tiếng cười như tiếng hạc kêu ở lưng chừng trời vậy.

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp :

- Bang chủ kêu như thế là để gọi người hay là định rõ đá làm cho hổ hoảng sợ chăng?

- Không phải thế.

Kính Nghiêu cười xong, trả lời như vậy, rồi thao thao bất tuyệt nói tiếp :

- Chú em, Cái bang do tay Thư mỡ điều khiển vẫn tự tin không bao giờ đi sai một bước nào hết. Không nói dối gì chú em, đã có người đến gây hận và chế giễu mỡ bảo chú em mới là người thứ nhất trên thiên hạ mà mỡ cũng không thềm đếm xỉa tới.

- Nếu vậy ngày hôm nay tha hồ đủ thì giờ để Bang chủ dứt khoát.

- Không, không có gì là dứt khoát cả.

Kính Nghiêu trả lời như vậy, rồi về mặt rất rầu rĩ, và cảm khái nói tiếp :

- Mồ tự biết hiện giờ chú em đang nóng lòng sốt ruột, người hay cáu kỉnh, vì nể mặt tình giao hảo xưa kia với Thần Kiếm Trần Bát Bang, Thụ mỗ coi chuyện ngày hôm nay như là xong rồi.

- Việc của gia phụ đến bây giờ vẫn chưa biết ai phải ai trái, nên tại hạ vẫn còn thắc mắc không hiểu.

- Thế ra chú em còn nghi ngờ cả sự giao hảo giữa mỗ với cha của chú hay sao?

- Người trên giang hồ đa số là xảo trá, lòng người hiểm ác nhưng bây giờ Âu Dương Siêu này không phải là Âu Dương Siêu lúc mới ra đời như trước nữa.

- Chả lẽ chú em bị ai xúc xiểm, và họ đã dèm pha gì đến bốn bang, phải không?

- Việc này...

- Không sao, chú cứ nói rõ đi.

- Chưa tới lúc.

- Tại sao lại chưa tới lúc?

- Rồi thế nào cũng có một ngày Bang chủ sẽ biết rõ.

- Được, có thức đêm mới biết đêm dài, có ở với nhau lâu ngày mới biết rõ lòng người.

Quả đất tròn, thế nào cũng có ngày gặp nhau. Được, câu chuyện ngày hôm nay mỗ đã biết phần nào rồi.

- Bang chủ muốn gì cũng được, hiện giờ tại hạ đang còn ở đây.

- Chú khinh Cái bang không có người hay sao?

Kính Nghiêu chưa kịp trả lời Hắc Bạch nhị đồng của Cái bang cùng nhảy ra trả lời như trên và đã tấn công tới tấp liền.

Âu Dương Siêu đang mải cãi vã với Kính Nghiêu không ngờ lại có người xông lại tấn công lên như thế chàng chưa kịp nhìn kỹ mặt Nhị đồng đã thấy hai luồng có mệnh tấn công át tới, hoảng sợ vô cùng, vội lui về phía sau tránh né.

Dù chàng nhanh đến đâu, nhưng vì sự xảy ra đột ngột, trong lúc Song đồng tức giận nên ra tay nhanh như gió, chỉ nghe thấy một tiếng kêu soạt áo của chàng đã bị mảnh trúc tay của Bạch Đồng rách rạch một đường áo dài hơn trúc.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, vỗ tay một cái, không mắng chửi Nhị đồng trái lại, lại quát bảo Kính Nghiêu rằng :

- Có phải đánh lên, giết hại ngầm là lệ luật của Cùng Gia bang đấy không?

Hắc Bạch nhị đồng thấy thế công đó đánh rách được áo địch, chúng không trì hoãn gì hết, xông lại tấn công tiếp.

- Tiểu tử nguoi cũng vô lý.

Âu Dương Siêu bị đánh rách áo đã tức giận khôn tả, bây giờ còn thấy hai kẻ địch xông lại tấn công tiếp, liền giơ hữu chưởng ra quét ngang và tả chưởng thì đẩy mạnh ra một cái.

Kính Nghiêu thấy vậy liền quát lớn :

- Tiểu Hắc, Tiểu Bạch có ngừng tay lại không?

Nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe kêu bùng một tiếng. Tiếp theo đó có tiếng kêu ối chà và hai tiếng thét lớn, Nhị đồng đã bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh bay ra ngoài xa hơn trượng.

Kính Nghiêu thấy vậy. vội kêu la :

- Nguy tai!

Rồi ông ta vội nhảy lại tay trái chụp Hắc Đồng. Tay phải bắt Bạch Đồng ra tay nhanh khôn tả, đủ thấy võ công của ông ta cao tuyệt như thế. Âu Dương Siêu thấy thế cũng phải khen ngợi thầm.

Kính Nghiêu thấy Nhị đồng mặt nhợt nhạt, mép ỉn máu tươi, ông ta vẫn oai phong lẫm lẫm nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Âu Dương Siêu lần này lão chịu nhịn đấy, thôi đi.

Nói xong ông ta quay đầu lại ra hiệu cho Bát Kiệt rồi cả chín người quay mình đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thụ khí hoàn huyết

Cái môn Bát Kiệt tức giận khôn tả, hình như họ chỉ muốn hy sinh tánh mạng để về đạo vậy.

Kính Nghiêu mỗi tay chop một thằng nhỏ cứng của mình, thấy mồm chúng rỉ máu tươi ra biết thương thế khá nặng, lại thêm trông thấy Bát Kiệt người nào cũng phần uất, ông ta càng mũi lòng vô cùng, nước mắt sắp nhỏ ròng xuống liền nghiêng răng mím môi dậm chân một cái và nói tiếp :

- Còn đứng đấy làm gì.

Bát Kiệt đồng thanh nói :

- Thừa Bang chủ...

Kính Nghiêu không đợi chúng nói dứt, đã ngẩng mặt lên trời đáp :

- Đi!

Bát Kiệt đưa mắt nhìn nhau rồi hậm hực nhìn Âu Dương Siêu một cái, rồi mới đi xuống núi.

Trước khi đi Kính Nghiêu còn gượng cười lớn tiếng đáp :

- Chú em câu chuyện ngày hôm nay coi như không có vậy, sau này có gặp nhau chúng ta sẽ thông cảm nhau hơn.

Âu Dương Siêu thấy ông ta gượng cười như vậy đủ biết lòng ông ta đau đớn như thế nào và mình cũng hơi thái quá.

Sau chàng thấy Hắc Bạch nhị đồng mồm cứ rỉ máu tươi hoài, gượng nghịu vô cùng.

Kính Nghiêu quay mình đi nhưng không giờ thành công ra, đi được mấy bước ông ta quay đầu lại, thấy Âu Dương Siêu còn đứng ngăn người ra, ông ta liền quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Chú em, dù sao tôi cũng phải nói cho chú em biết hễ tin hay không thì tùy ở nơi chú.

Âu Dương Siêu ngấm nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Kính Nghiêu rồi mím cười đáp :

- Bang chủ cứ nói đi.

- Có hai việc tất cả.

- Hai việc gì thế?

- Việc thứ nhất, Giang Mẫn đi cùng với chú đã bị người bắt cóc đi rồi.

- Ủa! Có thật không?

- Tôi đã nói rồi, tin hay không là tùy ở nơi chú.

- Ô, xin hỏi Bang chủ, việc thứ hai là việc gì thế?

- Mê Tiên Cốc đã có chuyện xảy ra.

- Bang chủ nói Mê Tiên cốc ư?

- Phải, Mê Tiên cốc.

Hai việc đó đối với Âu Dương Siêu đều là đại sự cả, tất nhiên chàng phải kinh hoàng vô cùng, mặt thất sắc, chàng vội tiến lên một bước gặng dữ hỏi tiếp :

- Chả hay lão tiền bối có biết rõ nguyên nhân ra sao không?
- Việc này xin thứ lỗi lão không biết rõ.
- Thế chính mắt lão tiền bối trông thấy, hay là...
- Chính bang chúng của lão cho hay, cho nên lão chưa dám đích xác.
- Thừa tiền bối...
- Chúng ta sẽ tái kiến.

Kính Nghiêu vừa nói xong câu đó đã xách Hắc Bạch nhị đồng đi luôn, chỉ thoáng cái mất dạng liền.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu đi khỏi rồi, trong lòng bồn chồn vô cùng, và hình như đã mất mát cái gì vậy, chàng liền nghĩ thầm

- “Sao Mê Tiên cóc lại xảy ra chuyện được, ta đã xếp đặt mười tay cao thủ của Ngũ Kỳ mình ở đó, vợ chồng cầm điếu và còn Mê Tiên trận bày bằng hoa và cây với môn thổi sáo dẫn Phụng của Lăng Giao Cơ thì sao lại giữ không nổi sơn cốc ấy? Chi bằng bây giờ ta hãy đi dò thăm tin tức của Mẫn Hiền muội trước”.

Chàng quyết định như vậy, vội tiến về phía Giang Mẫn các người vừa đi hồi nãy mà tìm kiếm

Mặt trời đã lặn về phía Tây, chàng đã đi tìm khắp cả khoảng núi Hoàng Sơn mà không thấy một bóng người, chàng hoảng hốt sức và bụng bảo dạ rằng :

- “Nhân vật của các nơi tới Hoàng Sơn đã không được trông thấy ta giải quyết mối thù của bảy đại môn phái, thì họ cũng chẳng phải ở lại làm chi, tất nhiên là họ bỏ đi rồi, nhưng còn sự biến hóa Thiên Đồ phong đó là một vụ bí mật rất lớn của võ lâm, tại sao không có một người nào ở lại tìm kiếm nguyên nhân?”

Chàng suy nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được vấn đề ấy.

Chàng lại tiếp tục vượt qua khe núi và suối, vượt hết đỉnh núi này sang đỉnh núi khác.

Đột nhiên chàng thấy trong bụi cây có một bóng người to lớn, thoáng cái đã mất dạng.

Khi nào chàng chịu bỏ qua, chàng vội đuổi theo người đó tức thì.

Nhưng trời tối om cách nhau lại xa, chờ khi chàng đuổi tới thì không thấy một bóng người nào hết mà vết tích cũng không có nốt, chàng nhận thấy khinh công của người đó cao siêu khôn tả, nên chàng tự nhủ lòng rằng :

- “Hở thật thật”.

Chàng đang định đi tìm kiếm thì bỗng có tiếng rên rĩ theo gió vọng tới. Chàng lắng tai nghe, giấy lát mới hay tiếng rên đó nổi lên ở phía bên trái, chỗ cách mình không xa. Chàng đã nhận đích phương hướng rồi, liền rón rén đi tới gần. Nhưng lạ thật, đi tới nơi lại không thấy một bóng người nào hết. Chàng tìm kiếm một hồi vẫn không thấy gì cả, liền đứng trên một tảng đá và lớn tiếng kêu gọi mấy tiếng :

- Ai rên rĩ thế? Ai đang kêu la thế?

Chàng lại nghe thấy tiếng rên rĩ thốt ra ở dưới chân, không còn do dự gì nữa, vội nhảy ngay xuống tảng đá đó tìm kiếm

Chàng thấy sau tảng đá đó có một cái hang nhỏ, tiếng rên rĩ ở trong hang vọng ra, nhưng bên trong tối đen, chàng cố vận hết sức mắt ra nhìn thì thấy một người nằm ngang ở bên trong, chàng không do dự gì cả, cúi đầu chui vào trong hang lòi người đó ra.

Ngờ đâu chàng lại nắm phải chỗ đau của người đó, y liền kêu ối chà một tiếng rất thảm thiết, chàng giật mình kinh hãi lui về phía sau bảy tám trượng. Lúc ấy, chàng mới biết cái bóng đen đó tuy là người thật nhưng đã cụt chân, cụt tay chỉ còn lại khúc thân mình tròn trĩnh trực máu dính đầy người, trông không khác gì một khúc cây dính đầy máu vậy.

Một lúc sau, Âu Dương Siêu mới định thân cúi đầu xuống nhìn mặt người nọ, rồi giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng. Chàng không tin mắt của mình, với giọng run cầm cập hỏi :

- Là... là Thạch lão tiền bối đấy à?

Thì ra người bị chặt cụt chân tay đó chính là Thiên Thủ Đại Thánh Thần Thâu Thạch Bát Phàm, lúc này Thạch Bát Phàm làm sao mà trả lời chàng được, một người bị chặt chân tay thì làm sao mà sống nổi, nếu Bát Phàm công lực không cao siêu thì ông ta đã chết lử lâu rồi.

Âu Dương Siêu thấy vậy, chân tay cuống quýt, tuy chàng với Bát Phàm không thân cho lắm, nhưng khi ở Thiên Tâm trang cũng được ông ta giúp đỡ cho, hơn nữa địa vị của Bát Phàm trong võ lâm cao cả như vậy, nay đột nhiên xảy ra sự ngộ biến, chắc câu chuyện này không phải giản dị đâu, huống hồ thấy ông ta đi với Băng Dung các người, bây giờ ông ta bị giết thảm khốc như vậy, chắc việc này thể nào cũng có liên can tới Giang Mẫn.

Nghĩ tới đó chàng vội điểm mấy nơi đại huyệt cho Bất Phàm để ông ta được tụ chân khí vào bụng, rồi bắt chắp người ông ta dính đầy máu me và bùn, chàng liền cúi đầu xuống, thổi hơi vào mồm của ông ta.

Đó là Âu Dương Siêu dùng toàn bộ công lực của mình để dồn sang cho Bất Phàm hàng nửa tiếng đồng hồ, lối tiếp khí như thế này còn khổ sở và khó khăn hơn cách vận công cứu chữa nhiều, cách cứu chữa của Âu Dương Siêu là Thụ Khí Hoàn Huyết rất hiếm có, vì người bị trọng thương không có chút hơi sức nào thì làm sao mà vận công lực để tiếp sức của chàng được. Đồng thời cách cấp cứu như thế này rất hao tổn tinh thần.

Được Âu Dương Siêu Thụ Khí Hoàn Huyết cho, Bất Phàm đã mở mắt ra nhìn được rồi, nhưng công lực đã mất hết nên y không trông thấy rõ Âu Dương Siêu vì vậy ông ta cũng chưa chịu nói.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lau chùi vết thương và đất dính trên mặt ông ta, rồi dí sát vào mặt ông ta và nói :

- Lão tiền bối, tôi là Âu Dương Siêu đây, ai giết hại lão tiền bối thế. Có việc gì mau nói đi, để tôi trả thù cho.

Bất Phàm nhấp máp đôi môi một hồi, rồi mỉm cười, nhưng lâu lâu mới gượng nói được rằng :

- Ủa, mơ... ta nằm mơ?

- Lão tiền bối, không phải nằm mơ đâu, tôi là Âu Dương Siêu đây có việc gì xin cứ nói đi.

- Được được... ba việc...

- Việc thứ nhất là việc gì?

- Lão đạo sĩ... chợt mất...

- Lão tiền bối nói lão đạo bá bá ở trong miếu Thổ Công tại Thiên Tâm trang ư?

- Phải... chính y đấy...

- Ông ta hại lão tiền bối ư? Ông ta chết đã lâu rồi mà?

- Không... y...

- Ông ta làm sao?

- Ông ta là... là...

- Là ân nhân của tiểu bối ư?

- Không phải... ông ta là Thần Kiếm Trần... Bát Hoang...

- Ủa... ông ta là cha của tiểu bối, Thần Kiếm Trần Bát Hoang ư?

Quả thật là một sự bí mật rất lớn mà Âu Dương Siêu không sao tưởng tượng ra được.

Cha con là thiên tính, nghĩ đến lúc cha già sắp chết, truyền võ công, thụ khí, chưởng pháp và kiếm thuật cho mình, chàng không sao nhịn được, liền ứa nước mắt ra. Chàng nhất thời quên mất tính mạng của Nhất Phàm không còn sống được bao lâu nữa, lại hỏi tiếp :

- Thừa tiền bối, tại sao lúc ấy cha tiểu bối lại không muốn nhận tiểu bối?

- Bí mật... Võ lâm bí...

- Bí mật ư? Cha tiểu bối đã biết một vụ bí mật của võ lâm phải không?

- Phải... ối chà!

Bất Phàm kêu được một tiếng, máu ở những chỗ cụt chân cụt tay lại chảy ra như suối, đau đớn đến nỗi mặt mũi ông ta nhăn nhó không còn giống hình người nữa. Âu Dương Siêu thấy vậy mới biết thời gian không còn bao lâu nữa, vội hỏi tiếp :

- Vụ bí mật đó là gì thế?

- Cừu phải... nhất bang...

- Cừu phải nhất bang cũng có ở trong ấy à?

- Phải...

Bất Phàm trả lời được một câu, mồm lại ứa máu bầm ra, trông rất tội nghiệp. Âu Dương Siêu lại đỡ đầu ông ta lên, và rì tay hỏi tiếp :

- Thừa tiền bối, còn việc thứ hai là việc gì thế?

- Thiên Đô phong...

Bất Phàm nói được ba chữ đó đã tốn rất nhiều hơn sức, y như ngọn đèn sắp cạn dầu đến nơi. Âu Dương Siêu không do dự gì cả, liền để một tay lên trước ngực ông ta, rồi hỏi tiếp :

- Ai đã đặt thuốc nổ trên núi Đô Phong? Lão tiền bối có biết không?

- Biết... biết...

- Người đó là ai thế?

Bỗng có tiếng kêu “veo”, Âu Dương Siêu có biết người ném ám khí tới, tuy chàng đang nói chuyện với Bất Phàm nhưng tai mắt hãy còn thính lắm, chàng vội xoay người tránh né, mồm thì quát hỏi :

- Ai thế Nhưng chàng mới hỏi tới đó, Bất Phàm đã rú lên một tiếng thật lớn, người rung động một cái thật mạnh, rồi ngã lăn ra đất chết tốt. Âu Dương Siêu chạy lại xem, mới hay có một cành trúc dùng dao đeo nhọn, đã cắm sâu vào giữa ngực Bất Phàm. Chàng không kịp suy nghĩ, vội nhắm phía có cành trúc ném tới mà đuổi theo, mồm thì quát hỏi :

- Tiểu bối thủ đoạn ác độc thật, định giết người diệt khẩu phải không?

Nhưng chàng không thấy người trả lời. Tuy vậy, chàng vẫn không nản chí cứ tiếp đuổi theo về phía đó. Quả nhiên chàng mới đi được hơn ba mươi trượng, đã có một bóng đen đang cắm đầu ù té chạy.

Chàng vận khí hành công, vừa đuổi, vừa quát bảo :

- Người kia, tại sao không dám lộ mặt, có giỏi hãy ngừng chân lại đối địch với ta!

Nhưng cái bóng đen chạy ở phía trước hình như không nghe thấy tiếng nói của chàng vậy, cứ tiếp tục giờ hết khinh công mà chạy tiếp. Âu Dương Siêu vừa đuổi theo, vừa nghĩ tiếp :

- “Ta không tin là ta không đuổi kịp được ngươi”.

Nghĩ đoạn, chàng nhấn hết tốc lực đuổi theo. Hai người một trước một sau, đi nhanh như gió, chạy dưới núi Hoàng Sơn, càng ngày hai người càng gần nhau, từ cách nhau ba mươi trượng đã rút ngắn chỉ còn độ hai mươi trượng thôi.

Càng đuổi Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm. Chàng đoán chắc chỉ độ một tiếng đồng hồ nữa là đuổi kịp. Vì thế, chàng không kêu gọi nữa, cứ cắm đầu cắm cổ đuổi theo thôi. Một lát sau, Âu Dương Siêu bỗng kêu “Nguy tai” thẳm. Thì ra phía đằng trước đã có một khu rừng. Chàng chỉ sợ đối phương chạy vào được trong rừng thì sẽ khó tìm kiếm thôi. Như vậy, bao nhiêu công lao đuổi theo từ nãy đến giờ sẽ mất hết.

Nghĩ tới đó, chàng nghiêng răng mím môi, giờ hết hơi sức ra đuổi tiếp, nhanh như một con ngựa bay vậy. Chỉ trong nháy mắt đã đuổi tới gần đối phương rồi. Hai người chỉ còn cách nhau không đầy mười trượng, chàng liền quát lớn :

- Quân chuột nhắt, xem ngươi còn chạy đi đâu nào?

Chàng vừa nói dứt lời, thì đã nghe thấy một tiếng kêu la thảm khốc, người đang chạy ở phía đằng trước đã ngã lăn ra đất, máu tươi tủa ra như một mũi tên, và chỉ giây giũa mấy cái là đã nằm yên ngay.

Âu Dương Siêu cả kinh, vội chạy lại xem, mới hay người nọ là một đại hán trung niên, trước ngực đã bị một khúc tre vót nhọn cắm sâu vào bảy tấc, máu ở vết thương vẫn còn tiếp tục phun ra, và đã nằm thẳng cẳng chết tươi rồi.

Người dùng phi tiêu trúc tấn công lên đó thế nào cũng ẩn núp trong rừng. Chàng tức giận khôn tả, không còn quan ngại gì nguy hiểm vội xông vào trong rừng ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy sương mù phủ kín, và không sao trông thấy rõ bóng người được, riêng có một phía sương mù hơi mỏng, hình như có người đi về phía đó, sương mù đã bị đẩy giãn ra, nên nơi đó sương mù mới mỏng hơn nơi khác là thế. Chàng đã nhận định đối phương thế nào cũng chạy về phía đó rồi, nhưng chỗ đó lại là đường xuống núi, sườn núi dốc khôn tả. Tuy vậy, chàng vẫn tiếp tục đuổi theo như thường.

Đuổi được hồi lâu, chàng đã nghe thấy phía trước có tiếng gió thổi và khinh công của người này cũng không kém gì người hồi nãy. Chàng liền nghĩ thẳm :

- “Lạ thật! Những tay cao thủ có võ công cao siêu như thế này, sao lại có hành động lén lút như vậy! Thế là nghĩa lý gì?”

Chàng vừa nghĩ, vừa tiếp tục đuổi theo, và chỉ còn cách bóng đen kia chừng ba mươi trượng thôi. Chàng đã thấy đằng trước là một cánh đồng bằng, không có rừng núi gì nữa.

Chàng mới yên chí, nghĩ tiếp :

- “Lần này, nhất định ta không để cho có sự không may mắn xảy ra như hồi nãy nữa”.

Không ngờ chàng chưa nghĩ dứt, thì cái bóng đen cũng lại kêu “ôi chà” một tiếng, từ trên cao rớt xuống dưới ruộng, và không sao cử động được nữa.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, vội phi thân xuống, cúi đầu xem thì thấy người này cũng là một đại hán trung niên, mồm thò một đồng máu bầm, tanh hôi vô cùng, hai mắt lờ ra, mặt đen sì, người nhấc, cả chân tay cũng đen nốt, chàng đoán chắc y đã trúng phải một thứ thuốc độc rất lợi hại. Chàng càng thắc mắc thêm, đứng ngẩn người ra ở bên bờ ruộng mà nhìn trời.

Bỗng có tiếng cười nhạt ở chỗ cách đó không xa vọng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nghi nghi hoặc hoặc

Tiếng cười nhạt ấy vọng tới một cách quá đột ngột, Âu Dương Siêu vội phi thân về phía đó tức thì.

Nhưng khi chàng nhảy tới nơi thì không có hình bóng một người nào hết, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ trên thế gian này lại có ma chăng? Ta đã gặp ma rồi ư?”

Nghĩ đến ma, chàng rung mình kinh hãi, nhưng dù sao chàng cũng là người cô công lực rất cao, có khi nào chàng lại sợ những con ma vô hình như thế?

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải phì cười, và đoán chắc không có ma quỷ gì hết. Tiếng cười đó thể nào cũng là tiếng cười của một người bằng xương bằng thịt chứ không sai.

Chàng lại đoán chắc: “Người này thế nào cũng là người đã giết chết Thạch Bất Phàm, vì sợ Thạch Bất Phàm nói ra, nên y mới phái người đột nhiên hạ độc thủ để diệt khẩu, rồi lại sợ người giết hại Bất Phàm tỏ lộ sự thật, nên y đã sai người hoặc giả chính là y đã theo dõi người nọ. Sau thấy người ấy bị Âu Dương Siêu đuổi theo, y mới sai người khác, hoặc giả cũng lại chính là y đã hạ độc thủ giết chết người nọ. Trước khi sai người thứ hai này hạ thủ giết chết người thứ nhất, y đã cho người thứ hai này uống một thứ thuốc độc rất lợi hại.

Trong lúc người đó vận công lực thì thuốc độc sẽ làm nguy giết chết hẳn liền, như vậy mới khỏi có hậu họa, âm mưu độc kế này quả thật lợi hại vô cùng”.

Nghĩ xong, Âu Dương Siêu cứ như thế mà tiến thẳng về phía trước.

Bỗng phía trước, nơi xa xa, lù lù xuất hiện một ngôi miếu, và một bóng đen đang đứng trên bờ tường. Chàng nhìn qua đại diện của miếu Long Vương, nhưng chỉ thấy đèn đuốc sáng choang thôi chứ không thấy một bóng người nào cả yên lặng như tờ. Đại hán gầy và cao đứng ở trên bờ tường khẽ hỏi chàng rằng :

- Thừa tiền bói, điện thứ nhất là Tục Anh sánh, điện thứ nhì là Nhị Sự sánh của Đàn chủ, điện thứ ba là chỗ Luyện Võ sánh của anh em.

Âu Dương Siêu không cần biết sánh gì lẫn sánh gì, chàng nhảy xuống bên dưới hạ chân lên trên một bậc đá, nhưng chàng thấy bậc đá bên phía phải có một người của Thiên Ma giáo đang đứng tựa cái cột chạm rồng, hình như y đứng đó canh gác, nhưng lại ngủ say.

Lúc bấy giờ bốn người đại hán đã cùng nhảy xuống dưới bậc đá rồi, người gầy và cao quát bảo người đứng cột chạm rồng rằng :

- Hạ Tam, ngươi chết rồi hay sao, nếu Đàn chủ biết ngươi canh gác mà ngủ gật thế này thì ngươi sẽ bị lột da chứ không sai.

Không ngờ người đó gọi luôn ba tiếng mà Hạ Tam vẫn đứng yên như thường. Âu Dương Siêu thấy vậy, vội chạy lại cúi đầu nhìn kỹ mới biết tên Hạ Tam này đã tắt thở từ lâu rồi. Chàng xem xong, liền giơ tay ra hiệu, bảo đại hán kia đừng gọi nữa và nói :

- Y đã bị người ta điểm vào tử huyệt, thôi các người hãy theo mỡ vào đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ bốn người đó có phản ứng gì hết đã vội phi thân vào trong đại sảnh thứ nhất ngay.

Trên đại sảnh, xác của người trong Thiên Ma giáo nằm ngổn ngang, người nào người nấy mặt đều tím bầm mồm rỉ máu tươi, trong sảnh vẫn còn mấy mâm cơm, thức ăn và tureen còn nguyên, hình như bọn người này đã bị trúng độc hết thì phải, mùi tanh hôi xông lên mũi khiến năm người đều buồn nôn buồn mửa.

Âu Dương Siêu thấy những người bị trúng độc này mình nẩy thâm tím và có mùi tanh hôi bốc lên, không khác gì cái chết của người thứ hai đã bị mình

đuổi theo trên Hoàng Sơn, nên chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Đừng người đó giết hại những người này rồi, chứ không còn ai vào đây nữa”.

Chàng nghĩ như vậy rồi giờ tay chỉ một người trúng độc mà hỏi các đại hán kia rằng :

- Người này có phải là Tiểu Bạch Long Trần Vô Hưng, Phân đàn chủ của các người không?

Bốn người nọ lần lượt xem từng các xác một rồi chúng ngạc nhiên đáp :

- Thừa tiền bối, trong những người này không có Đàn chủ của bốn đàn.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng hỏi tiếp :

- Các người đã xem kỹ chưa?

- Vâng, anh em tiểu bối đã nhìn kỹ rồi, hướng hồ Trần đàn chủ xưa nay vẫn mặc áo trắng, nên mới được người ta ban cho biệt hiệu Tiểu Bạch Long là thế.

- Ô, ra thế đấy, thế công lực của y ra sao?

- Vấn đề này...

- Được các người cứ nói đi không sao mà.

- Võ công của ông ta rất cao siêu, một trăm anh em tiểu nhân cũng địch không nổi nghĩa là gấp trăm anh em tiểu bối.

- Mỗi không phải bảo các người ví y với các người đâu.

- Công lực của ông ta tương đương... với Tam Đẳng chấp sự của Ngoài Ngũ đường của Tổng giáo.

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như vậy, mới biết võ công của Tiểu Bạch Long rất tầm thường, nhưng chàng đoán chắc thủ phạm là một tay cao siêu hơn nhiều. Bỗng trước mắt chàng vừa xuất hiện thêm một số trang sức, chàng nghĩ thầm :

- “Lạ thật, sao đồ trang sức của nàng có ở đây mà lại không thấy hình bóng của nàng, thế là nghĩa lý gì? Chả lẽ Thư Kính Nghiêu nói Giang Mẫn bị bắt là thật chăng? Cứ xem thủ đoạn của người nọ ác độc như thế nếu quả thật Giang Mẫn bị bắt thì nàng không sao sống còn đâu?”

Chàng càng nghĩ càng thấy điều chẳng lành, liền nghiêng răng kêu “còm cộp” rồi dậm chân một cái và hỏi tiếp :

- Những người thường tới Phân đàn này là những hạng người nào thế?

Còn ba đại hán kia thấy bọn của y bị Âu Dương Siêu tóm chặt, mồ hôi lạnh của chúng toát ra, có vẻ hoảng sợ hết sức và mồm áp ứng đáp :

- Thừa tiền bối, đầu mục anh em tiểu nhân nói không sai chút nào, quả thật không có một cô nương nào họ Giang tên Mẫn cả.

- Ta hỏi các người, ngày thường có những người giang hồ nào lai vãng đây không?

- Phân đàn chủ chúng tôi không phải là người định giương doanh lập trạm, ông ta chỉ phụ trách việc thu những tiền thuế của dân cư ở đây, trông nom số anh em của Phân đàn này, nên ông ta ít khi lai vãng với các nhân vật giang hồ. Ngoài ra, ông ta có dạy võ cho những người qui giáo thôi.

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt của chúng rất thật thà, mới biết chúng không không ngoa liền buông tay đại hán gầy và cao ra quát :

- Người trong Phân đàn này có tất cả bao nhiêu? Còn những người khác đi đâu cả?

Đại hán gầy cao sợ hãi đáp :

- Phân đàn có tất cả hai mươi người, ngoài bốn anh em chúng tôi ra, còn thì chết hết.

- Còn Tiểu Bạch Long đâu?

- Đàn chủ... chỉ thiếu có một mình Đàn chủ thôi.

- Y đi đâu các người có biết không?

Ba đại hán kia bỗng cau mày lại nghĩ ngợi rồi đáp :

- Có lẽ Đàn chủ chuồn theo lối này thì phải.

Một người trong bọn chúng bỗng lắc đầu xen lời nói :

- Không có lẽ, con đường ấy đã mười năm nay không ai đi qua rồi, khi nào Đàn chủ lại....

Âu Dương Siêu vội quát hỏi tiếp :

- Con đường ấy ở đâu?

Đại hán gầy và cao đáp :

- Là một con đường hầm.

- Đường hầm nào? Ở đâu? Mau đưa ta đi ngay.

- Thưa tiền bối, đó chỉ là sự ước đoán của anh em tiểu nhân đó thôi, vì con đường hầm của Long Vương miếu này đã mười năm nay không ai dám đi lại rồi.

- Thế sao các người lại biết có con đường hầm ấy?

- Trước khi Phân đàn chủ chưa lập trại ở đây, đã có mấy tên giặc cỏ lấy nơi đây làm sơn trại, sợ quan binh bắt, nên chúng đào sẵn một con đường hầm.

- Thôi các người đừng nói lời thôi nữa.

- Dạ, sau rồi bọn giặc cỏ ấy bị Âu Dương Đôn đại hiệp giết sạch.

- Ủa có thật không?

- Vâng, sau nghe nói ở đường hầm thường thường có ma nên không ai dám vào.

- Các người đưa ta đi.

Bốn tên nô đưa mắt nhìn nhau, rồi lẳng lặng đi ra khỏi đại sảnh ấy, quẹo sang một cửa ngách ở trong sân.

Ngoài cửa ngách ấy là một các vườn hoa nho nhỏ, giữa vườn có một cái đình, bốn đại hán vừa bước lên bậc đá của cái đình nghỉ mát ấy, đã đồng thanh kinh hãi kêu la :

- Ôi chà!

Âu Dương Siêu ói ở phía sau, nghe tiếng kêu la của chúng vội tiến lên hỏi :

- Cái gì thế?

Đại hán gầy cao tỏ vẻ hoảng sợ đáp :

- Thưa tiền bối, quả nhiên có người đã vào qua đường hầm này rồi.

- Sao các người biết?

Nơi vào cửa hầm xưa nay vẫn có một cái bàn thờ đá che lấp nhưng bây giờ bàn thờ đã bị vứt sang một bên.

Lúc này Âu Dương Siêu đã trông thấy một miếng đá vuông và mỏng, vứt ở bên, nơi giữa đình có lộ ra hai cái hố tối om, chàng liền chỉ tay vào hai cái hố đó và hỏi :

- Đây có phải là cửa vào đường hầm không?

- Vâng.

- Ai đi theo ta vào trong hầm?

- Dạ... dạ... dạ...

- Không bằng lòng? Hay là không dám?

- Công lực của anh em tiểu bối quả thật... quả thật...

Âu Dương Siêu thấy chúng sợ hãi một cách đáng thương như vậy, cũng không bắt ép chúng nữa, nhưng chàng lại nói tiếp :

- Ta xuống một mình vậy, nhưng trước khi ta quay trở lên, các người không được rời nơi đây một bước, cứ đứng nơi đây canh gác cho ta.

Bốn người nọ như được ân xá, liền văng vẳng, dạ dạ.

Âu Dương Siêu lại nói tiếp :

- Khi trời sáng tỏ, nếu ta chưa quay trở lên thì các người muốn đi đâu thì đi.

Nói xong, chàng vội quay trở lại Luyện võ sảnh, lấy một ngọn đèn dầu, rồi thùng thảng đi xuống dưới hầm.

Thoạt lên, chàng thấy lối đi rất chật hẹp và dốc xuống, trên mặt đất ẩm thấp có mùi hôi mốc xông lên, rêu mọc ở trên mặt đất trơn, nhưng càng trông thấy có nhiều dấu chân, hình như có người mới đi qua không lâu, vì đường hầm ấy vừa chật hẹp vừa thấp nên Âu Dương Siêu không sao giờ khinh công ra được, đành phải rảo bước đi lục soát thôi.

Con đường hầm ấy thẳng tuột không cong queo và cũng không có đường ngạch, đi được nửa tiếng đồng hồ, chàng lại thấy con đường dốc lên dần và dưới mặt đất đầy những bùn lầy.

Một lát sau, chàng đã đi đến chỗ tận cùng và lên tới bên trên. Chàng trông thấy trăng sao, liền thổi tắt đèn, lấy Phích Độc Truy Hồn Kỳ ra, chàng đoán chắc thế nào cũng có một trận đấu kịch liệt, hoặc người mai phục ở lối lên, mình không đề phòng trước sẽ bị đối phương đánh lên ngay.

Chàng thuận tay ném cái đèn luôn ra bên ngoài một cái kêu “coong” một tiếng, chàng đợi chờ xem có phản ứng gì không, nhưng không có gì hết, chàng liền tung mình nhảy lên, khi sắp ra tới ngoài cửa hang chàng đã múa cờ đề bảo vệ lấy đầu và mặt.

Lúc chàng hạ chân xuống đứng yên đưa mắt lên nhìn bốn phía chung quanh, không thấy một bóng người nào hết, mới biết mình vừa hồi hộp hão một phen, chàng định thần nhìn kỹ mới hay chỗ cửa hang là một cái giếng khô ở đầu thị trấn mà lúc này đã đi qua.

Đột nhiên chàng nghĩ hồi nãy tiếng cười nhạt chính ở nơi đây vọng ra, chàng lại nghĩ đến đại hán bị mình theo dõi rồi trúng độc chết, chàng lại thùng thảng đi tới chỗ đại hán nằm chết hồi nãy, nhưng khi chàng đi tới chỗ đó thì không thấy xác của người nọ nữa, chỉ còn lại một đồng máu tanh hôi vô cùng thôi, càng nghĩ càng tức giận, nhưng nhìn kỹ bốn chung quanh thì chỉ có bốn cánh đồng thôi. Chàng bỗng kêu một tiếng “nguy tai”, rồi người đi nhanh như sao sa quay trở về Tiên Cư trấn, chạy thẳng vào trong Long Vương miếu Phân đàn của Thiên Ma giáo và một mạch chạy thẳng vào trong đình, quả nhiên chàng đoán không sai, bốn tên đại hán thủ hạ của Thiên Ma giáo mà chàng dẫn đi hồi nãy đã nằm chết ngổn ngang trong đình rồi, mặt người nào người nấy đều trông rùng rợn hết sức.

Phía trong chàng thấy thân xác của một bà cụ già đang nằm rên rỉ, hấp hối dưới đất.

Chàng gấp rút chạy lại bẻ lên toan đem ra bên ngoài cứu tỉnh. Nhưng một mụ già khác từ bên trong bước ra lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử không đi kiếm thầy lang chữa, mà lại đem bà mụ ấy ra ngoại ô làm chi.

- Có lẽ muốn bà già chết để tiện chôn cất.

- Hà hà...

Mặc người đó nhạo báng chế giễu, Âu Dương Siêu ẵm bà cụ cầm đi đến một chỗ khuất gió liền đặt bà ta xuống, chàng dồn hết công lực vào hai tay để xoa bóp cho bà già, hình như bà già cảm bị nội thương rất nặng, tốn hàng tiếng đồng hồ chàng mới cứu cho bà ta hồi tỉnh, sắc mặt đỏ dần.

Âu Dương Siêu không dám dồn hết chân lực sang sợ bà ta chịu không nổi đành phải từ từ cứu chữa, rồi chàng rí tai khẽ gọi :

- Bà già cầm... bà già cầm.

Bà già cầm từ từ mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm gối đầu vào lòng của Âu Dương Siêu bà ta cảm thấy rất kinh dị, hai mắt nhìn quanh một hồi.

Âu Dương Siêu lại khẽ nói tiếp :

- Tôi là Âu Dương Siêu đây, có việc gì bà cứ nói cho tôi biết đi, hiện giờ Mê Tiên cốc ra sao?

Bà già cầm đã tỉnh táo, máu cũng thôi chảy nữa, liền giơ hai tay lên dụi mắt rồi vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, mồm lắp bắp định nói, tay chỉ trở về mặt hậm hực.

Âu Dương Siêu không sao hiểu được bà ta nói ai, cứ trở mắt lên nhìn. Bà ta thấy mình ra hiệu mãi mà chàng không hay, liền giơ tay lên vỗ mạnh vào đầu một cái.

Âu Dương Siêu vội nắm lấy tay bà ta lắc đầu bảo bà ta không nên tự đánh như thế. Sau chàng nghĩ ra một kế vội nhặt viên đá đưa cho bà ta và nói :

- Bà đừng nóng nảy, hãy viết xuống đất cho tôi xem đi.

Nói xong, chàng lấy tay gạt phẳng li trên mặt đất để cho bà già cầm viết.

Bà già cầm cầm hòn đá vẽ một hồi, rồi ném hòn đá đó đi, rồi dùng sức mạnh đâm vào ngực mấy cái, Âu Dương Siêu vội ngăn cản không cho bà ta đâm

ngực và hỏi :

- Bà không biết chữ ư?

Bà già cầm râu rí gật đầu, ứa nước mắt ra trông rất tội nghiệp.

Hỏi người không biết làm cách nào để nói chuyện với nhau.

Ấu Dương Siêu bỗng nghĩ tới nếu lúc này có ông già điếc ở đây có phải là tốt biết bao không? Nghĩ tới đó chàng bỗng lớn tiếng hỏi :

- Bà cụ, ông già thế đâu, hiện giờ ông ta ở đâu?

Thấy chàng hỏi như vậy, bà già cảm mừng rỡ vô cùng, quên cả vết thương vội đứng nhưng bà ta vừa đứng lên, lại ngồi phịch xuống, vết thương lại bị động, máu lại ra...

Ấu Dương Siêu đỡ bà ta và nói :

- Hãy khoan đã, việc gì mà bà vội vàng đến thế.

Bà già cầm cổ nhẹn đau cắn răng mím môi giờ tay lên trên mép, ra hiệu làm như có râu.

Ấu Dương Siêu thấy vậy vội hỏi :

- Có phải bà nói ông già điếc đấy không.

Bà già cảm giọng cười một tiếng, hình như bà ta thấy Ấu Dương Siêu đã biết mình nói gì, trông hớn hờ, gật đầu mấy cái, rồi chỉ tay vào sườn núi đằng xa, hai mắt nhìn thẳng vào mặt chàng, tỏ vẻ cầu khẩn.

Ấu Dương Siêu nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra được trên sườn núi đó có gì nhưng thấy bà ta râu rí, chàng lại hỏi :

- Có phải bà nói ông già điếc hiện đang ở trên sườn núi lửa không?

Ngờ đâu, bà già cảm hớn hờ gật đầu hoài.

Ấu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng, ngồi xổm xuống và bảo :

- Lại đây, bà nằm phục lên lưng tôi để tôi cõng bà cho.

Bà già cảm biết mình không thể nào đi được đành phải nằm phục lên lưng của Ấu Dương Siêu để chàng cõng.

Thế là Ấu Dương Siêu cõng bà già cảm lướt sang sườn núi bên kia, chỉ trong nháy mắt chàng đã cõng được bà ta tới nơi rồi.

Ấu Dương Siêu ngẩng đầu lên nhìn lên phía trên liền giật mình kinh hãi, mồm bảo rằng :

- Nguy tai.

Thì ra chàng thấy con chim ưng xa bay lượn mà mãi mãi chưa thấy bay lên, vì những con chim ưng khi thấy người bị thương nặng là bay lượn ở trên đợi chờ, đến khi nào người đó chết hẳn chúng mới xả xuống cầu xé xác ăn, trái lại người chưa chết chúng không dám bay xuống như thế.

Ấu Dương Siêu vừa lo Âu vừa hỏi bà già cảm rằng :

- Ông già điếc ở đâu?

Bà già cảm chỉ tay vào sườn núi ở bên phía sau đồi.

Ấu Dương Siêu càng kinh hãi thêm vội phi thân vượt qua đỉnh đồi.

Khi chàng sang tới nơi thấy nơi đó có một ngôi mộ rất đồ sộ bia đá rất cao, lâu bia nguy nga, có cả tượng đá và ngựa đá nữa.

Bà già cảm bảo Ấu Dương Siêu đặt mình xuống đất, rồi bà ta đi cà thọt tiến thẳng vào trong ngôi mộ to lớn ấy.

Ấu Dương Siêu vội đi tới gần đỡ bà ta.

Quả nhiên hai người trông thấy một người nằm phục ở trên bàn thờ đá. Bà già cảm liền lên tiếng kêu ú a ú ó. Ấu Dương Siêu liền lớn tiếng gọi :

- Ông già điếc... ông già điếc...

Nhưng hai người không thấy ông già điếc cử động gì cả.

Âu Dương Siêu lại gần khẽ đẩy ông ta một cái, ông ta ngã ngửa người ra chân tay đã cứng đờ, mới hay đã tắt thở từ lâu rồi.

Âu Dương Siêu lại biết trước ông già khó mà thoát khỏi tai ách, nên bây giờ chàng thấy ông ta chết cũng không lấy gì làm ngạc nhiên hết.

Riêng có bà già cảm thấy chồng bị chết chạy lại ôm lấy xác chồng khóc sụt sùi, bà ta không biết nói, tiếng khóc của bà ta nghe càng náo nùng thêm, khiến Âu Dương Siêu cũng phải ứa nước mắt ra.

Âu Dương Siêu biết lúc này dù có khuyên bà ta nín cũng không sao khuyên được, thà để cho bà ta khóc thỏa thích một hồi, như vậy đối với vết thương của bà ta lại còn có ích hơn. Vì khóc như thế mới giải được nỗi uất ức ở trong lòng.

Một lát sau, chàng thấy bà già cảm ngã lún ra chết giấc, vội chạy lại kêu gọi :

- Bà già cảm... bà già cảm...

Chàng đang định cho tay vào linh huyệt của bà ta để cứu cho thức tỉnh.

- Ngừng tay lại... Ngừng tay...

Một tiếng quát lớn kêu như sấm động. Tiếp theo đó có một luồng sức mạnh nhắm các yếu huyệt của chàng tấn công tới. Chàng vội nhảy ra xa năm thước, giờ tay trái lên gạt tay của đối phương, mồm thì quát hỏi :

- Ai mà dám táo gan như thế?

- Lòng độc ác vô cùng, thủ đoạn cũng vậy. Tiểu tử, hãy coi thể công của ta.

Chàng quay lại nhai, liền thấy một bà già mặc áo váy đỏ, áo và váy lại rất lớn rộng, hình như xuyên lên chiếc gậy trúc vậy. Trong lúc bà ta quát tháo đã múa chưởng quét ngang tới công lực mạnh khôn tả.

Âu Dương Siêu biết bà ta hiểu lầm, nên không tiện chống đỡ vội nhảy ra ngoài xa bảy thước tránh né, rồi xua tay hỏi :

- Bà là ai, sao lại lỗ mãng như thế?

Bà cụ gậy gò đánh hụt chưởng đó, hình như ngạc nhiên vô cùng kêu ủa một tiếng, dùng giọng sang sảng như một chiếc thanh la vỡ, quát bảo :

- Tiểu tử giỏi thật, xem ngươi có còn chạy được không?

Nói xong, bà ta lại tấn công tiếp. Thể công ấy của bà ta như bài sơn đảo hải, quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu tránh né lên tiếp như vậy, thật từ khi chàng ra đời đến giờ chưa hề khi nào lại chịu lép vế như thế này cả. Sở dĩ phải chịu tránh bà cụ như thế là vì không muốn hiểu lầm nhau, hơn nữa chàng không quen bà ta bao giờ, cũng không muốn ra tay đối địch.

Nhưng chàng thấy kinh phong của đối phương rất mạnh muốn tránh cũng không sao tránh được nữa, đành phải giờ chưởng lên chống đỡ, mồm cũng quát hỏi :

- Bà định làm gì thế?

Bùng, một tiếng kêu thật lớn, hai người cùng lui về phía sau.

Chưởng lực của hai người làm cho những cành lá ở quanh đó rụng xuống như mưa.

Âu Dương Siêu lui về sau ba bước mà vẫn chưa đứng vững, còn bà lão gậy gò mặc áo đỏ loạng choạng lui về phía sau bảy bước mặt lộ vẻ kinh hoàng và giận dữ.

Chắc quý vị còn nhớ, công lực của Âu Dương Siêu là hưởng thừa toàn bộ của Võ lâm Tam tuyệt, nội công của chàng bằng người tu luyện hơn trăm năm, lại thêm Âu Dương Đôn hy sinh tính mạng truyền công lực sang cho nữa, như vậy người trong võ lâm còn ai địch lại nổi chàng. Nhưng lúc này, mục đích của chàng chỉ muốn tránh né và không có ý đá thương đối phương, nên oai lực của chàng tất chỉ có hạn thôi. Tuy vậy, chưởng lực chàng vẫn đẩy lui được bà già áo đỏ được bảy bước như thế.

Chàng vừa lui xong, lại tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi :

- Lão thái thái này, sao không hỏi nếp tề gì hết đã ra tay tấn công một cách ác độc như vậy. Nếu là người khác, có phải...

Không ngờ, bà cụ không chờ chàng nói dứt, đã chỉ tay vào xác của ông già điếc, và bà già cảm nằm chết ở đó, mà quát tháo :

- Già này ra tay ác độc ư? Hai người này lớn tuổi như thế, lại bị thương nặng mà ngươi còn không buông tha cho họ.

Âu Dương Siêu nghe thấy bà ta nói như thế, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng như khóc giờ mếu giờ, lắc đầu hỏi lại :

- Thế bà đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện chưa?

- Già chả cần phải biết rõ đầu đuôi câu chuyện gì cả, đích mắt già đã trông thấy rồi, còn làm sao được.

- Hai người này là người đi cùng với tại hạ.

- Hừ. Già này đã lâu không đi vào Trung Nguyên, nghe nói trong võ lâm đã biến đổi rất lớn. Người cùng môn phái với nhau mà còn hạ độc thủ giết hại lẫn nhau. Thật là...

Nói tới đó, bà ta có vẻ tức giận khôn tả, lại múa song chưởng lên tấn công Âu Dương Siêu tiếp.

Âu Dương Siêu bực mình, quát lớn :

- Bà là ai? Lai lịch như thế nào? Định tâm quấy phá tại hạ phải không?

Nói xong, chàng đã thấy kinh phong của đối phương lần át tới sức lực rất mạnh, chàng không dám coi thường, vội giơ chưởng lên chững đỡ, mồm thì đáp :

- Bà khinh người quá đỗi.

Chàng vừa nói xong, chưởng lực của hai người đã va đụng nhau kêu đến bùng một tiếng.

Bà già kinh hãi vô cùng, vội nhảy lên trên cao hai trượng, và bắn ra ngoài xa năm trượng, lẩn mấy vòng mới ngừng chân lại được.

Bà ta vừa đứng dậy xong đã kêu oai oái, rồi như một con hổ điên, xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu định tấn công một thế để cho bà hoảng sợ không dám tấn công tiếp nữa, rồi mình sẽ giải thích cho bà ta hay, ngờ đâu bà ta lại càng tức giận thêm mà xông lại đấu trí mạng như vậy. Cũng may công lực của bà ta không lấy gì làm cao siêu cho lắm. Nếu bà ta là cao thủ thượng thặng, có phải là chàng đã bị nguy rồi không?

Bà già áo đỏ đã liều mạng xông lại tấn công tới tấp, chưởng pháp của bà ta cũng độc ác quái dị khôn lường.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, đành phải giở toàn lực ra phản công lại. Hai người vừa xáp lá cà, Âu Dương Siêu kinh ngạc phần vì chàng thấy chưởng pháp của bà ta biến hóa ảo diệu không sao biết được thực hư như thế nào, khác hẳn chưởng pháp của các môn phái ở Trung Nguyên, nhưng đầu xong mười mấy hiệp, chàng đã ngộ hiểm luôn luôn, không phải là chàng địch không nổi bà già, nhưng vì chàng không muốn đấu trí mạng với bà ta đấy thôi.

Cao thủ đấu với nhau, sống chết rất dễ dàng, Âu Dương Siêu thấy mình ngộ hiểm luôn luôn như vậy, nên không dám sơ xuất nữa, chàng vội biến thủ pháp, dồn công lực vào hai cánh tay, giở pho chưởng pháp thoát thai bởi kỳ thức và địch thức ra để đối địch. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tấn công luôn năm chưởng liền. Năm chưởng của chàng mạnh bài sơn đảo hải khiến bà già áo đỏ cứ kêu rú như ma gào quỷ khóc luôn mồm. Chàng yên trí pho chưởng pháp này thế nào cũng đẩy lùi được bà già, như vậy mình mới có thể giải thích. Ngờ đâu bà cụ già cũng quái kiệt nhất thời. Thân hình của bà ta tuy bị đòn đến quay tít như một con vù nhưng không có vẻ gì là sợ hãi cả... Trái lại bà ta còn dậm chân một cái, xông lên đấu trí mạng tiếp và còn hóa chưởng thành quyền nhằm đại huyệt của Âu Dương Siêu mà tấn công chớp nhoáng. Lối đấu này của bà ta chỉ có lạ là cả hai đều bị thương cùng một lúc thôi.

Âu Dương Siêu thấy bà cụ áo đỏ liều mạng như vậy, cả kinh thất sắc vội giơ chưởng lên đẩy lệnh một cái, một tiếng kêu rú thảm khóc vang ra, máu đỏ phun như mưa liền.

Bà già áo đỏ phun máu tươi xong, người cũng bị đẩy bắn ra xa hơn ba trượng chân tay gãy giụa mấy cái rồi nằm yên không cựa quậy được nữa.

Âu Dương Siêu không có ý đã thương bà ta, nhưng tình thế bất buộc, bây giờ trông thấy bà ta bị thương nặng như vậy, chàng hối hận vô cùng, đang định tiến lên xem vết thương của bà cụ để nghĩ cách cứu chữa.

- Lộc đại ca.

Một tiếng kêu rất thánh thót, nghe như tiếng hoàng oanh hót như vậy êm tai vô cùng.

- Lộc đại ca đây à?

Âu Dương Siêu đã lâu không nghe thấy ai gọi đến cái tên cúng cơm của mình bao giờ, bây giờ lại nghe thấy có người gọi như vậy, chàng cảm động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ba chương ước pháp

Tiếng kêu gọi vừa dứt, Âu Dương Siêu đã thấy Trác Tiểu Yến hiện ra ở trước mặt, vẻ đẹp của nàng không kém gì năm xưa.

Trác Tiểu Yến đột nhiên xuất hiện, khiến Âu Dương Siêu nghĩ lại chuyện Thiên Tâm trang năm xưa, nàng với mình âu yếm như thế nào, đến giờ hãy còn nhớ kỹ. Chẳng mừng rỡ, vội tiến lên, rồi ngậy thơ như hồi còn nhỏ lớn tiếng kêu gọi :

- Tiểu Yến... Tiểu Yến muội... Em...

Tiểu Yến tủm tỉm cười, lườm chàng một cái, rồi cất giọng ai oán hỏi :

- Lộc đại ca còn nhớ tới Tiểu Yến đây à?

Nói xong, nàng nhìn chàng, nước mắt sắp nhỏ xuống, trông rất đáng thương.

Âu Dương Siêu liền giơ tay ra nắm lấy tay nàng. Với giọng dịu dàng đáp :

- Nghe nói Thiên Tâm trang bị người ta phá tan tành. Ngu huynh định đi dò thăm tin tức của hiền muội...

- Thôi, đại ca đừng nói nữa.

Tiểu Yến có vẻ tức giận, dần tay ra, phụng phịu nói như vậy, và hậm hực nói tiếp :

- Đại đa đã có chị cả chị hai rồi, còn thớ gì tới con nhỏ xấu xí này ở Thiên Tâm trang nữa.

- Sao hiền muội lại nói như thế. Chị cả chị hai là chị em kết nghĩa của ngu huynh.

- Có phải Thần Châu tam kiệt không?

- Phải. Còn anh với em...

- Anh với em thì sao?

- Là... chơi với nhau từ hồi còn nhỏ...

- Là cái gì cơ chứ?

- Là bạn thân nhất.

- Bạn ư?

- Phải. Ai bảo chúng ta không phải là bạn. Tuy cha của em bạc đãi anh nhưng em...

- Thôi đủ rồi, anh đừng nói nữa.

Hình như Tiểu Yến không bằng lòng bạn nói câu ấy, nên nàng quay lưng có vẻ tức giận.

Thật là lòng dạ đàn bà khó mà biết rõ được.

Âu Dương Siêu thấy thế, vội cười khì và hỏi tiếp :

- Sao vừa mới gặp nhau, em đã giận dữ như thế rồi?

Nói xong, chàng giơ tay ra nắm lấy hai tay của nàng. Nàng nguẩy một cái, tránh ngay ra, rồi nói :

- Kia, có người tới đây.

- Có ai tới đây nào?

- Chị Thi đi cùng với em tới đây.

Quả nhiên Thi Phụng Anh mặc áo đại hồng đang vội chạy tới. Chưa đến nơi đã lớn tiếng kêu gọi :

- Yến muội. Suốt ngày nhớ nhung Lộc đại ca. Bây giờ đã gặp Lộc đại ca rồi. Chị nói có sai đâu, cứ đến núi Hoàng Sơn thì sẽ gặp ngay đây. Em mau cám ơn chị đi.

Nàng chạy tới trước mặt hai người, liền nhìn Âu Dương Siêu một cách rất tình tứ, rồi nũng nịu nói tiếp :

- Ôi chà. Đại ca không biết Yến tiểu muội nhớ đại ca như thế nào.

Tiểu Yến hồ thẹn vô cùng, vội đáp :

- Đại ca đừng có nghe chị ấy nói dóc đấy.

Âu Dương Siêu cũng hồ thẹn vô cùng, rồi chàng vội chữa thẹn mà nói sang chuyện khác :

- Để ngu huynh ra xem vết thương của hai người trước đã rồi chúng ta đến tiểu trấn ở đằng kia chuyện trò sau.

Tiểu Yến chưa kịp nói thêm, thì Phụng Anh đã nhanh nhẩu đỡ lời :

- Ai mà đại ca lại quan tâm đến thế. Ghê lạnh cả Yến tiểu muội như vậy.

- Là một bà cụ nhất thời tôi lỡ tay đã thương bà ta. Ngoài ra...

Nói tới đó, chàng đã đi tới cạnh bà già áo đỏ. Phụng Anh liền đưa mắt nhìn, bỗng biến sắc mặt, vội thò tay vào túi lấy môn khí giới độc đáo của nàng là con bò cạp bạc ra ném vào người Âu Dương Siêu, mồm thì la lớn :

- Tiểu tử giỏi thật. Có nguoi phải giết nguoi mới xong

Sự việc xảy ra một cách đột ngột, Âu Dương Siêu không ngờ Phụng Anh lại tấn công mình như thế, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Tiểu Yến kinh ngạc vô cùng hỏi :

- Chị Thi. Chị..

Phụng Anh không thèm trả lời, múa con bò cạp xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ bão.

Sự biến quá đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không hiểu nếp tẻ gì hết, và cũng không muốn trả đũa, cũng nhảy nhót tránh né thôi. Tiểu Yến hoảng sợ cuống đến chân tay, dầm chân lia lịa và nói tiếp :

- Chị Thi. Chị làm gì thế?

Phụng Anh vẫn múa tít cây khí giới độc đáo tấn công tới tấp, mồm thì quát tháo.

- Ngày hôm nay cô nương phải thí mạng với nguoi một phen.

Nói xong, nàng cứ đuổi theo, Âu Dương Siêu vừa chạy vừa quát tiếng hỏi :

- Có gì không nên không phải, mà cô nương cứ phải dùng khí giới để đối phó với tại hạ như thế.

Tiểu Yến cũng nhảy tới trước Phụng Anh lên tiếng hỏi :

- Chị Phụng Anh, có việc gì thì cứ thư thả nói với nhau, việc gì phải dùng tới khí giới như thế?

Phụng Anh mặt lộ sát khí, bỗng nhảy vượt qua đầu Tiểu Yến, tay vẫn cầm khí giới tấn công Âu Dương Siêu tiếp. Âu Dương Siêu không sao chịu được cũng nổi giận. Tiểu Yến lại nói tiếp :

- Lộc đại ca chớ có trả đũa. Chị Phụng Anh có việc gì xin cứ lên tiếng nói đi.

Nàng vừa nói tới đó, thì dây lưng bò cạp bạc đã đánh trúng vào một tảng đá kê đến bộp một tiếng. Tảng đá đó đã vỡ tan tành, đá vụn bay tứ tung, bắn cả vào mặt Âu Dương Siêu khiến Âu Dương Siêu cứ phải tránh né liên tiếp nên chàng không sao nén được lửa giận nữa, vội giơ chưởng lên phòng bị mồm thì lớn tiếng nói :

- Nếu cô nương cứ tiếp tục tấn công mãi như thế này bắt buộc Âu Dương Siêu tôi phải thất lễ đây.

- Nguoi thì còn lễ phép gì, tiểu tử kia.

Phụng Anh lại múa sợi dây bò cạp bạc quét ngang một thế, đánh chéo ngang lưng Âu Dương Siêu.

Thế công ấy của nàng ta lợi hại vô cùng, xung quanh nàng hơn trượng đều bị môn khí giới độc đáo ấy đánh trúng, nên dù Âu Dương Siêu có tránh cũng không sao tránh né được.

Tiểu Yến thấy chàng sắp bị đánh trúng, thì thất thanh kêu ôi chà một tiếng, và quát bảo :

- Lộc đại ca, hãy cẩn thận đề phòng.

Âu Dương Siêu tránh né không kịp, chỉ có một cách là giơ chưởng lên tấn công thôi, chứ không còn cách nào nữa. Chàng liền giơ tay lên quát bảo :

- Buông tay.

Sợi dây bò cạp bạc của Phụng Anh bị hất bắn lên trên cao mấy trượng, tay nàng cũng nhỏ máu xuống, rồi nàng cứ ngẩn người ra nhìn vào bàn tay.

Âu Dương Siêu hất bắn khí giới của đối phương được rồi, nhưng chàng không thừa thế tấn công tiếp mà chỉ để hai tay chống nạnh, trông rất oai phong rồi nói tiếp :

- Tôi đã khuyên bảo cô nương đổi ba phen rồi, cô nương không nghe, cứ tấn công tôi hoài.

Phụng Anh đẩy Tiểu Yến một cái, không quan ngại bàn tay bị thương, mà giơ lên chỉ vào mặt Âu Dương Siêu quát lớn :

- Tiểu tử giỏi lắm. Thị tài hà hiếp người. Được lắm, mối thù này bốn cô nương đã kết với ngươi rồi.

Nói xong nàng định giơ chưởng lên tấn công tiếp. Âu Dương Siêu thối lui, vội hỏi lại :

- Cô nương nói đi. Nói tai hạ có làm việc gì vô lý, thì tha hồ đánh đập như thế nào tai hạ cũng xin chịu.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, chỉ vào bà cụ mặc áo đỏ nằm ở dưới đất, hậm hực hỏi :

- Ngươi có biết bà ta là ai không?

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp :

- Tôi không quen biết bà ta là ai.

- Không biết tại sao lại hạ độc thủ, đánh bà ta bị thương như thế.

- Bà ta cứ dõn ép tôi..

- Bậy nào.

Phụng Anh vừa nói xong, đã nhảy xổ lại định tấn công tiếp.

Lúc ấy tay nàng không còn sợi dây bò cạp bạc nữa, nên Tiểu Yến không còn e dè gì cả, vội đưa tay ra ngăn cản, và lớn tiếng nói :

- Đây cô xem bà ta là ai?

Tiểu Yến vừa trông thấy mặt bà ta đã giật mình kinh hãi và la lớn một tiếng.

- Ủa sư phụ của chị đây à?

Âu Dương Siêu cũng giật mình kinh hãi xen lời nói :

- Ủa, thế ra bà ta là Kê Trảo bà bà của phái Thiên Nam đây à?

Phụng Anh giận dữ hỏi lại :

- Chẳng lẽ là giả hay sao? Bây giờ ngươi mới biết ư?

- Đúng thế. Hồi nãy tôi không biết bà ta là ai thật.

Phụng Anh giơ hai tay của Kê Trảo bà bà lên, rồi nàng đột nhiên đứng dậy, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu, hỏi tiếp :

- Ngươi lừa ai chứ sao lừa bốn cô nương.

- Quả thật tôi không biết. Tôi lừa dối cô để làm chi?

- Ta hỏi ngươi. Trong võ lâm có mấy Kê Trảo bà bà?

- Tất nhiên chỉ có một người thôi.

- Đúng vậy tại sao ngươi không nhận ra được?

- Tôi với bà ta chưa từng gặp nhau bao giờ.

- Nhưng hai tay đặc biệt của bà ta, nó chả là một cái nhãn hiệu để cho người thứ hai chỉ có bốn ngón tay như thế này hay sao? Dù có đi chẳng nữa, làm gì có người lại hai tay đâu chỉ có bốn ngón như thế này?

- Điều này tôi không chú ý tới, thì làm sao tôi biết được.

- Hà! hà!

Phụng Anh cười giọng chua chát một hồi, rồi quay lại nói với Tiểu Yên tiếp :

- Yên muội, làm gì chuyện không quen biết nhau mà lại hạ độc thủ định giết chết nhau như thế này? Và có ai lại đấu với nhau mà không hỏi lai lịch và tên họ của đối phương. Và lúc đấu đối phương dụng chương pháp gì mà cũng không hay như thế này không?

Thần sắc của nàng càng nói càng bi đát, nàng hỏi dồn Tiểu Yên là muốn Tiểu Yên thông cảm mà bênh vực mình.

Tiểu Yên chơi thân với Âu Dương Siêu từ hồi còn nhỏ, thì khi nào lại chịu nghe theo Phụng Anh và mới nói đôi ba lời như thế mà phải thay lòng đổi dạ bênh vực nàng ta? Nên nàng ta chỉ cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu, rồi lại nói với Phụng Anh rằng :

- Chị Phụng Anh...

Nàng định gọi Lộc đại ca, thì đã thấy Phụng Anh sầm nét mặt lại tỏ vẻ không vui. Nàng không dám gọi chàng nữa, mà trả lời Phụng Anh tiếp :

- Biết đâu lời nói của anh ấy chả là sự thật.

Âu Dương Siêu liền xen lời nói :

- Sự thật nó là thế.

Phụng Anh nghiêng răng, mím môi, nói với Tiểu Yên tiếp :

- Yên muội, nếu vậy tiểu muội thử giải thích cho ngu tì nghe.

Tiểu Yên không hiểu vội hỏi lại :

- Chị bảo em giải thích cái gì cho chị nghe cơ chứ?

- Hiện muội bênh chị hay bênh Âu Dương Siêu kia?

- Chị Phụng Anh sao chị lại...

- Yên muội...

Phụng Anh tỏ vẻ rầu rĩ, muốn nhỏ lệ và nói tiếp :

- Chúng ta không nói đến tình chị em vội, chả lẽ hiện muội đã quên trong lúc Thiên Tâm trang đang bị cháy, chị mạo hiểm vào cứu em xuống lầu. Trong khi đi đường lại phải hầu hạ em đau ốm. Sau chị lại phải liều mạng đấu với Song sát để cứu em thoát nạn, chẳng lẽ những chuyện đó em đã quên hết cả rồi hay sao?

- Nó thì quên rồi, nhưng Song sát này thì không bao giờ quên hết.

Bỗng trên đồi có tiếng cười khanh khách, và tiếng quát lớn, rồi một cái bóng đỏ và một cái bóng vàng phi thân tới.

Hai người đó chính là Lao Sơn song sát: Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh và Xích Sát Truy Hồn Mao Lượng. Hai anh em y vừa hiện thân ra, đã lộ vẻ dâm dăng, trở mắt lên nhìn Phụng Anh với Tiểu Yên. Đồng thời nước rãi của chúng cứ nhỏ xuống hoài.

Chắc quý vị còn nhớ, lúc Âu Dương Siêu mới gặp Giang Mẫn đã đối địch với Lao Sơn song sát một trận, nên chàng biết chúng là những nhân vật rất quái đản, hung tợn, hiếu sắc và đã nổi danh trên giang hồ hơn hai mươi năm rồi. Bây giờ chàng lại thấy chúng nhìn hai nàng một cách lộ bịch như vậy, liền cau mày lại giận dữ quát hỏi :

- Hai lão bát tử kia, định làm gì thế?

Song sát đưa mắt nhìn chàng một cái, rồi lên tiếng cả cười đáp :

- Anh em lão thấy hai con nhỏ này chạy về Hoàng Sơn. Thế ra còn có kẻ trẻ tuổi hơn chúng ta ở nơi đây đợi chờ chúng.

Âu Dương Siêu nghe nói càng tức giận thêm, rung hai cánh tay một cái, rồi quát lớn :

- Bậy nào? Biết điều có mau bước đi khuất mắt ta không?

Mao Minh dùng giọng mũi “hừ” một tiếng.

Mao Lượng cười hí hí xen vào nói :

- Anh em lão phu cũng là người biết thương hương tiếc ngọc không khi nào chúng ta lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối với hai nàng đâu? Ngươi cứ yên tâm

Lúc thường Âu Dương Siêu kỳ nhất những lời nói nhor bản như thế, huống hồ lại đang lúc tức giận. Ngờ đâu chàng lại thay đổi bản tính nết, liền lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra, giờ ra phát một cái, liền có ánh sáng lóe mặt. Thì ra những lúc chàng đã quá giận lại có thái độ trái ngược như vậy, vì lúc này chàng đã dồn hết cả công lực vào hai cánh tay mà nên.

Anh em Song sát có phải là tay tầm thường đâu, vừa trông thấy lá cờ báu của Âu Dương Siêu rút ra chúng đã biến sắc mặt, và đồng thanh nói :

- Ủa, Phích Độc Truy Hồn kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiên cốc sinh biến

Âu Dương Siêu đã rút cờ báu ra, oai phong lẫm lẫm, rồi giờ cờ báu lên lớn tiếng nói :

- Lão quái vật đã hiểu rồi thì hay lắm, mau nộp mạng cho ta đi!

Nói xong, chàng múa cờ giờ thể “Bôn Lôi Thiểm Điện” (Sấm chạy điện chớp) tấn công luôn một thể. Chàng đã giận dữ, nên vừa ra tay đã sử dụng ngay thể thứ tư của Toàn Phong bát thức chỉ thấy cát bụi bay mù mịt, kinh phong mạnh như vũ bão.

Lao Sơn song sát không biết đâu mà chống đỡ, và cũng không hiểu rõ thể cờ đó của chàng là thể gì, chỉ thấy sức mạnh dồn tới làm cho khí huyết rạo rức, người như bị một vật gì nặng hàng ngàn cân đè xuống, khó thở vô cùng.

- Ôi chà!

Chúng chỉ kêu được có mấy tiếng như vậy, rồi cả hai không sao đứng vững được nữa, người bị đẩy bắn ra phía sau hai trượng mà từ từ rút xuống.

Cũng may, hai lão quái đã có bốn chục năm công lực, nên khi rút xuống chúng đã lấy tấn được, mới đỡ lỗ đầu sức tay. Tuy vậy chúng vẫn lao đảo như suyết ngã.

Trong lúc Âu Dương Siêu đang lúc tức giận, thấy thể trước chưa dùng hẳn, chàng đã ra tay tấn công thể thứ hai, thể này lại càng nhanh và mạnh hơn thể trước.

Hai lão quái chịu sao cho nổi, chúng chưa hoàn hồn thì thể công của Âu Dương Siêu đã tấn công tới, chúng muốn tránh né cũng không kịp, mà muốn ra tay chống đỡ thì lại càng không sao làm nổi, vì lúc đó chúng có trông thấy rõ thể cờ của đối phương tấn công tới như thế nào đâu?

Bất đắc dĩ chúng phải nghĩ cách thoát thân trước, lúc này chúng chả cần nghĩ đến sĩ diện mà chúng đã gây hơn mười năm, nên cả hai cùng nắm tay nhau và nằm xuống đất lăn đi mấy vòng để tránh luồng gió mạnh kia.

Âu Dương Siêu thấy vậy tỏ vẻ khinh thị nói :

- Đồ không biết sĩ nhục! Hai ngươi tưởng cứ lăn như hai con chó như thế là có thể thoát thân được hay sao?

Nói xong chàng quát lên một tiếng lớn, tay giờ Kiều Dương thần công ra rồi giờ tay lên cách không nhằm Song sát tấn công cho mỗi tên một thể. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “ô chà!”. Máu của chúng đã bắn ra như mưa. Lao Sơn song sát từ từ té xuống, hai tay vẫn còn nắm chặt lấy nhau.

Mọi người đưa mắt nhìn vào Song sát thấy ngực của chúng đã bị phanh ra, tạng phủ đều rớt cả ra ngoài, tim gan như bị lửa thiêu vậy, tanh hôi khôn tả, ai nghĩ thấy cũng phải buồn nôn.

Tiểu Yến thấy vậy cả kinh la lớn một tiếng, giờ hay tay lên bịt mắt không dám nhìn nữa, rồi tựa vào người Phụng Anh mà thở hổn hển.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, một tay vuốt tóc Tiểu Yến, âu yếm hỏi :

- Yến muội, có thấy thủ đoạn của người ta ác độc không?

Âu Dương Siêu giết chết Song sát rồi, đã nguôi cơn giận, định cất cờ báu và giải thích cho hai nàng nghe. Nhưng chàng lại nghe thấy Phụng Anh nói như vậy, liền cười nhạt mà nói :

- Thi cô nương, tôi đã trả thù hộ cho hai vị rồi đó, mà hai vị đã không biết ơn thì chớ, lại còn bảo tôi ra tay ác độc.

Phụng Anh sầm nét mặt, trợn ngược đôi mày lên đáp :

- Thôi đừng nói nhiều! Ta Thi Phụng Anh tuy tài học không tinh xảo, nhưng mối thù này không bao giờ quên hết! Nếu sợ ta trả thù thì cứ việc ra tay giết ta đi. Thi Phụng Anh này tuy là phận gái, nhưng vì sự trả thù cho sư phụ, ta vẫn dám hy sinh.

Âu Dương Siêu gượng cười nói tiếp :

- Quả thật tại hạ không có lòng dạ thương lệnh sư, nếu hai vị không tới nơi thì may ra tại hạ đã vận công chữa thương cho bà ta khỏi rồi, nhưng bây giờ đã quá muộn, không sao cứu chữa được nữa.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Hừ! Đừng có ra bộ từ bi như thế!

- Quả tại hạ có ý cứu chữa bà ta thật đấy.

- Khéo nói lắm, nhưng bọn cô nương không thích nghe những lời biện bạch của nguoi nữa! Nếu nguoi không muốn giữ ta lại thì ta đi đây?

- Việc đó tùy ở nơi cô nương, tại hạ không ép buộc.

- Nhưng người đừng có hối hận nhé?

- Tại hạ hối hận cái gì cơ chứ?

- Vì ta còn sống sót ngày nào thì ta phải trả thù cho kỳ được mới thôi!

- Điều này cũng tùy thuộc ở nơi cô nương.

- Hiện giờ...

Nói tới đó Phụng Anh nghiêng răng mím môi dậm chân mỗi cái hình như nàng chỉ muốn nuốt sống Âu Dương Siêu mới hả dạ. Sau đó nàng nhặt cái sợi dây bò cạp bạc lên mà hỏi Tiểu Yến rằng :

- Còn Yến muội thì sao?

Tiểu Yến liền liếc nàng một cái rồi hướng về Âu Dương Siêu một cái, tỏ vẻ khó xử, không biết nên theo ai và không theo ai.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội nghĩ đến chuyện xưa, liền u oán nói :

- Yến muội là người duy nhất thông cảm tôi, chả lẽ Yến muội không biết tính nết của tôi hay sao?

Lời nói đã động đến lòng của Tiểu Yến, nàng muốn khóc nhưng không có nước mắt, muốn lên tiếng nói nhưng lại thôi. Mãi một lúc sau nàng mới lên tiếng :

- Lột đại ca!...

Nói xong nàng khóc sụt sướt.

Lúc ấy, Phụng Anh đã cuộn sợi dây bò cạp vào ngang người Kê Trảo bà bà để lới đi, mồn thì thúc giục :

- Yến muội chúng ta đi thôi!

Tiểu Yến càng đau lòng, khóc thêm, rồi nàng dậm chân một cái nói :

- Chị Phụng, chúng ta đi thôi!

Phụng Anh liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi lớn bước đi luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao Tiểu Yến lại phải đi theo Phụng Anh như thế, chàng vội đuổi theo, nắm lấy tay nàng và hỏi :

- Yến muội tại sao em phải đi mãi với cô ta làm chi?

Tiểu Yến nhìn sau lưng Phụng Anh khẽ nói :

- Lộc đại ca, sau này anh sẽ biết.
- Bây giờ hiền muội nói cho anh nghe chả được hay sao?
- Bây giờ!... hu...hu...

Tiểu Yến muốn nói lại bật khóc, rồi dẫn tay chàng một cái, chạy theo Phụng Anh đi luôn.

Chỉ còn tiếng khóc của nàng văng lại thôi.

Âu Dương Siêu định đuổi theo, nhưng đằng sau đã có mấy chục người đồng thanh nói :

- Thuộc hạ các người tham kiến Đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lạnh lùng hỏi :

- Các vị đến đây có việc gì thế?

Âm Phán Bốc Thông liền tiến lên đáp :

- Thừa lệnh Giáo chủ theo lời hứa trước, về bốn giáo nhận chức.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi :

- Lời hứa trước nào? Tại hạ nhận lời bao giờ?

Bốc Thông lớn tiếng đáp :

- Đường chủ đã nói hễ xong Hoàng Sơn thế nào cũng đi Tây bắc yết kiến Giáo chủ và nhận chức.
- Tại hạ ở Hoàng Sơn đã gặp Giáo chủ rồi.
- Sự gặp gỡ ngắn ngủi ấy, chưa nói gì đến chuyện của bốn giáo hết, cho nên vẫn phải mời Đường chủ lên miền Tây bắc mới được.
- Hiện giờ tại hạ còn có việc chưa làm xong, vì thế...
- Đường chủ có việc gì cần, không biết anh em thuộc hạ có thể gánh vác được không?
- Việc này...

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ một lát, bỗng nghĩ ra được một kế bụng bảo dạ rằng :

- “Nhất Thống giáo thần bí lắm, không những các người trong giáo đều là những tay lục lâm đã nổi tiếng lâu năm, mà lúc nào cũng bị họ canh chừng, nhất cử nhất động của ta không sao thoát được tai mắt của bọn chúng. Có thể nói, chúng thật là thần thông quảng đại.

Trước khi ta chưa vận dụng được Ngũ Kỳ minh, sao ta không lợi dụng chúng để điều tra hết những sự việc bí mật nọ.”

Nghĩ đoạn chàng lại nghe Bốc Thông nói rằng :

- Có việc gì Âu Dương đường chủ cứ dặn bảo, anh em chúng tôi xin đảm nhiệm hết dù có phải nhảy vào đồng lửa, anh em chúng tôi cũng không từ chối.
- Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp :
- Như vậy hay lắm, hiện giờ tại hạ có ba việc lớn này muốn biết.
- Ba việc ư? Không biết là những việc gì thế?
- Điều thứ nhất, tại sao Hoàng Sơn này có tiếng nổ như vậy? Chương môn của bảy đại môn phái bỗng dưng mất tích như thế?

Bốc Thông nghe hỏi hơi giật mình kinh hãi và tỏ vẻ khó xử.

Phải biết Chương môn của bảy đại môn phái là những lãnh tụ các môn phái lớn và cũng là nhân vật số một trên giang hồ, đừng nói là họ cùng mất tích một lúc, dù cho có một người mất thôi cũng đã là một đại sự của võ lâm rồi.

Thấy sắc mặt của Bốc Thông như vậy, Âu Dương Siêu đã biết trong lòng y đang rất khó xử, liền tủm tỉm cười hỏi :

- Thế nào? Bởi vậy tại hạ cần phải một mình đi tìm hiểu cho ra nghi vấn ấy.

Ngồi đầu Bốc Thông bỗng ưỡn ngực lớn tiếng đáp :

- Thưa Đường chủ, xin hỏi điều thứ hai là điều gì?
- Việc thứ nhất đã đủ thấy khó khăn rồi.
- Tất nhiên việc đó không phải là dễ lắm, nhưng trong một tháng trời thuộc hạ cũng sẽ tìm ta được manh mối cho Đường chủ.
- Ô! Trong một tháng ư?
- Vâng, chỉ một tháng thôi.

Các bạn phải biết việc này liên can đến việc lớn của võ lâm và cũng là một vụ âm mưu rất lớn nữa, chứ không phải là chuyện dễ.

- Đường chủ cứ yên tâm, xin cho biết việc thứ hai là việc gì?
- Được lắm.

Tuy chàng nói như vậy, nhưng vẫn còn bán tín bán nghi :

“Đằng nào ta cũng coi họ như không, ta không hoàn toàn ỷ lại họ thì cứ việc trao phó cho họ đi làm, hà tất phải do dự như thế này làm chi.”

Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười nói tiếp :

- Điều thứ hai là điều tra xem cuốn Kim Cương chân kinh của phái Thiếu Lâm và Quy Vân kiếm phổ của phái Võ Đang đã bị ai lấy. Ai đã đánh phá và đốt Thiên Tâm trang?

Bốc Thông nghe nói tới đó, tròn tròn xoe đôi mắt lên, quay đầu lại nhìn những người kia.

Ba mươi hai người, sáu mươi bốn con mắt tròn xoe nhìn cả vào mặt Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy trầm nghĩ.

- “Có lẽ vấn đề này không phải là việc thường nên họ mới sợ hãi như vậy.”

Nghĩ đoạn, chàng tủm tỉm cười và hỏi tiếp :

- Thế nào?

Bốc Thông lớn tiếng đáp :

- Không phải thuộc hạ các người nông cuồng và tự phụ. Về việc này, chúng tôi cũng xin khất với Đường chủ một tháng trời là chúng tôi sẽ điều tra ra hết.

- Cũng một tháng ư?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, chớp nháy mắt mấy cái, hỏi như vậy và tiếp :

- Liệu các người có làm nhanh được như thế không?
- Trước mắt Đường chủ, thuộc hạ đâu dám dối trá.
- Người trong giang hồ cần phải giữ chữ “tín”.
- Luật lệ của Nhất Thống giáo rất thâm nghiêm, tới kỳ hạn mà thuộc hạ chưa làm xong việc đó, xin Đường chủ cứ trị tội.
- Bây giờ hãy còn sớm, các người đừng gọi tại hạ là Đường chủ như thế vội nhưng...
- Xin Đường chủ cho biết điều thứ ba.
- Được đã thế phiền quý vị một thể.
- Đường chủ quá khiêm tốn. Đây là phận sự của thuộc hạ.
- Trong Mê Tiên cốc vừa xảy ra một việc...

Âu Dương Siêu chỉ tay vào xác của một ông già và bà già câm mà nói rằng :

- Hai người này là một đôi vợ chồng già, người điếc và người câm đều mang thương tích nặng, vậy xin quý vị điều tra xem ai đã đã thương vợ chồng họ, còn Lăng Giao Cơ, tiểu chủ nhân của Mê Tiên cốc này hiện giờ sống chết ra sao?

- Mê Tiên cốc nào?

- Các vị không biết ư?

- Thưa Đường chủ chúng tôi biết lắm, mà Đường chủ đã phái rất nhiều cao thủ canh gác ở đó không?

- Sao bạn lại biết rõ như vậy?

- Việc này...

Bốc Thông đảo ngược đôi ngời một vòng rồi gượng đáp :

- Việc đó là thuộc hạ phòng đoán đây thôi.

- Có thật không?

- Nếu có liên can đến Đường chủ, thì tất nhiên thuộc hạ phải đi làm ngay. Anh em thuộc hạ xin từ biệt Đường chủ, một tháng sau thể nào cũng làm xong ba việc đó không để Đường chủ thất vọng.

Bốc Thông nói xong, liền giơ tay lên phát một cái, các người nọ cùng theo y đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khăn đen Thiên Tâm

Âu Dương Siêu giơ tay ra ngăn cản và hỏi :

- Bạn họ Bốc, quý vị nói đùa hay là thành tâm làm giúp tại hạ?

Bốc Thông ngừng chân lại nghiêm nghị đáp :

- Anh em thuộc hạ một lòng chí thành, nếu trong vài tháng trời không làm xong ba việc đó thì đã có giáo qui của Nhất Thống giáo trị tội anh em thuộc hạ.

- Giáo qui của Nhất Thống giáo như thế nào?

- Người nào lừa dối Giáo chủ sẽ bị xé xác ra làm muôn mảnh, lừa dối Đường chủ sẽ bị chặt chân tay.

Âu Dương Siêu nghe thấy Bốc Thông nói như vậy, rung mình kinh hãi tròn tròn xoe đôi mắt lên lắm bả nói :

- Chặt chân, chặt tay...

Thì ra, chàng nghĩ đến Thạch Thất Bát Phàm bị chặt chân tay ở trên núi Hoàng Sơn, Thạch Thất Phàm chả bị khổ hình chặt chân chặt tay là gì?

Bốc Thông lại nói tiếp :

- Pháp điều nghiêm ngặt, thuộc hạ có can đảm đến đâu cũng không dám lừa dối Đường chủ đâu.

Âu Dương Siêu không dám lộ vẻ è hoài nghi nữa, và lại mình có hẹn với họ ba việc rồi không thể nào thêm một việc nữa, hoặc giả để lộ vẻ nhỏ nhen cho đối phương trông thấy và hỏi họ hỏi kia để những người đó biết mình nhút nhát, cho nên chàng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu trong ba tháng các vị làm xong ba việc này, Âu Dương Siêu tôi sẽ một lòng trung thành theo Nhất Thống giáo để đền đáp lại lòng chí thành của quý vị.

Bốc thông nghe thấy chàng nói như vậy, hân hoan vô cùng, liền chấp tay giơ lên tận trên trán chào và hỏi :

- Thuộc hạ rất lấy làm hân hạnh và nguyện về báo cho Giáo chủ biết trước.

Nói xong, y vãi chào một lạy tiếp và còn nói với câu rằng :

- Quân tử nhất ngôn, thuộc hạ xin cáo từ trước.

Nói xong, y giờ khinh công ra đi luôn, còn ba mươi mấy người nọ cũng chào một tiếng cáo lui, rồi cũng giờ khinh công ra đi theo nốt.

Âu Dương Siêu chờ họ khuất bóng rồi, liền nghi ngờ và bụng bảo dạ rằng :

- “Chả lẽ Nhất Thống giáo lại thần thông quảng đại như thế ư?”

Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao nghĩ ra được bọn Bốc Thông có tài ba gì mà dám nhận trong ba tháng dò xét được ba việc tày trời của võ lâm ấy mà thấy y không có vẻ gì chân chừ hết. Chàng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được vấn đề đó.

Sau chàng không nghĩ nữa, rồi ra đào một cái hố để chôn vợ chồng ông bà già cầm điếu kia. Chàng rầu rĩ vô cùng, ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, rồi tung mình nhảy lên cạo hai trượng, lúc hạ chân xuống liền cắm đầu chạy xuống núi ngay.

Tiết tháng ba ở Giang Nam đang là lúc trăm hoa đua nở, chim chóc thi nhau hót.

Âu Dương Siêu đầy bầu tâm sự, nên không có tâm trí gì thưởng thức cảnh đẹp của miền Giang Nam này, chàng một mình lững thững vượt qua sông Trường Giang.

Hôm đó, chàng đi tới phủ Hoài Ninh, nơi đây là một thị trấn lớn của Bắc Ngạn sông Trường Giang, buôn bán sầm uất, dân cư đông đúc, trên sông thuyền đậu như nêm. Âu Dương Siêu đã để ý đến động tĩnh của giang hồ trong mấy ngày liền nhưng đều gặp những việc nhỏ như trộm cắp chẳng hạn, chứ không có gì liên quan đến những việc mà chàng đang định dò xét cả. Vì vậy chàng cũng không có tâm trí gì ở lại thành Hoài Ninh, liền đi ra lối cửa Bắc, định nhân lúc mặt trời chưa lặn đi một quãng đường, ngẫu nhiên chàng phát hiện một việc. Việc đó là chàng vừa ra khỏi cửa thành Bắc không lâu, bỗng thấy một thiếu nữ đang đi từ phía trước cách chàng mười mấy trượng. Ngờ đâu, khi đi đến Tập Hiền quan, nghĩa là chàng đã đi được mười lăm mười sáu dặm đường rồi mà thiếu nữ kia cũng vẫn còn đi ở phía trước cách chàng tới hơn trượng. Nếu là người thường thì không lo việc ấy quan trọng nhưng đối với Âu Dương Siêu thì chàng cũng nhanh nhẹn bởi thường làm sao đi được nhanh đến như thế. Chàng liền đề ý và rào chân nhanh thêm.

Người chàng nhẹ như chim liệng không kém gì ngựa phi vậy.

Ngờ đâu đi được một quãng đường nữa chàng vẫn thấy thiếu nữ áo đen đi ở phía trước và vẫn cách mình hơn mười trượng. Chàng càng ngạc nhiên thêm lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lúc ấy trời đã tối và không còn có người khác đi nữa, chàng liền giờ hết công lực khinh công ra đuổi theo để xem thiếu nữ áo đen đó có đi nhanh bằng mình không.

Tuy thiếu nữ áo đen không quay đầu lại nhìn nhưng hình như nàng đã hay biết, nàng cũng giờ hết tốc lực khinh công ra đi, thân pháp của nàng đã nhanh mà lại đẹp tuyệt, chứ không phải những tay tầm thường có thể đi nhanh được như thế.

Và lại còn thấy thái độ của nàng rất ung dung nữa.

Âu Dương Siêu vừa kinh hãi, vừa lấy làm ngạc nhiên, chàng liền giờ hết tốc lực khinh công ra đuổi nàng tiếp.

Giây phút sau, chàng sắp đuổi kịp rồi nhưng thiếu nữ áo đen ấy vẫn không nói năng gì cả, cứ tiếp tục đi như thường. Vô hình chung hai người đua tài khinh công rất mau. Tính của Âu Dương Siêu hiếu thắng, thấy người đi trước mình là thiếu nữ mà đi nhanh hơn mình như vậy, thì khi nào chàng chịu lép vế.

Lúc ấy, trăng mới mọc, hai người một trước một sau, cách nhau chừng mười dặm đi nhanh như sao sa. Trông mới điểm canh một mà hai người đã đi được hơn trăm dặm, đủ thấy hai người đi lẹ như thế nào.

Thiếu nữ áo đen bỗng rời khỏi đường cái quan tắt ngang vào phía khu núi.

Âu Dương Siêu phản ngạc nhiên phần vì không phục, không do dự gì cả cũng đuổi theo nàng ta ngay.

Không bao lâu đã đến một một khu rừng rậm, chàng bỗng kêu thảm :

- “Nguy tai”.

Chàng đoán chắc thiếu nữ lạ không muốn để cho mình thấy nên mới cắm đầu chạy nhanh. Bây giờ để cho nàng chạy vào trong rừng thì làm sao tìm ra nàng được nữa.

Ngờ đâu, chàng chạy theo sau thiếu nữ áo đen sắp đi tới rừng thông bỗng nghe rú lên tiếng thật dài rồi ngừng chân lại, hai tay chống nạnh đứng chờ ở bên lề rừng.

Nàng ngừng chân một cách đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không kịp thu thế, suýt nữa đâm bổ vào người nàng ta.

Hai người đều kinh hãi la lớn một tiếng, rồi cùng lùi về phía sau hơn trượng, cùng ngơ ngác nhìn nhau.

Thiếu nữ áo đen đó cười nhạt lên một tiếng và hỏi :

- Người muốn làm gì, đêm hôm khuya khoắt cứ theo dõi như thế định giờ trò gì?

Âu Dương Siêu thấy nàng nọ hỏi như vậy ngượng ngịu vô cùng, nhưng không trả lời được chàng ngập ngừng đáp :

- Vì lòng hiếu kỳ và thấy thân pháp của cô nương cao siêu như vậy tại hạ mới đuổi theo...

Thiếu nữ áo đen tròn tròn xoe đôi mắt hỏi tiếp :

- Theo bốn cô nương làm chi?

- Ừ...

- Xưa nay không quen biết nhau, lại nam nữ thụ thụ bất thân, dù bốn cô nương có thân pháp cao siêu có lên can gì đến với người đâu. Rõ ràng người đi theo như thế là thiếu quang minh rồi.

- Việc này... việc này...

- Việc này cái gì?

- Quả thật tại hạ không có dính líu đến.

- Thế ý nghĩ của người sao?

- Tại hạ...

- Mau cho cô nương biết sự thừa và môn phái tên họ của người là gì? Còn tại hạ với tại thượng gấp như thế làm chi. Thật không biết tự lượng chút nào.

Tha hồ cho nàng nọ quát tháo, nhất thời Âu Dương Siêu không sao trả lời được, đành chỉ nói rằng :

- Khỏi cần hỏi nữa, nếu chúng ta không có liên quan gì thì tại hạ xin chào cô nương rút lui ngay.

Chàng chưa nói dứt đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng.

- Hãy khoan!

Thiếu nữ áo đen đuổi theo và phi thân về phía trước ngăn cản lối đi rồi nói tiếp :

- Nói đi... bằng không bốn cô nương cứ đuổi theo hoài, chẳng lẽ người bảo đi lại đi ngay dễ như thế ư? Thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta nói như vậy, ngăn người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Cô nương định làm gì thế?

- Bốn cô nương chỉ cần người nói rõ lai lịch và tên họ ra sẽ để cho người đi ngay.

- Nếu tại hạ không nói rõ thì sao?

- Nếu không nói rõ thì đừng có hòng đi được.

- Cô nương định giữ tại hạ ở lại đây ư?

- Ít nhất cũng cho người một bài học để người biết trời cao đất rộng như thế nào.

- Cô nương tự tin có thể làm được như thế ư?

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, hỏi như vậy xong, liền nhảy chéo sang một bên năm thước đứng lấy thế để phòng bị.

- Hi... hi...

Thiếu nữ áo đen cười mấy tiếng rồi bỗng lạnh lùng nói tiếp :

- Mấy miếng võ thường chưa hề thấy ai nói tới bao giờ.

- Cô nương đừng có dòn ép người ta quá đáng như thế.

- Ta dòn ép người ư?

Thiếu nữ áo đen giơ tay áo lên phất một cái rồi chỉ mặt Âu Dương Siêu mà nói tiếp :

- Người theo dõi ta từ Tập Hiền quan tới đây mà còn nói trái ngược lại là ta dồn ép người.
- Chỉ vì nhất thời hiểu lầm tại hạ mới theo dõi như vậy và đồng thời cũng vì lòng hiếu kỳ.
- Hiếu kỳ ư? Có cái gì hiếu kỳ nào?
- Thấy cô nương đi rất nhanh, khinh công rõ ràng hơn người.
- Khinh công hơn người mà người cũng cho là kỳ lạ ư?
- Vì.... vì cô nương là một thiếu nữ.
- Hừ... Chả lẽ thiếu nữ không có quyền luyện tập được khinh công như thế nào hay sao.

Thật là nói bậy.

- Cô nương định sao bây giờ?

Âu Dương Siêu không muốn nói liều nữa, vì chàng thấy mình nói mãi vẫn bị lép vế nên định đấu với nàng ta vài ba hiệp để cho nàng phục tài mình rồi nhân đó mà rút lui luôn.

- Bỏn cô nương định cho người một bài học.

Tính nét của cô gái áo đen ấy rất hiếu cường, nàng vừa nói xong đã giơ mười ngón tay lên khẽ búng một cái liền có mười tia kinh phong nhắm mặt Âu Dương Siêu mà lần ất tới.

Sức của những tia kinh phong ấy khá mạnh.

Âu Dương Siêu tìm tìm cười, chỉ dùng có ba thành sức lực, tả chưởng hơi khua ngang một cái định cản chỉ lực của nàng kia sang bên, ngờ đầu tay phải của chàng đưa ra thì mười luồng kinh phong của thiếu nữ vượt qua tả chưởng của chàng lần ất tới, trông như chậm mà rất nhanh.

Nhất là những luồng chỉ lực ấy lại cứ nhắm các nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu mà điểm tới nên Âu Dương Siêu sợ hãi vô cùng, đành phải dồn sức lực vào cánh tay phải mà giơ lên, nửa đỡ nửa phá. Và đẩy mạnh một cái rồi mượn sức đẩy đó chàng nhảy ra ngoài xa hơn trượng, hai mắt nhìn thẳng vào thiếu nữ áo đen và nói :

- Ủa thật không ngờ.
- Thì bỏn cô nương để cho người kiến thức một phen.

Thiếu nữ áo đen ấy hét lớn một tiếng, vẫn mười ngón tay khẽ búng một cái, kinh phong của nàng đột nhiên dài hơn trước, và chỉ trong nháy mắt nàng đã luôn năm thế một lúc.

Công lực của nàng mạnh chưa từng thấy và ra tay lại nhanh khôn tả.

Âu Dương Siêu bị đẩy lui về phía sau tới tấp, không những không trả đũa được và cũng không biết cách nào mà làm giảm bớt được thể công của kẻ địch, bảo chàng sợ thì không phải, nhưng quả thật không ngờ thiếu nữ lại có võ công lợi hại như thế, rồi chàng nhảy ra ngoài hơn trượng lớn tiếng hỏi :

- Tại hạ đã khiến thức rồi, bây giờ cô nương cũng nên xem qua võ công của tại hạ, có qua phải có lại mới hợp với lễ phải chứ.

Nói xong chàng đã múa chưởng tấn công luôn năm chưởng một lúc, sức mạnh không thể tưởng tượng và thể công cũng tinh diệu khôn lường.

Thiếu nữ áo đen kêu ủa một tiếng, vội lùi về phía sau mặt lộ vẻ nghi ngờ và lớn tiếng quát hỏi :

- Người trẻ tuổi kia, người là người của môn phái nào thế Âu Dương Siêu đáp :
- Cô nương không nhận ra được võ công của tại hạ thuộc môn phái nào thì đủ thấy kiến thức của cô nương chỉ có giới hạn thôi.
- Ăn nói ngông cuồng thật.

Lời đối đáp của hai người đều kiêu ngạo hết sức, không ai chịu phục ai cả và cả hai người đứng cách xa nhau hơn trượng, đều giữ những thế võ Phách Không ra đối địch.

Hai người không ai dám sơ ý cả. Tuy hai người đấu chưởng với nhau nhưng khác hẳn trận đấu khác là cả hai chỉ đấu nội lực với nhau thôi, tuy thân hình của hai người đều lợi hại và mạnh khôn tả, chỉ thoáng cái hai bên đã đấu với nhau ba mươi hiệp, mà vẫn không sao phân biệt ai hơn ai kém cả.

Lại đấu thêm dăm hiệp nữa, Âu Dương Siêu càng đấu càng phấn khởi và thiếu nữ áo đen cũng càng nóng lòng sốt ruột. Hai người cùng rú lên một tiếng thật dài rồi cùng tung mình nhảy lên, giơ hai tay ra đẩy về phía trước, hai người cùng nổi giận nên trận đấu càng hăng thêm, chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, cây cối ở xung quanh đó bị rụng cành rơi lá rất nhiều, cát bụi ở dưới đất bay mù tịt. Sau tiếng kêu mấy chục cây ở xung quanh đó đều đã bị chưởng

lực của hai người đẩy gậy. Thanh thế quả thật kinh người, cả hai người đều nhảy ra ngoài xa năm trượng, trở mắt lên nhìn nhau và cùng suy đoán lai lịch của đối phương của mình sao lại tài ba đến thế.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng nói :

- Được, không ngờ mấy chục năm nay, ta chưa hề gặp được cao thủ thế này, hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, thảo nào người lại ngông cuồng như vậy.

Âu Dương Siêu nghe nói suýt tí nữa thì thất thanh cười ồ, chàng cũng lớn tiếng nói :

- Ăn nói ngông cuồng thật. Mấy chục năm nay ư? Thế năm nay cô nương bao nhiêu tuổi nào?

Chàng đưa mắt nhìn thấy thiếu nữ áo đen ấy không ngoài đôi mươi, đôi lông mày trợn ngược, hai má hồng hào trông thấy hãy còn trẻ măng Thiếu nữ áo đen cười khi một tiếng và đáp :

- Nhỏ chưa hết hơi sữa kia, người khéo nói thật.

Nói xong, nàng móc túi lôi ra một chiếc khăn tay màu huyền, đưa lên trước gió phất một cái và hỏi :

- Nhỏ kia, có nhận ra được cái khăn Thiên Tâm Huyền Phách này không.

- Thiên Tâm Huyền Phách ư?

Quả thật Âu Dương Siêu không biết lai lịch của Thiên Tâm Huyền Phách gì hết, ngăn người ra giây lát rồi nói :

- Cái tên này nghe êm tai lắm, nhưng tiếc thay tại hạ chưa nghe ai nói bao giờ, và cũng không biết là vật báu tuyệt thế của môn phái nào, hay nó là đồ chơi ở trong khuê phòng của cô nương chăng?

- Thật là những kẻ ít thấy có khác. Thôi, cứ giờ khí giới ra đấu đi.

- Giờ khí giới gì ra?

- Để người được nếm mùi Bàn Long Hiểu Phụng thập tam vũ của cái khăn Thiên Tâm Phách này.

Thấy thiếu nữ áo đen nói như vậy mà tay nàng ta lại cầm cái khăn mỏng như cánh con ve sâu, lại mềm như cái khăn lụa của các thiếu nữ vẫn dùng, nhưng khi nàng rung động một cái, cái khăn ấy đã cứng như một cái que sắt, đủ thấy công lực của nàng ta thâm hậu đến như thế nào?

Tuy Âu Dương Siêu không biết cái khăn tay ấy có bao nhiêu oai lực nhưng chỉ thấy nàng ta rung động một cái cũng đủ biết nàng đã tổn mất mấy chục năm tu luyện mới được như vậy.

Tuy chàng không hãi sợ gì thiếu nữ áo đen nhưng chàng thấy công lực của đối phương như vậy cũng đủ biết địch thủ không phải là tay tầm thường, chàng không dám ngông cuồng dùng tay không đối địch nữa, liền móc túi lấy Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ ra giờ lên phất một cái liền có ánh sáng vàng lóe mắt rồi chàng cũng không chịu lép vế liền hỏi lại nàng ta rằng :

- Cô nương thử xem lá cờ báu này có bằng được Thiên Tâm Huyền Phách của cô nương không?

Thiếu nữ áo đen mặt bỗng biến sắc vội thu cái khăn tay lại trợn ngược đôi mắt và hỏi :

- Nhỏ kia là ai? Người xưng hô Vô lâm Tam kiệt ra sao?

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng :

- “Thiếu nữ này lạ lùng thật. Tuổi trẻ như thế mà cũng biết được lai lịch của lá cờ báu này?”

Vì thế chàng liền cố làm ra vẻ thần bí rồi đáp :

- Cô nương đã biết Vô lâm Tam kiệt thì phải biết lá cờ báu này lợi hại như thế nào.

Và đã biết lai lịch của tại hạ rồi, hà tất phải hỏi như thế làm chi.

- Người là môn hạ của Cầu lão nhị phải không.

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu nữ áo đen gọi tên cúng cơm của sư phụ mình ra liền tức giận vô cùng.

Thì ra kỳ tuyệt Cầu Thiên Khánh là tiền bối của vô lâm, hiện giờ ngay các trưởng lão của chín phái một bang cũng không dám xưng huynh đệ với Tam tuyệt mà bây giờ thiếu nữ đứng trước mặt đây còn trẻ tuổi như vậy mà dám gọi sư phụ của chàng là Cầu lão nhị như thế thì chàng không tức giận làm sao được.

Âu Dương Siêu nghĩ đến ba vị ân sư đã hy sinh tính mạng mà truyền võ công cho mình, mình chưa đền bù được phần nào ơn đức ấy, trái lại bây giờ còn

để cho người khinh thị như thế chàng liền múa cờ bấu lên rồi chỉ tay vào mặt thiếu nữ áo đen rồi giận dữ hỏi :

- Vô trường vô ấu, bất phân già trẻ lớn bé, ai dạy cô nương như thế?

Chàng vừa nói xong, đã múa cờ bấu dùng đến sáu thành công lực tấn công luôn.

Thiếu nữ áo đen vội gơ cái khăn tay màu huyền lên chống đỡ mồm thì quát lớn :

- Sao ngươi chưa biết ta là ai mà dám hạ độc thủ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sư môn tình cừ

Âu Dương Siêu chưa nguôi cơn giận, quên cả chuyện cờ thế của mình lợi ại như vậy mà đối phương chỉ rung tay khăn đen một cái, sức lực của lá cờ bấu của mình đã tiêu tan liền mà chàng vẫn chỉ tay vào mặt thiếu nữ nộ quát lớn một tiếng :

- Vô lâm Tam tuyệt, danh trấn hải nội hải ngoại, ngươi một con nhỏ miệng chưa hết hơi sữa mà dám tùy tiện nói nhục đến tên tuổi của ba vị như vậy?

- Sao ngươi bảo ta làm nhục họ?

- Ngươi là cái thá gì mà dám gọi các vị ấy là lão đại, lão nhị như vậy?

Thiếu nữ áo đen thất thanh cười hì một tiếng thu cái khăn đen bỏ vào túi rồi tiến lên vừa cười vừa nói tiếp :

- Minh đây hơi sữa mà lại bảo người khác là đây hơi sữa như mình, ngươi mới thật là bất kính dám gọi ta là con nhãi con, Cầu lão nhị có mặt ở đây cũng không dám gọi ta như thế.

- Ngươi nói ngông cuồng như vậy không, sợ gió thổi rụng răng hay sao?

Âu Dương Siêu lại quát lớn, định tấn công tiếp.

- Cầm mồm.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng trả lời :

- Nề tình giao hảo với Vô lâm Tam tuyệt lâu năm, ta mới nhường nhịn cho như thế, thật ngươi không biết phân biệt lớn bé gì cả, mau báo danh cho ta biết mau đi.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương dùng Bình Địa Lôi nói như hổ gầm lên giật mình kinh hãi.

Quý vị nên rõ môn Bình Địa Lôi, môn Sư Từ Hồng của cửa Phật này, cần phải có nội lực cao siêu và luyện tới mức Tấn Tự tùy theo ý muốn mình mới có thể sử dụng được. Và ít nhất phải luyện sáu mươi năm công lực mới có thể sử dụng được môn Bình Địa Lôi này.

Bằng không sử dụng xong môn này sẽ bị học máu tươi lắm.

Âu Dương Siêu thấy thiếu nữ áo đen tuổi chừng đôi mươi mà sử dụng môn Bình Địa Lôi này, mặt không chút đỏ nào, trông vẫn thản nhiên như thường đủ thấy nội công của nàng luyện cao thâm đến mức nào?

Nghĩ tới Âu Dương Siêu mới không dám ngông cuồng như trước, sợ thất lễ với bạn của sư môn cho nên trước khi chưa biết rõ đối phương là ai nhưng chàng cũng không chịu lép vế để lộ ra vẻ hãi sợ, liền dang hoàng đáp :

- Tại hạ đi không đổi tên, ngôi không thay họ, lúc nào cũng là họ Âu Dương tên là Siêu.

Thiếu nữ áo đen mắt chớp mấy cái rồi hỏi lại :

- Âu Dương Siêu nào nhĩ? Có một vị Đại hiệp tên là Thần Kiếm Trần Bát Hoang Âu Dương Đôn có phải là người cùng gia đình với ngươi không?

Âu Dương Siêu nghe nàng ta nói tới đó mặt tỏ vẻ rầu rĩ và biết thiếu nữ này không phải là người thường, vội đổi giọng ôn hòa và đáp :

- Đó là tiên phụ.

Ngờ đâu thiếu nữ vừa nghe chàng nói xong đã nổi giận lại rút cái khăn tay màu huyền ra quất bảo :

- Đừng có nói bậy. Bấy nhiêu tuổi đầu mà cũng đòi bắt chước người ta nói dối người.

Nói xong, nàng đã múa cái khăn xông lại tấn công liền.

Lần này Âu Dương Siêu không dám ra tay đấu chỉ giơ là cờ lên tấn công hư một thế, rồi vội im về phía sau hơn trượng, mồm thì lớn tiếng hỏi :

- Chẳng hay tại hạ có điều gì không nên không phải...

Thiếu nữ áo đen vì ra tay quá mạnh không kịp thâu tay lại nên đầu khăn đánh trúng vào một tảng đá lớn kêu đến búng một cái tảng đá vỡ ra làm bốn năm mảnh, cát bụi bay mù mịt.

Nàng tấn công không trúng Âu Dương Siêu lại càng tức giận thêm, mồm thì thao thao bất tuyệt nói tiếp :

- Võ lâm Tam tuyệt với Âu Dương Đon đại hiệp tỷ với nhau, bị đại hiệp đâm trúng một kiếm, mỗi hận thù ấy khi nào Cầu lão nhị lại chịu dồn hết công lực bình sinh và truyền thụ là cờ báu cho con một kẻ địch như vậy. Đó chả là nguoi định lừa dối ta là gì cơ.

Lúc này Âu Dương Siêu mới hiểu ra, trong lòng hơi yên liền gượng cười đáp :

- Ra là thế đấy.

Thiếu nữ áo đen lại định tấn công và mồm thì nói tiếp :

- Hai việc này thế nào cũng có một thật một giả.

- Cô nương áp bức người quá nổi.

- Sao nguoi bảo ta là áp bức?

- Nếu tại hạ không phải là môn hạ của Tam tuyệt, thì đây đã có cờ báu làm chứng, nếu bảo tại hạ không phải là dòng dõi họ Âu Dương thử hỏi cô nương trên thiên hạ này có ai lại giả mạo con của người ta như thế không?

- Nếu hai việc đây là thật cả thì lúc bấy giờ chắc thế nào cũng có một cuộc lừa dối ở bên trong.

- Theo ý kiến của cô nương thì cô nương cho là tại hạ lừa dối việc nào?

- Nguoi lừa dối Tam tuyệt để lấy cờ báu chứ còn việc nào nữa?

- Cô nương căn cứ vào đâu mà bảo tại hạ lừa dối như thế?

- Thế nào nguoi cũng không nói cho Tam tuyệt biết mình là con của Âu Dương Đon bằng không...

- Điều này cô nương đoán không sai.

- Hừ... Cầu lão nhị thông minh suốt đời mà bị người lừa dối được. Tiểu tử nguoi cũng tài ba đấy.

- Không riêng cờ báu mà cả cây sáo ngọc nữa.

Nói xong, chàng liền móc túi lấy cây sáo ngọc ra múa lên một vòng tỏ vẻ đắc chí.

Thiếu nữ áo đen càng tỏ vẻ mất tự nhiên hơn.

Âu Dương Siêu lại móc túi lấy cả Tam Tuyệt lệnh phù ra nữa, tay phải cầm cờ và sáo, tay trái cầm lệnh phù có ánh sáng lóe mắt, tung lên một cái rồi lại chộp lấy bỏ vào trong túi rồi nói tiếp :

- Cô nương đã thấy rõ chưa? Tại hạ có thật là môn hạ của Tam tuyệt không? Như vậy tại hạ làm sao mà lừa dối lấy được cả ba vật một lúc như vậy. Thiếu nữ áo đen càng ngạc nhiên thêm, vẻ mặt rầu rĩ và hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ Võ lâm Tam tuyệt đều bị nguoi lừa dối một cách dễ dàng hay sao?

- Âu Dương Siêu tôi dù không ra gì thật, nhưng không đến nỗi lừa dối ân sư như thế.

- Thực họ đã truyền hết tài nghệ cho nguoi và biết rõ nguoi là con kẻ thù của họ ư?

- Lúc ấy các vị ân sư chưa biết.

- Cho nên nguoi không nói rõ lai lịch của mình cho Tam tuyệt hay phải không?

- Lúc ấy chính lại hạ cũng không biết mình là ai? Thì làm sao mà nói rõ được cho ân sư hay.

- Hà... hà....hà...

Thiếu nữ áo đen bỗng lớn tiếng cười rồi nói tiếp :

- Thật là một tay nhà nghề lừa dối có khác. Không quên được thói quen lại lừa dối một lần nữa.

- Cô nương bảo tại hạ lừa dối ai?

- Lừa dối ta chứ còn lừa dối ai nữa?

- Tôi lừa dối cô nương làm chi?

- Trên thiên hạ này làm gì có người lại không biết được tên họ và lai lịch của mình như thế?

- Cô nương đã không tin thì tại hạ biết nói năng làm sao đây?

- Những lời nói lừa dối người như thế thì ai...

- La cô cô, xin tiền bối đừng có nghe lời của y.

Trong rừng thông bỗng có tiếng một người nói vọng ra như vậy. Tiếp theo đó bỗng có một bóng người thấp thoáng rồi một thiếu niên trông như một đứa con nít đầu kết một cái đuôi sam chổng ngược lên trời như trẻ hầy còn nhỏ vậy, phi thân ra.

Thiếu nữ áo đen trông thấy thiếu mấn mặt non choẹt ấy nghĩ ra được một kế liền hỏi :

- Cháu bé, sư phụ của cháu cũng tới đây à?

Thì ra thiếu niên ấy họ Giang tên là Văn Long, tiểu đệ tử của Hoàng Phủ Tiên, người Chương môn của phái Côn Luân, biệt hiệu là Trại Na Tra.

Chắc quý vị còn nhớ khi ở Thiên Tâm trang Văn Long đã được gặp Thần Châu tam kiệt ở tửu lầu, nhưng Âu Dương Siêu không nhận ra y.

Hãy nói Văn Long tiến tới gần cung kính vái chào thiếu nữ áo đen rồi mặt méo mó đáp :

- Thưa cô, sư phụ cháu với sáu vị Chương môn của sáu môn phái khác hẹn nhau lên núi Hoàng Sơn này để kết liễu mối thù các người liên tay vây đánh Âu Dương Đôn năm xưa, ngờ đâu y chưa đến ngày hẹn ước đã bắt cóc bảy vị Chương môn còn chôn thuốc nổ ở trên đỉnh núi Thiên Đô...

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu niên ấy nói như vậy tức giận khôn tả, liền múa động lá cờ báu định tấn công, mồm thì quát mắng :

- Bậy nào! rõ ràng đó là quỷ kế của bảy môn phái các ngươi mà lại...

Thiếu nữ áo đen nghe nói sầm mặt lại hỏi :

- Hừ... thị tài hà hiếp người ư?

- Không phải là tại hạ thị tài hà hiếp người mà quả thật là...

- Người có thù với bảy đại môn phái, việc này ta không cần biết phải trái cả.

Văn Long cảm thấy thất vọng liền cau mày lại nói tiếp :

- La cô cô, còn việc này thế nào La cô cô cũng phải can thiệp.

- Việc gì. Chả lẽ y dám phạm phải điều tối kỵ của ta hay sao?

- Đúng thế!

Thiếu nữ áo đen liền biến sắc mặt, sát khí đằng đằng, khác hẳn hồi nãy, trợn to đôi mắt lên nhìn Âu Dương Siêu và hỏi tiếp :

- Tiểu tử, vạn ác dâm vi thủ, ngươi có biết không?

Âu Dương Siêu ngăn người ra, sắc mặt của chàng cũng thay đổi luôn. Không phải chàng sợ thiếu nữ áo đen, nhưng là vì câu “Vạn ác dâm vi thủ” đó quá kỳ lạ, chàng không hiểu ở đâu ra lại có câu chuyện ấy? Chàng đang bức tức thì thiếu nữ áo đen lại quát hỏi tiếp :

- Dù không sợ báo ứng, nhưng ngươi không sợ làm mất hết tên tuổi của Võ lâm Tam tuyệt với hiệp danh của Âu Dương Đôn hay sao?

Lời nói của nàng câu nào cũng tựa như dao nhọn sắc bén đâm vào giữa trái tim chàng, chàng liền sầm nét mặt lại lớn tiếng hỏi lại nàng :

- Sao vô cớ đổ oan cho người như vậy? Có gì làm bằng cớ nào?

Thiếu nữ áo đen quay đầu lại hỏi Giang Văn Long rằng :

- Cháu nhỏ kia, nói chứng cớ ra để cho y chết một cách khô ân hận.

Văn Long thấy Âu Dương Siêu trợn trừng mắt lên nhìn mình như vậy y vội từ từ lui về phía sau nửa bước, mồm thì nói :

- Rõ ràng cháu thấy y quyến rũ hai thiếu nữ tới Thiên Tâm trang sợ người ngoài biết y còn bảo một cô nương giả dạng nam trang để lấp mắt thiên hạ, ngoài ra y còn lén lút lút, có một thứ thuốc viên cái trang dị dung..

Thiếu nữ áo đen nghe nói tức giận đến nghiêng răng kêu cồm cộp, tay múa tít cái khăn.

Đù thấy nàng tức giận đến mức độ nào rồi.

Âu Dương Siêu sợ nàng ta đột nhiên ra tay tấn công, gây nên một trận đấu, nhưng đó chỉ là việc nhỏ, chàng chỉ sợ vì thế mà hủy hết thanh danh của mình, đó mới là việc lớn. Nên chàng không đợi chờ Văn Long nói dứt đã vội cướp lời nói :

- Vị cô nương này chớ nghe lời của y nói.

- Chả lẽ y dám nói dối với ta hay sao?

Văn Long vội cãi :

- Nếu cháu có nói sai nửa lời thì tùy ở cô cô xử trí như thế nào cháu cũng xin chịu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Thế ra lời của người không sai nửa câu hay sao?

Thiếu nữ áo đen lại hỏi tiếp :

- Việc ấy có thật hay sao?

- Vâng, có hai thiếu nữ ấy thật, nhưng tiếc thay hai nàng ấy lại là chị cả và chị hai của tại hạ, ba chúng tôi được người ta gọi là Thần Châu tam kiệt và chúng tôi đã thề cùng sanh cùng tử với nhau.

- Thần Châu tam kiệt ư?

- Vâng, chị cả là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện thư sinh Đoàn Băng Dung là con gái của Ngọc Địch Lang Quân, tam ân sư của tại hạ.

- Bậy nào! Đoàn lão tam làm gì có con gái nào.

Thiếu nữ áo đen giận dữ nói như vậy.

Âu Dương Siêu vẫn mỉm cười ung dung nói tiếp :

- Đó là cô nương ít thấy mới lấy làm lạ, chị Dung là con gái của Tam ân sư mẫu Thiên Ma giáo chủ Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung, đồ đệ của Băng Phách phu nhân, như vậy giả dối sao được.

Chàng nói đồng dạng và nghiêm nghị và nàng nọ lại là con và môn đồ của những danh nhân kỳ túc trong võ lâm, khiến ai cũng phải tin tưởng, chứ không dám ngờ vực nữa.

Thiếu nữ áo đen ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp :

- Còn một ai nữa là ai?

- Nhị tỷ Ngô Quyên Quyên, là đệ tử đích truyền của Lôi Âm thần ni.

Thiếu nữ áo đen thấy Âu Dương Siêu trông rất chính khí, lại nói năng một cách thao thao bất tuyệt như vậy đủ thấy lời nói của chàng không phải giả dối nên nàng quay lại bảo Văn Long rằng :

- Cháu bé, có bằng cớ nào nữa không?

Văn Long cau mày lấy cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Được, cho người đã khá chống chế, vậy còn một thiếu nữ áo bạc cùng ở chung với người tại một túp lều trong tiểu trấn ở Hoàng Sơn, hai người rất âu yếm nhau, vậy người còn chống chế được nữa không?

- Thiếu nữ áo bạc nào?

Thiếu nữ áo đen bỗng nghiêm nét mặt lại hỏi như vậy và hỏi Văn Long tiếp :

- Cháu nhỏ, cháu đã trông thấy thiếu nữ áo bạc ấy ư?

Văn Long vội cung kính đáp :

- Tiểu bối có trông thấy, việc này không giả dối chút nào?

- Mặt nàng ta ra sao?

- Nàng tuổi chừng mười bảy mười tám, tóc mượt như tóc mây, mặt hình bầu dục, không đánh phấn mà da trắng như ngọc ngà, lông mày không cong mà xếch ngược, khác hẳn người thường.

Thiếu nữ áo đen nghe nói đến đó bỗng chộp tay Văn Long lay mấy cái hỏi tiếp :

- Cháu bé, lời nói của cháu có thật không?

Về mặt của nàng rất gay gắt và cũng rất khịch động.

Văn Long bị nàng ta bóp đau quá mặt méo mó đáp :

- Tiểu bối đâu dám nói dối, cô cứ hỏi Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu không đợi người thiếu nữ áo đen hỏi mình, đã lớn tiếng đáp :

- Y nói không sai. Quả có việc ấy thật!

Thiếu nữ áo đen nghe nói mặt biến sắc, đôi môi mấp máy, giọng mãi mới lên tiếng hỏi tiếp được.

- Có thật nàng với người đã âu yếm với nhau và ở chung với nhau không?

- Có thể thật!

- Nàng ta là ai?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Lạ thật, dù cho người ấy có là ai chẳng nữa cũng có việc gì đến người đâu mà sao người hạch sách ta đến thế? Nàng này nhiều sự thật.”

Chàng nghĩ như vậy xong, liền tủm tỉm cười đáp :

- Việc gì đến cô nương mà cô nương lại can thiệp đến nhiều việc như thế?

- Việc này ta nhất định can thiệp tới.

- Nếu Âu Dương Siêu tôi không thích người ta lý đến gia sự và việc riêng của tôi thì sao?

- Cái gì là việc gia đình, cái gì là việc riêng?

- Phải!

- Thế người đã thành hôn với thiếu nữ áo bạc ấy. Hai người đã kết làm phu phụ rồi ư?

- Tuy chúng tôi chưa làm lễ hợp cẩn nhưng đã trở nên phu phụ rồi.

- Hừ! Quân không biết liêm sỉ gì hết.

- Sao cô nương lại mở mồm chửi người như thế.

- Ta hỏi người, thiếu nữ áo bạc đó có phải là Giang Mẫn.

Âu Dương Siêu mừng thầm, bụng bảo dạ rằng :

- “Lần này ta đã thấu lượm được tin tức rồi”.

Thì ra chàng tướng Giang Mẫn bị bắt cóc mà chàng chưa tìm được manh mối, bây giờ thiếu nữ này biết tên họ của nàng thì tất nhiên nàng ta thế nào cũng có liên can với nàng, bất cứ đối phương là thù hay là bạn, dù sao mình cũng biết tin của Giang Mẫn hiện đang ở đâu?

Vì thế chàng mới thấy phấn chấn vô cùng vội đáp và hỏi lại :

- Phải! Hiện giờ nàng ở đâu?

Nào ngờ thiếu nữ áo đen nghe chàng hỏi như vậy mặt liền biến sắc giận dữ khôn tả lớn tiếng quát mắng :

- Giỏi lắm! Ta chưa hỏi ngươi mà ngươi đã hỏi ta như vậy.

- Cô nương đã biết tên họ của nàng thì tất nhiên cô nương phải biết rõ việc này, tại hạ không hỏi cô nương thì còn biết hỏi ai nữa?

- Việc gì thế?

- Giang Mẫn bị bắt cóc, cô nương đã biết rõ mà lại còn giả vờ hỏi như vậy?

- Giang Mẫn bị bắt cóc ư? Bị ai bắt cóc thế?

- Tôi chưa biết rõ cho nên..

Văn Long đã lớn tiếng nói :

- Cô đừng nghe y nói vậy. Rõ ràng y đã chán ghét thiếu nữ áo bạc rồi bằng không với công lực của Tam kiệt như thế mà không thể bảo vệ nổi cho cô ta hay sao?

Thiếu nữ áo đen càng tức giận thêm, múa tít cái khăn tay, quát tháo như sấm động nói tiếp :

- Ta phải quét sạch cửa ngõ cho Võ lâm Tam tuyệt mới được và cũng phải dạy một đứa con mắt dạy cho vợ chồng Âu Dương Đơn.

Mồm nàng vừa quát thì nàng cũng vừa xông lại tấn công luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao nàng lại nổi giận như thế. Nhưng lúc này không cho phép, chàng liền múa lá cờ, mồm thì quát lớn :

- Có chuyện gì cứ việc, thông thả mà nói, hà tất cô nương phải ra tay đấu với tại hạ như vậy.

Thiếu nữ áo đen cử múa tít cái khăn tấn công các nơi đạo huyết của Âu Dương Siêu, mồm thì nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng có tư cách gọi ta là cô nương ư? Ngươi ngông cuồng thật.

Âu Dương Siêu không hiểu lai lịch của thiếu nữ này ra sao, vừa chống đỡ vừa lớn tiếng hỏi :

- Thế ra tiền bối là La lão tiền bối đấy à.

- Trong mắt ngươi làm gì còn có mục Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương này nữa.

Âu Dương Siêu nghe nói toát mồ hôi lạnh ra liền đáp :

- Kê vô tri không biết tội, quả thật tiểu bối không biết tiền bối là La lão tiền bối.

- Môn quy của ta không được nghiêm, điều này ta không trách ngươi nhưng, ta có một điều kiện hơi vô lý một chút, nhưng dù sao ngươi cũng phải nể mặt già này một phen mới được.

Giọng nói của bà ta rất bi đát, hiển nhiên bà ta vừa yêu cầu vừa dọa nạt, Âu Dương Siêu lại cung kính đáp :

- Xin tiền bối cứ dạy bảo.

- Ta hẹn ngươi trong một tháng trời phải tìm ra Giang Mẫn và hai người phải nói rõ sự thật ở trước mặt ta.

- Tiểu bối xin hết sức tuân theo lời dạy bảo của lão tiền bối dù lúc này tiểu bối cũng lo âu lắm, chỉ muốn...

- Ta không cần biết chuyện của ngươi.

- Vâng!

- Nếu quả thật ngươi đã dụ dỗ Giang Mẫn thì lúc ấy đừng có trách ta đấy nhé.

- Vâng. Nhưng quyết không có chuyện dụ dỗ như lão tiền bối ngờ vực đâu.
- Nếu Giang Mẫn phạm môn quy ta cũng sẽ chấp hành giới luật ngay.
- Tiền bối...
- Thôi đừng có nói nhiều nữa. Nhỏ kia không ngờ thanh danh của Âu Dương Đơn với La Lãnh Phương này lại bị hai đứa nhỏ các ngươi làm hủy hoại hết.
- Xin tiền bối hãy nghe tiểu bối giải thích...
- Khỏi cần giải thích, một tháng sau ta sẽ ở Hoàng Lạc Lâu đợi chờ ngươi.

La Lãnh Phương nói xong, liền tung mình đi luôn.

Thân pháp của bà ta nhanh khôn tả chỉ thoáng cái mất dạng liền.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngọc nữ hào kiếm

Âu Dương Siêu quay đầu lại nhìn Văn Long, ngờ đâu tên tiểu nhân này đã lên trốn đi từ lúc nào rồi.

Chỉ còn một mình chàng đứng ngẩn người ra tại đó, nhất thời chàng thấy cô đơn khôn tả.

Một lát sau chàng mới phản chấn đi thẳng về phía Bắc.

Chàng cứ lưng chừng mà đi sắp tới Mê Tiên cốc rồi, lúc ấy trời đã xế chiều nhưng đang là mùa mưa nên oi bức vô cùng.

Âu Dương Siêu giờ khinh công ra đi không bao lâu đã tới.

Chàng thấy cây hoa bị phá bừa bãi, bãi cỏ cũng bị khô héo. khác hẳn xưa rất nhiều, cả Mê Tiên trận cũng bị phá hủy nốt.

Hiển nhiên là bị rất nhiều tay cao thủ phá. Căn nhà trúc dùng để thờ cha mẹ mình cũng bị đốt cháy rụi hết.

Một con chó dại ở trong bụi cỏ nhảy ra một cách quá đột ngột khiến chàng cũng phải giật mình kinh hãi, chàng đưa mắt nhìn kỹ, tức mình khôn tả.

Thì ra, con chó dại lôi một cái xác nho nhỏ ra, mặt mũi đã nát bét, nhưng xem quần áo của đứa bé thì chàng đã nhận ra đó là con Xảo Xảo của mình cùng nhất.

Chàng không hiểu kẻ địch là ai mà tàn nhẫn như thế. Một đứa nhỏ bảy tám tuổi như vậy mà cũng không tha chết cho.

Chàng đang định tiến lên nhặt xác của Xảo Xảo để chôn cất thì bỗng nghe thấy một tiếng kêu rất thảm khốc ở bên trong vọng ra.

Tiếng kêu ấy rùng rợn và bi đát lạnh lùng khiến ai nghe thấy cũng phải hồn xiêu phách lạc.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi không còn tâm trí chôn xác Xảo Xảo vội liền tung mình vào bên trong, chỗ tiếng kêu ấy.

Đột nhiên chàng thấy một cái bóng trắng nhỏ nhỏ lẩn khuất nơi cùng tận của sơn cốc, chàng vội giờ khinh công tuyệt mức ra đuổi theo.

Nhưng cái bóng trắng ấy nhanh khôn tả, và cứ xuyên vào trong bụi cây lên trốn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng, chàng không còn trông thấy bóng trắng ấy ở đâu cả, nhưng chàng cứ theo về phía có tiếng kêu ấy.

Xa xa, chàng đã trông thấy một thiếu nữ đầu tóc rối bù đang nhảy nhót ở trong rừng tựa như đang đuổi theo một vật gì mà không chịu ngưng bước vậy.

Chàng thắc mắc vô cùng vì rõ ràng trước mặt thiếu nữ ấy không có vật gì cả mà nàng cứ nhảy đông, chạy sang tây vô chộp lung tung hoài.

Chàng liền giờ khinh công ra đuổi theo để xem nàng ta làm gì và nàng là ai.

Khinh công của thiếu nữ áo trắng này cũng cao siêu lắm. Nhưng tai mắt của nàng hình như không được minh mẫn cho lắm.

Âu Dương Siêu đuổi theo như thế mà nàng ta không hay biết gì cả vẫn như người vô sự vậy, cứ liếp tục chạy và vỗ chộp lung tung như cũ.

Khi đuổi gần tới nơi Âu Dương Siêu bỗng thất thanh kêu “ôi chà” một tiếng rồi lớn tiếng kêu gọi :

- Lãng cô nương, Lãng cô nương..

Có lẽ thiếu nữ áo trắng ấy chính là tiểu chủ nhân Mê Tiên Giao Cơ, nàng xinh đẹp sạch sẽ gọn ghẽ biết bao mà lúc này đã biến thành một người đầu bù tóc rối, mặt mũi chân tay gầy gò, trông rất kinh khủng, còn dính đầy bùn nữa. Cái áo trắng mà nàng đang mặc trong người cũng rách tả tơi mà bẩn thỉu, không những dính đầy bùn, mà còn dính cả những vết bầm nữa.

Hình như nàng đã nghe thấy tiếng kêu gọi của Âu Dương Siêu rồi, bỗng quay trở lại, nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu chưa đề phòng thấy vậy giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng, rồi tránh sang bên ba trượng, mồm vẫn lớn tiếng gọi :

- Lãng cô nương, tôi đây mà.

Ngờ đâu, Giao Cơ vẫn không nghe thấy tiếng kêu gọi của chàng, song chưởng vẫn cứ nhằm các yếu hiểm mà tấn công.

Chàng càng thắc mắc cứ phải tránh né luôn luôn.

Bỗng có tiếng kêu ồm một thân cây lớn bị kinh phong của nàng đánh gãy, chỗ bị gãy đó như bị dao chém vậy cả cây ấy đổ ụp xuống, chung quanh năm trượng đều có cát bụi mù mịt.

Âu Dương Siêu kinh hãi và kêu la thảm :

- “Nguy hiểm thật!”

Giao Cơ tấn công mấy thế liền đều hụt hết, nàng như con hổ điên, lại xông lên tấn công tiếp.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu mới biết chắc bên trong thế nào cũng có sự gì mật gì đây, nhưng chàng vẫn không dám tới gần, mà xa xa trông thấy hai mắt của nàng ta không những đầy những tia máu và còn lờ lờ không được linh hoạt như xưa kia. Chàng nhận lúc đối phương chưa kịp ra tay đã vội nhảy tới chộp cổ tay của Lãng Giao Cơ vội giật mạnh tay một cái, tay áo của nàng đã bị Âu Dương Siêu nắm chặt, nhưng chàng giật quá mạnh, nên chiếc tay áo ấy đã bị đứt đôi và nàng đã nhảy ra ngoài xa bảy thước. Nàng thoát được bàn tay của Âu Dương Siêu rồi lại như điên như khùng xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu thấy tình hình như vậy khi nào dám đấu chưởng với nàng, chàng vội gờ khinh công tuyệt mức lướt tới sau nàng định bất kỳ xuất ý dùng Cẩm Long Thủ kiềm chế nàng. Ngờ đâu Giao Cơ cũng không phải là tay thường đã quay lại tấn công luôn năm chưởng một lúc mà mồm thì kêu la om sòm. Năm chưởng đó của nàng đều đấu chí mạng nên rất lợi hại. Âu Dương Siêu không dám chống đỡ và cũng không dám đứng gần, vì sợ nhờ bị nàng đánh trúng một chưởng thì dù không bị đánh chết cũng bị tàn phế chứ không sai.

Nhưng lần này Âu Dương Siêu không tránh né như trước, chàng dùng chưởng pháp kỳ dị mà hóa giải chưởng của đối phương, thừa cơ điểm huyết không cho nàng cử động nữa.

Quý vị cũng biết nếu nói về chưởng pháp và nội công thì Giao Cơ còn kém Âu Dương Siêu xa, nên hai người đấu với nhau được hai mươi hiệp, nếu Âu Dương Siêu muốn đã thương nàng thì thật là dễ như trở bàn tay, nhưng tình thế hiện thời không cho phép, chàng đã thấy rõ Giao Cơ như điên như khùng mất hết lý trí, cứu nàng còn chưa kịp đâu dám giờ tài ba tuyệt học ra đã thương nàng, vì vậy mà đã đấu được ba mươi hiệp rồi mà chàng không sao kiếm được cơ hội để điểm vào yếu huyết tê liệt của Giao Cơ!

Đôi bên lại kẻ đầu người chống đỡ thêm mười mấy hiệp nữa, Giao Cơ đã bắt đầu thờ hồng học, mồ hôi trên trán toát ra như mưa và theo những sợi tóc bù rối trên đầu nhỏ xuống như nhỏ lệ vậy!

Âu Dương Siêu thấy chống đỡ mãi vẫn châu sao điểm được yếu huyết của Giao Cơ, liền gờ môn Thần Phong Thập Chưởng của cha chàng trước khi hấp hối truyền thụ cho.

Chắc quý vị còn nhớ cha của Âu Dương Siêu tức là đạo sĩ chột mắt ở trong miếu đồ và xuất hiện ở trong Thiên Tâm trang vào lúc Thần Châu tam kiệt đang đại náo sơn trang ấy.

Âu Dương Siêu thấy đấu mãi không sao kiềm chế nổi Giao Cơ liền gờ Toàn Phong Thập Thức ra, pho chưởng pháp này rất lợi hại nên mới đầu có hai hiệp Giao Cơ không sao tấn công như trước được và cứ lui về phía sau liên tiếp.

Âu Dương Siêu liền lớn tiếng hỏi :

- Lãng Giao Cơ, em làm sao thế?

Trong lúc chàng kêu gọi, tay hơi chậm một chút Giao Cơ đã thừa cơ nhảy xổ luôn, tấn công một thế rất mạnh.

Âu Dương Siêu thấy nàng vẫn còn ngơ ngẩn không biết gì cả đoán chắc thần kinh của nàng bị kích quá mạnh, hay đã bị kẻ nào dùng thủ đoạn gì làm cho nàng mất trí nhớ, bắt buộc chàng phải cẩn rằng mím môi, tấn công hai thế thật nhanh để đẩy nàng ta lui hai bước, mồm thì nói tiếp :

- Lãng cô nương, nếu cô nương không ngừng tay lại bắt buộc tại hạ phải thất lễ đây.

Nói xong, chàng vươn tay ra chộp cổ tay nàng nọ và nói tiếp :

- Đây là sự bất đắc dĩ mà tôi phải ra tay như vậy, cô nương hãy yên tĩnh một lúc nhé.

Bằng không..

- Hãy ngừng tay lại.

Bỗng có một tiếng quát tháo ở trên đỉnh cột vọng xuống.

Tiếp theo đó có một cái bóng xám như sao sa phi nhanh xuống.

Khi cái bóng xám ấy tới gần, chàng mới trông thấy rõ đó là một lão ni cô mặt mũi hiền từ, trông rất thoát tục.

Lão ni vừa tới nơi đã múa chưởng tấn công luôn, chưởng lực của bà ta mạnh khôn tả và nhằm còn nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu lần át tới.

Âu Dương Siêu tay trái đã chộp cổ tay của Giao Cơ, nên chỉ còn một tay phải để chống đỡ thế công của đối phương đành phải nhảy lui ra ngoài xa bảy tám trượng tránh né.

Lão ni cau mày lại kêu ủa một tiếng hình như bà ta thấy thân pháp và chưởng pháp của Âu Dương Siêu kỳ dị khôn lường mà kinh ngạc kêu như vậy.

Đang lúc Âu Dương Siêu tránh khỏi thế công của ni cô thì chàng đã nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt ngũ của Giao Cơ.

Thế là Lãng Giao Cơ đã uể oải nằm lún ra đất.

Âu Dương Siêu đột nhiên thấy lão ni tới và ra tay mạnh như vậy, chàng đã vội điểm yếu huyệt ngũ của Giao Cơ cho nàng nằm yên, rồi mới quay lại chống đỡ, bụng bảo dạ rằng :

- “Không ngờ thủ pháp của ni cô này lại tuyệt diệu như thế, chẳng lẽ Giao Cơ đã bị lão ni cô này hạ độc thủ nên mới mất trí khôn như vậy chăng?”

Nghĩ đoạn, chàng giận dữ quát hỏi :

- Người tu hành định làm gì thế?

Lão ni cô mặc áo xám niệm câu A Di Đà Phật, rồi thùng thảng đáp :

- Lão ni cô chưa hỏi người, sao người lại hỏi lão ni trước như thế?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại :

- Hỏi tại hạ ư? Lão ni định hỏi gì thế?

Lão ni sầm nét mặt lão quát hỏi tiếp :

- Lão ni hỏi người thị tài ba tác quái hà hiếp một thiếu nữ như vậy trái đạo nghĩa võ lâm, tội này của người không thể dung thứ được.

- Bậy nào, lão ni có biết nàng ta là ai không?

- Sao ta lại không biết.

- Lão ni cô biết rồi thì..

- Nàng là đệ tử của Ngọc Tiêu Thiên Nữ Liễu Mi, họ Lãng, tên là Giao Cơ mồ côi cha mẹ từ hồi nhỏ.

- Nếu vậy, còn lão ni..

- Ta hỏi người trước.

Lão ni cô cướp lời hỏi như vậy, và tiếp :

- Người đã điểm huyệt của nàng ta rồi, lại còn dùng thủ pháp Tuyệt Bộ rất thâm khốc để làm loạn thần kinh của nàng, người ám hại nàng ta như thế định làm gì?

Âu Dương Siêu nghe thấy lão ni cô nói như vậy, chàng giật mình kinh hãi, vì chàng biết bị điểm phải yếu huyệt tâm còn có thể giải được, chứ thần kinh bị phân loạn thì khó chữa lắm và thủ đoạn này, người trong võ lâm ít ai biết sử dụng lắm.

Nghĩ như vậy, chàng hỏi tiếp :

- Thần kinh của nàng đã bị phân loạn rồi ư?

Lão ni tròn tròn xoe đôi mắt, trông giận mà oai, trầm giọng hỏi lại :

- Người đã biết như vậy, mà còn cố ý hỏi lại, người định đổ lỗi cho ai thế?

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm, vội hỏi lại :

- Thế ra lão ni cô lại tưởng tại hạ ra tay ám hại nàng ư?

- Trong sơn cốc này trừ người ra làm gì còn có người thứ hai.

- Tại hạ cũng tới đây không lâu...

- Muốn ra tay giết hại chỉ trong nháy mắt được liền, chứ có cần phải đợi chờ năm bữa nửa tháng, nửa năm hay một năm đâu. Bằng có hiển nhiên như vậy, sao lại còn bảo bằng có vu khống?

- Bằng có hiển nhiên gì nào?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lôi Âm thần ni

Âu Dương Siêu nói xong, liền bẻ một cành cây làm kiếm giờ lên múa, vừa ra tay một cái chàng đã sử dụng ngay một lúc hết hai thức.

Lão ni cô bỗng thấy thế kiếm của chàng mặt liền biến sắc, vội nghiêm nghị hỏi :

- Thế Kiếm bát thức, người là môn hạ của Âu Dương Đại hiệp, nhất trần võ lâm?

- Không phải.

- Thí chủ không phải là môn hạ của Thần Kiếm Trần Bát Hoang ư?

- Không phải.

- Phải đấy, bản ni chưa nghe thấy ai nói Âu Dương Đơn đã thấu đồ đệ.

- Lão ni cô nói đúng đấy.

- Nếu vậy sư thừa môn phái của thí chủ?

- Lão sư phụ thử đoán xem.

Âu Dương Siêu định tâm phá bình, lại cảm cành cây múa một thức kiếm khác ra cho lão ni xem.

Lão ni cô kinh ngạc vô cùng, vội hỏi tiếp :

- Thế ra thí chủ là đệ tử của Kiếm Tuyệt đấy.

- Không phải.

- Sao?...

- Lão sư thái này có lẽ sư thái đã đoán trúng rồi.

Nói xong, chàng lại lấy lá cờ báu ra phát một cái.

Lão ni cô lại nói tiếp :

- Phích Độc Truy Hồn Bảo Kỳ, thế ra thí chủ là môn hạ của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khách đấy.

- Chưa hoàn toàn đúng.
- Thế lá cờ này...
- Lão sư thái thử xem cây sáo vỡ này.
- Bích Ngọc Địch?
- Vâng chính cây sáo ấy đấy.
- Nếu vậy thì chủ là môn hạ của Ngọc Địch Lang Quân, à không, thì chủ là người đích truyền của Võ lâm Tam tuyệt phải không?
- Vâng!
- Hay lắm, như vậy không sai tí nào.

Lão ni cô tỏ vẻ không vui rồi giận dữ tiến lên một bước và nói tiếp :

- Cuồng đồ, ngươi đã từng làm ra những trò vô sỉ mà lại còn dám đùa giỡn với lão ni phải không?

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, lại tưởng bà ta có thù hằn với sư phụ mình, liền hỏi tiếp :

- Lão sư thái có thù hằn với các vị ân sư của tại hạ hay sao?
- Suốt đời lão ni không thù không oán với ai và xưa nay cũng không dính líu vào việc thị phi của giang hồ gì cả, nhưng ngày hôm nay thì khác hẳn, ngươi hãy đỡ lấy song chưởng này của ta.

Lão ni cô nói xong, liền múa song chưởng xông lại tấn công luôn. Âu Dương Siêu vội tránh ra ngoài xa hơn trượng hỏi tiếp :

- Tại hạ với sư thái không có thù oán gì cả sao lão sư lại ra tay tấn công như thế?
- Ta thấy ngươi hạ độc thù một thiếu nữ yếu ớt như vậy, chả lẽ ta lại khoanh tay làm thinh hay sao, như thế là trái với đạo nghĩa của võ lâm.
- Sao lão sư thái lại cứ nhất định bảo tại hạ hạ độc thù.
- Hừ ngươi ngông cuồng và kiêu ngạo quá?
- Tại hạ mà ngông cuồng kiêu ngạo ư?
- Ngươi tưởng đem Võ lâm Tam tuyệt ra là có thể dọa nạt được lão ni ư?
- Tại hạ đâu có ý định ấy.
- Thế sao ngươi lại...
- Sở dĩ tại hạ phải dẫn chứng là để lão sư thái biết lai lịch tại hạ và cũng chứng minh không phải tại hạ ra tay ám hại cô nương này...
- Cảm ơn, người là môn hạ của Tam tuyệt không phải là đứa vô danh tiểu tốt!
- Sao lão sư thái lại nói như thế?

Lão ni cô lại phất tay áo giận dữ nói tiếp :

- Võ lâm Tam tuyệt của các người cũng biết sử dụng thủ pháp phân loạn thần kinh này.

Âu Dương Siêu ngăn người ra, vì chàng nhớ lại khi ba vị ân sư truyền thụ tâm pháp có nói qua môn võ công này, nhưng lúc ấy chàng vì mãi nghiên cứu những môn tuyệt học chính không để ý đến những thủ đoạn ác độc để ám hại người khác, nên mới không để ý tới mà học hỏi.

Nghĩ tới đó, chàng ấp úng đáp :

- Tuy tại hạ đã được truyền thụ hết y bát của ba vị ân sư, nhưng chưa hề học qua môn Tuyệt Hộ thủ pháp này.
- Như vậy ngươi còn muốn lừa dối bản ni hay sao?
- Sao lão sư thái bảo tại hạ như thế ư?
- Cứ xem chưởng thức của ngươi thì rõ ràng ngươi đã học hết tài ba của Tam tuyệt rồi, ngươi còn lừa dối sao được bản ni.

- Sư thái rất sành sỏi, nhưng việc này không phải là tại hạ.
- Người đã ra tay ám hại người mà lại còn không thừa nhận, như vậy người đã làm nhục Tam tuyết.
- Xin sư thái ăn nói nên nề nang một chút.
- Nề nang ư? Hà hà, người đã biết nề nang sao người còn hạ độc thủ như thế này?

Nói xong bà ta giờ song chưởng lên định tấn công. Âu Dương Siêu thấy vậy cau mày lại nói tiếp :

- Hãy khoan đã.

Lão ni cô trầm giọng đáp :

- Với công lực của người bây giờ chưa chắc lão ni địch nổi người, nhưng người trong võ lâm chú trọng đến hai chữ chính nghĩa.

Âu Dương Siêu biết nói nhiều, thế nào cũng phải đánh một trận, nên chàng vội đỡ lại :

- Sư thái không tin, thì bây giờ tại hạ có thể làm cho sư thái tin, sao sư thái không chịu hỏi.
- Hỏi ai?

Lão ni cô quay đầu lại nhìn bốn chung quanh nhưng không thấy ai hết.

- Lãng cô nương.
- Người lại định giờ trò phải không?
- Sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?
- Thần kinh hỗn loạn và cảm huyết bị điểm có khác gì người chết đâu.
- Thì giải huyết cảm cho nàng.
- Làm thế nào mà khôi phục được thần linh của nàng.
- Chả lẽ không có cách nào cứu chữa hay sao?
- Được, cả lão ni cô, người cũng không chịu buông tha.
- Việc này...
- Ý nghĩ của người không giấu được bàn ni đâu.
- Ý nghĩ của sư thái...
- Người đã biết bàn ni thiên về môn La Hán Trấn Huyết công muốn khôi phục lại thần trí của nàng không khó khăn gì cả.
- Nếu vậy sư thái ra tay đi.
- Hừ, người muốn lúc bàn ni cứu chữa để ra tay chém giết phải không?
- Tại hạ không hiểu sư thái nghĩ gì?
- Người phải biết lúc sử dụng La Hán Trấn Huyết công thì người đó như linh hồn ra khỏi thân xác vậy, lúc đó chỉ bị kẻ khác điểm nhẹ một cái là lão ni sẽ bị chết liền tại chỗ, huống hồ người lại là môn hạ của Tam tuyết.
- Lão sư thái cứ yên tâm tại hạ không phải là hạng tiểu nhân như thế đâu.
- Lão ni xưa nay vẫn tin tưởng người khác.
- Xin sư thái cứ ra tay cứu Lãng cô nương tình dậy thì sẽ biết rõ thị phi liền.
- Nhưng bàn ni đối với các người tuổi trẻ như người không tin tưởng chút nào cả.
- Như vậy phải làm thế nào mới được sư thái tin tưởng?

- Vấn đề này...

- Hay tại hạ đưa sư môn tam báu cho sư thái cầm để làm bằng chứng nhé?

- Tam báu nào?

- Tam Tuyệt lệnh phù, Bảo Kỳ và Ngọc Địch.

- Người coi bản ni còn trẻ con hay sao?

- Lão sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?

- Trong lúc bản ni cứu chữa, đến thân bản ni không bảo đảm được, thì đừng nói đến tam báu mà đến ba mươi vật báu cũng không ích gì.

Âu Dương Siêu tuy tức giận, chẳng nghĩ lại nếu mình là bà ta thì cũng vậy thôi, nhưng nhất thời chẳng không nghĩ ra được cách nào hoàn hảo cả, chẳng đưa mắt nhìn Giao Cơ nằm ở dưới đất, trong lòng lại lo âu thêm, sau chẳng có vẻ giận dữ hỏi lão ni cô tiếp :

- Nếu vậy, sư thái muốn tại hạ làm như thế nào thì sư thái mới tin.

Lão ni cô nghiêm nét mặt đáp :

- Có hai đường có thể tin được.

- Lão sư thái nói thử ra xem.

- Một là nể người là môn hạ của Vô lâm Tam tuyệt nổi tiếng không phải dễ, vậy người tự đánh vào đầu mà chết ngay tại chỗ để bảo tồn danh dự của lệnh sư môn thì bản ni có thể cứu được con nhỏ này.

- Như vậy có phải là tại hạ chết một cách oan uổng không?

- Còn một đường nữa, người bỏ đi rồi bản ni cứu Lãng cô nương khỏi, lúc ấy các người tự giải quyết lấy ân oán với nhau.

Âu Dương Siêu nghe nói chần chừ giây lát, rồi nghĩ thầm :

- “Tất nhiên ta vẫn yên tâm lão ni cô có thể cứu chữa Lãng Giao Cơ được, nhưng bà ta chữa khỏi nàng ta xong, đem nàng ta đi, thì ta biết đi đâu mà tìm kiếm nàng. Mối thù của Mê Tiên cốc này, ta biết kiếm ai để trả? Nhưng nếu không bỏ đi thì lão ni lại không chịu chữa vết thương của nàng, không thể để quá lâu được.”

Nghĩ tới đó chẳng liên nghiêng răng mỉm cười đáp :

- Thôi được, tại hạ xin nghe lời sư thái rồi khỏi nơi đây tức thì.

- A Di Đà Phật.

- Nhưng tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu.

- Người còn muốn nói gì nữa.

- Xin sư thái cho biết chỗ ở?

- Người định kiếm ta để trả thù ư?

- Tại hạ không có ý định ấy...

- Không có ý nghĩa ấy còn hỏi địa chỉ ta làm chi?

- Sao sư thái lại cự tuyệt người ta một cách quá đáng như thế?

- Bản ni không muốn dây dưa vào chuyện thị phi giang hồ.

- Nếu sư thái chữa khỏi cho Lãng cô nương, tại hạ chỉ có cảm ơn, chứ quyết không...

- Người đừng có nói khôn nói khéo nữa.

- Sao sư thái lại hẹp lượng đến thế?

- Táo gan thật, mấy chục năm nay không ai dám hỗn với bản ni như vậy.

- Bằng không sao sư thái không cho biết tên họ.

- Ngươi ngông cuồng thật.

Lão ni cô hiểu lầm ý của Âu Dương Siêu nên mới nổi giận như thế.

Sự thật chàng chỉ muốn biết rõ tên tuổi của bà ta, để sau này dễ tìm kiếm, nhưng chàng hỏi không khéo nên lão ni cô mới nổi giận như thế.

Lão ni cô quát xong, liền đứng dậy vén tay áo nói :

- Võ lâm Tam tuyệt còn chưa dọa nổi lão ni, huống hồ là ngươi. Muốn biết ta là ai, cứ đấu với ta sẽ biết liền.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Phải, may ra xem võ nghệ của bà ta, ta sẽ biết rõ lai lịch cũng chưa biết chừng.”

Nghĩ đoạn chàng liền đáp :

- Vâng! Chỉ có phương pháp ấy là tốt hơn cả, sư thái nên cẩn thận.

Lão ni cô thấy chàng vô lễ như vậy, liền ra tay tấn công luôn.

Âu Dương Siêu một mặt chống đỡ, một mặt để ý, thấy chiêu pháp của lão ni rất quen thuộc hình như đã trông thấy qua rồi, chiêu pháp của bà ta khác hẳn chính phái một bang, nhưng nhất thời chàng không nhận ra được.

Lúc ấy sức mạnh của lão ni chỉ có mạnh hơn chứ không giảm và chiêu thế như vũ bão tấn công Âu Dương Siêu tới tấp. Âu Dương Siêu thấy áp lực của đối phương càng ngày càng mạnh, giật mình kinh hãi, không dám phân trần nữa mà chăm chú chống đỡ.

Một lát sau, lão ni bỗng rú lên một tiếng rất thánh thót, chiêu phong của bà ta đột nhiên mạnh gấp trăm lần hồi nãy, lúc này thế công của bà ta đã như sấm như gió.

Âu Dương Siêu nhận thấy từ khi ra đời đến giờ, lão ni cô này là cao thủ số một mà mình được gặp, chàng cũng cao hứng vô cùng, quát lên một tiếng và nói :

- Chiêu pháp lợi hại thật, thế ra sư thái là một cao nhân xưa nay vẫn ẩn dật không chịu lộ mặt ra ngoài giang hồ đấy.

Chàng liền giở pho chiêu pháp do thế Kỳ và thế Sáo hóa thành chững đỡ.

Chỉ trong thoáng cái hai người đã đấu được nam mười hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng lão ni cô nhảy ra ngoài vòng chiến nhìn Âu Dương Siêu và nói :

- Thôi không đấu nữa, đã mấy chục năm nay lão ni chưa động đến hòn niệm không ngờ ngày hôm nay mới ra tay đã gặp cao nhân, việc này lão ni không thêm lý tới mặc cho các người muốn làm gì thì làm.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi :

- Bà làm gì thế?

- Quả đất tròn, sau này có duyên thế nào cũng được gặp lại.

Lão ni nói xong, mặt tỏ vẻ lo âu đưa mắt liếc nhìn Giao Cơ một cái, rồi quay mình định đi.

Âu Dương Siêu lo Âu vô cùng, vội chạy lên giơ tay ra ngăn cản lối đi và hỏi :

- Sư thái định đi đâu ư?

- Ngươi muốn giữ ta ở lại không được đâu.

- Dù sao sư thái cũng phải ở lại chữa khỏi cho Lăng cô nương đã.

- Ngươi bắt ép ta ư?

- Việc khẩn cấp thì vô quân tử, mong sư thái...

- Táo gan thật, thằng nhỏ này từ xưa tới nay ta chưa hề bị ai uy hiếp qua bao giờ.

- Thì lần này coi như tại hạ uy hiếp lão sư thái, mong lão sư thái giúp cho một phen.

- Được nếu đỡ được ba chưởng của lão ni thì tha hồ người muốn bảo gì ta cũng chịu nghe.

Âu Dương Siêu thấy lão ni nói thế liền hỏi :

- Có thật không?

- Người đi tu không bao giờ nói dối hết.

- Nếu vậy sư thái đừng có nuốt lời hứa nhé.

- Người khinh thường bản ni như thế ư?

- Sư thái đừng có nói nhiều nữa, cứ việc ra tay tấn công đi, tại hạ xin đỡ ba chưởng.

- Được người phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong, bà ta dồn hơi sức vào cánh tay, khớp xương của bà ta kêu răng rắc. Âu Dương Siêu không dám khinh thường, vội giơ chưởng lên trước ngực để đón chưởng của đối phương.

Hai người đứng cách nhau chừng hai trượng, đang lúc ấy, thì bỗng thấy có người nói vọng tới :

- Không nên, xin ngừng tay lại.

Tiếp theo đó trên đỉnh cốc có một bóng người nhanh như điện chớp phi xuống.

Lão ni với Âu Dương Siêu cùng lên tiếng :

- Nhị tỷ.

- Quyên Quyên.

Người đó chính là Ngô Quyên Quyên, vừa xuống tới nàng tỏ vẻ kinh hãi, chạy lại quỳ dưới chân lão ni với giọng ngượng ngùng hỏi :

- Sư phụ vào Trung Nguyên hội nào thế?

Thì ra lão ni ấy là Tuyết Sơn Lô Âm thần ni, ân sư của Quyên Quyên.

Lôi Âm thần ni chưa kịp lên tiếng, thì Quyên Quyên đã đẩy bà ta ra và chạy về phía Âu Dương Siêu và nói :

- Tam đệ đi đi, đi mau.

Âu Dương Siêu không hiểu gì hết, vội hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Quyên Quyên vội đáp :

- Tam Tạng Đào Hoa Độ.

Lôi Âm thần ni nghiêm nghị hỏi :

- Quyên Quyên, y là tam đệ của con đấy à?

Quyên Quyên vội đáp :

- Việc này...

Nói tới đó mặt nàng đỏ bừng và nói tiếp :

- Việc này để lát nữa con sẽ thưa với sư phụ hay.

Nói tới đó nàng lại quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Tam đệ, Giang Mẫn bị người bắt cóc mà hiền đệ không hay biết gì hay sao.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi vội hỏi :

- Nhị tỷ có biết bị ai bắt đi không?
- Không biết.
- Chị đã trông thấy họ ư?.
- Tôi trông thấy họ ở Tam Tương Đào Hoa Độ.
- Sao chị không giữ chúng lại?
- Chúng có nhiều người lắm toàn bịt mặt hết, tôi tự nhận định không địch nổi chúng cho nên không dám lộ diện vội.
- Bây giờ họ ở đâu?
- Họ đang đi theo đường cái quan tiến về phía Tây bắc, tôi theo dõi họ hai ngày trời liền.
- Ôi chà, nếu vậy có lẽ đuổi không kịp đâu.
- Không, chúng dùng xe lừa chờ chị Giang, cho nên chúng đi chậm lắm.
- Được, nếu vậy dễ tiêu diệt đuổi theo.

Thần ni mỉm cười đáp :

- Cứu người tuy là một việc tốt, nhưng ở đây sư phụ cứu Lăng cô nương cũng cần có người hộ pháp, vậy kiếm ai ra canh gác cho sư phụ?

Âu Dương Siêu nghe nói vội khuyên rằng :

- Nhị tỷ nên nghe lời sư phụ ở lại Mê Tiên cốc này.

Nói xong chàng vái chào Thần ni và nói tiếp :

- Thưa tiền bối, tiểu bối xin cáo từ đi ngay bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ngũ thảo kim long

Trên Đào Hoa Độ có một thiếu niên áo xanh đang đi đi lại lại hỏi thăm những người qua lại xem có thấy nhóm người nào với một cái xe lừa đi qua đây không?

Thiếu niên ấy chính là Âu Dương Siêu. Chàng ở Mê Tiên cốc nghe lời Quyên Quyên mới biết tung tích của Giang Mẫn mà đến đây chàng đã đợi chờ hai ngày liền mà không thấy bọn người nọ và Giang Mẫn đâu cả, vậy chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Trưa hôm đó chàng định qua sông đi theo đường cái quan để đuổi theo xem có ai thấy không, chàng liền mướn một chiếc thuyền để qua sông, phu thuyền là hai vợ chồng tuổi đều trạc năm mươi, lão phu thuyền ngắm Âu Dương Siêu một hồi mới thùng thảng hỏi :

- Khách quan mướn thuyền qua sông hay là đi xa?

Âu Dương Siêu đáp :

- Tôi chỉ cần qua sông thôi.

Lão thuyền chài này hình như thích chuyện trò lắm, nên thuyền vừa rời khỏi bờ y vừa chèo, vừa nói chuyện rằng :

- Khách quan xin đừng trách cứ nhé, thời buổi này thật là biến đổi nhanh chóng quá.

Âu Dương Siêu đang ngẩn người ra nhìn mặt nước nghe thấy lão thuyền chài nói như thế liền hỏi :

- Lão trượng nói gì thế?

- Hà, năm hôm trước lão nhận được một món hàng phải hai chiếc thuyền hộ tống đi hồ Động Đình, đi lại một phen xa như thế mà không những không

được tiền công thì chớ, lại còn thiệt hại cả mấy bữa ăn...

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- Chắc ông già này lại gặp phải bọn giặc hắc đạo nên chúng mới không chịu trả tiền như thế chứ gì?

Nghĩ đoạn chàng vừa cười vừa nói :

- Người nào mà ai vô lý đến như thế?

Ngồi đầu bà cụ đun nước ở đằng sau khoang cũng lăm bắm :

- Tôi bảo là không đi mà, những người ấy đầu bịt mặt như thế có phải là hạng người tử tế gì đâu? Chỉ tại ông gần...

Cái câu bịt đầu bịt mặt đó bỗng đã động lòng Âu Dương Siêu vì Quyên Quyên nói cho chàng hay những người cướp Giang Mẫn đều bịt mặt cả, nên chàng vội hỏi?

- Thật à? Có tất cả bao nhiêu người thế?

Ông cụ lái đò vừa đẩy thuyền vừa đáp :

- Hơn ba mươi người và một chiếc xe lừa nữa.

Càng nghe càng thấy đúng, khi nào Âu Dương Siêu lại không hỏi tới cùng, liền trấn tĩnh hỏi tiếp :

- Còn chiếc xe lừa ư? Trong đó có gia quyến ngồi phải không?

- Gia quyến cái quái gì đâu.

Bà cụ thuyền chài cố ý nói như vậy, rồi hớn hờ nói tiếp :

- Lúc già đem cơm cho họ ăn, mới hay người ngồi trong xe là một cô gái đẹp như hoa nở.

Âu Dương Siêu hỏi hớp vô cùng, nhưng chàng vẫn cố trấn tĩnh tinh thần, giả bộ làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Thật thế, bọn hung ác như vậy làm gì có gia quyến xinh đẹp như nên như vậy?

Ông già thuyền chài cũng vui vẻ xen lời nói :

- Có lẽ không phải là cướp đâu.

Âu Dương Siêu lại hỏi tiếp :

- Sao cụ biết không phải là cướp?

Lão thấy cô nương ấy khờ khạo như một kẻ mất hồn mất vía, không thấy cô ta nói nửa lời, cứ như người điên người khùng. Như vậy khi nào bọn giặc lại chịu đi cướp một cô gái điên khùng như thế làm gì?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ đến thái độ điên rồ của Lăng Giao Cơ chàng mới lòng vô cùng, cố nén lửa giận và hỏi :

- Cô nương ấy ăn mặc như thế nào và có đau ốm gì không?

- Ăn mặc ư?

Bà cụ nhìn ông thuyền chài, hình như muốn khoe khoang mình đã trông thấy rõ, liền múa tay múa chân nói tiếp :

- Ông ấy có trông thấy đâu, chính già này đích mắt trông thấy nàng ta mấy lần. Nàng ta mặc quần áo kiểu cung nữ màu bạc, bóng nhoáng trông cao quý lắm.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, liền lớn tiếng xua tay nói :

- Cụ làm ơn chờ tôi đi hồ Động Đình. Tôi không đi bộ nữa.

Vợ chồng thuyền chài nghe nói đều ngăn người ra, tỏ vẻ thắc mắc, và cũng hình như không muốn đi tới đó thì phải, cho nên cả hai đồng thanh nói :

- Khách quan...

- Chờ tôi đi hồ Động Đình ngay.

- Bắt đầu từ hôm qua, vợ chồng già đã quyết định không chờ người đi xa nữa.

- Nay đây, cụ cầm lấy số tiền này, cụ có bằng lòng chở tôi đi không?

Chàng vừa nói vừa lấy một nén bạc nặng chừng mười lạng ra ném xuống ván thuyền.

Thoi bạc ấy lặn long lóc và bóng nhoáng, ai trông thấy mà chẳng động lòng. Vợ chồng thuyền chài ngo ngoác nhìn nhau, lại nhìn thoi bạc, cả hai như nằm mơ vậy, rồi hỏi Âu Dương Siêu tiếp :

- Có thật không khách quan?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp :

- Ban ngày ban mặt thoi bạc thật hấn hoi, làm gì có sự giả cơ chứ?

Bà chủ mùng rở vô cùng, vội cầm nén bạc ấy lên. Ông cụ lái đò cũng phấn chấn hết sức, vừa đẩy mạnh chiếc thuyền đi nhanh hơn trước, mồm cứ lẩm bẩm nói :

- Bà nó này, đi xa đường thì phải thổi com ngay đi. Hấp một miếng thịt muối để thết vị khách quan này.

- Tôi biết rồi việc này khỏi cần ông dặn bảo.

Bà cụ nói xong đi về phía mũi thuyền, nhóm bếp thổi com luôn.

Âu Dương Siêu thấy vợ chồng ông già lái đò như vậy, liền cười thầm. Trưa hôm sau chàng đã nhìn thấy hình bóng núi Quân sơn rồi.

Ông già thuyền chài chỉ về phía đó và nói :

- Khách quan xem kia, chỗ bờ đàng là chính là chỗ bữa nọ lão đã đưa bọn ấy đến đó.

Âu Dương Siêu vội đỡ lời :

- Tôi cũng lên bờ ở chỗ đó.

Chàng vừa dứt, trong bụi rậm có tiếng kêu “ư”. Một tiếng kêu tù và nổi lên, rồi có hai thuyền nhỏ cọt kẹt bơi ra, nhanh như hai mũi tên vậy, chỉ thoáng cái đã tới trước thuyền của Âu Dương Siêu rồi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu lại tưởng là bọn giặc cỏ trên mặt nước nên không để ý, tới nơi chàng thấy bốn tên đại hán bịt mặt đều cung kính lớn tiếng nói :

- Thừa lệnh Giáo chủ, nghênh đón Đường chủ.

Sự thể xảy ra một cách quái lạ, Âu Dương Siêu ngăn người ra, rồi phi thân ra phía đầu mũi thuyền lớn tiếng hỏi :

- Bốn vị làm rồi tại hạ Âu Dương Siêu...

Không đợi chàng nói xong, bốn người nọ lại nói tiếp :

- Vâng, anh em giáo hạ đang ở đây chờ Đường chủ đấy.

Bốn người có vẻ nghiêm trang và thái độ rất bình tĩnh, hiển nhiên là chúng không nhận lầm, mà có tiếng quát bảo người thuyền chài rằng.

- Người thuyền chài kia, có mau hãm thuyền lại để Đường chủ sang thuyền không?

Một tên trong bọn nói xong, đã móc túi lấy cái sừng bò ra thổi tu tu mấy tiếng.

Tiếng tù và vừa dứt, trong hải cảng đã có tiếng trống, tiếng thanh la nổi vang. Một chiếc thuyền ba bốn buồm đỏ hồng thật lớn đã ở trong đi ra, ven thuyền đều khắc hoa và hình người son son thiếp vàng trông rất hoa lệ.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngăn người ra, lớn tiếng hỏi :

- Bốn vị là anh em của giáo phái nào thế?

Bốn người nọ đều cung kính đáp :

- Xin Đường chủ sang thuyền, cho chiếc thuyền nọ đi khỏi, thì sẽ hiểu rõ liền.

Âu Dương Siêu là người có võ nghệ cao siêu gan mật cũng lớn hơn người, nên chàng đã quyết tâm nếu không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con?

Chàng vừa nghe bốn tên ấy nói xong, không hỏi thêm nữa, liền giờ thế “Ngư Vượt Long Môn” (cá nhảy qua cửa rồng), mồm thì đáp :

- Nếu vậy mỡ cũng không khiếm tốn nữa.

Chàng vừa nói dứt, người đã nhẹ nhàng như một tàu lá hạ thân xuống mũi chiếc thuyền ba buồm kia tức thì.

Tám tên tiểu đồng quì ở đằng mũi thuyền, thấy chàng vừa tới, đã khẽ nói :

- Cung kính nghênh đón Đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp :

- Miễn.

Nói xong, chàng quay lại bảo bốn đại hán ở hai chiếc thuyền nhỏ kia rằng :

- Bốn vị cũng lên cả đấy chứ?

Bốn đại hán đồng thanh đáp :

- Anh em thuộc hạ không dám, vì chỉ dám xin dẫn đường cho Đường chủ thôi.

Nói xong, chúng quay mũi thuyền đi trước. Chiếc thuyền lớn ba buồm đi sau. Âu Dương Siêu đứng ở đằng mũi thuyền, ngắm nhìn tình thế ở Quần Sơn. Ba chiếc thuyền đi vào trong hải cảng, cứ tiếp tục rẽ sóng ra mà tiến, nửa tiếng đồng hồ sau thuyền đã ghé bờ.

Bốn đại hán ở trên hai chiếc thuyền nhỏ đã phi thân lên trên bờ, đứng xếp hàng hai nghênh đón và đồng thanh hô lớn :

- Mời Đường chủ lên bờ.

Thấy đã đến nơi rồi, Âu Dương Siêu không hề do dự chút nào nhảy người lên trên bờ.

Chàng đã thấy ở phía đằng trước có một cái cổng bằng đá xanh rất lớn, trên đó đề bốn chữ :

“Võ Lâm Nhất Thống”, nét bút rất cổ kính, ắt phải do một bàn tay danh gia nào viết chữ không sai.

Chàng liền nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Giang Mẫn bị Nhất Thống giáo chủ bắt cóc chăng? Không có lẽ Nhất Thống giáo đang muốn lôi cuốn ta vào, khi nào họ lại làm những việc kết thù oán với ta như thế? Nhất Thống giáo chủ ở Tây bắc là gì? Nghe Âm Phán Bốc Thông hỏi, Giáo chủ của Nhất Thống giáo có liên quan tới ta rất mật thiết, thế là nghĩa gì? Nhưng khi gặp ta ở Hoàng Sơn, y lại có những hành vi rất đáng hoài nghi, chà lẽ...”

Lúc này trong đầu óc chàng bồi rối khôn tả. Chàng liền quay đầu lại hỏi bốn đại hán rằng :

- Thế ra bốn vị đều là anh em của Nhất Thống giáo đấy à?

Bốn đại hán nghe nói đều cung kính đáp :

- Vâng, anh em giáo hạ là những người chuyên môn hầu hạ Đường chủ đấy.

- Bốn vị là người của Cháp Pháp đường đấy à?

- Thuộc hạ là chấp sự của Công Đức đường.

- Công Đức đường nào?

- Vâng, là một trong Tam đại chủ đường của bốn giáo.

- Tam đại chủ đường nào?

- Chủ đường thứ nhất Cháp Pháp đường, chủ đường thứ hai là bốn đường, chủ đường thứ ba là Tụ Bảo đường.

- Ô! Giáo chủ hiện giờ đang ở Quần Sơn ư?

- Không, Quần sơn là chỗ an trại của bốn đường. Kia, Đường chủ đã thân hành ra nghênh đón kia.

Quả nhiên, Âu Dương Siêu đã thấy dưới cổng chào có một bọn người đang đứng đợi chờ ở đó. Người đi đầu cao tám thước như là hạc đứng trong đàn gà. Vì y hơn mọi người ở sau y không khác gì lũ sao quây quần mặt trăng vậy, người nào người ấy đều dùng khăn đen bịt mặt chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc ra thôi. Chỉ xem mắt của họ cũng đủ biết họ đều là những người có võ công rất cao siêu.

Chỉ có người đứng đầu là không bị mất thôi, mặt y vàng khè râu bạc và khá dài, nhưng trông vẫn tinh thần lắm, mày rậm, mắt rất cao, mồm lớn, thái dương huyết gồ lên rất cao, đôi ngươi long lanh có thần.

Âu Dương Siêu chưa tới gần, y đã lớn tiếng hỏi :

- Các anh em, đại giá của Âu Dương Siêu Đường chủ đã tới chưa?

Bốn đại hán nọ vội tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt Âu Dương Siêu, giơ tay phải ra, mồm vừa cười vừa nói :

- Hà hà.... Nghe Giáo chủ khen ngợi Đường chủ đã lâu, ngày hôm nay lão mới được gặp mặt. Thật là anh hùng xuất tự thiếu niên, sau này chúng ta phải gần gũi nhau luôn luôn mới được.

Âu Dương Siêu thấy đối phương giơ tay phải ra, trong lòng bỗng cảnh giác ngay.

Thì ra, lúc bấy giờ người lạ mặt gặp nhau, bắt tay không phải là chào đó là một lối thử thách công lực của nhau. Tất nhiên Âu Dương Siêu phải biết.

Không do dự gì cả, chàng vận hết công lực toàn thân vào cánh tay phải rồi giơ ra nắm tay ông già kia, tay của hai người vừa bắt vào nhau, cả hai đều tỏ vẻ hớn hờ cười, nhưng các đệ tử chấp sự của Công Đức đường tên nào tên ấy đều là người nhà nghề trong làng võ cả nên chúng liền chú ý vào hai người, nhưng thấy hai người cứ nắm chặt tay nhau hoài mãi mãi không chịu buông ra.

Chân của ông già đi một đôi giày đế rất cao, như hài của những kép hát tuồng Tàu, dày những hơn năm phân mà lúc ấy đế giày của ông ta đã ngập sâu vào trong đất không trông thấy chỗ đế giày son trắng ấy nữa.

Còn chân của Âu Dương Siêu thì đứng ở trên một hòn đá và cũng hơi lồm xồm.

Một lát sau trán của ông già đã bóng nhoáng và đã ứa mồ hôi.

Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy tay mình nắm tay đối phương như cầm một chiếc gậy nặng hàng nghìn tạ vậy, nhưng lúc đầu chàng cảm thấy sức ở gan bàn tay của đối phương đưa ra rất mạnh, dần dần đã dồn sang bên tay phải của mình rồi. Khi nội lực của đối phương dồn tới khuỷu tay đã bị tiềm lực của chàng đẩy lui, như vậy chàng không còn sợ sức mạnh của đối thủ dồn được vào trong nội tâm, tạng phủ của mình cũng không sợ bị hủy nát nữa.

Quý vị nên rõ lối thi đua bằng nội công này, nguồn kinh lực xuất phát bằng khí huyết vận hành ở trong đan điền, như vậy quý hồ nội tạng không bị ảnh hưởng kinh lực của đối phương thì vận nội lực như thường, như vậy đối phương đã hao kém nội lực rồi đối thủ sẽ không chết cũng bị thương nặng nhưng trận đấu của hai người lúc này khác hẳn phần vì mục đích của Âu Dương Siêu không phải kiếm người để sinh sự vì thế chàng chỉ mỉm cười và nói với ông già nọ rằng :

- Ha ha... Tại hạ đường đột đến thăm lại được lão anh hùng dùng đại lễ đối đãi như thế này, tại hạ rất lấy làm hổ thẹn mà không dám nhận lễ hậu như vậy.

Lúc ấy ông già trán đã ướt đầm mồ hôi và cả trên lưng mồ hôi cũng lạnh toát ra rồi, y cũng phải khen Âu Dương Siêu thâm và bụng bảo dạ rằng :

- “Y tuổi trẻ như vậy mà đã có nội lực cao siêu như thế này thật là hiếm có”.

Y vừa nghĩ như vậy vừa lo ngại mình sẽ bị thương đến nơi chứ không sai.

Đột nhiên y cảm thấy sức lực của đối phương giảm bớt hẳn, ông già bớt lo ngại ngay và cũng biết Âu Dương Siêu có tấm lòng rất nhân hậu, đã có nhã ý nhường mình nên ông ta cũng hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngượng nghịu nói :

- Võ công của Âu Dương đường chủ đã lừng lẫy khắp thiên hạ, ngày hôm nay tại hạ mới được gặp gỡ quả thấy lời đồn đại của thiên hạ không ngoa chút nào, Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lân này uống sống tám mươi năm trời mãi tới ngày hôm nay mới được sáng mắt ra.

Âu Dương Siêu nghe nói mừng mình kinh hải bụng bảo dạ rằng :

- “Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lân là chủ tịch của Ngũ Long hội ở tỉnh Tứ Xuyên tiếng tăm lừng lẫy khắp miền Tây nam bốn tỉnh, sao lại chịu làm Đường chủ của Nhất Thống giáo như thế, như vậy đủ thấy Nhất Thống giáo không phải là một bang hội thường của giang hồ, Giáo chủ phải là người có tài ba thần thông như thế nào, Nhạc Lân mới chịu làm Đường chủ cho y như vậy!”

Trong lúc suy nghĩ chàng hơi chần chừ, chưa kịp trả lời thì Nhạc Lân đã vuốt râu vừa cười vừa hỏi :

- Âu Dương đường chủ nghe thấy tiện danh của lão ư?

Âu Dương Siêu mới nhận thấy mình đã thất lễ, mặt đỏ bừng ấp úng đáp :

- Đâu có, oai danh của Ngũ Long giáo lừng lẫy như thế, tiếng tăm của Hội chủ lại lừng lẫy như vậy, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

- Âu Dương đường chủ khiêm tốn quá.

- Sự thật là thế!

- Từ nay trở đi chúng ta là bạn đồng giáo với nhau rồi và cũng là anh em đồng môn.

- Âu Dương Siêu tôi là hậu học...

- Sao Âu Dương Siêu Đường chủ lại nói thế. Tuy Đường chủ mới bước chân vào giang hồ đã đánh bại Tử Kiếm, diệt Lục ác, tiêu hủy Thất ma, oai trấn quần hùng ở Thiên Tâm trang, cái tên Thần Châu tam kiệt chấn động bốn bể lung lay tám phương lão khâm phục vô cùng.

Âu Dương Siêu thấy đối phương biết rõ lai lịch của mình như vậy cũng đủ biết Nhất Thống giáo chú ý đến mình như thế nào. Cho tới lúc bấy giờ chàng vẫn chưa biết Nhất Thống giáo đã quan tâm với mình như vậy không biết là có hảo ý hay là ác ý, vì vậy mà trong lòng chàng cứ nom nớp không yên.

Nhạc Lâm lại lớn tiếng nói tiếp :

- Bữa nọ lão nhật được lệnh dụ của Giáo chủ biết mấy ngày gần đây Âu Dương đường chủ thế nào cũng giá lâm bốn đường khiến bốn đường vẻ vang khôn tả, thế nào lão cũng phải lãnh giáo Âu Dương đường chủ một phen mới được.

Âu Dương Siêu càng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng :

- “Ta đến Quân Sơn đây chỉ là một quyết định tạm thời thôi, sao Nhất Thống giáo chủ lại biết trước như vậy?”

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi tiếp :

- Có phải Giáo chủ truyền dụ đấy không?

Nhạc Lâm hơi gật đầu một cái và đáp :

- Vâng.

Nói xong, y lại xua tay nói tiếp :

- Nơi đây không phải là chỗ tiếp khách, xin mời Âu Dương đường chủ hãy vào trong trại xoi nước.

Nói xong, chỉ thấy y giơ tay ra hiệu một cái, bọn người đứng ở phía sau y đã chạy tới trước cổng chào rồi đứng sang hai bên để nhường lối đi giữa cho hai người đi qua.

Nhạc Lâm lại nói tiếp :

- Mời Âu Dương đường chủ đi trước!

- Mời lão anh hùng đi trước cho!

Tới đây Âu Dương Siêu không khách sáo nữa, liền cùng Nhạc Lâm sát cánh nhau lớn bước đi qua hai hàng rào người ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Quân Sơn dạ yến

Một lát sau hai người đã đi lên trên đèo núi. Chàng thấy trước mặt có một quãng đường rất rộng, mỗi bề dài chừng mười mấy trượng mọc đầy cỏ xanh, trông như một tấm thảm rất đẹp mắt, phía sau quãng đường, chỉ có một căn nhà rất nguy nga hình như mới xây cất thì phải, trông không khác gì một phủ đường của một quan to vậy, trên cửa sổ có treo một tấm bảng đề ba chữ “Công Đức đường” thật lớn.

Nhạc Lâm mời Âu Dương Siêu vào trong đại sảnh ở gian thứ ba mời chàng uống nước xong mới mỉm cười :

- Ít khi được Âu Dương đường chủ giá lâm bốn Đường, mời Đường chủ ở lại chơi vài ngày để lão được tiếp rước.

Tới đây Âu Dương Siêu không thể nào chịu nhịn được nữa, liền đứng dậy chấp tay chào và hỏi rằng :

- Được lão anh hùng quý mến như vậy còn gì hân hạnh bằng, nhưng lần này tại hạ đến Động Đình hồ là có một việc muốn thỉnh giáo lão anh hùng.

- Âu Dương đường chủ khiêm tốn quá, có việc gì xin Đường chủ nói ra không biết có còn nhân vật giang hồ nào ở không? Hay là có người khác lập trại ở quanh đây?

Nhạc Lâm ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của y âu làm rung động cả mái nhà.

- Việc này... hà hà...

Cười xong y mới nói tiếp :

- Không dám giấu Đường chủ, tuy lão già nua bất tài thực, nhưng được các bạn trên giang hồ nể mặt, có lão ở đây thì xung quanh hồ Động Đình tám trăm dặm không một người nào dám lập sơn trại cả. Lão không dám nói là người khác không dám, nhưng ít ra họ cũng nể mặt lão.

- Nếu vậy ở hồ Động Đình này chỉ có Đường chủ với các anh em của bốn đường phải không?

- Bốn đường định cư ở đây tuy không lâu, nhưng chưa biết có còn bang phái nào đã lập sơn trại ở gần đây không?

- Nếu vậy thì hay lắm!

- Chẳng hay Đường chủ có việc gì thế?

- Tại hạ có một người bạn thân bị người bắt cóc ở Hoàng Sơn.

- Ô. Tên nào mà dám táo gan như thế?

- Nghe đồn người bạn đó đã bị bắt tới hồ Động Đình này...

- Ủa, thật à!

- Lời đồn đại ấy đáng tin cậy lắm, nhưng...

- Được! Âu Dương đường chủ cứ yên tâm nếu quả thực quý bạn đã bị bắt tới hồ Động Đình này thì lão thế nào cũng tìm ra cho được quý bạn ấy mới thôi.

Nhạc Lâm nói xong, quay lại hỏi các đại hán có mặt tại đó :

- Các người đi xem quanh Động Đình hồ này xem có ai bắt cóc bạn của Âu Dương đường chủ không? Xem xét rõ và hãy đem bọn người ấy đến bốn đường một thể.

Mấy tên đại hán đồng thanh vâng lời nhưng không thấy chúng cử động gì cả.

Âu Dương Siêu thấy vậy tức cười thầm và bụng bảo dạ rằng :

- “Gừng già bao giờ cũng cay hơn gừng non có khác! Tên Nhạc Lâm này quả thực là lão luyện xảo trá.”

Quý vị có biết tại sao Âu Dương Siêu nghĩ như vậy không?

Thì ra dù Nhạc Lâm giả hoạt đến đâu, khôn khéo đến đâu cũng không sao qua mắt chàng.

Quý vị thử nghĩ xem, bảo bộ hạ đi tìm kiếm mà không dặn bảo người đó già trẻ, lớn bé ra sao, đàn ông hay đàn bà, mặt mũi thế nào mà đã bảo người dưới đi làm liền?

Tuy Âu Dương Siêu biết đối phương giả dối, nhưng chàng cũng chưa muốn lộ mặt nạ của y vội, hướng hồ người ta giúp mình như thế chỉ là vì nể tình bạn thôi còn người ta không giúp mình cũng không có quyền gì bắt bẻ người ta hết, nên chàng mới trả lời rằng :

- Thôi! Khỏi phái phiến đến thủ hạ của lão anh hùng nữa!

Ngờ đâu Nhạc Lâm lại rất sốt sắng lớn tiếng nói tiếp :

- Sao? Âu Dương đường chủ lại nói thế? Đó là phận sự của lão nếu lão tìm không thấy bạn của Đường chủ ở hồ Động Đình này thế nào lão cũng thưa với Giáo chủ hay đề ra lệnh cho võ lâm, thế nào cũng phải tìm cho ra manh mối bằng không bạn của một Đường chủ của Nhất Thống giáo bị bắt như vậy thì bốn giáo sẽ mất hết oai tín liền. Và làm sao mà thông nhất võ lâm được?

- Sao? Bốn giáo muốn thống nhất võ lâm ư?

- Phải! Giáo chủ có ý muốn như thế thực!

- Tại hạ e chuyện này không phải là dễ đâu! Chỉ sợ...

Nói tới đó Âu Dương Siêu thấy không tiện nói tiếp nên lại thôi.

- Lễ dĩ nhiên...

Nhạc Lâm nói như vậy, ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp :

- Nhưng với công lực tuyệt thế của Giáo chủ và với võ công cái thể của Âu Dương Đường chủ, lão thiết nghĩ muốn thống nhất võ lâm cũng không khó khăn gì.

- Lão anh hùng cứ quá khen đấy thôi!

Âu Dương Siêu không tiện cãi vã với Nhạc Lâm, chàng liền xoay sang chuyện khác và nói tiếp :

- Xin hỏi lão anh hùng, trên giang hồ có một người tên là Thiết Chương Kim Thành, y lại còn có một cái tên nữa là Kim tứ gia, không biết lão anh hùng có biết y không?

- Kim tứ gia nào?

Nhạc Lâm ngẫm nghĩ giây lát rồi làm ra vẻ trấn tĩnh mà nói tiếp :

- Thiết Chương Kim Thành? À... có... Lão có biết!

- Thế hiện giờ người đó đang ở đâu?

- Kim Thành là đệ tử chấp sự của Tụ Bảo đường, vốn dĩ không là người của bốn đường cho nên y không có mặt ở đây.

- Thực à?

Âu Dương Siêu liền cau mày lại, không biết nói năng như thế nào cho phải.

Bốn tên đại hán nghe nói, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thanh cúi đầu đáp :

- Đó là luật lệ của Nhất Thống giáo đã định ra như vậy.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp :

- Cho các vị được miễn.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không dám rút lui Âu Dương Siêu đường hoàng nói tiếp :

- Âu Dương Siêu tôi mộ danh phong cảnh của hồ Động Đình đã lâu nên muốn nhân dịp này để thưởng thức dạ cảnh ở nơi đây một mình một phen, bốn vị hãy trở về an nghỉ đi!

- Nếu Đường chủ biết được việc này thì thế nào cũng khiển trách anh em chúng tôi.

- Việc gì thì có Âu Dương Siêu này bảo đảm cho, xin bốn vị khỏi lo.

- Việc này...

- Tại hạ cao hứng du ngoạn, bốn vị khỏi cần nói nhiều nữa.

Nói xong chàng bỗng tung mình nhảy về phía trước. Chàng bỗng tà tà lượn quanh, lại xua tay ra cho bốn đại hán rút lui. Người sắp xuống tới đất lại xoay lưng một cái, có một tiếng động nho nhỏ người chàng đã bắn về phía trước năm trượng, tựa như một luồng khói vậy, mới phi thẳng về phía Côn Sơn, thân hình của chàng đẹp khôn tả và đây cũng là một môn khinh công rất khó luyện tập tức gọi là Liên Thăng Tam Cấp. Môn Văn Long Tam Hiện của võ lâm cũng không nhẹ nhàng tinh xảo bằng môn này của chàng. Lăng Không Độ Hư của võ lâm cũng không nhanh bằng môn khinh công này, có thể nói môn tuyệt học này của chàng là một môn hiếm có, bất cứ công lực hỏa hầu đều luyện tới mức thượng thừa, bằng không, không sao bay lượn như thế.

Lúc ấy, đừng nói bọn người kia không sao đuổi kịp dù có đuổi kịp cũng biết không địch nổi chàng, cho nên cả bốn người không có một tên nào đuổi theo chàng hết. Chúng thấy chàng biểu diễn pho khinh công lợi hại ấy ra đều ngăn người ra không nói năng gì, mà ngo ngác nhìn nhau thông. Sự thật dù cả bốn có đuổi kịp chàng ta đi nữa, chúng địch sao nổi chàng mà lo ngăn cản.

Một tên trong bọn xua cây móc và nói :

- Thôi chúng ta hãy về thưa với Đường chủ hay.

Nói xong, y nhảy xuống dưới đất tiến thẳng vào trong bụi cây mất dạng, còn ba tên nọ cứ nhìn về phía Âu Dương Siêu đã khuất bóng.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu chạy thẳng về phía hậu sơn, trong đêm khuya mờ mờ chàng chỉ trông thấy xa trên đại sảnh có người nằm phục, xa xa đã nghe có tiếng chó sủa vọng tới, và hình như thấy bên trong có hai người ẩn nấp, chàng không do dự gì cả liền phi thẳng về phía ấy.

Bỗng trên không có tiếng khí giới va chạm nhau vọng tới, chàng đoán bọn họ đã biết mình ở đâu rồi, chàng vội hạ người thấp xuống hơn trước, nhưng đã phi về phía trước của chàng vẫn chưa ngừng, tựa như một con cá lớn rất linh hoạt và nhanh không tả.

Coong, coong, coong...

Có vài tiếng kêu như vậy, thì ra đã có mấy mũi ám khí bắn lướt qua đầu chàng bắn tới và rớt xuống mái nhà hết.

Âu Dương Siêu nghiêng rặng mày đang định tung mình nhảy lên, thì bỗng có tiếng người quát bảo :

- Coi chừng thể công của ta.

Chàng chỉ thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng và ánh sáng trắng hiện ra, thì ở phía bên cạnh bỗng có bóng người xuất hiện, và tay múa cây đao đâm chàng tấn công tới.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột mà thể công của kẻ địch lại chanh không tả. Âu Dương Siêu vừa hạ chân xuống chưa đứng vững, chàng đành phải giơ tay ra, lép ngực, thóp bụng rồi nhanh nhẹn nhắm cổ tay cầm khí giới của địch chop luôn.

Cây đao của địch cũng vừa đâm tới nơi, chỉ cách ngực chàng chừng nửa tấc thôi, thật là nguy hiểm không tả.

Người nọ thấy thể công ấy không trúng, cổ tay lại bị nắm chặt y khẽ kêu hừ một tiếng, vội nhảy lui về phía sau năm bước, và rút tay ra được, rồi bỏ chạy một cách vội vã.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới trông thấy rõ người đó mặc quần áo màu đỏ, hai mắt long lánh cứ nhìn thẳng vào người mình, chàng định đuổi theo thì đột nhiên thấy phía đằng sau có tiếng gió động.

Thì ra lại có kẻ mặc áo đỏ cao lớn vạm vỡ nữa đang múa đao tấn công lên mình.

Lúc ấy Âu Dương Siêu muốn chống đỡ cũng không kịp nữa, nằm rạp người xuống thì đao của tên nọ cũng vừa chém tới, thể công của y nhằm ba nơi yếu huyệt của chàng mà tấn công, thực tình diệu và oai lực không tả.

Nhưng y không ngờ chàng lại tránh nhanh đến như thế nên quay mình định rút lui, nhưng dù y đã phản ứng rất nhanh, mà đầu gối của y đã bị kinh lực Âu Dương Siêu quét trúng, chỉ nghe thấy tiếng kêu “hự” một tiếng, y đã lăn từ trên mái nhà xuống đất.

Người cầm đao ở phía đằng trước thấy bạn mình bị thương, liền múa cây đao xông lại tấn công lần thứ hai, thể công ấy của y là định tâm giết cho được kẻ địch, nên vừa nhanh vừa lợi hại.

Âu Dương Siêu thấy vậy, liền trầm giọng quát lớn :

- Giỏi lắm!

Chàng giơ tay trái lên chống đỡ hờ, rồi tay phải thừa cơ định chop khí giới của địch.

Tên bị Âu Dương Siêu đánh trúng đầu gối đã đứng dậy mà múa thanh đao xông lại đánh úp, mồm thì quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật.

Âu Dương Siêu hai mặt bị tấn công một lúc, đang định rút cờ bấu ra, nhưng khôn nổi chàng cứ bị ai người đó quây quần chặt chẽ. Thế là ba người chẳng nói đã khô chiến với nhau ba mươi hiệp liền mà vẫn chưa thắng bại.

Đột nhiên tên đại hán cầm đao quát bảo :

- Có gan thì theo ta vào đằng phía hậu sơn nào?

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, đã ra hiệu cho đại hán cầm đao rồi cả hai chạy về phía hậu sơn.

Âu Dương Siêu không hiểu chúng dụ mình vào phía hậu sơn làm chi, nhưng chàng đã định tâm dò nội bộ chúng ra sao, thì khi nào chàng chịu bỏ lỡ dịp may này, liền chạy theo hai tên nọ và nói :

- Dù hai người chạy tới chân trời góc biển Âu Dương Siêu ta cũng không thể tha cho hai người.

Chàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy lá cờ bấu ra đuổi theo hai tên nọ luôn!

Dưới ánh sáng trăng, ba cái bóng người đi nhanh vô cùng, chạy về phía hậu sơn, chỉ thoáng cái đã đi xa hơn mười trượng và đã trông thấy phía đằng trước có một cái đèo mọc đầy cỏ hoang. Hai tên đại hán nọ liền chạy lên đèo ấy. Âu Dương Siêu không trì hoãn chút nào, vội múa cờ đuổi theo luôn, chàng vừa đuổi vừa quát hỏi :

- Nơi đây là đâu, các người dụ ta đến làm chi?

Tên đại hán cảm đoạt cười gần một tiếng rồi đáp :

- Dụ người tới đây để cho người về châu thổ.
- Với tài ba của người chưa xứng hạ nổi ta.
- Người đừng có ngông cuồng vội.

Bỗng tên múa đao hét lớn một tiếng, rồi ngẩng mặt lên trời huyết còi. Tiếp theo đó chung quanh cũng có mấy tiếng còi đáp lại. Chỉ trong nháy mắt tứ phía đã có ngót ba chục quái nhân áo đỏ, cầm khí giới sáng quắc xông lại bao vây chàng liền.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hồng y quái nhân

Mấy chục quái nhân áo đỏ tay đều cầm khí giới ở bốn mặt xông lại bao vây Âu Dương Siêu mà tấn công.

Âu Dương Siêu không hiểu lai lịch của bọn quái nhân áo đỏ này ra sao, bụng bảo dạ rằng :

- “Núi Côn Sơn này tuy lớn thật nhưng dù sao cũng chỉ là một hòn đảo ở hồ Động Đình thôi, đã có Công Đức đường của Nhất Thống giáo lập trại nơi đây, thì làm gì còn sơn trại khác có thể đóng trại được ở trên này nữa, cổ nhân đã có câu: Một núi không dung được hai hổ”.

Thoạt tiên, người đó loạn xạ khôn tả, chàng cũng không biết ai là tướng quân, nhưng chỉ một lát sau chàng phát giác ai là tướng rồi chàng liền nghĩ thầm :

- “Bất giác thì bất lấy chúa”.

Vì thế chàng liền cầm cờ báu phát mạnh một cái, đẩy các người kia lui về phía sau, rồi chàng bước lên năm bước, mũi cờ nhắm quái nhân cầm hồ đầu câu khe đâm một thế mồm thì quất lớn :

- Bọn kia thị nhiều thắng ít như thế này không phải là anh hùng, nhưng đối với ta cái trò này của các người không ăn thua gì đâu, vả lại xưa nay ta rất thích đấu với nhiều người, các người càng nhiều người bao nhiêu ta càng khoái chí bấy nhiêu, cũng như Hàn Tín điểm binh đa ích thiện vậy.

Quái nhân cầm hồ đầu câu lại tưởng lầm đầu cờ của chàng điểm tới, vội nhảy sang bên bày thước vừa cả cười vừa tránh né :

- Hừ, người đừng có ngông cuồng như thế!

Nói xong, y múa song câu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu khua động lá cờ ngăn cản thế công của y, rồi cười nhạt nói tiếp :

- Hãy khoan!
- Muốn gì?
- Tại hạ không muốn đánh một trận vô ý thức như thế này.
- Thế nào gọi là ý thức?
- Các người hãy cho tại hạ biết tên tuổi trước rồi tại hạ sẽ nghĩ ra cách đấu rất có ý nghĩa liền.
- Tuổi của ta ư? Hi... ba mươi.

Quái nhân nói tới đó bỗng ngắt lời rồi mắt chớp nháy mấy cái mới nói tiếp :

- Nhưng người vẫn chưa xứng hỏi tên của chúng ta.

Tuy trong lòng rất tức giận, nhưng Âu Dương Siêu muốn biết rõ lai lịch của chúng nên cố nén lửa giận, giờ cò lên ngang ngược và hỏi tiếp :

- Thế nào mới là xứng hỏi tên của các người?

Quái nhân quát hỏi :

- Hãy thắng chúng ta ba mươi...

Y nói tới đó liền ngắt lời, múa xông lên tấn công như vũ bão.

Những quái khách áo đỏ ha cũng hò hét vang trời động đất xông lên tới tấp.

Lúc ấy mặt trăng đã mọc lên đến đỉnh đầu, Âu Dương Siêu thấy không chịu cho mình biết tên tuổi, chàng đếm thầm thấy chúng có chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu người, liền một mặt múa cò, một mặt hăm hực nói tiếp :

- Thôi được để ta thắng các người rồi bắt các người nói cũng không muộn, nhưng chỉ sợ đến lúc đó các người muốn nói cũng không được vì đã hăm hực mà chết rồi.

Nói xong, chàng liền múa tới cây cò phản công lại, chỉ trong nháy mắt ba mươi mấy quái nhân áo đỏ ha đã kinh hãi kêu la tránh né tên tiếp.

Âu Dương Siêu đã ra tay liền giở những thế tuyệt nghệ, chỉ trong chớp lát đã chiếm được thế thắng.

Ba mươi mấy quái nhân áo đỏ tuy không phải là tay tầm thường nhưng không một tên nào được gần chàng cả. Âu Dương Siêu đã đẩy được ba mươi mấy người lui ra phía sau, nhưng tay chàng vẫn không ngừng, vẫn tấn công như vũ bão, tiếp và quét lớn.

- Ta có xứng hỏi tên tuổi của các người không?

Sau những tiếng kêu “ôi chà” và những tiếng “loong coong” một hồi, ba mươi mấy quái nhân áo đỏ đã có nửa số bị thương và bị đánh rớt khí giới. Vòng vây của chúng cũng bị đánh tan rã và cũng bị đẩy lui ra ngoài xa hơn trượng.

Âu Dương Siêu thấy mình đã thắng thế, khi nào chàng chịu cho chúng được nghỉ ngơi, lại tên tiếp giở ra những thế kỳ ảo ra tấn công như bão táp.

Thế công này của chàng lợi hại hơn thế trước, bọn quái nhân chịu đựng sao nổi!

- Chuẩn đi thôi.

- Tiểu tử này lợi hại lắm...

Thế là bọn quái nhân rù nhau chạy tán loạn.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu thua, vội múa cò đuổi theo.

Lạ thật, bọn quái nhân ấy xuất hiện đã kỳ kỳ mà lúc bỏ đi cũng đột ngột vô cùng, dù đuổi nhanh đến đâu, khi Âu Dương Siêu theo tới trong rừng, thì không còn thấy hình bóng của chúng đâu nữa hết, chàng chạy ngược, chạy xuôi, chạy ngang chạy dọc mà cũng không thấy tông tích bọn quái nhân ấy đâu cả.

Chàng ngẩn người ra lẩm bẩm tự nói :

- lạ thật chẳng lẽ đêm nay ta gặp ma quái chăng?

Chàng lại đi quanh rừng một lần nữa, nhưng cũng không thấy dấu tích nào khả nghi cả.

Đột nhiên nơi ngoài rừng, gần hồ bỗng có tiếng “veo veo” vọng tới, rõ ràng có người đang đấu với nhau, vì đó là tiếng khí giới khua động nên mới phát ra tiếng kêu như vậy, tai của Âu Dương Siêu rất thính, sao lại không nghe ra, chàng kêu “ừ” một tiếng rồi nhảy ra ngoài rừng thẳng tiến về phía có tiếng động. Vì sợ kinh động đến người ra tay ấy, nên khi mới ra ngoài đường, chàng liền nằm phục ở sau một cây cỏ thụ im hơi lặng tiếng để đợi chờ và hai mắt nhìn chăm chú về phía có tiếng động lạ.

Thì ra chỗ cách chàng hơn ba mươi trượng có một cái bóng màu trắng vừa gầy, vừa nhỏ đang ở trong sóng lá bụi gai nhảy nhót, song chừng cứ tấn công tên tiếp, nhưng ngoài ý ra không còn có người thứ hai nào cả.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu rất ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ người này điên hay sao? Sao đêm khuya khoắt ở lại đây một mình làm gì thế?”

Nghĩ đoạn chàng lại tiến thêm vài đoạn nữa và nghĩ tiếp :

- “Có lẽ người này đang luyện võ công hay sao?”

Nghĩ như vậy chàng lại dừng chân luôn.

Thì ra trong võ lâm có một tập quán là bất cứ người của môn phái nào, trong khi họ luyện tập võ công hay dạy võ học của mình bị người khác làm xao động, có thể bị khinh động nhẹ làm mất hết võ công, nặng là tẩu hỏa dẫn đến điên loạn hoặc tử vong.

Chàng im lặng nhìn xem sự thể rồi sẽ tính, chàng chú ý nhìn kỹ người ấy, và chàng đánh thót giật mình vì người này sao giống người chàng đang tìm kiếm.

Nhưng sao nàng lại có những cử chỉ lạ lùng như thế. Làm như con người nàng như ngây như dại, giống như người mất trí nhớ. Chỉ biết đánh điên loạn không chủ đích. Con người nàng rất khôn ngoan và sâu sắc mà nay bỗng biến thành con người không có tình cảm như vậy? Chẳng lẽ là...

Chàng bỗng nghĩ đến Lăng Giao Cơ ở Mê Tiên cốc, chàng lại nghĩ tiếp :

- “Chẳng lẽ Giang Mẫn cũng bị người ta ám hại như Lăng Giao Cơ chăng?”

Nghĩ đoạn, chàng liền lớn tiếng hỏi :

- Mẫn muội có nhận ra được tôi không?

Hình như Giang Mẫn không hiểu chàng nói gì cứ trợn trừng đôi mắt lên nhìn chàng hoài.

Âu Dương Siêu thấy nàng đứng yên nhìn mình như vậy nói tiếp :

- Mẫn muội tôi là Âu Dương Siêu đây mà.

- Người là...

Giang Mẫn như đứa trẻ mới học nói, mãi mới nói được chữ người.

Âu Dương Siêu thấy vậy mừng rỡ vô cùng vội nói tiếp :

- Phải, tôi là Âu Dương Siêu đây.

Nói xong chàng lại tiến lên hai bước, lúc này hai người cách nhau chừng năm trượng, chàng sợ thần kinh của Giang Mẫn hỗn loạn, nên lại lớn tiếng nói tiếp :

- Mẫn muội còn nhớ không, chúng ta ở Hoàng Sơn...

Ngờ đâu Giang Mẫn chỉ rú lên một tiếng lại tiến lên như một con mãnh thú chìa mười ngón tay ra định chụp lấy Âu Dương Siêu.

Hai người đứng gần nhau, Âu Dương Siêu không ngờ nàng ta lại ra tay tấn công như vậy, suýt tí nữa thì bị chụp trúng. Tuy người chàng không bị nàng ta chụp phải, nhưng áo đã bị nàng ta nắm trúng xé mất một mảnh.

Giang Mẫn xé được một mảnh áo của chàng đưa lên mắt nhìn tỏ vẻ đắc chí rồi ngẩng mặt lên trời cười nhưng điên như khùng và tiến tới gần chàng.

Lúc này Âu Dương Siêu tiến thoái lưỡng nan với công lực của chàng thì năm ba thế võ là chàng có thể bắt sống được Giang Mẫn liền. Nhưng lúc này nàng ta đang mất hết lý trí, nhờ nàng nổi khùng thí mạng đầu với mình mà mình lỡ tay đánh chết nàng ta thì sao?

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì Giang Mẫn lại xông đến tấn công tiếp, không cho phép chàng suy nghĩ nữa. Chàng liền giơ tay lên bảo :

- Mẫn muội, bắt buộc ngu huynh phải thất lễ với hiền muội chứ không còn cách gì nữa.

Nói xong, chàng chờ Giang Mẫn tiến tới gần liền giơ tay phải lên chụp vào yếu huyệt ở trên vai nàng.

Giang Mẫn tinh thần thất thường nhưng võ công không suy kém chút nào, nàng cúi đầu một cái đã tránh được thế chụp của chàng ta ngay. Nàng còn thuận tay phản công lại là khác.

Âu Dương Siêu đã ra tay, chàng định tâm phải bắt cho được Giang Mẫn để xem nết tề ra sao mới yên dạ. Vì thế chàng thấy thế đầu đánh hụt ra tay đánh thế thứ hai ngay, chàng giơ tay trái lên tấn công hờ một thế để ngăn cản lối đi của Giang Mẫn, rồi tay phải đổi thành móc đột nhiên điểm ngay vào yếu huyệt ngang lưng của nàng mồm thì quát bảo :

- Mẫn muội không nhận được ngu huynh sao?

Thế công này của chàng nếu người ngoài xem thì trông rất đều giả và đấu với một thiếu nữ lạ mặt chưa biết chừng người ta còn bảo Âu Dương Siêu là hạ lưu nữa cũng chưa biết chừng. Nhưng đối với Giang Mẫn lại khác, mục đích của chàng là muốn làm cho nàng phục mà không để cho nàng bị thương mấy may vào, vì thế chàng mới phải giở thế võ này ra.

Giang Mẫn thấy chàng ta giở thế võ ấy liền nghiêng răng kêu côm cộp hình như có vẻ bức tức rồi giơ song chưởng lên tấn công một thế thực mạnh. Nàng giở thế võ này tựa như đầu thí mạng với chàng vậy.

Nếu Âu Dương Siêu dù có ôm được nàng và có điểm vào yếu huyệt mê của nàng đi nữa, nhưng ngực chàng thế nào cũng bị hai tay của Giang Mẫn đánh trúng, ngũ tạng lục phủ của chàng sẽ bị tét ngay.

Đối địch với kẻ khác, Âu Dương Siêu còn không nỡ ra tay giết hại người hướng hồ là Giang Mẫn bắt buộc chàng phải nhảy lui về phía sau hơn trượng thờ dài một tiếng và nói :

- Hà... Mắm muối sao hiền muối lại có thái độ lạnh lùng như thế này?

Giang Mẫn không cảm động một chút nào, hai mắt tròn xoe vẫn đuổi theo tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu thấy vậy còn đau lòng hơn là bị người ta đánh bại, chàng liền nghiêng răng nói :

- Thôi được bắt buộc anh phải thất lễ với em.

Nói xong, chàng dồn công lực vào hai cánh tay đưa ra chop cổ luôn cánh tay trái của nàng.

Nàng lại dùng tay phải phản công, nhưng cũng vừa bị tay phải chàng chop luôn.

Giang Mẫn hai tay bị kiềm chế liền giơ chân lên đá, Âu Dương Siêu liền đẩy mạnh một cái đang định quật nàng xuống đất thì bỗng có tiếng nói :

- Đường chủ hà tất phải đối phó với con điên như vậy.

Tiếng nói rất gần rõ ràng có người rình rập ở gần đó, chàng vừa ngăn người ra một cái thì Giang Mẫn đã thừa thế giật tay chàng và chạy vào trong rừng.

Lúc ấy trong rừng đã có một ông già râu bạc thung thủng bước ra, người đó chính là Công Đức đường chủ của Nhất Thống giáo và cũng là chủ nhân của Quân Sơn này.

Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm vừa xuất hiện lớn tiếng nói :

- Âu Dương đường chủ tao nhả thực, đêm khuya một mình du ngoạn Quân Sơn, có lẽ muộn thường thức cảnh đêm trăng của hồ Động Đình thì phải?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vì theo luật giang hồ thì mình là khách đêm khuya không nên đi lung tung ở trong đất đai của người như thế. Nhưng lòng chàng nóng lòng sốt ruột về Giang Mẫn đã chạy vào trong rừng, nên nhất thời chàng ấp úng mãi mới trả lời được :

- Việc này... tại đêm khuya khó ngủ nhất thời...

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía Giang Mẫn vừa đào tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thần bí thiên cung

Nhạc Lâm ung dung vuốt râu vừa cười vừa nói tiếp :

- Âu Dương đường chủ khách sáo quá, chúng ta là người thân với nhau cả. Công Đức đường với Cháp Pháp đường như một thoi, hà tất Đường chủ phải câu nệ như thế. Chứ có phải là những giới giang hồ thường đâu.

- Lát nữa tại hạ tạ tội với Đường chủ sau.

Câu hỏi này của Nhạc Lâm nghe rất mỉa mai.

Nếu Nhạc Lâm nói là không vô hình chung mình đã phủ nhận địa vị chủ nhân của núi Quân sơn, mà nói là quen biết thì tất nhiên phải nói rõ chuyện của Giang Mẫn cho chàng nghe, nhưng gừng càng già càng cay, Nhạc Lâm lớn tuổi như vậy có phải là tầm thường đâu.

Nên y chỉ cau mày lại suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Có thể nói lão không quen biết và cũng có thể quen biết vì vậy lão mới nói không quen biết là thế.

Âu Dương Siêu nghe thấy y nói như vậy liền chửi thề :

“Lão già này gian xảo thật!”

Nhưng mặt chàng làm ra vẻ dừng dừng mà hỏi tiếp :

- Lão Đường chủ nói như thế là nghĩa gì?

Ngũ Trảo Kim Long lại lớn tiếng cười và đáp :

- Lão nói là không biết nhưng rõ ràng trên núi Quân Sơn này có một người như vậy, nếu bảo là biết thì lão lại không biết lai lịch của nàng, thậm chí tên họ của nàng là gì lão cũng không biết nốt, như vậy thì làm sao mà bảo là lão quen biết được?

- Như vậy...

- Nàng tới Quân Sơn chưa đầy nửa tháng.

Nhạc Lâm nói như vậy không đợi chờ Âu Dương Siêu hỏi tiếp lại tiếp tục nói luôn :

- Thủ hạ của lão phát hiện nàng ta đến quấy nhiễu Quân Sơn nhưng vì nàng điên điên rồ rồ nên cứ mặc cho nàng ở đó, không ngờ tối hôm nay nàng lại xuất hiện và thất lễ với Âu Dương đường chủ như vậy. Ngày mai lão phải sai thủ hạ lục soát hết Quân Sơn, tìm đuổi nàng ra khỏi hồ Động Đình này mới được.

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu để xem chàng phản ứng ra sao.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Việc này khỏi phải cần Đường chủ tốn công lớn như vậy.

Nhạc Lâm lại nghiêm ngôn làm như có sự thật vậy, nói tiếp :

- Âu Dương đường chủ không cười Công Đức đường chúng tôi ăn nói hàm hồ chứ.

- Đâu dám!

- Ha ha...

Nhạc Lâm cười vẻ gượng gạo rồi y chỉ tay về phía bóng đen của Quân Sơn hờ hờ nói tiếp :

- Không dám giấu diếm Âu Dương đường chủ, tuy Công Đức đường chúng tôi chưa có tên tuổi gì trên giang hồ cả, nhưng sự thành tựu nho nhỏ của Ngũ Long hội của bốn Đường cũng không đến nỗi xấu hổ Thống Nhất Giáo. Nên nếu có ai dám khinh thường Quân Sơn thì Nhạc Lâm này tuy già thật nhưng cũng không dễ gì bắt nạt đâu.

Y bỗng nói như vậy không khác gì là bảo cho Âu Dương Siêu biết đừng có khinh y già nua tuổi tác yếu đuối mà khinh thường y. Nhưng lời đe dọa của y rất khôn khéo, khiến Âu Dương Siêu có tức giận cũng không sao tức giận ra mặt được.

Âu Dương Siêu liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi rằng :

- Lão Đường chủ nói như thế có phải là...

Nhạc Lâm bỗng làm ra vẻ hòa nhã thân mật và đỡ lời :

- Vì Âu Dương đường chủ là người ở trong một nhà, lại là người phụ trọng trách của bốn giáo, cho nên nhất thời lão mới không giữ gìn mà ăn nói sỗ sàng như vậy.

Âu Dương Siêu đã có mưu kế rồi, chàng cũng biết ý nghĩa lời nói của Nhạc Lâm, trước mặt mình khoe Ngũ Long hội như vậy là để tán dương mình, vì vậy chàng giả bộ làm như ngờ ngạc không hay biết gì hết và đã quyết tâm tìm hiểu xem thật lực của Quân Sơn ra sao, vì vậy trái lại chàng còn trịnh trọng nói rằng :

- Khi lão Đường chủ gây tên tuổi trong võ lâm thì lúc ấy có lẽ tại hạ còn chưa lọt lòng mẹ.

Câu nói này chàng khen ngợi Nhạc Lâm rất khéo léo nên Ngũ Trảo Kim Long cũng nhanh nhẩu khen lại rằng :

- Âu Dương đường chủ là người tài ba thứ hai của Nhất Thống giáo, lão ví sao được với Âu Dương đường chủ, mong Âu Dương đường chủ đừng có quá khen lão.

Sự thật thì trong lòng y làm gì có nghĩ như thế, nhưng y giả bộ khiêm tốn đấy thôi.

Âu Dương Siêu đã định tâm dò xét thật hư của Quân Sơn nên chàng giả bộ không hiểu mà hỏi lại Nhạc Lâm rằng :

- Không biết lão Đường chủ bố trí Quân Sơn này như thế nào, chẳng hay lão Đường chủ có cho tại hạ được sáng mắt ra không?

Nhạc Lâm đắc chí quên cả hết cả sự dè dặt, liền vuốt râu vừa cười vừa đáp :

- Tưởng gì chứ việc này thì lão không dám, nhưng xin Âu Dương đường chủ đừng có chê cười thì lão toại nguyện lắm rồi.

Nói xong, y bỗng lớn tiếng nói tiếp :

- Mời Âu Dương đường chủ chỉ giáo cho.

Y nói chưa dứt đã tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, người ở trên không tựa như một con rồng bay lượn vòng quanh trên rừng một vòng, đồng thời y rú lên một tiếng rất cao và rất bén nhọn làm chấn động cả cây cối trong rừng, khiến những chim chóc cũng phải kinh hãi bay chạy tứ tung.

Tiếng rú của y vừa rồi nổi lên, trên núi Quân Sơn đã có mấy chục đại hán áo đen ở bốn mặt tám phương cùng chạy tới khu rừng ấy, chỉ trong nháy mắt đã có ba mươi sáu đại hán tay cầm khí giới đứng sát cánh nhau và nghiêm nghị chờ lệnh rồi.

Lúc ấy Nhạc Lâm cũng hạ chân xuống đất, tay vuốt râu đứng cạnh Âu Dương Siêu.

Ba mươi mấy đại hán nọ đều cung kính vái chào rồi đồng thanh lớn tiếng nói :

- Anh em thuộc hạ tham kiến Đường chủ.

Nhạc Lâm nghênh ngang đáp :

- Miễn!

Rồi y lại giơ tay lên chỉ Âu Dương Siêu mà giới thiệu cho các thủ hạ hay rằng :

- Vị này là Âu Dương đại hiệp, người có lên can mặt thiết với Giáo chủ và cũng là Chấp Pháp đường chủ của môn giáo, các người đã được gặp qua Âu Dương đường chủ chưa?

Ba mươi mấy đại hán đều đồng thanh đáp :

- Anh em thuộc hạ đã được yết kiến Âu Dương đường chủ rồi.

Âu Dương Siêu kinh hãi thảm và đưa mắt nhìn vào đại hán tay cầm Hồ Đầu Song Câu rồi cứ ngẩn người ra quên cả nói chuyện.

Lúc ấy Nhạc Lâm lại nói với chàng tiếp :

- Những người này vốn dĩ là Tam Thập Lục Thiên Cương của Ngũ Long hội, không biết Âu Dương đường chủ có nghe thấy ai nói tới chúng không?

Nghe thấy Nhạc Lâm nói như vậy, Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm liền gật đầu đáp :

- Tại hạ đã sớm nghe thấy đại danh của các vị ấy.

Chàng vừa nói xong đã tiến lên mấy bước trước mặt đại hán cầm song câu mà ngẩng mặt lên hỏi :

- Vị này trông quen lắm, hình như tại hạ đã được trông thấy ở đâu rồi thì phải.

Đại hán ấy nghe thấy chàng nói như vậy giật mình đến thót một cái cả người cũng rung động theo, y ngẩn người ra giây lát rồi đưa mắt nhìn Nhạc Lâm nhưng không dám nói năng gì hết.

Nhạc Lâm tủm tỉm cười và nói :

- Những anh em này từ trước tới nay vẫn ở biên giới Tứ Xuyên, chưa hề bước chân vào Trung Nguyên bao giờ, có lẽ Âu Dương đường chủ nhận lầm người cũng nên.

Âu Dương Siêu đã biết ba mươi sáu Thiên Cương này chính là mấy quái nhân áo đỏ hồi nãy, nhưng chàng không muốn lộ mặt nạ của chúng vội và chàng cũng biết có nói ra mình cũng không có bằng cứ gì hết, họ không nhận thì mình còn biết làm sao.

Nghĩ như vậy chàng liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Vâng! Lão Đường chủ nói rất đúng, người trên giang hồ giống mặt nhau nhiều lắm, có lẽ tại hạ nhận lầm người cũng nên.

Nhạc Lâm đang tỏ vẻ không yên, bây giờ nghe thấy Âu Dương Siêu nói như thế mới yên tâm, liền giơ tay lên quát bảo ba mươi sáu Thiên Cương kia rằng :

- Ai nấy trở về vị trí của mình đi.

Ba mươi mấy đại hán kia đồng thanh đáp :

- Xin tuân lệnh.

Ba mươi sáu người liền chia làm bốn mặt tám phương giải tán luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng hết.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như chịu phục tài ba chỉ huy của Nhạc Lâm và võ nghệ của ba mươi sáu Thiên Cương rồi, chàng chấp tay chào lão Đường chủ và nói rằng :

- Tuy tại hạ ra đời không bao lâu, nhưng chưa hề được trông thấy những chòi canh ngầm lợi hại như thế này. Có thể nói lão Đường chủ là một kỳ nhân trong võ lâm và cũng là một nhân tài của giang hồ.

Nhạc Lâm khoái chí vô cùng, liền vênh mặt lên đáp :

- Âu Dương đường chủ cứ khen như vậy, sự thật những chòi canh này có phải do lão xếp đặt đâu.

Âu Dương Siêu không chịu bỏ lỡ cơ hội, vội hỏi xếp :

- Chẳng lẽ trong quý đường còn có người cao minh khác nữa hay sao?

- Không! Sự xếp đặt này là do Giáo chủ chỉ bảo đấy.

- Giáo chủ xếp đặt hết ư?

- Phải! Tất cả mọi việc ở trên Quân Sơn này đều do Giáo chủ xếp đặt hết lão chỉ thừa lệnh mà thi hành thôi.

Nhạc Lâm vừa nói vừa đưa mắt nhìn thần sắc của Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu cũng không hiểu tài ba của người đứng đầu Ngũ Long hội này ra sao?

Chàng biết ba mươi sáu Thiên Cương đó chính là ba mươi sáu đại án đồ đã vây đánh mình hồi này và tại sao lúc trước chúng kiêu ngạo đến thế mà bây giờ lại cung kính đến như vậy. Và lại quần áo của chúng lại được thay đổi nhanh chóng vô cùng.

Còn việc Giang Mẫn bị điên khùng là việc chàng quan tâm đến nhiều nhất, vì vậy chàng lại vội hỏi :

- Vừa rồi thiếu nữ điên kia cũng do Giáo chủ xếp đặt phải không?

- Việc này...

Nhạc Lâm chau chừ một lát rồi tùm tùm cười, không trả lời câu hỏi đó, trái lại còn hỏi lại Âu Dương Siêu rằng :

- Chẳng lẽ Âu Dương đường chủ với thiếu nữ ấy có liên can gì chăng?

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, trước kia chàng muốn hiểu rõ nguyên nhân nên mới cố nén lửa giận hỏi vặn như vậy, nhưng bây giờ chàng thấy đối phương cứ ăm ớ không nói rõ sự thật cho mình hay liền tỏ vẻ không vui và buột miệng trả lời Nhạc Lâm rằng :

- Lão Đường chủ đoán rất đúng, nàng là bạn tri kỷ của tại hạ đấy.

- Ủa, có thật không?

- Sao lại không thật. Lần này tại hạ đi qua quý địa, một nửa cũng vì nàng đấy.

Nhạc Lâm không lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn giả bộ kinh hãi nói tiếp :

- Như vậy chắc Âu Dương đường chủ muốn biết rõ việc của nàng lắm.

- Lẽ dĩ nhiên rồi.

- Nàng thuộc môn phái nào.

- Huyền Huyền môn. Môn hạ của Huyền Huyền Ngọc Nữ La lão tiên bối.

- La Lãnh Phương ư? Đường chủ nói nàng là đệ tử đích truyền của La Lãnh Phương đấy à?

Hình như y có vẻ kích động, mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên trong lòng không yên...

Âu Dương Siêu thấy vậy tuy biết ba chữ La Lãnh Phương đã làm cho Nhạc Lâm không yên, nhưng tại sao y lại không yên như vậy thì chàng chưa được biết rõ. Không biết có phải Nhạc Lâm sợ cái tên ấy hay là y có ân oán gì với Huyền Huyền Ngọc Nữ. Nhưng đã trót nói ra rồi, chàng đành phải khẳng khái nói tiếp luôn :

- Chính thế.

Ngờ đâu chàng vừa nói xong, thì Nhạc Lâm đã quay người và lớn tiếng bảo chàng rằng :

- Nếu vậy Đường chủ hãy theo lão đi kiếm nàng đi.

Y vừa nói dứt người đã nhảy ra xa hơn trượng mà tiến thẳng vào trong rừng rồi.

Âu Dương Siêu không hiểu ắt gặp gì hết nhưng cũng vội theo sau mồm thì kêu hỏi rằng :

- Lão Đường chủ với La tiên bối có thù hằn gì với nhau thế?

Nhạc Lâm không ngừng chân vẫn tiếp tục chạy, đồng thời trả lời :

- Hãy tìm thấy nàng ta đã rồi lão sẽ nói chuyện sau cho mà nghe.

Nói xong, ông ta lại ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, quả nhiên một lát sau ba mươi sáu đại hán hồi này lại xuất hiện từ phía, ông ta liền dặn bảo chúng rằng :

- Mau đi tìm con bé điên lại đây, không được dẫm thương nó chút nào.

Ba mươi sáu đại hán đó vâng lời chia làm bốn ngả đi luôn.

Lúc bấy giờ Ngũ Trảo Kim Long quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng :

- La lão tiên bối có ơn với lão, lão muốn đền ơn mà làm không sao được, không ngờ...

Nói tới đó, vẻ mặt ông ta rất rầu rĩ và ăn năn, hiển nhiên trong lòng hối hận vô cùng.

Âu Dương Siêu đã đoán ra trước, biết việc này là do tại Ngũ Trảo gây nên hết, nhưng hiện giờ cần nhất phải tìm cho ra Giang Mẫn trước đã, nên chàng không tiện trở mặt với đối phương vội, vì vậy chàng cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Sự ân oán trong giang hồ, kẻ cũng khó nói thật.

Chàng vừa nói dứt, thì đã nghe thấy có tiếng kêu “u u” từ trong rừng vọng ra.

Nhạc Lâm nghe thấy tiếng kêu ấy, giật mình kinh hãi và lớn tiếng kêu :

- Nguy tai!

Ông ta vừa chấm dứt, thì đã có một người ở ngoài xa năm trượng phi tới. Nhìn thấy, Âu Dương Siêu thần kinh đang rối loạn, chàng giờ hết công lực nhảy lên nghênh đón.

Bởi công lực và thân pháp của chàng nhanh hơn Nhạc Lâm vì thế chàng đi sau nhưng lại tới trước, người chàng ở trên cao ba trượng nhìn về phía có tiếng vọng ra.

Chàng thấy nơi ấy có một cái bóng trắng nhảy nhót quay tít. Không cần nói rõ chàng cũng biết cái bóng trắng ấy là Giang Mẫn rồi, chàng sợ nàng đang bị thương nên vừa phi thân vào trong rừng, vừa lớn tiếng gọi Nhạc Lâm rằng :

- Lão Đường chủ mau bảo quý đệ từ ngừng tay lại đi.

Ngũ Trảo Kim Long khinh công kém hơn chàng y đi trước lại tới sau, trong lòng có vẻ không vui, liền giơ hai tay ra giờ công lực hất mạnh một cái, mới hạ chân xuống chỗ cách chàng không xa lắm, mồm thở hồng hộc và đáp :

- Lão đã ra lệnh cho chúng không được dẫm thương nàng rồi, điều này Đường chủ cứ yên tâm.

Hai người nói tới đó, đã phi thân tới chỗ Giang Mẫn với mấy đại hán áo đen kia, chỉ thấy Giang Mẫn như một con điên, áo trắng dính đầy vết máu, nhất định không để cho mười mấy người nọ bắt được mình, vì mười mấy người nọ đã có mấy tên bị nàng dẫm thương nằm ra đất bải hầy, có người ngồi xếp bằng tròn vận công điều sức, còn lại hơn mười người tay cầm khí giới vây Giang Mẫn vào giữa, nhưng không dám lại gần nàng, chỉ hò hét kêu la dọa nạt để nàng khỏi lại gần tấn công mình.

Còn Giang Mẫn trong tay đã có thêm đôi phán quan bút, đang múa tít, thế công nào của nàng cũng giờ toàn lực ra lợi hại khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải phục quy luật nghiêm nghị của Ngũ Long hội, ba mươi sáu Thiên Cương này đánh đề cho Giang Mẫn đánh và bị thương rất nhiều, mà không ai dám đánh lại Giang Mẫn nữa thế, vì vậy mới có nhiều người bị thương.

Nhạc Lâm vừa phi thân tới, liền lớn tiếng quát bảo :

- Các người hãy tránh ra.

Còn mười mấy người bao vây Giang Mẫn nghe thấy Đường chủ bảo như vậy, vội vàng ngừng tay ngay. Một người sử dụng kiếm liền nói với Nhạc Lâm rằng :

- Thừa Đường chủ cô nương này lợi hại lắm.

Nhạc Lâm đưa mắt liếc nhìn một cái rồi hai má đỏ bừng ấp úng trả lời đại hán ấy bằng :

- Các người hãy đứng sang bên để xem Bồn Đường chủ bắt giữ cô nương ấy lại.

Mọi người nghe Nhạc Lâm nói thế và cùng lui về phía sau để xem lão ta bắt giữ Giang Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Miếng lĩnh vàng

Âu Dương Siêu thấy hai người đã đấu được hơn mười hiệp càng đấu càng nhanh, và chàng biết đấu thêm chút nữa thì Giang Mẫn thế nào nàng cũng bị thua nhưng may thay Nhạc Lâm bảo thủ nhiều hơn tấn công, nhờ vậy Giang Mẫn mới không bị thua ngay là thế, chàng vội nhảy lên lớn tiếng nói :

- Xin lão Đường chủ hãy ngừng tay, để tại hạ tiếp tay cho.

Nói xong chàng giơ tay phải ra cản trở thế công của Nhạc Lâm và tả chưởng tấn công hờ một thế.

Nhạc Lâm thừa lui ngay về phía sau, còn Giang Mẫn vì đã khùng, nên nàng bất chấp, cứ tấn công xa lạ không chịu ngưng tay.

Chỉ trong nháy mắt Âu Dương Siêu đã nắm được tay của Giang Mẫn, nàng ta kinh hãi đến mất hồn vía, rống lên một tiếng, lòi mạnh một cái, định kéo Âu Dương Siêu ngã vào lòng mình.

Âu Dương Siêu liền thuận tay điểm luôn vào yếu huyệt ngù của nàng một cái nàng liền ngã lăn ra đất, nhờ vậy chàng mới thoát nạn.

Nhạc Lâm thấy Âu Dương Siêu chỉ đấu mới hai ba hiệp đã kìm chế Giang Mẫn điên khùng như một mãnh hổ, nên y cũng phải kinh hãi thảm tiến lên một bước mỉm cười nói :

- Âu Dương đường chủ công lực quả thật phi phàm khiến lão kính phục vô cùng.

Âu Dương Siêu mỉm cười và đáp :

- Lão Đường chủ quá khen đấy thôi.

Nói xong, chàng thấy Nhạc Lâm đã ra hiệu cho bọn thủ hạ rằng :

- Hãy đem cô nương này vào trong chính sảnh.

Không đợi chờ Nhạc Lâm nói xong, Âu Dương Siêu đã vội xua tay và bảo rằng :

- Hãy khoan, tại hạ xin cáo từ.

Nhạc Lâm ngạc nhiên hỏi lại :

- Cáo từ ư? Đường chủ định đi đâu thế?

- Tại hạ còn có việc cần phải đi làm ngay.

- Đường chủ định đem người nửa khùng nửa chết này đi ư?

- Vâng.

- Việc này...

- Chẳng hay lão Đường chủ còn có cao kiến gì muốn chỉ giáo.

- Lão e Đường chủ mang nàng đi như thế không tiện.

- Không dám giấu diếm lão Đường chủ, nàng là tiện nội của tại hạ đấy.

- Ủa?

Nhạc Lâm tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nhưng lại hoài nghi nên tròn tròn xoe đôi mắt lên kêu một tiếng như vậy, rồi hỏi tiếp :

- Có thật không?

Âu Dương Siêu gượng cười một tiếng rồi đáp :

- Việc này có danh dự gì đâu mà tại hạ nói dối lão Đường chủ làm chi?

- Như vậy...

Nhạc Lâm chân chờ mãi không sao nói tiếp được. Âu Dương Siêu thấy vậy liền ưỡn ngực lên và đỡ lời :

- Trước khi tại hạ chưa rời khỏi Côn Sơn, tại hạ có hai nghi vấn này muốn hỏi không biết lão Đường chủ có vui lòng chỉ bảo cho không?

Nhạc Lâm sắc mặt thay đổi luôn, nhưng vẫn nhanh nhẩu đáp :

- Âu Dương đường chủ có điều gì không biết rõ, nếu những điều đó lão hay biết lão cũng thành thật thưa cùng chứ không bao giờ dám giấu Đường chủ hết.

- Nếu vậy, tại hạ thề nào cũng cảm ơn lão Đường chủ vô cùng.

Âu Dương Siêu vừa nói vừa móc túi lấy miếng lĩnh vàng ra phát trước gió một cái, rồi lớn tiếng hỏi :

- Sao miếng lĩnh vàng lại lọt vào trong phòng khách của quý đường?

Nhạc Lâm trông thấy miếng lĩnh vàng ấy, mặt liền biến sắc, nhưng cố làm ra vẻ trấn tĩnh vuốt râu đáp :

- Miếng lĩnh vàng này ư?

- Phải, miếng lĩnh vàng này.

- Việc này...

- Chẳng lẽ lão Đường chủ không biết một tí gì hay sao?

- Quả thật lão không biết chuyện này.

- Nếu vậy thì hay lắm.

Chàng nói như vậy, vội gấp miếng lĩnh vàng lại u oán nói tiếp :

- Miếng lĩnh cũ kỹ này, trông rất tầm thường nhưng liên can đến một việc rất lớn của võ lâm, nếu lão Đường chủ không biết rõ sự thật của nó thì tại hạ cũng không tiện hỏi thêm.

Nhưng..

Nói tới đó, chàng bỗng sầm nét mặt lại nhìn thẳng vào mặt Nhạc Lâm.

Nhạc Lâm vẫn biến sắc mặt luôn luôn, thấy chàng nhìn như vậy lại càng kinh kinh hãi thêm, vội hỏi tiếp :

- Nhưng cái gì?

- Tại hạ muốn nói nếu sau này có liên can đến lão Đường chủ, thì thế nào lão Đường chủ cũng bị lôi cuốn vào tròng của giang hồ, như vậy có phải là oan cho lão Đường chủ không?

- Đường chủ định nói...

- Tại hạ bảo miếng lĩnh ấy có liên can lớn lắm và chủ nhân của nó cũng không phải là tay vừa.

- Chủ nhân của nó là ai thế?

- Phải, chủ nhân của nó là phái Võ Đang và nó là vật chứng của vụ Quy Vân kiếm phổ mất trộm.

- Quy Vân kiếm phổ nào?

- Chẳng lẽ Đường chủ không biết gì đến chuyện phái Võ Đang đã mất trộm cuốn Quy Vân kiếm phổ ư, việc này là một đại sự của võ lâm, mà lão Đường chủ không biết gì ư?

- Tuy lão có phong phanh chuyện này, miếng lĩnh vàng nào có liên can gì đến chuyện ấy.
- Lúc này, tại hạ không có thì giờ nói rõ đầu đuôi câu chuyện nghe, chỉ mong lão Đường chủ tự suy tính lấy.

Thấy chàng nói như vậy Nhạc Lâm hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng.

Quý vị thử nghĩ xem Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm là nhân vật tài ba số một ở bốn tỉnh Tứ Xuyên, Quảng Tây, Vân Nam và Quý Châu, một tay sáng lập ra Ngũ Long hội, ai ai cũng phải tôn kính, người nào cũng phải ngưỡng mộ có bao giờ ông ta bị người khác ở trước mặt giang hồ hét dạy bảo như thế này bao giờ đâu, huống hồ trước mặt mình có những ba mươi mấy thủ hạ nữa, tất nhiên Âu Dương Siêu không có ý định làm cho Nhạc Lâm mất sĩ diện như vậy đâu, nhưng vì chàng đang nóng lòng sốt ruột và cũng vì bức mình nữa, nên mới không suy nghĩ gì cả mà buột miệng nói ra như thế.

Lúc ấy, chàng thấy Nhạc Lâm mặt đỏ bừng, lại tưởng đối phương có ý giấu nên, chàng lại cười nhạt nói tiếp :

- Lão Đường chủ, phái Võ Đang là một danh môn chính phái và đã sáng lập từ mấy trăm năm nay, ta không nên coi chuyện của họ là trò chơi của trẻ con thì hơn.

Nhạc Lâm nghe thấy chàng nói như vậy, càng không sao chịu nhịn được bộ râu bay phất phới và ông ta trợn mắt lên đáp :

- Lão có phải là người sợ việc đâu, danh môn chính phái, cũng không phải là một con hổ ăn thịt người. Âu Dương đường chủ quá cời thường Nhạc mỗ thật.

Âu Dương Siêu lại tưởng đối phương hồ thẹn hóa nên nói thế chàng liền cười nhạt nói tiếp :

- Lúc này, tại hạ không có ý biện bạch với lão Đường chủ, còn việc thứ hai cũng xin lão Đường chủ chỉ giáo thêm.

Nhạc Lâm mặt đang đỏ biến thành trắng bạch, rồi lại biến thành xanh, tức giận đến không sao nói được nổi.

Âu Dương Siêu lại chỉ Giang Mẫn đang ngồi và hỏi tiếp :

- Không hiểu tại sao tiện nội lại có được như thế?
- Việc này...
- Đây là việc của quý đường, tất nhiên lão Đường chủ chẳng thể nào thoát là không biết được.

Nhạc Lâm không sao trả lời được, nhưng rồi lại phải cố gắng, nếu không thì quả thật là một việc rất rõ ràng Giang Mẫn ở trên Côn Sơn mà bảo không biết được, nếu nói là biết cũng không biết rõ lắm, nên làm sao mà thốt nên lời được với Âu Dương Siêu, dù ông ta là người giàu kinh nghiệm giang hồ đến mức nào, cũng không có lời nói nào trả lời được.

Âu Dương Siêu thấy ông ấp úng mãi, chàng nhịn không được. liền cười nhạt một tiếng, mặt nghiêm lại, nói :

- Tại hạ nghe người ta đồn thủ lĩnh của Ngũ Long hội ở Tứ Xuyên là người rất hào phóng và thẳng thắn, sao hôm nay lão Đường chủ lại ấp úng, thiếu hẳn khí khái của một người đàn ông, thôi tại hạ xin rút lui ngay đây.

Nói xong, chàng ẵm Giang Mẫn đang định bỏ đi, Nhạc Lâm đã bước lên một ước lớn tiếng nói :

- Hãy khoan đã.
- Lão Đường chủ còn muốn giữ Âu Dương Siêu tôi ở lại làm chi?
- Lão không có ý ấy.
- Vậy lão Đường chủ còn có việc gì nữa?
- Lão muốn biết rõ câu chuyện này.
- Tại hạ chả nói rõ rồi là gì.
- Âu Đường chủ tưởng là lão hay sao?

Âu Dương Siêu không tin, chỉ cười nhạt thôi. Nhạc Lâm giận dữ giơ tay lên trên không một cái, lớn tiếng nói :

- Âu Dương đường chủ, việc này lão thể nào cũng tìm ra manh mối để Âu Dương Siêu Đường chủ biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

Âu Dương Siêu hỏi lại :

- Theo ý của lão Đường chủ à?

- Mời Âu Dương đường chủ hãy ở lại đây một thời gian ngắn, nhiều lắm là một tháng, ít là mười ngày, thế nào lão cũng điều tra ra chuyện này.
- Nhưng tại hạ không có nhiều thời gian như thế.
- Việc này...
- Trừ phi Ngũ Long hội giữ tại hạ ở lại.

Nhạc Lâm chưa kịp trả lời, thì mười mấy đại hán nọ đã đưa mắt ra hiệu cho chau, rồi cùng rút khí giới ra, một tên trong bọn quát lớn :

- Ngươi trẻ tuổi ngông cuồng quá nổi.

Người thứ hai cũng xen lời nói :

- Nể mặt ngươi cùng trong Nhất Thống giáo, chúng tôi đã nhượng bộ luôn luôn, sao ngươi lại còn dõn ép quá đỗi như thế?

Âu Dương Siêu đang tức giận, thấy mọi người rút khí giới ra như vậy, vội đặt Giang Mẫn xuống ung dung lớn tiếng cười và đáp :

- Các vị nói bảo nhượng bộ luôn luôn, nhưng sự thật các vị đã nói lắm rồi.

Lúc ấy Nhạc Lâm cũng tức giận chịu không nổi, liền quát bảo thủ hạ rằng :

- Không được vô lễ như thế.

Nói xong, ông ta chấp tay chào Âu Dương Siêu nói tiếp :

- Chú em lại đây. Có chuyện gì muốn nói thì cứ nói với lão được rồi Âu Dương Siêu cười khi và đỡ lời :
- Cũng được. Mỗ không định lật mặt nạ này ra đâu nhưng bây giờ bắt buộc mỗ phải hành động vậy.
- Có việc gì chú em cứ nói ra đi.
- Tối hôm qua, tại hạ du ngoạn trong núi, tại sao Tam Thập Lục Thiên Cương lại vô duyên vô cớ vây đánh tại hạ.
- Đó là đất cấm của bốn đường, ai tự tiện vào, thế nào các thủ hạ cũng phải có hành động như vậy.
- Thế không phân biệt được địch hay bạn hay sao?
- Trừ phi khi nào được lão đặc biệt cho phép. Bằng không, ai tự tiện đi sâu vào Quân Sơn cũng đều bị họ ngăn cản như thế hết.
- Lão Đường chủ nói như vậy ai mà tin được.
- Sao chú em lại nói như thế?

Nếu ta ngăn cản, sao họ cơ lén lút lút, đang áo đỏ lại đổi ra áo đen làm chi?

- Hà hà...

Nhạc Lâm cười ha hả một hồi, rồi nói tiếp :

- Chú em thiếu kiến thức lại cứ hay trách người. Người của Ngũ Long hội, mỗi ngày thay đổi một thứ quần áo. Quần áo của họ có năm màu tất cả: xanh, vàng, đỏ, trắng, đen.

Tối hôm trước mặc áo đỏ, tất nhiên hôm sau phải thay áo, như vậy tại sao chú em lại bảo là lén lút lút lút được?

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩn người ra, bụng bảo dạ rằng :

- “Chả lẽ sự thật của họ như thế hay sao?”

Nhưng chàng vẫn cãi bướng và hỏi sang chuyện khác :

- Thế việc của Giang Mẫn thì sao? Lão Đường chủ giải thích như thế nào?

Nhạc Lâm sầm nét mặt lại, quát lớn :

- Việc này không cần can gì đến lão, nhưng đã xảy ra ở Quân Sơn và Nhạc Lâm này xin nhận hết Đường chủ có muốn hỏi cứ việc hỏi lão đi.

Nhạc Lâm xô tay vào áo dài để chuẩn bị.

Âu Dương Siêu cũng tự biết mình người ít thế cô, mà Quân Sơn nằm trên sông hồ Động Đình, nếu không được chủ nhân bằng lòng thì không thể ra nổi chốn này. Vì thế, chàng chấp tay chào và đáp :

- Nếu vậy xin Đường chủ cứ cho biết cách thức như thế nào trước Nhạc Lâm lại ngẩng mặt lên trời, lớn tiếng cười và đáp :
- Nhanh nhẩu lắm. Chúng ta chỉ cần đấu với nhau mười hiệp để phân cao thấp là thôi ngay.
- Chỉ đấu có mười hiệp thôi ư?
- Phải! Bất cứ ai thắng ai bại cũng phải ngừng tay ngay.
- Sau mười hiệp thì sao?
- Nếu trong mười hiệp Đường chủ không được lão, thì Đường chủ cứ việc cai quản Quân sơn này. Từ giờ phút đó trở đi lão sẽ ẩn dật một nơi, không can thiệp đến việc của giang hồ nữa.
- Khỏi cần! Tại hạ không có ý ấy.
- Ý của Đường chủ định sao?
- Nếu trong mười hiệp, tại hạ may mắn đắc thắng, chỉ yêu cầu lão Đường chủ cho thuyền tại hạ đến lầu Hoàng Hạc thôi.
- Giản dị lắm. Lão xin tuân theo ngay.
- Nếu tại hạ thất bại thì sao?
- Lão cũng sẽ tiến đường đến lầu Hoàng Hạc.
- Tại hạ không đi nữa.
- Tại sao lại không đi?
- Tại hạ sẽ ẵm Giang Mẫn nhảy xuống Động Đình ngay.
- Hà hà... Cuộc thách đố này quả thật quá lớn.
- Đó là tại hạ tự nguyện như vậy.
- Được! Lão sẽ hứa cho hai việc.
- Hứa cho tại hạ việc gì nữa?
- Nếu trong mười hiệp, Đường chủ đã nổi Ngũ Hành chương của lão, ngoài việc tiến Đường chủ đi lầu Hoàng Hạc lão còn nhận giúp Đường chủ một việc rất khó khăn.
- Tại hạ không có việc gì khó khăn mà cần Giáo chủ giúp sức hết.
- Người ta ở trên đời không thể nói chuyện như thế được. Ai mà chả có lúc gặp việc khó xử.
- Nhưng ít nhất hiện thời tại hạ chưa gặp một việc gì nan giải cả.
- Lời nói của lão không chỉ vào hiện thời.
- Thế chỉ vào lúc nào?
- Quý hồ lão còn sống ngày nào, việc của Đường chủ khó khăn đến đâu, lão cũng phải làm cho kỳ được, để Đường chủ tới khi thành công mới thôi.
- Việc này...
- Lão đã quyết định như vậy rồi, xin Âu Dương đường chủ ra tay tấn công trước đi.
- Xin mời lão Đường chủ ra tay trước.
- Nếu vậy, lão xin thất lễ trước.

Nhạc Lâm không khiêm nhượng nữa, vừa nói xong liền giơ hữu chương lên dấy mạnh một thế. Một luồng kinh phong mạnh khôn tả, nhắm Âu Dương

Siêu lần át tới.

Âu Dương Siêu không dám khinh thường chưởng lực đối phương, nhưng vẫn không tránh né gì hết chỉ ngẩng mặt lên rú lên một tiếng thật dài, và dồn hết công lực vào hai cánh tay, gió tà chưởng lên làm giảm bớt kinh lực của đối phương, còn hữu chưởng thì đẩy mạnh một thế để chống đỡ sức mạnh của địch lần át tới. “Bùng”, kinh lực của hai người va đụng nhau phát một tiếng kêu như vậy. Thế thứ nhất hai người cùng nửa cân năm lạng, không ai hơn kém hết, và cũng không ai nói nửa lời lại tiếp tục ra đấu với nhau.

Cao thủ đối địch với nhau nhanh như điện chớp chỉ thoáng cái hai người đã đấu được bảy hiệp rồi. Hai người bỗng nhảy lui về phía sau. Nhạc Lâm nhìn vào tay áo của mình thấy đã bị đối phương móc rách, vẻ mặt nhợt nhạt liên quát bảo Tam Thập Lục Thiên Cương rằng :

- Mau phái thuyền tiễn Âu Dương đường chủ đi lâu Hoàng Hạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cuộc hẹn ước tại chùa cổ Quy Nguyên

Trời tháng năm rất nóng bức, nhà nào nhà ấy ngoài cửa đều treo cành sương bồ và lá ngải. Trên sông Trường Giang và Hán Thủy người đứng đông kịt hai bên bờ để xem đua thuyền rồng.

Lúc ấy có một chiếc thuyền rồng đi nhanh như tên, vượt qua các thuyền khác, đằng mũi có một thanh niên mặc áo xanh, trông rất khí khái và mặt đẹp khôn tả, hai mắt cứ liếc nhìn người ở hai bên bờ luôn luôn.

Chàng bỗng phát hiện trong đám đông có một người nào thì phải, liền quay đầu lại nói với người ở trong khoang rằng :

- Phiền hai vị đưa bệnh nhân đến khách tiếm ở cạnh lầu Hoàng Hạc. Tại hạ sẽ theo tới ngay.

Trong khoang có tiếng giọng người ồ ồ đáp :

- Thừa bẩm Âu Dương đường chủ, anh em tiểu nhân phải vội trở về hồ Động Đình ngay.

- Nếu vậy, hai vị cứ đặt bệnh nhân nằm trên thuyền xong đầu đẩy thì hai vị cứ việc về trước đi.

Âu Dương Siêu chưa nói dứt, người đó đã dùng khinh công bay, nhảy thuyền này sang thuyền nọ, chạy về phía Nam nhanh như điện chớp.

Nhưng khi chàng lên tới trên bờ, chàng nhìn quanh ngạc nhiên vì không còn nhìn thấy người nọ nữa rồi.

Chàng suy nghĩ mãi, sau một hồi, lại nghĩ tiếp :

- Chẳng lẽ ta trông thấy lầm chăng? Rõ ràng thấy một người mặc áo xám, tuổi ngoài năm mươi, mặt vàng khè và gầy. Y chẳng là Thiết Chưởng Kim Thành là gì?

Thì ra chàng muốn tìm kiếm Thiết Chưởng Kim Thành. Vì chàng nghe Quyên Quyên nói nên mới biết Giang Mẫn ở đâu, và người bắt cóc nàng là ai. Quyên Quyên chỉ nhìn nhận được có một mình Kim Thành thôi, và chàng nghe thấy Nhạc Lâm nói: “Kim Thành có nghe theo người của Nhất Thống giáo tới Quân Sơn thật”. Chàng đã phát hiện Giang Mẫn ở trên núi Quân Sơn, như vậy Kim Thành là một phi phạm lớn nhất nếu bắt được y thì sẽ rõ nguyên nhân tại sao Giang Mẫn bị bắt cóc liền.

Vì vậy Âu Dương Siêu vừa trông thấy Kim Thành đứng ở trong đám đông, nên chàng vội nhảy lên bờ đuổi theo là thế.

Không ngờ, khi tới nơi lại không thấy tung tích của Kim Thành đâu hết khiến chàng rầu rĩ và thất vọng vô cùng.

Âu Dương Siêu không tìm thấy Kim Thành, nên không đành lòng bụng bảo dạ rằng :

- “Có lẽ người nhiều, y đã lên đi nơi khác rồi cũng nên. Tài ba của y rất tầm thường, nội công cũng rất kém như vậy mắt y sáng sao bằng ta được. Chưa chắc y đã trông thấy ta. Mà dù y có trông thấy ta chẳng nữa, không chắc y đã đủ tài lẩn trốn nhanh như thế được?”

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, và vẫn đưa mắt tìm kiếm hoài. Đột nhiên, chàng nghe thấy phía sau có tiếng người nói :

- A Di Đà Phật. Thí chủ rồi rồi thật. Lại có thí giờ ở đây thưởng thức cuộc đua thuyền rồng như vậy.

Âu Dương Siêu nghe giọng nói của người ấy rất khỏe, liền quay đầu lại nhìn, thì thấy một hòa thượng vạm vỡ đang nhìn mình mỉm cười. Thì ra người đó là môn đồ của phái Thiếu Lâm. Phía sau ông ta còn nhiều người nữa. Không hiểu những vị hòa thượng này đứng sau mình từ hồi nào?

Âu Dương Siêu ngẩn người ra giây lát và chấp tay chào, mỉm cười hỏi :

-...Chưông môn đại sư? Từ khi chia tay đến giờ, vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tuệ Quả đại sư với giọng rầu rĩ, đáp :

- Tiểu thí chủ, Tuệ Quả này đang là kẻ mang tội, xin đừng gọi bản tăng là Chưông môn như thế nữa.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại :

- Quý phái đã thay đổi Chưông môn rồi hay sao?

Tuệ Quả rầu rĩ đáp :

- Chưa?

Âu Dương Siêu càng không hiểu thêm, hỏi tiếp :

- Nếu vậy...

- Kim Cương chân kinh là trọng báu trấn chùa của bốn chùa đã tương truyền hơn nghìn năm rồi nhất đáng bị mất mát như vậy phái Thiếu Lâm chúng tôi không còn mặt mũi nào đứng ở trên giang hồ nữa, và cũng không khác gì giải tán rồi, như vậy làm gì còn có Chưông môn nữa. Cho nên lão tăng mới tự phế chức Chưông môn của mình đi là thế.

Âu Dương Siêu cũng phải đau lòng hộ Tuệ Quả đại sư mà u oán nói tiếp :

- Hà tất đại sư phải tiêu cực như vậy!

- Ít nhất bản tăng cũng phải tỏ rõ lập trường của mình. Nếu phen này không tìm thấy vật báu ấy, thì lão tăng nhất quyết không trở về núi nữa.

- Nếu tìm không thấy Chân kinh của quý phái thì sao?

Âu Dương Siêu vừa nói xong câu đó mới biết là mình lỡ lời và chàng biết Tuệ Quả đại sư thế nào cũng bị kích thích rất lớn.

Nhưng đã trót nói ra rồi, biết làm sao mà thu lại được, nên chàng ân hận hết sức. Ngờ đâu Tuệ Quả đại sư không đếm xỉa tới lời nói đó chỉ nghiêm nét mặt lại, rồi trầm giọng đáp :

- Vấn đề này, các đồng đạo của bản tăng cũng đã nghĩ cách đối phó rồi. Nhân đây bản tăng nói ra cho tiểu thí chủ biết cũng không sao.

Âu Dương Siêu là người trực tính, mồm lại nhanh nhẩu, nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy, liền hỏi tiếp :

- Xếp đặt như thế nào? Có phải là bảy vị Chưông môn khác không?

Tuệ Quả đại sư mặt đang phấn khởi, bỗng biến thành rầu rĩ lắc đầu rồi thùng thảng đáp :

- Tất cả môn hạ của chùa Thiếu Lâm, không phân biệt người đi tu hay người phạm tục, đã hẹn nhau đến hôm rằm tháng tám, tề tập ở núi Ngũ Đài.

- Bàn kế khác phải không?

Tuệ Quả đại sư lắc đầu, vẻ mặt hậm hực. Âu Dương Siêu thấy vậy liền giật mình kinh hãi vội hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ định gây nên tai kiếp giang hồ, phát động một trận đại tàn sát vô lâm chăng?

Tuệ Quả đại sư gơ tay áo lên chùi nước mắt với giọng khàn khàn nói tiếp :

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ chớ có nói như thế. Người tu hành đâu dám tạo nên những tai nghiệp ấy.

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu, lại nói tiếp :

- Ý của đại sư là...

- Xưa nay phái Thiếu Lâm không bao giờ muốn bị lôi cuốn vào việc thị phi của giang hồ.

Như vậy chúng tôi khi nào lại gây nên tai kiếp như thế được. Xin thí chủ cứ yên tâm.

- Nếu vậy...

Bây cao tăng đứng ở đằng sau Tuệ Quả tỏ vẻ không vui.

Một người trong bọn đã gõ mạnh vào cái vỏ một tiếng, rồi vượt qua trước mặt Tuệ Quả đại sư trầm giọng nói :

- Ngông cuồng thật. Sao các ngươi cứ hời hợt như thế mà chi. Việc mất mát Chân kinh là do ngươi gây nên cả.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời, Tuệ Quả đại sư đã phất tay áo quát bảo hòa thượng kia rằng :

- Lúc này không nên như thế!

Nói xong, ông lại từ từ nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Về hậu quả của phái Thiếu Lâm như thế nào, nhân tiện đây lão tăng cũng xin nói cho tiểu thí chủ biết.

Âu Dương Siêu thấy Tuệ Quả đại sư ung dung như vậy tất nhiên chẳng không tiện nổi khùng với hòa thượng họ, nên cố gượng cười thôi.

Tuệ Quả đại sư nói tiếp :

- Vật báu truyền kiếp của phái Thiếu Lâm truyền tới đời này thì bị mất, lão tăng không dám oán ai hết, và đã quyết định tự tử ở trên núi Ngũ Đài để tạ tội với các vị tổ sư về tội làm mất vật báu, và nhục cho môn phái của mình.

Lời nói của lão hòa thượng rất bình thản nhưng Âu Dương Siêu nghe xong liền rung mình đến thoát một cái.

Quý vị nên rõ, mấy trăm năm nay Thiếu Lâm vẫn đứng đầu các môn phái và cũng là đệ nhất danh môn chính phái. Nay người Chương môn vì thế mà chết, thế nào chả gây nên phong ba và khiến vô lâm mang tai kiếp lớn. Vì vậy Âu Dương Siêu đỡ lời :

- Đại sư đức cao vọng trọng như vậy, hà tất phải hy sinh.

Tuệ Quả đại sư không để chàng nói dứt, đã vội xua tay đáp :

- Theo đạo Phật thì các đệ tử không được phép tự tử. Lão tăng phải gỡ hạ sách ấy ra là vạn bất đắc dĩ đấy thôi.

- Nếu vậy đệ tử của quý phái..

- Đệ tử nào?

- Đại sư hy sinh như vậy, tất nhiên là do lòng bỏ tất của nhà Phật mà nên. Nhưng đệ tử của quý phái khi nào lại chịu để yên? Cho nên, dù đại sư có chết nhưng sự rắc rối vẫn không sao tránh khỏi được. Vì vậy tại hạ mong đại sư nghĩ cách khác để tìm lại được cuốn kinh ấy thì hơn.

- Ủa. A Di Đà Phật. Lão tăng chắc không khi nào lại có chuyện như thế đâu.

- Sao đại sư lại bảo là không có chuyện như thế. Lão tăng đã nói: “Đêm hôm rằm tháng tám tất cả đệ tử của phái Thiếu Lâm đều tụ họp ở trên núi Ngũ Đài.”

- Nhân tâm khôn lường.

Tuệ Quả đại sư bỗng rung mình một cái, trầm giọng nói tiếp :

- Tất cả đệ tử của phái Thiếu Lâm không ai muốn sống một cách mất sĩ diện như vậy.

Âu Dương Siêu cả kinh hỏi tiếp :

- Đại sư nói tất cả cùng chết hết ư?

- Phải, do những lớp trẻ tự tử, rồi đến lớn, cứ thế mà tự tử hết, rồi cuối cùng mới đến lão tăng.

- Như vậy là tập thể tự sát phải không?

- Cùng về Tây Thiên, trở về với nguyên chất.

- Xin hỏi quý vị hiện giờ có bao nhiêu đệ tử tất cả?

- Ngót hai vạn người.

- Ồ...

Âu Dương Siêu kinh hãi thất thanh kêu lên một tiếng như vậy, rồi ngẩn người ra hồi lâu mới ấp úng nói tiếp :

- Việc này đại sư nên nghĩ kỹ thì hơn.

Hóa Vũ Thượng Nhân lạnh lùng xen lời nói :

- Thật là nước mắt cá sấu có khác, ngươi...

Tuệ Quả đại sư liền đưa mắt lườm Thượng nhân, không để cho Thượng nhân nói tiếp, rồi quay lại nói với Âu Dương Siêu :

- Không dám thí chủ, Chân kinh của bổn phái bị mất mất Âu Dương thí chủ là người đáng hiềm nghi nhất.

Âu Dương Siêu nghe nói mặt đỏ bừng, vội cướp lời :

- Việc này quả thật không có.

Tuệ Quả cũng cướp lời không cho chàng nói tiếp :

- Theo cảm ứng của lão tăng thì lão tăng cũng nhận thấy việc này không phải do thí chủ làm, vì hôm Chân kinh bị mất, thí chủ quả thật đang làm khách ở trên Thiên Hoa Tiên Lân tại Thiên Sơn.

- Về việc tìm kiếm cuốn Chân kinh này, nếu đại sư có cần gì đến tại hạ, Âu Dương Siêu tôi dù có vào chỗ chết cũng không quản ngại. Như vậy mới gọi là tại hạ đóng góp một chút trách nhiệm với võ lâm.

Tuệ Quả đại sư chấp tay chào và ngó lời cảm ơn :

- Lão tăng xin lãnh được rồi.

Hóa Vũ Thượng Nhân nói tiếp :

- Sư thúc đừng nghe những lời lẽ ngon ngọt của y.

Âu Dương Siêu thấy Thượng nhân cứ chống đối mình hoài như vậy không sao nhịn được liền cãi lại :

- Tuệ Quả đại sư thật là người từ bi hiền hậu, rất hiếm có, còn Thượng nhân cũng là đệ tử của nhà Phật, sao lại nóng nảy đến như thế. Thảo nào cao nhân có câu: Mẹ đẻ chín con, chín người con đều khác nhau. Sở dĩ họ có tâm tính khác nhau như vậy là vì mặt họ không ai giống ai hết.

Thượng nhân thâu cái mỏ lại, tiến lên một bước, định ra tay đấu với Âu Dương Siêu, nhưng Tuệ Quả đại sư ra tay ngăn cản và nói tiếp :

- Hà tất phải đấu với nhau như vậy, để cho những người thường tục phải kinh hãi.

Hóa Vũ sầm nét mặt chín Âu Dương Siêu và nói tiếp :

- Sao lại có sự may mắn đến thế. Có người hẹn Chương môn đến đây đàm luận về cuốn kinh phải không?

Tám người hòa thượng kia hình như cũng ngăn người ra, rồi đồng thanh kêu gọi :

- Sư huynh!

Tuệ Quả đại sư cũng biến sắc mặt lườm Hóa Vũ Thượng Nhân một cái.

Rõ ràng lời nói của Hóa Vũ Thượng Nhân vô hình chung đã lộ bí mật cho Âu Dương Siêu biết là có người hẹn ước với Tuệ Quả đại sư đến đây. Nhưng Tuệ Quả đại sư không muốn cho Âu Dương Siêu hay việc đó, không ngờ lúc này vị sư diệt lại tiết lộ ra rồi.

Âu Dương Siêu là người rất thông minh, sao lại không hiểu chuyện này, nhưng chàng liếc mắt nhìn chín đại cao tăng, rồi nhìn vào mặt Tuệ Quả đại sư mà mỉm cười và hỏi tiếp :

- Có người hẹn ước với đại sư đến Giang Hạ này ư?

Tuệ Quả đại sư mặt đỏ bừng, ho khan một tiếng và đáp :

- Phải có người hẹn ước với lão tăng, canh ba đêm nay có mặt tại đây.

Âu Dương Siêu khoái chí, cười khì và hỏi tiếp :

- Có phải đại sư tưởng người đó là tại hạ phải không?

- Việc này...

Sắc mặt của Tuệ Quả đại sư càng đỏ thêm, ông chỉ nói được có hai tiếng “việc này”, rồi ông ta không sao nói tiếp được nữa, trông vẻ mặt ông ta rất ngượng ngùng.

Âu Dương Siêu thấy mình đoán trúng, nghiêm nét mặt nói :

- Việc mất Chân kinh của quý môn phái tất nhiên không liên can gì đến tại hạ, và cuộc hẹn ước đêm nay lại càng không liên can gì đến tại hạ cả. Nếu đại sư nhận thấy có thể cho tại hạ biết rõ, thì đêm nay tại hạ cũng xin tới đây hoặc canh gác hoặc lược trận hộ. Nếu lão hòa thượng không chịu cho hay thì tại hạ cũng không dám ép vì tại hạ tới Giang Hạ này quả thật có việc khác chứ không phải vì việc này.

Chàng nói thao thao bất tuyệt đến Tuệ Quả đại sư ngượng vô cùng, vội nghẹn ngào nói tiếp :

- Canh ba đêm nay, lão có một cuộc hẹn ước ở chùa Quy Nguyên, nhưng đối phương là ai thì lão chưa biết.

Âu Dương Siêu trịnh trọng hỏi tiếp :

- Chẳng hay đại sư có cho phép tại hạ được có mặt tại đó hay không?

Tuệ Quả đại sư nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Tùy ý thí chủ, nhưng việc của lão tăng tới phó ước đây không tiện cùng đi với người ngoài.

Âu Dương Siêu mỉm cười, đỡ lời :

- Việc này tại hạ hiểu biết lắm. Nếu đại sư phản đối, đến lúc đó tại hạ sẽ ẩn thân một nơi mà tới, quyết không làm liên lụy đến đại sư đâu.

Tuệ Quả đại sư gượng cười một tiếng, chấp tay chào, rồi ra lệnh cho chín đại cao tăng kia quay người đi luôn.

Nói chuyện bấy nhiêu lâu, Âu Dương Siêu biết muốn tìm kiếm Kim Thành quả thật còn khó hơn là bắc thang lên trời. Vì vậy chàng không đi tìm tên họ nữa mà rào bước tới cạnh lầu Hoàng Hạc ngay.

Lúc ấy cuộc đua thuyền đang tới hồi gay cấn nhất, tiếng trống tiếng vỗ tay, tiếng người hò reo vang động cả một góc trời.

Nhưng chàng không còn tâm trí đâu mà đứng lại xem, liền rào căng tới Viễn Lai khách điểm.

Khi tới nơi, chàng hỏi thăm khách điểm đó, không ngờ Giang Mẫn vẫn chưa thấy tới.

Chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng, bụng bảo dạ mắng :

- “Thuận nước xuôi gió như vậy mà đường lối cũng không xa cho lắm, đáng lẽ họ tới nơi rồi mới phải, tại sao?”

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp :

- “Có lẽ vì thuyền ở trên mặt sông quá đông đúc, nhất thời thuyền ấy...”

Nghĩ tới đó, chàng liền bảo phở kỵ sửa soạn cơm nước cho mình mượn một căn phòng rồi vào trong đó an tọa điều sức.

Chờ vận công xong, thì mặt trời đã xế chiều. Tới khi tên phở kỵ đã thắp đèn rồi, mà vẫn không thấy Giang Mẫn đâu hết, chàng chán nản, không còn tâm trí gì mà ăn cơm, liền dặn bảo tên phở kỵ một tiếng, rồi đi ra ven sông tìm kiếm.

Trên bờ sông, thuyền đậu rất nhiều. Chàng nhảy từ thuyền này sang thuyền khác, tìm kiếm từ thuyền một, nhưng không thấy một chiếc thuyền nào là thuyền hồ Động Đình cả.

Chàng liền nghĩ thầm.

- “Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi chăng? Hay là hay tên tiểu mục của phái Động Đình đã giả trò gì ra chăng. Cướp bóc chăng. Nhưng Giang Mẫn không có một đồng xu nhỏ nào trong người. Cường bức chăng. Nhưng Giang Mẫn là người điên cuồng đang cơn mê man ân oán ư. Lại càng vô lý nữa?”

Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ được lý do nào cả, vội vàng trở về khách điểm, nhưng vẫn chưa thấy Giang Mẫn tới.

Chàng lại nghĩ tiếp :

- “Chẳng lẽ hai người họ không nghe rõ lệnh bảo họ đưa đến khách điểm Viễn Lai chăng?”

Nghĩ tới đó, chàng không do dự gì cả, đi lùng khắp các khách điểm ở Giang Hạ nhưng vẫn không thấy tung tích của Giang Mẫn đâu hết. Chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, ngồi đứng không yên. Đang đi quanh phòng thì bỗng nghe thấy tiếng trống vừa gõ hai canh, chàng tạm gác chuyện Giang Mẫn sang bên nài nỉ hân hoan, rồi đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, tiến thẳng về phía chùa Quy Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Sự tranh chấp các môn phái (Thượng)

Chùa Quy Nguyên là một ngôi chùa ở trên Tây Ngạn sông Hán Thủy. Trong lúc đêm khuya, trông ngôi chùa càng lớn rộng và trang nghiêm thêm.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, thấy bốn bề đều yên lặng không có bóng người nào hết.

Chàng đi quanh chùa một vòng cũng không thấy động tĩnh gì cả. Vì chàng không rõ Tuệ Quả đại sư hẹn ước với người nợ ở chỗ nào nên bây giờ không biết đi đâu mà tìm kiếm?

Sau cùng, chàng phi thân lên trên bờ tường rồi vào trong chùa. Đi xuyên qua mấy ngôi điện, thấy ngôi chùa lớn rộng như thế mà không hề có thắp một ngọn đèn nào cả, chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Lúc này đáng lẽ tụng kinh tới, sao hòa thượng ở chùa này lại đi ngủ sớm như thế.

Ngay như đèn trường minh ở trên bàn thờ Phật quanh năm không tắt bao giờ cả?”

Chàng mới nghĩ tới đó đã nghe thấy có tiếng kêu “xoẹt” và ngay cửa chùa đã có bóng một người lướt ra ngoài sân, quay lưng về phía sau chùa. Chàng định đi theo dõi thì lại thấy có sáu cái bóng người nữa lần lượt hiện ra, người nào người ấy đều có võ công thượng thặng, có già, có trẻ, có nam, có nữ và cũng tiến thẳng về phía sau chùa.

Nhận thấy toàn là nhân vật đứng đầu của bảy Đại môn phái, Âu Dương Siêu cả giận, không ản mình nữa mà vụt phi nhanh ra. Thấy có Vô Ảnh Tiên Từ Diên Tây, Âu Dương Siêu nghĩ lại vụ nổ ở trên Thiên Đô phong và mưu kế trên Thiên Đô phong chắc cũng do tên này bày ra, vì vậy, chàng không nể nang chút nào, liền tỏ vẻ khinh thị nói tiếp :

- Hừ! Người nói khéo thật. Đã hẹn ước mà các người không giữ tín, nay đã gặp ở đây khi nào ta lại chịu dễ yên. Ta hỏi các người năm xưa liên tay bức tử cha mẹ ta, món nợ này có nên thanh toán ngay không?

Chàng càng nói càng gào thét hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, nhìn thẳng vào mặt bảy người.

Diên Tây cười khi một tiếng, cất giọng oanh tho thê thê hỏi :

- Chà! Người tự tin có thể thắng nổi bảy người chúng ta sao?

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩng mặt lên trời cả cười.

Tiếng cười vừa dứt, chàng lại chỉ mặt sáu người đàn ông kia mà nói tiếp :

- Diên đại chương môn coi như là đã nhận lời thách đấu của ta rồi. Còn các người đây cũng đều là Chương môn cả, vừa là những nhân vật có tên tuổi, vừa là đàn ông hết thảy.

Thật các người cũng uống là nam nhi đại trượng phu, ngày thường vậy uy như thế nào, khi hữu sự lại rút đầu rút cổ, không bằng một vị nữ lưu. Bà kia còn dám thách thức với ta, còn các người... hà, hà...

Sự thật các người Chương môn đó không phải là sợ công lực của Âu Dương Siêu, vì dù sao cũng là những cao thủ hàng nhất, nếu một đấu với một thì họ không hơn nổi chàng, nhưng nếu liên tay lại đấu với chàng, thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Vậy tại sao bây giờ sáu người ấy lại không muốn đấu với Âu Dương Siêu như thế.

Quý vị nên rõ, người trên giang hồ càng lão luyện bao nhiêu lại càng nhút nhát bấy nhiêu, nhất là những người có tên tuổi thì không bao giờ dám đấu một trận mà mình không chắc thắng, vì lỡ tay một cái thì không thể nào còn ló mặt ra ngoài giang hồ nữa. Trái lại người không có tên tuổi lại càng táo gan hơn, vì người đó dù có thua trận là cũng không ai biết hết. Bảy người này là Chương môn của bảy đại môn phái, thua trận là việc nhỏ nhưng ảnh hưởng đến môn phái lại rất lớn. Hơn nữa, bảy người rất tự phụ, ai cũng không muốn tỏ vẻ hèn nhát và ai cũng không muốn liên tay vây đánh một tiểu bối như vậy để cho thiên hạ phê bình mình. Đồng thời cũng vì bọn họ đuối lý, nên không còn một ai dám ra mặt gánh vác những chuyện đuối lý ấy để cho thiên hạ vô lâm chê cười. Còn một điểm quan trọng hơn nữa là ai cũng không muốn đương đầu trận đấu nào cả, nên người nào người nấy cứ nhìn nhau không ai chịu ra mặt lên tiếng nói tiếp.

Mấy người thấy Âu Dương Siêu bêu xấu mình như vậy mặt đỏ bừng chịu nhịn không nổi.

Sau cùng, Hoành Phủ Siêu múa tít cây thiên trượng và giận dữ quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật. Người khi người quá đổi. Thật không còn coi bề trên vào đâu.

Kiện Tài cũng múa cây Thiết quả Tiên lên, quát lớn :

- Âu Dương Siêu! Ngươi thị cái gì mà dám khinh thường bảy Đại chủng môn của ta như thế.

Tín Hư đạo trưởng cũng múa liếm tiến lên quát lớn :

- Ngươi thật quá ngông cuồng!

Nhạc Công Vỹ cũng rút thanh Long Toàn kiếm ra khỏi bao, quát tháo :

- Bảy người chúng ta xem ngươi có tài ba như thế nào mà lại dám ăn nói ngông cuồng như thế?

Tiếp theo đó, Giá Văn Tín liền giờ cái quạt nan sắt ra, Điền Tây cũng giờ cuốc hoa lên.

Bảy người múa bảy môn khí giới bao vây chặt lấy Âu Dương Siêu người nào người nấy giận dữ nhìn thẳng vào mặt chàng sắp bùng nổ đến nơi.

Ngờ đâu tha hồ cho bảy người Chủng môn tức giận như thế nào Âu Dương Siêu vẫn ung dung như thường, hình như không coi họ vào đâu cả, chàng vẫn kiêu ngạo như thường mà đáp :

- Nếu trước kia các người có thái độ như thế này thì Âu Dương Siêu tôi rất kính phục nhưng bây giờ thì đã muộn rồi, mỗi phải ví các vị như là...

Văn Tín hỏi :

- Ví là cái gì?

Âu Dương Siêu cười khinh miệt đáp :

- Ví các người như là những cây nến không thấp thì không sáng.

Giăng Kiện Tài tức giận, múa cây Thiết quải quát tháo như sấm động :

- Tiểu tử giỏi thật! Hãy coi Thiết Quải này của lão phu.

Nhạc Công Vỹ cũng múa kiếm xông lên tấn công mềm thì quát tháo :

- Ngươi khi người quá đổi!

Âu Dương Siêu vội móc túi lấy ra một lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra phát một cái, cờ báu vừa phát phới, ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người rồi chàng hăng hái nói :

- Lại đây! Các người cứ việc liên tay mà tấn công ta đi.

Chàng chưa nói dứt thì bảy môn khí giới kia đã nhắm người chàng mà tấn công như vũ bão.

Âu Dương Siêu không sợ hãi chút nào, tay múa cờ báu, tay vận nội lực, còn người thì quay tít như con vù, thể cờ và kinh lực của chàng lợi hại khôn tả, khiến cát bụi bay mù mịt và kinh lực như những luồng gió lốc đẩy cho bảy người kia phải lui bước.

Âu Dương Siêu thấy mình mới ra tay có một thế đã đẩy lui được bảy Đại chủng môn, chàng càng hăng hái thêm, múa tít lá cờ báu lớn tiếng kêu gọi :

- Sao các vị lại như đầu hổ đuôi rắn thế này. Cờ báu của tại hạ xưa nay không chịu lộ mặt suông bao giờ. Không biết vị nào có số đen, hãy đến nộp mạng cho lá cờ báu của tại hạ trước.

Nói xong, chàng tiến lên tấn công bảy người kia.

Lúc ấy, bảy người Chủng môn tựa như đương ngồi trên mình hổ, muốn bỏ chạy cũng không được nữa, đành phải múa tít khí giới để bảo vệ bản thân, và mồm của bảy người ấy cứ quát tháo hoài. Nhưng người nào người ấy cảm nghĩ cách giữ thân của mình thôi, chứ không dám mạo hiểm xông lên tấn công.

Âu Dương Siêu thì trái hẳn với họ, liền múa tít lá cờ báu tiến lên mấy bước, đầu lá cờ đâm thẳng vào Văn Tín, góc lá cờ thì cuốn cái cuốc hoa của Điền Tây. Một thế hai thức này thật là thần xuất quỷ nhập.

Văn Tín là người yếu nhất trong bọn bảy người Chủng môn ấy, y thấy mũi cờ của Âu Dương Siêu đâm tới, liền thất thanh la lớn :

- Nguy tai!

Y vội cúi mình nhảy lui về phía sau hơn một trượng, vất vả lắm mới thoát khỏi thế công ấy của đối thủ. Điền Tây không biết cờ báu của Âu Dương Siêu lợi hại như thế nào, thấy Âu Dương Siêu điểm đầu mũi cờ vào Văn Tín, lại thấy Văn Tín thất thanh kêu la, nàng vội múa ngang cái cuốc hoa định giải vây cho người đồng bọn, ngờ đâu vô tình nàng lại đưa cái cuốc hoa tới trước mặt địch thủ.

Âu Dương Siêu liền xoay góc cờ vừa vặn cuộn chặt lấy cán cuốc cửa nàng và chàng trầm giọng quát lớn :

- Buông tay?

- Ôi chà!...

Điền Tây kêu lên mấy tiếng rồi khóc hu hu. Cái cuốc hoa ở trong tay nàng bị bắn ra xa ngoài năm trượng. Nói thì chậm lúc ấy nhanh khôn tả. Cái cuốc hoa của Vô Ảnh Tiên Từ vừa rời khỏi tay, nàng chưa hoàn hồn xong, thì Âu Dương Siêu đã múa tít lá cờ tấn công tới.

Chàng khỏi dùng cờ nữa, giở tay trái ra chộp luôn nàng nọ.

Sáu người Chương môn nọ đang lui về phía sau để giữ cho khỏi bị thương, chưa hoàn hồn xong, đã thấy Điền Tây bị Âu Dương Siêu giở tay ra chộp bắt họ muốn lại cứu cũng không kịp nữa.

Âu Dương Siêu không muốn giết chết Điền Tây chỉ muốn bắt sống nàng để hỏi rõ nàng về vụ đặt thuốc nổ ở trên Thiên Đô phong là do ai chủ trương.

Ngoài ra còn nhiều việc phiền phức khác nữa chàng cũng muốn biết rõ hết, nên chàng không dùng cờ mà chỉ dùng tay chặn bắt nàng là thế. Bằng không dù nàng có xương đồng da sắt cũng không chống đỡ được lá cờ báu kia, và đã bị tan xương nát thịt rồi.

Trong lúc tay Âu Dương Siêu vừa dưng vào áo của Điền Tây thì bỗng nghe thấy tiếng người từ xa vọng tới :

- Thí chủ hãy dừng tay lại.

Âu Dương Siêu đã nhận ra tiếng nói đó là của Tuệ Quả đại sư. Chàng quay đầu lại nhìn đã thấy vị Chương môn của phái Thiếu Lâm cùng chín vị cao tăng đang phi thân tới. Chàng liền ngừng tay và thâu lá cờ báu lại, lui về phía sau bảy thước rồi lạnh lùng nói :

- Hừ! Lần này ta tha thứ cho các ngươi một phen.

Tuệ Quả đại sư vừa tới nơi, niệm câu Phật hiệu, rồi hỏi Điền Tây rằng :

- Điền chương môn có bị kinh hãi không?

Điền Tây mặt đỏ bừng, ngượng nghịu đáp :

- Đa tạ đại sư!

Tuệ Quả đại sư gật đầu mỉm cười rồi quay lại hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Tại sao thí chủ lại tới đây trước và cùng Điền chương môn đấu như vậy?

Âu Dương Siêu đáp :

- Muốn ra tay đấu không phải là tiểu bối, mà là các người này định tái diễn lại bi kịch xấu xa như năm xưa họ đã liên tay áp bức cha mẹ tiểu bối.

Tuệ Quả đại sư chưa kịp hỏi tiếp thì người Chương môn của phái Cống Lai là Giả Văn Tín đã vượt mọi người rồi lên tiếng nói :

- Tuệ Quả đại sư, phen này phải trách đại sư trước mới phải.

Tuệ Quả đại sư không hiểu gì cả, vội cau mày lại hỏi :

- Lão tăng có việc gì không nên không phải mà thí chủ lại oán trách lão tăng như thế?

Văn Tín làm li đáp :

- Chúng tôi mời đại sư tới đây là vì một việc lớn có nên can tới chín đại môn phái chính.

Chuyện này rất kín đáo, không thể để cho người ngoài biết được, tại sao đại sư lại cho người ngoài hay để tới dự vậy?

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận khôn tả, chàng biết Văn Tín bảo người ngoài đó chính là ám chỉ mình, nên chàng không đợi Tuệ Quả đại sư trả lời, đã tiến lên một bước và hỏi :

- Đại trượng phu làm việc gì cũng phải đường hoàng. Vậy việc ngươi định bàn đây là việc gì mà lại phải giấu diếm lén lút như thế?

Văn Tín biết có Tuệ Quả đại sư ở đây thì không bao giờ ông ta lại để cho hai bên đánh nhau đâu. Vì thế, y mới bớt sợ và không do dự đáp :

- Trong võ lâm các môn phái đều có việc cơ mật riêng. Chả lẽ việc nào cũng phải cho người biết hay sao?

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả quát hỏi tiếp :

- Người có biết người trong giang hồ chữ trọng nhất bốn chữ Quang Minh Lỗi Lạc không?

Văn Tín định tâm làm mất sĩ diện Âu Dương Siêu, nên khi thấy chàng nói như vậy, không những không giận lại còn cười :

- Hi hi... Hà hà hà...

Tiếng cười của y nghe rất chói tai, còn khó nghe hơn là tiếng khóc và cũng tựa như là tiếng cú kêu đêm vậy.

Tiếng cười của y vừa dứt, thì y ngoẹo đầu nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Thế nào gọi là môn phái. Có lẽ người cũng không hiểu, điều này cũng không trách người vì người là người không có môn phái. Hà hà hà...

Thời xưa, người trong giang hồ mà bị người ta bảo mình là người không có môn phái, tức là người ta muốn ám chỉ là quân trộm cắp hay là côn đồ, nên lời nói đó còn mỉa mai hơn là chửi thẳng vào mặt.

Vì thế Âu Dương Siêu càng tức giận thêm múa động lá cờ báu, phát mạnh một cái, quất lớn :

- Giả Văn Tín, người muốn chết phải không?

Văn Tín xảo trá thuật nghe nói càng đắc chí vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Người hỏi ta muốn chết ư? Nói như thế mà cũng bị chết hay sao?

Âu Dương Siêu nghiêng răng, quát mắng tiếp :

- Có thật người biết ta là người không có môn phái không?

Văn Tín không chịu lép vế, nhạo báng lại :

- Chẳng hay các hạ là người của bang nào phái nào trong chín phái một bang thế?

- Chẳng lẽ trên giang hồ, ngoài chín phái một bang ấy ra, không còn bang phái nào nữa hay sao?

- Dù sao người cũng phải có căn bản chứ?

- Được! Để ta nói cho người hay.

- Hay lắm, trước mặt tám người Chương môn của tám đại môn phái ở đây, người cứ việc tuyên bố lai lịch của người ra đi, để chúng ta được sáng mắt ra, và để được rộng thêm kiến thức nữa.

Lời nói của Văn Tín thật là mỉa mai, độc ác. Đôi mắt ti hí của y lại còn chớp nháy luôn luôn, vẻ mặt của y trông thật đáng ghét.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, nhưng sự thật trong lòng chàng đã tức giận không nổi, liền trầm giọng nói tiếp :

- Giả Văn Tín! Người hãy lắng tai nghe đây.

Chàng thay đổi hẳn vẻ mặt lẫn giọng nói, mặt chàng lộ đầy gân xanh trông rất hung ác, khiến ai cũng không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sự tranh chấp các môn phái (Hạ)

Tuệ Quả đại sư đứng cạnh đó thấy vậy cũng phải giật mình kinh hãi, khề niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật!

Âu Dương Siêu mặt lộ hung quang, sát khí đằng đằng, giọng nói càng hung ác hơn, chỉ thẳng mặt Văn Tín mà hỏi :

- Nếu ta nói ra được môn phái của ta, thì người sẽ làm sao? Văn Tín cười khì, đáp :

- Cứ nói ra đi! Quý hồ môn phái mà người nói đó, tám đại môn phái này đều công nhận, thì cả mỡ tự nhiên vui lòng chịu phạt ngay. Nhưng nếu người

không nói ra được thì sao?

Âu Dương Siêu hậm hực trả lời :

- Từ giờ trở đi ta rời khỏi Trung Nguyên, và không thù oán các người nữa.

Văn Tín hớn hở, vui mừng, và nói với Tuệ Quả đại sư rằng :

- Đại sư, chính hôm y đã nói ra như thế đấy. Đại sư làm trọng tài hộ cho.

Tuệ Quả đại sư quay lại, nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Hà tất thí chủ phải coi trọng việc ấy như thế.

Lời nói của ông đã tỏ rõ là ông ta rất quan tâm đến Âu Dương Siêu, Văn Trí thấy vậy, xen lời nói :

- Đại sư để mặc cho y nói ra sao.

Âu Dương Siêu tức giận quá hóa cuồng, lớn tiếng nói tiếp :

- Ta là con của Âu Dương Đôn. Thần Kiếm Trần Bát Hoang. Như vậy, có coi là danh môn chính phái không. Và có ai biết ta hay không?

Ngờ đâu Văn Tín đã đoán chắc thế nào chàng cũng nói như vậy liền đỡ lời :

- Âu Dương Đôn tiếng tăm lừng lẫy võ lâm ai ai cũng biết. Nhưng tiếc thay, hồi còn sống y không lập môn phái gì cả, cho nên không thể bảo y là Chương môn hay trưởng của một ban phái.

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩn người ra, đưa mắt nhìn bảy người Chương môn, thấy người nào người nấy đều gật đầu, hình như họ rất phục tài ăn nói của Văn Tín vậy.

Âu Dương Siêu giơ tay phải lên phất cờ báu, còn tay trái thì móc túi lấy cây sáo ngọc ra múa tít và lớn tiếng hỏi :

- Võ lâm Tam tuyệt ai cũng đều biết hết. Với hai vật báu này, vậy ta phải là môn hạ của Tam tuyệt hay không?

Văn Tín lờ mờ chàng một cách rất đều cang và đáp :

- Võ lâm Tam tuyệt chỉ có võ công thâm hậu chứ không thể gọi là môn phái được. Thử hỏi trên giang hồ này có bang phái nào gọi là Tam Tuyệt bang hay Tam Tuyệt phái không?

Bảy người Chương môn kia nghe thấy y nói như vậy đều phì cười.

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, chàng cũng nhận thấy Văn Tín nói có lý, không thể miễn cưỡng được. Nhưng trông mặt của đối phương rất đáng ghét và hình như y không chịu để cho chàng yên thân vậy, nên Văn Trí lại lớn tiếng hỏi tiếp :

- Thế nào? Còn có gì nữa không? Thì giờ rất eo hẹp bốn Chương môn còn bận thương lượng đại sự với Tuệ Quả đại sư.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới việc mới ra đời, liền lớn tiếng hỏi :

- Người đã nghe thấy ai nói Thần Châu tam kiệt chưa? Bắt đầu dương danh ở trên Thiên Tâm trang. Vậy cái tên ấy cũng đủ kêu chứ?

Văn Tín lại cười ha hả, cố ý làm ra chịu không nổi, cứ ôm bụng khò lưng rồi trầm giọng đáp :

- Phải! Thần Châu tam kiệt tiếng tăm lừng lẫy lắm.

Âu Dương Siêu vội cướp lời nói :

- Người biết như vậy là được rồi.

- Nhưng tiếc thay, không ai biết Thần Châu tam kiệt lập trại ở nơi nào? Người là Chương môn, vậy ai là chấp pháp, môn hạ có bao nhiêu người. phân chia bao nhiêu nơi?

Âu Dương Siêu không đợi chờ y nói dứt, lại cướp lời nói tiếp :

- Được, người đừng có nói nhiều nữa. Ta hãy hỏi người có biết Nhất Thống giáo không?

Thấy chàng hỏi như vậy, bảy người Chương môn của bảy đại môn phái đều giật mình kinh hãi, người nào người nấy mặt đều nhợt nhạt há mồm trợn mắt, mãi mãi không nói được nửa lời.

Ngờ đâu Tuệ Quả đại sư lại nghiêm nghị xen lời hỏi :

- Thí chủ cũng có liên quan gì với Nhất Thống giáo đây à?

Âu Dương Siêu lớn tiếng đáp :

- Tại hạ chỉ là Đường chủ của Cháp Pháp đường của Nhất Thống giáo thôi, vậy tại hạ có phải là người của Nhất Thống giáo không? Và Nhất Thống giáo có phải là một đại môn phái hay không?

Tuệ Quả đại sư mỉm cười đáp :

- Ý của lão tăng không nghĩ gì đến chuyện tranh chấp môn phái cả, chỉ phong phanh Nhất Thống giáo quật khởi ở phía Tây bắc, hiện giờ đã tâm rất lớn mà phái Thiếu Lâm chúng tôi vẫn cố tôn chỉ không muốn dây dưa vào những việc máu tanh của giang hồ. Vì vậy mà lão tăng mới không hay biết một tí gì về Nhất Thống giáo cả cho nên mới lên tiếng hỏi như vậy.

Vì thấy Tuệ Quả đại sư vẫn từ tế với mình, và ông ta lại là người đứng đầu nhất trong chín người Chương môn của chín đại môn phái, nên Âu Dương Siêu vẫn kính nể ông ta mấy thành.

Nghe thấy ông ta hỏi như vậy, chàng liền cung kính đáp :

- Tuy tại hạ được mời, nhưng chưa nhận việc. Vì vậy, tại hạ cũng không rõ lắm. Không hiểu...

Chàng chưa nói dứt, thì Giả Văn Tín bỗng đổi sắc mặt đưa mắt ra hiệu cho sáu người Chương môn kia, rồi chớp nháy mấy cái mới nói tiếp :

- Mãi tới hôm nay tại hạ mới biết Âu Dương thiếu hiệp là người của Nhất Thống giáo, và lại còn là một vị Cháp Pháp đường chủ, người có địa vị rất cao quý ở trong giáo nữa. Tại hạ nhận thấy mình thất kính quá. xin thiếu hiệp thứ lỗi cho.

Âu Dương Siêu thấy lúc đầu y làm bộ, bây giờ lại đổi thái độ, tỏ vẻ cung kính như thế tất có dụng ý gì, nhưng thấy bộ mặt nham hiểm của y đã không vui rồi, liền đáp :

- Hừ! Đừng có giờ cái trò đó ra nữa.

Văn Trí rất xảo trá lại thao thao bất tuyệt nói tiếp :

- Không biết Giáo chủ Nhất Thống giáo là ai? Cháp Pháp đường hiện giờ thiết lập ở đâu. Chẳng hay thiếu hiệp có thể cho biết rõ hai vấn đề ấy không để chúng tôi được kính ngưỡng một thể.

Âu Dương Siêu tuy hờn giận người ra nhưng đã thuận mồm trả lời :

- Người thị giả mà dám hỏi vặn như thế?

Mặt chàng hơi ngẩn ra một chút mà không sao qua được mắt của Văn Tín, y nhận thấy sự ước đoán của y không sai, quả thật Âu Dương Siêu không biết Giáo chủ của y là ai hết, vì vậy y thừa cơ hội lại nói tiếp :

- Không phải họ Giả này hỏi vặn đâu. Nhưng cuộc thách đố này quá lớn và lại liên quan đến danh dự của hai ta và thậm chí đến địa vị của võ lâm nữa.

Quả thật Âu Dương Siêu không biết Nhất Thống giáo chủ là ai, chàng lại là người trực tính nên xưa nay không biết giả dối là gì hết, nên mặt đỏ bừng miến cưỡng đáp :

- Người không tin ta là Cháp Pháp đường chủ của Nhất Thống giáo hay sao?

- Đâu dám, nhưng muốn làm cho tại hạ khẫu phục tâm phục thì dầu sao thiếu hiệp cũng phải nói rõ cho tại hạ biết. Bằng không nếu tại hạ không có mặt ở đây người khác mạo nhận là người của phái Cống Lai chẳng lẽ thiếu hiệp cũng tin hay sao?

Y nói rất có nghĩa và rất hợp lý, nhưng sự thật bên trong lại nham hiểm vô cùng.

Âu Dương Siêu cả giận múa lá cờ và cây sáo ngọc lên quát mắng :

- Giả Văn Tín người đều cáng thật.

Chàng định ra tay tấn công luôn. Văn Tín thấy vậy kinh hãi vô cùng vội đưa mắt nhìn Tuệ Quả đại sư tỏ vẻ van lơn và nói :

- Xin đại sư dàn xếp việc này hộ cho.

Tuệ Quả đại sư cau mày lại đáp :

- Việc này khó dàn xếp...

Ông ta chưa nói dứt thì đã có bóng người thấp thoáng bay tới. Trí Thanh trưởng lão người Chương môn của phái Võ Đang đã dẫn mười hai kiếm thủ vai về chữ Nhất lần lượt phi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cuộc đánh cá lớn

Trí Thanh trưởng lão vừa tới nơi đã lên tiếng hỏi Tuệ Quả đại sư rằng :

- Vô lượng thọ Phật đại sư cũng đến đây à. Có phải đến phò ước không?

Tuệ Quả đại sư cũng chấp tay đáp lễ và hỏi lại :

- Đạo trưởng cũng đến đây phò ước à?

Trí Thanh đạo trưởng vâng lời rồi quay lại nói với bảy người Chương môn nọ rằng :

- Bàn đạo giữa đường gặp Thư Hoa Tử chuyện trò một hồi nên tôi chậm một bước khiến quý vị phải đợi chờ lâu như vậy.

Văn Tín thấy Trí Thanh đạo trưởng tới hơn hờ vô cùng, vì y biết lão đạo sĩ Trí Thanh đối với vấn đề môn phái rất có thành kiến và cũng quý trọng những việc xảy ra ở trên giang hồ và lại y là người cố chấp chứ không hiền lành như Tuệ Quả, vì vậy y một mặt chào, một mặt nói :

- Đạo trưởng tới vừa lúc quá, đạo trưởng ra chủ trì công đạo cho chúng tôi vấn đề này.

Nói tới đó không để cho người khác lên tiếng y liền kể chuyện đánh cuộc với Âu Dương Siêu như thế nào cho Trí Thanh đạo trưởng nghe và y hỏi tiếp :

- Đạo trưởng thử nghĩ xem có một môn phái nào lại không đầu óc như thế không? Và có người nào ở trong bốn phái lại không biết Chương môn hay Giáo chủ của mình không?

Trí Thanh đạo trưởng vừa vuốt râu nhìn Âu Dương Siêu vừa nói :

- Thiếu hiệp đã là người của Nhất Thống giáo thì cứ việc nói ra có phải là đỡ nhiều chuyện không?

Lời nói của ông tuy không có ác ý, nhưng sự thật đã làm cho Âu Dương Siêu khó xử và cũng không sao gỡ mặt được và còn ngượng nghịu đáp :

- Xin đạo trưởng đừng có lý tới việc này, tại hạ nhất định không tha thứ tên họ Giả ha đâu.

- Đạo trưởng xem đây, như vậy còn công bằng gì nữa.

Âu Dương Siêu hổ thẹn quá hóa tức giận liền múa lá cờ và cây sáo ngọc giận dữ nói tiếp :

- Ngươi đừng có nói nhiều nữa. Đêm nay ngươi đã tự dẫn thân vào chỗ chết đó.

Nói xong, chàng xông lại định tấn công Văn Tín, nhưng Văn tín đã lui về phía sau Trí Thanh đạo trưởng lớn tiếng nói :

- Hoàn toàn vô lý thị mạnh hiếp người, Giả Văn Tín này tuy không ra gì nhưng cử pháp với nhất bang phải coi trọng hai chữ tín nghĩa.

Lời nói của y tuy nói với Âu Dương Siêu nhưng sự thật thì gián tiếp với Trí Thanh đạo trưởng hay rằng: Trí Thanh đạo trưởng bị y đánh lừa thật, Trí Thanh đạo trưởng vội gờ phát trần lên chống đỡ hộ, ngăn cản không cho Âu Dương Siêu tiến lên rồi nghiêm nghị nói tiếp :

- Âu Dương thiếu hiệp việc trong võ lâm cái gì cũng phải nên giữ lấy chữ tín, hai người đã đánh cuộc với nhau và đã có điều kiện, thì tất nhiên phải theo điều ước hành sự.

Âu Dương Siêu đang định nổi khùng, nhưng chàng nghĩ lại mình và hấn không có thù hằn gì hết, chàng quay lại đáp :

- Đánh cuộc Giả Văn Tín đã thua rồi.

Hắn lại lớn tiếng đáp :

- Thiếu hiệp không nói rõ thì khi nào tôi chịu thua?

Âu Dương Siêu tức đến người run lẩy bẩy lớn tiếng đáp :

- Chẳng lẽ ta là Đường chủ của Nhất Thống giáo mà lại đi giả dối hay sao?

Chàng vừa nói dứt phía đằng xa đã có người lên tiếng :

- Nói bậy nào, sao ngươi lại là người của Nhất Thống giáo được.

Tiếng nói đó nổi lên rất đột ngột, khiến mọi người đều kinh hãi.

Âu Dương Siêu càng hồ thẹn thêm, giận dữ :

- Có giỏi thì hiện thân ra đây mà trả lời với tại hạ.

Trí Thanh đạo trưởng đã nghe ra giọng nói của ai rồi nên vừa cười vừa xen lời nói :

- Lão ăn mày họ Thư kia sao cũng theo dõi đến đây, chúng ta ở đây làm gì có cơm lạnh canh nguội để thí cho ngươi. Ngươi đến làm chi?

- Mỗ đến đây giúp vui cũng được chứ?

Y chưa nói dứt mọi người đã thấy y với Hắc Bạch nhị đồng và Cái bang Bát kiệt phi thân tới.

Thư Kính Nghiêu vừa tới nơi đã nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Người này lạ thật có sẵn Ngũ Kỳ minh chủ quang minh chính đại như thế mà không làm, khiến Ngũ Đại Kỳ chủ đi khắp nơi tìm người mà người lại ở đây tự nhận làm Đường chủ của Nhất Thống giáo. Người không chịu làm đầu gà mà làm đuôi bò như vậy kẻ cũng lạ thật.

Âu Dương Siêu được lão ăn mày nhắc nhở mới nhận thấy mình trong nhất thời mình không nghĩ ra mình là Minh chủ của Ngũ Kỳ minh.

Mọi người nghe thấy hai người nói như vậy cùng kinh hãi kêu lên :

- Nguy tai?

Giả Văn Tín không ngờ người khác lên tiếng đã vội cướp lời :

- Bang chủ, Bang chủ bảo y là Minh chủ của Ngũ Kỳ minh, có gì làm bằng chứng.

Thư Kính Nghiêu không biết cuộc đánh cá của hai người nên cười đáp :

- Có chứ.

- Hừm, Bang chủ chớ có nói đùa nhé!

- Họ Thư này đâu dám nói đùa chuyện lớn lao như thế.

- Tại hạ chưa hề nghe thấy ai nói.

- Đó là bởi bạn không lên Hoàng Sơn phó ước.

- Việc này có liên can gì đến việc phó ước Hoàng Sơn đâu.

- Ở trong Duyệt Phúc khách điểm trên sườn núi Hoàng Sơn Ngũ kỳ Kỳ chủ vui vẻ như thế nào vì bạn không có ở đó thì làm sao được chứng kiến và tất nhiên bạn không biết Âu Dương Siêu thiếu hiệp đây là Minh chủ của Ngũ Kỳ minh như vậy còn trách ai nữa.

- Việc này...

- Thư mỗ không tới đây nói đùa và cũng không phải đặc biệt tặng bốc Âu Dương Siêu thiếu hiệp.

- Xin Bang chủ chớ có hiểu lầm.

- Giả đại chương môn không tin lời nói của ăn mày già họ Thư này hay sao?

- Tất nhiên Giả mỗ phải tin chứ.

- Như vậy hà tất bạn còn phai hỏi thêm như thế làm chi.

Lúc ấy không ai nói năng gì nữa, Tuệ Quả thiền sư lên tiếng nói :

- À phải rồi, ngươi cầm Tam Tuyệt lệnh phù, là Minh chủ của Ngũ Kỳ minh, đây là luật lệ của Võ lâm Tam tuyệt hồi mấy trăm năm về trước. Nếu như

vậy Âu Dương thiếu hiệp phải có Tam Tuyệt lệnh phù ở trong người.

Lúc này Âu Dương Siêu vui vẻ hết sức tựa như chàng vừa nhận được một nén vàng vậy, nghe thấy lão Tuệ Quả nói như vậy vội móc túi lấy ra Tam Tuyệt lệnh phù bóng loáng, giơ ra cho mọi người xem lớn tiếng nói :

- Đây là Tam Tuyệt lệnh phù và cũng là Minh chủ và lời minh thư của lão tiền bối là nhân chứng của tại hạ.

Thư Kính Nghiêu cười khi một tiếng và hỏi :

- Thiếu hiệp là Minh chủ tại sao lại cần phải có người minh chứng như thế?

Âu Dương Siêu liền cười và đáp :

- Chỉ vì tiểu bối đánh cuộc với Giả đại chương môn.

Thư Kính Nghiêu nghe nói khoái chí vô cùng và hỏi :

- Hai người đánh cuộc với nhau như thế nào?

Âu Dương Siêu thùng thảng đáp :

- Nếu tiểu bối thua thì phải rời khỏi Trung Nguyên, rút ra khỏi ngoài võ lâm tất cả các mối thù đều xóa hết.

- Cuộc đánh cá này khá lớn đấy!

- Nếu tiểu bối thắng thì Giả đại chương môn sẽ...

Âu Dương Siêu nói tới đây liền hối hận. Chàng vội nên không lập giấy tờ cụ thể, vì lúc bấy giờ Văn Tín chỉ nói là bị thua sẽ chịu phạt thôi, chứ không nói đến điều kiện bị phạt như thế nào. Bây giờ dù y có chịu thua, nhưng mình biết xử phạt y ra sao. Như vậy có phải là y lợi hơn mình không.

Giả Văn Tín cũng nghĩ tới vấn đề đó, nên y vội lên tiếng nói trước :

- Tại hạ nói qua, nếu bị thua cam tâm chịu xử.

Mọi người kinh nghiệm giang hồ, nghe thấy như vậy đã hiểu được tán thành liền cười và đáp :

- Như vậy cuộc đánh cá này lớn lắm.

Văn Tín hớn hờ nói tiếp :

- Vì Ngũ Kỳ mình năm xưa tại hạ rất kính phục nay sự kính phục ấy cũng coi như một định cuộc...

Cái bang chủ của Cái bang sợ y có quỷ kế định gạt Âu Dương Siêu không chịu phạt ở trong khế ước đi, nên ông ta vội đáp :

- Phải! Nhưng hai chữ chịu phạt liên quan tới vạn nhất Âu Dương minh chủ phạt bạn phải nói ra sự bí mật lớn của võ lâm, mà việc này có mặt các vị tại đây đang nóng lòng biết.

Vậy bạn sẽ nghĩ sao?

Bang chủ của Cái bang khôn ngoan và thông minh dùng lời lẽ này có thể dùng nhắc nhở Âu Dương Siêu vì y sợ Âu Dương Siêu nhất thời không nghĩ ra, nên nói xong ông ta lại còn đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Sự thật Âu Dương Siêu mới nghe thấy Thư Kính Nghiêu nói đã hiểu biết đôi chút rồi, chàng đang ngấm ngầm nghĩ kế làm thế nào không lộ thân tích và cũng làm thế nào để cho Văn Tín khỏi mất sĩ diện.

Còn ý nghĩa của Văn Tín thì trái hẳn chàng, y nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy trong lòng lo âu vô cùng.

Âu Dương Siêu mỉm cười lên tiếng nói :

- Tôi có hai điều phạt tùy Giả đại chương môn muốn lựa chọn điều nào cũng được...

Văn Tín nghe nói cả mừng bụng bảo dạ rằng :

- “Người nêu hai điều như vậy thì dễ cho ta quá, ta có thể lựa chọn việc này nhẹ nhàng và dễ dàng hơn, và cũng khỏi mất sĩ diện với mọi người mới được”.

Nghĩ tới đó, y lại nghĩ tiếp :

- “Không biết thằng nhỏ mới ra đời này có theo lời của lão ăn mày họ Thư mà thi hành không. Nếu y đặt ra hai điều tất nhiên bên trong phải có một điều theo ý kiến của lão ăn mày, khi nào ta lại chịu lựa chọn điều ấy...”

Trong khi Văn Tín đang suy tính thì Âu Dương Siêu đã lên tiếng nói :

- Điều thứ nhất theo ý của Thư lão tiên bối thì xin Giả đại chương môn nhân lúc có các vị tiên bối ở đây mà nói cho tại hạ hay: “Tại sao trên Thiên Đô phong đột nhiên lại bị bùng nổ như thế. Và tại sao bảy vị Chương môn lại đột nhiên mất tích như vậy”. Điều cần nhất là Giả chương môn không được nói dối nửa lời mấy việc này. Giả chương môn đều có mặt trong những trường hợp đó, như vậy không thể nào thoái thác là không biết được.

Thấy chàng nói như vậy, không riêng gì Văn Tín mặt nhợt nhạt như kẻ chết đuối mà cả sáu người Chương môn kia cũng không yên nữa, chỉ có Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là vẫn ung dung như thường thôi. Còn Thư Kính Nghiêu thì hớn hờ mừng thầm.

Âu Dương Siêu hỏi lại Văn Tín thêm một câu nữa :

- Giả đại chương môn nghĩ sao?

Văn Tín khó xử hết sức miễn cưỡng mãi mới gượng hỏi lại được một câu như sau :

- Âu Dương minh chủ xin cho biết điều thứ hai là gì?

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười nói tiếp :

- Điều thứ hai thì dễ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thống nhất võ lâm

Văn Tín mặt méo máo hỏi tiếp :

- Xin Minh chủ cho tại hạ biết rõ điều kiện ấy đi.

Âu Dương Siêu ung dung đáp :

- Điều thứ hai xin Giả đại chương môn đấu với lá cờ của tại hạ một trăm hiệp. Trong trăm hiệp ấy sống chết tùy ở số mạng. Đấu đủ trăm hiệp rồi tại hạ không những không nhắc nhở đến chuyện phạt và còn vui lòng rút ra khỏi Trung Nguyên và không nhắc nhở đến mối thù của cha nữa.

Thấy chàng nói như vậy Văn Tín với sáu người Chương môn ba đứng đơ người ra như tượng gỗ vậy.

Thư Kính Nghiêu thấy Âu Dương Siêu nói như vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Không ngờ thằng nhỏ lại tinh ranh đến như thế. Giả Văn Tín đừng nói là cái quạt rách của y đấu trăm hiệp dù đấu mười hiệp cũng không nổi”.

Y nghĩ như vậy liền xen lời nói :

- Như vậy cũng công bằng lắm và cũng không mất khí phách của võ lâm. Người trong võ lâm bất cứ tranh chấp việc gì thường vẫn đem tài ba thật học ra mà giải quyết.

Lúc ấy mọi người đều yên lặng, không ai dám nói nửa lời.

Âu Dương Siêu đưa lá cờ và sáo ngọc để ra oai, rồi lại nói với Văn Tín tiếp :

- Giả đại chương môn chẳng hay ngại chọn đường nào xin cứ nói đi.

Giả Văn Tín chẳng nói chẳng rằng đứng yên như tượng gỗ không cử động chút nào, nhất thời không khí gây căng vô cùng.

Ngay cả Trí Thanh đạo trưởng lúc mới hưng hăng như vậy mà lúc này cũng phải nhắm mắt làm ngơ tựa như mượn dịp này để dưỡng thân. Lão đạo sĩ cũng không dám nói nửa lời.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và hỏi tiếp :

- Hừ... Thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ hai điều ấy cũng không hợp giọng của ngài hay sao?

Văn Tín bỗng ngẩng mặt lên trời cười gằn hai tiếng, rồi lớn tiếng đáp :

- Hà hà... giỏi thật, Già Văn Tín này uống công lân lộn trên giang hồ mấy chục năm nay, những bạn thân ngày thường lúc thái bình thì bảo cái gì cũng cùng cam khổ công hoạn nạn. Nhưng tới khi hữu sự thì lại làm ngơ hết, đây mới thật là bạn tốt. Hà... hà...

Y nói xong, lại còn quay mặt lại nhìn sáu người Chương môn một cái.

Tuy sáu người Chương môn biết y nói mình, nhưng cứ giả bộ câm điếc đưa mắt nhìn lên trên trời như không nghe thấy gì hết.

Sắc mặt của Văn Tín càng khó coi thêm, y cầm cái quạt nan, tay run run chỉ vào mặt Âu Dương Siêu và hỏi :

- Bạn kia có cho phép tại hạ được thương lượng không?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp :

- Muốn thương lượng như thế nào. Ngài cứ việc lên tiếng nói đi.

Vội giọng khàn khàn Văn Tín xúc động đáp :

- Việc Thiên Đô phong dù tại hạ có hiểu đi chăng nữa cũng muốn nói hết cho bạn nghe, nhưng mong bạn nể mặt tại hạ một chút, cho mỗ được gia hạn thêm một ngày, ngày mai mỗ sẽ thưa cùng ngay.

Âu Dương Siêu lắc đầu thủng thẳng tiếp :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Việc đó có bí mật gì đâu mà ngài không thể nói cho mọi người nghe được tính, tại hạ xưa nay vẫn thế không thích cái trò rụt rè như vậy Văn Tín không ngờ mình đề nghị như thế mà còn mang nhục, liền nghiêng răng dậm chân một cái rồi nói tiếp :

- Được họ Già này đành thí mạng cho ngươi.

Nói xong, múa tít chiếc quạt hơi thở hồng hộc nói tiếp :

- Ngươi cứ ra tay tấn công đi, bọn Chương môn vui lòng tiếp ngươi trăm hiệp.

Hình như tinh thần của y đã rối loạn, vẻ mặt rất gay gắt, chưa ra tay dấu hơi thở đã hồng hộc rồi.

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói :

- Nếu vậy ngươi phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong, chàng múa tít lá cờ, ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người đồng thời tay trái lại giơ cây sáo ngọc lên có tiếng kêu vo vo và có hơi lạnh tỏa ra khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình kinh hãi.

Văn Tín bỗng giơ quạt lên che mặt chỉ để lộ đôi mắt tròn nhìn ngó rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Người khác đã vô tình, Già mỗ hà tất phải giữ nghĩa làm chi, mỗ xin nói hết chuyện Thiên Đô phong cho bạn nghe.

Âu Dương Siêu nghe nói vội thâu thế cờ và sáo lại, đứng lớn tiếng hỏi :

- Như vậy đỡ phải phiền phức.

Văn Tín lớn giọng khàn khàn nói tiếp :

- Hãy khoan đã, Già mỗ muốn đi cả hai con đường mà bạn vừa nói.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng vội hỏi :

- Hai đường nào?

- Mỗ không những nói sự thật ở trên Thiên Đô phong cho bạn nghe mà mỗ còn tiết lộ thêm về vụ mất Chân kinh và Kiếm phổ.

Trí Thanh đạo trưởng nghe thế vội hỏi :

- Nếu tối nay các vị cho biết cuốn Kiếm phổ ấy ở đâu, chẳng những bản đạo rất cảm ơn, mà cả các hậu bối các đệ tử của bốn môn cũng không quên được ân tình này và bốn môn cũng không còn dám ngờ vực Âu Dương thiếu hiệp nữa. Nếu tối nay mà biết được Kiếm phổ đó thất lạc ở đâu mà quý vị chỉ nghe người ta nói thì không dám giấu diếm. Âu Dương thiếu hiệp, trách nhiệm này thuộc về Âu Dương thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp dứt khoát cho.

Người Chương môn của phái Võ Đang nói như vậy, Nhạc Công Vỹ nhất thời không sao bác được lời nói của y và nên tự nhận là đã lấy cuốn Kiếm phổ

ấy, nên y rất ngượng ngập, im lặng một hồi không sao trả lời được, chỉ tròn tròn xoe đôi mắt lên nhìn mà thôi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu thấy Trí Thanh đạo trưởng nhắc tới chuyện Kiếm phổ chàng liền nhớ tới chuyện chàng nhặt được mảnh vải màn bằng nhiều vàng, chàng không muốn nói để chứng minh là vì muốn nghe xem bảy người này nói như thế nào để giải quyết vụ án Chân kinh và Kiếm phổ ấy.

Lúc ấy Công Vỹ không muốn nói rõ sự thật chàng chau mày lại hỏi :

- Tại hạ đã bị dây dưa vào vụ mất song bầu này rồi như vậy tại hạ cũng không phải là người ngoại cuộc. Nhạc chương môn là người đã biết rõ tin tức thì xin cứ nói đi, việc gì mà phải quan ngại đến việc có thêm tại hạ ở đây.

Công Vỹ đang không nghĩ ra được lời nói để trả lời Trí Thanh, thấy chàng nói như vậy liền đáp :

- Việc này không liên can với thiếu hiệp, chúng tôi hẹn Tuệ Quả đại sư và Trí Thanh đạo trưởng hai vị ở đây, có ngờ đâu thiếu hiệp lại tới như thế.
- Đối với người khách đột ngột này sao Nhạc chương môn lại bạc đãi như thế. Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là chủ nhân của hai báu vật ấy còn không giấu diếm tại hạ thì Nhạc chương môn hà tất phải ra lệnh đuổi khách như vậy?

Nhạc Công Vỹ không sao trả lời được hổ thẹn quá tức giận lớn tiếng nói tiếp :

- Người nào cũng có việc riêng của người ấy, thiếu hiệp đừng xen vào vừa quên cả mình là gì, đừng có tưởng dùng thủ đoạn như với Văn Tín mà có thể đối phó nổi bốn Chương môn đâu.

Nói xong, y tung thanh trường kiếm một cái, hình như dọa nạt Âu Dương Siêu vậy.

Âu Dương Siêu cười khi một tiếng mặt tỏ vẻ khinh thị, đồng đặc nói :

- Quý phái lừng danh nhất giang hồ là Thiên Tâm Kiếm, tại hạ đã được lãnh giáo qua pho kiếm trận ấy và nhận thấy kiếm trận ấy không xuất sắc gì cả, dù Nhạc chương môn có cao thâm hơn Tứ kiếm đi chăng nữa, cũng không thể nào làm cho Âu Dương Siêu này hãi sợ.

Nghe nhắc nhở tới chuyện ấy khiến Công Vỹ lại nhớ đến Tứ kiếm đã bị chàng giết chết, y càng tức giận thêm, liền giận dữ quát tháo :

- Tiểu tử này ngông cuồng thật, việc giết chết Thiên Sơn tứ kiếm còn chưa truy cứu, ngươi tưởng ta đã quên rồi hay sao?
- Nhạc chương môn muốn làm gì tại hạ?
- Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, nếu chưa thấy báo là thời giờ chưa tới đây thôi.
- Nhạc chương môn định chờ tới bao giờ mới là đúng lúc?
- Muốn lúc nào cũng được.
- Lúc ấy là bao giờ chứ?

Âu Dương Siêu vừa nói xong, mặt đã biến sắc, phát lá cờ báu một cái, đã phi thân tới chỗ cách Công Vỹ chừng hai trượng rồi đứng yên trông rất oai nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ngưng huyết định khí

Âu Dương Siêu phát lá cờ báu một cái, đã lướt tới gần Công Vỹ, mọi người thấy trận đấu sắp đổ máu đến nơi.

Nhưng Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng đã song song nhảy tới giữa hai người, và giơ tay lên ngăn cản không để cho hai người đấu với nhau.

Tuệ Quả đại sư niệm câu Phật hiệu rồi nói :

- A Di Đà Phật! Âu Dương thí chủ có việc gì cứ việc thông thả mà nói.

Trí Thanh đạo trưởng cũng lên tiếng :

- Việc gì cũng có thể thương lượng được, hà tất phải dụng võ như thế Công Vỹ thấy hai đại môn sư cùng ra mặt can thiệp, y mới bớt hoảng sợ và lớn tiếng nói tiếp :

- Thị tài hành hung. Nhạc Công Vỹ này không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, có bao giờ sợ hãi ai đâu.

Âu Dương Siêu thâm lá cờ lại trong lòng không phục, hậm hực lên tiếng :

- Tối hôm nay, ai mà không chịu nói rõ Chân kinh của phái Thiếu Lâm, Kiếm phổ của phái Võ Đang ở đâu thì Âu Dương Siêu này nhất định không chịu dễ yên cho kẻ đó.

Công Vỹ rung mình lạnh hải, y biết Âu Dương Siêu nói được là làm được. Y hồi hận vừa rồi mình không nên lên tiếng nói như vậy nhưng y đã nghĩ ra được một kế, không thêm lý tới lời nói của Âu Dương Siêu mà quay lại nói với Hoàng Phủ Siêu, người Chương môn của phái Côn Luân rằng :

- Hoàng Phủ huynh. Huynh với phái Võ Đang liên can rất mật thiết. Việc này nên xử trí như thế nào. Tiểu đệ hoàn toàn nghe lời chỉ bảo của huynh đây.

Hoàng Phủ Siêu sao lại không hiểu ý nghĩa lời nói của Công Vỹ nhưng y biết đối phương định gán vấn đề khó khăn ấy cho mình chứ có phải là bảo mình ra ý kiến gì đâu, rõ ràng là y muốn bảo mình ra mặt đối phó với Âu Dương Siêu thì đúng hơn.

Y biết rõ dụng ý của Công Vỹ rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ ung dung mà đáp :

- Lão già nua, lắm cầm. Nhạc huynh cứ quyết định lấy thì hơn.

Nói xong y chống cây thiết trượng xuống đất, ngồi xếp bằng tròn, nhắm vận công điều khí.

Thế là Nhạc Công Vỹ không sao thoái thoát được nữa. Y lại đưa mắt liếc nhìn năm người nọ đứng ở phía bên kia.

Lúc ấy Già Văn Tín đã tựa như con gà chọi vừa chọi thua đang nản chí đứng tựa gốc cây cổ thụ hai mắt nhìn thẳng lên trời.

Còn những người kia thì Tinh Hư đạo sư, Chương môn của phái Thanh Thành, vừa rồi đã bị cờ bấu của Âu Dương Siêu quét phải, tuy chưa bị thương, nhưng cũng đã chán nản, ngồi xếp bằng tròn ở đằng xa. Ngoài ra, Giang Kiện Tài, Chương môn phái Hoa Sơn, Tinh Không hòa thượng, Chương môn của phái Không Động ba người đang đứng ngăn người ra ở cạnh đó, y nhận thấy ba người ấy chả hơn gì mình, hà tất phải cầu đến họ giúp sức làm chi. Vậy y mới đánh liều lớn bước tiến tới trước mặt Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng mà hăng hái lớn tiếng nói :

- Nếu hai vị đã ra mặt như vậy tại hạ bị bắt ép, nên tại hạ chả phải quản ngại là gì nữa.

Tuệ Quả đại sư thấy sắc mặt của y bỗng biến đổi hẳn cũng ngạc nhiên, nói tiếp :

- Nhạc chương môn! Ai bắt ép Chương môn thế. Bần tăng có bắt ép gì Chương môn đâu.

Trí Thanh đạo trưởng cũng cười lời nói :

- Bần đạo cũng không có ý định ấy. Tối hôm nay bần đạo tới đây cũng là do nhã ý của bảy vị chứ không phải là tại phái Võ Đang vô sự sinh phi.

Công Vỹ nghe hai người nói xong, liền sầm nét mặt lại hỏi :

- Như vậy, hai vị hà tất phải giữ Âu Dương Siêu ở lại.

Tuệ Quả đại sư mỉm cười đáp :

- Nhạc chương môn chớ có trách lầm Trí Thanh đạo trưởng, vì việc này rất có liên quan tới Âu Dương thí chủ.

Công Vỹ giả bộ cười nói tiếp :

- Hà hà, phải rồi? Thảo nào đại sư cho y biết thì giờ và chỗ hẹn ước của chúng ta.

Tuệ Quả đại sư vội đỡ lời :

- Không phải thế. Việc Chân kinh của bốn môn, lão đã điều tra rõ quả không việc gì đến Âu Dương Siêu thí chủ, cho nên Âu Dương Siêu thí chủ có mặt ở đây hay không, không việc gì đến phái Thiếu Lâm cả.

Trí Thanh đạo trưởng là tưởng Tuệ Quả đại sư định đổ việc này vào đầu mình, liền tùm ti cười và nói tiếp :

- Nếu vậy, Chân kinh của quý chùa bị mất trộm đã điều tra ra ai lấy rồi phải không?

Hay là tìm thấy rồi?

Lão đạo sĩ đoán chắc Tuệ Quả đại sư vẫn chưa điều tra ra việc mất Chân kinh ấy, bằng không tối hôm nay lão hòa thượng cũng chẳng cần phải tới đây phó ước. Lão hòa thượng chưa điều tra ra manh mối thì tất nhiên Âu Dương Siêu vẫn còn bị hiềm nghi.

Ngờ đâu Tuệ Quả đại sư lại không giấu diếm gì hết, mà nói toạc ngay ra rằng :

- Tuy bản tăng chưa tìm thấy Chân kinh và cũng chưa biết là ai đã lấy trộm nhưng nhất định không phải là Âu Dương thí chủ đây. Việc này bản tăng có thể tin được.
- Có gì làm bằng có?
- Bản tăng đã gặp Băng Phách phu nhân rồi.
- Ô! Bà ta nói sao?
- Ngay hôm Kim Cương chân kinh của tệt chùa bị thất lạc, thì Âu Dương thí chủ đang ở trên Thịnh Sơn làm khách thật. Như vậy làm sao mà nghi ngờ Âu Dương thí chủ được?
- Có thật không?
- Khi nào bản tăng lại tự lừa dối mình, và còn lừa dối người như thế. Và Băng Phách phu nhân cũng không bao giờ nói dối bản tăng cả.
- Nếu vậy, việc Kiểm phở của bốn môn cũng không liên can gì đến Âu Dương thí chủ hết.
- Phải? Vật báu của chúng ta mất hôm trước hôm sau Âu Dương thí chủ mới từ giả Băng Phách phu nhân. Như vậy ắt không phải là Âu Dương thí chủ rồi.

Công Vỹ nghe nói, vội cướp lời nói tiếp :

- Như vậy đủ thấy Âu Dương Siêu không cần có mặt ở đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sự tranh chấp các môn phái

Trí Thanh đạo trưởng chưa kịp trả lời thì Âu Dương Siêu đã xen lời nói tiếp :

- Dù người nói khôn khéo đến đâu, tới hôm nay ta cũng phải ở lại đây để biết ra chuyện. Còn việc đi hay không là quyền ở chúng ta. Có bản lĩnh cứ việc đuổi ta đi, bằng không ta nhất định không đi đâu.

Trí Thanh đạo trưởng sợ Công Vỹ ương ngạnh, không chịu nói rõ cuốn Kiểm phở hiện nay ở đâu, liền thay đổi ý kiến, và rút kiếm ra khỏi bao nói :

- Việc này đã không liên can đến thiếu hiệp, thì xin thiếu hiệp hãy nên đi trước một bước.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và hỏi lại :

- Sao đạo trưởng lại biết việc này không liên can đến mỗ.

Trí Thanh đạo trưởng nghe nói lớn tiếng đáp :

- Băng Phách phu nhân không bao giờ nói dối Tuệ Quả đại sư và Tuệ Quả đại sư cũng không bao giờ nói dối bản đạo. Cho nên việc Kiểm phở của bốn môn từ nay trở đi bản đạo không dám làm phiền thiếu hiệp nữa, xin thiếu hiệp cứ yên tâm.

Âu Dương Siêu lại cười và hỏi tiếp :

- Đạo trưởng nói thật hay nói dối tại hạ thế?

- Bản đạo quyết không nói đùa.

- Đừng có hời hện nhé.

- Việc gì mà bản đạo phải hời hện.

- Như vậy thì tốt lắm.

- Nếu vậy thì thiếu hiệp hãy đi trước một bước.

- Mỗ có một vật này muốn để đạo trưởng qua mắt xem xong thì tại hạ đi ngay.

- Mời đạo trưởng cứ xem đây.

Âu Dương Siêu nói xong, móc túi lấy miếng lĩnh vải màn màu vàng ra, miếng lĩnh này chàng lượm được ở trong phòng khách trên Côn Sơn rồi thuận tay ném cho Trí Thanh đạo trưởng, miếng lĩnh mềm nhũn như thế mà chàng dùng nội lực ném ra tựa như mảnh sắt mỏng tà tà phi tới trước mặt đạo trưởng vậy.

Trí Thanh đạo trưởng vì ánh sáng sao mờ mờ nên chưa trông thấy rõ vật đó là vật gì Chỉ thấy một miếng gì óng ánh màu vàng nhắm mình phi tới, hai người đứng cách nhau không xa, lão đạo sĩ trong lòng hơi kinh hoảng vội né sang bên giờ phát trần lên khua mạnh một cái, chân thì đứng lấy tấn như chống đối với một kẻ đại địch vậy.

Không ngờ phát trần của ông tà va chạm vào vật đó thấy mềm mại như miếng vải vội khẽ đỡ luôn và nhìn mới hay là miếng lĩnh vàng, ông ta liền biến sắc về mặt rất gầy cấn thất thanh kêu la :

- Đây là miếng lĩnh của tấm màn ở khâm thờ của bốn môn, việc này...

Mười hai kiếm thủ của phái Võ Đang thoát tiên thấy Âu Dương Siêu ném ra một vật lại tưởng chàng dùng ám khí ném người Chương môn của mình. Nên người nào người nấy đã rút kiếm ra khỏi bao định xông lên bao vây chàng. Nhưng bấy giờ thấy người Chương môn thất thanh kêu la ai nấy lại càng hồi hộp nhảy xổ lại định tấn công.

Nhưng Âu Dương Siêu rất dũng dưng đưa mắt nhìn Trí Thanh đạo trưởng với giọng khiêu khích hỏi :

- Đạo trưởng đã xem rõ rồi chứ. Thôi tại hạ cũng chẳng muốn ở lại nơi đây nữa. Xin chào đạo trưởng hẹn dịp khác tại kiến.

Vừa nói xong chữ kiến chàng đã lướt đi liền.

- Hãy khoan!

Trí Thanh đạo trưởng vừa kêu gọi vừa phi thân tới ngăn cản lối đi của chàng rồi của phát trần ra và hỏi :

- Xin thiếu hiệp hãy khoan bước, chẳng hay miếng lĩnh vải màn này là... là...

Khi đạo sĩ quát hỏi, Âu Dương Siêu đã biết trước thế nào đối phương cũng sẽ hỏi như thế rồi, nên chàng không thấy ngạc nhiên chút nào vì chàng định đi như thế là giả bộ đẩy thôi. Nên Trí Thanh mới giữ chàng ở lại được, bằng chàng giờ tuyệt đỉnh khinh công ra thì làm sao mà ngăn cản nổi chàng.

Tuệ Quả đại sư các người đều ngờ ngác nhìn, không hiểu hai người đang làm gì. Nhất là Nhạc Công Vỹ người Chương môn của phái Hoa Sơn thấy Âu Dương Siêu định đi trong lòng đã mừng thầm và bụng bảo dạ rằng :

- Sĩ diện của ta kẻ cũng lớn đấy, sau này ta thế nào cũng phải khoe khoang với bảy Đại chương môn.

Không ngờ y lại thấy Trí Thanh đạo trưởng thay lòng đổi dạ bỗng giữ Âu Dương Siêu ở lại, y không sao nhìn được liền lớn tiếng nói :

- Trí Thanh đạo trưởng hà tất...

Trí Thanh đạo trưởng có thèm nghe Công Vỹ nói gì đâu, ông ta chỉ vội gọi Âu Dương Siêu mà nói rằng :

- Thiếu hiệp thấy miếng lĩnh này ở đâu, xin cho bản đạo biết bản đạo cảm ơn vô cùng.

Âu Dương Siêu tùm tùm cười đáp :

- Người Chương môn chẳng nói rồi là gì, bảo tại hạ sớm rời khỏi nơi này mà.

Trí Thanh đạo trưởng mặt đỏ bừng ngáp ngừng nói tiếp :

- Bản đạo không biết trong người thiếu hiệp có mang theo miếng vải màn này.

Âu Dương Siêu cũng không biết rõ lai lịch của miếng lụa này nên chàng cũng không theo đúng sự thật mà trả lời đạo sĩ :

- Sự thật tại hạ cũng không biết rõ lai lịch của miếng lĩnh này.

Trí Thanh đạo trưởng không hỏi vội nói tiếp :

- Vừa rồi là bản đạo hiểu lầm xin thiếu hiệp miễn thứ cho.

Âu Dương Siêu càng tỏ vẻ không yên vội giải thích rằng :

- Tái hạ lượm được, còn ai bỏ rơi tại đó thì tại hạ không biết rõ.

Lời nói của chàng rất trấn tĩnh, Trí Thanh đạo trưởng tin cũng không được nhưng lại không tin nên y chỉ rầu rĩ nói tiếp :

- Âu Dương thiếu hiệp không chịu nói bần đạo cũng đành chịu thôi.

Âu Dương Siêu thấy người Chương môn đức cao vọng trọng, vẻ mặt buồn rầu như thế trong lòng không yên, liền chỉ Nhạc Công Vỹ và hỏi :

- Đạo chương cứ việc hỏi y là biết rõ liền, hà tất phải buồn rầu như thế làm chi.

Trí Thanh đạo trưởng u oán lắc đầu đáp :

- Lời nói của họ chưa chắc đã là sự thật, thiếu hiệp có miếng lĩnh này mà còn không biết rõ, huống hồ còn đồn đại rất nhiều về hai vật báu của hai phái bị mất.

Âu Dương Siêu lại nói tiếp :

- Vì việc này mà bọn y đã hẹn ước các vị Chương môn tới đây tất phải có tin tức rất đáng tin cậy chúng mới hẹn ước hai vị như thế.

Trí Thanh đạo trưởng cầm cây phát trần vào sau gáy rồi cẩn thận gấp miếng lĩnh vàng ấy lại mặt u oán nói tiếp :

- Mời thiếu hiệp lên đường đi, miếng lĩnh vải màn này đã trở về được Võ Đang, như vậy thiếu hiệp đã ân huệ với phái Võ Đang chúng tôi rồi, chờ khi nào bần đạo tìm được cuốn Kiếm phổ ấy sẽ đến cảm tạ thiếu hiệp.

Âu Dương Siêu thấy Trí Thanh đạo trưởng nói một cách chí thành như vậy giọng nói rất ai oán chàng cũng cảm động hết sức liền nhún vai một cái người đã đi xa hơn trượng không thấy chàng dùng sức gì cả nháy mắt đã tới cạnh Công Vỹ rồi.

Nói thì chậm lúc ấy nhanh khôn tả. Mọi người chỉ nghe thấy kêu ối cha một tiếng..

Công Vỹ la lớn như vậy rồi biến sắc mặt người run lấy bầy, thì ra cổ tay trái của y đã bị Âu Dương Siêu nắm chặt, người y không còn một chút hơi sức nào tựa như đã bị phế vậy.

Âu Dương Siêu bắt cổ tay Công Vỹ một cách bất ngờ, nên y không sao trốn tránh vào đâu được, rồi chàng lớn tiếng quát hỏi :

- Nhạc Công Vỹ, ngươi không chịu uống rượu mời mà lại uống rượu nhạt phải không?

Lúc ấy Nhạc Công Vỹ mặt nhợt nhạt, nhưng dù sao y cũng là một Chương môn của một phái nên khi nào y chịu van lơn, vì thế y cố chịu đau đớn và nói :

- Tán công lên ám hại ngầm như thế dù ngươi có hủy bỏn Chương môn đi chẳng nữa bỏn Chương môn cũng bất chấp nhưng cũng đủ để cho thiên hạ võ lâm thấy ngươi là kẻ ác độc và không biết giữ lễ phép quy củ của giang hồ như thế nào?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm. Tay hơi dùng sức bóp một cái, mồm thì quát hỏi thêm :

- Nhạc Công Vỹ, ngươi đừng có nói khích ta, nếu tối hôm nay ngươi không chịu nói rõ Chân kinh và Kiếm phổ của phái Thiếu Lâm và Võ Đang ở đâu thì đừng có hòng sống sót.

Chàng chỉ khẽ bóp một cái thôi Nhạc Công Vỹ đã toát mồ hôi lạnh ra như tắm. Y vẫn cố ngiên răng chịu đựng, khiến hai hàm răng y cứ kêu cồm cộp, đôi ngươi của y lòi ra và người cũng run lấy bầy thêm đủ thấy y đau đớn đến như thế nào rồi. Sự đau đớn của y như vậy đủ thấy còn khó chịu hơn là bị giết chết.

Những người có mặt tại đó đều rùng mình kinh hãi, nhưng không ai dám xen lời vào.

Chỉ có Tuệ Quả đại sư lăm li chấp tay vái chào và niệm một tiếng Phật hiệu rồi từ từ tiến lên nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Tiểu thí chủ. Ngưng Huyết Định Khí một thủ pháp mà trong võ lâm rất ít dùng tới, nội công của tiểu thí chủ cao siêu như thế Nhạc chương môn chịu sao nổi.

Ngưng Huyết Định Khí là một thủ pháp tàn nhẫn không kém gì Phân Tâm Thố Cốt, khiến cho đối phương máu chảy tắc nghẽn, chân khí ngưng đặc rồi dồn huyết khí của đối phương nửa chết nửa sống và chỉ chịu đựng hơn một tiếng đồng hồ là võ công sẽ mất hết và suốt đời tàn phế đau khổ khôn tả.

Công Vỹ tuy là Chương môn của phái Thiên Sơn, nhưng y cũng không sao chịu nổi áp lực của cái thủ pháp nặng nề ấy nên cũng đau khổ tột độ.

Trí Thanh đạo trưởng cũng vội chạy lại cúi đầu nói :

- Thiếu hiệp làm ơn nương tay một chút, việc này nên để Thiếu Lâm với Võ Đang chúng tôi tự can thiệp lấy.

Âu Dương Siêu mới nguôi cơn giận, liền đẩy mạnh Công Vỹ một cái, mồm thì quát lớn :

- Đi!

Công Vỹ đã bị một luồng gió mạnh đẩy đi, người y tựa như một chiếc điều đứt dây bắn lên trên cao và xa ngoài ba trượng mới rớt xuống, ai ai cũng yên trí phen này thì y thế nào cũng cụt tay gãy chân.

Mọi người chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, Thụ Kính Nghiêu Bang chủ của Cái bang đã quát lớn :

- Không nên làm như thế?

Tiếng y chưa dứt thì người đã tới nơi vội đưa tay đỡ lấy Công Vỹ vào lòng, lúc ấy người của Công Vỹ chỉ cách mặt đất chừng hai ba thước thôi. Bang chủ của Cái bang quả thực lợi hại tới vừa đúng lúc đỡ được Công Vỹ một cách khéo léo nên người Chương môn của phái Thiên Sơn mới khỏi toi mạng.

Các người có mặt tại đó đều toát mồ hôi lạnh ra và cũng kính phục tài ba của Thụ Kính Nghiêu vô cùng, ai nấy đều vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Kính Nghiêu thở nhẹ một tiếng, lắc đầu mấy cái bụng bảo dạ rằng :

- “Nguy hiểm thực!”

Lúc ấy sắc mặt của ông ta mới trở lại bình thường.

Sở dĩ Kính Nghiêu ra tay cứu Công Vỹ là vì thấy một người Chương môn bị chết như thế quả thực là một sự di hận rất lớn nhưng còn điều quan trọng hơn nữa nếu Công Vỹ chết thì công chuyện ở nơi đây làm sao mà kết thúc được. Vì vậy ông ta đặt Công Vỹ xuống đất rồi từ từ nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Lão đệ nóng nảy thực, và sát kiếp cũng quá lớn, một chút hà tất phải vô duyên vô cớ mà giết chết người như vậy.

Nếu người khác nói những lời đó thì Âu Dương Siêu nhất định không chịu, nhưng đối với Kính Nghiêu chàng đã có cảm tình từ lâu, nên hai má chàng đỏ bừng và khẽ đáp lại :

- Tiền bối, điều này có liên quan tới bản thân của tiểu bối cho nên bắt buộc tiểu bối ra tay như vậy.

Kính Nghiêu nghe nói trợn to đôi mắt lên thắc mắc hỏi :

- Sao lại có liên quan tới lão đệ?

Âu Dương Siêu chưa nguôi cơn giận hậm hực đáp :

- Tiền bối có còn nhớ sau khi Thiếu Lâm với Võ Đang bị mất Chân kinh và Kiếm phổ không? Họ đã đồn là tiểu đệ lấy là gì! Tiếp theo đó đệ tử của bảy phái ở trên giang hồ đồng bị giết hại một lúc, người nào cũng bảo những nạn nhân đó là Âu Dương Siêu này giết chết. Bây giờ bảy vị Chương môn đã biết Chân kinh và Kiếm phổ rồi tất nhiên phải tìm ra được hung thủ đã giết chết những kẻ vô tội ấy. Tiền bối thử nghĩ xem việc này tiểu bối làm sao mà không can thiệp vào được Chàng thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi lại rất thông minh và có chính nghĩa nữa nên không riêng gì Kính Nghiêu gật đầu cho là phải mà Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng cũng cảm thấy lời nói của chàng rất có lý.

Âu Dương Siêu vẫn tức giận nói tiếp :

- Song hận của Thiếu Lâm và Võ Đang có liên quan tới chính thống của võ lâm tương lai, nếu để lạc vào tay những kẻ gian tà sau này sẽ nguy hại không ít. Tuy không biết chuyện đó xảy ra xa hay gần, nhưng kẻ lấy hai vật báu đó sẽ mạo danh của tiểu bối viết chữ đề lại để vu oan giá họa, như vậy Âu Dương Siêu tôi khi nào chịu buông thả cho y.

Kính Nghiêu, Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng ba người chưa kịp trả lời thì Nhạc Công Vỹ, Chương môn của phái Thiên Sơn đứng dậy lớn tiếng thõn thức nói :

- Được! Để ta nói ra xem ngươi có gan đi kiếm y không nào?

Âu Dương Siêu ưỡn ngực lớn tiếng đáp :

- Dù y có ba đầu sáu tay thì Âu Dương Siêu cũng phải đi kiếm cho được y, nếu không bắt y xưng tội thì từ nay Âu Dương Siêu không gặp người chín phái một bang nữa.

Công Vỹ cười về ác ý rồi thùng thảng nói :

- Ngươi nói như thế đấy nhé? Ai ai cũng đều nghe thấy hết.

Âu Dương Siêu cương quyết đáp :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Công Vỹ ngẩng mặt lên vừa cười vừa đáp :

- Được Chân kinh và Kiếm phổ của Thiếu Lâm và Võ Đang đều lọt vào tay của Nhất Thống giáo chủ rồi. Nếu người có tài ba thì cứ việc đi kiếm y mà trả mỗi thù đã mạo danh người để lấy trộm hai vật báu đó đi.

Mọi người nghe thấy nói như vậy đều rung mình kinh hãi.

Âu Dương Siêu lại càng kinh ngạc thêm vội hỏi tiếp :

- Hiện giờ y ở đâu?

- Ta không lừa dối ai hết... hiện giờ y ở... ở...

Mọi người liền thấy một luồng ánh sáng bạc thấp thoáng, máu tươi bắn tung ra như mưa, Công Vỹ chưa nói dứt đã rú lên một tiếng thảm khóc rồi ngã lăn ra chết tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hắc y cương hán

Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột khiến tất cả mọi người chưa trông thấy rõ thì đã thấy Công Vỹ bị giết chết rồi.

Âu Dương Siêu mắt sáng hơn người, nhưng chàng cũng chỉ trông thấy luồng ánh sáng đã từ trong động đá ở bên phía trái bay ra thôi, nên chàng không do dự gì cả liền phi thân về phía đó mồm thì quát :

- Ai đó?

Lúc ấy bóng người chạy loạn xạ, tiếng quát tháo ồn ào, quần hùng cũng theo sau chàng tiến thẳng về phía đó. Cục diện hỗn loạn khôn tả. Vì Âu Dương Siêu biết trước và thân pháp lại nhanh, nên chàng một mình dẫn đầu đi trước, dưới ánh sáng sao mờ chàng trông thấy một cái bóng người rất cao và vạm vỡ chạy rất nhanh tiến thẳng vào trong bụi gai, chỉ thấy y nhảy nhót mấy cái đã đi xa được ba mươi trượng, khi nào chàng để cho người đó tẩu thoát, liền giờ hết sức khinh công ra đuổi theo.

Hình như hung thủ đã sử dụng môn khinh công Lưu Tinh quá độ nên nhanh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải kinh hãi, vì phần là trong lúc cốt yếu nhất người này lại hạ độc thủ giết mất Công Vỹ, rõ ràng người đó với việc này rất có liên quan. Điều thứ hai các đầu não của chính phái một bang đều có mặt tại đây mà người này không phải là người của chính phái một bang sao y lại có khinh công nhanh như thế? Vậy y là môn hạ của môn phái nào? Y là người của Nhất Thống giáo chăng?

Hay là một con ngựa đen nào của võ lâm lâm chẳng? Cho nên chàng cố giờ hết toàn lực ra đuổi theo nhất định không thể cho đối phương tẩu thoát.

Kẻ chạy người đuổi hơn cả tiếng đồng hồ rồi mà đôi bên vẫn cách nhau chừng ba mươi trượng. Tuy Âu Dương Siêu đã giờ hết toàn lực ra rồi, như vậy đủ thấy khinh công của hai người bên nửa cân bên tám lạng không ai hơn ai kém. Còn tám đại tôn sư của chính phái một bang với các cao thủ bị hai người bỏ rất xa, Âu Dương Siêu quay đầu lại không trông thấy một người nào hết.

Một lát sau chàng đã trông thấy núi Lạc Ca của Hạ Giang Thủ hiện ra ở trước mắt phía đằng xa rồi. Người chạy ở phía trước nhanh như một mũi tên tiến thẳng vào trong u cốc núi Lạc Ca.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Quý hồ ta biết người vào chỗ nào, dù người có cánh cũng không sao bay thoát được”.

Nghĩ đoạn chàng đã vào tới đỉnh núi Lạc Ca, nhắm đúng chỗ người vừa nhảy vào đó liền ngừng chân lại nhảy xuống bên dưới liền.

- Hà... hà.... hà...

Âu Dương Siêu chân chưa chạm tới mặt đất thì trên một vách núi cao và thẳng tắp của u cốc đã có tiếng cười vang tai nổi lên rồi.

Thì ra cái bóng đen vạm vỡ đang đứng ở trên sườn núi chừng hơn hai chục trượng. Vách núi toàn là những đá lởm chởm và mọc đầy rêu xanh rất khó leo lên được, nếu muốn lên trên đỉnh vách thì phải kiếm lối khác.

Âu Dương Siêu ngấm nhìn một hồi, biết mình muốn đến chỗ người đứng cười kia thì phải đi quanh mới lên được nhưng không biết phải đi xa bao nhiêu. Vì vậy chàng vận hết nội lực lớn tiếng hỏi :

- Người trên đỉnh vách núi kia là ai? Cứ lên lên lút lút như thế làm chi?

Chàng dùng kinh công tuyệt kỹ phóng vút lên vách núi và mượn đà đạp nhẹ chân, lướt thẳng lên đỉnh núi!

Bóng đen thấy Âu Dương Siêu lên đến nơi, liền cười khà khà hỏi :

- Có phải lão đệ định dò biết chỗ ở của Nhất Thống giáo chủ đây không?

Y đã nhắc nhở, Âu Dương Siêu vội đáp :

- Phải, tại sao trong lúc Nhạc Công Vũ đang định nói rõ địa chỉ của Nhất Thống giáo chủ, các hạ lại giết y như thế?

Ngờ đâu bóng đen ấy ung dung đáp :

- Nhất Thống giáo chủ cầu hiền như khát, nhất lửa đối với những người tài ba như lão đệ lại càng mong mỏi. Lão đệ đã nhận lời gia nhập Nhất Thống giáo rồi và đã nhận Chấp Pháp đường chủ sao mãi tới giờ vẫn chưa đi nhận chức lại...

Âu Dương Siêu cảm thấy đối phương hình như đến làm thuyết khách cho Nhất Thống giáo vậy. Chàng có vẻ khó chịu không muốn nghe lý thuyết đó, liền quát hỏi :

- Tại hạ hỏi một đằng các hạ trả lời một nẻo thế là nghĩa lý gì, chẳng lẽ các hạ là người của Nhất Thống giáo chăng?

- Ít nhiều cũng có đôi chút liên can.

- Nhất Thống giáo muốn thống nhất võ lâm mà những người trong giáo lại cứ lén lén lút lút như các hạ vậy, chi e...

- Cái gì là lén lén lút lút.

- Không dám trông thấy mặt người chà lén lén lút lút là gì?

- Lão đệ, tại hạ đã dùng hết sức nhường nhịn rồi, mong lão đệ đừng có quá trớn như thế nữa.

Nghe y nói Âu Dương Siêu cả giận quát lớn :

- Cảm ơn, cứ lão đệ lão đệ hoài, trước khi ta chưa biết rõ người là ai thì người đừng có nói nhiều như thế nữa.

- Cái gì, mỗ gọi bạn là lão đệ không xứng đáng hay sao?

- Ngoài Thần Châu tam kiệt ra Âu Dương Siêu này không xưng huynh xưng đệ với ai hết?

- Lão đệ với mỗ cùng xuất xứ ở một nguồn gốc chứ không như Thần Châu tam kiệt anh em kết nghĩa đó đâu.

- Nói bậy.

- Dần dần lão đệ sẽ biết.

- Là hảo hán thì xuống dưới này nói chuyện.

- Hà... hà.... hà...

Cái bóng đen ở trên đỉnh sườn núi lại lớn tiếng cười một cách kiêu ngạo. Tiếng cười vừa dứt y lại nói tiếp :

- Lão đệ Toàn Phong bát thức với Thập Nhị Dịch Thể cũng có thể gọi là tuyệt học nhất thời của đương kim võ lâm, và cũng là một môn võ công vô địch đây, nhưng với tại hạ thì hai pho võ công ấy đã thuộc lòng không dám nói là có thể phá thế gỡ miếng thực, nhưng lão đệ muốn dùng hai môn võ công đó thắng nổi mỗ thì lúc này chưa được đâu.

Âu Dương Siêu nghe nói giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :

- “Sao y lại biết được kỳ thế và sáo thức của ta như vậy”.

Chàng chỉ hơi suy nghĩ một chút đã cười thâm và nghĩ tiếp :

- “Ta từ khi bước chân vào giang hồ tới giờ đã đánh nhau không biết là bao nhiêu trận rồi, còn báu và sáo ngọc của ta võ lâm thiên hạ ai mà chả biết”.

Nghĩ đoạn chàng liền gằn dữ lớn tiếng đáp :

- Võ công không thể nói suông bằng mồm, phải ra tay đấu với nhau mới được. Nếu các hạ bảo đã thuộc lòng võ công của tại hạ thì thử đấu với tại hạ một phen xem sao.

Người áo đen nghe nói liền hỏi :

- Đâu như thế nào?
- Các hạ xuống dưới này hay là tại hạ lên trên đó?
- Việc này...
- Tùy theo ở người lựa chọn muốn thế nào cũng được.
- Lão đệ khỏi còn lên trên này, mỗ cũng chẳng cần phải xuống dưới đó muốn nói gì thì cứ việc nói đi.
- Chính các hạ phải nói rõ chứ không phải là tại hạ.
- Mỗ ư?
- Phải, các hạ là anh hùng hảo hán của môn phái nào tại sao lại tấn công lên Nhạc Công Vỹ như thế? Nếu hai điểm này các hạ không nói rõ thì tối hôm nay không sao thoát khỏi dưới cờ bấu của Âu Dương Siêu này.
- Vừa rồi mỗ đã cho lão đệ hay cờ bấu và sáo ngọc của lão đệ lúc này không làm gì nổi lão đâu.
- Khẩu thuyết vô bằng các hạ có giỏi xuống đây thử xem
- Hà tất lão đệ cứ dòn ép mỗ như thế mãi. Ai đó?

Cái bóng đen quát hỏi như vậy mà người y cũng nhanh như mũi tên nhảy lên theo Âu Dương Siêu lại mượn cơ để đảo tẩu, nhưng chàng đã trông thấy Bang chủ của Cùng Gia bang là Thư Kính Nghiêu lên tiếng quát :

- Che mặt che mũi như vậy ắt không phải là một người đường hoàng.

Cái bóng đen cười the thé đáp :

- Lão ăn mày họ Thư kia, Cùng Gia bang sắp tan rã đến nơi, việc mình chả lo nổi còn lo việc của người khác thực không biết xấu hổ chút nào.
- Thế nào là tự mình còn chả lo xong. Thư Kính Nghiêu này ở trên giang hồ lăn lộn mấy chục năm đến bây giờ mới nghe thấy có người nói câu này...

Rõ ràng Bang chủ của Cùng Gia bang đã đem thù hạ đuổi theo, Âu Dương Siêu không dám trì hoãn và cũng không xen lời vội vàng giờ khinh công tuyệt mức ra đi ven theo sườn núi lên. Xa xa chàng đã trông thấy Thư Kính Nghiêu mặt lầm lì đang xum xoe chỉ chực xông lên tấn công. Hắc Bạch nhị đồng và Cùng gia Bát kiệt ở phía sau y cũng xấn áo. Người nào người nấy mặt đều tức giận, hình như chúng cũng như Bang chủ nghe thấy người họ khinh thường bang phái của mình đều muốn xông lại đấu thí mạng một phen.

Người bịt mặt lực lưỡng hai tay chống nạnh đứng ở trước mặt chỗ cách Kính Nghiêu chừng hai trượng.

Người bịt mặt cao lớn lạ thường, mình vận võ trang màu huyền, trên đầu dùng một cái khăn đen bịt mặt, chỉ để lộ đôi mắt thôi, đôi ngươi của y tia ra hai luồng sáng lấp lóe, trông rất oai nghi và kinh khủng, chỉ xem đôi ngươi cũng đủ biết nội công của y không phải tầm thường.

Lúc ấy người bịt mặt lại càng kiêu ngạo và ngông cuồng thêm giờ chân chỉ tay nói :

- Cùng Gia bang ám thị có nhiều người thôi, chứ có lợi hại gì đâu? Thử hỏi bang phái của các ngươi có cái gì làm cho người ta phải kính phục và sợ hãi nào?

Kính Nghiêu nghe thấy đối phương khinh thị mình như vậy, mặt càng biến sắc, liền phát tay áo một cái và đáp :

- Bọn bang không dám nhận là danh môn chính phái, nhưng dù sao cũng có một chút tên tuổi. Chẳng hay người là cái thứ gì mà lại dám khinh thường bọn bang như thế?
- Đừng có nói những lời thừa ầy nữa, Cùng Gia bang các ngươi có tài ba gì tối hôm nay ta đều biết hết.

Nói xong y rất kinh hãi vênh mặt lên thách thức với Thư Kính Nghiêu Bang chủ của Cùng Gia bang, một mặt y lui về phía sau hai bước và nhìn về phía Âu Dương Siêu đang đứng và kêu gọi :

- Âu Dương lão đệ đã lên trên đỉnh núi này rồi không lộ diện còn ẩn núp ở đó làm chi?

Người áo đen bịt mặt ấy chỉ giờ một động tác rất tầm thường như vậy đã làm cho Âu Dương Siêu với Kính Nghiêu kinh ngạc rồi và hai người đều hổ thẹn và cả hai mặt đỏ bừng.

Kính Nghiêu vì mình đang đối thoại với người áo đen, không để ý nơi khác, nên không biết Âu Dương Siêu đã tới trên đỉnh vách, và lại chỗ Âu Dương Siêu đứng ở ngay phía đối diện của y và ở phía sau người áo đen, y không hay biết gì trái lại người áo đen lại biết trước.

Như vậy đủ thấy tai mắt của người áo đen thính hơn Kính Nghiêu nhiều và cũng có thể nói là công lực cao siêu hơn nữa.

Còn Âu Dương Siêu tự tin kinh công của mình tuy chưa gọi là luyện tới mức thượng thừa, nhưng chàng chưa thấy một tay cao thủ nào hơn được mình. Từ khi chàng lên tới trên đỉnh vách không có một tiếng động nào cả và cả hơi thở cũng không nết mà tại sao đối phương lại biết được như vậy, còn một điều nữa mình bảo người ta lén lút lút lút mà bây giờ mình lại âm thầm phi thân lên như thế chẳng hóa ra mình lại tự vả vào mồm mình là gì?

Vì thế chàng thấy người áo đen kêu gọi vội nhảy ra ngay tới trước mặt Kính Nghiêu và hỏi :

- Lão tiên bối cũng tới đây à?

Kính Nghiêu chưa kịp trả lời thì người áo đen đã cướp lời nói trước.

- Lão đệ, Thư đại bang chủ muốn tỉ võ với tiểu huynh, tiểu đệ tới thực hiện may mắn lắm lắm ơn ở đâu làm trọng tài cho tiểu huynh nhé!

Lời nói của y khiến Thư Kính Nghiêu là một người giàu kinh nghiệm giang hồ rất tốt nhện mà cũng phải nổi lửa, giơ tay áo lên phát một cái rồi quay đầu lại bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp hãy tránh sang một bên.

Nói xong, ông ta giơ hai tay lên nhìn người áo đen bịt mắt mà quát tiếp :

- Thư nỗ xưa nay không bao giờ ra tay đấu với ai hết, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hôm nay ngươi ăn nói một cách kêu ngoạ như vậy chẳng hay ngươi có võ công tuyệt thế gì mà làm bộ làm tịch đến như thế?

Hình như người áo đen bịt mắt không coi vị Bang chủ tiếng tăm lừng lẫy ấy vào đâu cả, nên y mỉa mai rằng :

- Lão ăn mày họ Thư ngươi đừng có khoe khoang vội, mấy miếng của ngươi chỉ có thể lạy ông van bà, trộm gà đánh chó được thôi, vậy ta làm gì phải giờ võ học tuyệt thế ra đối phó với ngươi.

- Cuồng đồ táo gan thật!

Ông ta vừa quát xong thì Hắc Bạch nhị đồng ở phía sau đã song song nhảy lên vượt qua ông ta tiến tới chỗ cách người áo đen chừng bảy tám thước.

Người áo đen tròn xoe đôi mắt lên giận quát hỏi :

- Trẻ con vô tri này, để Thư Kính Nghiêu lên đấu với ta, chứ các ngươi mảnh khảnh như vậy chưa xứng ta phải ra tay.

Hắc Bạch nhị đồng đã tiến lên rồi, cả hai không thèm đếm xỉa tới lời nói của đối phương, đồng thanh quát lớn :

- Ngươi nói nhục đến bốn bang xúc phạm đến Bang chủ, có lẽ ngươi không muốn sống nữa.

Chúng vừa quát tháo vừa rút cừu hoàn nhuyển tiền ra hình như hai con linh xà nhắm ngang lưng người áo đen bịt mắt quật luôn.

Hắc Bạch nhị đồng luyện võ công từ hồi còn nhỏ, lúc nào cũng theo hầu sát cánh Kính Nghiêu, võ công của chúng đã luyện tới mức khá cao chứ không phải là những tay võ sĩ tầm thường. Vì vậy thế công của chúng ác độc khôn tả. Nhưng người áo đen bịt mắt hình như không thèm đếm xỉa đến anh em chúng. Nên không coi chúng vào đâu hết.

Y đợi chờ hai cây roi sắp đánh tới nơi liền cười nhạt một tiếng bỗng giơ hai cánh tay lên và quát lớn :

- Thực là không biết trời cao đất rộng gì hết.

Âu Dương Siêu chỉ nghe thấy “leng keng” hai tiếng. Hắc Bạch nhị đồng đã bị bắn tung lên trên cao hơn hai trượng. Nhị đồng kinh hãi kêu la, nhưng nhờ có ánh pháp rất linh xảo, khi rớt xuống chúng mới không bị té gãy xương, khi đã xuống mặt đất rồi cả hai đều ngăn người ta há mồm tròn mắt về mặt hãi sợ khôn tả.

Người bịt mắt vừa ra tay đã đánh bại được Hắc Bạch nhị đồng khiến không riêng gì Kính Nghiêu mà cả Âu Dương Siêu cũng không hiểu y dùng thủ pháp gì mà nhanh nhẹn gọn nhẹ đến thế? Thực ra là không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu không sao nhìn được liền tiến lên ba thước lớn tiếng nói :

- Võ công của các hạ quả thực bất phàm, nhưng tiếc thay địch thủ lại là hai đứa bé, tại hạ muốn lãnh...

Chàng chưa là nói chữ giáo thì Kính Nghiêu đã tiến lên trầm giọng nói :

- Thiếu hiệp để Thư nỗ đối địch với y trước nếu địch không đối hãy phiên đến thiếu hiệp sau.

Nói xong, ông không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời đã quay lại nói với người áo đen bịt mắt rằng :

- Hai đứa nhỏ vô tri không biết lợi hại gì cả, dám xúc phạm các hạ, Thụ mỗ xin lỗi hộ chúng.

Người bịt mặt cười nhạt đáp :

- Thụ Kính Nghiêu ngươi đừng có giờ cái trò ấy ra nữa, muốn ra tay lúc nào ta cũng xin tiếp.

Y khinh thường Kính Nghiêu quá nổi thực là trái hẳn thường lệ của võ lâm, dù sao Cái bang cũng là một bang phái đã được võ lâm nhìn nhận và tất cả giang hồ đều gọi Cái bang là danh môn chính phái, đừng nói Kính Nghiêu là một Bang chủ tôn kính như vậy ngay đến một Chương môn lão hay một chấp sự của Cái bang đi trên giang hồ tới đâu cũng được người ta tôn kính. Người trong võ lâm ai mà chẳng kính nể ba thành, hơn nữa cao thủ đấu võ với nhau, dù có đấu chí mạng đi chăng nữa nhưng lễ phép của giang hồ vẫn phải giữ, chứ chưa có ai ă nói vô lễ như người bịt mặt này cả, nên Kính Nghiêu tức giận đến nổi lồng ngực, nhưng vì thân là Bang chủ của một bang phái không tiện lên tiếng mắng chửi, cho nên ông ta tức quá hóa cười và đáp :

- Các hạ thực là người nhanh nhẩu, nếu vậy thì Thụ mỗ xin lãnh giáo đây.

Nói xong, ông ta đứng lấy thế rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Mời các hạ ra tay đi.

Ngồi đầu người bịt mặt ngông cuồng vô cùng, đối với nhất cử nhất ngôn của Kính Nghiêu y làm như không trông thấy và không nghe thấy gì hết. Y cứ ngẩng mặt lên nhìn về phía xa lạnh lùng đáp :

- Bỏn nhân rất ít đối địch với người và xưa nay lại có cái tính rất lạ lùng.

Tuy Kính Nghiêu không sao nhịn được nữa, nhưng cố nén lửa giận và hỏi tiếp :

- Cái gì là tính quái dị thế?

Quái nhân bịt mặt lại cười như điên như khùng đáp :

- Hà... hà... hà.... bất cứ ai đấu với mỗ, mỗ cũng nhường cho y tấn công ba thế trước.

- Nhưng tối hôm nay các hạ có thể miễn được tính quái dị ấy.

- Đó là luật lệ bất di bất dịch không sao miễn được.

- Thụ Kính Nghiêu này tuy không có tuyệt học quán thế, nhưng dù sao cũng là Bang chủ của Cái bang, các hạ cũng quá tròn như vậy.

- Nếu không nể mặt ngươi là Bang chủ của một bang phái thì bỏn nhân chưa chắc đã chịu đấu với ngươi.

- Hừ.... Nếu vậy Thụ mỗ xin thất lễ vậy.

Tuy ông ta ung dung nói như thế, nhưng trong sắc mặt của ông ta đã xám xịt đủ biết lúc này ông ta đã giận đến tột độ, ông ta vừa tiến lên, hai tay giờ chân lên không tiến mà lại lui, mồm thì lớn tiếng nói :

- Cẩn thận, coi thế công của mỗ đây.

Ông ta là tôn sư một đời có khác, chương thế vừa đưa lên đã có kinh phong kêu “vèo vèo” như ầm như hiện, khiến chung quanh đó hơn trượng đều bị kinh phong của ông ta bao trùm.

Âu Dương Siêu gật đầu khen ngợi thắm và bụng bảo dạ rằng :

- “Thụ Kính Nghiêu khét tiếng lâu nay quả thực không phải là may mắn mà nên, chỉ xem nội lực của ông ta cũng đủ biết võ công của ông ta lão luyện và thâm hậu như thế nào. Theo sự nhận xét của ta thì võ công của ông ta còn cao siêu hơn bảy người Chương môn của bảy đại môn phái. Hiện giờ ngoài Tuệ Quả đại sư của phái Thiếu Lâm có thể ngang tài với ông ta thôi. Còn những người khác thì còn kém ông ta xa...”

Ngồi đầu chàng chưa nghĩ xong thì quái nhân bịt mặt kia quả nhiên không giờ chương lên chống đỡ và cũng không tránh né gì cả chỉ tròn xoay đôi mắt lên, mồm thì nói :

- Quả nhiên cũng có một chút hơi sức, vậy ngươi cũng không phải là kẻ chỉ có hư danh thôi.

Thái độ ngông cuồng của y tuy đã bớt nhưng giọng nói vẫn còn kiêu ngạo vô cùng.

Kinh lực của Kính Nghiêu tấn công tới cách y chỉ còn hơn thước, y bỗng nhún chân một cái người đã nhảy lên trên cao ba trượng rồi y cười như điên như khùng nói :

- Ân mày họ Thụ quả bất hư danh.

Kính Nghiêu tức giận vô cùng vì mới ra tay tấn công thế đầu, mà đã bị y tránh khỏi một cách dễ dàng.

Quý vị nên rõ thế công của Kính Nghiêu vừa rồi trong lúc ông ta tức giận ra tay mạnh khôn tả và hai người đứng cách nhau, không đầy hai trượng như vậy đối phương khó mà tránh thoát nổi và hai tay của ông ta đưa ra lại đưa thẳng. Quái nhân bịt mắt biết điểm đó cho nên y mới tung mình nhảy lên trên cao tránh né, bằng không dù y nhảy lui về phía sau hay sang hai bên nhanh đến thế nào cũng không sao né tránh thoát được thế công đó.

Kính Nghiêu đánh hụt, biết quái nhân tránh thế vừa rồi là mạo hiểm lắm, nhưng mình đã đánh hụt biết làm sao được, đành nghiêng răng môi quát lớn một tiếng :

- Gian xảo thực!

Tiếp theo đó ông ta lại tấn công luôn chương thứ hai, chương này còn mạnh hơn chương trước.

Quái nhân bịt mắt tùm tấn cười, lần này y không nhảy lên nữa mà lại ngồi sụp xuống, nhờ vậy lại tránh được thế thứ hai.

Sở dĩ y ngồi sụp xuống như thế là vì y biết thế công của đối phương thế nào cũng đánh chéo lên. Nên y đã tránh thoát được thế đó một cách rất khéo léo.

Kính Nghiêu thấy đối phương không trả đũa mà hai chương của mình đều đánh hụt hết, trong lòng có vẻ không vui, nhưng mặt ông ta vẫn hòa nhã tươi cười và nói tiếp :

- Họ Thụ này không tin ngươi lại tránh nổi thế thứ ba.

Nói xong ông ta bỗng giờ hai tay ra tấn công luôn, nhanh như điện chớp, song chương của ông ta lần này tấn công cả trên dưới, tả hữu, bốn mặt đều bị chương phong của ông ta bao trùm, rõ ràng là một thế nhưng sự thực bên trong ngấm ngầm bao hàm bất thức.

Thế công đó của Kính Nghiêu là bát phương kết duyên chương của Cái bang và cũng là một thế võ tinh hoa nhất của phái ấy. Quả thực khác thường, ông ta vừa tấn công xong đã có luồng gió mạnh lôi cuốn cả cát bụi lẫn đá ở dưới đất bay lên mù mịt không thể tưởng tượng được Âu Dương Siêu thấy vậy khen thán và bụng bảo dạ rằng :

- “Thế công này quái nhân bịt mắt dù có tài ba thông thiên biến hóa cũng phải ra tay chống đỡ, ngoài ra không còn cách thứ hai nào mà để tránh né thế công này nữa. Bằng không vận sức chịu đựng thế nào cũng gãy xương đứt gân đổ máu ngay”

Chàng chưa nghĩ dứt, đã thấy người bịt mắt xì lên một tiếng thực dài rồi y lao đảo như người uống rượu say quay tít trong kinh phong của Kính Nghiêu mà không hề bị tổn thương chút nào.

Thế là không riêng gì Kính Nghiêu thắc mắc không hiểu và ngấm ngầm kính phục, ngay cả Âu Dương Siêu cũng phải kinh hãi hết sức, chàng không đợi chờ Kính Nghiêu tấn công lần thứ tư đã nhảy xổ lại xua tay lia lịa và lớn tiếng nói :

- Xin tiên bối hãy ngừng tay.

Kính Nghiêu giận dữ đáp :

- Thiếu hiệp hãy khoan, để cho lão...

Chàng không đợi chờ Bang chủ của Cái bang nói xong đã quay lại quát hỏi quái nhân bịt mắt rằng :

- Thế võ vừa rồi của các hạn đã học lõm được ở đâu ra thế? Nói mau!

Tuy quái nhân bịt mắt dùng khăn đen bịt mắt, nhưng chỉ xem đôi mắt của y cũng biết y hơn hờ và đặc ý như thế nào rồi. Lúc ấy y đưa mắt liếc nhìn Kính Nghiêu một cái, rồi mới quay lại từ từ hỏi Âu Dương Siêu :

- Lão đệ nhận thấy thế võ ấy có điểm nào sơ hở chăng?

Âu Dương Siêu có vẻ bực mình, nói tiếp :

- Tại hạ hỏi vừa rồi thế võ đó, các hạ học của ai?

- Phải nói như thế mới phải! Chứ sao lại bảo mờ học lõm của ai?

- Bất cứ sao tại hạ cam hỏi lai lịch của thế võ ấy thôi?

- Có phải Âu Dương lão đệ biết rõ thế võ ấy lắm, phải không?

- Tại hạ hỏi như vậy tất nhiên là phải biết chứ!

- Nếu lão đệ biết, thì lão đệ nói ra đi!

Quái nhân bịt mặt không những trả lời câu hỏi của Âu Dương Siêu trái lại y còn hỏi chàng như vậy.

Âu Dương Siêu nóng lòng muốn biết thế võ vừa rồi của đối phương đã học được của ai, nên chàng không kịp suy nghĩ, vội đáp :

- Thân pháp vừa rồi của các hạ chính là kinh công độc đáo của Tuệ sư môn.
- Sao môn sư của lão đệ ư? Kinh công độc đáo ư?
- Phải, trong võ lâm này tại hạ dám chắc không thể nào có người thứ hai hay biết pho võ công này!
- Nói như vậy, lão đệ có thể nói ra lai lịch của nó, phải không?
- Pho kinh công này là do ân sư căn cứ ở nho môn chính tôn tâm pháp mà sáng chế ra và đó cũng là môn tuyệt học chí cao của Võ lâm Tam tuyệt.
- Phải, lão đệ nói rất đúng! Quả nhiên lão đệ không phụ lòng tin của Tam tuyệt và cũng là người rất sành sỏi.
- Tại hạ từ khi ra đời tới giờ, phần vì chưa gặp cường địch, phần thứ hai, vì không muốn phải đưa bảy môn tuyệt học này ra đối phó với những người tài ba kém hơn mình, nên từ trước tới nay chưa hề sử dụng qua pho võ công tuyệt học này. Vậy các hạ hãy nói đi, các hạ học của ai mà biết pho kinh công ấy?
- Hà... chuyện này nói ra thì dài lắm.
- Cứ nói vắn tắt cũng được!
- Để ngày khác mỗ sẽ nói cho lão đệ hay?
- Không, phải ngay bây giờ?
- Nếu mỗ không muốn nói thì sao?
- Nếu các hạ không nói, thì đêm nay đừng có hòng rời khỏi nơi đây. Nói xong Âu Dương Siêu vén tay áo lên lấy thế, hình như tỏ vẻ nếu đối phương không nói là mình sẽ tấn công liền.

Với cái tính ngông cuồng và kiêu ngạo của quái nhân bịt mặt như thế, Kính Nghiêu chắc người nọ thế nào cũng nổi giận, thậm chí còn ra tay tấn công Âu Dương Siêu trước.

Ngờ đâu, y lại không kiêu ngạo và cũng không giận dữ chút nào trái lại chỉ mỉm cười và đáp :

- Hà tất lão đệ phải bắt ép mỗ như thế.

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, liền trầm giọng nói tiếp :

- Từ khi ra đời đến giờ tại hạ đã nói là phải làm. Nếu các hạ không chịu nói thì đừng có trách tại hạ phải thất lễ đấy nhé!

Quái nhân xoa tay lia lịa đáp :

- Hãy khoan! Nếu muốn mỗ nói ra cũng được, nhưng hà tất vì việc nhỏ này mà chúng ta lại đánh nhau như thế?

Thấy đối phương nói như vậy, Âu Dương Siêu mới buông hai tay ra và lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu vậy các hạ nói mau đi!

Quái nhân thung thủng bước sang hai bên lắc lư đầu mấy cái và khẽ nói :

- Mong lão đệ đừng giận nhé! Khi mỗ luyện tập môn kinh công này, có lẽ lão đệ còn chưa ra đời!

Quả nhiên Âu Dương Siêu nổi giận ngay và quát tiếp :

- Cuồng đồ táo gan thật!

Chàng vừa nói vừa xông lại tấn công luôn, nhưng quái nhân chỉ khẽ nhún chân một cái đã lui ra ngoài xa hơn trượng và lớn tiếng nói tiếp :

- Lão đệ làm gì thế? Sao vô duyên vô cớ lại ra tay tấn công như vậy?

Âu Dương Siêu tức giận đến độ mình mẩy và chân tay đều run lẩy bẩy, lớn tiếng đáp :

- Nói bậy nào! Thật là quân xảo trá! Nếu hôm nay ngươi không chịu nói rõ sự thật Âu Dương Siêu này quyết không chịu để yên ngươi đâu!

Chương 27: Ngôi nhà xác

Thế là nghĩa lý gì? Thế là nghĩa lý gì?

Một người tấn công một lùi bước tránh, cả hai đều nhanh khôn tả. Trái lại bọn Cái bang cứ đứng đờ người ra nhìn.

Chưởng công của Âu Dương Siêu thoát thai ở những cở thế và địch thức nên chưởng nào cũng mạnh khôn tả, nhất là trong lúc thịnh nộ, thế công của chàng lại càng lợi hại thêm.

Người áo đen bịt mặt cũng không phải là tay tầm thường, tuy không trả đũa nhưng khinh công của y rất cao siêu, mỗi một bước lùi là có một công dụng riêng, y như xuyên qua hồ điệp, cứ ở trong chưởng phong của Âu Dương Siêu xuyên lại trông đẹp mắt khôn tả.

Cao thủ đấu với nhau nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt Âu Dương Siêu đã tấn công luôn mười chưởng, có thể nói chưởng nào của chàng cũng đều là những thế tuyệt học hết, nhưng tha hồ chàng tấn công nhanh và mạnh như thế nào cũng không sao mà đụng được vào vật áo của người áo đen.

Âu Dương Siêu lại tấn công luôn năm thế nữa, chàng đã gỡ hết mười sáu thế của mình sáng tạo ra rồi mà vẫn không ăn thua gì, chàng hơi chán chừ thì bỗng nghe có tiếng quát bảo :

- Ngừng tay!

Quái nhân áo đen thét lên như thế rồi nhảy ra ngoài vuông, mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu vừa thắc mắc vừa hỏi :

- Vừa rồi lão đệ cứ hỏi mãi mãi, bây giờ đến lượt mỡ hỏi lão đệ câu này.

Âu Dương Siêu hậm hực hỏi lại :

- Ngươi hỏi gì ta?

Quái nhân rất ung dung cười khi một tiếng và lên tiếng hỏi :

- Hi hi... mỡ hãy hỏi lão đệ, pho chưởng này lão đệ học của ai thế?

Âu Dương Siêu nghe nói càng ngạc nhiên mặt đỏ bừng bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ chưởng pháp này có chỗ nào sơ hở chăng? Bằng không sao y lại hỏi như thế?”

Quý vị nên rõ lúc này tâm tình của Âu Dương Siêu khác hẳn lúc mới ra đời, lúc mới ra đời, chàng không biết một tí gì về diêm cô của giang hồ và công lực thâm hậu hay tuyệt học chàng cũng không có mặt đo lường nhưng bây giờ chàng đã điều luyện nhiều rồi không những biết rõ công lực của đối thủ nặng nhẹ dày mỏng ra sao, và cũng tự biết tài ba của mình nữa, chàng biết với tuổi tác và kinh nghiệm của mình dù võ công lợi hại đến đâu cũng không thể mạnh hơn cao tui hạng nhất ngày hôm nay mình đã so sánh với cao thủ hạng nhất như vậy, đứng vào địa vị không thua, như thế là nhờ ở ba vị ân sư cùng cha già trước khi tắt thở truyền hết công lực cho mình, tuy vậy chàng lại rất tin tưởng pho chưởng của mình sáng tác ra, chàng đã sử dụng hết mười tám thức rồi mà không sao thắng nổi địch thủ, và càng cảm thấy nhiều chỗ cần phải sửa đổi, vì thế chàng mặt đỏ bừng và trầm giọng đáp :

- Việc này ngươi khỏi lý tới.

Quái nhân nghe nói lấp đầu đáp :

- Không phải mỡ nhất định đòi lý tới đâu.

- Ngươi hỏi thế để làm gì?

- Lão đệ, chả lẽ đệ có quyền hỏi mỡ, riêng mỡ không có quyền hỏi lại đệ hay sao?

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như vậy ngượng nghịu vô cùng, không biết trả lời như thế nào cho phải vì vậy chàng càng tức giận thêm và ương ngạnh đáp :

- Ta cứ hỏi ngươi đấy.

- Mỡ đã hỏi vậy rồi đệ vẫn không tin thì mỡ biết làm sao bây giờ?

- Khéo nguy biến thực? Có lẽ ngươi chưa bị một trận nên thân vẫn chưa tin.
- Nay lão đệ, lời nói của lão đến đã chiếm phần hơn nhiều lắm rồi, lão đệ nên biết dù là làm đi cho chín phương cũng còn phải để dành lại một phương lấy chồng, chứ đừng nên cố tuyệt tình quá như vậy.
- Không riêng gì lời nói, ngay cả võ công cũng thế, ngươi cứ việc giờ khí giới ra, nếu ngươi thoát được thế cờ của Âu Dương Siêu này thì từ nay trở đi ta không hỏi lại lịch của môn khinh công tuyệt thế kia nữa.

Âu Dương Siêu vừa nói vừa rút cây cờ bấu ra, ánh sáng vàng chói mắt và chàng múa tít lá cờ có tiếng kêu “vù vù” nghe rất kinh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bàn Long thần kiếm

Quái nhân áo đen đột nhiên thấy Âu Dương Siêu giờ cờ bấu y không còn rần rờ như trước nữa, mồm ngáp ngừng nói :

- Cờ... bát, Phích Độc... Truy... Hồn.... Kỳ.

Nghe giọng nói của y có vẻ cảm động vô cùng, Âu Dương Siêu thấy vậy vội nói tiếp :

- Kể ra ngươi cũng sành đấy! Đêm nay Âu Dương Siêu này phải bán hàng cho người sành điệu!

Quái nhân áo đen xua tay u oán nói tiếp :

- Lão đệ không nên như vậy! Trong đời mỗi có ba thứ không đánh, mà ba thứ đó tập trung cả vào người tiểu đệ, vì thế mỗi không sao tiếp tay với lão đệ được.

- Ba thứ không đánh đó là thứ gì?

- Thấy Phích Độc Truy Hồn Kỳ không đánh. Gặp cây sáo Bích Ngọc không đánh. Giờ Tam Tuyệt lệnh phù ra không đánh?

- Sao lại có chuyện quái như thế?

- Bên trong... tất cả có lý do riêng.

- Chỉ được cái nguy biến là không ai bằng! Rõ ràng ngươi có ý nói Âu Dương Siêu này!

- Không phải thế?

- Hà... hà! Nếu như vậy ta càng hiểu thêm!

- Lão đệ hiểu gì?

Hình như quái nhân áo đen có vẻ kinh hãi, hai mắt hầu như bắt thần, người cũng rung động một cái và nói tiếp :

- Lão đệ hiểu cái gì? Chẳng lẽ lão đệ hiểu thật ư?

Âu Dương Siêu tấn công hờ một thế cờ bấu, rồi lớn tiếng quát :

- Chắc ngươi đã học lén được tí võ công của Võ lâm Tam tuyệt trong lòng hồ thẹn và ngoài ra ngươi cũng biết võ công của Tam tuyệt lợi hại như thế nào nên không dám chống đối, có phải thế không?

Quái nhân áo đen nghe nói bỗng hai mắt sáng ngời và hình như đã trấn tĩnh trở lại rồi khẽ thở dài một tiếng bất đắc dĩ nói tiếp :

- Lời nói của lão đệ tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng có một chút đúng?

Lời nói của y rõ ràng đã thừa nhận phải và phủ nhận không.

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm chàng cố nghĩ mà không nghĩ ra được là tại sao, liền tiến lên hỏi tiếp :

- Chẳng hay khinh công của ngươi do ai truyền thụ đó?

Quái nhân áo đen chớp mắt một cái rồi đáp :

- Mỗ đã học thâm niên lắm, biết hết cả võ công của các môn phái, bây giờ hỏi mỗ là người của môn phái nào, mỗ cũng không biết trả lời như thế nào cho phải, lão đệ không tin cứ xem đây sẽ hiểu.

Nói xong, y bỗng rút một đoản kiếm dài hơn ba thước, đoản kiếm của y ánh sáng lạnh tỏa ra làm lóa mắt mọi người có mặt tại đó. Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải khen ngợi :

- Kiếm tốt thật?

Lúc ấy Thư Kính Nghiêu đứng cạnh đó bỗng lớn tiếng quát :

- Sao kiếm này lại lọt vào tay ngươi? Đây là Bàn Long thần kiếm của Âu Dương đại hiệp đây mà.

- Không phải.

- Xin các hạ cứ nói thật tại hạ không phải là kẻ hồ đồ mà nghi ngờ hay vu oan bừa bãi đâu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu chỉ muốn biết rõ Bàn Long kiếm ở đâu ra, vì thế giọng nói của chàng mới nhữn nhặn hơn trước rất nhiều.

Quái nhân áo đen cũng không muốn gây thêm thị phi nên rất thận trọng đáp :

- Kiếm này mỗ cướp được ở trong tay của một người đàn bà.

- Người đàn bà ư?

- Mỗ đã chịu nói cho lão đệ biết tất nhiên khi nào lại nói dối hết!

- Chẳng hay các hạ có thể cho tại hạ biết lai lịch của người đàn bà ấy hay không?

- Có thể lắm!

- Như vậy Âu Dương Siêu tôi cảm ơn vô cùng.

- Người đàn bà ấy ở Thiên Nam Hộ Thi...

- Chẳng lẽ các hạ nói người đó là Ngân Thiết Thi Phụng Anh? Là đệ tử của Kê Trảo bà bà phải không?

Quái nhân áo đen nghe Âu Dương Siêu nói đến chữ Thi mà đã biết rõ lai lịch của Thi Phụng Anh thì hẩn thắc mắc vô cùng, vội hỏi :

- Thế ra lão đệ với y thị...

- Tại hạ đã gặp nàng ta mấy lần, sao lại không biết khí giới của gia phụ như vậy?

- Việc này mỗ cũng không biết rõ lắm!

Âu Dương Siêu nghe nói cau mày lại ngẫm nghĩ sao chàng lắm bả tự nói :

- Ủ! Phải rồi! Thanh kiếm này của cha ta cũng bị rút ở Thiên Tâm trang nhà họ Trác vì thế mà họ Trác mới nuôi ta, vậy mà ta sợ sau này ta lớn lên đòi lại thanh liêm ấy. Chúng lại sợ người trong giang hồ trách chúng bất nghĩa bất nhân, nên chúng không tiện giết chết ta để diệt trừ hậu hoạn, sau nhà họ Trác bị tai họa, lão Trang chủ liền trao thanh kiếm này lại cho con gái nuôi của y là Thi Phụng Anh, nàng đem Tiểu Yến định trở về Thiên Nam phủ.

Chàng lắm bả nói một hơi không ai phá bình chàng hết, sau chàng rầu rĩ dậm chân xuống đất một cái và với giọng nghẹn ngào hỏi quái nhân áo đen tiếp :

- Tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu các hạ, nhưng không biết các hạ có bằng lòng hay không?

- Có việc gì lão đệ cứ nói thẳng ra đi?

- Tại hạ muốn xin các hạ tặng lại di vật của gia phụ để hồn gia phụ ở chín tuổi được yên lòng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tứ đại tuyệt thế

Âu Dương Siêu hồi như vậy nhưng chàng cũng cảm thấy có hơi quá đường đột một chút. Vì mình với quái nhân áo đen không những không có tình nghĩa mà còn có thể nói là hai kẻ đối địch với nhau là đằng khác, vừa rồi trong lúc đấu tranh, mình đã đấu thí mạng với y. Và lại người trong võ lâm ai lại chỉ coi võ khí quý báu hơn cả tính mạng. Nhất là Bàn Long thần kiếm là một võ khí đã khét tiếng võ lâm, khi nào quái nhân lại chịu mang tặng cho mình một cách dễ dàng như vậy. Nhưng vì kiếm đó là của cha mình, và vì quá thương cha nên chàng mới không nghĩ ngợi gì mà buộc miệng nói xin như thế.

Chàng cũng biết không khi nào đối phương chịu tặng cho mình thanh bảo kiếm ấy, nên chàng cũng ân hận là mình đã trót quá ngây thơ và quá lỗ mãng.

Ngờ đâu việc đời cũng có lúc lạ lùng vô cùng, quái nhân áo đen thấy chàng xin như thế, không những không tức giận gì hết trái lại y ngẫm nghĩ giây lát rồi trình trọng đáp :

- Nói về tình lý thì tất nên lão đệ rất mong vật này trở về tay cố chủ và với bốn phận của mổ, tuy mổ rất quý thanh kiếm này thực, nhưng mổ được tất nhiên trong lòng phải mừng rỡ, mà dù có mất cũng không lấy gì làm buồn lòng, nên...

Âu Dương Siêu nghe thấy quái nhân nói như vậy mừng rỡ vô cùng liền bụng bảo dạ rằng :

- “Thế ra người này cũng còn biết nói đến hai chữ “tình lý”, nếu vậy việc này may ra ta có hy vọng đấy!”

Nghĩ tới đó chàng vội nói tiếp :

- Nếu các hạ vui lòng ban kiếm này cho tại hạ xin cảm ơn suốt đời.

Quái nhân áo đen cúi đầu xem lại thanh kiếm một hồi rồi đáp :

- Bảo kiếm này đã khét tiếng trong võ lâm, mà cũng là thần vật mà ai ai cũng muốn chiếm cho kỳ được bây giờ bỗng nhiên tặng không cho lão đệ như vậy về tình về lý đều không hợp chút nào, không biết lão đệ có cho lời nói của mổ là đúng hay không?

- Tất nhiên! Tất nhiên? Ý của tại hạ cũng không muốn tặng không đâu!

- Như vậy rất hay, mổ muốn trao đổi một vật với lão đệ để làm duyên với nhau.

- Ngoài bốn thân ra, những vật gì ở trong người Âu Dương Siêu các hạ lựa chọn món nào cũng được.

Quái nhân nghe nói mừng rỡ vô cùng vội hỏi lại :

- Có thực không?

Âu Dương Siêu cũng mừng rỡ hết sức vội vã đáp :

- Không bao giờ tại hạ nói dối ai hết.

- Quân tử nhất ngôn nhé!

- Các hạ cần vật gì xin cứ nói thẳng ra đi.

- Mổ định đổi thanh Bàn Long kiếm lấy lá cờ báu của lão đệ?

Âu Dương Siêu nghe đối phương nói như thế liền ngẩng người ra rồi nghĩ thầm :

- “Bàn Long kiếm là di vật của cha ta, còn cờ báu không những là vật báu của sư môn, mà còn là khí giới hộ thân của ta...”

- Người trong võ lâm quý nhất là võ khí nổi danh của mình, nên khi nào Âu Dương Siêu lại chuyển tặng cho các hạ được.

Quái nhân nghe nói đảo ngược đôi mày một vòng rồi lại tiếp :

- Nếu lão đệ không bằng lòng tặng mổ lá cờ thì chắc cây sáo ngọc lão đệ cũng không thể tặng được nốt phải không?

Âu Dương Siêu vừa rồi đã nói có thể đánh đổi những vật ngoài thân mà bây giờ chàng, lại không làm theo lời hứa nên, chàng ngượng vô cùng liền đáp :

- Ngoài lá cờ, cây sáo, Tam Tuyệt lệnh phù, ba thứ di vật của sư môn ra thì tha hồ các hạ...

- Hà... hà... hà...

Quái khách áo đen không đợi chờ chàng nói dứt đã ngẩng mặt lên lời cả cười một hồi rồi kiêu ngạo nói tiếp :

- Chả lẽ mổ lại đổi bảo kiếm lấy cái áo dài hay đôi giày rách của lão đệ chăng?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng ấp úng mãi không sao trả lời được, sau chàng bỗng nghĩ tới cái thẻ Quyền Oai lệnh bài của Thiên Ma giáo chủ, mà Thiên Ma Tiên Nương đã tặng cho vật đó cũng là vật hiếm có của võ lâm, tuy vật đó là của Thiên Ma Tiên Nương tặng cho mà bây giờ mình lại tặng lại người khác thì thật rất bất kính nhưng Bàn Long thần kiếm là di vật của cha mình, đối với mình thì thanh kiếm ấy còn quý hơn cái bài kia nhiều, và lại nhất thời mình không dùng tới cái thẻ ấy làm chi cả, chàng suy nghĩ giây lát bất đắc dĩ lại nói tiếp :

- Tại hạ còn một vật này nữa, không biết các hạ có chịu trao đổi không?

Quái nhân thấy chàng ngẫm nghĩ hồi lâu mới trả lời được liền cảm thấy hứng thú vội đáp :

- Nếu vật đó tương đương với thanh thần kiếm thì mỗ sẽ vui lòng đổi ngay.
- Tại hạ có một cái thẻ Quyền Oai lệnh bài của Thiên Ma giáo muốn dùng để đổi thần kiếm.
- Ủa! Nếu quả thật là lệnh bài của Thiên Ma giáo thì cũng là một vật hiếm có đấy...

Quái nhân nói tới đó bỗng ngắt lời ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Nhưng so sánh với thần kiếm nọ hãy còn kém một chút.
- Các hạ không bằng lòng ư?
- Nếu lão đệ nóng lòng muốn lấy thanh bảo kiếm mà lại do lòng hiếu mà nên, thì tất nhiên bốn nhân dù có không bằng lòng thì cũng phải ưng thuận.
- Nếu vậy các hạ đã bằng lòng rồi phải không?

Âu Dương Siêu nói xong móc túi lấy cái thẻ bài Quyền Oai của Thiên Ma giáo ra cầm ở trên tay chỉ mỉm cười thì Thụ Kính Nghiêu, Bang chủ của Cái bang đứng cạnh đó vội xen lời :

- Thiếu hiệp nên nghĩ kỹ đi thì hơn. Quyền Oai lệnh bài của Thiên Ma giáo là một thứ quyền lực tối cao của một giáo phái chứ không phải là một vật thường đâu.

Quái nhân áo đen nghe nói liền lườm Kính Nghiêu một cái tỏ vẻ khinh thị mà đỡ lời :

- Vua chưa bận là thái giám đã bận trước, Thụ bang chủ việc này có liên can gì tới Bang chủ đâu mà Bang chủ phải can thiệp vào. Theo ý mỗ thì người nào nên coi của nhà người ấy, chú ý đến rác bần ở trên mái ngói nhà người ta làm chi.

Kính Nghiêu là người chính phái địa vị và vai vế của ông ta ở trong võ lâm có thể là nói ít có người sánh bằng. Khi nào ông ta lại chịu để cho một kẻ lạ mặt mỉa mai như thế được, nên ông ta nghe thấy quái khách nói xong liền nghiêm nghị đáp :

- Tuy Thiên Ma giáo không được xếp vào trong chính phái một bang, nhưng cũng là một giáo phái được võ lâm kính trọng. Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung là người duy nhất của các nhân vật Ma giáo trong võ lâm.

Quái nhân cười lớn nói tiếp :

- Ta đang chờ xem lão đệ sẽ khó xử và sau này chưa biết trả lời cho vị sư nương chưa chính thức ấy như thế nào.

Thấy quái nhân nói như vậy Âu Dương Siêu ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng :

- “Quái nhân này tinh thông thật sao y lại biết Ngọc Dịch Lang Quân yêu Thiên Ma Tiên Nương.”

Lúc này chàng cũng không muốn truy cứu tại sao quái nhân lại biết chuyện nữa chàng chỉ sợ càng nói càng dài lỡ mất việc chính của mình. Nên chàng lại rất thành khẩn tiếp :

- Các hạ đã biết rõ nỗi khổ tâm của tại hạ rồi chẳng hay...

Quái nhân rất nhanh nhẩu vội đỡ lời :

- Lúc này chỉ có hai chúng tôi chuyện này càng dễ nói thêm.
- Theo ý của các hạ thì sao?
- Theo ý của bốn nhân thì chả cần lão đệ phải đổi sư môn tam bảo và thẻ bài gì hết.
- Có thật không?

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng vội tiến lên một chút, hai mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương để đợi chờ trả lời.

Quái nhân áo đen vẫn thủng thẳng đáp :

- Tất nhiên là thế!
- Nếu vậy các hạ muốn trao đổi cái gì?
- Việc này dễ lắm chỉ cần lão đệ ra tay một lúc và chỉ trong giây lát bốn nhân giới đều hai tay nâng thanh bảo kiếm bỏ vào trong túi của các hạ ngay.

Âu Dương Siêu biết việc này không phải là việc thường, nhưng thanh bảo kiếm của cha mình để lại thà không ai nói ai trông thấy thì không sao, nhưng đã thấy rồi thì phải lấy cho được mới cam tâm, nên chàng vội hỏi tiếp :

- Xin các hạ cứ nói đi.

Quái nhân bước sang bên hai bước cố ý làm ra vẻ ung dung và nói tiếp :

- Ngoài sự ấy ra bốn nhân cũng không muốn nói lời thôi nữa, nhưng lão đệ cần phải suy xét cho kỹ đã, đừng có như vừa rồi nhận lời rồi lại thay đổi ý kiến.
- Các hạ cứ nói ra đi tất nhiên việc gì cũng có thể thương lượng được.
- Việc này dễ lắm, mỗi bảo bối với đệ thật dễ như trở bàn tay vậy.
- Nếu quả thật như thế sao Âu Dương Siêu lại không nhận lời?
- Thôi được mỗi chỉ cần đổi thanh thần kiếm này lấy mấy thế võ di truyền của lão đệ thôi.

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩn người ra và bụng bảo dạ rằng :

- “Tên quái nhân áo đen này xảo trá thật”.

Đồng thời chàng thấy quái nhân áo đen nói xong cứ trở mắt lên thân không chớp, rõ ràng mong đợi mình trả lời. Trông thấy thái độ của đối phương như vậy chàng lại càng chán ghét thêm, chỉ muốn ra tay đánh chết đối phương để cướp lại thanh thần kiếm thôi. Nhưng có phải là chuyện dễ đâu, đừng nói công lực của quái nhân không kém gì mình, mà dù có đánh bại được đối phương cướp lại được thanh kiếm đi chăng nữa, sau này thế nào mà chả mang tiếng với giang hồ là mình thì tài cướp của người. Nhưng chàng cũng biết dùng võ công để đổi lấy thanh kiếm như vậy thế nào cũng bị võ lâm chê cười, vạn bất đắc dĩ chàng cố nén lửa giận và hỏi lại :

- Võ công của các hạ đã cao siêu như thế, và võ của môn phái các hạ cũng biết hết thì hà tất phải ra vấn đề khó khăn như thế nên tại hạ khó xử...
- Lão đệ đừng hỏi đến những vấn đề ấy làm chi, bây giờ cứ theo mỗi đi, chẳng hay lão đệ có bằng lòng không?

Nghe lời của quái nhân Âu Dương Siêu biết đối phương đã nổi chứng, chàng cố nén lửa giận và thấy trời đã sáng dần, chàng đành tím môi với giọng đau đớn hỏi tiếp :

- Vậy các hạ muốn học những thế cò hay thế sáo?
- Mỗi chỉ cần hai thế sau thôi, tất cả bốn thế.
- Bốn thế võ thôi ư?
- Phải. Đó mỗi bảo rất dễ có sai đâu.
- Nhưng đó là bí mật bất truyền của sư môn, bảo tại hạ tự truyền phụ như vậy sao được?
- Hà... hà... lão đệ, thế cò và thế sáo của lão đệ người trong võ lâm đều biết hết còn bí mật gì nữa.
- Nếu vậy tại sao các hạ lại cứ bắt tại hạ truyền thụ cho như vậy?
- Không dám giấu diếm lão đệ. Toàn Phong bát thức của bảo kỳ mỗi đã biết sáu chỉ có hai thế thứ bảy và thứ tám là chưa hiểu thôi, cho nên mới muốn thỉnh giáo lão đệ.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như vật giật mình kinh hãi vội hỏi lại :

- Thế còn Ngọc Định các hạ cũng biết?
- Riêng có thức thứ mười một và thức mười hai là mỗi chưa hiểu thôi, vì vậy mỗi chỉ cần học có bốn thức ấy là đủ.

Âu Dương Siêu càng hãi sợ thêm bụng bảo dạ rằng :

- “Võ công của Kỳ, Dịch lưỡng tuyệt xưa nay ta vẫn cho là tuyệt học và tất người trong võ lâm cũng công nhận là khoáng thế, sự thật từ khi ra đời đến giờ đã đấu không biết bao nhiêu là cao thủ rồi, nhưng chưa gặp một người nào biết rõ mười hai thế sáo và tám thế cờ cả. Sao quái nhân này mỗi thứ lại biết được nhiều như thế. Như vậy việc này có phải là lạ lùng không”.

Nghĩ đoán, chàng bèn sinh nghi, liền hỏi thử rằng :

- Lời nói của các hạ có thật không?

Quái nhân cười khi một tiếng và đáp :

- Nếu mỗ nói dối lão đệ thì hà tất phải học bốn thế cuối cùng ấy làm chi?

Âu Dương Siêu cau mày lại suy nghĩ có vẻ không tin quái nhân nọ, chàng xuyt xoa hai tay và hỏi tiếp :

- Nếu các hạ quả thực đã biết sáu thế thừa của Toàn Phong bát thức và mười thế thức của Ngọc Dịch thì mỗi pho võ công chi còn hai thức đó tại hạ cũng chả cần giấu diếm các hạ làm chi, nhưng chỉ sợ các hạ không nói rõ sự thật mà có học thêm mỗi pho thức đó cũng vô ích thôi.

Quái nhân có vẻ nổi giận nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu đáp :

- Lão đệ thật không tin người chút nào!

- Lời nói của các hạ không riêng gì tại hạ mà ai ai cũng không dám tin hết.

- Nếu vậy để mỗ dẫn chứng cho lão đệ hay nhé.

- Các hạ định dẫn chứng bằng cách nào?

- Mỗ nói ra tên những miếng của thức thứ bảy và thức thứ tám của Toàn Phong bát thức cho lão đệ nghe nhé.

- Hay lắm, các hạ nói đi.

- Thế thứ bảy là “Phong Quyền Tàn Vân” (gió cuộn mây tàn).

- Thế còn thế thứ tám?

- Thế thứ tám là “Phong Cuồng Vũ Bão” (gió loạn mưa rào).

Âu Dương Siêu nghe thấy quái nhân nói như vậy thất thanh kêu ủa một tiếng, chàng kinh hãi đến trợn mồm há hốc và ngấm nhai quái nhân nọ hồi lâu.

Quái nhân áo đen không lấy gì làm ngạc nhiên hết, y lại lẩm bẩm tự nói tiếp :

- Mười hai thế của Ngọc Dịch chả cần phải nói nữa, thế thứ mười một là “Khúc Chung Dịch Tàn” (khua hết sáo tàn) thế thứ mười hai là “Thương Lan Vãn Dịch” (sóng gió nghe tiếng sáo). Như vậy đủ thấy mỗ không phải là kẻ múa rìu qua mắt thợ chứ.

Mỗi lời nói của quái nhân khiến Âu Dương Siêu giật mình một cái và cũng tựa như bị dao sắc đâm phải vậy, khiến chàng không sao thốt ra lời nói được.

Quái nhân áo đen thấy chàng cứ đứng đờ người ra như kẻ thất thần, liền múa tít thanh thần kiếm rất đặc chí nói tiếp :

- Mỗ đã nói ra rồi đấy, ý của lão đệ nghĩ sao?

Lúc ấy Âu Dương Siêu khó xử hết sức, không biết nên trả lời như thế nào cho nó phải, đành u oán đáp :

- Các hạ đã biết rõ như vậy tại hạ còn biết nói năng làm sao nữa?

Quái nhân nghe nói mừng rỡ khôn tả tiến lên một bước hỏi tiếp :

- Như vậy lão đệ đã nhận lời điều kiện này rồi phải không?

Âu Dương Siêu thấy đối phương mừng rỡ như vậy liền sinh nghi khẽ gật đầu đáp :

- Tại hạ chỉ nhận lời một nửa thôi.

- Thế là nghĩa lý gì?

- Các hạ đã biết Toàn Phong bát thức với Thập nhị dịch thức pho này cũng thế, nên hoàn tương tin, tuân tự mà tiến.

- Điều này mỗ hiểu lắm!

- Tại hạ vẫn nhận thấy chưa chắc các hạ đã thuộc được hết sáu thức cờ với mười thức sáo kia.
- Điều này lão đệ khỏi cần phải quan tâm tới quý hồ lão đệ cứ truyền thụ bốn thức sau cùng ấy cho mỡ là được rồi.
- Hi... hi...

Nói tới đó chàng bỗng cười nhạt một tiếng rồi bỗng trợn đôi lông mày lên nói tiếp :

- Tại hạ chỉ sợ các hạ chỉ biết thế võ thôi chứ chưa hiểu thủ pháp cũng như Toàn Phong bát thức, nếu các hạ không biết thế thứ nhất thế thứ nhì không sao học hiểu được, và thức thứ ba cũng không sao diễn tiến nổi, còn Ngọc Địch thập nhị thức cũng vậy nên tại hạ nghĩ chỉ sợ dạy cho các hạ biết cũng uổng công thôi. Không những uổng công mà còn mất thì giờ là khác.
- Lão đệ cứ yên tâm, mỡ biết nếu mỡ không thuộc hết những thế thức lên thì đâu dám đi đường tắt mà bảo lão đệ truyền thụ cho những thế dưới như thế.
- Các hạ thử diễn lại sáu thức đầu của pho Toàn Phong bát thức cho tại hạ xem.

Quái nhân dùng mũi kêu hừ một tiếng rồi bắt cành cây dó và nhét thần kiếm vào trong ngang lưng và mồm thì khen ngợi Âu Dương Siêu rằng :

- Lão đệ, không ngờ người ít tuổi như thế mà lại có nội lực mạnh như vậy.

Âu Dương Siêu liếc mắt nhìn trộm và trong lòng đã an ủi rất nhiều, vì rõ ràng khi y bắt cành cây của mình suýt tí nữa là loạng choạng mấy bước. Y nói như vậy là để chống ngược thôi, nhưng chàng vẫn giả bộ làm như không hay biết gì cả mà đáp :

- Các hạ quá khen đấy thôi, nào bây giờ mời các hạ biểu diễn sáu thế của Toàn Phong bát thức đi.

Quái nhân hơi chán chừ một chút rồi rung động cành cây và nói tiếp :

- Lão đệ cũng hơi coi thường bốn nhân đấy.
- Xin các hạ chớ có hiểu lầm, tại hạ không có ý thử sức các hạ đâu.
- Nếu vậy lão đệ hãy đứng ra xa một chút.

Nói xong y vận hơi sức vào cánh tay phải rồi tuần tự biểu diễn sáu thức trên của Toàn Phong bát thức cho Âu Dương Siêu xem.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Miệng thương lưỡi kiếm

Quái nhân áo đen diễn từng khúc Toàn Phong bát thức, Âu Dương Siêu thấy thế thức của y lão luyện khôn tả không sai một ly một tí nào cả, chẳng khác chi người luyện tập đã lâu rồi vậy. Chàng càng ngăn người ra và chú ý xem thêm.

Một lát sau quái nhân đã biểu diễn đến thức thứ sáu “Phong Vân Biến Sắc” rồi bỗng thu tay lại, hơi không thở mạnh, mặt không biến sắc và giờ ngang cành cây lên trước ngực lớn tiếng hỏi :

- Lão đệ thử xem sáu thức cờ ấy của mỡ có được không?

Lúc này Âu Dương Siêu vừa hận, vừa giận vừa kinh ngạc, vừa lạ lùng, chàng cũng không hiểu mô tả như thế nào mới đúng.

Tuy trong người rất khó chịu, nhưng bề ngoài chàng thản nhiên và gượng trấn tĩnh tìm tìm cười và giơ ngón tay cái lên khen ngợi rồi lớn tiếng nói :

- Võ học của các hạ quả thật uyên bác, hai thế cuối cùng tại hạ tặng cho các hạ cũng không lấy làm gì lạ hết.

Quái nhân nghe nói khoái chí vô cùng, nhưng vẫn giả bộ làm ra khiêm tốn nói :

- Lão đệ cứ quá khen đấy thôi, mỡ thật là múa rìu qua mắt thợ. Nói văn chương trước mặt Không Tử.

Nói xong, y bỗng chia ra tay ra rung động một cái thật mạnh, nhưng lá nhỏ cành cây của y đang cầm bỗng rụng hết chỉ còn có một đoạn dài chừng thước hai, tựa như người dùng bao búa chặt vót vậy, và cũng dài ngắn như cây sáo ngọc, đủ thấy công lực của y cao siêu khéo léo như thế nào. Y giờ cành cây còn chừng thước hai dó lên nói tiếp :

- Lão đệ, mỗi xin biểu diễn hết mười thế sáo để lão đệ được yên tâm chỉ điểm mỗi hai thế sau cùng.

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời đã biểu diễn luôn.

Âu Dương Siêu cứ lẳng lặng đứng xem, chỉ trong nháy mắt quái nhân đã biểu diễn hết mười thế sáo không sai một tí một ly nào, rõ ràng là y đã khổ công luyện tập từ lâu, chứ không phải là người mới học.

Quái nhân biểu diễn xong mười thế sáo bỗng tung mình nhảy lên trên cao ba trượng rú lên một tiếng thật dài và rất kinh hồn động phách, rồi lượn một vòng mới từ từ hạ chân xuống đất mặt không biến sắc hơi không thở hồng hộc rồi lớn tiếng hỏi :

- Lão đệ xem địch thức của mỗi có được không?

Âu Dương Siêu như người nằm mơ mới thức tỉnh, trong lòng buồn bực khôn tả, nhưng mặt chàng vẫn tươi cười và đáp :

- Hà... hà... cao nhân, cao nhân tới hôm nay tại hạ mới thật sáng mắt hi hi...

Chàng tức quá hóa cười, cười xong chàng thò tay vào người lôi lá cờ báu ra rồi tiến lên một bước lớn tiếng hỏi :

- Kỳ và Dịch thức của các hạ thật là song tuyệt khiến ai cũng phải chịu phục, nhưng có chút khiến người ta nghi ngờ.

Chàng vừa nói vừa tiến lên hai bước nữa cách quái nhân chỉ còn hơn trượng.

Quái nhân tròn tròn xoe đôi mắt ngơ ngác không hiểu vội hỏi lại :

- Mười thế sáo đó đã có một vài thế sai lầm phải không?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp :

- Cờ thức truyền thần, dịch thức giống hệt ngày gia sư còn sống cũng chỉ biểu diễn được như thế thôi.

- Nếu vậy xin lão đệ y theo lời hứa mà chỉ điểm bốn thế sau cùng đi.

Âu Dương Siêu bỗng biến sắc mặt giờ lá cờ lên ngang ngực trầm giọng hỏi :

- Ngươi đừng có hồng, ngươi nói đi. Sáu thế cờ và mười thế sáo ấy ngươi học ở đâu ra?

Chàng đột nhiên biến đổi thái độ như vậy quái nhân cũng phải kinh ngạc vội nhảy lên cao hơn hai trượng thất thanh la lớn :

- Lão đệ làm gì thế?

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng quát lớn :

- Mau mau trả lời cho tại hạ hay, để tại hạ khỏi phải ra tay tấn công.

Quái nhân càng hoảng sợ vội cướp lời đáp :

- Sao bỗng nhiên lão đệ lại giờ mặt vô tình mà không giữ lời hứa như thế?

- Ai vô tình với ngươi, ai nhận lời gì ngươi?

- Bốn thế tuyệt học đòi lấy một thanh thần kiếm.

- Cầm mồi, ngươi đừng có nằm mơ nữa.

- Chẳng lẽ lão đệ không muốn lấy thanh thần kiếm nữa hay sao?

- Ta không những phải lấy thanh kiếm ấy và nếu ngươi không nói rõ cho ta hay lai lịch của những thế sáo với thế cờ đó học ở đâu ra thì ta phải lấy cả mạng của ngươi nữa.

- Thì ra Thần Châu tam kiệt là những người vô tín nghĩa hết.

- Đừng có nói bậy, mau nộp mạng cho ta.

Quát xong, Âu Dương Siêu đã múa cờ xông lại tấn công tới tấp liền.

Quái nhân mặt lộ sát khí, hai người cách nhau gần như vậy muốn tránh né không phải là chuyện dễ, cũng may tay y vẫn cầm cành cây nên y vội giờ cành cây đó lên chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy kêu lách cách một tiếng, cành cây của y đã bị đánh gãy.

Quái nhân vội tung mình nhảy lên trên cao hơn trượng rồi lớn tiếng nói :

- Sao lão đệ lại bỗng nhiên trở mặt như thế?

Âu Dương Siêu tức giận đến nghiêng răng kêu cồm cộp đáp :

- Trừ phi ngươi hãy nói thật cho ta hay bằng không chỉ có một cách là dùng võ lực để giải quyết thôi.

- Chẳng lẽ lão đệ không lấy thanh thần kiếm của Âu Dương đại hiệp nữa hay sao?

- Đùng có nói lời thôi nữa, hãy coi thể công của ta.

Chàng vừa nói vừa múa lá cờ tấn công tới, chàng giờ một thể cờ thức rất lợi hại nhằm người của quái nhân tấn công tới tấp.

Quái nhân không sao tránh né được liền rút Bàn Long thần kiếm ra phản công luôn.

Trận đấu của hai người kịch liệt không tả.

Lúc ấy trời cũng chưa sáng hẳn, người ta chỉ thấy hai ánh sáng một vàng một trắng quay quần lấy nhau trông rất đẹp mắt chứ không sao trông thấy rõ hình bóng của hai người.

Hai người đều là cao thủ thượng thặng của võ lâm, nên trận đấu kịch liệt không thể tưởng tượng được. Có thể nói từ xưa tới giờ chưa hề có trận đấu lợi hại đến như thế.

Hình như tiềm lực của Âu Dương Siêu còn mạnh hơn đối phương một mức, nhưng vì quái nhân đã biết rõ cờ thức của chàng và một pho võ công khi luyện tập thành công phải tốn không biết bao nhiêu công phu mới học thành, như vậy nhất thời làm sao mà biến đổi được, huống hồ Toàn Phong bát thức này cứ phải liên tiếp giờ ra bao giờ cũng phải giờ từ thế thứ nhất ra trước rồi tuần tự mà tiến chứ không thể nào sử dụng ngang xuong những thế giữa hay sau cùng được. Đồng thời chàng cũng biết đối phương không phải là tay tầm thường, nên chàng càng không dám mạo hiểm nên vội múa thanh thần kiếm đảo về các nơi đại huyệt, và nói tiếp :

- Lão đệ chớ nóng nảy như thế vội. Có chuyện gì hãy nói đã.

- Ngươi còn chuyện gì mà nói nữa?

- Mỗ đã đôi ba phen nói rõ cho lão đệ hay rồi thế cờ với thế sáo không phải là mỗ học lỏm của ai, và cũng không phải là bắt buộc lão đệ.

- Vậy ngươi học ở đâu ra?

- Việc này sau này lão đệ sẽ biết rõ hết bây giờ xin thứ lỗi mỗ chưa thể nói cho lão đệ biết được.

- Toàn là lời lẽ nói lếu nói láo. Chẳng lẽ đó là thiên cơ không thể tiết lộ được sao?

- Xin lão đệ cứ tin ở mỗ. Mỗ dám thề với trời đất trong giang hồ này chỉ có lão đệ với mỗ là biết rõ kỳ thức địch thức thôi.

- Dù ngươi nói khéo léo đến đâu cũng đừng hòng ta tin.

- Sao lão đệ lại nói thế. Hi hi... Lão có thanh thần kiếm hộ thân. Mỗ quyết định kiếm còn người còn, kiếm còn thì đệ chắc không khi nào lại giết chết mỗ đâu. Chả lẽ lão đệ không nghĩ đến thanh đoàn kiếm bát trường này hay sao?

Lời nói ấy của quái nhân đã khiến Âu Dương Siêu phải mỉm lòng.

Âu Dương Siêu cũng biết với tài ba của mình có thể thắng nổi đối phương, nhờ đối phương đã quyết tâm liều chết, cứ dùng thanh kiếm mà tấn công bừa, như vậy nhất thời mình khó mà thắng nổi. Mà chưa biết chính mình còn lỡ tay đánh gãy thanh thần kiếm thì sao?

Vì thế chàng càng kinh thì đối phương mà nói tiếp :

- Thế mà ngươi cũng nói ra được. Không biết xấu hổ chút nào.

Quái nhân lại cười khì và nói tiếp :

- Thanh thần kiếm này mỗ đã định trao trả cho lão đệ.

- Muốn đổi lấy bốn đại tuyệt thức thì ngươi đừng hòng. Nếu ngươi muốn giờ trò khác ra thì cũng đừng có mở miệng.

- Bây giờ, một mỗ không đổi lấy tuyệt thức, hai nữa cũng không có điều kiện gì hết.

- Thế thì tại sao? Lại còn đợi chờ gì nữa?
- Vừa rồi mỗi đã nói rồi mỗi lấy được thanh kiếm trong tay của Thi Phụng Anh, môn đồ của Thiên Nam Kê Trảo bà bà.
- Như vậy có liên can gì đến tại hạ nào?
- Lão đệ có biết tại sao Thi Phụng Anh lại dễ dàng mất thanh kiếm này không?
- Tại hạ làm gì biết được chuyện đó. Chắc các hạ lại dùng sức mạnh mà hiếp kẻ yếu mà cướp thanh kiếm trong tay nàng ta chứ gì.
- Không phải thế! Nàng cam tâm tình nguyện biếu cho mỗi.
- Tại hạ không tin!
- Tất nhiên phải có lý do Thi Phụng Anh mới chịu biếu thanh kiếm này.
- Vì lý do gì?
- Vì Kê Trảo bà bà đã chết, võ công của nàng ta lại hèn yếu sợ bị người đời khinh bỉ, hoặc bị người trong giang hồ hà hiếp.
- Thế ra các hạ đã thay nàng chống đỡ kẻ địch và duy trì môn phái, phải không?
- Việc này... Tại hạ không thể làm được như thế.
- Thế tại sao nàng lại chịu tặng kiếm cho một người nông cuồng như các hạ?
- Hà hà... người nông cuồng ư?
- Các hạ cười cái gì? Các hạ không phải là một người nông cuồng hay sao?
- Chúng ta không nói chuyện ấy nữa. Thanh kiếm này là của Thi Phụng Anh tặng cho Nhất Thống giáo chủ.
- Biếu cho Nhất Thống giáo? Thế tại sao lại vào tay các hạ.

Quái nhân nghe hơi ngạc nhiên, nhưng lại thao thao bất tuyệt mà nói lảng sang chuyện khác ngay. Y nói tiếp :

- Với võ công tầm thường như Thi Phụng Anh thì Nhất Thống giáo khi nào lại nhận cho y thị vào trong Giáo, nhưng vì nể y thị biếu cây thần kiếm quý báu như vậy mới chịu chấp nhận.
- Thế ra Nhất Thống giáo cho Thi Phụng Anh gia nhập là vì nể mặt vật này?
- Cũng không phải thế. Nhất Thống giáo cho Thi Phụng Anh gia nhập quả thật cũng nể thanh thần kiếm này, nhưng cũng vì nể lão đệ nữa bằng không...
- Sao lại lôi kéo cả tại hạ vào chuyện ấy?
- Giáo chủ vì thấy thanh kiếm này là võ khí của lệnh tôn cho nên mới nhận, và định tặng lại cho lão đệ gọi là một món lễ vật nho nhỏ biếu lão đệ nhận chức Chấp Pháp đường chủ.

Âu Dương Siêu nghe nói mặt lộ vẻ kinh ngạc vội hỏi tiếp :

- Chắc các hạ là Nhất Thống giáo chủ, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ phải không.

Ngờ đâu quái nhân mặt bỗng biến sắc, ngăn người ra giây lát rồi lại vội lắc đầu, xua tay đáp :

- Không phải, không phải! Lão đệ chớ có hiểu lầm như thế!

Âu Dương Siêu vội hỏi tiếp :

- Nếu vậy, thanh thần kiếm này tại sao lại ở trong tay các hạ?
- Việc này nói ra dài lắm.

Lúc quái nhân nói, hai mắt cứ chớp nháy hoài, đủ thấy những lời nói không thật. Đồng thời câu cuối cùng rõ ràng là lời lẽ dùng để giấu diếm thân phận của mình.

Âu Dương Siêu hiểu biết ngay, cười nhạt và hỏi tiếp :

- Chuyện dài chuyện ngắn cũng được. Các hạ nói cho tại nghe đi.

- Lão đệ...

- Sao các hạ không nói ngay đi, cứ ấp úng như thế hoài làm chi?

- Vì...

- Vì cái gì nữa cơ chứ?

Thấy Âu Dương Siêu hồi đồn như vậy, y liền đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi lớn tiếng đáp :

- Vì lão đệ lâu không đến Nhất Thống giáo nhậm chức, mà tại hạ là người có liên quan rất mật thiết với Nhất Thống giáo, nên đã được Giáo chủ nhờ vả đi khắp nơi tìm kiếm lão đệ, và giao thanh thần kiếm này cho mỡ để tiện thể báo cho lão đệ hay.

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu tin lời nói ấy của y, liền cười và đỡ lời :

- Nhất Thống giáo có rất nhiều người sai bảo, tại sao ai họ cũng không sai, lại cứ phải nhờ vả tới các hạ thông phong báo tin như thế?

Quái nhân không chịu lép vế, ngẩng mặt lên trời cười ha ha, nói tiếp :

- Còn có gì mà không hiểu nữa. Vì bốn nhân đi đây đi đó luôn luôn, dễ gặp gỡ lão đệ.

À, còn một điểm nữa, không phải là mỡ tự khoe khoang, thanh thần kiếm này là một bảo kiếm, ai ai cũng muốn cướp lấy, nếu giao cho người không công lực hoặc hơi kém, nhờ họ bị người khác cướp mất thì sao?

Y cứ thao thao bất tuyệt mà nói như thế, làm tựa như có sự thật vậy, Âu Dương Siêu trong bụng cười thầm, bỗng cười nhạt một tiếng ngăn cản không để cho y nói nữa, và nói tiếp :

- Lời nói của các hạ kể ra cũng rất khéo léo, nhưng có ba điểm không đúng sự thật.

Quái nhân tự xét lời nói của mình không còn sơ hở chút nào, sao bây giờ Âu Dương Siêu lại bảo có ba điểm khả nghi, y liền ngăn người ra. ngờ ngạc hỏi :

- Ba điểm nào thế. Tin hay không thì tùy như lão đệ, bây giờ chỉ đi cần yết kiến Nhất Thống giáo chủ là việc gì cũng sẽ hiểu rõ được.

- Bây giờ mỡ đành phải dùng lá cờ báu này để hỏi rõ chuyện mới được, hãy coi thể công của mỡ này.

Chàng vừa nói xong đã thấy bóng người thấp thoáng ánh sáng lóe mắt và một luồng kinh phong nổi lên chằm người đối phương lẩn át tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thiên thủ hằng nga

Âu Dương Siêu giận dữ múa cờ tấn công, vừa ra tay chàng đã sử dụng tới tám thành công lực, kinh phong bay vèo vèo, ánh sáng vàng lóe mắt, tình thế này quả thật kinh người.

Người áo đen vội múa tít thanh kiếm lên bảo vệ lấy mình, đồng thời nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng, mồm thì lớn tiếng nói :

- Sao lão đệ không nói lý lại không nói tình như thế?

Âu Dương Siêu cãi vã với đối phương hơn nửa ngày rồi trong lòng đã chịu nhịn không nổi lúc này đã ra tấn công lần thứ hai thì khi nào chàng còn ngừng tay. Nên lá cờ báu của chàng cứ múa tít càng tấn công càng nhanh, càng tấn công càng lợi hại.

Toàn Phong bát thức đã là tuyệt học của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh. Lại thêm Âu Dương Siêu được Tam tuyệt với Âu Dương Đơn bốn người dồn cho hơn trăm năm công lực nào trong người. Như vậy nội lực của chàng mạnh biết bao. Và lúc này chàng lại giờ hết công lực ra. Chỉ nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt mấy tiếng chàng đã tấn công luôn ba thế một lúc, chàng dồn cho người áo đen lui về phía sau lia lịa và chân tay cuống quýt, thanh kiếm ở trong tay đã hỗn loạn không thành thế pháp gì hết. Bất đắc dĩ y đành phải múa tít thanh kiếm để bảo vệ lấy bộ mặt với chín nơi đại huyệt trước còn tay đâu mà trả đũa nữa.

Chỉ thoáng cái Âu Dương Siêu đã sử dụng hết sáu thế cờ đầu rồi thế cờ của chàng càng ngày càng mau hơn trước bỗng chàng lên tiếng quát bảo rằng :

- Cẩn thận coi thế “Phong Quyền Tàn Vân” của mỡ đây.

Ánh sáng vàng lóe mắt, quái nhân đâm hụt một cái kinh hãi kêu la và rớt xuống dưới hố ngay. Chờ tới khi Âu Dương Siêu tiến tới mép sườn núi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới tối om như mực, chứ không thấy hình bóng của quái nhân đâu nữa.

Âu Dương Siêu thấy từ chỗ mình đứng xuống tới đáy hồ chỉ cao hơn hai mươi trượng thôi, nên chàng vội nhảy theo xuống tìm kiếm. Nhưng khi chàng xuống tới nơi thì hình bóng của quái nhân nọ đã biến mất.

Quái nhân đã mất tích, Âu Dương Siêu cảm thấy hoang mang vô cùng, bao nhiêu vấn đề nghi ngờ không sao biết rõ được nữa. Đồng thời quái nhân là ai chàng cũng không hay biết nốt. Chàng không hiểu tại sao quái nhân lại biết rõ Kỳ thức và Dịch thức như thế. Sao y lại thiếu sót bốn thế sau cùng chưa học được. Điều mà khiến chàng bức mình nhất là thanh Bàn Long thần kiếm, vật yêu quý của cha mình mà tình cờ gặp gỡ ở nơi đây, và lại nếu Thư Kính Nghiêu không nói ra thì mình cũng không biết đó là võ khí làm cho cha mình nổi tiếng.

Bây giờ mình đã bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy, sau này biết đi đâu mà tìm ra được. Dù có tìm thấy tên đó đi chăng nữa biết đâu y chả giờ trò khác ra, hoặc giấu thanh thần kiếm đi hoặc hủy mất cũng nên.

Nhất thời đầu óc và tâm trí của Âu Dương Siêu rối ren vô cùng, nhưng thời gian vô tình đã kéo tới, mặt trời ở phía Đông đã mọc lên dần, chàng nản chí vô cùng thâu lá cờ bấu lại từ từ đi xuống dưới núi.

Núi Lạc Ca cách thành Hạ Giang phủ không xa lắm, chỉ trong nháy mắt chàng đã về tới Lai Viên khách điểm, phổ ký thấy chàng ở ngoài cửa vào ngay chiền vô cùng hoi :

- Khách quan ra phổ hồi nào thế, sao tiểu nhân không thấy khách quan đi nhi.

Âu Dương Siêu làm gì còn có tâm trí mà nói chuyện phiếm với tên phổ ký ấy, chàng chỉ mỉm cười rồi ậm ừ đi vào phòng ngay. Chàng cảm thấy mệt mỏi và đầu óc lại bối rối, nên cũng không vận công liên năm ngả lưng ở trên giường, chỉ trong nháy mắt đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi chàng thức tỉnh thì mặt trời đã mọc tới đỉnh đầu. Chàng vội vàng rửa mặt xong vội lên Hoàng Hạc lầu ngay.

Hoàng Hạc lầu xây ở trên bờ sông là một danh thắng ở Hạ Giang này. Âu Dương Siêu thung thăng bước lên trên lầu, thấy trên đó đã có khá nhiều thực khách ngồi nhậu nhẹt và chuyện trò rồi những người đó đều là con buôn chứ không có một nhân vật giang hồ nào đáng để ý. Chàng liền bảo phổ ký pha một ấm trà ngon rồi lại ngồi ở cái bàn cạnh bao lon vừa thưởng thức chè vừa nhìn về phía xa. Trông chàng rất ung dung ngồi uống trà ngắm cảnh nhưng sự thật trong đầu óc của chàng không yên tĩnh chút nào. Có hai việc oan giải trước mặt chàng. Hai việc đó là: thứ nhất là tung tích của Giang Mẫn, thứ hai là kỳ hẹn một tháng sắp tới làm thế nào mà trả lời Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương được. Vì thế mà chàng cứ ngẩn người ra nghĩ ngợi, đột nhiên có tiếng chân người lên cầu thang xen lẫn với tiếng người nói ồn ào, chàng vội quay đầu lại nhìn mới hay có bốn đại hán vạm vỡ đang ở bên dưới đi lên.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn kỹ, liền động lòng và bụng bảo dạ rằng :

- “Những người này chắc là nhân vật của Nhất Thống giáo”.

Thì ra bốn người đó đều vận áo đen, dùng kiếm đen bịt mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt thôi.

Bốn đại hán ấy vừa đi vừa nói chuyện và đi tới chỗ bao lon, có lẽ lúc đầu chúng không trông thấy Âu Dương Siêu tới khi đến gần, thiếu nữ lên tiếng :

- Lại đây ngồi một thế.

Bốn đại hán nọ không muốn ngồi đối diện với Âu Dương Siêu nhưng thiếu nữ lại bắt chúng ngồi như vậy, nên tên nào tên nấy lo âu, tỏ vẻ muốn nói nhưng lại thôi đành phải tới ngồi cùng.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười thầm còn thiếu nữ thấy bốn đại hán đó trù trừ không muốn tiến lên, liền lớn tiếng kêu gọi :

- Các người lại đây trả lời ta.

Bốn đại hán đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái, tên gầy nhất trong bọn vội ra hiệu cho ba tên kia rồi cùng tiến lên mấy bước định ra hiệu cho thiếu nữ hay. Ngờ đâu thiếu nữ đã lên tiếng hỏi trước :

- Tên nọ đã xếp đặt xong chưa?

Đại hán gầy gò có vẻ khó xử đáp :

- Y... đã... đưa tới thủy... trại...

Thiếu nữ áo ưa có vẻ nóng lòng sốt ruột liền nghiêng đầu lớn tiếng hỏi tiếp :

- Lục Nguyên Thanh người làm gì thế, xem bộ mặt của người như là mất hồn mất vía vậy.

Đại hán gầy gò rùng mình một cái rồi đứng yên.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng giật mình nghĩ thầm :

- “Lục Nguyên Thanh là đệ tử thứ tư của Trác Ngọc Khôn Trang chủ của Thiên Tâm trang”.

Vì vậy Âu Dương Siêu mới nghĩ ra và bụng bảo dạ tiếp :

- “Thảo nào vừa rồi chúng gọi ta là A Lộc, như vậy ba tên kia thể nào cũng là Dương Đông Xuyên, Từ Bội và Trương Nghị rồi bằng không chúng không sao biết được tên là A Lộc đâu.”

Nghĩ như vậy chàng lại ngắm nhìn thân hình của bốn người, thấy đúng là bốn người đó rồi, chàng lại hoài nghi và nghĩ tiếp :

- “Thiên Tâm trang bị thiêu rụi, không ngờ bốn người vẫn không việc gì. Và lại chúng còn trí đồng đạo hợp mà đi theo chủ khác. Nhưng chúng là đàn ông sao lại chịu lép vế, ngoan ngoãn nghe theo lời một con nhỏ như thế kia, thật là làm mất hết sĩ diện của nhà họ Trác”.

Nghĩ tới đó, chàng lại đoán chắc thiếu nữ áo tía này không phải là tầm thường, chỉ trông bề ngoài và thấy thái độ của nàng ta đối xử với Lục Nguyên Thanh cũng biết người này rất có lai lịch rồi.

Lúc ấy Lục Nguyên Thanh cứ đứng chờ người ra, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Âu Dương Siêu một cái rồi khẽ đáp :

- Người ngồi phía sau cô nương là vai chính đấy.

Y cố hết sức nói cho thật khẽ, không muốn cho Âu Dương Siêu nghe thấy, nhưng giấu sao được chàng, trái lại thiếu nữ lại không nghe thấy rõ, không phải là thiếu nữ điếc và cũng không phải nàng ta kém võ công tai không thính, sự thật vì nàng không định tâm nghe và đang lúc nóng nảy. Vì vậy nàng mới cau mày lại tỏ vẻ không vui hỏi tiếp :

- Có chuyện gì thì cứ nhanh nhẩu trả lời đi, cứ lén lén lút lút như thế làm chi.

Lục Nguyên Thanh mặt biến sắc vội tiến lên một bước khẽ đáp :

- Không phải là thuộc hạ hoang đường mà quả thật là...

Nói tới đó y vội dùng tay vẽ lên trên mặt bàn một hồi.

Âu Dương Siêu biết lúc này Lục Nguyên Thanh khó xử vì y tưởng Âu Dương Siêu chưa nhận ra bốn chúng là ai, nên y vội viết lên trên mặt bàn viết tên của Âu Dương Siêu ra cho thiếu nữ xem. Thiếu nữ xem xong mấy chữ đó ngạc nhiên quay lại nhìn Âu Dương Siêu rồi hỏi :

- Không làm đấy chứ?

Nguyên Thanh bốn người lại khẽ đáp :

- Anh em thuộc hạ không sai làm đâu.

Thiếu nữ áo tía có vẻ kinh ngạc nói tiếp :

- Để ta đối địch với hần.

- Tổng cô nương quá khiêm tốn. Quả thật tên của cô nương đúng như mặt đẹp Hằng Nga. Còn hai chữ Thiên Thủ, chắc tay của cô nương võ công thể nào cũng cao siêu lắm nên mới được người ta ban cho biệt hiệu như vậy?

Thiếu nữ áo tía tủm tỉm cười không nói năng gì rồi xua tay bảo bốn Nguyên Thanh nói rằng :

- Các người hãy đi tới bờ sông trước đi!

Âu Dương Siêu vội tiến lên một bước ngăn cản bốn Nguyên Thanh và nói :

- Đứng yên! Có thật cô nương không muốn để cho tiểu sinh chuyện trò với các vị này hay sao?

Nguyên Thanh vội cướp lời, nói :

- Ta với người không có chuyện gì đáng nói hết.

Âu Dương Siêu trợn trừng hai mắt lên, trầm giọng đáp :

- Lúc này không đến lượt người nói chuyện đâu. Vì nói hay không, bọn nô tì các người không có quyền gì hết. Chỉ cần Tổng cô nương nhận lời, các người không nói cũng phải nói.

Nếu chủ nhân của các người không nhận lời thì các người muốn nói gì cũng không được phép.

Nguyên Thanh thấy chàng nói như vậy, bốn chúng em dám giận chứ không dám lên tiếng nói nữa, và tám con mắt đều chăm chú nhìn vào chàng. Thiếu

nữ áo ưa mỉm cười, đưa mắt liếc nhìn quanh lâu một lượt và đáp :

- Thiếu hiệp! Nếu có lời muốn nói thật thì nơi đây không phải là chỗ chuyện trò. Thiếu hiệp thử nhìn xem.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bốn chung quanh quả thấy lúc này khách tới quá nhiều, có tới trên hai mươi người. Người nào người nấy đều nhìn mình với bọn Nguyên Thanh, vì vậy chàng nhận thấy quả thật không tiện, nhờ ra tay đấu với nhau thì thể nào cũng làm cho bọn người này kinh hoảng và chưa biết chừng còn gây nên nhiều thị phi là khác.

Nghĩ vậy, chàng dịu giọng đáp :

- Tiểu sinh bận việc lắm. Bây giờ gặp thấy chúng cả bốn người không phải là chuyện dễ. Không biết cô nương có cho phép tiểu sinh hẹn một địa điểm để gặp bọn chúng không?

Thiếu nữ áo tía gật đầu đáp :

- Dù thiếu hiệp không hẹn ước, tiểu muội cũng muốn nói chuyện với thiếu hiệp. Hãy để cho chúng đi trước đã, rồi chúng ta nói chuyện sau.

Âu Dương Siêu cau mày lại, đáp :

- Thế nào tiểu sinh cũng gặp lại bọn chúng một phen.

Lời nói của chàng rõ ràng cho nàng ta biết là chúng ta mới quen biết nhau đây không có chuyện gì đáng nói hết. Sao thiếu nữ áo tía lại không biết, nhưng nàng vẫn gượng cười đáp :

- Nói chuyện cũ tất nhiên là can hệ rồi, nhưng tiểu muội cũng có việc cần muốn nói chuyện với thiếu hiệp nữa.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta ăn nói trịnh trọng như vậy liền đáp :

- Nếu vậy Tổng cô nương là người có tín nhiệm, đến lúc đó thể nào cũng xin đem bốn người tới chỗ ước hẹn để tiểu sinh khỏi phải thất vọng.

Thiên Thủ Hằng Nga liền cười và nói tiếp :

- Lần đầu tiên gặp gỡ, vậy tiểu muội đã bắt tin bao giờ đâu mà thiếu hiệp phải sinh nghi như thế.

Lời nói của nàng rất uyển chuyển khiến Âu Dương Siêu ngượng vô cùng ấp úng đáp :

- Vì trên giang hồ nhiều sự hiểm trá, xin Tổng cô nương đừng có trách tại hạ đa tâm nhé.

Tổng Lệ Châu mỉm cười không trả lời, liền quay lại bảo bọn Nguyên Thanh rằng :

- Bây giờ các người có thể đi được rồi.

Nói xong, nàng lại nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Mời thiếu hiệp hãy ngồi đây chuyện trò giấy lát.

Âu Dương Siêu không sao cự tuyệt được, đành đứng sang một bên cho bọn Nguyên Thanh đi xuống lầu, rồi mình cũng miễn cưỡng ngồi xuống. Hai người chưa kịp nói chuyện thì dưới lầu đã có một tiếng quát tháo lên.

Thấy bọn Nguyên Thanh bốn người vừa đi xuống lầu, rồi mình thấy cả bốn người hấp tấp quay trở lại như vậy. Lệ Châu kinh ngạc vô cùng, mà cả Âu Dương Siêu cũng không hiểu tại sao cả?

Lệ Châu thấy mặt bọn Nguyên Thanh lộ vẻ hoảng sợ không vui, liền hỏi :

- Việc gì mà các người kinh hãi đến như thế?

Nàng vừa nói tới đó thì đầu cầu thang đã có một người đàn bà trung niên xuất hiện.

- Âu Dương Siêu người vô lương tâm thật.

Bà ta vừa nói vừa gằn dừ xông lại tấn công chàng luôn.

Âu Dương Siêu không ngờ như thế, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng và lớn tiếng hỏi tiếp :

- Lão tiền bối sao lại ra tay tấn công tiểu bối như thế?

Lãnh Phương cứ tiếp tục xông lại và nói :

- Người hứa với ta kỳ hẹn một tháng, chẳng hay người đã làm xong việc đó chưa?

Âu Dương Siêu bắt đầu đi vừa giờ chuông lên vừa đáp :

- Tiền bối hãy dừng tay để nghe tiểu bối đã.

- Người còn muốn nói gì nữa?

- Kỳ hẹn một tháng đã hết đâu. Còn mấy ngày nữa mới tới cơ mà.

- Người còn muốn lừa dối ta phải không?

- Tiểu bối đâu dám lừa dối tiền bối, hiện giờ tiểu bối đã tìm Mẫn hiền muội ở trong dãy núi Côn Sơn rồi.

- Hừ... Thế người đâu?

- Người...

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ánh nắng vừa xuất hiện

Âu Dương Siêu không sao trả lời được, vì lúc này Lãnh Phương đang múa tít cái khăn huyền và tức giận ra tay thì dù võ công của chàng có cao siêu tới đâu, với hai bàn tay cũng không sao nắm sơ ý.

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Phương đã giờ hết pho Huyền Phách ấy ra rồi, Âu Dương Siêu chống đỡ chớ không tiện trả đũa, nên chàng cũng cảm thấy mệt nhọc khôn tả. Chàng thấy cái khăn ở trong tay của Lãnh Phương đã hơi chậm liền nhảy ra ngoài vòng đấu và nói tiếp :

- Tiền bối xin người con giận, để tiểu bối nói rõ câu chuyện đã rồi tiền bối có ra tay cũng chưa muộn.

Nói xong, chàng không đợi chờ Lãnh Phương trả lời, đã tiến tới trước mặt Lệ Châu, hỏi :

- Tổng cô nương! Tiểu sinh có một câu này, không biết có nên hỏi hay không?

Lệ Châu mặt lộ vẻ kinh ngạc, thắc mắc đáp :

- Thiếu hiệp có gì xin cứ nói đi?

Nghĩ đoạn, chàng liền tiến lên, xen lời nói :

- Tiền bối có việc gì thì cứ nói, hà tất phải...

Không ngờ Lãnh Phương liền nổi giận quát lớn :

- Ta không nói gì cả, chỉ muốn lấy mạng của người thôi.

Nhưng Âu Dương Siêu đã vội vàng né tránh.

Lãnh Phương đã không vui, bây giờ lại thấy Âu Dương Siêu hiện thân ra, liền hồ thẹn, mặt đỏ bừng quát lớn :

- Cảm ơn! Đừng có tự phụ như thế nữa. Cô nương nhất thời không đề phòng đấy thôi.

Có gọi lại đấu tiếp, xem thủ đoạn của cô nương có thắng không nào?

Âu Dương Siêu nhìn Lãnh Phương, cười và nói :

- Tiền bối đừng có khiển trách tiểu bối, để tiểu bối nói với Tổng cô nương một câu đã.

Lãnh Phương thấy vậy càng tức giận thêm, múa tít cái khăn huyền và quát bảo tiếp.

Âu Dương Siêu vừa trông thấy người đàn bà ấy đã vội tiến lên mấy bước cung kính vái chào và khẽ hỏi :

- La lão tiền bối tới lúc nào thế?

Lệ Châu thăm đoán có lẽ người đàn bà ấy là sư phụ của Ngân Y Ngọc Nữ, biệt hiệu là Huyền Huyền Ngọc Nữ tên La Lãnh Phuong.

Lúc ấy Lãnh Phuong mặt lăm lè phát tay áo một cái, không thèm nói chuyện với Âu Dương Siêu mà chỉ vào mặt bọn Nguyên Thanh bốn người quát hỏi :

- Các ngươi tưởng không ai biết phải không? Như vậy thì các ngươi đã mù quáng rồi.

Âu Dương Siêu thấy Lãnh Phuong tức giận như vậy, cũng không hiểu tại sao mình lại bị bà ta hất hủi như thế, chàng ngượng ngịu vô cùng và hỏi tiếp :

- Tiền bối có việc gì thế. Sao lại giận dữ như vậy?

Lãnh Phuong vẫn chưa nguôi cơn giận quát lớn :

- Chúng là cái thá gì? Chỉ có ngươi là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt nên mới dám xúc phạm tới La Lãnh Phuong này thôi.

Nói xong, bà ta đi qua mặt Âu Dương Siêu tiến tới trước mặt bọn Lục Nguyên Thanh, quát tiếp :

- Ngày hôm nay nếu các ngươi không giải quyết xong, thế nào ta cũng lấy tính mạng của các ngươi. Bằng không Huyền Huyền Ngọc Nữ này cũng uống sống mấy chục năm ở trên giang hồ.

Lúc ấy Lệ Châu thấy người đàn bà này hất hủi Âu Dương Siêu hai lần, trong lòng đã không vui bấy giờ thấy bà ta lại mắng bọn Nguyên Thanh như thế, khi nào nằng chịu nhịn được, nên không còn khách sáo nữa vội xen lời nói ngay :

- Làm gì mà hung hăng như thế? Đây là Hoàng Hạc lâu chứ không phải nhà riêng tư của ai đâu. Có việc gì thì cứ việc hỏi bốn cô nương bất cứ ai, cô nương cũng dám tiếp hết.

Lãnh Phuong giận quá hóa cười, nhìn thẳng vào mặt Lệ Châu rồi đáp :

- Hừ... hừ... thế ra chúng có người đỡ đầu. Nếu vậy ta hỏi người cũng được.

Nói xong, bà ta có vẻ rầu rĩ bỏ bọn Nguyên Thanh bốn người mà tiến tới gần Lệ Châu, trông đáng điệu của bà ta thì hình như muốn ra tay đấu vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy bụng bảo dạ rằng :

- “La Lãnh Phuong là một tiền bối trên giang hồ và cũng là trưởng giả của võ lâm. Tại sao lại nóng nảy như thế. Chưa hỏi rõ nết tề đã đòi thí mạng với đối phương”.

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng hơi chân chừ một chút rồi vội lên tiếng hỏi :

- Vừa rồi pho chương pháp của cô nương là học của ai thế, và tên chương đó là chương gì?

Thấy chàng hỏi như vậy Lệ Châu cữ ngăn người ra, cả Nguyên Thanh lẫn La Lãnh Phuong các người cũng nhận thấy chàng nói như thế là không nên không phải.

Vì Âu Dương Siêu như thế đã là trái với lệ luật của võ lâm, nên mọi người mới ngạc nhiên như vậy. Lệ Châu là người rất nóng tính lẽ nằng đã nổi giận rồi nhưng không hiểu tại sao nằng lại ngượng ngịu nhìn Âu Dương Siêu cười một cái rồi mím môi đáp :

- Cái gì? Chẳng lẽ Âu Dương thiếu hiệp thấy pho chương pháp đó có chỗ sơ hở ư?

Nàng không trả lời câu hỏi của chàng mà lại hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu đành phải gượng cười đáp :

- Pho chương pháp này của Lệ cô nương quả thật là thần xuất quỷ mật diệu tuyệt võ lâm rất hiếm thấy, vì thế vừa rồi tôi mới đường đột hỏi cô nương.

Đàn bà con gái bao giờ cũng thích người ta khen ngợi Lệ Châu mừng rỡ vô cùng không hiểu tại sao từ khi nằng mới gặp Âu Dương Siêu ở lầu Hoàng Hạc đã có thiện cảm với chàng rồi, bây giờ lại được khen tặng như vậy lại càng khoái chí vô cùng liền cười và nói tiếp :

- Thiếu hiệp võ công được thừa hưởng của Tam tuyệt xuất thân danh môn xin thiếu hiệp đừng có chê cười.

Hai người chuyện trò với nhau càng vui khiến La Lãnh Phuong đứng cạnh đó tức giận đến nổi lửa, liền phát cái khăn huyền chỉ vào mặt Âu Dương Siêu mà nói :

- Âu Dương Siêu thật là danh của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang đã bị ngươi làm mất hết phen này ta phải thay vị đại hiệp đã chết ấy mà dạy bảo ngươi một phen mới được.

Nói xong, bà ta đã múa cái khăn huyền xông lại tấn công liền. Âu Dương Siêu nghe thấy bà nói như vậy sầm nét mặt lại đáp :

- Tiền bối muốn dạy bảo tiểu bối có bao giờ tiểu bối dám không tuân đầu, nhưng lời của tiền bối đã nhục nhã đến tiền phụ khiến tiểu bối khó chịu không tả.

La Lãnh Phương thấy chàng nói như vậy hơi ngừng tay lại và lớn tiếng hỏi tiếp :

- Nếu ngươi biết nói như vậy thì không nên làm những việc trái với môn hành của cha ngươi.
- Chẳng hay tiểu bối đã làm những việc gì trái với môn hành của tiền phụ?
- Âu Dương Đơn suốt đời làm việc gì cũng chú trọng đến hai chữ tín nghĩa, trái lại ngươi thì luôn bất tín.
- Hừ, xin lỗi tiểu bối không thừa nhận lời nói này của lão tiền bối, thử hỏi tiểu bối đã làm những việc gì bội nghĩa bất tín sao?
- Hừ, thế mà cũng dám mở mồm nói nữa.

Âu Dương Siêu thấy La Lãnh Phương nói như có sự thật vậy chắc thế nào cũng có nguyên nhân gì đây cho nên chàng lại hỏi tiếp :

- Tiền bối có thể vạch rõ được sự thật ấy ra không?
- Chẳng cần gì phải nói xa xôi cả. Cứ ngay việc trước mặt đây cũng đủ chứng minh rồi.
- Việc trước mặt nào?
- Giang Mẫn với ngươi như thế nào ta khỏi cần nói, nhưng ngươi lại không nghĩ gì tới nó trái lại còn làm bạn với kẻ thù.
- Sao lại bảo tiểu bối làm bạn với kẻ thù được.
- Đó chẳng là bội nghĩa là gì? Ngươi hẹn ước với ta sắp hết hạn một tháng rồi mà ngươi vẫn đứng đưng. Như vậy chẳng là quá tín là gì?
- Kỳ hẹn ước một tháng ấy đã hết hạn đâu?
- Bây giờ ngươi còn không đi kiếm Giang Mẫn, chẳng lẽ tới kỳ hạn nó sẽ ở trên trời rơi xuống hay sao?
- Vấn đề này...
- Còn nói năng lồi thối gì nữa? Giả biện chỉ có lừa dối được mình thôi chứ không thể lừa dối được người đâu.

Âu Dương Siêu không biết trả lời như thế nào cho phải, một lát sau chàng dậm chân xuống đất một cái thật mạnh rồi đáp :

- Lão tiền bối nói rất phải, để tiểu bối hỏi Tống cô nương mấy câu này đã rồi thế nào cũng đi tìm kiếm Mẫn hiền muội ngay, dù Âu Dương Siêu tôi có phải hy sinh tính mạng chẳng nữa, thế nào cũng phải bảo tồn chữ tín ấy.

Lãnh Phương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đang định lên tiếng nói mĩa, thì Âu Dương Siêu đã quay mặt lại nói với Lệ Châu rằng :

- Tống cô nương, vừa rồi tiểu sinh hỏi cô nương pho chương thức tên là gì tuy không hợp lý chút nào nhưng không phải là tiểu sinh hỏi một cách vô lý đâu.

Lệ Châu không hiểu tại sao lại cau mày lại, hai mắt thất thần mặt rầu rĩ hình như đã có một việc gì không vừa ý vậy. Nàng thung thảng hỏi :

- Vì lý do gì thế?

Âu Dương Siêu lớn tiếng đáp :

- Pho chương pháp của cô nương tiểu sinh rất quen thuộc và cũng bờ ngỡ nữa, không hiểu tại sao nên mới hỏi cô nương như vậy.

Lệ Châu nghe nói mặt càng biến sắc thất thanh hỏi :

- Có thật không?

Nàng vừa hỏi xong liền nghĩ thầm :

- “Nếu là chương pháp thường của võ lâm, có lẽ có hơi liên can với những môn võ mà ngươi đã học, nhưng pho chương này của bản cô nương cũng khác hẳn không phải ai truyền thụ cho mới sáng tác và biến hóa thành, chưa chắc người đã biết rõ được”.

Nghĩ tới đó nàng lại vừa cười nói tiếp :

- Có lẽ thiếu hiệp trong lòng nghĩ ngợi cái gì rồi nhất thời hiểu lầm, thiết nghĩ pho chương pháp này của tôi tuy không phải là tuyệt học mà cũng không thể

nào giống võ công của các phái.

Âu Dương Siêu cướp lời hỏi tiếp :

- Xin hỏi cô nương, pho chương pháp này có phải do hai pho võ công hợp thành rồi cải biến ra phải không?

Lệ Châu mặt càng biến sắc người run lấy bầy đôi mắt phượng tròn xoe nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu tỏ vẻ không yên và hỏi lại :

- Thiếu hiệp nói như thế căn cứ vào đâu?

Âu Dương Siêu chắc mình đã đoán trúng lại dõn dập nói tiếp :

- Nếu tiểu sinh đoán không sai chương thức này của cô nương do sáu thể khí giới mềm và mười thể khí giới nhẹ phối hợp thành, không biết có đúng hay không?

- Thiếu hiệp...

Lệ Châu thất thanh la lớn một tiếng, người cũng chầy lui về phía sau hơn trượng sắc mặt nhợt nhạt đứng ngăn người ra nhìn Âu Dương Siêu hoài.

Lãnh Phương nghe thấy hai người nói như vậy liền xen lời vào :

- Sao người không nói thẳng ra đó là căn cứ Toàn Phong bát thức và Ngọc Dịch thập nhị thức cải biến ra, hà tất phải nói lẩn tránh, nể mặt y thị mãi làm chi.

Lệ Châu hồ thẹn quá nổi giận, nghe thấy Lãnh Phương nói như thế liền biến sắc mặt bao nhiêu sự tức giận đều đổ dồn vào đầu Lãnh Phương liền giờ tay ra định tấn công mồm thì quát lớn :

- Mụ tú bà kia việc gì đến người, người cũng chỏ mồm vào ta thay đổi hay không thì mặc kệ ta có giỏi thì đỡ một chương của ta.

Nàng vừa nói vừa xông lại tới tấn công ngay.

Lãnh Phương có bao giờ bị ai mắng chửi nhục nhã như thế đâu, bà ta cũng tức giận không tả xông lên phản công ngay.

Âu Dương Siêu thấy mình đã nói đúng sự bí mật của nàng nọ rồi, không ngờ hai người lại đấu với nhau, chàng định xông lại ngăn cản, nên cả ba cùng nhảy lên một lúc, người vừa va đụng nhau đã lui cả về phía sau ngay. Người nào cũng lui hơn hai trượng ngo ngắc nhìn nhau tỏ vẻ kinh hoàng..

Bọn Lục Nguyên Thanh bốn người thấy vậy kinh hãi đến ngăn người ra.

Âu Dương Siêu nội công mạnh hơn hết, vì vậy trong lúc ba người vừa va chạm nhau tất nhiên chàng chỉ thấy người hơi rung động thôi chứ không việc gì hết, chàng vội chấp tay chào Lãnh Phương và nói :

- Tiền bối, việc của Giang Mẫn cứ việc giao cho tiểu bối hẹn ước một tháng, hôm nào hẹn ước tiểu bối thể nào cũng không thất tín đâu. Nếu đến lúc đó tiểu bối không đủ sức cứu được Giang Mẫn ra thì mới phiền lão tiền bối cũng chưa muộn.

Lãnh Phương thờ hồn hèn, sắc mặt nhợt nhạt hai mắt ứa lệ đáp :

- Thôi thôi! La Lãnh Phương này vẫn tự cho mình chưa già ngờ đâu ngày hôm nay...

Nói tới ba ta nhỏ lệ và có vẻ đau đớn không tả.

Âu Dương Siêu rất sợ người ta khóc, nhất là tiếng khóc của đàn bà chàng từ từ tiến lên an ủi tiếp :

- Tiền bối hà tất phải đau lòng như thế.

Lệ Châu thấy vậy bủn rủn lạnh lùng nói mỉa rằng :

- Già như vậy cũng khóc, sao không làm nũng đi.

Lãnh Phương lòng đang như bị dao cắt liền chỉ vào mặt Lệ Châu quát hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Người với y thị có liên can gì và có giao tình gì?

Âu Dương Siêu không hiểu vội xua tay đáp :

- Tiểu bối với Tống cô nương mới gặp nhau có một lần trên lầu Hoàng Hạc chứ có liên can gì đâu và cũng không giao tình gì hết.

- Thế không hỏi y thị Giang Mẫn ở đâu?

- Hỡi nàng ta ư?

- Không hỏi y thị còn hỏi ai nữa, đó là người chủ trương bắt cóc Giang Mẫn đấy.

Âu Dương Siêu nghe thấy bà ta nói như vậy mặt liền biến sắc nhảy tới cách Lệ Châu chừng bảy tám thước về mặt bán tín bán nghi hỏi :

- Tổng cô nương chuyện đó có thật không?

Lệ Châu còn chưa nguôi cơn giận đáp :

- Phải!

- Hà... hà... hà...

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng, tiếng cười của chàng rất lớn khiến những con chim chóc núp ở trên cỏ lâu cũng phải kinh hoàng mà cất cánh bay ngay.

Chàng vừa cười dứt đã sầm nét mặt lại hỏi :

- Tổng cô nương đã tới qua Hoàng Sơn phải không à?

- Không!

- Thế cô nương bắt cóc Giang Mẫn ở đâu?

- Ở trên mặt sông tại Giang Hạ phủ.

- Cô nương với Giang Mẫn có thù oán phải không?

- Không có.

- Không thù không oán tại sao cô nương lại bắt cóc cô ta?

Âu Dương Siêu tức giận chịu không nổi sát khí đằng đằng giờ hai cánh tay lên, những khớp xương của chàng kêu lách cách hình như chàng chỉ muốn xé xác Lệ Châu ra mới hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Môi thương lưỡi kiếm

Lệ Châu thấy Âu Dương Siêu hung hăng như vậy cũng không hoảng sợ và bao nhiêu hy vọng của nàng chẳng khác gì như ở trên lầu cao rớt xuống đất hết. Sau nàng đánh liều không tránh né không vận sức lại còn uốn ngược đi sát người vào gần Âu Dương Siêu mà đáp :

- Được, thiếu hiệp cứ ra tay đi, tôi bằng lòng chết ở trong tay thiếu hiệp.

Âu Dương Siêu không ngờ nàng lại có cử chỉ như thế lui bước lia lịa về mặt hung hăng hỏi nãy lại biến đi đâu hết thật là đầu hổ đuôi rắn, rồi chàng còn lên tiếng hỏi :

- Tôi giết cô nương làm chi. Ai bảo tôi muốn giết cô nương nào?

Lệ Châu nức nở nói tiếp :

- Xem bộ dạng của thiếu hiệp hình như chỉ muốn nuốt sống người ta vậy.

Lãnh Phương đứng cạnh thấy vậy châm biếm rằng :

- Vừa rồi lại còn nói người làm nũng, thế ra lúc lâm trận đối địch người cũng giở cái trò này ra.

Lệ Châu bỗng trợn ngược đôi lông mày nhảy lên xua tay bảo bọn Nguyên Thanh bốn người rằng :

- Các người cùng xông lên, ngày hôm nay không giết được mụ ăn mày già này thì bốn cô nương không hả dạ.

Bọn Nguyên Thanh bốn người đã xông lại vây Lãnh Phuong vào giữa, chúng đứng lấy thế chuẩn bị tấn công.

Âu Dương Siêu thấy vậy nổi giận quát lớn :

- Táo gan thật, ai ra tay trước ta sẽ huỷ tên ấy liền.

Nói xong chàng nhảy ngay vào giữa đứng trước mặt Lãnh Phuong và nói tiếp :

- Tiền bối đối với mấy tên gác cò này cứ để yên cho tiểu bốn lão tiền bối khỏi phải ra tay.

Lãnh Phuong trầm giọng đáp :

- Theo lão thân biết thì người bắt cóc Mẫn nhi chính là bốn tên này, thiếu hiệp đừng buông tha chúng Âu Dương Siêu nghe nói càng tức giận thêm và quát bảo :

- Nếu vậy càng hay, các người bắt cóc Giang Mẫn cô nương đem đi đâu.

Bọn Nguyên Thanh bốn người chưa kịp trả lời thì Lệ Châu đã nhảy vào giữa lớn tiếng nói :

- Người này vô lý thật, Giang cô nương là do ta bảo bắt cóc còn chúng thì chỉ thừa lệnh hành sự thôi chứ có việc gì đến chúng đâu.

Âu Dương Siêu nghe nói suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp :

- Thế cô nương bắt cóc Giang Mẫn để làm chi?

Giọng nói của chàng đã ôn tồn nhiều, từ khi gặp nhau ở trên lầu Hoàng Hạc, Âu Dương Siêu tự nhiên đã có một tình cảm đặc biệt và cũng không hiểu tại sao có tình cảm với nàng ta như thế.

Hãy nói Lệ Châu thấy chàng đã nguôi cơn giận liền mỉm cười đáp :

- Ôi chà! Việc gì mà thiếu hiệp phải lo âu đến như thế.

Lãnh Phuong thấy thái độ của hai người như vậy lại giận nói :

- Đừng có giờ cái trò ấy ra nữa, con nhãi kia mày giấu Giang Mẫn ở đâu?

Lệ Châu không thèm đếm xỉa tới lời nói của Lãnh Phuong mà ngẩng mặt lên nhìn Âu Dương Siêu hỏi :

- Ngày hôm nay thiếu hiệp nóng lòng như vậy, sao những ngày trước kia lại lơ đãng như thế?

Âu Dương Siêu thấy nàng ta nói như thế thắc mắc vô cùng liền đáp :

- Cô nương nói như thế là có ý gì, khi thuyền tôi đến Giang Hạ...

Lệ Châu không đợi chàng nói dứt đã cướp lời ngay :

- Tôi nói thiếu hiệp điểm yếu huyết ngũ đề Giang cô nương khỏi phải quấy nhiễu, nhưng tôi hỏi thiếu hiệp một người bị điểm yếu huyết ngũ hai ngày hai đêm như vậy dù là người mình đồng da sắt cũng không chịu nổi. Nếu không kịp giải huyết ngay cho cô ta thì có lẽ lúc thiếu hiệp quay trở lại thì cô ta đã chết từ lâu rồi. Đây tôi nói như vậy thiếu hiệp nghĩ có phải không?

Nàng thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi. Âu Dương Siêu cũng ngăn người ra mặt lúc đỏ lúc trắng không sao nói lên tiếng được.

Lãnh Phuong bao giờ cũng thương đồ đệ hơn, nghe nói lo âu hỏi :

- Thế Mẫn nhi bây giờ ra sao và nàng ở đâu?

Lệ Châu vẫn không thèm đếm xỉa tới bà ta cứ nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Nếu không nghĩ tới tình vô lâm và là bạn gái thì cô ta làm gì còn sống sót tới bây giờ.

Có ngờ đâu làm phúc phải tội, mà lại coi tôi là kẻ thù địch như thế.

Tuy lời nói của nàng là nói cho Âu Dương Siêu nghe, nhưng sự thật là trách móc Lãnh Phuong. Là một lão tiền bối trong giang hồ sao không hiểu lại định nổi khùng, nhưng không biết đệ tử của mình an nguy ra sao, nên bà ta đành phải đứng ngăn người.

- Tổng cô nương tôi rất cảm ơn cô nương trước, nhưng không biết bây giờ cô nương để Giang cô nương ở đâu?

Lệ Châu muện nói lại thôi, sau cùng nàng mới đáp :

- Công tử muốn gặp cô ta để làm chi? Cô ta đã bị Hoàn Huyết nghịch khí nội thương rất nặng rồi còn bị công tử điểm yếu huyết ngù, lúc này cô ta yếu ớt lắm, bây giờ cô ta đang nghỉ ngơi ở trong sơn trang của tôi. Công tử cứ yên tâm, chờ nàng khỏi bệnh rồi sẽ gặp nàng cũng chưa muộn.

Nói xong, nàng liếc tình chàng một cái mồm tủm tỉm cười.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn Lãnh Phương chưa kịp nói thì Lê Châu lại nói tiếp :

- Đây tôi đã nói hết chuyện rồi việc ở đây cũng như là đã xong. Chúng ta đi thôi.

Nàng quay lại bảo Nguyên Thanh các người rồi định đi ngay.

Âu Dương Siêu vội chạy lại ngăn lại hỏi tiếp :

- Tổng cô nương định đi ngay ư?

- Phải.

- Thế...

Âu Dương Siêu không biết nói năng như thế nào cho phải và cũng không có lý do gì không để cho người ta đi.

Lê Châu rất tình nghịch lờm chàng một cái tủm tỉm cười rồi hỏi tiếp :

- Tại sao công tử không để cho tôi đi.

Lãnh Phương xen lời nói :

- Hiện giờ Giang Mẫn ở đâu cho tới giờ phút này chúng tôi cũng chưa rõ mà cô nương đã bỏ đi ư?

Lê Châu có vẻ không vui sầm nét mặt lại đáp :

- Ai định giữ bọn cô nương ở lại. Nên biết bọn cô nương xưa nay chưa biết sợ là gì.

Âu Dương Siêu cau mày lại cảm thấy hai người vẫn không ai chịu ai cả liền thủng thỉnh nói :

- La lão tiên bối với Giang cô nương là tình thầy trò tất nhiên lúc nào cũng phải lo Âu cho cô ta xin Tổng cô nương chớ có hiểu lầm.

Lãnh Phương mặc Âu Dương Siêu khuyên giải, bà ta chỉ cảm thấy chán. Nói như thế vô hình chung đã coi Lê Châu ngang hàng với mình nên bà ta nói tiếp :

- La Lãnh Phương này chưa đến nỗi già và bất tài đến như thế câu chuyện ngày hôm nay vẫn chưa xong đâu.

Lê Châu cười nhạt một tiếng không thèm đếm xỉa tới mặt rất hớn hở nhìn Âu Dương Siêu mà nói tiếp :

- Thiếu hiệp nếu rảnh thì xin mời đến Liễu Âu Hoa Minh trang ở Sao Hồ. Tiểu muội thế nào cũng vui lòng tiếp rước.

Nàng nói tới đó, vẻ mặt càng lẳng lơ thêm, rồi bỗng quay người giờ khinh công ra đi luôn chỉ trong thoáng cái đã mất dạng ở trong bụi cỏ lau liên.

Lãnh Phương thấy thế giận vô cùng hậm hực nói :

- Quý hồ người đã nói cho ta biết chỗ ở đâu rồi La Lãnh Phương này nhất định không tha thứ cho người đâu.

Nói xong, bà ta quay mình đi luôn ven theo giải đất mà tiến thẳng về phía bờ sông.

Âu Dương Siêu thấy một già một trẻ đều giận dữ bỏ đi vội đuổi theo lớn tiếng kêu gọi :

- Tiền bối, tiền bối... việc Giang Mẫn xin liên bối chớ có tức giận như thế.

Lãnh Phương đã đi khá xa nghe chàng nói như vậy liền ngừng chân lại và hỏi :

- Người còn muốn gì nữa?

- Thừa tiền bối Giang Mẫn hiện đang ở trong tay người, cho nên tiểu bối mới chịu lép vế như thế.

- Hừ! Lại còn bảo là chịu nhẫn nại. Thế Giang Mẫn đâu, hiện giờ nó ở đâu, người đã tìm thấy nó chưa?

Âu Dương Siêu đáp ngay :

- Thừa tiền bối, để tiểu bối đi Sao Hồ một phen.

Sao Hồ là nơi đặt Tổng đàn của Nhất Thống giáo. Nên Âu Dương Siêu khi đến nơi, bắt gặp một tên trong Thập Đại Đại, tên gọi là Quá Thiên Tình Vưu Thất đang hỗn đẩu với Nhạc Lâm và Tống Lệ Châu của Nhất Thống giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Võ lâm thập hại

Bấy giờ Vưu Thất lại bỗng xuất hiện ở Sao Hồ này, mọi người không ngạc nhiên sao được, cho nên Nhạc Lâm chưa biết rõ lai lịch của đối thủ sợ nàng sợ ý khinh địch, vạn nhất thất thủ mà Nhất Thống giáo mới thành lập không lâu, cơ sở không vững, như vậy có phải là mất hết sĩ diện không?

Trong lúc mỗi người theo đuổi một ý nghĩ thì Vưu Thất đã cười giọng quái dị và tỏ vẻ khinh thị nói tiếp :

- Nhạc Lâm ngươi đừng có giờ trò ấy ra nữa, Vưu Thất này có phải là người tầm thường như ngươi tưởng tượng đâu. Ngươi xứng sao đấu với ta cơ chứ.

Lệ Châu là người rất thông minh, thấy sắc mặt của Nhạc Lâm hơi khác biệt bên trong cũng có điều gì khác lạ đây, bây giờ nàng lại nghe thấy Vưu Thất nói như thế, liền nghĩ ra một kế vội làm ra vẻ không được tự nhiên và giơ tay lên phát một cái, ra lệnh cho Âu Dương Siêu rằng :

- Âu Gia Dương, vừa rồi bốn Phó bang chủ chưa thấy rõ Hạo Thiên thần công của sư giả như thế nào. Bây giờ sư giả đem ra sử dụng đi. Lại đây, chúng ta thử dùng tên béo lùn này làm trò chơi trong dịp Tết Nguyên Tiêu của chúng ta một phen.

Nàng rất khôn ngoan, làm như vậy thật là lưỡng cừ lưỡng đắc, nếu Âu Dương Siêu hủy được Vưu Thất thì tất nhiên nàng phải mừng rỡ. Nếu Vưu Thất giết được Âu Dương Siêu thì Nhất Thống giáo cũng không bị ảnh hưởng một tí gì và cũng ít nhất nhân thể trận đấu này, có thể biết rõ tài ba của lão quái vật như thế nào?

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì Từ Tu đã vội nhảy tới, phát tay áo một cái, và xen lời nói :

- Thừa Phó giáo chủ, lão quái vật này là mối đại tai hại của võ lâm năm xưa. Âu Gia Dương mới ra đời, nhờ lỡ tay một cái có phải là để cho đối phương được tiếng mà Liễu Âm Hoa Minh trang của mình lại bị mất hết oai phong.

Có phải Lệ Châu không biết dụng ý lời nói ấy của Từ Tu đâu. Nhưng nhất thời nàng không biết xử trí như thế nào, đành sầm nét mặt lại gượng cười và đáp :

- Tổng đại chủ, nói như thế chỉ có làm cho người ta được oai phong thêm thôi, chứ Nhất Thống giáo từ xưa tới nay chưa hề thấy một người nào có ba đầu sáu tay tới đây khiêu khích như vậy Bốn Phó giáo chủ cũng...

Nàng chưa nói dứt lời thì Nhạc Lâm đã đỡ lời :

- Phó giáo chủ nói rất phải. Nếu y thắng nổi Âu Gia Dương thì lúc ấy chúng ta sẽ có cách đối phó với y.

Lúc ấy Vưu Thất mặt tỏ vẻ khinh khinh và nói tiếp :

- Thế ra Nhất Thống giáo lúc ra trận tỉ võ lại chả Nhất Thống chút nào. Thế mà cũng đòi thống nhất thiên hạ võ lâm. Thật không sợ người ta chê cười cho ư. Các người nói như vậy thật không khác gì người ngu si nói mê không? Hà... hà... dù các ngươi cứ xông lên như tổ ong lại càng hay. Như vậy lão phu khỏi tốn công giết từng tên một.

Từ Tu vừa rồi bị Lệ Châu nhắc nhở cho mấy câu, trong lòng đã tức giận khôn tả, bây giờ lại nghe thấy lão quái như vậy, liền tiến lên một bước và hỏi :

- Lão quá ngông cuồng kia, ngươi thị gì mà dám ăn nói ngông cuồng như thế?

Vừa nói xong, ông ta định xông lên tấn công, ngờ đâu ông ta đã nhanh mà Âu Dương Siêu lại càng còn nhanh hơn. Chàng vượt qua cạnh Từ Tu, mồm thì kêu la om sòm :

- Phó giáo chủ với Nhạc đường chủ nói rất phải, ai thắng nổi Câu Hồn sư giả này thì khó mà thoát khỏi Liễu Âm Hoa Minh trang của Sao Hồ này. Tang tổng đại chủ, hãy xem tài ba của Âu Gia Dương này trước.

Vưu Thất đang đắc chí cười ha hả, bỗng thấy thiếu niên xấu xí hiện ra trước mặt mình, y lại cười thêm, liền lắc đầu lia lịa, làm ra bộ giả nua mà nói tiếp :

- Thật là thế giới thay đổi có khác. Tiếng tăm của thập đại hại lừng lẫy như vậy mà các ngươi chẳng hay biết một tí gì cả Nói xong, y liền lên một bước, không thèm đếm xỉa đến Âu Dương Siêu, trái lại còn nói với Lệ Châu rằng :

- Con nhỏ kia! Thế mà ngươi cũng tự nhận là Phó giáo chủ của Nhất Thống giáo. Phải một đứa nhỏ chưa hết hơi sữa ra tay đấu với lão phu như vậy, không biết ngươi khinh thường lão phu hay là định tâm bảo y dẫn thân vào chỗ chết thế?

Lời nói của y vừa điên lại vừa khùng, và cũng làm bộ khờ tã khiến Lê Châu tức giận đến mặt đang đỏ biến sang tái, rồi cứ nghiêng răng kêu cồm cộp.

Âu Dương Siêu mặt tuy hơi biến sắc, nhưng hào khí cao nghìn trượng và có khi nào chàng lại chịu để cho đối phương coi thường như thế? Nên chàng vội quát lớn :

- Đừng có nói những lời thừa. Có giỏi thì hãy tiếp ba thế võ của bốn thiếu hiệp trước.

Vưu Thất há to mồm ra hỏi lại :

- Ba hiệp ư? Lão phu không thèm ra tay đánh, nhường cho ngươi tấn công năm ba trăm chiêu trước, chẳng hay ngươi nghĩ sao?

Vì y thấy thiếu niên trước mặt đây nhiều lắm là hai mươi tuổi là cùng, dù chàng ta học võ từ khi mới lọt lòng mẹ thì công lực nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi năm hòa hầu thôi, còn mình tuổi đã gần trăm, ít nhất cũng có trên năm sáu mươi năm công lực, thì việc gì phải sợ y?

Nếu Âu Dương Siêu là người xảo trá thì có thể nhân dịp này mà tấn công cho đối phương một thôi một hồi, nhưng chàng là người quang minh lỗi lạc, không bao giờ thêm câu lợi như thế và chàng nghiêm nét mặt xấu xí lại, đáp :

- Lão quái vật, ngươi đừng có tự phụ như thế. Hạo Thiên thần công của ta là tuyệt học hãn thế, ngươi đừng có lấy sĩ diện hão như thế mà khố thân.

Không ngờ lời nói của chàng lại càng làm cho Vưu Thất kiêu hãnh và ngông cuồng thêm. Y khoanh tay về phía sau, phùng bụng ra cười như điên như khùng, đáp :

- Nhỏ kia, Hạo Thiên thần công ư? Cái tên này có vẻ mới mẻ thật. Thôi được, lại đây, để lão phu được sáng mắt ra và ngươi cứ việc giở hết tài ba ra tấn công đi.

Nói xong y vênh vác bước thêm hai bước làm như không coi Âu Dương Siêu vào đâu hết.

Từ Từ thấy vậy mới hiểu và đoán chắc Âu Dương Siêu thế nào cũng giờ cò và sáo, hai món tuyệt học ra đấu với Quá Thiên Tinh, người trong Thập Đại Đại Ấy. Nếu vậy hai người quả thật là kỳ phùng địch thủ. Thoạt tiên, ông ta sợ Âu Dương Siêu không dám giở hai môn tuyệt học ấy ra, thì làm sao mà đối phó? Cho nên ông ta mới không muốn để cho chàng đối địch là thế. Bây giờ ông ta thấy Vưu Thất bằng lòng không trả đũa, lại còn phình bụng ra để cho Âu Dương Siêu tấn công, ông ta càng an tâm và mừng rỡ thắm. Vì thế ông ta tiến lên một bước, nháy mắt ra hiệu cho Âu Dương Siêu một cái, rồi lên tiếng nói tiếp :

- Nếu vậy Gia Dương cháu cứ tuân lệnh Vưu lão tiên bối đi.

Vưu Thất lại cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Tang Từ Tu đừng có dạy khôn nữa. Vưu Thất này có phải là không biết đâu, nhưng ta có thêm coi y vào đâu.

Nhạc Lâm thấy có lợi như vậy, liền thúc giục Âu Dương Siêu rằng :

- Chu Du đánh Hoàng Cái, một người chịu để cho người ta đánh, và đánh người muốn đánh. Âu sư giả, “quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy” sư giả cứ việc ra tay tấn công đi.

Hai người một ca một họa, Âu Dương Siêu nghe xong liền sầm nét mặt lại, vừa cười, vừa đáp :

- Nếu vậy Vưu lão quái nên cẩn thận, coi hễ công của bốn thiếu gia đây.

Nói xong, chàng vội giơ chưởng lên, nhắm ngực và vai phải của Vưu Thất tấn công luôn.

Chưởng này của chàng là vận hết nội công dồn ra nhưng vì thấy đối phương không tránh không né, nên chàng giảm bớt hơi sức lại, và chỉ dùng có bốn thành chân lực thôi. Vì vậy chưởng lực của chàng không có tiếng động gì hết.

Vưu Thất thấy Âu Dương Siêu nhẹ nhàng tấn công ra một chưởng, lại tưởng là chàng đã giở hết hơi hết sức ra mà chỉ có thế thôi nên y vẫn coi thường. Nhưng lâu lâu, không thấy chưởng lực của chàng lần át tới, đang ngạc nhiên, địch lớn tiếng hỏi, thì bỗng thấy một luồng sức mạnh lần át tới trước ngực và đầu vai phải.

Y kinh hãi thảm, mặt biến sắc, vội vận công lên bảo vệ. Nhưng không sao kịp, vai của y đã bị chưởng lực ấy đánh trúng, xương trong người đau nhức như bị rạn nứt, khí huyết rạo rục. Y hén la lên :

- Nguy tai.

Người của y tựa như một trái cầu thịt lăn long lóc, bắn về phía xa ba trượng. Y giơ tay trái lên ôm lấy đầu vai phải, đôi mắt hau háu nhìn vào Âu Dương Siêu và lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử giỏi thật. Ngươi vừa dùng miếng võ gì thế?

Âu Dương Siêu tủm tủm cười đáp :

- Lão quái vật, để cho ngươi được sáng mắt ra, đó là Hạo Thiên thần công đấy.

Vưu Thất bị đánh trúng một thế, tuy trong lòng rất thắc mắc, nhưng nhất thời y không nghĩ được môn võ công này là môn võ công gì, cho nên y mới ngơ ngác nhìn Âu Dương Siêu, không nói được nửa lời.

Lệ Châu, Nhạc Lâm, hai người đưa mắt nhìn nhau và cũng cảm thấy chương đó của Âu Dương Siêu thật khác lạ.

Hai người là võ lâm cao thủ và cũng là những tay rất sành điệu, bây giờ lại đứng cạnh xem như thế, tại sao lại không nhận xét được thế công đó của Âu Dương Siêu là thế võ gì?

Sở dĩ họ không biết được vì thấy Âu Dương Siêu chỉ nhẹ nhàng ra tay một cái thôi mà Quá Thiên Tinh Vưu Thất đã chịu không nổi, công lực mạnh như thế, ít nhất cũng phải luyện tập trên trăm năm mới được, mà Âu Dương Siêu đây lại là đệ tử của Quan Hán Thanh thì làm gì mà có hỏa hầu trăm năm như thế. Nếu võ công của chàng không phải là tà môn thì không còn có một lý do nào khác có thể giải thích được. Hai người nhận thấy Hạo Thiên thần công của Âu Dương Siêu rất quái lạ, nên cả hai vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên.

Hãy nói Vưu Thất hồ thẹn quá hóa tức giận, nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy liền chỉ vào mặt chàng, đáp :

- Tiểu tử giỏi thật. Ngươi muốn nói dối người phải không. Cái gì là Hạo Thiên thần công, một thủ pháp quái vị không khác gì ma về bùa?.

Âu Dương Siêu không cãi lại, chỉ cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Ngươi thật là ngời đầy giết có khác. Bất cứ ngươi bảo võ công của ta là bàng môn tà đạo cũng không sao, chỉ cần ngươi biết võ công của ta là lợi hại là được rồi.

Vưu Thất y khi nào lại chịu thua như thế, y liền trầm giọng nói tiếp :

- Ngươi cũng tiếp thử một thế võ của lão phu xem sao?

Nói xong, y thót cái bụng tròn như trái banh lại, tự công vận thần, rồi giờ tay lên định tấn công.

Từ Tu thấy vậy, tiến lên đứng vào giữa sầm nét mặt lại, nói :

- Quá Thiên Tinh, sao ngươi ăn nói không có tình nghĩa như thế. Chưa chi đã nuốt lời ngay rồi.

Vưu Thất cũng lạnh lùng đáp :

- Lão phu có nuốt lời bao giờ đâu?

- Vừa rồi ngươi chẳng nói rồi là gì? Tha hồ cho y đánh dăm ba chương, mà bây giờ y mới đánh có một chương thôi mà ngươi đã không chịu nổi rồi.

Thấy Từ Tu nói như thế, Vưu Thất hai má đỏ bừng, vì y đã ném mùi chương lực của Âu Dương Siêu lợi hại như thế nào rồi, nên bây giờ y không dám kiêu ngạo và nói khoác như hồi nãy nữa. Vì vậy y không dám trả lời Từ Tu mà chỉ giờ song chương lên, nhắm người. Từ Tu mà tấn công mà nói :

- Việc gì đến ngươi nào. Có tránh ra đằng khác không?

Vưu Thất là một nhân vật đã nổi tiếng trên giang hồ vào hồi mấy chục năm về trước, y đột nhiên ra tay tấn công như vậy cũng là sự bất đắc dĩ đấy thôi.

Từ Tu không ngờ đối phương lại đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy chờ tới khi ông ta hay biết thì luồng sức mạnh đó đã nhắm trước ngực đẩy tới, ông ta nhanh chân nhún một, người đã lui người về phía sáu bảy thước, mặt giận dữ, mồm quát lớn :

- Lão quái vật vô sỉ thật.

Tuy Từ Tu tránh đã nhanh, nhưng vẫn bị chương phong của Vưu Thất quét phải. Lúc hạ chân xuống đất không sao đứng vững được người ông ta phải lao đảo mấy cái mới lấy lại được thế quân bình.

Vưu Thất đã lấy lại được sĩ diện, liền sầm nét mặt lại, nói tiếp :

- Chỉ thị có một chút công lực trời gả không chết mà cũng đòi ra mặt can thiệp và lên tiếng thách thức trận đấu.

Âu Dương Siêu trông thấy nghĩa thức của mình thất thố, tức giận khôn tả, liền quát lớn :

- Con heo mập già không chịu chết kia, có giỏi thì hãy tiếp một thế võ này của ta.

Vì chàng tức giận vô cùng nên đã giờ tới bảy thành chân lực ra, vừa đẩy vừa đập, nhằm Quá Thiên Tinh Vu Thát tấn công tới và cũng vì số của Quá Thiên Tinh phải vì vấp ngã một phen.

Y đã chống đỡ một thế trước của Âu Dương Siêu rồi, nhưng y có biết đâu công lực của chàng quá kỳ diệu. Y định dùng nội lực đè nén đối phương, vì thế y chỉ cười nhạt một tiếng, giờ song chưởng lên dùng chín thành công lực ra, không tránh không né gì hết, mà còn ngang nhiên chống đỡ nữa là khác. Vì vậy y mới lại càng đau khổ thêm.

Thì ra dùng thêm công nội lực đối địch, công lực của mình phải cao hơn đối phương rất nhiều mới được, bằng không càng đẩy, sức càng mạnh bao nhiêu thì càng bị thương nặng bấy nhiêu. Vì vậy y mới bị đau khổ như thế chứ y có ngờ đâu công lực của Âu Dương Siêu lại mạnh như vậy?

Sau một tiếng kêu ầm, bóng người bay lơ lửng trên cây thật cao. Âu Dương Siêu bị đẩy bắn lên trên cao hai trượng rồi rớt xuống mặt đất mà chàng vẫn đứng ung dung như thường, không bị thương hên chút nào. Còn Quá Thiên Tinh thì chỉ tung lên trên cao hơn trượng thôi, nhưng khi rớt xuống lại lui về phía sau hơn năm trượng, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt lơ đãng, hai tay ôm ngực, đủ thấy y bị chưởng đau đớn khôn cùng.

Âu Dương Siêu lớn tiếng hỏi :

- Lão quái vật, như vậy mới gọi là chân lực thật học. Ngươi đã thấy rõ chưa?

Quá Thiên Tinh hai tay vẫn ôm lấy ngực, loạng choạng tiến lên mấy bước, mặt vẫn méo mó ngó nhìn Âu Dương Siêu, rồi hết sức đáp :

- Thằng nhãi kia... ngươi... ngươi là... người thế nào? Đệ tử của ai?

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng, đáp :

- Ngươi何必 cần phải biết điều đó.

- Được, ta... Vu... Thát... ngày hôm nay nhận thua... ọe, ọe...

Y chưa nói dứt thì đã khạc ra hai đồng máu tươi, rồi ngã ngối phịch xuống, đầu cúi gằm, không sao ngẩng lên được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quỷ Cốc nhị yêu

Âu Dương Siêu trông thấy Vu Thát bị nội thương, không thể nào cứu chữa được nữa, lúc ấy chàng mới biết mình đã quá lỗ mãng, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Ta với y không có thù hằn gì cả, sao ta lại hạ độc thủ tấn công y như thế?”

Vì vậy chàng liền tiến lên, khẽ nói với Vu Thát rằng :

- Khỏi cần phải tức giận. Mau chỉ công điều tức dưỡng thương đi.

Không ngờ Lê Châu đứng cạnh đó đã lên tiếng nói :

- Âu Gia Dương, việc của sư giả đã xong rồi, khỏi cần phải lý tới y!

Nói xong, nàng đi tới cạnh Vu Thát, bồng đôi giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Vu lão thất đây là người tự mang thân đến tận cửa gây hấn, như vậy không thể trách được Nhất Thống giáo chúng ta ra tay ác độc.

Năm xưa khi Quá Thiên Tinh giương danh trên giang hồ, có lẽ lúc ấy Lê Châu chưa ra đời, tất nhiên y vẫn tự phụ không thể tưởng tượng được. Lúc này y bị thương rất nặng mà vẫn không chịu mất sĩ diện, nghe thấy Lê Châu nói như thế, y từ từ ngẩng đầu lên, mồm y vẫn còn dính máu, với giọng nói rất yếu ớt đáp :

- Con nhãi kia, đừng có làm bộ làm tịch như thế. Họ Vu này đành bỏ tính mạng chứ không bao giờ chịu mất sĩ diện.

Lê Châu sầm nét mặt lại, quát tiếp :

- Câm mồm! Ngày hôm nay cô nương phải bắt ngươi mất sĩ diện mới được.

Vu Thát gượng đáp :

- Con nhai kia, nguoi đừng có nằm mơ!

Trong lúc y trả lời thì máu bầm ở trong bụng lại trào ra, trong thật thảm tuyệt trần gian, khiến ai cũng không muốn nhìn tâm nhìn. Lệ Châu mới nguoi con giận, trầm giọng nói tiếp :

- Quá Thiên Tinh, hiện giờ có ba con đường cho nguoi đi.

Âu Dương Siêu nghe thấy Lệ Châu nói như vậy, liền nghĩ thầm :

- “Nguoi ta đã bị thương thảm hại như vậy mà còn lại bắt nguoi ta đi ba con đường gì nữa?”

Vưu Thất mở hé mắt ra, mồm mấp máy, nhưng không còn hơi sức mà nói tiếp.

Lệ Châu lại lớn tiếng nói :

- Con đường thứ nhất, là nguoi phải tuyên thệ suốt đời quy phục bốn giáo, bốn Phó giáo chủ sẽ chữa thương cho nguoi.

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát, hai mắt nhìn thẳng vào Vưu Thất để chờ trả lời.

Lúc ấy sắc mặt của Vưu Thất càng nhợt nhạt thêm, mồm tuy không nói được nhưng mặt nhăn nhó, cứ nghiêng răng mím môi, đủ thấy đau lòng khôn tả.

Lệ Châu vẫn thừng thẳng nói tiếp :

- Đường thứ hai, nếu nguoi không muốn vào bốn giáo, bốn Phó giáo chủ cũng không muốn cưỡng ép nhưng phải thề độc khi ra khỏi Sao Hồ, đi tới đâu cũng phải tuân theo mệnh lệnh của bốn giáo mà hành sự, nếu có việc gì thì nguoi không được trái lệnh.

Vưu Thất nguoi đang co rúm, nghe thấy Lệ Châu nói như thế liền rung mình một cái, hình như y chỉ muốn giờ chuông lên đấu thí mạng với đối phương một phen mới hả dạ.

Nhưng lúc này y bị thương nặng như thế, sắp chết tới nơi rồi, còn hơi sức gì mà đấu thí mạng nữa. Chỉ trông đôi mắt này lửa của y cũng đủ biết ý muốn của y như thế nào.

Lệ Châu lại đổi giọng và nói tiếp :

- Đường thứ ba, theo quy luật của bốn giáo thì bất cứ ai xâm nhập cấm địa, khinh thường bốn giáo, là sẽ bị chặt đầu lẩn chân tay, đem treo ở gần Sao Hồ để cảnh cáo những kẻ khác và cũng để cho chúng biết hễ xâm nhập cấm địa của bốn giáo là bị phân thân như chúng thể đấy.

Không ngờ Quá Thiên Tinh tự cảm thấy nội thương của mình quá nặng, đau đớn chịu không nổi, chỉ mong được sớm chết để thoát nạn, nên y đang ngồi đột nhiên bắn tung lên trên cao, rồi kéo hết gân cổ gào lên, tiếng kêu của y tựa như lang hú vượn khóc :

“Cho chém giết tha hồ?”

Y chưa nói dứt thì đã rớt xuống đất và thất khiếu chảy máu ra, chết tốt.

Vưu Thất đã chết mà Lệ Châu không hề động lòng thương tiếc chút nào, trái lại còn gơ tay ra hiệu cho thiếu phụ áo đen mà bảo rằng :

- Đem xác y ra phân thân, treo ở các trại quanh Sao Hồ để cho những kẻ tự phụ trông thấy.

Nói xong, nàng quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Âu Gia Dương, Hạo Thiên thần công của sứ giả quả thật là khác thường. Một ngày kia, thể nào Phó giáo chủ cũng lãnh giáo môn Hạo Thiên thần công ấy.

Âu Dương Siêu nghe nói cứ ngẩn nguoi ra nhìn nàng chứ không biết nói năng như thế nào cho phải. Lệ Châu thấy thế tùm tùm cười và hỏi tiếp :

- Sao sứ giả cứ đứng ngẩn nguoi ra như thế làm chi. Vừa rồi tôi nói lãnh giáo đó là chỉ muốn so tài với sứ giả đấy thôi, nếu đấu thật sự tôi không đến nỗi tầm thường như Vưu Thất đâu.

Âu Dương Siêu vẫn ngẩn nguoi ra không trả lời, nhưng trong bụng thì nghĩ thầm :

- “Công lực của cô nương như thế nào, bữa nọ ở trên Hoàng Hạc lâu, Âu Dương Siêu này đã lãnh giáo qua rồi, cũng chẳng hơn được Vưu Thất là bao”.

Nghĩ tới đó, chàng cười một cách ngớ ngẩn để miễn cưỡng che lấp sự giả dối của mình, và đáp :

- Võ công của Phó giáo chủ cái thế, tôi đâu sao được với Phó giáo chủ cơ chứ. Hi... hi...

Lệ Châu lại tùm tùm cười và nói tiếp :

- Tôn chỉ của bốn giáo là khiến cho võ lâm nhất thống, như vậy thế nào cũng phải thống nhất võ lâm cho kỳ được. Muốn nhất thống võ lâm thì phải biết hết các võ công tuyệt học của các môn phái. Ngay cả Hạo Thiên thần công sứ giả cũng vậy, cũng may sứ giả đã gia nhập bốn giáo rồi, không sớm thì chày, tôi thế nào cũng học hỏi được. Thôi ai đi giữ chức vị của người ấy, và nên nhớ hai tiêu cấm kỵ đấy nhé.

Nói xong, nàng phất tay áo một cái rồi cùng mấy thiếu nữ kia quay mình đi luôn.

Lúc ấy Nhạc Lâm nói với Từ Tu rằng :

- Tổng trại chủ, chúng ta đi thôi.

Từ Tu liền nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Gia Dương, Tàng Chân lâu quan trọng lắm hiền đệ phải coi trọng mới được.

Lời nói đó rõ ràng ông ta bảo Âu Dương Siêu phải hội ý, chàng chau mày đáp :

- Sư thúc cứ yên trí, việc gì đã có cháu đây, không sao đâu.

Chàng nói xong, liền chạy thẳng về phía Tàng Chân lâu.

Lúc ấy trời đã hoàng hôn, Âu Dương Siêu vừa tới nơi thì cửa lâu đã hé mở, có hai giáo chúng của Nhất Thống giáo ra nghênh đón và cùng giơ chéo tay lên chào và nói :

- Đệ tử phụ trách quét dọn Tàng Chân lâu ra nghênh đón sứ giả.

Âu Dương Siêu đột nhiên trông thấy hai người đó phải ngăn người ra và bụng bảo dạ rằng :

- “Thì ra Lê Châu phái hai tên này để canh chừng ta”.

Nhưng chàng chỉ đưa mắt liếc nhìn chúng một cái rồi cười thầm, vì chàng chỉ xem đôi mắt của chúng cũng biết công lực của chúng không lấy gì làm cao siêu, rồi chàng giả bộ mỉm cười và đáp :

- Tất cả tục lệ đều miễn hết. Lão vất vả suốt cả ngày rồi, hai người cũng nên đi nghỉ đi.

Nói xong, chàng lớn bước đi vào trong lâu, thấy cửa lâu có treo một tấm bảng đề: “Tàng Chân trọng địa, ai tự tiện xâm nhập sẽ bị tử”. Hai người nọ thấy vậy đồng thanh đáp :

- Thưa sứ giả trên lâu là cấm địa của bốn giáo, dưới lâu là tĩnh thất nghỉ ngơi của sứ giả, xin mời sứ giả ngừng chân ở nơi đây.

Âu Dương Siêu vẫn chưa ngừng bước, mồm thì nói :

- Ủa! Cả ta là người canh lâu cũng không được đi lên hay sao?

Hai đệ tử vội đáp :

- Không phải thế!

Âu Dương Siêu giả bộ không hiểu, vội hỏi tiếp :

- Thế là nghĩa lý gì?

- Chỉ có phát hiện cái gì khả nghi, hoặc có người xâm nhập thì người canh gác mới không bị hạn chế lên lâu.

- Đến lúc đó, ta không biết tình hình ở trong lâu ra sao thì biết làm sao mà canh gác nổi.

Việc này không việc gì đến các người, nếu Phó giáo chủ có hỏi thì do ta phụ trách hết.

Hai tên lâu la của Nhất Thống giáo thấy chàng nói rất có lý đành phải vâng vâng dạ dạ, nói :

- Sứ giả nói rất phải, tĩnh thất ở dưới lâu, anh em tiểu nhân đã quét dọn rồi, sứ giả xem rồi nên xuống tĩnh thất nghỉ, xin lỗi thuộc hạ không thể dẫn đường cho sứ giả lên lâu.

- Các người cứ yên tâm, nếu lần này có mất mát gì đều do ta chịu trách nhiệm hết, chứ không dám để cho hai vị bị liên lụy đâu Chàng bảo hai tên giáo chúng đi rồi, rồi từ đáy lâu xem xét lên đến trên tầng thượng.

Chàng thấy lâu này kiến trúc không có gì là đặc biệt hết, mỗi một tầng để một ít quây sắt trông rất chộc mắt, có lẽ trong những quây sắt đó có thể nào cũng có để những vật báu hoặc bí bốn lợi khí, vật hãn hữu và rất quan trọng của Nhất Thống giáo. Vì là ban ngày, chàng không tiện mò những hòn đá ra

xem, sợ người khác trông thấy, nên chàng chỉ xem qua loa một chút rồi xuống lầu trở về tĩnh thất của mình. Chàng không dám đi ngủ, chỉ ngồi trên giường vận công hành khí đã tọa điều tức thôi!

Âu Dương Siêu từ sáng tới giờ chưa được ngủ rồi lúc nào, và phải đấu mấy trận nên cũng cảm thấy mệt nhọc thật sự. Chàng ngồi đã tọa hơn một trống canh, đang định chạy lên lầu thì bỗng nghe có tiếng gió lướt qua bên hông, tiếng gió động ấy rất khẽ.

Nếu là người khác thì không sao hay rõ, nhưng chàng có phải là người tầm thường đâu, nhất là trong lúc đã tọa xong, tai lại càng thính thêm nên chàng e có người đã xâm nhập chốn cấm địa này.

Chàng gạt mình kinh hãi, biết công lực của người cao siêu lắm nên không dám chậm trễ, cứ ngồi yên như thế vận chân khí phi thân lên, xuyên qua cửa sổ như tàu lá, nhanh như điện chớp phi ra bên ngoài.

Nhưng khi ra tới bên ngoài, chàng không thấy một bóng hình nào hết. Chàng liền lên lầu, chỉ tung mình một cái đã lên tới cửa sổ ở tầng thứ nhất.

“Bộp, bộp”.

Một tiếng kêu rất giòn đã nổi lên ở dưới sân chỗ mình vừa đứng. Chàng không kịp suy nghĩ, lại nhảy xuống chỗ đó. Bỗng có tiếng kêu “xoẹt” như tiếng xé vải, một cái bóng người màu tím hồng lướt qua nhanh như sao sa tiến thẳng ra ngoài trang mà không hề ngừng bước.

Dưới ánh sáng trắng, chàng trông thấy rõ ràng liền đuổi theo người đó ngay. Không ngờ người đó hình như đã biết có người đuổi theo, nên tung mình một cái đã nhảy ra ngoài xa ba trượng, và tốc độ của người đó nhanh khôn tả, khinh công của Âu Dương Siêu nhanh như thế mà vẫn không sao đuổi kịp.

Hai người cứ cách nhau hoài như vậy. Chàng muốn vượt qua người nọ cũng không phải là chuyện dễ.

Cái bóng tím hồng vừa ra khỏi Liễu Âm Hoa Minh trang chạy thẳng về phía bãi cát ở bờ hồ.

Lúc ấy đáng lẽ chỗ đó không phải là nơi canh gác của Âu Dương Siêu nữa, chàng có thể quay trở lại được rồi, để mặc cho người kia đi. Nhưng chàng tới Liễu Âm Hoa Minh trang này chưa hề biết nơi đây ra sao, nên cũng muốn biết rõ hết tình hình của bốn trang, nên gặp việc này khi nào chịu buông tay. Vì vậy chàng cũng không muốn làm kinh động tới người khác, cứ lảng lảng đuổi theo cái bóng hồng kia thôi.

Khinh công của hai người đều thuộc vào hạng thượng thặng nên nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ thoáng cái đã tới bờ hồ chỗ bụi lau ở phía sau trang rồi.

Người chạy ở phía trước tiến thẳng vào trong bụi lau, tựa như một con chim cất. Y đi ở trên những ngọn lau mà không một cây lau nào bị dập xuống cả, đủ thấy khinh công của y lợi hại như thế nào rồi. Âu Dương Siêu sợ đối phương chạy vào trong bụi lau rậm rạp này rồi, nếu lần trốn thì khó mà bắt nổi. Chàng lại sợ đối phương đã xếp đặt sẵn thuyền ở đó mà chàng thì không giỏi bơi lội, như vậy có phải là công cốc không? Nên chàng giờ hết công lực ra đuổi theo tiếp. Ngờ đâu khi chàng đi ở trên ngọn lau thì có tiếng cành lá kêu ào xào chứ không nhẹ nhàng như người nọ. Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Không ngờ thân pháp của đối phương lại nhanh như thế, khinh công cao siêu tuyệt vời, phen này ta đến phải chịu thua đối phương chứ không sao đuổi theo được nữa.”

Nghĩ đoạn, chàng liền kêu ủa một tiếng thì đằng xa đã có tiếng cười nhạt vọng tới.

Tiếng đó tuy rất khẽ nhưng trong đêm khuya canh vắng thì chàng nghe rất khẽ. Chàng nhảy xổ về phía có tiếng cười ấy, khẽ quát hỏi :

- Ai đó?

Bóng người ủa hồng đã ở trong bụi lau khẽ đáp :

- Kêu la om sòm làm chi. Ngươi muốn gọi linh hồn, tướng của của Liễu Âm Hoa Minh trang ra đây vậy đánh ta hay sao?

Nghe giọng nói, chàng đã biết đối phương là đàn bà, tiếng y rất khẽ nhưng nghe rất êm tai và nghe tiếng nói, chàng cũng biết đối phương có công lực rất cao siêu.

Âu Dương Siêu cũng không muốn làm kinh động đến người trong Nhất Thống giáo. Vì vậy chàng cũng trả lời rất khẽ rằng :

- Cứ yên tâm, bạn có thể thoát được hai bàn tay của mỡ thì dù Liễu Âm Hoa Minh trang này có thiên binh vạn mã cũng không sao ngăn cản nổi bạn. Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở bạn một câu, bạn muốn thoát khỏi hai bàn tay của tôi, có lẽ còn khó hơn là thoát khỏi thiên binh vạn mã trăm bội.

Lúc ấy chàng đã tiến tới gần người nọ, tuy nơi đó ánh sáng trắng không chiếu tới, nhưng mắt chàng rất sáng và chàng đã trông thấy đối phương là một thiếu nữ rất xinh đẹp, hai mắt long lánh ngũ quan chính tề, mình mặc áo võ trang màu tím hồng, đầu cũng đội cái khăn màu ấy.

Thiếu nữ mặc áo màu hồng ủa thấy nội lực của Âu Dương Siêu thâm hậu như vậy cũng phải kinh ngạc, vội kêu ủa một tiếng, rồi đáp :

- Thật không ngờ...

Âu Dương Siêu không biết nàng ta định ám chỉ vấn đề gì, lại trầm giọng nói tiếp :

- Đêm khuya xâm nhập Sao Hồ, lại vào nơi cấm địa làm gì thế. Xin nói cho tại hạ biết đi.

Thiếu nữ nọ ngẩng nhìn Âu Dương Siêu một hồi rồi thủng thẳng đáp :

- Chớ có hỏi tôi trước. Chẳng hay bạn là đệ tử của ai, môn phái nào? Chẳng hay tới Sao Hồ này nhằm vùng làm chi?

Âu Dương Siêu nghe xong cả kinh, vội bụng bảo dạ rằng :

- “Nguy tai!”

Thì ra chàng nghe thấy thiếu nữ ấy bảo mình nằm vùng, lại tưởng nàng là người của Liễu Âm Hoa Minh trang và tưởng nàng đã biết rõ hành tung của mình rồi. Vì vậy chàng mới nổi sát khí và nghĩ thầm :

- “Không diệt thiếu nữ này thì có lẽ mình sẽ bị lộ tẩy mất.”

Nghĩ vậy, chàng liền tiến lên, khẽ quát hỏi tiếp :

- Ngắm ngòm lên vào Sao Hồ xem trộm bí mật của người ta, trái lại còn tra hỏi lai lịch của người ta, thế là nghĩa lý gì?

Thiếu nữ nọ sầm nét mặt lại, khẽ quát hỏi tiếp :

- Đứng yên! Ngươi muốn gì?

- Ta muốn cho cô nương biết Liễu Âm Hoa Minh trang này không phải là chùa miếu thường mà để cho cô nương muốn đi thì đi muốn tới thì tới đâu.

- Ôi? Nói hăng thật!

- Hãy coi thế công của ta!

Trong khi đôi bên vẫn đáp thì Âu Dương Siêu đã giơ tay ra tấn công liền. Không ngờ thiếu nữ ấy đã không chống đỡ, chỉ xoay người một cái đã ra ngoài xa bảy thước. Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm, thân pháp nhanh thật, khinh công như vậy quả thật lợi hại.

Thì ra thân pháp của thiếu nữ ấy như một cái bóng ma, không những không có tiếng động mà xuyên đi xuyên lại trong bụi lau mà những cành lau không hề phát ra tiếng động này cả. Khinh công lợi hại đến như thế, khiến chàng cũng không thể tưởng tượng được.

Chàng tự biết mình không làm nổi như thế, vì vậy chàng không muốn để cho đối phương tẩu thoát, nên chàng phải đuổi cho kỳ được mới thôi. Chàng thấy thế công của mình đánh hụt, không do dự gì hết lại tấn công lần thứ hai, mồm thì khẽ hỏi :

- Cô nương muốn đào tẩu ư?

Ngờ đâu thiếu nữ đó không trả lời và cũng không muốn chống đỡ, cứ tránh né chơi trò ú tim với chàng thôi. Chàng tức giận chỉ muốn một chưởng đánh chết nàng mới hả dạ. Nhưng khinh công của thiếu nữ đó quá quái dị, nên chàng không làm gì nổi nàng ta. Chàng tấn công luôn mười thế mà cũng không sao đánh trúng được. Chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền, thốt thanh nói :

- Nguy tai? Có lẽ ta đã trúng phải kế diệu hồ ly son của nàng rồi.

Thiếu nữ nghe nói liền cười nhạt và khẽ đáp :

- Tiểu tử, đã muộn rồi, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?

Nói xong, nàng không tránh né nữa, phát bay tay áo lên, liền cời một cái khăn tía hồng ở ngang lưng ra phản công luôn. Chỉ một thế khăn lụa ấy những cây cỏ lau đã bị phạt mất một mảng lớn và còn nhằm bả vai của Âu Dương Siêu đánh xuống.

Bất buộc Âu Dương Siêu phải nhảy lên cao hai trượng và chàng đoán không sai vội chạy thẳng vào trong trang. Đó không phải là chàng sợ địch không nổi thiếu nữ ấy, mà sợ Tàng Chân lâu bị mất mát. Chả lẽ chàng lại trung thành với Nhất Thống giáo hay sao?

Điều đó cũng không phải, chẳng qua chàng mới tới Sao Hồ, chưa dò la ra việc gì, nếu để Tàng Chân lâu thất thổ thì mình làm sao mà lấy được lòng tin của Lê Châu. Nếu không được nâng tin nhiệm thì làm sao mà ở trong Liễu Âm Hoa Minh trang này nữa. Như vậy có phải những việc làm trước của mình thành ra công cốc không. Vì thế mà chàng mới không muốn ở lại bắt cho được thiếu nữ này nữa. Ngờ đâu chàng định quay trở về trang thì đã bị thiếu nữ dùng cái khăn lụa kia múa thành một cái vòng kinh lực bao vây chàng và không để cho chàng thoát thân.

Âu Dương Siêu lòng nóng như thiêu, liền thò tay vào lấy Truy Hồn bảo kỳ ra định tấn công vài ba thế, đánh cho nàng nọ bỏ chạy rồi sẽ quay trở về Tàng Chân lâu..

Chàng bỗng thấy một cái bóng trắng, người chưa tới mà tiếng đã lời trước :

- Giặc cỏ ở đâu mà dám tới Sao Hồ quấy nhiễu thế?

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng khẽ nói :

- Chị Băng Dung ấy à? Tôi giao người này cho chị.

Có lẽ cái bóng trắng đỏ là Băng Dung. Băng Dung liền phát tay áo xông lại tấn công thiếu nữ áo hồng mồm thì la lớn :

- Tang sư thúc sắp tới nơi chẳng lẽ chúng ta trùng phải kế diệu hồ ly sơn của y thị cũng nên, hiền đệ mau về Tàng Chân lâu đi.

Thiếu nữ nọ múa cái khăn lụa nhắm đầu vào mặt của Băng Dung quét xuống, mồm thì giận dữ quát :

- Con nhãi vô tri này hãy tiếp một thế khăn này của bổn cô nương.

Lúc ấy Âu Dương Siêu không dám trì hoãn vội dặn Băng Dung rằng :

- Chị Băng Dung cẩn thận nhé.

Nói xong, chàng quay mình trở về Hoa Minh trang, bỗng thấy hai cái bóng đen cao lớn vạm vỡ ở trong trang phi thân ra, chàng lo âu khôn cùng lại tưởng là đồng đảng của thiếu nữ nọ liền xông lên nghênh đón.

Lúc ấy chàng lại nhận thấy việc canh gác lâu lâu là việc nhỏ của chàng, chỉ sợ đối phương ba người liên tay hợp đánh thì Băng Dung chịu sao nổi. Nên chàng định kết liễu hai người này đã rồi hãy quay trở về Tàng Chân lâu sau. Nhưng khi tới gần chàng mới yên tâm và lớn tiếng nói :

- Nhạc lão đường chủ và Tang sư thúc mau đi tiếp ứng chị Băng Dung đi.

Từ Tu lo Âu hỏi :

- Tại sao hiền đệ lại tự tiện rời khỏi cấm địa, Tàng Chân lâu mới là nơi trọng trách của hiền đệ.

Nhạc Lâm cũng nói :

- Âu Gia Dương thật là sơ ý quá!

Âu Dương Siêu có vẻ không vui, nhưng lúc này chàng không tiện cãi lại liền quay người tiến thẳng về Tàng Chân lâu, chàng đi nhanh như điện chớp. Chỉ trong nháy mắt chàng đã tới trước cửa lâu, liền thở hắt ra một cái và kêu thảm :

- “Nguy tai?”

Chàng thấy cửa lâu mở rộng, trên cầu thang có hai người nằm, đúng là hai tên nghênh đón mình khi nãy. Lúc này chàng không kịp xem kỹ liền chạy thẳng ngay vào trong lâu.

Chàng thấy tầng dưới không có gì khác lạ, nhưng lên tới tầng thứ hai thì chấn song sắt đã khóa kỹ bây giờ đã mở toang.

Âu Dương Siêu đang định lên trên lầu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu ùm trên lầu hai có ánh sáng lửa loe ra tiếp theo đó lại có tiếng người kêu ối chà nghe rất thảm khốc khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bóng quái diện xuất hiện

Ngon lửa ấy xuất hiện một cách quá quái dị và tiếng kêu la kia cũng khiến chàng hoảng sợ khôn tả. Âu Dương Siêu đang định phi thân lên đã thấy trên cầu thang có một cái bóng đen lẩn từ trên lầu xuống. Chàng cả kinh vội thâu chân lại đứng tránh sang một bên cạnh cửa lớn tiếng quát hỏi :

- Quân nào dám táo gan thế?

Chàng chưa kịp trông thấy rõ vật gì ở trên lầu hai lần xuống thì cái bóng đen đó đã tới trước mặt và mồm thì cất giọng rất bi đát quát tháo :

- Thủ đoạn ác độc thật, ta phải thí mạng với ngươi.

Nhờ có ánh sáng nền tỏa ra, chàng ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng :

- “Có lẽ mình thấy ma chắc, sao nàng ta lại nhanh đến như vậy về tới đây trước ta và lại bị tấn công thảm khốc như thế này?”

Thì ra người bị lặn xuống đó là một thiếu nữ ăn vận cũng màu hồng tía đầu cột khăn lụa tía, mình mẩy giống hệt như thiếu nữ chàng đuổi theo hồi nãy không khác một tí nào, duy có một điểm hơi khác là tóc của thiếu nữ này đã bù rối cái khăn ở trên đầu đã chéo sang một bên, mặt bị đánh nát trông như quỷ quái, không còn trông thấy rõ mắt mũi mồm đầu nữa, và cũng hình như bị thương không lâu.

Âu Dương Siêu ngờ ngạc thì thiếu nữ kia đã ở dưới đất nhảy bắn lên xông lại tấn công chàng luôn, mồm nàng giận dữ quát tháo không khác gì quỷ khóc thần diêu mà mắng chửi chàng rằng :

- Tấn công lên cô nương mà cũng gọi là anh hùng hảo hán ư? Ta thí mạng với ngươi một phen mới xong.

Trông hình dáng của nàng ta đã kinh hoàng rồi, lại thêm nàng như điên như khùng xông tới tấn công chẳng khác chi một con hổ dại vậy.

Âu Dương Siêu không hiểu nếp tẻ gì hết vội tránh sang bên nửa thước và quát hỏi :

- Mụ điên này ở đâu tới má dám táo gan xông vào cấm địa như thế.

Thiếu nữ mặt bị nát như bầm, hai mắt cũng bị mù nốt, tuy nàng không trông thấy gì nhưng nghe tiếng gió nàng cũng biết đối thủ ở đâu nên nàng lại quay người lại cất tiếng hú như gió kêu và nói tiếp :

- Tiểu bối ngươi mù quáng hay sao mà lại gọi ta là mụ điên như vậy.

Nói xong, nàng lại xông lại tấn công Âu Dương Siêu tiếp.

Âu Dương Siêu nghe nói cười nhạt và đáp :

- Hừ! Ngươi mới thật là mù mà lại còn bảo người ta...

Lời nói của chàng khiến người đàn bà nọ càng tức giận thêm và xông lại tấn công tiếp còn thuận tay rút cái khăn màu tía ở ngang lưng ra tấn công vào ngang lưng của Âu Dương Siêu mồm thì nói tiếp :

- Cả Quỷ Cốc nhị nữ này mà ngươi không biết hay sao. Ngươi lại đây....

- Quỷ Cốc nhị nữ?

Âu Dương Siêu vừa tránh né cái khăn nhanh nhẹn như linh xà mồm khẽ lặp lại câu như vậy rồi vỗ nhẽ.

Thì ra hai thiếu nữ đó là môn hạ của Quỷ Cốc và cũng là một đôi con gái sinh đôi của Quỷ Cốc Tiên Hồ Lân Như Hắc.

Lạ nhất là hai người ăn vận giống hệt nhau ngay cả thân hình cao lớn gầy béo cũng giống nhau nốt.

Thì ra về môn phái của Quỷ Cốc là một môn phái riêng biệt ngoài phái một bang quật khởi ở trong núi Quỷ Cốc đã được hơn trăm năm, tổ sư sáng phái có năm người tất cả tự nhận là Quỷ Cốc ngũ lão và cũng được oai trấn nhất thời, không ngờ đời sau kém đời trước, càng ngày càng suy đồi. Sở dĩ phái suy đồi là do môn quy hạn chế, đó là ai gia nhập Quỷ Cốc môn là phải còn đồng trinh, khi gia nhập Quỷ Cốc môn rồi cũng như cắt tóc đi tu vậy suốt đời không được gần nữ sắc, bằng không sẽ bị môn quy tài chế liên. Vì thế có nhiều kỳ tài của võ lâm không dám gia nhập, truyền đến Quỷ Cốc Tiên Hồ Lân Như Hắc đã là đời thứ năm, y là người rất thông minh nhưng cũng già kè lắm, thấy phái Quỷ Cốc này ngày càng suy đồi như vậy sẽ có ngày môn phái bị tiêu diệt chứ không sai, nên y mới quyết tâm thay đổi luật lệ hiếu sắc đó đi và còn khét tiếng là dám dâng đề giương danh trong giới hắc đạo.

Nhất thời mà đầu trong hắc đạo với những kẻ bại hoại trong võ lâm đều đến với y, gia nhập phái Quỷ Cốc, thế là không bao lâu phái Quỷ Cốc người đông như kiến cỏ và y đã làm cho môn phái được chấn hưng một cách tiếng tăm.

Quỷ Cốc Tiên Hồ Lân Như Hắc được thừa y bát của Quỷ Cốc ngũ lão tất nhiên công lực của y không tầm thường, y lại thông minh hơn người, nên những người nào gia nhập môn phái Quỷ Cốc có những võ công đặc biệt gì y cũng phải học cho được mới thôi.

Không bao lâu võ công của y biến thành uyên bác và lại còn tự sáng lập một phái hệ, y lựa những thế võ sở trường của những môn phái khác hợp thành môn võ công của phái Quỷ Cốc mảy đặt tên là Quỷ Cốc Vạn Tương công.

Lân Như Hắc thị có pho Vạn Tương công đó tiếng tăm càng ngày càng lừng lẫy quả thật khét tiếng nhất thời, hai giới Hắc Bạch ai ai cũng biết tên tuổi của y.

Lúc ấy chín phái một phái một bang đều chú ý đến y thậm chí còn có người bất mãn sự quật khởi quá nhanh chóng của y nữa, Lân Như Hắc là người rất khôn khéo làm việc gì cũng chu đáo hết sức, hơn nữa môn hạ của y rất đông đâu đâu cũng có, thế nhất đán hữu sự y triệu tập ngay được một đội quân rất hùng hậu, cũng vì vậy mà không ai dám đụng chạm với y.

Còn một điểm quan trọng nhất là Như Hắc biết điều lắm, nếu gặp phải đối thủ mạnh hơn y lẳng lặng rút lui ngay. Sau có một lần các môn phái đánh y, y vội đem hai đứa con gái không hiểu lai lịch ra sao ẩn núp ở một nơi lẩn khuất và từ đó tới nay không hề thấy y lộ mặt ra nữa. Hai thiếu nữ ủa họ Hồng nay chính là Quỷ Cốc song tiên Lân Tiểu Thúy với Lân Tiểu Ngọc mà đã theo cha đi ẩn núp từ lâu, trên giang hồ hầu như đã quên bằng tên của chúng rồi.

Âu Dương Siêu tránh được thế công của cái khăn lụa liền quát lớn :

- Quý Cốc nhị yêu không biết xấu đảm xưng là nhị mỹ, ngươi là đại yêu hay tiểu yêu?

Thiếu nữ nọ nghe nói rống lên một tiếng rất quái dị và đáp :

- Cuồng đồ hãy coi cô nương này có lấy được tính mạng của ngươi không?

- Nếu vậy ngươi là đại yêu Lân Thúy đấy.

Tiểu Thúy múa tít cái khăn lụa một hồi, có lẽ nàng tức giận quá nổi nên ảnh hưởng đến vết thương ở trên mặt, máu càng rỉ ra thêm, trông càng kinh khủng vô cùng. Nàng lại kêu rú rất quái dị và nói tiếp :

- Tiểu bối các ngươi, Nhất Thống giáo chỉ biết giờ những trò ma quỷ lên lút tấn công để ám hại người thôi à?

Trong lúc nàng ta kêu rú, chiếc khăn lụa ở tay của nàng tấn công tới nhanh như điện chớp.

Âu Dương Siêu có hai điểm thắc mắc không hiểu, điểm thứ nhất là quái Quý Cốc đã lâu không lộ mặt ra giang hồ, không hiểu tại sao bây giờ đòi con gái cưng của Quý Cốc Tiên Hồ lại lộ mặt ra và tới Liễu Ám Hoa Minh trang này làm chi? Điểm thứ hai, là Lân Tiểu Thúy, nàng bị ai đã thương nặng như thế? Vì vậy, chàng muốn biết rõ nguyên nhân không trả đũa vội, nhất thời cứ chạy quanh tránh né, đồng thời mồm thì lớn tiếng quát hỏi :

- Tiểu Thúy, ngươi đã chịu yên tay chưa? Ngươi bị mù quáng như vậy mà cứ tấn công bừa bãi như thế, chẳng biết ai vào ai cả. Ngươi tưởng ta là người của Nhất Thống giáo thật hay sao?

Chàng nói như vậy quả thật có công hiệu, Tiểu Thúy liền ngừng tay đứng sang một bên ngơ ngác hỏi :

- Ủa ra thế ngươi không phải là người của Nhất Thống giáo ư?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp :

- Nếu là người của Nhất Thống giáo đã tránh được thế công của ngươi sao lại không phản công, dù ta không có sức phản công nhưng ta không biết báo động để người ta đến bắt ngươi hay sao? Việc gì phải đợi chờ cho đến bây giờ như thế. Mất cô nương đã bị thương chẳng lẽ trái tim của cô nương cũng bị thương nốt mà không nghĩ ra được những điều đó hay sao?

Lời nói của chàng rất có lý, Tiểu Thúy xoa tay một hồi rồi hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ người cũng có ý tới đây lấy trộm kỳ báu của võ lâm hay sao?

Âu Dương Siêu liền nghĩ ra một kế liền bụng bảo dạ rằng :

- “Võ lâm kỳ trận đó là những vật báu gì?”

Tuy nghĩ như vậy nhưng chàng vẫn ung dung đáp :

- Vật báu của võ lâm ai mà chả muốn.

Tiểu Thúy cười nhạt và nói tiếp :

- Hừ! Kế này cũng là một tên đầu cơ, và khôn khéo vô cùng.

- Sao cô nương lại nói như thế?

- Điều này ngươi tự hiểu lấy.

- Tôi tự hiểu cái gì?

- Giả bộ hồ đồ trước mặt Quý Cốc nhị mỹ, nay ngươi đừng giờ cái trò giả bộ ấy ra nữa, không qua được mắt chúng ta đâu.

- Tại hạ quả thật là...

- Hừ! Ta hỏi ngươi nếu không phải em gái ta Tiểu Ngọc đệ hộ pháp sư giả của Nhất Thống giáo rời khỏi nơi đây thì ngươi làm sao vào nổi trong cấm địa này.

- Vấn đề này...

- Nếu không phải ta điểm huyệt cho hai tên canh lầu té ngã thì chúng gõ chuông báo động rồi.

- Ô cái gì? Nếu không phải ta bị tấn công lên thì dù ngươi có tới được Tầng Chân lầu cũng vô ích chưa biết chừng ngươi lại còn thảm khốc hơn Lân Tiểu

Thúy này.

Nàng nói trúng tâm sự của Âu Dương Siêu, chính ra chàng muốn hỏi biết tại sao nàng bị thương, vì thế nhân dịp này chàng lại hỏi tiếp :

- Cô nương, vết thương ở trên mặt cô nương bị ai đã thương đấy?
- Cái gì người muốn trả thù họ ta chăng?

Tiểu Thúy vì bộ mặt đã thương như vậy trong lòng đau như dao cắt. Vì vậy nàng tức giận khôn tả, bây giờ nghe thấy Âu Dương Siêu hỏi như thế nàng nghiêng răng kêu côm cộp chỉ muốn giết được kẻ thù ở trước mặt mới hả dạ.

Yêu đẹp là thiên tính của con người nhất là đàn bà con gái có thể nói về đẹp là tính mạng thứ hai của họ. Tiểu Thúy tự cho mình là Quý Cốc nhị mỹ nay bộ mặt bị phá hủy nàng làm sao mà không tức giận.

Âu Dương Siêu lại hỏi tiếp :

- Nếu tại hạ biết rõ là ai thế nào cũng trả thù họ cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quý Cốc nhị yêu

Tiểu Thúy cười nhạt một tiếng đáp :

- Hừ... hừ... khỏi cần.
- Tại sao?
- Thù của Quý Cốc môn tự trả lấy khỏi cần phải ai trả họ.
- Cô nương cũng quá...
- Đừng có nói lời thôi.

Tiểu Thúy bỗng quát lớn một tiếng không cho Âu Dương Siêu nói tiếp và nghiêm nghị tiếp :

- Nói thật ta chả cần biết lai lịch của người ra sao? Nhưng từ nay trở đi Tàng Chân lâu này cấm người ngoài xen vào.

Thái độ của nàng ta thay đổi rất kỳ lạ và lời nói cũng đột ngột hết sức. Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức không hiểu gì cả liền hỏi lại :

- Lân Tiểu Thúy, cô nương...
- Cầm mồm, tên hủ của cô nương mà người cũng dám gọi ra như vậy sao? Người cứ nhớ tới những lời nói hay là được rồi.

Âu Dương Siêu vừa bực mình vừa tức cười nhưng vẫn hỏi tiếp :

- Tại sao cô nương lại cấm tôi bước chân vào Tàng Chân lâu như vậy?
- Khỏi cần phải nói rõ.
- Tôi có phải chui ở trong bụng cô nương đâu mà biết ý định của cô nương được.
- Cầm mồm.
- Cô nương không nói tôi làm sao mà biết được.
- Có thể mà người cũng không hiểu, ta nói là những vật báu của võ lâm ở trên lầu cấm người thứ ba nhìn ngó.
- Hi hi... cô nương nói như vậy hơi kiêu ngạo một chút.
- Cái gì?

- Mặt của cô nương bị thương như vậy chỉ vật báu của võ lâm để ở trước mặt chưa chắc.

Hi... hi...

- Tiểu tử ta nói thật cho ngươi biết em gái của ta Tiểu Ngọc...

Âu Dương Siêu không đợi chờ nàng nói dứt lời đã cướp lời :

- À quên không nói cho cô nương biết, cô nương định đợi chờ Tiểu Ngọc ư, có lẽ chỉ mất công toi thôi.

- Tại sao? Nó làm sao?

- Thảo nào thiếu nữ ấy ăn vận mà sử dụng khí giới giống như cô nương này vậy, ta không ngờ là vị đại nhị hai vị, tiểu thư của Quý Cốc môn.

Chàng nói như vậy nửa như tự nói, nửa như nói cho Tiểu Thúy nghe, nên Tiểu Thúy càng nóng lòng sốt ruột thêm vội hỏi tiếp :

- Ngươi đã gặp Tiểu Ngọc ư? Nó đâu?

Âu Dương Siêu thấy thái độ của nàng ta như vậy cũng phải cười phì, nhưng thùng thẳng tiếp :

- Tôi có gặp nhưng tiếc thay cô ta còn thảm khốc hơn cô nương nhiều.

- Càng thảm khốc hơn ư?

- Phải!

- Tiểu Ngọc... em tôi cũng bị người ta ám hại ư?

- Không phải là ám hại, là bị Nhất Thống giáo đã bắt sống rồi.

- Có thật không?

- Lúc tôi trông thấy cô ta đang bị bảy tám tay cao thủ của Nhất Thống giáo bắt sống bị trói ngược chân tay người lại trông trắng như tuyết

- Thôi đừng nói nữa, chuyện này có thật không?

- Tôi lừa dối cô nương làm chi?

Âu Dương Siêu cố ý đùa giỡn Tiểu Thúy cô biết đâu chàng thấy nàng đứng đờ người ra như một pho tượng gỗ nói mãi không nói được nửa lời rồi làm bầm tự nói :

- “Thế là xong, thế là xong...”

Nói xong Tiểu Thúy bỗng nhảy ra ngoài xa hai trượng vo tròn cái khăn lụa lại mồm thì quát lớn :

- Bạn mau đưa tôi ra khỏi sơn trang này.

Tiểu Thúy bỗng có cử chỉ đột ngột như vậy thoát tiên Âu Dương Siêu lại tưởng nàng ta định hy sinh tính mạng nên giật mình kinh hãi, nghe thấy nàng ta nói như thế liền ngăn người ra hỏi :

- Tại sao tôi lại phải đưa cô nương đi ra khỏi nơi đây?

Tiểu Thúy thân nhiên vừa cười vừa đáp :

- Kìa kìa cái thanh la treo ở dưới hiên chính là thanh la báo động của Liễu Hoa Minh trang này đấy.

Âu Dương Siêu biết nàng ta tưởng mình là người ngoài, định chỉ cái thanh la đó để uy hiếp mình, bắt mình đưa ra khỏi nơi đây nhưng chàng vẫn ung dung hỏi lại :

- Sao cô nương lại biết đó là thanh la báo động.

- Vừa rồi khi tôi vào trong lầu hai tên không biết sống chết kia gõ thanh la báo động nên tôi mới biết..

- Cô nương định gõ thanh la báo động để uy hiếp tôi phải không?

- Nếu bạn dẫn tôi ra khỏi Liễu Hoa Minh trang này Tiểu Thúy này sẽ cảm ơn vô cùng bằng không tôi đành giờ hạ sách này ra thôi chứ còn biết làm sao nữa.

- Cô nương nghĩ vậy làm rồi, cô nương gỡ thanh la tôi đã vào được tất nhiên phải ra được chỉ sợ cô nương hai mắt đã bị mù rồi sẽ đi theo con đường cũ của Lân Tiêu Ngọc thôi.

- Hà hà...

Tiểu Thúy lớn tiếng cười, hình như nàng không coi sự sống vào đầu hết nàng lại nói tiếp :

- Liễu Âm Hoa Minh trang này thủ hạ cao thủ đông như kiến cỏ tôi không tin với tài ba của bạn như vậy có thể ra khỏi được nơi đây.

- Nếu vậy còn cô nương thì sao?

- Tôi đã tàn phế tôi không còn coi sự sống chết vào đầu hết.

- Tại sao cô nương phải cần tôi đưa cô nương ra khỏi chốn này?

- Nhân dịp này muốn rời khỏi nơi đây không khó, ra khỏi sơn trang này tôi sẽ huy động toàn lực của Quỷ Cốc môn tới đây cứu em gái tôi.

- Cô nương tính toán chu đáo lắm.

- Đừng có nói lời thôi nũa, chẳng hay bạn có nhận lời hay không?

Tiểu Thúy nói xong, giờ cái khăn tay lên định đánh mạnh vào thanh la.

Âu Dương Siêu thấy vậy khó xử hết sức, nếu mình không thể nào nàng cũng có thanh la báo động, tới lúc ấy Nhất Thống giáo sẽ cho mình địch không nổi một người bị thương nặng như vậy mới gỡ thanh la báo động mà báo động chậm như vậy thể nào thì Lệ Châu cũng nghi ngờ. Nhưng mình mà nhận lời thì thể nào cũng phải đưa nàng ta ra khỏi sơn trang, nếu gặp người khác thì biết nói năng làm sao? Còn hai lâu la canh lầu... ánh sáng lửa ở trên lầu.

Chàng càng nghĩ càng thấy khó xử thật là tiến thoái lưỡng nan. Tiểu Thúy lại thúc giục :

- Thế nào, sao không trả lời, đừng có trách tôi là kẻ bất nghĩa đấy nhé.

Âu Dương Siêu càng lo thêm vội đáp :

- Cô nương hãy để cho tôi suy nghĩ giây lát đã.

Chàng vừa nói tới đó thì Tiểu Thúy đã có vẻ đòi chờ không được giờ khăn tay lên nhằm cái thanh la quật luôn. Âu Dương Siêu thấy vậy vội kêu la thầm: “Nguy tai!” chàng định giờ tay ra ngăn cản, nhưng vì cách nhau quá xa mà Tiểu Thúy lại ra tay nhanh. Chàng biết không sao ngăn cản kịp nữa, vừa có tiếng kêu “xoẹt”, như tiếng vải bị rách vậy, trên cầu thang có một cái bóng đen gầy gò quất báo :

- Không nên!

Người đó vừa nhảy tới kịp và xé rách cái khăn lụa của Tiểu Thúy ra làm đôi.

Tiểu Thúy cũng bị kinh phong của cái bóng đen ấy đẩy lên về phía sau hai bước rồi tay cầm khăn lụa rách đứng ngăn người ra.

Cái bóng đen ấy không trì hoãn chút nào, xé xong cái khăn của Tiểu Thúy đã phi thân tới chỗ đến ở dưới lầu liền. Y dùng tay áo phất mạnh một cái hai ngọn đèn nền liền tắt hết.

Nhất thời trên lầu tối om như mực, bóng đen ấy xuất hiện xé khăn đập tắt hết nến, chỉ một hơi làm thành nhanh không thể tưởng tượng được. Nói ra thì chậm lúc ấy chỉ trong nháy mắt thôi.

Âu Dương Siêu có đôi mắt rất sắc bén mà cũng không sao trông thấy bộ mặt thật của cái bóng đen kia, trái lại hành động nhanh như điện chớp của đối phương đã làm cho chàng đứng ngăn người ra như tượng gỗ vậy.

Cái bóng đen ấy lại khề bảo Tiểu Thúy rằng :

- Lân cô nương mau theo tôi đi.

Hình như y không đi lối cửa chính, trái lại chạy lại phía cầu thang Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên thêm, liền phi thân tới chỗ cầu thang đứng ngay ở chính giữa nhìn xuống quát hỏi :

- Ai đó? Sao lại dám táo gan như thế?

Ngờ đâu không thấy trả lời như không có người vậy chàng lại càng thắc mắc thêm giờ chuông lên thuận thế đẩy luôn cánh cửa sổ ở phía trước mặt.

Lúc ấy mặt trăng đã lặn trời sắp rạng đông, chàng đã trông thấy rõ trong lầu, đừng nói là cái bóng đen ấy mà Tiểu Thúy cũng biến mất. Chàng cũng không hiểu hai người đi đâu hết, phen này thật là chàng thất thố một cách đau đớn, rõ ràng người ở trước mặt mình mà để cho đối phương đào tẩu cũng không hay.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, vì rõ ràng mình đứng ở gần cửa lầu tại sao lại để cho đối phương rời khỏi cái lầu ấy mà người ta lại biến một cách thần bí như thế, như vậy đối phương tẩu thoát bằng lối lầu hai chứ không sai.

Chàng nghĩ như vậy lại đi lên trên lầu, nhưng đèn lửa ở trên lầu đã tắt ngóm cửa sổ ở phía đằng sau mở toang, trong lầu trống rỗng không có một vật gì có thể ẩn nấp được, nhưng đã ngửi thấy một làn khói diêm sinh bốc lên.

Âu Dương Siêu không dám chậm trễ và cũng không dám nhìn những cảnh vật trên lầu, liền mở cửa sổ nhảy ra luôn. Thì ra phía sau cửa sổ là nơi đất cấm mà Lệ Châu đã dặn chàng không nên lui tới.

Lúc ấy rừng trúc ở đó đang bị gió thổi kêu vù vù còn thì bốn bề yên lặng nhạ tở. Đang lúc ấy, bỗng trong rừng trúc có một cái thân hình to lớn bốc lên.

Âu Dương Siêu nhìn kỹ, rõ ràng thấy người đó đang cõng một người mà người bị y cõng chẳng là Lâm Tiểu Lan thì còn ai vào đó nữa. Chàng có ý đuổi theo nhưng sợ phạm phải điều cấm kỵ của Lệ Châu, rồi nằng ta trở mặt thì việc gì cũng hỏng hết.

Nếu không đuổi thì lại không yên tâm. Chàng lại nghĩ đến lúc ban ngày về, hướng hồ mèo nào cắn mỉu nào đã ai dám chắc mình thắng hay bại nào?

Tính chàng bướng bỉnh như thế chắc Lệ Châu thế nào cũng phải tức giận thêm, nằng chỉ nói thêm một lời nữa là cả trăm tay cao thủ xông lại tấn công Âu Dương Siêu ngay.

Ngờ đâu, nằng lại cười nhặt một tiếng và nói :

- Có khí khái lắm

Nói xong, rồi nằng ung dung đi tới trước mặt Âu Dương Siêu và thùng thảng hỏi :

- Âu Gia Dương định tâm tới đây để so tài với Liễu Âm Hoa Minh trang này hay sao?

Nếu Âu Dương ưỡn ngực nhận lời thì câu chuyện sẽ sáng tỏ lên liền, nhưng chàng thấy Tử Tu với Băng Dung đưa mắt ra hiệu nên chàng vội nói :

- Tôi không có ý định ấy.

Lệ Châu lắc đầu lạnh lùng nói tiếp :

- Thế tại sao vừa rồi lại cứ đòi so tài cao thấp với Nhất Thống giáo.

- Đó là sự bất đắc dĩ đấy thôi, không thể trách cứ tôi được.

- Áp bức thiếu hiệp phải nói như vậy ư? Thế ai đã áp bức thiếu hiệp?

- Chính cô nương.

- Tôi áp bức gì?

- Thừa lệnh giữ tàu đá hết sức cẩn thận, không ngờ...

- Thế sao thiếu hiệp lại để cho người xâm nhập Tầng Chân lầu.

- Tôi có chịu để cho ai tự tiện xâm nhập Tầng Chân lầu đâu người ta định xâm nhập mà tôi lại không phải là Khổng Minh thì làm sao mà biết được.

- Thế sao không gõ chuông báo động?

- Tôi phụ trách canh lầu, nếu gõ chuông báo động phải nhờ vả đến người khác thì việc gì phải giao cho tôi canh gác lầu chưa?

- Hà! Khéo nói lắm!

Lệ Châu mặt vẫn lạnh lùng cười nhặt một tiếng nói tiếp :

- Thiếu hiệp đã bắt sống được người đó rồi ư?

Nằng yên trí mình hỏi như thế thì thế nào Âu Dương Siêu cũng chịu phục không sao trả lời được, nhưng Âu Dương Siêu rất thông minh khi nào chịu thua nên chàng không do dự gì đã vội đáp :

- Đối với tôi chuyện đó không có khó khăn gì hết.

- Ô! Thế kẻ địch đâu?

Tiếc thay kẻ đó không nghe tôi sai bảo mới đầu có một hiệp đã bỏ chạy liền, tôi sắp đuổi kịp, thì luật lệ của bốn giáo lại không cho tôi đuổi bằng không

tôi đã bắt sống được y thì rồi.

- Quy luật của bốn giáo không cho thiếu hiệp đuổi theo ư. Đó là quy luật nào thế?

- Sao lại không có.

Thiếu hiệp thử nói ra xem.

- Hai người đó chạy vào trong cấm cung.

Không chờ đợi chàng nói dứt, Lệ Châu bỗng giật mình tỏ vẻ kinh hãi hỏi :

- Thế ra người đó chạy vào trong rừng trúc ư?

Nàng tỏ vẻ lo Âu, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy buồn cười vô cùng bụng bảo dạ rằng :

- “Rõ ràng nàng đứng ở trong rừng trúc trông thấy hết, bây giờ còn giả bộ như vậy, nàng còn định giở trò gì ra thế.”

Nghĩ tới đó, chàng lại cười khi và nói tiếp :

- Ôi! Hà tất phải hỏi lời thôi như vậy.

- Ủa, sao...

- Sao tôi không đuổi theo phải không?

- Sao thiếu hiệp không gõ chuông thanh la báo động?

- Nhưng tiếc thay trong người tôi lại không đem theo chuông hay thanh la.

Thấy chàng trả lời bướng bỉnh và hoạt kê ai nấy cũng phải bật cười.

Lệ Châu tiến lên một bước, quát hỏi tiếp :

- Âu Dương Gia, ngươi...

- Những điều tôi vừa nói đó đều là sự thật hết.

- Bốn Phó giáo chủ hãy hỏi sứ giả câu này, khi đuổi tới rừng trúc, sứ giả có trông thấy gì không?

Âu Dương Siêu có vẻ khinh thị và bụng bảo dạ rằng :

- “Lúc ấy ta chả trông thấy bộ mặt mê hồn của ngươi là gì, sao bây giờ trước mặt mọi người, ngươi lại hỏi lại như thế?”

Tuy vậy chàng vẫn ung dung đáp :

- Chẳng thấy một ma đại nào cả, chỉ xa xa trông thấy kẻ địch chạy vào cấm khu mà tôi không dám bước vào thôi.

Lệ Châu có vẻ yên tâm, thái độ bình tĩnh hẳn, lẩm bẩm tự nói vài lời rồi quay trở về chỗ ngồi và nói tiếp :

- Ô! Như vậy không thể trách cứ sứ giả được, nhưng từ giờ trở đi phải cẩn thận giữ gìn Tàng Chân lâu đấy nhé.

Thái độ của nàng thật là đầu hồ đuôi rắn, khiến ai cũng không thể đo lường được.

Nhưng Âu Dương Siêu thắc mắc hết sức, và tất cả những người có mặt tại đó cũng đều ngạc nhiên vô cùng.

Lúc ấy hơn trăm người đứng ở trong khách sảnh đều ngơ ngác nhìn nhau và yên lặng như tờ.

Lệ Châu quay về chỗ cũ ngồi, u oán nói :

- Âu Dương, quý hồ sứ giả không tự tiện xông vào khu cấm thì dù Tàng Chân lâu có xảy ra chuyện gì, bốn Phó giáo chủ cũng không truy cứu.

Nói xong, nàng giơ tay áo lên phát một cái, nhìn bốn đại đệ tử của Thiên Tâm trang mà nói tiếp :

- Đem xác của Tiểu Ngọc này đi chôn. Các vị an nghỉ đi.

Nói xong, nàng không chờ đợi mọi người hành lễ đã quay mình đi vào bên trong ngay.

Nhạc Lâm chờ nàng đi khuất bóng rồi mới hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Âu lão đệ, đó là chuyện gì thế Âu Dương Siêu ngơ ngác, lắc đầu đáp :

- Tôi cũng không biết việc của Nhất Thống giáo như thế nào?

Từ Tu sợ vỡ chuyện nên vội xen lời nói :

- Gia Dương, sao lại dám trả lời lão Đường chủ như thế? Khuya rồi, hiền đệ đi về lầu nghỉ đi.

Nói xong ông ta chấp tay vái chào Nhạc Lâm một lễ rồi đi luôn.

Lúc ấy người của Nhất Thống giáo ở trong đại sảnh đã đi hết, chỉ còn lại có hai người là Âu Dương Siêu và Băng Dung.

Băng Dung nhìn bốn chung quanh không thấy một bóng người nào hết liền khẽ hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Tam đệ, trên lầu Tầng Chân có cái gì bí mật không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp :

- Hiền giờ đệ chưa biết, nhưng theo sự nhận xét của đệ thì bí mật của Nhất Thống giáo không phải ở trong lầu Tầng Chân đâu.

- Thế ở đâu?

- Chưa biết chừng ở trong rừng trúc nơi cấm địa.

- Sao hiền đệ biết?

- Chị không thấy thái độ của Lệ Châu hay sao?

- Hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được, không nên để lộ chân tướng.

Chị khỏi lo, nếu bị lộ tẩy thì cho chúng một trận, trời sụp đất lún các thù hạ của Nhất Thống giáo chỉ có thể thôi, chứ chả hơ gì đâu.

- Hiền đệ chớ có lỗ mãng, để tôi chờ gặp Tang sư thúc bàn qua đã.

Băng Dung chưa nói dứt, bỗng có tiếng kêu bì bộp rất lớn, có vật gì vàng chóc ở ngoài bắn vào rớt chỗ cách Âu Dương Siêu không xa.

Chàng với Băng Dung hai người cũng kinh hãi không hẹn mà nên cùng nhảy ra ngoài đại sảnh.

Lúc ấy trên trời đã sắp sáng tỏ bốn bề yên lặng như tờ không có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu quay mình vào trong sảnh để xem vật của kẻ lạ ném vào đó là cái gì.

Thì ra đó là một hòn đá để chơi rất nhỏ.

Băng Dung thắc mắc vô cùng khẽ nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Tam đệ, có lẽ lời nói của chúng ta vừa rồi đã bị một kẻ nào của Nhất Thống giáo nghe thấy rồi cũng nên.

- Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì người đó chưa chắc là người của Nhất Thống giáo đâu mà chị phải lo như thế.

- Sao hiền đệ biết?

- Nếu là người của Nhất Thống giáo thì khi nào họ lại chịu báo động cho mình biết trước như thế?

- Như vậy bốn chung quanh Liễu Âm Hoa Minh trang này còn có ai vào đó nữa?

- Ở Sao Hồ này, ngoài chúng ta ra, chắc còn có những người khác ẩn núp?

- Ý của hiền đệ...

Cái bóng đen xuất hiện ở Tầng Chân lầu với người ở trong rừng trúc đều là cao thủ của phái khác chứ không phải là người của Nhất Thống giáo.

- Nếu vậy họ là người cùng một đường lối với chúng ta sao?

- Là địch hay là bạn, đến giờ đệ vẫn chưa rõ.
- Thế thì lạ thật. Những người đó là ai thế?
- Nhất Thống giáo thanh thế lừng lẫy như vậy, làm sao không có nhiều kẻ địch.

Hai người đang trò chuyện bàn tán thì ngoài cửa sảnh có bóng người mặc áo vàng thấp thoáng.

Lúc này Âu Dương Siêu đã cẩn thận đề phòng, nên chàng vừa trông thấy bóng người đó liền trầm giọng quát hỏi :

- Ai?

- Tôi!

Từ Tu đã phi thân vào, tới cạnh hai người khẽ hỏi :

- Hiền đệ, có lẽ hành tung của chúng ta đã bị Lệ Châu biết rõ rồi.

Băng Dung lắc đầu đáp :

- Không khi nào? Cứ căn cứ vào cách đối xử thì y thị vẫn còn trọng dụng tam đệ.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới lúc mình đuổi theo Tiểu Thúy, gặp Lệ Châu như thế nào, chàng cũng phải hồ nghi, nên chàng kể rõ lại chuyện đó cho hai người nghe.

Từ Tu nghe xong cau mày lại, rồi ngẫm nghĩ.

Ba người lại bàn tán hồi lâu, rồi ai nấy lại chia tay về phòng ngủ ngay.

Hãy nói Âu Dương Siêu vất vả suốt đêm đã thấy mệt, nhưng trời đã gần sáng tỏ rồi, chàng còn tâm trí nào lên giường đi ngủ nữa, liền ngồi ở trên giường vận công điều tức. Ngờ đâu chàng bỗng thấy sáng đèn lập lòe, không khí hơi chuyển động, nếu là người khác thì không thể nào biết được, nhưng với chàng và nhân lúc vận công điều khí, tâm thần yên định này thì dầu óc lại càng minh mẫn thêm, dù con muỗi bay qua cũng không sao lọt được mắt chàng.

Vì vậy dù chàng kinh hãi nhưng vẫn ngồi yên mà người chàng đã từ từ bắn ra ngoài cửa.

Tốc độ khinh công của chàng nhanh không thể tưởng tượng được. Nhưng khi chàng vừa nhảy xuống chỗ ngưỡng cửa, mở to đôi mắt lên nhìn, mới hay cánh cửa sổ ở cạnh đó bị gió thổi ra đang lay đi lay lại, chàng mới biết là mình trông lầm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cái sẩy nảy cái ung

Nhưng chàng vẫn nhanh nhẹn nhảy qua ngoài cửa sổ thì quả thấy phía đằng trước, cách mình hơn trượng, có một cái bóng trắng chạy thàng vào trong rừng trúc.

- Hừ! Ta xem người chạy đi đâu nào?

Chàng liền giờ hết tốc lực khinh công đuổi theo người đó.

Nhưng khi chàng đuổi theo tới rừng trúc thì trong rừng đã có tiếng thỏ thè nói ra :

- Thiếu hiệp đã quên mất sự hạn chế của nơi cấm địa hay sao?

Tiếng nói của người đó tuy ngọt ngào nhưng bao hàm sự uy hiếp. Chàng liền lớn tiếng hỏi :

- Phó giáo chủ chưa yên nghỉ ư?

Chàng thấy bên trong không có tiếng người trả lời, lại nói tiếp :

- Mời Phó giáo chủ ra đây, tôi có việc muốn thưa cùng.

- Phó giáo chủ, có gian tể chạy vào trong rừng trúc đấy.

Vẫn không thấy có người trả lời, Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng. Chàng nghĩ thầm :

- “Rõ ràng là tiếng nói của Lê Châu hẳn hoi, sao ta hỏi luôn ba lần mà không thấy nàng trả lời?”

Nghĩ đoạn, chàng đang định nhảy vào trong rừng thì lại có tiếng dịu dàng nói tiếp :

- Chớ có lỗ mãng, mau trở về đi.

Âu Dương Siêu càng kinh hãi thêm, đứng ngẩn người ra nhìn vào chỗ có tiếng nói vọng ra, và nghĩ tiếp :

- “Như vậy nhất cử nhất động của mình đã bị người khác để ý hết. Thật ta uống có đôi mắt mà cũng như mù thôi!”

Nghĩ tới đó, chàng liền khẽ hỏi tiếp :

- Ai đó? Có phải Phó giáo chủ đó không?

- Lúc này không cần hỏi nhiều.

Trong rừng lại có tiếng trả lời như vậy, nhưng tiếng nói rất nhỏ lạ nhất là tiếng tuy bé như thế mà khi lọt vào tai chàng thì rõ ràng hết sức. .

Chàng biết người đó là một cao thủ tuyệt thế, công lực đã luyện tới mức thượng thừa, và người này rất quen thuộc địa hình nơi đây, chắc y đứng ở chỗ cách mình không xa đâu, cho nên y mới thấy rõ mình như thế.

Chàng cứ đứng ngẩn người ra suy nghĩ, không ngờ trong rừng trúc lại có tiếng cười khi, nói :

- Hà? Người còn đứng ngẩn người ra làm chi. Trời đã sáng tỏ rồi, đừng có mang sự phiền phức vào người nữa.

Chàng không hiểu lời nói đó là cảnh cáo hay là quan tâm đến mình. Nhưng chàng vẫn không chịu thắc mắc mãi như vậy, liền tung mình nhảy ngay vào trong rừng, mòm thì khẽ quát bảo :

- Đừng giờ trò ầy ra nữa. Tôi thể nào cũng gặp mặt cô nương mới được.

Chàng chưa xuống tới bên trong thì đã có tiếng kêu :

- Ủa thế là...

Cái bóng trắng nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Âu Dương Siêu khi nào chịu lép vế, cứ nhắm theo phương hướng đó mà đuổi tiếp.

Lúc ấy mặt trời đã hơi ló lên trên không rồi, nhưng chàng không trông thấy cái bóng trắng kia đâu hết. Tuy vậy chàng vẫn không chịu thua, vừa đuổi theo vừa gằn dữ nói :

- Cứ lén lút như vậy mà cũng tự cho là anh hùng hảo hán hay sao. Nếu không cho tôi trông mặt thì tôi sẽ thất lễ liền.

Quả nhiên chàng lại nghe giọng nói hời hợt rót vào tai tiếp :

- Mau trở về phòng đi sẽ hiểu biết liền.

Âu Dương Siêu không tin lời nói đó lại càng tức giận thêm và quát bảo tiếp :

- Đừng giờ trò ầy ra nữa. Tôi...

- Tôi không nói đối thiếu hiệp đâu. Chớ có hiểu lầm mà lỡ mất việc lớn. Mau trở về phòng, tôi cũng đi đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì đằng xa có tiếng lá trúc khẽ lay động đủ thấy người lên tiếng đó đi xa rồi.

Âu Dương Siêu biết bóng trắng đó chẳng những công lực rất thâm hậu chẳng kém gì mình mà lại còn thông thạo nơi rừng trúc này, dù mình có đuổi theo chưa chắc đã kịp. Nên chàng đành phải quay trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thế Ngoại ngũ sát

Âu Dương Siêu về tới giường đã thất thanh kêu “ô chà” hai tiếng. Thì ra chàng đã thấy ở dưới gối có một tờ giấy. Lúc này chàng mới biết khi mình vận công điều thức, người ta đã cài tờ giấy xuống dưới gối mình cũng không hay. Như vậy chàng không hoảng sợ sao được?

Chàng liền cầm tờ giấy đó lên xem, thấy bên trong viết rằng :

“Đêm mai, lúc mặt trăng mọc lên trên đỉnh đầu, sẽ gặp lại trong rừng trúc”.

Ngoài mấy chữ vón vện đó ra, không có thấy khoản gì hết.

Âu Dương Siêu đoán chắc người để giấy đó thế nào cũng là thiếu nữ hồi nãy. Chàng nghĩ tới đó lại nghĩ tiếp :

- Nếu là Lệ Châu thì việc gì nàng ta lại phải lên lút như vậy và còn thử công lực của ta như thế?

Âu Dương Siêu không biết lai lịch của người đó ra sao và cũng không biết mục đích của họ hẹn mình gặp gỡ để làm chi?

Đang lúc ấy, bỗng trong trang có tiếng trống nổi lên, xa gần gì cũng đều nghe thấy hết.

Âu Dương Siêu không hiểu gì hết, chàng vội bỏ tờ giấy đó vào trong túi đi ra ngoài cửa phòng lại tưởng có tai biến gì xảy ra, nên vội chạy ngay lên trên Tầng Chân lâu.

Bốn đệ tử của Thiên Tâm trang đang sát cánh nhau đi tới.

Lục Nguyên Thanh thì đi giữa quát bảo :

- Giáo chủ đã về tới trang, tất cả những chấp sự đều lên trên sảnh yết kiến ngay.

Bốn người nói xong, không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, đã vội đi nơi khác liền, Âu Dương Siêu gây cản khôn tả, không dám chậm trễ, vội đi tén trên đại sảnh ngay.

Lúc ấy trên chính sảnh yên lặng như tờ, tất cả những người của Nhất Thống giáo đều có mặt tại đó, ai nấy đều đứng yên.

Chàng vội lên tới cạnh Tử Tu để đối phó, sự kiện xảy ra một cách đột ngột.

Ngoài sảnh bỗng có một cái bóng đen thấp thoáng, một đại hán thân hình vạm vỡ bật mặt nhanh nhẹn bước ngay vào trong đại sảnh Thân pháp nhanh không thể tưởng tượng được.

Dù khinh công của Âu Dương Siêu lợi hại đến thế nào, mắt sắc bén đến đâu cũng không dám tự cho tài ba của mình bằng được người này. Chàng bỗng nhận thấy thân pháp của người này có vẻ quen thuộc, nên chàng bụng bảo dạ rằng :

- “Lạ thật!”

Nhưng, chàng chưa kịp suy nghĩ thì cái bóng đen đã vào đến giữa đại sảnh đứng yên như một khoản núi, lớn tiếng hỏi :

- Phó giáo chủ đâu?

- Đại ca đã về đây à?

Lệ Châu cũng vừa ở bên trong bước ra, trông thấy người nọ kêu gọi như trên và nói tiếp :

- Tiểu muội dẫn tam đường thuộc hạ của Nhất Thống giáo với đệ tử của mười tám trại ở Sao Hồ này tham kiến đại ca.

Không ngờ người áo đen mà mọi người gọi là Giáo chủ đó đã xua tay đỡ lời :

- Tất cả mọi nghi lễ được miễn.

Giọng nói của y rất hùng, hiển nhiên công lực của y phi thường, nhưng vẻ mặt của y không được bình tĩnh và ăn nói rất cấp bách.

Giáo chủ có mặt tại đó đều ngạc nhiên hết sức nhưng không ai dám lên tiếng mà chỉ chăm chú nhìn vào Giáo chủ thôi.

Giáo chủ đưa mắt liếc nhìn mọi người một lượt sau cùng mới nhìn vào Tử Tu, liền rung vai một cái và hỏi :

- Tang đại hiệp giá lâm bốn giáo từ lúc nào thế?

Tử Tu không ngờ Giáo chủ này lại nhận ra mình liền đứng dậy đáp :

- Lão mới tới hồi hôm

Lệ Châu vội cướp lời nói :

- Tang tiền bối cùng Nhạc lão đường chủ hộ bấu tới đây, tiểu muội đã tạm ủy đại sự cho Tang tiền bối rồi.

Giáo chủ gạt đầu lại vội nói tiếp :

- Tang tiền bối đến vừa lúc lắm, thật là may mắn cho Nhất Thống giáo.

Từ Tu đành phải khiêm tốn đáp :

- Được Giáo chủ ban khen như vậy, Tang mạo có tài đức gì...

Không đợi cho ông ta nói xong, Nhất Thống giáo lại nói tiếp :

- Không phải là nói khiêm tốn đâu, hiện giờ có một việc lớn cần phải nhờ đến Tang đại hiệp.

Từ Tu nghe nói rung mình một cái vội hỏi lại :

- Chẳng hay Giáo chủ định chỉ giáo gì thế?

- Năm xưa Tang đại hiệp lừng danh trên giang hồ, nhưng không biết có biết rõ lai lịch của Thế Ngoại ngũ sát không. Nếu biết xin cho chúng tôi hay.

Từ Tu giật mình đánh thót một cái rồi lui về phía sau một bước cả kinh hỏi lại :

- Thế Ngoại ngũ sát ư?

Giáo chủ tỏ vẻ nóng lòng sốt ruột vội đáp :

- Chính là bọn chúng đấy. Mong Tang đại hiệp cho tôi được biết rõ lai lịch của chúng.

- Lão không dám, lão chỉ biết qua loa lai lịch của chúng thôi.

- Vậy mong lão tiền bối cho biết đi.

- Thế Ngoại ngũ sát là năm cao thủ tuyệt đỉnh vào hồi bảy mươi năm về trước, không những võ công rất kỳ dị và lại hiếu sát, họ hi nộ vô thường, lúc thiện lúc ác không sao biết được. Họ lừng lẫy giang hồ mấy chục năm, đã có không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán chết dưới tay năm anh em họ. Tên tuổi của họ ngang với Võ lâm Tam tuyệt, võ công cao siêu tới mức thượng thừa, nên được giang hồ kêu là Võ Lâm Tiền Tiến.

Trong khi Từ Tu nói Nhất Thống giáo chủ cứ đảo lộn đôi ngươi hoài, ngay cả Âu Dương Siêu đứng cạnh từ đó tới giờ chưa hề nghe thấy cái tên Thế Ngoại ngũ sát và cũng chưa nghe thấy ai nói có người ngang tài với ba vị ân sư của mình vậy.

Giáo chủ cứ chăm chú nghe Từ Tu kể rồi thùng thảng đáp :

- Ra là thế đấy. Bỏn Giáo chủ được đại hiệp chỉ giáo cho rất nhiều lấy làm cảm ơn.

Nói xong, y lại nói với Từ Tu tiếp :

- Công lực của Thế Ngoại ngũ sát kỳ ở chỗ nào. Quái ở đâu? Chẳng hay lão hiệp có biết rõ không?

Từ Tu vuốt râu, mỉm cười đáp :

- Việc này hạ thuộc không được biết rõ, chỉ vì khi Ngũ sát hoành hành trên giang hồ, lão còn là một kẻ vô danh, chờ tới khi lão ra đời lúc ấy chúng đã ăn dật và có lẽ chết rồi cũng nên.

- Bọn chúng đã chết rồi ư. Hà hà...

Nhất Thống giáo chủ lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Chúng không những chưa chết mà có lẽ một ngày gần đây chúng sắp tới Sao Hồ này.

Mọi người nghe thấy Giáo chủ nói như vậy, ai nấy đều xôn xao bàn tán hoài.

Nhạc Lâm đứng dậy chấp tay chào và hỏi :

- Giáo chủ nói như vậy có thật không?

Nhất Thống giáo chủ bỗng ngăn người ra, mặt tỏ vẻ không vui đáp :

- Sao lão Đường chủ lại hỏi như thế. Chẳng lẽ bốn Giáo chủ nói dối hay sao?

Nhạc Lâm mặt đỏ bừng, tỏ vẻ ngượng ngịu đáp :

- Nghe giang hồ đồn đại, công lực của Ngũ sát tuy khác nhau, nhưng cùng xuất xứ ở một nguồn gốc và là một kỳ công tuyệt thế, khó mà phá nổi bọn chúng.

Lệ Châu rất háng hái, gơ tay lên phất một cái và nói :

- Lão Đường chủ cứ yên tâm, mục đích của Nhất Thống giáo là thống nhất võ lâm, dù họ không tới phải đi kiểm chúng, bây giờ chúng đã tới nơi thì việc gì phải sợ?

Nhạc Lâm thấy nàng thao thao bất tuyệt như vậy, càng thấy hổ thẹn hơn, liền đỡ lời :

- Xin hai vị Giáo chủ minh giám cho, ý của lão là muốn khuyên mọi người nên cẩn thận một chút mà thôi.

Nhất Thống giáo chủ không đếm xỉa đến Nhạc Lâm mà chỉ chăm chú nhìn vào mặt Băng Dung rồi lên tiếng hỏi :

- Có phải Đoàn cô nương đi cùng Tang đại hiệp tới đây không?

Băng Dung tủm tỉm cười, đáp :

- Vâng chính thế!

Nhất Thống giáo chủ bỗng lớn tiếng hỏi tiếp :

- Đoàn cô nương, bốn Giáo chủ cũng có việc này muốn hỏi, xin Đoàn cô nương vui lòng chỉ giáo cho.

Băng Dung không biết Nhất Thống giáo chủ muốn hỏi gì, trống ngực đập rất mạnh, nhưng vẫn làm ra vẻ ung dung đáp :

- Việc gì thế?

- Gần đây, trong võ lâm bỗng có một người mất tích, mà đến giờ cũng không ai biết.

Không hiểu Đoàn cô nương có biết rõ chuyện đó không?

Băng Dung ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi lại :

- Không biết Giáo chủ hỏi người đó có liên quan gì với kẻ hạ thuộc này không?

- Cô nương đoán rất đúng, người đó rất có liên quan với cô nương.

- Ủa người đó là ai thế?

- Người đó là em kết nghĩa của cô nương, Âu Dương Siêu con của Âu Dương đại hiệp và là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt.

Băng Dung tức cười, bụng bảo dạ rằng :

- “Người này xa ở chân trời mà gần thì ở ngay trước mắt .”

Tuy vậy, nàng không dám chần chừ vì sợ đối phương nghi ngờ, nên dùng giọng rất tự nhiên, đáp :

- Tam đệ đã mất tích từ sau ngày đại hội Hoàng Sơn tới giờ. Không hiểu Giáo chủ hỏi tới ý như thế làm chi?

Nhất Thống giáo chủ thờ dài một tiếng, tỏ vẻ nhớ nhung, rồi nói tiếp :

- Bốn Giáo chủ với y có liên quan rất mật thiết cho nên mới hỏi đến y như thế.

Nói xong, y lại khề nói tiếp :

- Nếu bây giờ trong tay có một trong hai thứ cờ báu hay sáo ngọc thì bốn Giáo chủ không còn lo ngại gì. Thế Ngoại ngũ sát nữa.

Nói xong, y đi hai bước, rồi ung dung hai cánh tay một cái, nói với mọi người có mặt tại đó tiếp :

- Liễu Âm Hoa Minh trang này sắp sửa có kẻ đến phá khuấy Vậy các người phải đề phòng, không được...

Ngờ đâu, y chưa kịp nói dứt lời thì ở phía bên ngoài đã có tiếng cười the thé và tiếng hú vọng vào, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình lo ngại.

Tiếng cười đó vừa dứt đã có một cái bóng trắng vừa gầy vừa cao như một cái que trúc xuất hiện ở giữa sảnh. Người đó mặt nhợt nhạt như Phi Tướng Quân, nhảy xuống một cách đột ngột, khiến ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

Ngay cả Giáo chủ của Nhất Thống giáo cũng phải giật mình đứng dậy, nhảy sang cạnh hơn trượng, giơ tay lên trước ngực để phòng bị, rồi lớn tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Quái nhân gầy như que trúc mặt nhợt nhạt, chẳng nói chẳng cười, môi đen nhánh, với bộ răng trắng như vôi, lăm li đáp :

- Không biết ta là ai ư?

Giọng nói của y như thanh la vỡ, càng khiến cho người ta kinh hoàng thêm.

Nhất Thống giáo chủ biết đối phương không phải là tay tầm thường, chưa kịp trả lời thì Lê Châu đã tức giận khôn tả, nhảy ra giữa sảnh, tới cổ quái nhân chừng hai trượng, mồm quát lớn :

- Táo gan thật. Nơi đây là đâu mà ngươi dám làm bộ làm tịch như thế. Có mau mau báo danh rồi chịu chết hay không?

Xưa nay nàng là người kiêu ngạo đã quen rồi, nên trong lúc hỏi nàng đã vận công lấy thế, định tâm ra tay tấn công luôn.

Quái nhân không giận mà ra oai, ung dung đáp :

- Cái gì? Các ngươi chả đang nói đến lão phu là gì? Còn hỏi tên với tuổi của ta làm chi nữa?

Nhất Thống giáo chủ nghe nói càng kinh hãi thêm, y sợ Lê Châu hãy còn ít tuổi tính nóng nảy, nhất thời ra tay tấn công trước, nếu lỡ thua đối phương thì có phải là mất hết oai phong của bốn giáo đi không. Vì vậy y vội tiến lên, ra tay ngăn cản Lê Châu, hai mắt nhìn thẳng vào quái nhân nọ và hỏi tiếp :

- Nếu vậy các hạ là một trong nhóm Thế Ngoại ngũ sát phải không?

- Phải! Thế mà ngươi cứ còn đoán phỏng hoai. Ta đây là Ma Thiên Thần Sát Thượng Vĩnh Minh. Chẳng hay ngươi có nghe thấy tên hiệu của ta bao giờ chưa?

Thượng Vĩnh Minh là người trong nhóm Thế Ngoại ngũ sát và cũng là một nhân vật mà người trong võ lâm đã sớm quen biết đi rồi. Năm xưa y hoành hành trên giang hồ, tiếng tăm ngang với Võ lâm Tam tuyệt, chỉ có những người lớn tuổi mới biết được chuyện của y mà thôi. Không ngờ y bỗng lộ diện ở trong Liễu Âm Hoa Minh trang này, như vậy ai mà không kinh hãi?

Từ Tu dùng tay phải khê thúc Âu Dương Siêu một cái, rồi nói thầm :

- Đừng có khinh thường tên này, y lợi hại lắm, để xem bọn họ đối phó với y ra sao đã.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì Nhất Thống giáo chủ đã lên tiếng nói :

- Thế Ngoại ngũ sát! Bốn Giáo chủ đã nghe danh tiếng của các ngươi đã lâu, nhưng không biết hôm nay ngươi đến đây có ý định gì?

Vĩnh Minh cười gằn một tiếng, hỏi tiếp :

- Nghe nói Nhất Thống giáo định thống nhất võ lâm, có phải không?

- Phải? Mục đích của bốn giáo là thống nhất võ lâm.

- Nếu vậy, năm lão bất tử chúng ta đây có được coi là một phần tử của võ lâm hay không?

- Vấn đề này...

- Chả lẽ chúng ta không phải hay sao?

- Phải?

- Vậy ngươi định làm gì ta?

- Nếu năm vị định đi lại trên giang hồ thì ít nhất phải gia nhập bốn giáo đã...

- Ngươi dám trêu chọc chúng ta hay sao?

Vĩnh Minh chưa nói dứt đã tiến lên một bước, phần vì chân y rất dài, phần vì thân pháp rất nhanh, chỉ trong chớp mắt y đã tới trước mặt Nhất Thống giáo chủ rồi, và giơ cánh tay dài ra định tấn công luôn.

Nhất Thống giáo chủ là chủ của một giáo phái. Võ học rất cao siêu nên trầm tĩnh hơn người, trong lúc nguy hiểm vô cùng ấy y đã không có trận đấu chỉ từ này vào đầu cả, rất ung dung cất tiếng cười và nói tiếp :

- Tất nhiên phải đấu với nhau một trận để xem ai hơn ai kém đã, bằng không, chúng ta khó có thể làm cho năm vị phải tâm phục, khẩu phục được.

Vĩnh Minh mặt càng tái mét thêm, liền đáp :

- Trên thiên, hạ này chưa chắc có ai đã khiến nổi Thượng Vĩnh Minh này tâm phục, khẩu phục.
- Như vậy bốn Giáo chủ sẽ cho bạn nhận thức người đó. Bạn hãy rút khí giới ra đi.
- Việc gì mà phải dùng đến khí giới . Như vậy người tự rước lấy cái chết vào thân thì đừng có oán trách ai cả đấy nhé.
- Chưa chắc!

Nhất Thống giáo vừa nói xong đã nhảy sang bên bầy thước, quay đầu lại nói với Lê Châu rằng :

- Đại muội, bây giờ do ai phụ trách canh gác lầu Tàng Chân thế?

Âu Dương Siêu cảm thấy ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- “Tại sao trong lúc sắp đấu chỉ từ đến nơi mà y lại còn hỏi đến Tàng Chân lầu làm chi?”

Lê Châu vội đáp :

- Do Câu Hồn sứ giả Âu Gia Dương, người mới gia nhập bốn giáo phụ trách.

Nhất Thống giáo chủ bỗng giật dử quát lớn.

- Bảo y đi lấy Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ với cây sáo ngọc xanh ra đây để cho Thế Ngoại Ngữ Sát được kiến thức.

Thấy y nói vậy, không những giáo chúng của Nhất Thống giáo ngạc nhiên không tả mà ngay kẻ địch là Thượng Vĩnh Minh cũng phải hơi động lòng.

Nhưng sự thực người kinh ngạc nhất lại là Âu Dương Siêu ba người . Từ Tu với Băng Dung, không hẹn mà nên, đều quay lại nhìn Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu càng thất sắc thêm, giờ ta về phía sau rồi mới thấy lá cờ báu với cây Nhất Thống giáo chủ lại bảo mình lên Tàng Chân lầu lấy, chả lẽ trên đó còn có một lá cờ với một cây sáo nào khác chăng?

Âu Dương Siêu đang nghĩ ngợi thì Lê Châu đã vẫy tay gọi :

- Âu Gia Dương, lại đây!

Âu Dương Siêu đành phải bước lên hai bước đáp :

- Thuộc hạ chờ lệnh Phó giáo chủ!

Lê Châu chưa kịp dặn bảo thì Giáo chủ đã trợn to đôi mắt nhìn vào người chàng khiến chàng cũng phải kinh hãi.

Nhất Thống giáo chủ một mặt ngắm nhìn Âu Dương Siêu, một mặt nói :

- Trong hộp sắt ở giữa lầu có thể Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ với Bích Ngọc dịch, sứ giả hãy lên đó lấy hai vật ấy đem ra luyện võ trường để bốn Giáo chủ so tài với Ngũ sát xem đối phương có tài ba gì hơn người nào?

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu nhận lời đã giơ cánh tay lên lớn tiếng nói với kẻ địch tiếp :

- Thượng Vĩnh Minh, bốn Giáo chủ sẽ đợi bạn ở diễn võ trường.

Nói xong, y tung mình nhảy lên một cái, đã lên trên cao hai trượng và ra khỏi chính sảnh ngay. Các giáo chúng của Nhất Thống giáo cũng lần lượt đi theo ra.

Vĩnh Minh thấy vậy cười gằn một tiếng và nói :

- Oai thật! Có lẽ y chưa trông thấy quan tài nên chưa biết mùi của quan tài. Ra luyện võ trường thì ra chứ ta sợ gì người?

Nói xong, y vội đi theo Lê Châu liền bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Còn đứng ngẩn người như thế làm gì? Mau đi lấy hai vật báu ấy đem ra luyện võ trường đi.

Nói xong, nàng cũng đi ra luyện trường ngay.

Âu Dương Siêu thối chí hết sức, thấy bốn chung quanh không có người, lại rờ tay vào ngang lưng với giữa ngực thử xem, rõ ràng cò bấu và cây sáo ngọc, cả hai vật đó vẫn còn nằm ở trong người hẳn hoi, chàng càng thối chí thêm.

Đang lúc ấy, bỗng có một cái bóng trắng thấp thoáng rồi có người nhảy vào trong sảnh.

Âu Dương Siêu tưởng là Thượng Vĩnh Minh quay trở lại, vội quát lớn :

- Ai đó?

- Tam đệ, tôi đây mà?

Thì ra người đó là Băng Dung. Nàng vừa tới nơi đã vội khẽ nói :

- Tam đệ, cò bấu với sáo ngọc của hiền đệ...

- Vẫn còn ở đây.

Âu Dương Siêu vừa vỗ vào người vừa ngạc nhiên đáp như trên. Băng Dung cũng thối chí không tả, vội hỏi tiếp :

- Vật trọng báu của võ lâm như thế, sao lại có thể giả được hay sao? Huống hồ Nhất Thống giáo chủ lập tức phải dùng đến nó để đối phó với kẻ địch, như vậy ai mà chớ nghĩ ngờ kia chứ?

- Đệ cũng nghĩ như vậy.

- Tam đệ, cò với sáo của hiền đệ nhất định là cò với sáo thật đấy chứ?

Âu Dương Siêu gượng cười, thò tay vào túi lấy lá cò bấu ra phất ở trước gió một cái, liền có ánh sáng lấp lờ và nói tiếp :

- Đây chị xem có đúng không? Không ngờ cả chị cũng không tin tôi nốt.

- Không phải là tôi không tin hiền đệ.

- Ai đó?

Âu Dương Siêu vội cất lá cò bấu, chạy ra ngoài sảnh định tấn công người xem trộm và ngó lơ chuyện của mình.

Băng Dung cũng phát hiện ngoài sảnh có người, nên nàng cũng đuổi theo ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cò bấu giả và thật

Hai người sơ ý thật!

Thì ra đó là Từ Tu. Ông ta nghiêm nghị nói như vậy và tiếp :

- Đây là nơi nào? Chúng ta không thể để lộ một hần tích nào ra hết. Bất cứ cò bấu là giả hay thật, hiền đệ mau đi lấy ra rồi lặng lẽ xem nó biến chuyển ra sao, chứ không thể để hai vật báu ở chỗ này được.

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp :

- Tang thúc thúc! Việc này quả thật thiên biến vạn hóa, khiến tiểu đệ không còn biết phân biệt ra cò nào thật cò nào giả nốt.

- Việc giang hồ phức tạp và kỳ lạ lắm, khiến người ta khó mà đo lường được. Thôi, mau đi lấy cò đi. Còn Đoàn liệt nữ mau theo ngu thúc ra luyện võ đường đi.

Nói xong, ông ta liền phất tay áo một cái rồi đi trước. Băng Dung nhìn Âu Dương Siêu, tủm tỉm cười và cũng đi theo.

Âu Dương Siêu vội vàng đi lên trên lầu Tầng Chân. Chỉ thoáng cái, chàng đã lên tới nơi. Chàng thấy nơi chính giữa có một cái hộp sắt, có giấy niêm

phong hân hoi. Chàng mở cái hộp sắt ấy ra, bên trong có hai cái hộp gỗ, một cái đựng Truy Hồn bảo kỳ, còn một cái để Bích Ngọc dịch. Chàng bật cười và nghĩ thầm :

- “Rõ ràng là giả mà lại cứ làm ra bộ là đồ thật. Nhưng y làm ra vẻ thận trọng và quý báu như vậy thì còn ai dám bảo là giả?”

Nghĩ đoạn, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng mở cái hộp bên trái ra, vừa nhìn thấy lá cờ bên trong, chàng giật mình kinh hãi, vì lá cờ đó to nhỏ y như lá cờ của chàng, và cũng có ánh sáng cái lợi hân hoi, quả thật không sao biết đó là cờ giả. Chàng không tin mắt mình lấy cờ ra xem và cũng rút lá cờ thật của mình ra so sánh. Chàng phải lắc đầu thờ dài, chàng liền múa thử xem, thấy hai lá cờ không những hình thức giống nhau mà cả nặng nhẹ cũng như nhau. Chàng múa tít hai lá cờ một lúc, khiến căn lâu đó cũng phải sáng tỏ như ban ngày.

Chàng bụng bảo dạ rằng :

“Thế ra múa hai lá cờ một lúc lại có công hiệu đặc biệt như thế này?”

Nhưng chàng chưa múa xong pho cờ đã tức cười và đã thử ra được giả thật liền sau đó, chàng lại thử múa riêng lá cờ của mình mấy thế trước, rồi lại múa riêng lá cờ kia mấy thế sau.

Chàng đã phân biệt ra được lá cờ chàng lúc múa không tốn hơi sức chút nào, mà kinh lực lại mạnh kinh người, tiếng kêu như long ngâm hổ tiếu, hạc lệ phụng minh và theo sức to nhỏ của mình mà biến hóa, còn lá cờ kia thì phải dùng sức mới múa động được, mà chỉ có tiếng kêu vù vù thôi chứ không có điểm gì kỳ lạ cả.

Chàng biết như vậy vội cất lá cờ thật vào trong người, rồi bỏ lá cờ kia vào trong hộp gỗ, xong đầu đầy, chàng mới bung hai cái hộp không đi lối cầu thang xuống, mà lại mở cửa sổ ra và từ trên lầu ba có phi thân xuống luyện võ trường.

Trong rừng trúc bỗng có tiếng thờ dài, và tiếng người nói rất khê :

- Đừng có làm hư mắt thanh danh của Võ lâm Tam tuyệt đấy nhé.

Tiếng ấy tuy nhỏ nhưng Âu Dương Siêu nghe rõ mồn một.

Chàng vội xoay hướng hạ thân xuống chỗ cạnh rừng trúc nhưng bên trong đó im lặng như tờ, không có một bóng người nào hết.

Chàng sợ Nhất Thống giáo chủ đợi chờ quá lâu, liền lẩm bẩm tự nói :

- Lạ thật! Chắc trong rừng này thế nào cũng có bí mật gì đây?

Nói xong, chàng bung hai cái hộp gỗ đi vào trong luyện võ trường.

Lúc ấy Vinh Minh đang đi trên võ trường, mồm thì nói khoác :

-Nhất Thống giáo chủ muốn thống nhất võ lâm mà lại quên hẳn năm lão bất tử này đi, thật là táo gan quá!

Nhất Thống giáo chủ vẫn dùng cái khăn đen che mặt, nhưng chỉ trông sát mặt của y cũng đủ biết y đang lo âu hết sức Âu Dương Siêu vội tiến lên hai bước, đưa hai cái hộp gỗ cho y và nói :

- Thuộc hạ đã đem bảo kỳ với ngọc dịch tới.

Nhất Thống giáo chủ giơ hai tay ra đỡ lấy hai hộp khí giới ấy, nhưng y không mở nắp ra vội. Y chỉ hơi đưa về phía trước một cái, rồi lớn tiếng nói với Vinh Minh rằng :

- Ma Thiên Thần Sát đã tới Sao Hồ này thì không đến lượt người khi già được quyền làm bộ làm tịch như thế. Còn Tứ Sát nữa đâu?

Vinh Minh ngẩng mặt lên trời mà cả cười, rồi ưỡn ngực ra đáp :

- Sao? Một mình Thượng mỗ đến như thế này, cũng đủ cho ngươi được hãnh diện lắm rồi.

Nhất Thống giáo chủ dậm chân mạnh một cái, rồi trả lời tiếp :

- Nghe giang hồ đồn đạt Ngũ sát các ngươi định liên tay phá Nhất Thống giáo của ta.

Vậy sao bây giờ không thấy các ngươi cùng tới.

- Ngươi chưa xứng để năm anh em chúng ta liên tay. Vinh Minh, ngươi không được vô lễ!

- Thế Ngũ ngũ sát này không biết cái gì là lễ với phép cả.

- Nếu vậy, ngươi thật là bướng bỉnh một cách vô lý. Để bản Giáo chủ diệt ngươi trước, nếu không, lại sợ Tứ Sát kia không ra mặt. Mau giở khí giới ra đi.

- Được, nếu ngươi đỡ được mười ba thước dây treo của lão phu, thì lão phu sẽ cho ngươi được kiến thức ngay.

Thần Sát nói xong, bỗng rút một sợi dây to bằng ngón tay cái có ánh sáng bóng nhoáng, dài chừng bảy thước, ở trong tay áo ra.

Mọi người chăm chú nhìn vào sợi dây ấy, thấy không phải làm bằng bạc mà cũng không phải bằng gang, mềm như tơ, nhưng lúc múa lên lại có tiếng kêu vù vù.

Nhất Thống giáo chủ chẳng nói chẳng rằng, đưa cái hộp đựng sáo ngọc cho Lệ Châu và nói tiếp :

- Với tài ba tầm thường của y, ngu huynh chưa đến nỗi phải sử dụng cò và sáo trong song báu một lúc.

Nói xong, y mở cái hộp, lấy lá cò báu ra múa kêu vù vù, và có ánh sáng thấp thoáng..

Không riêng gì Từ Tu với Băng Dung cùng đồng thanh kêu “ồ” một tiếng, mà cả ba mươi ba vị chấp sự của Cháp Pháp đường, tứ đệ tử của Thiên Tâm tráng với Nhạc Lân cũng phải kêu ủa một tiếng, vì không ai biết Nhất Thống giáo chủ lại có lá cò báu này.

Nhất Thống giáo chủ gỡ cò báu ra, trông rất hào khí, đứng nghênh ngang giữa đấu trường lớn tiếng quát bảo đối phương rằng :

- Thượng Vĩnh Minh, bốn Giáo chủ tiên lễ hậu binh, nếu bây giờ ngươi biết hồi vẫn còn kịp vì cò báu này không có tình nghĩa gì đâu.

Âu Dương Siêu tuy tức cười nhưng vẫn liếc mắt nhìn thấy Ma Thiên Thần Sát cũng phải ngơ ngác đưa mắt nhìn lá cò báu và cứ chớp nháy hoài, đủ thấy y cũng có vẻ kiêng nể lá cò này rồi.

Âu Dương Siêu thấy vậy, biết Thượng Vĩnh Minh có vẻ khiếp sợ lá cò báu này nên y mới có thái độ như vậy.

Dù sao Vĩnh Minh cũng là một tay ma đầu khét tiếng lâu năm, chưa đấu với nhau thì khi nào y lại chịu phục đối phương và tỏ vẻ khiếp sợ kẻ địch, nên y cười nhạt một tiếng và đáp :

- Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ này cũng có thể gọi là thất tuyệt của võ lâm đấy. Năm xưa, Thượng Vĩnh Minh đã bị thua thiệt dưới Toàn Phong bát thức của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh. Ngày hôm nay, quả thật quả đất tròn có khác, để ta so tài với Nhất Thống giáo các ngươi, xem các ngươi có tài ba gì? Và phần thứ hai là để trả lại mối thù về sáu mươi năm về trước. Thật là nhất cử lưỡng đắc. Hãy coi thể công này của ta này.

Y vừa nói xong đã múa tít sợi dây mây bạc hóa thành một làn ánh sáng trắng tấn công luôn. Lão sát tinh nổi danh lâu năm, quả thật phi phàm.

Âu Dương Siêu cũng phải khen thầm :

- “Công lực của y thâm hậu vô cùng.”

Nhất Thống giáo chủ cũng quát lớn :

- Lão quái vật, đừng có làm bộ làm tịch.

Quát xong, y múa lá cò báu nhảy lại chống đỡ sợi dây của lão quái luôn.

Cờ thức của Giáo chủ cứ nhằm huyết bài đại huyết của đối thủ mà tấn công tới tấp, lợi hại vô cùng, ai trông thấy cũng phải chịu phục, riêng có Âu Dương Siêu chỉ khề lắc đầu thôi.

Chàng lẳng lặng đứng yên, ngắm nhìn thể thức của hai người.

Hai tay cao thủ đối địch với nhau, thể công nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mười hiệp vẫn bất phân thắng bại.

Nói về công lực của hai người thì có thể nói là ngang nhau, nên trận đấu ác liệt khôn tả.

Những người sành điệu chỉ thoáng nhìn cũng biết hai người không ai dám chống đỡ thật sự, chỉ nhảy nhót tránh né mà tìm kiếm chỗ sơ hở của đối phương, hay chờ đối phương thất thủ mới ra tay tấn công thật sự.

Nhất Thống giáo chủ tự biết lá cò của mình là cò giả, nếu để cho đối phương biết rõ thì không những mình mất hết sĩ diện và tính mạng cũng khó bảo tồn được, nên y sợ dĩ giờ lá cò báu này ra đối địch là vì: Điều thứ nhất, năm xưa Ngũ sát đã bị Võ lâm Tam tuyệt đánh bại, nay thấy khí giới của Tam tuyệt, thể nào mà chả sợ? Điều thứ hai là Vĩnh Minh sử dụng khí giới vừa dài vừa rộng thì thể nào cũng bị thiệt thòi. Cũng may khí giới của y tức là lá cò báu ấy tuy là vật giả thật, nhưng cũng làm bằng tinh anh của ngũ kim không kém gì các bảo đao, bảo kiếm. Cũng vì đối phương e dè lá cò báu nên y đã chiếm được lợi thế rất nhiều.

Bởi vậy Vĩnh Minh thủ nhiều hơn công, và chỉ dùng lối đánh chắc chắn mà đối phó thôi. Vì vậy đã đấu được mười hiệp rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên, y tung mình nhảy lên, tựa như một cành hoa nở tung, kêu một tiếng quái dị rồi bắn lên trên cao ba trượng, sợi dây bạc của y rung mạnh một cái rồi quát lớn :

- Tiểu tử giới thật. Suýt tí nữa thì lão phu bị nguoi đánh lừa.

Thì ra y đầu hồi lâu không thấy Nhất Thống giáo chủ sử dụng hai thế cuối cùng của Toàn Phong bát thức, nên y rất khôn ngoan, đã biết rõ liền. Vì vậy, y quát lớn một tiếng, múa tít sợi dây bạc bằng mây trông như một con mãnh hổ, tấn công mạnh xuống, một thế mạnh hơn một thế, một thức hung dữ hơn một thức, chứ không còn dè dặt như hồi nãy nữa.

Thế là trận đấu thay đổi hẳn, Nhất Thống giáo chủ biết mưu kế của mình đã bị Vĩnh Minh biết rõ, trong lòng vừa hồ thẹn, vừa tức giận khôn tả, nhưng vì sĩ diện của mình nên vẫn phải cố gắng chống đỡ. Tinh thần hơi phân tán một chút, thế võ của y liền kém hơn trước nhiều, nên càng đấu, y chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không sao trả đũa được, “xoẹt, xoẹt” mấy tiếng kêu như xé vải lá cờ báu giả ở trong tay Nhất Thống giáo chủ đã bị rách một đường dài chừng năm thước.

Vĩnh Minh đã thắng thế không bao giờ tha thứ cho nguoi, mồm y cứ kêu rú rất quái dị hoài và nói :

- Môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt tài ba chỉ có thể thôi ư? Lão phu đã trả thù bị đánh một thế cờ năm xưa đây, đừng có trách lão phu ác độc nhé?

Lúc ấy Nhất Thống giáo chủ đã cuống cả chân tay, y vội thu thế lại và nhảy sang bên để tránh thế roi đó, nhưng cũng hồ thẹn quá hóa tức giận, rống lên một tiếng thật lớn và nói :

- Thượng Vĩnh Minh, hãy ngừng tay lại?

Vĩnh Minh vừa quát một thế dây nữa, mồm cười the thé và lạnh lùng đáp :

- Hề... hề... không ngờ món nợ của Cầu lão nhị lại bắt nguoi phải chịu. Vì vậy đừng có trách lão phu đây nhé. Thôi, bây giờ nguoi hãy xuống dưới âm ti tìm sư phụ nguoi mà tính toán đi.

Nhất Thống giáo chủ hai mắt đỏ ngầu, với giọng uể oải đáp :

- Thượng Vĩnh Minh, ta tự nhận công lực nguoi, nhưng tại sao nguoi lại lên tiếng nhiếc móc Võ lâm Tam tuyệt như thế?

Vĩnh Minh âm trầm đáp :

- Mấy chục năm nay ta vẫn không bao giờ quên mối thù bị tấn công một thế cờ ấy, không ngờ y lại bị chết non.

- Sao nguoi lại còn...

- Bây giờ chỉ còn có một cách là nguoi gọi Cầu lão nhị phục sinh để lão phu đánh y ba roi thì lão phu sẽ tha cho nguoi ngày hôm nay khỏi phải chết. Bằng không... hừ... hừ...

Vĩnh Minh vừa nói vừa nghiêng răng, mím môi, giọng nói của y như qui khóc thần kêu và cũng như qui dọa xoa chộp người vậy.

Mồm y cứ nói nhục đến Võ lâm Tam tuyệt, trong số những người có mặt hôm đó, Nhất Thống giáo chủ là người thấy hồ thẹn nhất. Nhưng còn một người nữa càng tức giận hơn và trong lòng thấy nóng như lửa thiêu. Không cần phải nói rõ, quý vị cũng đoán biết người đó là Âu Dương Siêu rồi.

Lúc ấy không còn tâm trí gì với Võ lâm Tam tuyệt và chờ xem về vấn đề sáo giả nữa, chàng chỉ nghĩ thầm :

- “Ta là đệ tử đích truyền của Võ lâm Tam tuyệt, khi nào lại để cho người ta nhục mạ đến ân sư của ta như thế. Còn nguồn gốc của Nhất Thống giáo chủ như thế nào thì để đến lúc khác hãy nói.”

Chàng là người rất nhanh nhẩu nghĩ gì làm nấy nên chàng càng tức giận thêm. Lúc này lại nghe thấy Vĩnh Minh nói tiếp :

- Năm xưa lão phu bị Cầu lão nhị đánh hạ và đã thề nặng thế nào cũng diệt trừ sạch giòng dõi Võ lâm Tam tuyệt mới thôi. Ngày hôm nay, lão phu tới Sao Hồ này cũng vì việc ấy. Không ngờ trời lại để cho ta được toại nguyện, thật quả Hoàng thiên không phụ người khổ tâm. Hà... hà....

Y vừa nói vừa từ từ tiến lên. Âu Dương Siêu thấy y khoe khoang và nói nhục sư môn mình như vậy không sao chịu nhịn được liền nhún chân một cái nhảy đứng ở cách Vĩnh Minh chừng hơn trượng, liền lớn tiếng quát bảo :

- Câm mồm!

Tiếng quát của chàng kêu như sấm động, khiến Vĩnh Minh cũng phải ngăn người ra, nhất là những người có mặt tại đó càng ngạc nhiên hết sức.

Vĩnh Minh vì cao hơn chàng nhiều nên phải cúi đầu xuống mới trông thấy mặt chàng được, y thấy mặt chàng xấu xí lạ thường trông không có vẻ gì là người hết, nên y ngẩng đầu lên trời cười ha hả, rồi nói tiếp :

- Ủa! Nhất Thống giáo chủ không còn người thứ hai hay sao? Thật đã đúng câu Nước Thục hết đại tướng, phải dùng Liêu hóa làm tiên phong. Hà hà...

Y cười như điên như khùng, mặt tỏ vẻ khinh thị chàng hết sức như vậy chàng chịu nhịn sao nổi. Chàng liền quát hỏi tiếp :

- Nhất Thống giáo chủ như thế nào, ta không cần lý tới, nhưng nguoi cứ miệt thị Võ lâm Tam tuyệt như vậy là sao?

Vĩnh Minh có coi chàng vào đâu đâu, nên y về mặt lạnh lùng vừa cười vừa đáp :

- Là thật? Lũ khi của Nhất Thống giáo chủ lại không chịu bệnh vực cho Nhất Thống mà chỉ bắt bình hộ Võ lâm Tam tuyệt thôi. Thật là chúng bay không muốn sống chắc, nên mới dám ra đường đầu như vậy.

Âu Dương Siêu biết không thể nào nói lý với đối phương được liền vận công lực vào hai cánh tay dùng tới bảy thành chân lực nhằm đòn điền của Vĩnh Minh đẩy mạnh một thế mồm thì quát lớn :

- Quái vật, già như vậy mà vẫn chưa chết. Hãy coi thế công này của ta.

Vĩnh Minh không cần đề phòng, chỉ ưỡn bụng ra một cái, về mặt rất đắc chí, đáp :

- Giáo chủ tầm thường như thế thì các giáo đồ, không cần phải nói rõ, lại còn tầm thường gấp mười chứ không sai.

Y chưa nói dứt, mọi người đã nghe thấy mấy tiếng kêu ối ối rất thảm khốc và lão quái đã bị đẩy bắn ra ngoài xa hơn ba trượng. Y vừa kinh hãi vừa ôm lấy bụng, sắc mặt nhợt nhạt, mồm thờ hồng hộc, kêu la quái dị và nói :

- Giỏi lắm, ối chà!... Tiểu tử giỏi thật... Ngươi... ối chà!

Tất cả mọi người có mặt ở đó biết Ma Thiên Thần Sát này có một môn nội công là Ha Mô Tụ Khí rất lợi hại, có thể nói là độc nhất vô song của võ lâm, người có công lực thường, dù có đánh y dăm ba trăm chưởng, y cũng không bị suy suyền mây mảy.

Mà tinh anh nhất của pho khí công đó lại ở trên đòn điền.

Bây giờ Âu Dương Siêu đứng cách xa đối phương một trượng, chỉ tấn công một chưởng trông không như thế mà đối phương đã biến sắc mặt rồi, và còn kêu ối chà và kêu đau luôn mồm nữa.

Nhưng sự thật, người khác có biết đâu chuyện đó. Theo lý ra, công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng Ha Mô Khí Công của Vĩnh Minh cũng không đến nỗi chịu không nổi một chưởng đánh trống không của chàng như thế.

Thì ra tại vị Vĩnh Minh quá khinh thường, y tưởng thiếu niên xấu xí này không có hỏa hầu gì cả, dù có thể cho đối phương đánh thẳng tay vào bụng mình đi chăng nữa cũng không đến nỗi bị thất thố như thế. Cho nên y mới bị Âu Dương Siêu đánh cho một thế nặng như vậy.

Lúc này Vĩnh Minh thấy bụng dưới đau nhức chịu không nổi, như bị một cái búa đánh phải, y nghiêng rặng, mím môi, cố chịu nhịn, rồi giờ mười ngón tay gảy gỗ ra, cuộn sợi dây mây bạc vào cổ tay, rồi giận dữ quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không?

Âu Dương Siêu tấn công xong một chưởng nọ liền đứng nghênh ngang, cười nhạt một tiếng và, hỏi lại :

- Lão quái vật, ngươi còn làm bộ làm tịch nữa không?

Vĩnh Minh sắc mặt nhợt nhạt, giờ cánh tay ra nhắm Âu Dương Siêu chớp trông không một thế, mồm thì giận dữ quát tháo :

- Nhỏ kia ngươi lắm trò quỷ lắm. Chẳng hay ngươi là môn hạ của ai?

Âu Dương Siêu không do dự gì cả, lớn tiếng đáp :

- Môn hạ đích truyền của Võ lâm Tam tuyệt và ta là đệ tử chính hiệu. Ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn coi.

Chàng nói như vậy là cố ý cho tất cả mọi người nghe thấy, nên chàng đã vận hết công lực ra mà nói, tiếng của chàng kêu như tiếng sấm.

Mọi người đều rung mình kinh hãi. Nhất Thống giáo chủ liền nhảy tới cạnh Lê Châu, trầm giọng hỏi :

- Đại muội, ngươi này là ai?

Lê Châu chưa kịp trả lời thì bên kia Vĩnh Minh đã quát lớn :

- Võ lâm Tam tuyệt làm gì có người môn hạ nào như ngươi? Ngươi ít tuổi như vậy mà dám nói điều ngoa như thế. Có lẽ mặt của Tam tuyệt như thế nào, ngươi cũng chưa thấy mà ngươi dám mạo muội như vậy.

- Ngươi không tin ta phải không? Được, để ta cho ngươi được sáng mắt ra.

Vĩnh Minh có vẻ khinh thị, hỏi :

- Ngươi muốn lão phu nhận thức cái gì?

Âu Dương Siêu liền giờ song chương lên, lớn tiếng nói :

- Ta muốn lão quái vật kiến thức song chương của ta, lãnh hội võ công của Võ lâm Tam tuyệt, để cho ngươi từ giờ trở đi đừng có nói điều nói ngoa, như một con chó đại sủa vậy.

Nói xong, chàng lại giờ chương ra tấn công.

Vĩnh Minh cau mày lại, một tay vẫn ôm lấy Đan điền, còn một tay giờ ra chop. Nhưng tay y mới tấn công tới lưng chừng thì mặt bỗng lộ nghi ngờ và hỏi :

- Nhỏ kia, Võ lâm Tam tuyệt không có kỳ môn tà công, tại sao ngươi..

- Ngươi thật là ít biết nên mới cảm thấy quái lạ như vậy. Võ công của Võ lâm Tam tuyệt đều là những môn võ công thật học chứ làm gì có tà công nào?

- Ngươi đừng có dọa nạt người. Lão phu không ngờ ngươi còn ít tuổi như vậy mà lại có tài ba như thế.

- Có trí thì không cần tuổi cao, vô trí thì dù có sống tới trăm tuổi cũng chỉ vô ích thôi.

Cũng như lão quái chẳng hạn, dù có sống tới trăm năm, võ công của ngươi không cũng hơn ai cả.

Lời nói của Âu Dương Siêu khiến ai cũng không thể chịu nhịn nổi, huống hồ là Vĩnh Minh, người trong nhóm Ngũ sát, nên y vội buông thông sợi dây mây bạc ra, nhằm đầu Âu Dương Siêu tấn công luôn.

Trong lúc y tức giận nên thế công của y lợi hại không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu tuy đang nói chuyện nhưng lúc nào cũng đề ý đề phòng, nhất là trong lúc sinh tử này, khi nào chàng lại sơ suất. Chàng vừa thấy ánh sáng bạc lướt tới, vì chưa biết rõ thế thức của sợi dây bạc nên không dám dùng bàn tay thịt để chống đỡ. Trong lúc cuống quýt, chàng thò tay vào ngang lưng, quát lớn một tiếng :

- Thế công của ngươi cũng khá lợi hại đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Việc xưa như làn khói

Ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người, bóng cờ đã bay phát phৌ.

Âu Dương Siêu đã rút cờ bấu ra, nên tinh thần của chàng cũng phần chấn hơn trước nhiều.

Lúc ấy, không riêng gì Vĩnh Minh giật mình kinh hãi, mà tất cả mọi người đều ngạc nhiên đứng đờ người ra nhìn.

Vĩnh Minh thất thanh la lớn một tiếng bỗng nhảy lui về phía sau hơn trượng mồm cất giọng quát dị la lên :

- Ôi chà! Thằng nhỏ kia, ngươi cầm Phích Độc Truy Hồn kỳ phải không.

Âu Dương Siêu rút bảo kỳ ra, ánh sáng vàng lóa mắt mọi người, gió lộng thổi ào ào và lớn tiếng đáp :

- Không ngờ ngươi cũng sành sỏi đấy. Phải, đây chính là bảo kỳ thật. Vậy ngươi biết điều thì mau giờ khí giới ra chống đỡ đi.

Chàng giờ ngang là cờ lên trước ngực trông rất oai vệ, rồi đứng yên ở đó, chờ đối phương tấn công.

Lúc ấy hơn trăm người đều chăm chú nhìn vào lá cờ bấu của chàng. Một lát sau, mọi người đã nhận ra lá cờ ở trong tay của Giáo chủ là cờ giả, vì lá cờ ấy không có chút ánh sáng chói lọi nào hết. Nhưng có một điều lạ là giống hệt như lá cờ thật của Âu Dương Siêu, dù thấy người chế tạo lá cờ ấy cũng rất khéo léo.

Lúc ấy Nhất Thống giáo chủ ngượng và xấu hổ vô cùng, y là Giáo chủ của một giáo phái mà lại lấy thứ giả làm thật để lừa người. Bây giờ lại bị người ta biết rõ thì xấu hổ biết bao. Nên y nghĩ đi nghĩ lại không còn cách gì để cứu vãn hết, chỉ còn một cách là dưới đất có một cái lỗ để cho mình chui xuống thôi. Bất đắc dĩ y liền tung mình nhảy tới và lớn tiếng nói :

- Hai vị hãy khoan đừng ra tay đấu với nhau vội.

Nhưng Vĩnh Minh sầm nét mặt lại, cười nhạt hỏi :

- Ủa! Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện với lão phu ư?

Nhất Thống giáo chủ càng hổ thẹn thêm, nhưng đã trót cười trên mình hổ nên, cố nén lửa giận, ngượng nghịu đáp :

- Ngươi đừng có áp bức người ta quá đổi như thế.

Âu Dương Siêu là người rất trọng tình cảm, thấy Nhất Thống giáo chủ đối xử với mình rất nồng hậu như thế, đồng thời nghe đồn Giáo chủ với mình rất có liên quan mật thiết.

Bây giờ thấy Giáo chủ bị đối phương nói xấu một cách rất tàn tệ như vậy liền động lòng thương, thẩu tay lại, lui về phía sau ba bước, mỉm cười hỏi :

- Giáo chủ muốn nói gì thế?

Giáo chủ hậm hực đáp :

- Ta có hai câu này, cần thiếu hiệp phải nói rõ...

Vĩnh Minh không đợi chờ y nói xong đã quát lớn :

- Thật không biết xấu hổ. Đến giờ mà vẫn còn giữ địa vị Giáo chủ ra làm bộ làm tịch, thật là cười đến vỡ bụng ra được.

Âu Dương Siêu biết Nhất Thống giáo chủ không sao trả lời đối phương được, chàng múa tít lá cờ báu, cũng xen lời quát lớn :

- Lão quái vật. Chỉ có người đợi chờ ra chào đời, chứ không có ai chờ giờ chết cả. Có phải ngươi muốn cướp đường dẫn thân đến chỗ chết không?

Nhất Thống giáo chủ dậm chân một cái, bắt đầu dĩ nhiên tiếp :

- Được chú em hãy so tài với y đã rồi hãy nói chuyện sau. Ngày hôm nay Nhất Thống giáo chủ bị nhục như vậy, ta không bao giờ quên được. Lão quái kia, đừng làm bộ làm tịch như thế nữa. Ngày hôm nay bản Giáo chủ xin chịu thua rồi.

Nhất Thống giáo chủ nhận thua như vậy, đủ thấy y đã phần uất hết sức và cũng bắt đầu dĩ nhiên lắm.

Âu Dương Siêu động lòng thương, liền chấp tay chào và nói :

- Xin Giáo chủ trợ oai cho đệ, đệ đệ khiến lão quái này phải chịu khẩu phục và tâm phục mới thôi.

Vĩnh Minh nghe nói cả giận, nói :

- Lão phu suốt đời chưa chịu phục ai hết.

- Ta sẽ khiến ngươi phải chịu phục môn phái của Võ lâm Tam tuyệt, bằng không ta sẽ nhất bái, vái ngươi ra khỏi Liễu Âm Hoa Minh trang này.

Chàng nói như vậy đã giờ thế “Lang Chuyển Thiên Tàng”, “Sóng Cuốn Ngàn Lóp” ra, nhanh như điện chớp, nhắm Vĩnh Minh tấn công luôn. Thế công của chàng tinh diệu tuyệt luân, dũng mãnh lạ thường.

Nhất Thống giáo chủ thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm, rồi y quay trở về chỗ cũ đứng khoanh tay xem.

Vĩnh Minh là người sành điệu và đã đấu qua với Võ lâm Tam tuyệt rồi, tuy y bị Cầu Thiên Thánh đánh bại nhưng đối với Toàn Phong bát thức, y lại càng quen thuộc thêm, và mấy chục năm nay, y cứ nghĩ cách phá thế cờ đó.

Lúc này y thấy Âu Dương Siêu ra tay như vậy, y đã lạnh ngắt nửa người, vì theo kinh nghiệm trước kia mà nói thì công lực của Âu Dương Siêu không những không kém Cầu Thiên Thánh năm xưa mà còn có thể nói hơn là khác.

Cho nên y không dám khinh thường, liền giờ hết tài ba ra chống đỡ và phản công, mồm thì kêu rú hên tiếp, và nói :

- Không ngờ tiểu tử đã học hỏi được hết võ công của Cầu lão nhị năm xưa..

- Hừ! Bây giờ ngươi mới biết ta lợi hại phải không?

Vĩnh Minh mồm tuy nói cứng nhưng sự thực bên trong đã hoảng sợ, vội đáp :

- Tiếc thay, cái trò chơi trẻ con này của ngươi chỉ có thể đem ra đối phó với những kẻ học vắn thôi!

- Khẩu thuyết vô bằng, ngươi có giỏi thì cứ việc ra tay chống đỡ thế công của ta đi.

Âu Dương Siêu giờ cờ thế ra như trường giang đại hải. Đã lâu chàng không sử dụng tới cờ báu rồi, bây giờ đột nhiên sử dụng tới chàng cũng có vẻ khích động và đặc biệt giờ hết hơi sức ra tấn công.

Những người đứng xem ở bốn mặt tám phương đều im hơi lặng tiếng để, xem pho võ công tuyệt học của chàng.

Thoạt tiên, Vĩnh Minh tưởng mình công lực thâm hậu hơn, còn định dùng môn khí giới độc đáo để đánh bại đối phương, đâu được năm hiệp thì y mới biết là sự tính toán đó đã sai lầm. Vì ý nhận thấy thiếu niên xấu xí này không những có thể đã thuần thuộc, nội công lại cao siêu không thể tưởng tượng được, tha hồ y đấu thí mạng như thế nào cũng không thể đến gần chàng tã.

Tuy vậy y vẫn chưa chịu thua hẳn, vẫn cứ tiếp tục đấu để mong đánh bại được Âu Dương Siêu.

Theo sự suy tính của Vĩnh Minh thì dù y cướp không nổi lá cờ báu của đối thủ nhưng y cũng đánh bại được đối phương, vì vậy y quát mạnh một thể dây vào tay của Âu Dương Siêu, mồm thì la lớn :

- Có mau buông lá cờ ra không?

Không ngờ Âu Dương Siêu đối với thể thứ bảy và thứ tám của pho Toàn Phong bát thức đã luyện tới mức rất thuần thực, chàng cao minh hơn Nhất Thống giáo chủ rất nhiều.

Chàng thấy đối phương quạt sợi dây tới định cuộn chặt lấy tay mình để cướp lá cờ, chàng không hãi sợ chút nào lại còn giả bộ thâu thay đổi thức rất chậm để mặc cho dây đối phương cuộn vào tay mình rồi chàng mới cười nhạt đáp :

- Ủ! Chưa chắc!

Chàng vừa nói xong thì dây của đối phương lại cuộn vào lá cờ chứ không phải cuộn vào tay chàng nhưng chàng vẫn cầm chặt lấy lá cờ và đứng yên. Đối phương đã lôi sợi dây căng thẳng như một cây gậy sắt rồi mà vẫn không cướp được lá cờ của chàng.

Thế là cái dây mây bạc căng thẳng một đầu ở trong tay Vĩnh Minh và một đầu nọ thì ở trong tay của Âu Dương Siêu hai người không ai nhường nhịn ai cả.

Lúc này người nào muốn buông tay cũng không được nữa.

Vĩnh Minh bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực từ sợi dây truyền tới dồn sang tay mình.

Y hoảng sợ vô cùng, vội vận công để chống cự và mồm thì kêu hự một tiếng rồi nói :

- Ngươi muốn đấu nội lực với ta thì chỉ có chết thôi.

Âu Dương Siêu định tâm giễu cợt lão quái nên tùm tùm cười và đáp :

- Lão quái vật, ngươi đã bị thất sách rồi.

Nói xong, chàng dồn sức vào thân lá cờ, hơi lùi về phía sau một chút.

Vĩnh Minh bỗng cảm thấy nội lực của mình bị đối phương lôi hút, bụng bảo dạ rằng :

- “Sức lực của thằng nhò này chưa dùng hết chăng? Thế thì lạ thực. Nếu để cho y cướp được sợi dây này thì mình còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa?”

Nghĩ đoạn y nhấn mạnh sức để lôi trở lại sợi dây ấy.

Âu Dương Siêu cũng cảm thấy sức lực của đối phương đột nhiên tăng cường hơn trước, liền chửi thảm rằng :

- “Lão quái vật, ngươi muốn bêu xấu thì ta sẽ giúp ngươi ngay”.

Nghĩ đoạn chàng rung tay một cái, lá cờ liền mở rộng ra, rồi chàng thuận tay đưa về phía trước.

Nói thì chậm, lúc ấy rất nhanh, chỉ nghe thấy tiếng kêu lộp bộp mấy tiếng, Vĩnh Minh bị bắn lui về phía sau mười mấy thước ngã ngồi phịch xuống đất ngay.

Thì ra y đang lùi mạnh về phía sau, bỗng Âu Dương Siêu buông lỏng sức và đẩy mạnh một cái nên y mới như cái điều đứt dây bắn lui về phía sau thật nhanh rồi ngã ngồi phệt xuống.

Âu Dương Siêu biết là lão quái này không phải là tầm thường, nhưng lúc lão quái đang ngã ngồi phệt, liền nhảy xổ ngay lại dí luôn đầu lá cờ vào trung đình đại huyết của lão quái, mồm thì quát hỏi :

- Lão quái! Ngươi còn muốn nói gì nữa không? Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Sự biến hóa ấy quá đột ngột nên không một ai biết tại sao lão quái lại bị đẩy té ngã như thế? Người có võ công cao siêu một chút thì đoán Âu Dương Siêu mạnh hơn và đẩy té đối thủ dễ dàng như thế. Những người mới ra đời mắt kém thì không sao trông thấy rõ lão quái bị té ngã như thế nào?

Đã mấy chục năm nay Vĩnh Minh chưa hề bước chân vào giang hồ, đây là lần đầu tiên y tái xuất hiện. Ngờ đâu bị thảm hại đến như vậy.

Người trong võ lâm thà chết chứ không chịu mất sĩ diện, Vĩnh Minh là người rất tự phụ, khi nào lại chịu bại trận ở trước mặt đồng đạo như thế này? Vì thế y hổ thẹn quá hóa tức giận, liền quát lớn :

- Nhỏ kia! Như vậy mà ngươi cũng tự cho là đã thi tài thắng lão phu này hay sao?

Âu Dương Siêu định tâm chọc tức cho đối phương bán sống bán chết, lá cò ở trong tay chàng cứ rung động hoài, như đâm mà không phải là đâm, như chém mà không phải là chém, mồm thì tùm tùm cười hời hợt :

- Ngươi còn chưa chịu phục thua phải không? Nếu vậy đầu gia phải cho ngươi máu nhuộm Sao Hồ chết ngay tại chỗ.

Bị chọc tức như vậy còn đau hơn là chết, nhất là một nhân vật có tên tuổi từ hồi mấy chục năm về trước thì chịu sao nổi sự chọc tức này? Lúc này y không khác gì một con bò già rớt xuống giếng sâu, có sức mà không sao đem ra sử dụng được. Y hổ thẹn và tức giận khôn tả, liền hậm hực đáp :

- Ngươi có giỏi thì giết ta đi.

- Trừ phi bây giờ ngươi chịu nhận thua Võ lâm Tam tuyệt và thề độc từ giờ trở đi không còn nói dọc nói đồng như thế này nữa.

- Nhỏ kia, dù chết ta vẫn không quên sự đê tiện của Võ lâm Tam tuyệt.

- Câm mồm!

- Ồi chà...!

Vĩnh Minh rung mình một cái và rú lên một tiếng rất đĩnh tai.

Thì ra Âu Dương Siêu đã đâm mũi cán cò vào giữa ngực của Vĩnh Minh sâu chừng hơn tấc, và hỏi tiếp :

- Lão quái? Nếu ngươi không chịu thề, ta sẽ...

- Cứ việc đâm đi! Lão phu chả thiết sống nữa.

Vĩnh Minh cũng là một hảo hán, không những không xin lỗi, trái lại còn ưỡn ngực lên.

Đầu cán cò lại đâm vào thêm một tấc nữa.

Âu Dương Siêu liền nổi sắc khí, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi :

- Lão tiên bối đừng có trách tại hạ nhé.

- Thằng nhỏ kia, họ Thượng này cũng nhớ tới ngươi!

- Thế thì hay lắm, để tại hạ giúp cho lão tiên bối chóng kết liễu cho khỏi đau khổ.

Nói xong, chàng nhấn mạnh tay một cái, cổ họng của lão quái đã phọt ra một dòng máu tươi. Chàng cúi đầu nhìn xuống, thấy hai mắt của kẻ địch lòi ra ngoài vòng mắt, đuôi mắt, lỗ mũi, lỗ tai và mồm mép đều có dính máu tươi, trông rất thảm khốc.

Âu Dương Siêu chưa sử dụng hết Toàn Phong bát thức mà đã giết được tên Thượng Vĩnh Minh một tên hung thần trong nhóm Thế Ngoại ngũ sát, nên tất cả mọi người trong Nhất Thống giáo đều kinh hãi đến ngẩn người ra.

Nhưng như vậy càng khiến Nhất Thống giáo chủ đứng ngồi không yên..

Lúc ấy lão sát tinh đã chết, Từ Tu vội lớn tiếng quát bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Thôi hiền điệt buông y ra.

Y vừa nói xong đã nhảy tới cạnh Âu Dương Siêu cúi đầu xuống thì thấy Thượng Vĩnh Minh đã tắt thở rồi, liền khề hỏi Âu Dương Siêu tiếp :

- Hiền điệt định kết thúc việc này bằng cách nào?

- Chỉ có một cách lột trần mặt nạ ra mà đàm phán với chúng thôi, chứ chả còn cách nào hơn thế nữa.

Chàng vừa nói xong thì Nhất Thống giáo chủ và Lê Châu đã song song nhảy tới. Nhất Thống giáo chủ hình như có vẻ ngượng ngịu, gật đầu chào Âu Dương Siêu, rồi cúi đầu nhìn cái xác của Vĩnh Minh, lẳng lặng hồi lâu chả nói chả rằng.

Lê Châu mặt đỏ bừng, bẽn lẽn hỏi :

- Âu Gia Dương, cái lá cờ báu của thiếu hiệp lấy ở đâu ra thế?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp :

- Đây là của ân sư truyền thụ cho, Phó giáo chủ cứ yên tâm, không phải là đồ ăn trộm ăn cắp đâu?

Nhất Thống giáo chủ xen lời hỏi :

- Như vậy lão đệ là Âu Dương Siêu đây? Lão đệ đây ư?

- Phải, tại hạ là Âu Dương Siêu đây.

- Nếu vậy chắc cái sáo ngọc hiện giờ ở trong người lão đệ?

- Đây đây?

Nói xong, Âu Dương Siêu rút cây sáo ngọc ra quay một vòng, liền có tiếng kêu vo vo nghe rất u oán và rùng rợn.

Nhất Thống giáo chủ cứ chăm chăm nhìn lá cờ báu ở trong tay phải Âu Dương Siêu và cây sáo ở trong tay của chàng, rồi thần nhãn của y bỗng dịu hẳn và long lánh như có nước mắt ứa ra, rồi y chấp tay chào Âu Dương Siêu và nói tiếp :

- Sư hiền đệ đã dị dung xâm nhập Sao Hồ này chắc thế nào cũng có sự hần học gì đối với bốn giáo. Tội hôm nay, mỗ đã bị té ngã đến nơi đến chốn, từ giờ trở đi Nhất Thống giáo này là của hiền đệ đây? Ngôi Giáo chủ này chỉ có hiền đệ mới xứng đáng phụ trách mà thôi!

Âu Dương Siêu nghe nói giật mình kinh hãi, vội thu về phía sau một bước và đáp :

- Việc này không thể được! Còn việc đệ dị dung tới Sao Hồ này là có việc riêng đang muốn nói cho Giáo chủ hay. Khi nào công việc xong xuôi, đệ xin đi ngay, mong Giáo chủ đừng có nghi ngờ như thế!

Giáo chủ của Nhất Thống giáo nghe thấy Giáo chủ định nhường ngôi cho người này đều ngăn người ra, những người không có thù oán gì với Âu Dương Siêu, tất nhiên chúng không dị nghị gì hết, chỉ có những kẻ có thù với chàng như Tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang thì hoảng sợ hết sức. Vì vậy, nhất thời chúng bàn tán xôn xao, mỗi người một ý kiến khác nhau.

Nhất Thống giáo chủ đang lên tiếng khuyên Âu Dương Siêu thì Lệ Châu đã rí tai y, khẽ nói một hồi.

Âu Dương Siêu lại tưởng nàng khuyên người anh đừng có nhường ngôi Giáo chủ ấy cho mình, nên chàng vừa cười vừa đỡ lời :

- Tổng cô nương! À... Phó giáo chủ, xin cứ yên tâm!

Ngờ đâu Lệ Châu bỗng hồ thẹn cúi đầu xuống hất mạnh tay áo một cái, nhanh như một mũi tên chạy thẳng vào trong trang ngay.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Lời nói của ta có điều gì làm méch lòng nàng đâu?”

Lúc ấy Nhạc Lâm chấp tay chào Giáo chủ và nói :

- Bẩm Giáo chủ, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, xin mời vào trong sơn trang đã, rồi hãy định đoạt sau.

Vị lão giang hồ ấy thấy Giáo chủ với Âu Dương Siêu cứ nhường nhịn nhau hoài y muốn gỡ mối rối ren này nên mới đề nghị như thế. Nhất Thống giáo chủ ngẫm nghĩ giây lát, liền thở dài một tiếng với giọng chua chát đáp :

- Lão Đường chủ hãy chuyển dụ cho các anh em trong bốn giáo ai nấy hãy về nơi mình phụ trách trước!

Nói xong, y liền dắt tay Âu Dương Siêu, tỏ vẻ mật thiết nói tiếp :

- Lão đệ, chúng ta nên gần gũi và thân mật với nhau thì hơn! Hà...!

Âu Dương Siêu thấy Giáo chủ cứ thở ngắn than dài hoài, càng thắc mắc thêm, liền đỡ lời :

- Giáo chủ không nên than thở hoài như thế? Vừa rồi Giáo chủ địch không nổi Ma Thiên Thân Sát là vì sử dụng lá cờ giả, bằng không Giáo chủ thua y sao được.

Nhất Thống giáo chủ không trả lời cứ đứng yên ở đó. Lúc ấy giáo chúng đã giải tán hết, chỉ còn lại Nhạc Lâm, Từ Tu, Băng Dung, Âu Dương Siêu với Nhất Thống giáo chủ năm người thôi, Giáo chủ liền bảo với bốn người kia rằng :

- Chúng ta vào Đông hiền trò chuyện đi!

Nói xong, y không khiêm tốn gì hết, đi trước dẫn đường ngay, trông thái độ của y có vẻ rầu rĩ lắm.

Năm người vào trong Đông hiên ngồi xuống xong, Nhất Thống giáo chủ bồng bỏ cái khăn đen bịt mặt ra, rồi đột nhiên đứng dậy nói :

- Hiền đệ có nhận ra mồ là ai không?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, chăm chú nhìn vào mặt Giáo chủ. Chàng thấy mặt của đối phương này mày kiếm mắt hổ, da trắng trẻo, ngũ quan đoan chính, thần thái anh dũng lại thêm thân hình vạm vỡ, trông càng anh tuấn hiên ngang, thật là một đấng nam nhi đại trượng phu.

Chàng ngấm một hồi rồi lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa hề gặp Giáo chủ bao giờ. Tuy khi ở Hoàng Sơn và chùa Tuy Nguyên đã được gặp Giáo chủ một đôi lần, nhưng tại hạ không nhận được mặt Giáo chủ, vì Giáo chủ quanh năm dùng khăn đen che mặt.

Nhất Thống giáo chủ có vẻ hơi yên tĩnh, từ từ ngồi xuống, u oán nói tiếp :

- Tuy hiền đệ không nhận ra được mồ, nhưng mồ cũng phải nói rõ cho hiền đệ biết.

Âu Dương Siêu chỉ sợ Giáo chủ lại đề nghị nhường ngôi cho mình lần nữa, nên chàng vội cướp lời nói tiếp :

- Bên ngoài đồn đại, bảo Giáo chủ cứ liên tiếp sai người báo cáo cho tại hạ hay, bảo tại hạ với Giáo chủ có liên quan rất mật thiết. Sự thật thì chuyện đó ra sao, mong Giáo chủ nói rõ cho tại hạ hay, để tại hạ khỏi thắc mắc?

Nhất Thống giáo chủ tủm tủm cười, không trả lời câu hỏi của Âu Dương Siêu, trái lại, y nói với Từ Tu rằng :

- Tang tiền bối, không biết tiền bối có còn nhớ một vị tiền bối mà người ta gọi là Thốc Vĩ Thương Long, cùng hành đạo giang hồ với lão tiền bối không?

Từ Tu nghe xong, hình như đã vỡ lẽ, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Ô, phải rồi! Có phải Giáo chủ là con cháu của Tổng Kiểm Hào Tổng đại ca đã dương danh Bát Quế đấy không?

Nhất Thống giáo chủ mặt lộ vẻ buồn rầu khẽ thờ dài và đáp :

- Vâng, ông ta chính là gia phụ đấy!

- Nếu vậy Giáo chủ không phải là người ngoài?

- Tang tiền bối là bề cha chú của tiểu bối, từ giờ trở đi xin đừng gọi tiểu bối là Giáo chủ nữa!

- Việc công với việc tư phải phân biệt cho minh bạch mới được

- Tiền bối khiêm tốn quá!

Âu Dương Siêu thấy hai người cứ khiêm tốn với nhau như vậy hoài, nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội xen lời hỏi :

- Chẳng hay đại danh của Giáo chủ là gì? Có thể cho tại hạ biết được không? Và Giáo chủ với tại hạ có sự bên quan gì thế?

Nhất Thống giáo chủ gượng cười đáp :

- Đòi ta có sự liên quan mật thiết lắm! Tiên phụ với lệnh tôn đại nhân Thần Kiểm Trần Bát Hoang là bạn rất thân với nhau, về điểm này đã có Tang tiền bối chứng minh cho.

Từ Tu gật đầu luôn luôn đáp :

- Phải, hai vị ấy thân nhau như anh em ruột thịt, năm nào cũng vậy, thế nào cũng gặp gỡ nhau một lần để cùng nhau nhậu nhẹt vui vẻ.

Nhất Thống giáo chủ lại nói tiếp :

- Mồ còn nhớ năm tiên phụ qua đời, lúc ấy là tết Thượng Nguyên, Âu Dương thúc phụ đến Tương Nam nhà mồ ở mấy ngày, trước khi đi có nói với lệnh thọ đường đang mang bầu.

Âu Dương Siêu xen lời nói :

- Tại hạ không có anh em chi cả, lúc ấy chắc gia mẫu đang mang thai tại hạ?

Nhất Thống giáo chủ gật đầu, mỉm cười nói tiếp :

- Vừa lúc ấy gia mẫu cũng có bầu. Trong lúc hai cụ đang vui chén tạc chén thù vui vẻ trò chuyện liền bàn đến chi phúc giao hôn (chi bụng định hôn) nếu

đôi bên một bên đề con trai thì bên đó là nhà trai, còn bên nào là con gái thì bên đó là nhà gái. Chờ đến khi hai đứa trẻ lớn lên cưới nhau, kết duyên tằm tắn. Nếu đôi bên cùng đề con trai hay con gái cả, thì cho chúng sẽ kết làm anh em hay chị em.

Âu Dương Siêu nghe tới đó cảm thấy hứng thú hết sức, liền xen lời nói :

- Chắc lúc ấy bá mẫu cũng đang mang thai Giáo chủ phải không?

Ngờ đâu Giáo chủ lắc đầu lia lịa, tùm tùm cười đáp :

- Không phải!

Âu Dương Siêu lấy làm ngạc nhiên, hỏi :

- Người ấy là ai thế?

- Là Xá muội!

Nghe thấy Giáo chủ nói như vậy, mấy người có mặt tại đó đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Âu Dương Siêu cứ ngời thừ người ra, mãi mãi không nói được nữa lời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ân liên oán kết

Hãy nói Nhất Thống giáo chủ thoát tiên không nói danh hiệu của mình ra vội, nhưng đến giờ y nói tới câu đó là Xá muội khiến Âu Dương Siêu trống ngực đập rất mạnh, bụng bảo dạ rằng :

- “Nếu lời nói này quả là sự thật, như vậy có phải là nguy tai không? Ta biết giải quyết ra làm sao bây giờ? Vì ta với Giang Mẫn đã thành vợ chồng rồi...”

Băng Dung liền xen lời nói :

- Thừa Giáo chủ, nếu quả chuyện này là sự thật, tiếc thay bây giờ không có gì có thể chứng minh được, vì lúc bấy giờ không có người thứ ba có mặt tại đó.

Băng Dung nói xong câu đó, không khác gì một vị bồ tát đã giải vây cho Âu Dương Siêu, nên Âu Dương Siêu mới hết bẽn lẽn và đỡ lời :

- Vâng, lúc gia phụ sắp chết, chưa để lại di mệnh, mà...

Không đợi chàng nói xong, Nhất Thống giáo chủ đã xua tay lia ha và tiếp :

- Lão đệ, mỗ phải thanh minh trước, tiểu muội không phải là người xấu như Vô Diệm và cũng không khi nào lại có chuyện ép hôn như thế!

Âu Dương Siêu thấy Giáo chủ nói như thế, ngượng quá, không sao nói năng gì được.

Nhạc Lâm thấy hai người không hợp chuyện với nhau, chỉ sợ cục diện này sẽ đi đến chỗ không tốt đẹp, cho nên y hỏi Tư Tu rằng :

- Tang huynh là bạn thân của Âu Dương đại hiệp, với việc này, chắc huynh cũng có phong phanh chút ít gì chứ?

- Hai nhà chơi với nhau thân như vậy, lão biết rõ lắm, còn việc chỉ phúc giao hôn đó cũng rất có thể. Và lại, đó cũng là việc riêng của hai nhà cho nên lão phu không can dự tới.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra được một chứng cứ rất cụ thể, liền hăng hái đứng dậy, thao thao bất tuyệt nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra rồi, không dám giấu diếm quý vị, đệ đã gặp được gia phụ và ở trong miếu sơn thần ở Thiên Tâm trang hơn tháng trời. Lúc ấy, tuy đệ chưa biết đạo sĩ chột mắt đó là gia phụ, nhưng tiểu phụ thể nào cũng biết tại hạ là ai, nếu có việc ấy sao ông ta không nói cho tại hạ hay? Nên đệ thiết nghĩ việc này chắc Giáo chủ đã nhớ lầm thì đúng hơn.

Nói tới đó, chàng ung dung nhìn Giáo chủ và bụng bảo dạ rằng :

- “Phen này thì người không còn nói năng gì được nữa nhé!”

Ngờ đâu Nhất Thống giáo chủ tùm tùm cười nói tiếp :

- Lão đệ, lão đạo sĩ chột mắt ấy có phải là Âu Dương thế bá không?

Âu Dương Siêu có vẻ tức giận quay mặt đáp :

- Sao Giáo chủ lại nói như vậy? Tiên phụ lại còn truyền thụ cho tại hạ mấy thế thần kiếm. Đây Giáo chủ xem!

Chàng sợ người ta không tin, vội đứng dậy dùng tay múa luôn mấy đường thế kiếm Hào Kim Vân và nói tiếp :

- Như vậy, chả lẽ lại còn giả hay sao?

Nhất Thống giáo chủ vẫn ung dung như thường rút trong tay áo ra một con dao găm trông như đoản kiếm có ánh sáng chói lọi rồi y quát lớn :

- Lão đệ, thử xem này!

Nói xong y ném luôn thanh kiếm vào cây trụ ở cách đó hơn trượng kêu đến “bộp” một tiếng. Tuy không dùng sức gì hết nhưng lưỡi kiếm cũng cắm sâu vào trong trụ chừng ba tấc.

Mới thoáng trông thấy thanh đoản kiếm đó, Âu Dương Siêu liền ngẩng người ra, rồi thất thanh la lớn :

- Ủa? Thế ra là Giáo chủ đây?

Nhất Thống giáo chủ lại nghiêm nghị nói tiếp :

- Bây giờ hãy nói chuyện đạo sĩ chột mắt truyền thụ võ công cho lão đệ ở ngôi sơn thôn miếu mà không chịu nói rõ sự thật cho lão đệ hay vội! Chúng ta hãy nói đến thanh Bàn Long thần kiếm này trước đã.

Âu Dương Siêu không hiểu Giáo chủ có ý định, liền đỡ lời :

- Khỏi cần nói, chắc thanh thần kiếm này Giáo chủ đã lấy được của Thi Phụng Anh phải không? Lúc bây giờ Giáo chủ còn nói: “Chúng ta không nên nhắc nhở đến chuyện cũ làm chi”.

- Lão đệ chỉ biết một điều chứ không biết hai.

- Thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu thấy Từ Tu nói như vậy, không dám hoài nghi nữa, mặt đỏ bừng, liền gật đầu với Giáo chủ và đáp :

- Vâng, phải rồi!

Nhất Thống giáo chủ lại nói tiếp :

- Thanh kiếm tôi đang cầm đây là Thư Kiếm...

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó mặt tỏ vẻ lo âu, rầu rĩ đáp :

- Như vậy thanh kiếm của gia mẫu sử dụng, chắc trong khi bị bảy đại môn phái vây đánh mà thất lạc, rồi lọt vào tay Giáo chủ phải không?

- Không, không, đó là lúc bà ta còn sống giao cho chúng tôi đấy.

- Lúc gia mẫu còn sống trao cho Giáo chủ ư?

- Phải, lúc đó bá mẫu trao thanh kiếm cho gia mẫu để làm vật đính hôn. Đồng thời, gia mẫu cũng trao lại chiếc Tam Lăng Cửu Hồi cho bá mẫu để làm vật sính lễ. Ngờ đâu...

Từ Tu nghe tới đó liền vỗ tay vào thành ghế một cái, bỗng đứng dậy, vẻ mặt đau đớn mà nhìn thanh đoản kiếm đang cầm trên trụ nhà, rồi u oán nói :

- Phải, lão nhớ ra rồi! Quả có câu chuyện ấy thật.

Mọi người thấy Từ Tu xen lời nói một cách đột ngột như vậy đều ngạc nhiên hết sức, Âu Dương Siêu lại lên tiếng :

- Tang thúc thúc thử hỏi cho tiểu đệ nghe...

Từ Tu bỗng thở dài một tiếng lắc đầu đáp :

- Hiền đệ, đôi Thư Hùng thần kiếm của huynh tẩu Âu Dương Đơn đã nổi tiếng trong võ lâm lúc bấy giờ, có thể nói là vô địch được. Bảy đại môn phái liên tay chưa chắc đã địch nổi pho kiếm pháp Song Long Đoạt Châu của cha mẹ cháu.

Trước kia, cháu có nghe đồn cha mẹ cháu bị thất thế trong trận đấu, đó là vì thiếu một thanh kiếm. Thiếu một thanh kiếm sử dụng không khác gì giảm bớt một nửa lực lượng. Sau vì cha mẹ cùng chết hết, ngu thức không biết hỏi lại ai chứng minh lời đồn đó. Vì vậy, cho đến giờ, vấn đề ấy đã thành một nghi vấn cho vô lâm.

Nhất Thống giáo chủ tiến lên mấy bước, rút thanh đoản kiếm, ung dung nói tiếp :

- Vì lúc vợ chồng Âu Dương thế bá ngộ nạn, chính là sau khi chỉ phúc giao hôn xong, vừa rời khỏi tệt xá, lại thêm giang hồ đồn đại, sở dĩ vợ chồng Âu Dương thế bá thất thủ là vì trong tay thiếu một cây Thụ kiếm, nên gia phụ đau lòng vô cùng liền đưa thanh bảo kiếm này cho gia mẫu, rồi một mình đi lên miền Bắc kiếm bọn chủ mưu của bảy đại môn phái để trả thù cho vợ chồng Âu Dương thế bá. Lúc đi, gia phụ có dặn lại rằng: “dù không giết hết được kẻ thù của Âu Dương thế bá thì cũng cướp lại được chiếc Cửu Hồi Đoạt hay thanh Hùng kiếm nọ”.

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó lại nghĩ đến mối thù của cha mình, cố nhịn để khỏi ứa nước mắt ra, và xen lời hỏi :

- Thế bá phụ có lấy lại được hai vật ấy không?

- Ngờ đâu gia phụ bị hơn trăm cao thủ của bảy đại môn phái vây đánh, khắp mình mẩy hơn ba trăm vết thương, bị mù một mắt, nhờ vậy mới thoát nạn.

Âu Dương Siêu nghe nói nước mắt nhỏ ra như mưa, với giọng khàn khàn nói :

- Hà! Hồ thẹn thật!

Nhất Thống giáo chủ vẫn nói tiếp :

- Sở dĩ gia phụ không chết là vì nghe bọn người của bảy đại môn phái nói thanh Hùng kiếm của thế bá lọt vào tay của Trác Ngọc Khôn ở Thiên Tâm trang. Vì lời thề trước khi đi trả thù cho Âu Dương thế bá mà gia phụ, sau khi lành mạnh rồi, liền giả dạng một đạo sĩ nghèo tới đến gần Thiên Tâm trang để ẩn tích, mong tìm lại được thanh Hùng kiếm đó để hoàn thành chí nguyện song kiếm hợp bích và để làm vật chứng minh cho con cháu của nhà họ Âu Dương.

- Nếu vậy đạo sĩ chột mắt đó chính là thế bá đấy à?

- Phải, chính là gia phụ đấy?

- Sao... thế bá lại biết kiếm pháp...

- Gia phụ với Âu Dương thế bá, ngoài việc ăn nhậu ra hai người thường hay nghiên cứu võ công với nhau, cho nên võ công của hai người đều biết rõ môn một.

- Sao Tổng thế bá thấy tiểu đệ không nói nửa lời, và khi truyền thụ võ công cho tiểu đệ cũng không nhắc nhở tới?

- Gia phụ là người rất trung thực và nóng nảy lắm, xưa nay không nói sai nửa lời bao giờ.

Có lẽ vì thế mà không trả thù được cho bạn già và không hoàn thành được lời thề khiến song kiếm hợp bích ngậm hờn suốt đời, vì vậy chỉ truyền thụ võ công cho hiền đệ, gọi là báo đền đời chút cho người tri kỷ ở nơi chín suối thôi.

- Vị lão bá ấy thật quá...

Lúc này Nhất Thống giáo chủ cũng nức nở khóc, và nói tiếp :

- Như vậy đã xong đâu!

- Còn chuyện gì nữa?

- Không hiểu tại sao người của bảy đại môn phái biết gia phụ bị thương nặng, chưa chết, định cắt cỏ nhỏ rỏ, nên mỗi phái chỉ định bốn cao thủ, tất cả hai mươi tám người, vượt Tam Tương và Bát Quế để theo dõi cha tôi.

- Thủ đoạn của chúng thật là độc ác?

Nhất Thống giáo chủ cũng nghiêng rặng và tay nắm lấy thanh Bàn Long thần kiếm mà tiếp :

- Lúc ấy, cha mẹ tôi vì em gái của tôi còn chưa dứt sữa, tất nhiên mẹ tôi không định nổi chúng, nhưng cũng may bà ta loại thuộc địa hình ở Bát Quế và biết nói tiếng người Giao. Vì bị thương quá nặng nên võ công bị phế hết, nhưng may lại còn sống sót mà nuôi tiểu muội cho tới ngày trưởng thành. Còn tôi thì bị đuổi chạy tán loạn, rồi gia nhập làm môn hạ của ân sư, khổ luyện trong mười năm mới có ngày nay.

Giáo chủ kể lại chuyện dĩ vãng, một câu chuyện đầy máu và nước mắt và y kể một cách rất sống động, nên mấy người có mặt tại đây đứng nghe cứ đờ người như những tượng gỗ vậy.

Nhất thời không khí nặng nề hết sức, lâu không thấy ai nói nửa lời. Một lát, Âu Dương Siêu mới lau chùi nước mắt và hỏi :

- Nếu không được Giáo chủ chỉ giáo cho thì tại hạ làm sao biết được nội tình uẩn khúc như thế? Và làm sao biết rõ ràng bá phụ khổ tâm như vậy?

Giáo chủ thở dài một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói tiếp :

- Cũng vì nóng lòng trả thù mà trong khi theo sư phụ luyện tập võ công chỉ muốn chóng thành công để giết sạch bọn thâm thù đại hận ấy mà khiến võ công của ta chưa đi đến đâu hết. Đồng thời vì sợ học chưa thành công rồi lúc xuống tới nơi thì kẻ thù sẽ chết hết còn biết kiếm ai để trả thù nữa? Như vậy không còn mặt mũi nào xuống chín suối gặp vong phụ với Âu Dương bá phụ, bá mẫu không? Bởi những kẻ đó mà tôi làm cho sư phụ nổi giận và mang tội phản sư, bội môn.

Âu Dương Siêu rất thông cảm, vội an ủi Giáo chủ rằng :

- Việc này không thể trách Giáo chủ được! Nếu là tôi, tôi cũng phải như Giáo chủ thôi!

Bất cứ người nào cũng phải hành động như vậy hết, chắc lệnh sư không trách Giáo chủ đâu.

Giáo chủ nghe tới đó bỗng cảm thấy phấn chấn, hỏi lại :

- Nếu việc này của lão đệ thì lão đệ sẽ xử trí sao?

- Nếu là tôi thì dù có mang tiếng bất chính hay phản bội sư môn thì cũng là trả thù trước rồi sẽ tạ tội sau.

- Nhưng ân sư... hà...

- Lệnh sư không muốn truyền thụ nhiều võ công cho Giáo chủ hay sao?

- Vâng!

- Xin thứ lỗi tại hạ lỗ mãng? Lệnh sư như vậy là người không biết đặt biến, quá ư cố chấp.

- Có thật không?

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì thế.

- Hà! Cho nên người ta mới bảo mỗi người một ý nghĩ khác nhau là thế.

- Lệnh sư là ai, có thể cho tại hạ biết được không?

Âu Dương Siêu mới hỏi tới đó, Giáo chủ đã rung mình một cái, con dao đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất kêu đến “coong” một tiếng, đủ thấy y hoảng sợ đến mức độ nào.

Mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên hết sức cả Âu Dương Siêu cũng ngạc nhiên nốt và hỏi :

- Giáo chủ! Chẳng lẽ có chuyện bí ẩn khó có thể nói ra được cho mọi người biết hay sao?

Giáo chủ lắc đầu, nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu mà nói gằn từng chữ, đáp :

- Không có gì... hết...

- Không có gì cả, thì Giáo chủ cho chúng tôi biết rõ chuyện đi!

- Âu Dương lão đệ, tôi chắc chuyện này lão đệ đã rõ rồi.

- Tôi biết rõ ư? Tôi làm sao mà biết được?

- Có thật hiền đệ không biết rõ hay sao?

- Nếu biết rõ thì việc gì tôi phải hỏi như thế?

- Được đề tôi nói cho hiền đệ nghe!

- Lệnh sư là ai?

- Võ lâm Tam tuyệt!

- Ngươi...

Âu Dương Siêu rung mình một cái bỗng nhảy bắn người lên, khiến ai nấy ngạc nhiên hết sức. Chẳng cũng ngần người ra hồi lâu mới lên tiếng nói tiếp :

- Người chính là Tống Sĩ Long, đã phản môn, nhục sư, khi sư, diệt tổ đấy không?

Giáo chủ uể oải ngồi phịch xuống ghế như kẻ mất hồn mất vía và lẩm bầm như người nói mê và nói :

- Phải! Tôi chính là Tống Sĩ Long khi sư diệt tổ, phản môn, nhục sư đây?

Giọng nói của y rất chua chát, bao nhiêu hào khí của y hồi nãy đều mất hết và người y như một đồng đất bùn vậy.

Lúc ấy không ai dám xen lời nói nửa câu, Âu Dương Siêu lại ai oán nói tiếp :

- Tống... Tống...

Lúc này chàng cũng không biết nói năng như thế nào cho phải. Nếu theo lời thề của chàng trước mặt sư phụ thì chàng phải giết ngay Sĩ Long tại cho, nhưng Sĩ Long đối với mình có ân tình như thế huống hồ lại có sự liên quan đến cha mẹ mình như vậy?

Đồng thời chàng cũng thông cảm cho Sĩ Long vì nóng lòng trả thù nên mới làm vậy, mình là người từng trải biết rõ tâm lý những người mang mối thâm thù như thế nào mới như vậy, hoàn cảnh của y đáng được lượng thứ. Hơn nữa, mối thù của y lại có liên quan đến mình rất mật thiết.

Lúc ấy, đầu óc của Âu Dương Siêu bối rối hết sức. Sau cùng chàng hậm hực nói :

- Tống sư huynh?...

Giáo chủ nghe Âu Dương Siêu gọi như vậy mặt hớn hờ hỏi lại :

- Tống sư huynh ư? Hiền đệ gọi mõ là sư huynh đấy à?

Âu Dương Siêu là người hết sức trọng tình nghĩa, nên chàng gật đầu khẽ đáp :

- Phải, sư huynh vốn dĩ là sư huynh của đệ, tại sao đệ không gọi sư huynh như thế?

Giáo chủ càng mừng rỡ thêm vội đứng dậy tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu, nắm chặt lấy tay chàng và lớn tiếng hỏi tiếp :

- Sư đệ đã không khinh miệt người sư huynh đã làm nhục sư môn này chứ?

Âu Dương Siêu thờ dãi một tiếng rồi đáp :

- Nếu tôi theo lời hứa với sư phụ thì tôi không dám nói dối sư huynh, tôi thay mặt sư phụ hành pháp để quét sạch cửa ngõ.

Nói tới đó, chàng cúi mặt xuống nhìn giày lát mới nói tiếp :

- Vì đệ đã ở trước mặt ba vị ân sư có hứa với ba vị như thế rồi!

Nhất Thống giáo chủ không hề nghi chút nào, gật đầu đáp :

- Ngươi huynh tin lời nói của sư đệ lắm!

- Nhưng lúc bấy giờ sư đệ không biết sư huynh lại có mối thù bất cộng đái thiên như thế!

- Như vậy đủ thấy sư đệ là người đại lượng như thế nào!

- Không những thế, mối huyết thù này lại là tiền phụ mẫu mà nên trước còn sư huynh chỉ là người bị dây dưa vào thôi.

- Sư đệ!

Sĩ Long hai mắt ứa lệ, Âu Dương Siêu lại nổi giận nói :

- Nhưng sư huynh đối với ân sư đã truyền thụ võ công cho mình như vậy, mà còn ra tay quá ác độc, nên...

Sĩ Long rùng mình kinh hãi vội buông tay lui về sau một bước, thất thanh nói :

- Sư đệ định xử trí ngu huynh ra sao?

- Tiểu đệ thấy hoàn cảnh sư huynh éo le như vậy, trong lòng không thể nào không cảm động, nhưng đối với ân sư, tiểu đệ không khi nào không thi hành lời hứa, nên ngày hôm nay đành phải dứt khoát với sư huynh?

- Ừa!

Sĩ Long kinh hãi lui về phía sau, về mặt ngo ngác mà cả Nhạc Lâm, Từ Tu, Băng Dung cũng đều kinh hãi nốt. Ba người chỉ sợ một lời không hợp lý là Âu

Dương Siêu trở mặt ngay.

Trước khi Sĩ Long chưa nói rõ sự liên quan của hai gia đình, Từ Tu và Băng Dung hai người có ra tay đấu với Nhất Thống giáo cũng chỉ sợ Sao Hồ này còn bốn mặt nước bao vây, khó mà thoát thân thôi, chứ ngoài ra hai người không e ngại gì hết. Nhưng bây giờ hai người đã biết rõ sự liên quan mật thiết của Sĩ Long với Âu Dương Siêu như vậy, khi nào lại để cho hậu bối của hai gia đình lại đấu thí mạng với nhau như thế? Vì vậy, cả Nhạc Lâm nữa, y cũng là người giới thiệu Âu Dương Siêu tới, cả ba cùng đứng dậy, đồng thanh nói :

- Không nên trở mặt với nhau như thế. Có chuyện gì thì cứ việc thông thả ngồi nói chuyện với nhau.

Âu Dương Siêu thấy ba người cùng đứng dậy xen vào giữa mình với Sĩ Long, liền mỉm cười đáp :

- Tang thúc thúc với đại tỷ và Nhạc lão đường chủ cứ yên tâm! Tôi nói sự dứt khoát đây không phải là ra tay đấu với nhau đâu!

Bọn Từ Tu ba người mới thờ nhẹ một tiếng Sĩ Long cau mày lại vội hỏi.

- Sư đệ định dứt khoát như thế nào?

Âu Dương Siêu giờ tay phải buông ba ngón ta ra và đáp :

- Muốn kết liễu việc này đệ có ba yêu cầu hơi quá đáng một chút, mong sư huynh nhận lời cho. Như vậy việc của sư môn từ nay trở đi sẽ không còn nhắc tới nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Khu rừng bí mật

Sĩ Long nghe nói liền gượng cười đáp :

- Sư đệ muốn tôi nhận ba điều hẹn ước như thế nào?

Âu Dương Siêu rất khiêm tốn, nghiêm nghị đáp :

- Sư huynh hãy lượng thứ cho, vì tiểu đệ đã trót hứa với sư môn và cũng cho thiên hạ võ lâm biết là sư đệ đã làm tròn nhiệm vụ đối với sư phụ về việc đó rồi!

- Sư đệ nói ra đi. Nếu ba việc ấy không hên quan đến đại cuộc ngu huynh thế nào cũng xin nhận lời ngay!

- Điều thứ nhất xin sư huynh trao lại Thư Hùng kiếm cho tiểu đệ để tiên phụ mẫu ở nơi chín suối được yên tâm!

- Được việc này hiền đệ khỏi cần nói, ngu huynh cũng phải trao trả.

Thấy Sĩ Long cảm khái như vậy, Âu Dương Siêu có vẻ ngượng, khẽ đáp :

- Tiểu đệ xin cảm ơn sư huynh trước, còn điều thứ hai, từ nay trở đi sư huynh không được tự nhận mình là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt với giang hồ nữa.

- Tại sao hiền đệ lại bắt ngu huynh như thế?

- Nếu ngu huynh không tự nhận mình là môn đệ của Võ lâm Tam tuyệt nữa thì tiểu đệ không bị mang tiếng làm trái lời với sư môn. Qui hồ chúng ta không nhắc nhở đến chuyện đó nữa, và những người có mặt tại đây cũng vậy, không nói ra thì không ai biết rõ chuyện này hết.

- Vấn đề này...

- Sư huynh đã lập riêng một môn phái rồi, tiếng tăm của Nhất Thống giáo lừng lẫy như thế có kém gì Võ lâm Tam tuyệt đâu? Nên đệ chắc vấn đề này sư huynh không cảm thấy khó xử gì hết!

- Được xin nghe theo lời của hiền đệ?

- Cảm ơn sư huynh! Nhưng từ giờ trở đi, xin thứ lỗi đệ không gọi sư huynh là sư huynh nữa đấy nhé?

Tổng Sĩ Long thờ dài một tiếng, rầu rĩ đáp :

- Cũng được! Thế còn việc thứ ba thì sao?

- Việc thứ ba là...

- Là cái gì?

- Câu chuyện Tổng đại ca nói việc phúc chỉ vì hôn đó, bất cứ thực hư ra sao, nhưng từ này trở đi cũng coi như là xí xóa, không ai nhắc nhở đến nữa?

Sĩ Long nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, ngạc nhiên hết sức, ngăn người ra hồi lâu mới hỏi lại rằng :

- Tại sao?

- Tại hạ có nỗi khổ tâm riêng, khó nói ra lắm?

- Việc này khiến mỗ làm sao nói năng với tiểu muội được. Vì khi gia mẫu bị nạn, ở trên Giao Sơn có trời trần với tiểu muội như thế, chẳng lẽ mỗ là người anh mà lại thối hôn cho em gái hay sao, không được, việc này không thể làm được?

Không phải Âu Dương Siêu không biết rõ sự thật đâu, nhưng vì tâm sự trùng trùng chàng mới đặt điều kiện ấy, bây giờ thấy Sĩ Long phản đối như vậy, chàng nhận thấy việc này không phải là việc thường không thể coi như trò chơi được cho nên chàng nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp :

- Tại hạ biết việc này với Tổng đại ca thì khó nói lắm nhưng giữa đàn bà với đàn bà thì dễ nói hơn, cho nên đệ muốn Đoàn đại tì vào nói với lệnh muội họ chẳng hay đại ca nghĩ sao?

Băng Dung cũng biết Âu Dương Siêu nói như thế là muốn mình kể rõ cuộc nhân duyên của chàng với Giang Mẫn cho Lệ Châu nghe. Ngờ đâu Sĩ Long xua tay lia lịa nói :

- Khó, khó nói lắm..

Âu Dương Siêu thấy y có vẻ lo âu như vậy thắc mắc hết sức liền đỡ lời :

- Lệnh muội Lệ Châu không những quốc sắc thiên hương mà còn lại là người đạt tình thông lý nên đệ chắc lệnh muội thể nào cũng tán thành.

Thống Nhất Giáo chủ lại đáp :

- Phải, có Lệ Châu là người rất thông minh và dễ tính lắm, đúng như lời của các hạ vừa nói nhưng còn tiểu muội Minh Châu thì..

Âu Dương Siêu thấy Sĩ Long nói như vậy mới biết Giáo chủ còn có người em gái nữa nên chàng ngượng vô cùng vội nói tiếp :

- Tại hạ lỡ mồm thật thế ra người đồng tước với tại hạ lại không phải là Lệ Châu cô nương?

- Ai bảo không phải là nàng?

- Nếu vậy quả hồ Lệ Châu cô nương nhận lời thì huynh đài còn cảm thấy khó xử nữa.

- Lão đệ chỉ biết một chữ không biết hai, Lệ Châu là người nói chuyện dễ thương thật nhưng Minh Châu thì khó nói lắm?

- Việc đó thì có liên quan gì đến cô ta đâu mà cô ta phải bận tâm

- Việc này có liên quan đến cả hai tiểu muội vì không những là chung thân đại sự của chúng mà còn là di mệnh của gia mẫu chúng không quan tâm sao được!

- Khi gia phụ chỉ phúc vì hôn đó là vị tiểu thơ nào?

- Khó là khó ở hai người cùng là...

- Xin Tổng huynh chờ nói xong.

- Sĩ Long tôi từ nhỏ chưa hề nói đùa ai bao giờ, và lại việc này là việc chung thân đại sự, như vậy nói đùa sao được?

- Tổng huynh nói như thế khiến tiểu đệ càng thắc mắc khó hiểu thêm. Chả lẽ...

- Lão đệ, Xá muội hai người là chị em sinh đôi đấy.

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó ngăn người ra không biết nói năng làm sao liền đưa mắt nhìn Băng Dung cầu cứu.

Băng Dung tuy rất thông minh nhưng đối với vấn đề nan giải này nàng cũng không biết phải xử ra sao, nàng chỉ mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ không sao giúp được chàng mà thôi.

Nhất Thống giáo chủ từ từ đi về chỗ cũ nhặt thanh Thư kiếm lên bỏ vào trong tay áo và nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Sờ dĩ bốn nhân cứ cho người mời lão đệ tới hoài vì phần Nhất Thống giáo phần cũng vì muốn làm xong việc này, Xá muội có nơi qui trú rồi mỗi mới yên tâm được?

- Việc này xin thứ lỗi tại hạ không thể tuân lệnh được dù sao Tổng huynh cũng phải chuyển cáo cho lệnh muội hay.

- Chẳng lẽ Âu Dương lão đệ không nghĩ đến Âu Dương bá mà bị thương nặng, bị cao thủ của bảy đại môn phái vây đánh mang thương tích rất nặng, trong lúc thoi thóp sắp chết mà vẫn còn phải cố bảo toàn lấy thanh bảo kiếm này, bỏ cả vợ con nhà cửa ẩn tích ở Thiên Tâm trang mạo hiểm đến để mong lấy lại được thanh Hùng kiếm cho song kiếm hợp bích?

- Tổng huynh....

Âu Dương Siêu khóc sụt sùi. Sĩ Long cũng cảm động hết sức và nước nở nói tiếp :

- Dù lão đệ không biết gì đến việc này đi chăng nữa nhưng việc gia phụ truyền thụ võ công cho lão đệ ở núi Hùng Nhĩ khổ tâm đến như thế mà cũng không cảm động nổi tấm lòng sắt đá hay sao dù không có việc chi phúc vi hôn. Tổng mỗ có yêu cầu lão đệ cũng không nên từ chối mới phải.

Lời nói của Sĩ Long rất hợp tình hợp lý, câu nào cũng đánh thép khiến Âu Dương Siêu không sao trả lời được, chỉ đứng ngẩn người ra tại đó thôi. Một lát sau chàng mới thở dài một tiếng đáp :

- Tổng huynh, không phải đệ đoạn tình đoạn nghĩa như thế đâu sự thật đệ có một việc bí ẩn khó nói vì vậy mới ý lòng hai vì lệnh muội cho nên...

Chàng chưa nói dứt câu thì Lệ Châu đã xuất hiện về mặt hòn gien liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi nói với Sĩ Long rằng :

- Đại ca việc gì đại ca cứ phải ép buộc người ta như thế?

Âu Dương Siêu thấy nàng vừa nói vừa lườm mình nhưng dưới hoàn cảnh này chàng không biết nói năng như thế nào.

Băng Dung là đàn bà con gái tất nhiên nàng rất thông cảm Lệ Châu nên nàng tủm tỉm cười xen lời nói :

- Phó giáo chủ việc gì cũng vậy, chậm chạp sẽ tròn trĩnh hơn, xin phó giáo chủ đừng nên hờn giận như thế rồi cuộc sẽ giải quyết một cách hợp lý.

Nhạc Lâm với Tử Tu đồng thanh lên tiếng :

- Đã là người nhà với nhau việc khó đến đâu cũng có thể dàn xếp được.

Lệ Châu gượng cười đáp :

- Chả cần phải thương lượng như vậy, số của Lệ Châu tôi là thế trên đời này thiếu gì người suốt đời không lấy chồng, tôi xin các vị đừng có nói nhiều nữa.

Giọng nói của nàng chua chát, rầu rĩ hết sức đủ thấy trong lòng nàng đau đớn như thế nào và ai cũng biết nàng như thế là gượng gạo thôi chứ có phải thực tình muốn như thế đâu!

Âu Dương Siêu chỉ mong nàng nói câu ấy lên, nên chàng vội vả chào tỏ vẻ xin lỗi và cảm ơn rằng :

- Đa tạ cô nương?

Không ngờ Sĩ Long lại lên tiếng nói tiếp :

- Lão đệ, việc này không thể kết liễu một cách dễ dàng như thế đâu theo ngụ ý thì có Minh Châu chưa chắc đã chịu nghe, dù Lệ Châu bằng lòng cũng vậy, lão đệ không tin cứ thử đi nói chuyện với cô ta xem

Âu Dương Siêu vội hỏi :

- Hiện giờ Minh Châu cô nương ở đâu?

Lệ Châu mỉm cười trợn đôi lông mày đáp :

- Hiện đang ở bồn trang.

Băng Dung ngạc nhiên vô cùng xen lời hỏi :

- Minh Châu cô nương hiện đang ở bồn trang, sao không mời cô ấy ra để chúng tôi được bái kiến?

Lệ Châu tủm tỉm cười đáp :

- Đoàn cô nương, Minh Châu không những khó tính, mà muốn gặp cô ấy cũng không phải là chuyện dễ.

Âu Dương Siêu xen lời hỏi :

- Nếu Minh Châu cô nương có mặt ở trong bồn trang này phiền cô nương nói rõ nỗi khổ tâm của tại hạ...

Chàng chưa nói dứt thì Lê Châu đã lắc đầu ha hả đáp :

- Việc này có phải là việc thường đâu mà tôi dám xen lời vào.

- Chả lẽ tình chị em..

Sĩ Long lại cướp lời :

- Âu Dương lão đệ chưa biết tính nết của cô em đó, nên mới tưởng là dễ nói như vậy.

Nói thực cho lão đệ biết đừng nói là Lê Châu ngay Sĩ Long tôi cũng không dám nói việc hứa hôn ấy với cô ta.

- Tại sao?

- Tính cô ta không những cố chấp và còn nóng nảy vô cùng, lão đệ đừng tưởng nói ba lời là có thể khuyên nổi cô ta đâu.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng :

- “Nếu ta không bằng lòng thì nàng làm gì nổi ta?”

Nghĩ đoạn chàng lại lên tiếng nói tiếp :

- Nếu vậy để tại hạ xin gặp cô ta xin lỗi vậy.

Lê Châu tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Âu Dương huynh tưởng chuyện đó tưởng như trở bàn tay phải không?

Âu Dương Siêu nghe thấy Lê Châu nói như thế có vẻ không vui mặt đỏ bừng nói tiếp :

- Hiện giờ cô ta có trong bồn trang, tại sao lại không gặp được? Cô nương làm ơn cho người mời cô ta ra đây để tại hạ có trần thuyết vài lời..

Sĩ Long thấy Âu Dương Siêu đã có vẻ nổi giận liền đáp :

- Không được, vì chỗ ở của xá muội đến tại hạ cũng không dám tự tiện vào, trừ phi cô ta hẹn trước hay tôi phải vận truyền tin cho nàng trước, phải được nàng bằng lòng mới dám vào gặp mặt.

Âu Dương Siêu nghe nói có vẻ không phục vội lớn tiếng hỏi :

- Hiện giờ cô ta đang ở đâu tại hạ đi thưa cùng vậy.

Lê Châu cười cười cướp lời :

- Chỗ ở của cô ta phía sau Tầng Chân lầu trong rừng trúc, có thể xa ở tận chân trời mà gần ngay trước mặt.

Lời nói và thái độ của nàng có vẻ thần bí lắm, hình như nói rõ cho chàng biết mà chưa chắc chàng đã đi đến được việc.

Âu Dương Siêu nghe nàng nói xong liền nghĩ thầm :

- “Rõ ràng cô bé này đánh lừa người, tối hôm qua ta còn thấy nàng ở trong ấy, sao bây giờ nàng lại dám lờ ta là không sao vào được.”

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp :

- Nếu vậy để tại hạ đi thỉnh giáo cô ta.

Sĩ Long bỗng xua tay và khuyên rằng :

- Không nên lỗ mãng như thế. Không được đi đâu!

Thấy sắc mặt của Sĩ Long có vẻ lo âu, và hình như coi rừng trúc là một chốn rất nguy hiểm vậy.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười nhưng chàng không biết anh em Sĩ Long định làm trò quỷ gì. Nhưng chàng vì đuổi theo Lâm Tiểu Thúy với cái bóng đen nọ

đã vào trong đó một lần rồi, tất nhiên chàng không còn sợ hãi gì hết, nên chàng đáp :

- Hiền huynh muội khỏi cần lo âu hộ, cứ an tâm khi gặp cao thủ của bảy đại môn phái ở trên Hoàng Sơn tôi cũng không sợ hãi chút nào, thì tôi sợ gì rừng trúc ấy.

Lệ Châu nghe nói chỉ cười khi tỏ vẻ khinh khi và nói tiếp :

- Bảy đại môn phái thì có nghĩa lý gì, Nhất Thống giáo muốn thống nhất võ lâm thì có coi bọn chúng vào đâu.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta mỉm cười và nói như thế cũng mỉm cười và trả lời tiếp :

- Phái, bảy đại môn phái tuy không đáng kể thực, nhưng chín phái một bang không phải là dễ đối phó đâu, chẳng lẽ họ cũng không lợi hại bằng lệnh muội hay sao?

Lệ Châu nghe chàng nói mĩa như thế mặt đỏ bừng tỏ vẻ không vui liến lớn tiếng nói tiếp :

- Không phải cường long không quá giang. Anh em tôi sáng lập bang giáo tất nhiên phải có đôi chút tài ba mới gây dựng được một bang phái như thế này.

- Âu Dương Siêu này cũng không còn sợ trời và cũng không sợ đất.

- Như vậy Âu Dương huynh muốn làm khó dễ Nhất Thống giáo phải không?

- Tôi không có ý định ấy?

- Thế tại sao lại nói như vậy?

Sĩ Long, Tử Tu sợ hai người trở mặt với nhau đều đồng thanh khuyên bảo rằng :

- Hai người càng nói càng xa xôi rồi, nên bình tĩnh một chút thì hơn.

Âu Dương Siêu vẫn chưa thấy nguôi cơn giận liền móc túi lấy một tờ giấy giờ lên và nói rằng :

- Đừng nói là một khu rừng trúc nhỏ nhỏ của Liễu Âm Hoa Minh trang, dù là đầm rồng hay hang hổ đêm nay thế nào tôi cũng đi gặp cao thủ một phen. Một khách không phiền hai chủ, tiện thể tôi còn đi phó ước nữa.

- Phó ước gì?

Mọi người đều ngạc nhiên vô cùng. Lệ Châu cả kinh lớn tiếng hỏi :

- Hẹn ước ai?

Thoạt tiên Âu Dương Siêu tưởng nàng hẹn ước mình và giấy này là của nàng để lại cho mình. Bây giờ trông thấy sắc mặt của nàng mới biết là lầm, nhưng chàng vẫn nói tiếp :

- Cô nương là chủ của một trang trại mà còn không biết thì tôi thật không hiểu.

Lời nói đó đã chạm đến lòng tự ái của Lệ Châu nên nàng biến sắc mặt giờ tay lên phát một cái lớn tiếng nói tiếp :

- Đừng có chửi đồng như người thế nhé.

- Tôi không chửi đồng ai cả, đây rõ ràng sự thật hấn hoi.

Nói xong, chàng đưa tờ giấy găm cho Sĩ Long và nói tiếp :

- Tổng giáo chủ thử xem, không tên không họ như thế này mà bảo tôi..

Chàng chưa nói dứt thì Nhất Thống giáo chủ đã đưa mắt nhìn tờ giấy ấy và lớn tiếng hỏi :

- Hiền... hiền đệ đã đến khu rừng trúc ấy rồi sao?

Y như vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc và nghi ngờ. Âu Dương Siêu rất ung dung, gật đầu đáp :

- Không những thế, theo sự nhận xét của tại hạ thì Liễu Âm Hoa Minh trang này đã có người lui tới rồi.

Sĩ Long càng kinh ngạc thêm, lại hỏi tiếp :

- Sao hiền đệ lại biết?

- Tất nhiên là phải có bằng cớ, vì tại hạ đã thấy một cao thủ có võ công trác tuyệt, đã lộ mặt hai lần trong quý trang mà sao hiền huynh muội lại không hay biết gì?

- Cao thủ ư? hình dáng của y ra sao?

Âu Dương Siêu là người rất thông minh, trông sắc mặt của anh em Sĩ Long thì quả thật họ không biết, nên chàng liền thao nói tiếp :

- Người đó là một bóng đen, không cao lớn vạm vỡ cho lắm.

Anh em Sĩ Long nghe nói, đồng thanh hỏi lại :

- Một cái bóng đen ư?

Âu Dương Siêu muốn loè anh em y, liền làm cho to chuyện mà kể tiếp :

- Không dám giấu hiền huynh muội, công lực của cái bóng đen ấy cao siêu lắm, không những là người mà tại hạ từ khi ra đời tới giờ mới thấy là một, mà thân pháp của y nhanh không thể tưởng tượng được, nên tại hạ chỉ trông thấy có một bóng đen thôi là thế.

Sĩ Long hai mắt nhìn thẳng, u oán nói :

- Là thật! Theo lời nói của Âu Dương lão đệ thì ngoài nàng ra, không có người nào có võ công cao siêu đến như thế, nhưng lại là một cái bóng đen, thế là nghĩa lý gì?

- Nàng không bao giờ mặc quần áo đen hết!

Lệ Châu nói như vậy, liền quay đầu lại hỏi tiếp Âu Dương Siêu.

- Thiếu hiệp có trông lầm hay không?

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười, đáp :

- Phó giáo chủ, à... Tổng cô nương coi thường tại hạ quá!

Sĩ Long lại sợ hai người cãi vã, vội xen lời nói :

- Không phải! Không phải! Vì trong Liễu Âm Hoa Minh trang ở Sao Hồ này, xưa nay không ai dám xâm nhập cả, nhất là những cao thủ có tai mắt.

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Hiền huynh muội chớ có tức giận vội, hãy nghe tại hạ nói đã. Tại hạ không nói đến những tay cao thủ có tai mắt vội, nhưng tại hạ cũng biết những người vào như tại hạ đây thì trên giang hồ có rất nhiều, ngay như tại hạ chạ vào Liễu Âm Hoa Minh trang mà chẳng một ai hay biết gì?

Lệ Châu thấy chàng nói như thế càng tức giận thêm, đột nhiên quát lớn :

- Âu Dương Siêu, ngươi khinh người quá nổi! Bất cứ là ai, dù cao thủ hay thấp thủ cũng thế, hễ vào Hoa Minh trang này thì đừng có hòng ra khỏi được!

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì bên ngoài đã có tiếng cười nhạt và giọng nói từ từ vọng vào :

- Chưa chắc!

Bỗng có tiếng nói một cách đột ngột như thế, năm người ở trong phòng cũng kinh hãi, không hẹn mà nên, cùng nhảy cả ra ngoài nhà. Nhưng ra tới bên ngoài thì không thấy một bóng người nào hết. Âu Dương Siêu liền tủm tỉm cười nói :

- Đẩy các người xem, chả phải cao thủ là gì?

Lệ Châu tức giận khôn tả, hậm hực lườm chàng một cái và nói tiếp :

- Được đêm nay sau canh hai trước canh ba mời thiếu hiệp vào rừng trúc gặp gỡ nhau.

Nói xong, nàng quay mình đi luôn.

Các người nọ nhìn theo, chờ khi mất dạng nàng rồi, ai nấy đều lẳng lặng giải tán luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sát cơ ẩn phục

Dưới ánh trăng lơ mơ, người ta thấy trên lầu Tàng Chân có một cái bóng xanh, nhẹ nhàng đến nỗi không gây một tiếng động nào hết...

Cái bóng xanh ấy sấp xuống tới nóc nhà, bỗng ngừng lại, ngẩng đầu, ưỡn ngực, phi thẳng về phía rừng trúc, chứ không xuống mái nhà nữa.

Đột nhiên trong bóng tối, ở dưới chân tường, đã có một người mặc áo nho sinh, mình dong dong cao, xuất hiện và phi thân lên đuổi theo cái bóng xanh.

Khi sắp đuổi tới gần, người đó khẽ vỗ tay một cái, cái bóng áo xanh không quay trở lại ngay, mà nhảy ra ngoài xa hai trượng, rồi mới trầm giọng quát hỏi :

- Ai đó?

Người mặc áo nho sinh nhảy tới chỗ bóng tối, khẽ nói :

- Âu Dương lão đệ, tôi đây mà! Đừng có kêu như thế!

Lúc này Âu Dương Siêu đã nhận ra người đó là ai rồi, liền tiến tới gần hỏi :

- Thế ra là Thư bang chủ Thư lão tiền bối! Có phải hôm nay tiền bối đã...

Thì ra người đó là Bang chủ của Cùng Gia bang Thư Kính Nghiêu, ông ta không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt, đã lên tiếng :

- Phải, người lên tiếng trong ngày hôm nay chính là lão đấy!

- Bang chủ tiền bối một thân một mình tới đây ư? Vậy có đem theo mấy vị môn hạ là Nhị Đồng và Bát Kiệt không?

- Những trường hợp này không tiện đem chúng theo.

- Tiền bối nói như vậy là nghĩa lý gì?

- Tôi hôm nay có rất nhiều cao thủ tề tựu ở Liễu Âm Hoa Minh trang này, chưa biết chừng đây lại là một thịnh hội của võ lâm được khai mạc trước cuộc hẹn ước của Hoàng Sơn.

- Ồ!

Âu Dương Siêu nghe thấy Kính Nghiêu nói như thế mới kêu “ồ”, lên một tiếng như vậy.

Thật không ngờ một nơi có rất nhiều người canh gác mà lại có rất nhiều người sẽ đến như thế? Nhưng với địa vị của Kính Nghiêu thì không khi nào ông ta lại nói dối mình. Tuy vậy, chàng vẫn hỏi lại :

- Bang chủ, lời nói ấy có thật không?

Thư Kính Nghiêu nghiêm nét mặt đáp :

- Xưa nay Thư mỗ không nói dối ai bao giờ cả. Nếu không phải có thịnh hội ấy thì khi nào lão lại tới đây? Vì Cái bang với Nhất Thống giáo xưa nay vốn không có hiềm khích gì cả.

- Tiểu bối đâu không dám tin lời Bang chủ, nhưng Nhất Thống giáo chỉ muốn thống nhất võ lâm, chắc việc này quý bang không chịu để yên cho họ làm thế đâu!

- Từ khi có võ lâm đến giờ, Cái bang chúng tôi chưa hề bị ai đe dọa hết, và cũng không ai muốn làm chúa tể của bọn ăn mày. Vì vậy, Thư mỗ mới yên tâm là không một ai đụng chạm đến Cái bang của mình đâu.

Trước kia Âu Dương Siêu vẫn hiểu lầm Kính Nghiêu. Sau chàng quan sát trong mọi phương diện, đã nhận thấy Cái bang quả thực không phải là kẻ thù đã giết cha mẹ mình. Vì vậy, đối với Bang chủ của Cái bang, chàng cũng bắt đầu tôn kính, cho nên chàng mỉm cười, xen lời nói :

- Phải, nếu Nhất Thống giáo chủ định thống nhất võ lâm thì Cái bang cũng không thể nào thoát khỏi tai ách?

Kính Nghiêu ung dung đỡ lời :

- Muốn thống nhất võ lâm cũng không phải là chuyện dễ đâu?

Vì nghe thấy tới hôm nay có một tấn kịch vui, nên Âu Dương Siêu cũng không có tâm trí gì nói thêm nữa, liền chấp tay chào :

- Nếu không làm như thế thì người nào chịu tin họ, bằng không, làm sao mà dụ được những kẻ vô tri đến và mắc lừa?

Lúc này Âu Dương Siêu mới vỡ lẽ, liền nói tiếp :

- Thế ra anh em Nhất Thống giáo chủ đều là những kẻ gian xảo, xảo trá ư?

- Người ta sống ở trên đời, cho tới ngày chết mới có thể nhận định được người ấy trung hay gian, tốt hay xấu, huống hồ trong võ lâm không riêng gì phải đấu võ mà còn phải đấu trí nữa. Ví dụ mình đứng vào lập trường của họ cũng phải làm như thế?

Vì vậy Thư mỗ không dám phê bình họ về vấn đề ấy.

Thấy Kính Nghiêu nói rất có lý, Âu Dương Siêu liền gật đầu cho là phải. Kính Nghiêu lại nói tiếp :

- Theo sự nhận xét của Thư mỗ thì trong rừng trúc, dù không có sự bí ẩn gì thì cũng có một tay cao thủ rất thần bí ở trong đó. Bằng không, Nhất Thống giáo chủ sao lại yên tâm như thế? Như vậy cuộc hẹn ước đêm nay, lão đệ phải nên quan tâm lắm mới được!

Âu Dương Siêu từ khi ra đời đến giờ chưa hề bị vấp vấp và, chưa gặp địch thủ bao giờ.

Vì vậy, chàng thấy Kính Nghiêu càng nói thần bí bao nhiêu thì chàng càng thấy cố hứng thú bấy nhiêu, cảm thấy phấn khởi hết sức và nói tiếp :

- Tiền bối giàu kinh nghiệm và rộng kiến thức như thế, tất nhiên đoán không sai rồi, tiểu bối rất cảm ơn! Bây giờ tiểu bối phải đi ngay đây!

Kính Nghiêu thấy thái độ của chàng như vậy cũng phải khen ngợi thầm, nhưng không ngăn cản mà chỉ nói rằng :

- Hào khí của lão đệ khiến Thư mỗ cảm phục hết sức!

- Tiền bối cứ quá khen đấy thôi!

Ông ta chưa nói xong thì Âu Dương Siêu đã đi mất dạng rồi.

Âu Dương Siêu vừa xuyên vào trong rừng trúc đã thấy đằng trước có bóng người thấp thoáng, chàng đoán chắc trong đó thể nào cũng có người rồi. Chàng chưa trông thấy rõ, người nọ đã quát hỏi :

- Ai đó?

Âu Dương Siêu lại tưởng là chòi canh của Nhất Thống giáo chủ đã đặt, nên không giấu diếm gì hết, vội đáp :

- Âu Dương Siêu đến phò ước đây?

Ngờ đâu người nọ tỏ vẻ khinh thị, nói tiếp :

- Bậy nào! Tên nào lại dám mạo nhận danh hự của người ta như thế?

Tiếng nói đó vừa dứt, thì đã có một người xuất hiện ở cách đó hơn trượng. Dưới ánh sáng mờ mờ, chàng đã nhận ra người đó là Trí Thanh đạo trưởng, người Chương môn của phái Võ Đang.

Chàng trông thấy rõ người Chương môn ấy rồi giật mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng :

- “Anh em Sĩ Long cho khu rừng trúc này là một nơi tường đồng vách sắt, người ngoài không thể nhập vào được chốn cấm địa này, mà cả Bang chủ của Cái bang cũng phải e dè, dặn mình đừng có lỗ mắng, ngờ đâu lại trống rỗng như chốn trà lưu tửu quán, tha hồ cho người ngoài ra vào mà không có động tĩnh gì hết.”

Nghĩ như vậy chàng vội đáp :

- Thế ra là Trí Thanh đạo trưởng đây! Đạo trưởng là Chương môn của một môn phái, sao lại ăn nói một cách sỗ sàng như vậy?

Trí Thanh đạo trưởng ngạc nhiên hỏi lại :

- Chưa quen biết nhau bao giờ, sao thí chủ lại nhận ra bản đạo? Chẳng hay thí chủ là ai?

Tại sao Trí Thanh đạo trưởng lại không nhận ra Âu Dương Siêu như vậy?

Thì ra chàng đã dùng dị dung hoàn, mặt của chàng đã khác hẳn, nên Trí Thanh đạo trưởng mới không nhận ra được.

Trí Thanh đạo trưởng lại tưởng thiếu niên xấu xí này định đùa giỡn với mình, nên ông ta tiến lên một bước giọng phất trần lên, nhằm chính nơi huyệt của Âu Dương Siêu điểm luôn.

Âu Dương Siêu không ngờ Trí Thanh đạo trưởng một vị tiền bối đức cao vọng trọng như thế mà lại đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy, chàng thấy phát trần của đối phương sắp tấn công tới nơi, vội nhảy ra ngoài xa hai trưởng tránh né, đồng thời mồm thì la lớn :

- Người Chương môn định làm gì thế?

Trí Thanh đạo trưởng ít khi ra tay tấn công người trước như thế bây giờ ông ta giờ thế “Mai Hoa Vạn Điểm”, yên trí thế nào cũng đánh trúng người của đối phương, không ngờ chỉ trong nháy mắt, hình bóng của địch đã biến mất, ông ta giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- “Nhất Thống giáo chủ quả danh bất hư truyền. Thiếu niên xấu xí trước mặt ta đây chỉ là một tên vô danh tiểu tốt thôi mà né thế công nhanh như gió của mình một cách dễ dàng như thế, thảo nào mà chúng chả muốn thống nhất võ lâm, làm bá chủ giang hồ tự xưng mình là chủ.”

Nghĩ đoạn, ông ta liền kêu “Ủa” một tiếng và nói tiếp :

- Thảo nào Nhất Thống giáo làm bộ làm tịch như thế! Thì ra các ngươi cũng có đôi ba miếng võ!

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới biết Trí Thanh đạo trưởng tưởng lầm mình là người canh gác của Nhất Thống giáo. Chàng lại thấy Trí Thanh đạo trưởng giờ phát trần lên phát hai cái, đang định ra tay tấn công. Chàng vội nói :

- Đạo trưởng đã thấy rõ chưa? Nhất Thống giáo...

Trí Thanh đạo trưởng không đợi chờ chàng nói xong, đã từ trong rừng trúc nhảy ra, trầm giọng hỏi :

- Nếu không biết rõ, ta cũng không tới Liễu Âm Hoa Minh trang này. Các người đã đến lấy trộm vật báu trấn môn của bản quán. Ngày hôm nay dù ta có phá hủy sào huyệt của các ngươi đi cũng không phải là quá đáng.

Âu Dương Siêu tức cười, nhảy sang bên tránh né thế công của lão đạo trưởng, và trả lời tiếp :

- Chả lẽ Âu Dương Siêu này lại là...

- Chỉ được cái nói bậy! Chả lẽ khi các ngươi lấy trộm Quy Vân kiếm phổ của bản môn mắc hòm. Bây giờ các ngươi lại nói bậy như thế làm chi nữa?

- Không phải tôi nói bậy đâu! Xin đạo trưởng chớ có hiểu lầm!

- Hiểu lầm ư? Mắt của ta có mù quáng đâu mà hiểu lầm được?

- Đây là vì... ối chà!

Chàng chưa nói dứt thì Trí Thanh đạo trưởng đã múa phát trần tấn công tới. Chỉ nghe thấy tiếng kêu “lách cách” mấy tiếng rất giòn, rừng trúc ấy đã bị phát trần của lão đạo sĩ chặt gãy mấy chục cây như bị đao búa chặt đứt vậy, công lực người Chương môn của đại môn phái quả thực lợi hại.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi, lớn tiếng nói tiếp :

- Đạo trưởng kia, chẳng lẽ đạo trưởng không cho tại hạ nói rõ hay sao? Tại hạ chính là...

Chàng mới nói tới đó, đã có một cái bóng tia thấp thoáng Tổng Lệ Châu đã xuất hiện ở trước mặt của hai người, mồm thì hét lớn :

- Ngày hôm nay Liễu Âm Hoa Minh trang này thật là vẻ vang quá? Người Chương môn của phái Võ Đang tới mà chúng tôi không hay để ra nghênh đón.

Khi Lệ Châu vừa hiện thân, Trí Thanh đạo trưởng đã ngừng tay và thâu phát trần lại, trầm giọng hỏi :

- Cô nương có phải là Trang chủ của bản trang, Thiên Thủ Hằng Nga Tổng Lệ Châu cô nương đó không?

- Phải, đạo trưởng là tôn sư của một môn phái, đêm khuya vào trong tiểu trang đột nhiên ra tay đánh người và chặt gãy mấy chục cây trúc của người ta làm chi?

- Tổng cô nương, việc này cần gì bản đạo phải nói ra nữa?

- Đạo trưởng tới đây có phải vì cuốn Quy Vân kiếm phổ đây không?

- Vô Lương Thọ Phật! Cô nương thông minh thật, ý của cô nương nói là...

- Ý của tôi muốn nói là có đường quang minh chính đại đạo trưởng lại không đi, cứ lén lút lút lút lần mò vào trong Sao Hồ này! Võ lâm tôn sư của một đại môn phái như thế mà lại không sợ làm mất hết tiếng tăm từ mấy trăm năm của phái Võ Đang hay sao? Như vậy có phải là đạo trưởng hồ đồ nhất thời không?

Lời nói của Lệ Châu sắc bén thực, chỉ nói đôi ba lời thôi là khiến Trí Thanh đạo trưởng, người Chương môn của phái Võ Đang, đỏ mặt tía tai rồi y giờ phát trần lên phát một cái rồi đáp :

- Cô nương nói như vậy có dụng ý gì thế?

Lệ Châu cũng sầm nét mặt lại, trả lời :

- Như vậy không thể trách được họ Tống tôi nhé?

- Chẳng lẽ lại trách bản đạo hay sao?

- Lẽ tất nhiên rồi.

- Cô nương còn lời lẽ gì muốn nói nữa không?

- Đạo trưởng tự nhận phái Võ Đang là danh môn chính phái trong chín phái một bang, ngoài phái Thiếu Lâm ra thì không còn phái nào chính thống bằng môn phái của mình, phải không?

- Phái Võ Đang từ xưa đến nay chưa có hành vi hung ác nào cả.

- Đạo trưởng thử nghĩ xem, bất cứ cuốn Kiếm phổ đã có ở trong Liễu Âm Hoa Minh trang này hay không, nếu đã có phong phanh một chút thì đạo trưởng cũng phải nên theo thường lệ của giang hồ, quang minh chính đại đến bái sơn và xét hỏi xem, hay là báo cho chúng tôi biết trước, cùng lắm chỉ có triệu tập các võ lâm đồng đạo một phen sống mái để giải quyết vấn đề đó, như vậy mới phải là quang minh lỗi lạc chứ? Không ngờ bây giờ đạo trưởng là người đứng đầu của môn phái mà lại bắt chưc hành vi trộm cắp, lén lút vào đây như vậy! Thử hỏi hành động này của đạo trưởng có đáng tiếc và đáng buồn cười không?

Lời nói của Lệ Châu mĩa mai hết sức, khiến Trí Thanh đạo trưởng tức đến run lấy bả không sao nhịn được, liền trầm giọng thét lớn :

- Mấy chục năm nay, bản đạo chưa hề bị ai xỉ vả như thế này cả? Chẳng hay cô nương dụng tâm như thế là có ý gì?

- Đó là đạo trưởng tự mang phiền phức vào thân đấy thôi, chứ còn lời nói của Lệ Châu tôi đây là căn cứ ở sự thật mà nói ra. Tôi có dám nói ngoa nửa lời đâu, sao đạo trưởng lại cứ trách tôi như thế?

Trí Thanh đạo trưởng dậm chân một cái, rồi nói :

- Bậy thật? Chẳng lẽ các ngươi lấy trộm Kiếm phổ của bốn môn cũng là quang minh chính đại chẳng?

- Chưong môn lại nói làm rồi?

Âu Dương Siêu đứng cạnh, nghe hai người châm đối nhau, chàng nhận thấy mồm mép của Lệ Châu sắc bén hết sức, bây giờ chàng lại thấy Lệ Châu bảo Trí Thanh đạo trưởng nói làm, liền nghĩ thầm :

- “Sao nàng lại bảo Trí Thanh đạo trưởng nói làm là nghĩa lý gì?”

Chàng đang nghĩ thì Lệ Châu ung dung đáp :

- Chuyện đó có hai phương pháp, phương pháp thứ nhất là lấy trộm vật báu của một môn phái, làm sao mà quang minh chính đại được? Nếu chúng tôi quang minh chính đại lên lấy vật báu ấy chẳng lẽ đạo trưởng lại vui lòng hay sao? Cho nên đạo trưởng không thể ghép hành động của chúng tôi như hành động của đạo trưởng được?

Trí Thanh đạo trưởng không sao trả lời được, liền nói buống :

- Vô lý?

- Thuyết thứ hai, tàng trữ vật báu trong nhà bao giờ cũng bị kẻ giặc nhìn ngó. Như vậy chỉ trách phái Võ Đang không có cao thủ bảo vệ vật báu thôi. Kiếm phổ hiện đang ở trong bản trang, đạo trưởng có tài thì cứ lấy lại đi?

Lời nói này của nàng không khác gì tát vào mặt Trí Thanh đạo trưởng mấy chục cái thật mạnh, dù ông ta tốt nhịn tới đâu cũng không sao nén được nữa, liền giận dữ quát lớn :

- Tống Lệ Châu, ngươi hà hiếp người quá nổi! Hãy coi từng thế công của bản đạo này!

Nói xong, ông ta múa tít cây phát trần, nhảy lại tấn công Lệ Châu luôn.

Lệ Châu lẹ làng nhảy sang bên tránh né cười nhạt đáp :

- Lúc này bốn cô nương không có thì giờ tiếp lão đạo trưởng, lão đạo trưởng hà tất phải dữ tợn như thế?

Trí Thanh đạo trưởng đánh hụt thế công ấy, nghiêng răng, mím môi giận dữ nói tiếp :

- Đi gọi Giáo chủ của các ngươi vào đây ngay!

- Giáo chủ nào? Lão đạo trưởng nên biết, Liễu Âm Hoa Minh trang này không phải là Tổng trại của Nhất Thống giáo đâu! Tổng Lệ Châu này mới là chủ nhân của nơi đây, nếu lão đạo trưởng phá được trang viện nho nhỏ này thì cả Sao Hồ mấy trăm dặm tha hồ cho ngươi tung hoành.

- Nếu cô nương hãy ra tay tấn công ới?

- Vừa rồi bốn cô nương đã nói rồi, lúc này không được rảnh cơ mà?

- Chẳng lẽ bản đạo tiến đến Sao Hồ này không phải là có việc hay sao?

- Bốn cô nương có hẹn ước trước khi lão đạo trưởng tới.

- Bốn Chương môn không cần biết trước sau gì cả, cứ biết việc Quy Vân kiếm phổ này tới hôm nay thể nào cũng phải giải quyết cho xong.

Trí Thanh đạo trưởng nói xong, liền giong phát trần lên định tấn công.

Lệ Châu chỉ hơi tránh né một cái đã lướt sang cạnh Âu Dương Siêu.

Nàng không thèm đếm xỉa gì đến lão đạo sĩ mà lớn tiếng quát bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Ngươi làm gì thế? Sao cứ đứng ngăn người ra không trả lời? Ngươi định làm chi?

Thấy nàng bỗng nhiên quát bảo như thế, Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại :

- Việc gì đến tôi mà bảo tôi nói cái gì cơ chứ?

- Ngươi chả hẹn ước với bốn cô nương đêm nay tới đây dứt khoát việc của nhà họ Tống này là gì?

- Phải, chuyện ấy có thực, nhưng có liên quan gì tới Quy Vân kiếm phổ với vị Đại chương môn này trước, còn việc của ngươi thì để ngày khác hãy nói nhé?

Nói xong, nàng xắn tay vén áo lên, hình như muốn ra tay đấu với Trí Thanh đạo trưởng vậy.

Âu Dương Siêu nghe nói lo Âu hết sức, vội phi thân nhảy vào giữa hai người, đáp :

- Không được! Việc của chúng ta hẹn ước trước việc Kiếm phổ, vậy thể nào cũng phải dứt khoát trước việc Kiếm phổ!

Nói xong, chàng quay lại nói với Trí Thanh đạo trưởng rằng :

- Hãy phiên người Chương môn đợi chờ chúng tôi giây lát.

Trí Thanh đạo trưởng bị Lệ Châu nói cho một hồi đã tức giận chịu không nổi, bây giờ lại thấy thiếu niên xấu xí tự nhận là Âu Dương Siêu xen tay vào quấy nhiễu càng tức giận thêm, vội quát lớn :

- Tiểu tử này giỏi thật? Dám thông đồng với con nhỏ như vậy!

Âu Dương Siêu thấy Trí Thanh đạo trưởng nói mình như vậy, tức giận khôn tả, nhưng vẫn nén giận xuống, lớn tiếng đáp :

- Người Chương môn, Âu Dương Siêu với anh em họ Tống có hẹn ước với nhau trước, và cần tới nay phải giải quyết cho xong, cho nên...

Trí Thanh đạo trưởng đang lúc phẫn nộ, không hơi né tránh gì hết, vội lớn tiếng đáp :

- Việc Kiếm phổ của Chương môn cũng không phải là chuyện nhỏ, tới hôm nay bản đạo cũng phải giải quyết cho xong mới thôi?

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì trong rừng trúc cũng có tiếng người vọng ra :

- Như vậy cũng được, một khách không phiên hai chủ, tới hôm nay cùng dứt khoát cả một lúc cho đỡ tốn công và mất thì giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vạn lý phi hồng

Đêm khuya canh vắng, lời nói ở trong rừng trúc đưa ra, câu nào cũng kêu như sắc đá, và còn rất rùng rợn nữa.

Âu Dương Siêu nghe thấy tiếng nói đó, liền lên tiếng kêu gọi :

- Tổng huynh tới vừa lúc lắm?

Chàng chưa nói dứt, Sĩ Long đã thùng thình bước ra.

Trí Thanh đạo trưởng không biết Nhất Thống giáo chủ là ai, chỉ nghe thấy Âu Dương Siêu gọi người đó là Tổng huynh, đoán chắc người đó là Giáo chủ của Nhất Thống giáo, liền xen lời hỏi :

- Có phải Nhất Thống giáo chủ đây không?

Sĩ Long chưa nói đã ngẩng mặt lên trời cười ha hả, đáp :

- Hà... hà... Đại chương môn đoán rất đúng, mỗ chính là Nhất Thống giáo chủ mà các vị đang muốn gặp đây?

Lúc nấy Trí Thanh đạo trưởng bị Lệ Châu chọc tức suýt tí nữa thì vỡ bụng, nhưng vì đối phương là một thiếu nữ, mình thì không những là tôn sư của một môn phái mà còn là người đi tu, tất nhiên không dám nổi khùng với nàng ta, nhưng bây giờ chủ nhân đã lộ mặt ra và lại là người đàn ông, vì vậy không còn ngại kị gì nữa, nên y trầm giọng nói tiếp :

- Tổng giáo chủ, vừa rồi lệnh muội cứ tự cho mình là quang minh chính đại, nhưng còn Giáo chủ là người đứng đầu của một môn phái, lại cứ che đầu bịt mặt như thế, có phải là thiếu quang minh chính đại không?

Sự thật, Trí Thanh đạo trưởng muốn biết mặt của Nhất Thống giáo chủ như thế nào.

Không ngờ Sĩ Long lại đáp :

- Đây là sắc phục của Nhất Thống giáo, nếu đạo trưởng có tài lật được khăn che mặt của tại hạ thì Nhất Thống giáo coi như đã thua. Việc này cũng như áo đạo bào của các vị đạo trưởng với áo cà sa của các hòa thượng vậy.

Thực là anh nào em nấy, vừa rồi lão đạo trưởng vừa mất sĩ diện với Lệ Châu, chưa lấy lại được bây giờ lại mất sĩ diện với người anh, nên y cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Đừng có cãi vã như vậy mãi vô ích! Bản đạo đêm hôm lên Sao Hồ là vì việc Kiểm phổ của bốn môn, bây giờ gặp Giáo chủ, mong Giáo chủ giải quyết hộ vấn đề ấy!

Sĩ Long nghe nói không tức giận và cũng không nở hờn, chỉ nhanh nhẩu đáp :

- Kiểm phổ của quý phái hiện có ở trong bồn trang thật.

Âu Dương Siêu không ngờ Sĩ Long lại nhận một cách nhanh nhẩu như thế!

Lúc này chàng nhận thấy Sĩ Long thật không hổ thẹn với Giáo chủ của một đại giáo phái và cũng có thể nói là một nam nhi đường đường chính chính.

Nhất Thống giáo chủ không e lệ nhìn nhận ngay như thế, khiến Trí Thanh đạo trưởng ngạc nhiên hết sức, nên lão đạo sĩ ngăn người ra giấy lát rồi mới bán ưu bán nghị, và khen ngợi rằng :

- Dù sao đàn ông cũng dễ nói chuyện hơn.

Nói xong lão đạo sĩ đưa mắt lờm Lệ Châu một cái.

Lệ Châu có phải là người ngu ngốc đâu, liền sầm nét mặt lại, giơ tay định đánh, mồm quát lớn :

- Trí Thanh đạo trưởng nên đứng đắn một chút... cô nương..

Âu Dương Siêu sợ lỡ mất việc của mình và cũng sợ các người ra tay đánh nhau thì phiền phức lắm, nên chàng mỉm cười vội xua tay và nói :

- Cô nương hà tất phải nói nhiều như thế làm chi? Chúng ta nên mau mau giải quyết công việc của chúng ta thì hơn!

Lệ Châu thấy Âu Dương Siêu ngăn cản không để cho mình lý luận với Trí Thanh đạo trưởng, liền trợn ngược một bên lông mày, rồi quát mắt quát lớn :

- Âu Dương Siêu, ngươi định làm gì thế?

Trí Thanh đạo trưởng nghe nói ngạc nhiên hết sức. Y ngấm nhìn lại Âu Dương Siêu rồi lắc đầu u oán hỏi :

- Thiếu hiệp là Âu Dương Siêu thực sự ư?

Bị Lệ Châu quát mắng ở trước mặt người lạ, Âu Dương Siêu đang bực mình, liền đáp :

- Đạo trưởng tới đây để phân biệt Âu Dương Siêu tôi thật hay giả, hay là tới đây đòi lại cuốn Kiếm phổ?

Trí Thanh đạo trưởng lại tưởng Âu Dương Siêu hást hủi, nhưng ông ta biết lúc này không phải là lúc mình nên nổi khùng, vì vậy chỉ gượng cười đáp :

- Nóng tính thật! Bản đạo không biết những chuyện ấy!

- Giáo chủ...

Ông ta quay lại hỏi Sĩ Long. Ngờ đâu Nhất Thống giáo chủ đã bước đi mấy bước, đột nhiên hướng về ngoài rừng trúc lớn tiếng quát hỏi :

- Lại vị cao thủ nào thế? Sao không vào trong rừng này chuyện trò, ở ngoài đó không cảm thấy tịch tịch hay sao?

Phía bên đó có người niệm Phật hiệu và đáp :

- A Di Đà Phật. Thật danh bất hư truyền, đôi mắt của Nhất Thống giáo chủ sắc bén thật, bản tăng rất kính phục.

Giọng nói của người đó rất chậm chạp nhưng chỉ trong nháy mắt đã có một lão hòa thượng mặc áo cà sa màu tía bước vào, chính là Tuệ Quả đại sư người quản lý Chương môn phái Thiếu Lâm.

Sĩ Long cười như điên như khùng nói tiếp :

- Không ngờ Liễu Ám Hoa Minh trang này tới nay lại thành chỗ phong vân tụ hội được cả hai vị Đại chương môn của Thiếu Lâm với Võ Đang giá lâm. Nhất Thống giáo chúng tôi rất lấy làm về vang.

Tuệ Quả đại sư chấp tay vái chào và đáp :

- Thí chủ khiêm tốn quá!

Sĩ Long cười nhạt một tiếng, hỏi tiếp :

- Thừa đại sư suy nên ngoài còn một vị nữa là ai thế?

Vị hòa thượng ngưng vô cùng, ngập ngừng một hồi mới đáp :

- Vị ấy là Vũ Hóa Thượng Nhân, người của bốn môn.

- Vũ Hóa Thượng Nhân là một trong chín vị cao tăng của Thiếu Lâm và cũng là một nhân sĩ có tên tuổi, sao không mời thượng nhân vào đây tương kiến.

- Nếu vậy, bản tăng cũng lỗ mắng thật.

Vũ Hóa Thượng Nhân đã nhẹ nhàng phi thân vào, Âu Dương Siêu thấy vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Nguy tai? Thế là việc của ta với anh em họ Tống phải gác sang bên mất”.

Nếu là người khác thì không nghĩ như thế đâu, cùng lắm giờ võ lực ra để giải quyết chuyện của mình trước. Nhưng Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng đều là trưởng gia rất có oai phong tôn trọng võ lâm tiếng tăm lừng lẫy nhất thời, cứ gác bỏ sự ân oán sang bên, chẳng không đại gì lại gây hấn với Thiếu Lâm làm chi.

Nên bất đắc dĩ chàng cúi đầu vái chào Tuệ Quả đại sư và hỏi :

- Đại sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tuệ Quả đại sư hơi ngẩn người ra ngắm chàng một hồi rồi đáp :

- Ủa, thế ra Âu Dương thiếu hiệp...

Chỉ xem điểm này cũng đủ thấy Tuệ Quả đại sư tài ba hơn Trí Thanh đạo trưởng rất nhiều.

Âu Dương Siêu muốn nhạo báng Trí Thanh đạo trưởng cho bõ ghét, nhưng chàng nghĩ lại thôi, bèn trả lời lão hòa thượng rằng :

- Tiểu bối đã dùng dị dung hoàn cải trang.

Tuệ Quả đại sư gật đầu lia lịa nói tiếp :

- Thiếu hiệp đã khổ công hóa trang dị dung vào trong Liễu Ám Hoa Minh trang này như vậy chả lẽ cũng vì việc của bốn môn Võ Đang đấy không? Nhưng xin thiếu hiệp khỏi phải bận lòng, trước kia bản tăng có điều gì không nên không phải mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Âu Dương Siêu thấy lão hòa thượng ăn nói khiêm tốn và lễ phép như vậy càng kính ngưỡng và đỡ lời :

- Xin Đại chương môn lượng thứ cho, tối hôm nay tiểu bối đến đây là vì...

Ngờ đâu Nhất Thống giáo chủ đã xua tay và xen lời nói :

- Âu Dương lão đệ, việc của gia đình chúng ta việc tư không nên ở trước mặt đông đảo như thế này bàn luận.

Âu Dương Siêu biết mình quá sỗ sàng vội đổi giọng nói tiếp :

- Tiểu bối tới đây là vì một việc riêng của tiên phụ với lệnh tôn của Tổng giáo chủ chứ không liên can gì đến quyền kinh với phổ.

Chàng đồng dạc nói khiến Vũ Hóa Thượng Nhân đứng cạnh đó nóng lòng sốt ruột liền chấp tay chào Tuệ Quả đại sư lớn tiếng nói :

- Thừa bẩm Chương môn, chúng ta đã tới Sao Hồ rồi cũng nên sớm lấy lại cuốn Chân kinh để các sư huynh đệ của các đời khỏi phải trông mong và chờ đợi.

Tuệ Quả đại sư khẽ xua tay bảo Vũ Hóa Thượng Nhân đừng nói, rồi quay mặt lại nhìn Trí Thanh đạo trưởng khẽ gật đầu và lên tiếng hỏi Sĩ Long rằng :

- Tổng giáo chủ việc này quả thật là bất đắc dĩ, cổ nhân có câu “Sự cấp vô quân tử”, xin thứ lỗi cho bản tăng không khách sáo nữa và nói trắng ra để thương lượng với Giáo chủ. Sĩ Long ung dung và thủng thẳng hỏi lại :

- Đại sư có việc gì thế xin cứ nói.

Trí Thanh đạo trưởng khích động vô cùng liền cướp lời :

- Việc này hà tất phải hỏi lại làm chi?

Vũ Hóa Thượng Nhân cũng hậm hực xen lời nói :

- Phải đấy, việc gì phải xen lời họ nữa. Kim Cương chân kinh đã ở Sao Hồ này chúng tôi không có việc gì thì không bao giờ tới điện Tam Bảo. Không ngờ vị Đại giáo chủ này lại khéo làm ngo như thế được.

Sĩ Long tròn tròn xoe đôi mắt lên, quát lớn :

- Bỏn Giáo chủ đang nói chuyện với Tuệ Quả đại sư, người ngoài không có quyền xen lời vào.

Lời nói đó Sĩ Long còn chống đối cả Trí Thanh đạo trưởng.

Vũ Hóa Thượng Nhân tính nét nóng nảy nghe nói liền phất hai cánh tay một cái quát lớn :

- Hừ, có phải ngươi muốn lấy lệ phải không?

Trí Thanh đạo trưởng cũng sầm nét mặt lại xen lời nói :

- Chúng ta đây không phải là giáo hạ của Nhất Thống giáo, ta không sợ oai phong ấy đâu..

Sĩ Long cũng biến sắc mặt quát lớn :

- Hừ! Người Chương môn của phái Thiếu Lâm có mặt ở đây mà để cho môn hạ quấy rầy như thế hay sao? Xem như vậy người này xưa nay chắc không biết thu thanh qui bao giờ.

Đạo giáo chú trọng nhất là thanh tu vô tri nay hơi một tí là cứ muốn đầu tranh như vậy, bỏn Giáo chủ cũng phải ngạc nhiên hết sức, nào lại đây, các người muốn làm gì, bỏn Giáo chủ chỉ hai bàn tay thôi, lòng vui tiếp hết, một người cũng thế hai người cũng vậy, bỏn Giáo chủ cũng tiếp cả.

Lời nói của y rất hăng hái và y giơ tay lên như định đánh nhau vậy, quang cảnh đang yên lặng bỗng biến thành gay cấn.

Tuệ Quả đại sư khẽ niệm một câu phật hiệu và đỡ lời :

- A Di Đà Phật, quý hồ Giáo chủ trả lại cuốn Chân kinh cho bỏn môn thì tất cả những việc đã qua xin đảm đang hết, Vũ Hóa của bỏn môn tính nóng nảy đã lỡ lời trót thất lễ với Giáo chủ, lão tăng xin lỗi hộ y.

Nhất Thống giáo chủ nghe thấy Tuệ Quả đạo sư nói như thế mới bớt giận liền giơ chương lên làm như điệu chào và nói tiếp :

- Nói lý cũng được, dụng võ công cũng không sao, nhưng việc gì cũng phải phân biệt nặng nhẹ, nhanh chậm mà lựa chọn một thời giờ thích đáng để nói chuyện với nhau.

- Xin Giáo chủ lượng thứ, lão tăng đường đột rằm tháng sắp tới nơi, nếu bản tăng không đem được cuốn Chân kinh về chùa thì tính mạng của hai mạng người vạn người không sao cứu vãn được, vì thế...

Người Chương môn của Thiếu Lâm nói giọng rất rầu rĩ và vẻ mặt đau đớn hết sức.

Sĩ Long liền nói :

- Tại sao thế?

- Hà! Việc này lão tăng đã nói với Âu Dương thiếu hiệp hay rồi, nếu trước tết trung thu không kiếm được cuốn Chân kinh, bốn môn bất phân tăng tục đều tự tử để tạ tội ở trên núi Ngũ Đài. Vì vậy lão tăng mới dám táo gan đêm nay khuya đột nhập quý trang như vậy, mong Giáo chủ thể niệm lòng hiếu sinh của trời đất mà cho bản tăng xin lại cuốn Chân kinh, như vậy thật là một âm công đức hạnh.

Lệ Châu đứng ở phía sau Sĩ Long chẳng nói chẳng rằng đến giờ mới cười khi một tiếng và đỡ lời :

- Giờ hết thủ đoạn cứng lại đến thủ đoạn mềm, rút cuộc cũng chỉ đòi lại cuốn Chân kinh thôi.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế bụng bảo dạ rằng :

- “Cô bé này tàn nhẫn thật...”

Nghĩ đoạn, chàng rí tai nàng khẽ nói :

- Lời nói này của Tuệ Quả đại sư là sự thật đấy, xin cô nương đừng có...

- Việc gì đến người nào?

Hình như Lệ Châu tức giận Âu Dương Siêu nói hộ người nên nàng mới trả lời chàng một cách sỗ sàng như thế, chẳng khác chi quát mắng vậy.

Có bao giờ bị ai trách mắng như thế đâu, Âu Dương Siêu cau mày lại giận dữ nói tiếp :

- Cô nương nên ăn nói cân nhắc một chút đấy nhé!

- Lời nói của người thì có cân nhắc đấy, chuyên môn đỡ lời và nói lớt cho người làm khó dễ cho Nhất Thống giáo.

Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy anh em nhà họ Tống đối đãi với mình rất hậu, nhất là mình với nàng lại có cuộc hôn nhân do cha mẹ chỉ định, vì vậy chàng đã hết sức nhường nhịn anh em nàng ta. Bây giờ ở trước mặt hai người Chương môn bị quát mắng như thế khi nào chàng lại chịu nhận được, nên chàng sầm nét mặt lại đáp :

- Tôi theo sự thật và lý lẽ mà nói chứ không có mục thước gì hết.

Lệ Châu thấy chàng biến sắc mặt không còn nể mình chút nào, nàng giận quá hóa cười, cứ cười ha hả hoài. Sự thật cười như thế còn đau lòng hơn là khóc, nước mắt đã chạy quanh rồi, cười đến khan cả tiếng, rồi nàng u oán nói tiếp :

- Âu Dương Siêu! Người giỏi lắm!

Nói xong nàng nức nở không sao lên tiếng được nữa!

Sự biến hóa một cách đột ngột khiến những người có mặt tại đó cũng không dám lên tiếng.

Âu Dương Siêu càng ngượng nghịu thêm, nhất thời chàng không biết xử trí thế nào cho phải vì mình không thể nào ra tay đối địch với một thiếu nữ như vậy và cũng không thể đầu hô đuôi xà lại đối thái độ mà lại gần ai ừ nàng hay nhận lời chịu thua.

Vì vậy chàng cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ.

Nhất thời ngoài tiếng khóc nức nở của Lệ Châu ra không có một tiếng động nào hết.

Người nào người nấy cứ yên lặng như tờ, rồi cuộc Sĩ Long thở dài một tiếng và nói :

- Lệ Châu không nên nói thế.

Nói xong, y đi tới trước mặt Tuệ Quả đại sư cố nén giọng nói :

- Tuệ Quả đại sư xem kia, bây giờ sắp tới canh ba, lát nữa thế nào tôi cũng dàn xếp xong vấn đề Kim Cương chân kinh.

Tuệ Quả đại sư gật đầu cảm ơn.

- Đa tạ Giáo chủ.

Vũ Hóa Thượng Nhân bỗng xen lời nói :

- Biết đợi chờ tới bao giờ?

Sĩ Long sầm nét mặt lại quát lớn :

- Nếu là ngươi, ta bắt ngươi chờ đợi suốt đời!

Tuệ Quả đại sư lại sợ hồng chuyện vội gượng cười khuyên Sĩ Long rằng :

- Xin Giáo chủ đừng có tranh chấp với y.

Sĩ Long còn chưa nguôi giận, nhưng vẫn gờ ba ngón tay lên trả lời Tuệ Quả đại sư rằng :

- Xin người Chương môn đợi chờ tới canh ba, việc gì cũng xong xuôi hết.

Vũ Hóa Thượng Nhân tính tuy nóng nảy, nhưng vì nhận thấy đối phương trả chịu trả Chân kinh rồi và mình xét lời thấy canh ba cũng gần tới, nên y cũng phải cố nén giận mà ngồi xuống điều công vận tức chờ đợi.

Lúc ấy Tuệ Quả đại sư cũng ngồi xuống chẳng nói chẳng rằng, Âu Dương Siêu thác mắc vô cùng bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ Sĩ Long đã vui lòng trả lại hai vật báu ấy để cứu vãn tính mạng của hai vạn đệ tử của phái Thiếu Lâm hay sao?... Không đúng, nếu y chịu trả lời sao không trả lời ngay lạ cứ bắt người ta đợi chờ đến canh ba như thế làm gì?... Chả lẽ trong rừng trúc này lại có âm mưu độc kế gì chẳng và đợi chờ tới canh ba?”

Lúc ấy Trí Thanh đạo trưởng không sao nhịn được liền tiến đến một bước, thái độ rất khiêm tốn hỏi Sĩ Long rằng :

- Tổng giáo chủ đã nhận lời trả lại cuốn Kim Cương chân kinh cho chùa Thiếu Lâm phải không?

Sĩ Long vội đáp :

- Tôi chỉ nhận với Tuệ Quả đại sư là sẽ dàn xếp xong thôi. Quý hồ dàn xếp xong là được rồi.

- Thực không?. Hà... Hà... Xin hỏi còn Quy Vân kiếm phổ của bốn phái thì sao.

- Lễ dĩ nhiên đối với đạo trưởng cũng vậy.

- Thế phải chờ tới bao giờ?

- Canh ba.

- Cũng canh ba à?

- Phải, đạo trưởng chỉ cần đợi chờ trong chốc lát nữa thôi.

- Lời nói của Giáo chủ nặng như chín cái đỉnh, tất nhiên bản đạo không còn thắc mắc gì nữa và xin đợi chờ đến canh ba.

Tuy Trí Thanh đạo trưởng nói như thế nhưng vẻ mặt rất thất vọng ngấm nhìn Sĩ Long và liếc nhìn bọn chung quanh. Nhưng ông ta không dám nói thêm nữa vì sợ anh em họ Tống viện lễ này lễ nọ mà thay đổi ý kiến, vì vậy ông ta cũng hậm hực ngồi xuống, và tay vẫn cầm cây phát trần để phòng bị ứng biến.

Lúc ấy Âu Dương Siêu lẳng lặng nhìn bốn phương chung quanh một vòng rồi tủm tỉm cười hỏi Sĩ Long rằng :

- Giáo chủ, à... Tống huynh bây giờ đại sư nằm ở trong tay của huynh hết, không biết lời nói đệ với lệnh...

Không để chàng nói hết chữ muối, Sĩ Long đã vội xua tay ra hiệu và khẽ đáp :

- Lúc này cũng không phải là lúc nói tới chuyện của lão đệ.

- Tại sao?

Sĩ Long tiến tới gần khẽ nói :

- Ngay tôi cũng không có quyền nói.

- Vậy phải ai mới có quyền?

Sĩ Long lại bước lên một bước rí tai Âu Dương Siêu nói thầm :

- Phải tiểu muội ra mặt mới định đoạt được.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức hỏi lại :

- Lệnh muội ư?

- Phải, chỉ có lệnh muội Vạn Lý Phi Hồng Tổng Minh Châu mới là chủ của việc này.

- Vạn Lý Phi Hồng Tổng Minh Châu ư?

- Phải, nàng với Lệ Châu là chị em sinh đôi biệt hiệu là Vạn Lý Phi Hồng.

- Bao giờ cô nương Minh Châu mới tới?

- Canh ba.

- Cũng canh ba ư?

Âu Dương Siêu chưa nói dứt tiếng, đằng xa trông canh ba đã điểm ba tiếng.

Tiếng trống canh vừa dứt, trong rừng đã có một bóng trắng lướt ra, thân hình của người đó nhẹ nhàng hết sức, không có một tí tiếng động nào hết, và nàng ta đẹp như một tiên nữ giáng trần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Biện hương tiểu trúc

Thiếu nữ áo trắng ấy tới rất nhanh. Âu Dương Siêu công lực cao thâm và tai mắt tinh đến như thế mà cũng không sao biết được nàng ta ở đâu tới, và tới từ lúc nào? Chờ tới khi chàng nhìn kỹ mới kinh ngạc kêu lên “ùa” một tiếng. Chàng ngắm kỹ Lệ Châu đứng gần đó và ngắm kỹ nàng ta, rồi chàng cứ đứng ngẩn người ra như tượng gỗ.

Thì ra hai nàng giống hệt nhau, không sao phân biệt được ai là chị ai là em cả?

Lúc này chàng mới nghĩ đến đêm hôm trước, khi mình đuổi theo đại yêu Lân Tiểu Thúy, gặp nàng ở trong rừng trúc mà cứ tưởng nàng là Tổng Lệ Châu, đến giờ chàng mới biết là mình lầm to. Thực không ngờ trên thiên hạ lại có người giống nhau đến như thế?

Lúc ấy trống canh đã điểm ba tiếng. Tuệ Quả đại sư của chùa Thiếu Lâm cao tăng Vũ Hóa Thượng Nhân, và Trí Thanh đạo trưởng, người Chương môn phái Võ Đang đều đứng dậy hết, cùng mỉm cười và đưa mắt nhìn Nhất Thống giáo chủ Sĩ Long.

Tuy ba người không lên tiếng hỏi, nhưng xem thần sắc của họ cũng đủ biết họ định nói.

“Canh ba đã tới rồi, Giáo chủ nói song báu của cửa phật và của đạo gia sẽ trả lại cho chúng tôi, vậy bây giờ vật báu ấy ở đâu?”

Nhất Thống giáo chủ Tổng Sĩ Long biết rõ ý muốn của họ lắm, nhưng không trả lời, chỉ khẽ gọi thiếu nữ áo trắng nọ một tiếng :

- Nhị muội?

Thiếu nữ áo trắng đó, không cần phải nói rõ, ai cũng biết là nàng Vạn Lý Phi Hồng Tổng Minh Châu. Nàng rón rén tiến thêm hai bước, có lẽ như người yếu ớt gió thổi cũng bay vậy. Nàng cất giọng oanh vàng gọi Sĩ Long và Lệ Châu rằng :

- Đại ca, đại tỷ!

Đôi mắt long lánh của nàng liếc nhìn bọn Tuệ Quả đại sư ba người một cái, rồi mới liếc nhìn Âu Dương Siêu từ đầu tới chân, nhưng không nói nửa lời. Nhất thời trong rừng yên lặng như tờ.

Vũ Hóa Thượng Nhân đã nhịn chịu không nổi, bỗng lên tiếng quát Sĩ Long rằng :

- Nay, trống đã điểm canh ba rồi! Kim Cương chân kinh của bổn chùa đâu, Giáo chủ muốn nuốt lời hay sao?

Sĩ Long đang định trả lời thì Minh Châu đã phất tay áo lụa một cái và đỡ lời :

- Người đi tu mà lại lỗ mãng đến như thế ư?

Lời nói của nàng tuy rất khê, nhưng khí thế lẫm lẫm, tựa như có một oai lực không sao tả nổi.

Tất cả những người có mặt tại đó, có thể nói họ những cao thủ thượng thặng của võ lâm đương thời. Nói về công lực, tất nhiên phải nói là Âu Dương Siêu thâm hậu nhất, nhưng Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là hai người Chương môn của hai đại môn phái cũng không đến nỗi kém lắm, riêng có Vũ Hóa Thượng Nhân, tuy không thể so sánh với ba người được nhưng y cũng là một cao thủ có tiếng ở trong võ lâm và đồng thời y cũng là người rất sành điệu, nên y vừa thấy Minh Châu nói như vậy, đã cả kinh thất sắc, vì Minh Châu chỉ khê nói có vài câu thôi nhưng tiếng nói của nàng ta làm rung động thần kinh của người khác.

Trí Thanh đạo trưởng cả kinh, bụng bảo dạ rằng :

- “Vừa rồi thiếu nữ đã sử dụng Âm Dương Nhất Khí Công của đạo gia đã thất truyền từ lâu nên mới có tiềm lực kinh người đến như thế.”

Tuệ Quả đại sư cũng lẫm lẫm suy nghĩ thầm :

- “Không hiểu thiếu nữ này học ở đâu ra môn Phàm Âm Thiêm Lý Tục của cửa Phật đã thất truyền từ lâu? Môn công lực này ta cũng chỉ được thấy ghi ở trong kinh thôi chứ chưa thấy ai luyện qua”.

Còn Âu Dương Siêu lẫm lẫm nghĩ thầm :

- “Không ngờ nàng ít tuổi như thế mà đã luyện được chính tôn tâm phá ô của nhà nho như vậy! Quả thực từ khi ta ra đời đến giờ không biết đã qua bao nhiêu cao thủ rồi nhưng phải nói nàng là người số một.”

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Minh Châu đã nhìn chàng rồi cất giọng thỏ thẻ như chim hót mà hỏi :

- Kìa sao thiếu hiệp lại đứng chờ người ra như thế?

Âu Dương Siêu như nằm mơ mới thức tỉnh, mặt đỏ bừng đáp :

- Cô nương...

- Tôi muốn nói chuyện với thiếu hiệp.

- Ồ... ồ!

Minh Châu thấy thái độ của chàng như vật liền cười khúc khích, hai má nàng lộ hai lúm đồng tiền trông càng xinh đẹp thêm.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền rung mình một cái như điện giật.

Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng cũng đứng ngăn người ra và đồng thanh niệm :

- Vô lượng thọ Phật?

- A Di Đà Phật!

Âu Dương Siêu thấy Minh Châu có vẻ khác người chắc phải giỏi hơn Sĩ Long với Lệ Châu nhiều, chỉ nội cái cười của nàng cũng đủ khuynh nước khuynh thành, ngay cả đến Kim Cương bằng đồng, La Hán bằng sắt, cũng bị tiếng cười của nàng làm cho ảnh hưởng đến nỗi tiêu tan thành đồng nước bùn. Chẳng lẽ đây là một môn võ công đặc biệt hay là tà môn ngoại đạo đạo cũng chưa từng?

Nghĩ tới đó, chàng càng cẩn thận đề phòng, ngấm ngấm vận nội lực để nội lực phó.

Đồng thời, chàng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta nữa mà gượng hỏi lại.

- Cô nương muốn nói chuyện với tôi đây à?

Minh Châu nín cười, nhưng mặt vẫn hớn hờ và đáp :

- Phải, tôi muốn nói chuyện với thiếu hiệp đây.

Âu Dương Siêu không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta tay cầm cành trúc, vừa vuốt lá trúc, vừa gượng lại hỏi.

- Chẳng hay cô nương muốn chỉ giáo điều gì thế? Xin cô nương cứ nói đi?

Minh Châu do dự giây lát rồi thẳng thắn nói tiếp :

- Tôi muốn nói nhiều chuyện lắm! Ồ...

Hình như nàng bỗng nghĩ tới một gì nên nàng kêu “ồ” một tiếng như thế và nói tiếp :

- Thiếu hiệp đã đọc lá thư viết bằng giấy gấm chưa?

Âu Dương Siêu bỗng rờ tay vào túi xem lá thư ấy còn hay không rồi mới ngẩng người ra và hỏi lại :

- Có phải tờ giấy đó là của cô nương viết đấy không?

Minh Châu không trả lời câu hỏi mà chỉ nói rằng :

- Câu chuyện này kể cũng may mắn thực, không ngờ tới hôm nay Liễu Âm Hoa Minh trang này lại có việc xảy ra làm kinh động đến các vị cao thủ võ lâm phải đích thân giáng lâm. Dù có bị mang tiếng là thất ước hay bội tín, tôi cũng phải dàn xếp xong việc của những người này đã, rồi sẽ tính sau.

Âu Dương Siêu nghe nói vội đỡ lời :

- Dù cô nương không kiếm tôi, tôi cũng muốn kiếm cô nương để nói chuyện.

- Việc này không có phân biệt sớm muộn gì hết, nhưng các vị kia đến đây không phải là chuyện dễ. Vì vậy tôi cần phải kết liễu việc của những người này trước.

- Nếu vậy còn việc của tôi thì còn chờ đến bao giờ mới giải quyết?

- Tất nhiên còn phải chờ giải quyết xong việc của các người này đã.

- Nếu không giải quyết xong thì sao?

- Sao lại không xong? Họ đã ôm ấp trong lòng một dự tin tưởng mà tới đây, còn anh em chúng tôi thì cùng một lòng muốn tiếp khách. Cả đôi bên không muốn dây dưa cho mất thì giờ, tất nhiên là tôi phải nhanh tay giải quyết cho xong chứ?

Trí Thanh đạo trưởng với Tuệ Quả đại sư nghe thấy nàng nói thế, cũng song song đồng thanh nói :

- Âu Dương thiếu hiệp! Tổng cô nương nói rất phải, việc của thiếu hiệp hãy tạm gác sang một bên đã, rồi sẽ nói sau!

Âu Dương Siêu thốt ra một tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu vậy tại hạ phải chờ đến bao giờ?

Minh Châu nghiêm nghị đáp :

- Tất nhiên chuyện của thiếu hiệp nội đêm nay cũng giải quyết xong hết.

- Đêm nay thế nào cũng giải quyết xong thật ư?

Âu Dương Siêu không ngờ thời gian lại ngắn ngủi như vậy, vì từ lúc đó cho đến sáng chỉ còn độ hai trống canh mà thôi. Việc hai vật báu của Thiếu Lâm và Võ Đang bị mất tất nhiên phải là một đại sự của võ lâm mà Nhất Thống giáo đã tặng hai vật đó cho một người rồi, còn lấy đâu ra mà trả cho hai người. Như vậy chuyện này không dễ dàng giải quyết đâu! Vì vậy, chàng mới tỏ vẻ thắc mắc và không dám tin là sự thật.

Minh Châu chỉ nhìn sắc mặt cũng biết chàng đang nghĩ gì, liền lên tiếng nói :

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, không lâu đâu!

Âu Dương Siêu từ khi ra đời tới giờ, chưa bao giờ bị lép vế ai cả, và cũng chưa ngờ ngác như kê mắt thần mắt vía như thế này, có lẽ đây là lần đầu tiên. Chàng ngượng ngịu tiếp :

- Phải, không lâu đâu! Không lâu đâu!

Minh Châu cất cao giọng dặn bảo tiếp :

- Ra khỏi khu rừng này, thiếu hiệp đi hết con đường nhỏ là đến chỗ ở của tôi. Tôi đặt tên chỗ đó là Biện Hương Tiểu Trúc. Tôi hôm nay, tôi định ở đó tiếp đãi hai vị Chương môn này, còn thiếu hiệp hãy tạm về Tàng Chân lâu và một tiếng đồng hồ nữa hãy đó.

Thái độ của nàng như một người mẹ dặn con sắp đi xa vậy, và tự nhiên hết sức chứ không có vẻ gì dè dặt e lệ, và cũng không sao biết được là nàng đối với Âu Dương Siêu như thế có thiện ý hay là ác ý.

Âu Dương Siêu không biết nói năng như thế nào nữa chỉ vâng vâng dạ dạ thôi.

Minh Châu lại quay người lại nói với Sĩ Long rằng :

- Đại ca xin hãy mời hai vị Chương môn này đến Biện Hương Tiểu Trúc để giải quyết cho xong đi!

Nói xong, nàng không đợi Sĩ Long trả lời và cũng bất chấp Tuệ Quả đại dư cô nhận lời hay không, liền phất tay áo một cái, quay người đi vào trong bụi trúc ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn theo rồi thở hắt ra một cái, bụng bảo dạ rằng :

- “Khinh công này của nàng là khinh công gì thế? Thật quả nàng đã luyện tới mức người và ma, hai chân của nàng không động đến mặt đất và hình như đi trên gió vậy! Chả lẽ môn khinh công này là “Thao Không Lý Hư”? (đi trên không bước vào chỗ hư vô).”

Lúc ấy Nhất Thống giáo chủ Tông Sĩ Long đã chấp tay chào Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng và Vũ Hóa Thượng Nhân rồi nói :

- Xin mời hai vị Chương môn với vị cao tăng này sang bên Tiểu Trúc xoi nước.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng liền đưa mắt nhìn nhau một cái, mặt tỏ vẻ hoài nghi, nhưng vẫn lời rồi cùng chấp tay đáp lễ và nói :

- Xin mời Giáo chủ đi trước!

Bỗng có ánh sáng trắng thấp thoáng một cái, Minh Châu lại quay trở lại vẫy tay hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Ủa! Sao thiếu hiệp còn đứng ở đây làm chi! Không đi đi.

Âu Dương Siêu có vẻ ngượng, gượng cười đáp :

- Tôi đi đây!

- Hãy khoan?

Minh Châu gọi chàng đứng lại và dặn tiếp :

- Thiếu hiệp có biết tại sao tôi lại bảo thiếu hiệp lại về Tàng Chân lâu không?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Cô bé này cứ coi ta như đứa trẻ lên ba đấy? Vừa rồi, rõ ràng nàng dặn ta chờ nàng kết liễu việc của Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái trước, rồi mới nói chuyện với ta, sao nàng thay ý kiến chóng đến thế? Thật là tức chết đi được? Nhưng sao nàng lại còn quay trở lại nói lời thôi như thế?”

Nghĩ như vậy, chàng có vẻ hơi bực mình, đáp :

- Vì việc của Thiếu Lâm với Võ Đang hai môn chính phái, vẫn cần thiết hơn.

Không ngờ Minh Châu liếc chàng cười rất tinh tứ và đáp :

- Lời nói của thiếu hiệp chỉ đúng có một phần ba thôi.

Thấy nụ cười của nàng, Âu Dương Siêu như người mất hết hồn vía, vội hỏi tiếp :

- Mới có một phần ba thôi phải không? Vậy còn hai phần ba nữa là gì?

Minh Châu làm ra vẻ nghiêm nghị, đáp :

- Theo ý tôi, thì tối hôm nay ở trong Liễu Hoa Âm Minh trang này, ngoài hai tăng một đạo có mặt tại đây, còn có rất nhiều người khác tới nữa. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, Kim Cương chân kinh với Quy Yển kiếm phổ liên can đến võ lâm rất lớn, khi nào các người lại chịu để yên được? Vậy thiếu hiệp hãy đi tuần một vòng, nếu thiếu hiệp gặp họ thì bảo họ đến Biện Hương Tiểu Trúc là xong.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như vậy, liền nghĩ thầm :

- “Nói hăng thật! Chả lẽ Biện Hương Tiểu Trúc của cô nương bố trí thành. Thiên La Địa Vọng rồi chẳng?”

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng vẫn trả lời rằng :

- Ồ! Được lắm? Thế còn một phần ba nữa là cái gì?

Minh Châu bỗng mặt đỏ bừng, tỏ vẻ bẽn lẽn.

Âu Dương Siêu cảm thấy khí huyết trong người rạo rực hết sức tựa như nước sôi vậy.

Chỉ trong chớp nhoáng thôi, chàng đã thấy đầu óc choáng váng, lục thần không yên, rồi chàng cắn chặt đầu lưỡi, nắm chặt hai tay.

Minh Châu đứng yên và ngắm nhìn chàng giãy lát, rồi mới lên tiếng nói tiếp :

- Người này lạ thật! Làm người tử tế chả chịu làm, cứ làm bộ làm mặt quỷ như thế làm chi?

Âu Dương Siêu không hiểu ý nghĩa lời nói của nàng, vội hỏi lại :

- Cô nương nói như thế là nghĩa gì?

- Điều thứ ba là thiếu hiệp mau mau đi lấy nước rửa sạch dị dung hoàn đi, bằng không khiến ai trông thấy bộ mặt ghê gớm này cũng phải buồn nôn, buồn mửa.

Âu Dương Siêu vừa nghe xong đã thấy Minh Châu lướt đi mất dạng ở rừng trúc. Chàng đứng ngẩn người ra giây lát mới lẩm bẩm tự nói :

- Việc quái dị thì lúc nào chả có, nhưng không nhiều như năm nay? Cô nương này kể cũng lạ thật! Tại sao ta lại...

Chàng vừa nói đến đó thì phía sau đã có tiếng kêu “bộp” và văng vẳng có tiếng người vọng tới :

- Âu Dương Siêu? Huyết cừu của cha mẹ ngươi chưa trả, ân sâu của sư môn chưa dứt khoát! Cho đến hiện giờ, ngươi chưa làm được một việc gì, mà sao ngày nay lại mê man nữa sắc lại như thế?

Chàng bỗng giơ cao hai cánh tay lên vẫy một cái, người nhảy lên cao ba trượng, rú lên một tiếng thật dài, người đã phi lên tầng lầu ba của Tầng Chân lâu và xuyên qua cửa sổ vào bên trong liễn.

- Ai đó?

Chàng vừa vào tới trong lầu đã thấy trong bóng tối có người quát hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu thấy cả kinh, vội tiến đến gần chỗ xó ấy.

Chàng không trả lời, trái lại còn hỏi người kia :

- Ai thế?

- Tam đệ!

- Hiền đệ!

Thì ra nơi đó có đến hai người ẩn núp, mà hai người đó là Tử Tu với Băng Dung.

Vừa thấy Âu Dương Siêu tiến tới, hai người đã vội hỏi :

- Thế nào, trong rừng trúc có cái gì kinh người không?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng đáp :

- Không có gì quái dị cả, nhưng chỉ có một điều làm cho đệ thất lạc khó hiểu mà thôi!

Băng Dung ngạc nhiên, tỏ vẻ lo Âu hỏi :

- Ủa? Thế còn việc của hiền đệ thì sao? Đã...

Nàng chưa nói dứt, dưới lầu đã có tiếng người ồn ào, tiếng chân nhộn nhịp.

Cả ba cùng ngạc nhiên, Tử Tu thấy vậy cả kinh vội nói :

- Tầng Chân lâu là nơi cấm địa của Nhất Thống giáo, chúng ta không tiện lộ mặt ở đây.

Hiền đệ mau đi xem việc gì xảy ra thế?

Băng Dung cũng có vẻ nóng lòng sốt ruột xen lời nói :

- Ngoài cái chết ra là cùng chứ gì mà phải e dè hãi sợ như thế? Chưa biết chừng chúng đã biết mưu kế của chúng ta, nên chúng mới tới đây để bắt người Âu Dương Siêu liền bước ra phía cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống, thấy bên dưới có rất nhiều người, tất cả cao thủ của Nhất Thống giáo đều có mặt tại đó và có cả Nhạc Lâm nữa đang bao vây Tầng Chân lâu và quát tháo om sòm.

Lúc ấy chúng thấy có người ló đầu ra cửa sổ liễn la lên :

- Ô? Câu Hồn Sứ Giả Âu Dương Siêu đây!

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như vậy mới biết là tại mình đã rú lên một tiếng và cả cười một hồi, cho nên họ mới tưởng là có kẻ cường địch đến tấn công Tàng Chân lâu.

Bây giờ họ đã đến đông đảo như vậy, biết làm sao đây? Nhưng chàng rất thông minh, đã nghĩ ra được một kế, liền nói :

- Thừa lệnh dụ của Giáo chủ, đêm nay thể nào cũng có cao thủ bên ngoài lên vào trong Liễu Âm Hoa Minh trang này, không ai được ngăn cản hết, mà chỉ cần bảo họ đi Biện Hương Tiểu Trúc yết kiến Giáo chủ là xong.

Thấy chàng nói như thế, tất cả giáo chúng của Nhất Thống giáo lại xôn xao bàn tán một hồi.

Nhạc Lâm ngẫm nghĩ giây lát, rồi ngẩng đầu lên hỏi :

- Biện Hương Tiểu Trúc ở đâu?

Các giáo chúng khác thấy Nhạc Lâm hỏi như thế lại xôn xao bàn tán tiếp.

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết Biện Hương Tiểu Trúc không phải là chỗ để cho ai tới cũng được, ngay cả những Đường chủ có địa vị rất cao ở trong Nhất Thống giáo mà cũng không biết, nên chàng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Ngay ở trong cấm khu của bốn trang, sau rừng trúc, đi qua con đường nhỏ là tới ngay.

Các vị chỉ bảo cho họ như thế thôi, còn người trong bốn giáo, nếu ai không được lệnh là không được vào.

Tuy Nhạc Lâm cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng thấy Âu Dương Siêu lớn tiếng nói như vậy, nghĩ chàng không dám nói ngoa đâu liền ra lệnh cho các ai trở về vị trí này.

Âu Dương Siêu chờ các người ới xa rồi mới kể chuyện ở trong rừng trúc cho Từ Tu với Băng Dung nghe, xong lấy một viên thuốc tẩy trang ra rửa mặt luôn.

Một lát sau, mặt chàng lại anh tuấn như xưa. Băng Dung liền cười và nói :

- Tam đệ tẩy trang rồi anh tuấn như thế này, có lẽ vụ hôn nhân chỉ phúc vì hôn kia lại càng không thể thoát được!

Âu Dương Siêu hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vô cùng ngượng nghịu, đáp :

- Đại tì lại giễu em rồi?

Từ Tu vuốt râu trầm giọng hỏi :

- Hiền đệ, nghe lời nói của hiền đệ vừa nói về lai lịch của Minh Châu chắc thể nào cũng thần bí lắm. Biện Hương Tiểu Trúc tuy chưa chắc địa có bố trí gì kinh người, nhưng chắc không phải là chỗ tầm thường. Bằng không, khi nào họ lại dám tiếp Tuệ Quả đại sư và Trí Thanh đạo trưởng, hai nhân vật lợi hại ấy ở trong đó.

Âu Dương Siêu hăng hái đỡ lời.

- Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con. Dù Biện Hương Tiểu Trúc có là biển lửa vạc dầu, đệ đã nhận lời khi nào lại lui bước?

Băng Dung lại nói tiếp :

- Thể nào hiền đệ cũng phải ới phó ước mới được! Nhưng hiền đệ phải cẩn thận đấy nhé?

- Điều bày là lẽ dĩ nhiên rồi! Đại tỷ với Tang thúc thúc cứ ở trên lầu này đợi chờ tin tức của tôi. Bây giờ cũng đến canh tư rồi, để tôi đi xem đối phó ra sao?

Nói xong, chàng xuyên qua cửa sổ, giờ khinh công ra, phi thân xuống dưới rừng trúc.

Tàng Chân lâu ở cạnh rừng trúc, Âu Dương Siêu giờ khinh công tuyệt mức ra, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua khu rừng.

Khi đi trên con đường nhỏ, chàng không dám sử dụng khinh công nữa, mà chỉ thung thủng tiến thẳng về phía trước.

Khi chàng vừa đi tới chỗ mồm núi, bỗng nghe thấy có tiếng kêu “coong coong, keng keng” thì ra đó là tiếng đàn rất du dương vọng lại. Chàng kinh ngạc hết sức, không hiểu lúc này còn có ai nữa hững mà gảy đàn như thế? Chàng ngừng bước lắng tai nghe, thấy tiếng đàn càng nhộn nhịp hơn trước, như là chiêu quân vạn mã vậy.

Nghe tới đó, chàng bỗng kêu “ồ chà!”. Rồi thấy đầu óc choáng váng, mặt mũi tối tăm, tựa hồ trời long đất lở vậy.

Chương 47: Tiếng đàn du dương

Âu Dương Siêu kinh hãi vô cùng, biết tiếng đàn này hơi khác lạ, vì vậy chàng liên tưởng tới tiếng tiêu của Lăng Giao Cơ ở Mê Tiên cốc nên chàng vận nội công để trấn tĩnh tinh thần, mắt nhìn mũi, mũi nhìn trái tim, nộ khí qui nguyên, miễn cưỡng cầm cự và rảo cẳng tiến về một căn nhà sáng sủa ở phía đằng trước.

Vì đang vận nội công nên chàng không dám phân tâm ra để lưu ý xem căn nhà lạ hình dạng như thế nào? Khi chàng tới gần mới hay trên cửa của căn nhà đó có một tấm biển đề bốn chữ “Nhất Biện Tâm Hương”. Lúc này chàng không có tâm trí thưởng thức những cảnh ở bốn phía chung quanh, cứ việc phi thân vào trong nhà đó thôi. Chàng liền thấy Tổng Sĩ Long, Lệ Châu đang ngồi trên hai cái ghế thái sư, nhắm nghiền mắt lại, hình như đang ngủ say, còn phía bên kia thì Trí Thanh đạo trưởng ngồi trên một cái thảm bò đoàn bằng rom, vẻ mặt nghiêm nghị, hai tay để lên hai trung bình đại huyết, mồ hôi trên trán cứ nhỏ giọt ròng xuống.

Tuệ Quả đại sư người Chương môn của phái Thiếu Lâm mặt hồng hào, trông có vẻ bình tĩnh hơn Trí Thanh đạo trưởng, mồm đang lẩm bẩm niệm Đại Thừa tâm kinh, hai tay để trên hai đầu gối, cũng ngồi xếp bằng tròn trên cái thảm bò đoàn bằng rom. Khi Âu Dương Siêu vào nhà thấy đại sư ấy không hay biết gì hết.

Chàng lại đưa mắt nhìn Vũ Hóa Thượng Nhân, trông hình dáng của vị này rất ghê tởm.

Y ngồi dựa tường, mặt hơi nhợt, không có sắc máu, và thở như bò rống. Nếu không có tường chống đỡ, có lẽ y đã nằm ra đất rồi mồ hôi ở trên đầu toát ra như mưa.

Lúc ấy tiếng đàn càng ngày càng cao và càng nhanh, trong nhà tựa như một chiến trường cổ xưa đang đánh nhau kịch liệt, máu chảy thành sông, xác các chất thành núi.

Âu Dương Siêu muốn biết tình hình của mọi người trong nhà, tâm thần hơi phân tán một chút, đã thấy ngực bị đè nén rất mạnh, đầu đau như búa bổ. Chàng phải vội ngồi xuống đất vận thô công hộ thể, một lát sau mới thấy bình tĩnh.

Chàng thấy hơn yên rồi, liền mở mắt ra nhìn về phía có tiếng đàn. Chàng thấy Minh Châu đang ngồi trước cửa sổ gảy đàn, trước mặt có một lư hương. Tuy nàng thấy chàng vào, trong lòng hơi kinh ngạc nhưng vẫn kiên tâm nhất trí gảy tiếp.

Âu Dương Siêu thấy nàng chăm chú gảy đàn như vậy cũng không dám nói nhiều.

Lúc ấy hai tay của Minh Châu gảy càng nhanh, tiếng đàn cũng nhanh hơn trước. Âu Dương Siêu cảm thấy công lực của mình cứ bị áp lực bên ngoài lôi cuốn đi dần, và có rất nhiều tiềm lực vô hình cứ theo tiếng đàn xuyên qua khe hở của mình mà tấn công vào.

Chàng xét kỹ người mình không có một chỗ sơ hở nào để cho tiềm lực ấy xâm nhập được nên chàng mới khoan tâm.

Đồng thời, chàng nhận thấy nội lực của mình còn mạnh hơn tiềm lực của tiếng đàn.

Chàng nhận xét kỹ, thấy tiếng đàn quái dị này không làm gì nổi được mình. Đang lúc ấy, chàng bỗng thấy Minh Châu dùng mười ngón tay phát một cái tiếng đàn đột nhiên rung động rất mạnh, đang như ngựa bay bỗng chậm hẳn và đang vui biến thành buồn, khiến người có lòng sắt đá đến đâu nghe thấy cũng phải mềm lòng.

Âu Dương Siêu bụng bảo dạ rằng :

- “Có lẽ tài ba của nàng có đến thế này là cùng..”

Ngờ đâu chàng chưa nghĩ dứt, thì bỗng áp lực bên ngoài càng ngày càng mạnh và cứ đè nén mình hoài. Chàng đưa mắt nhìn Tuệ Quả đại sư, thấy ông ta niệm càng nhanh hơn trước, còn Vũ Hóa Thượng Nhân thì mồm há hốc, chỉ có thở ra chứ không hít hơi vào được nữa.

Trí Thanh đạo trưởng thì mồ hôi toát ra như tắm, mặt nhợt nhạt không có sắc máu, chỉ có Sĩ Long với Lệ Châu hai người vẫn như ngủ say không hề ảnh hưởng gì cả.

Về mặt của Minh Châu cũng rầu rĩ và đang chăm chú nhìn vào chiếc đàn cổ vẫn tiếp tục gảy ra những tiếng đàn não nùng.

Âu Dương Siêu đang định lên tiếng quát bảo thôi đừng gảy nữa, ngờ đâu chàng bỗng thấy rừng mình đến thót một cái, một luồng hơi sức mạnh xông thẳng và trong ngũ tạng.

Chàng cảm thấy trong người giá lạnh vội kêu ngay “nguy tai” thẳm. Chàng vội vàng vận công để chống đỡ. Không ngờ sức lực đó đã xâm nhập rồi

không sao đẩy ra được nữa. Dần dần chàng cảm thấy trong người không yên, nóng lòng sốt ruột như ngồi ở trên cái nệm đầy những kim vậy. Theo kinh nghiệm mà chàng biết hiện tượng này là chân nguyên bất tụ, chân khí bất đạt.

Chàng kinh hãi vô cùng, nhưng nhất thời không nghĩ ra được cách gì để chống lại hết và chỉ trong giây lát, chàng đã cảm thấy chân tay uể oải, mục thần vô chủ, trên vai đã có mồ hôi nhỏ xuống. Nếu cứ thế này thì chỉ trong chốc lát nữa là thế nào mình cũng bị chết giấc chứ không sai. Chàng không coi trọng sự sống chết, nhưng mình còn mối thù lớn chưa trả được mà bị chết như thế này có phải là ân hận biết bao không?

Trong lúc chàng đang thất vọng, không nghĩ ra được cách gì đối phó, bỗng thấy giữa ngực đau nhức và tự dưng hay tay đỡ vào huyệt trung đình chàng dè tay vào đó tất nhiên là phải đau ngực, nhưng không ngờ, nhờ vậy mà chàng thoát nạn.

Thì ra chỗ tay của chàng đề phải lại chính là cây sáo ngọc của mình, chàng bỗng nhiên nghĩ ra được một điều, bụng bảo dạ :

“Tiếng đàn của Minh Châu bá đạo như thế, sao ta không dùng cách dĩ độc chống độc để đối phó? Nàng dùng đàn, ta dùng sáo cũng là nhạc khí, may ra môn võ trực tiếp thổi ra bởi mồm còn lợi hại hơn dùng tay gảy cũng chưa biết chừng.”

Nghĩ như vậy; chàng bắt đầu đi mới phải dùng đến cây sáo, nhưng sự thật ngoài môn sáo này ra, chàng cũng không còn nghĩ được cách nào khác để giải vây cả. Vì vậy chàng mới đành phải rút cây sáo ngọc ra..

Chàng lại nghĩ tới khi còn ở trong sơn cốc ân sư đã nói :

“Cây sáo bích ngọc này là vật yêu quý nhất của tam sư thúc, không những có thể dùng làm khí giới để chống địch mà còn có thể dùng để thổi cũng đẩy lui nổi thiên quân vạn mã...”

Nghĩ tới đó chàng liền để sáo vào miệng thổi luôn một khúc Dịch Tuyết mà ân sư đã truyền thụ cho.

Từ khi Âu Dương Siêu ra đời tới giờ chỉ sử dụng đến cây Truy Hồn bảo kỳ thời, chứ chưa hề dùng tới sáo bao giờ. Khi ở trên Hoàng Sơn, tuy chàng có dùng cả sáo lẫn cờ một lúc để đối địch, nhưng chỉ dùng nó làm khí giới thôi, chứ chưa hề dùng tiếng sáo để chống đỡ địch bao giờ. Bây giờ là lần đầu tiên chàng dùng đến tiếng sáo. Tiếng sáo của chàng vừa thổi lên cao son lưu thủy, thánh thót lưu loát vô cùng, nên chàng cũng không biết mình hiện đang ở đâu nữa.

Lạ thực, từ khi tiếng sáo của chàng nổi lên, trong phòng liền ấm áp như mùa xuân ngay, khiến tiếng đàn của Minh Châu cứ dần dần bị lấn át hết, hầu như không còn nghe thấy gì nữa.

Chờ tới khi chàng thổi xong khúc ấy, tiếng đàn dần yếu ớt không còn kêu như trước được nữa.

Vũ Hóa Thượng Nhân sắp tắt thở đến nơi cũng từ từ lui tỉnh.

Trí Thanh đạo trưởng mặt hồng hào dần và cũng không đổ mồ hôi ra như trước, còn Tuệ Quả đại sư thì tủm tỉm cười, tiếng tụng niệm cũng nhỏ dần.

Âu Dương Siêu càng thổi càng cao hứng, thổi hết khúc đó vừa bắt đầu thổi tới khúc thứ hai đã nghe thấy một tiếng kêu “coong”, tiếng đàn của Minh Châu đã đứt liền.

Minh Châu phất tay áo một cái đứng dậy đẩy đàn cổ về phía trước, gượng cười và miễn cưỡng nói :

- Tôi chỉ dùng bản đàn quê mùa để đón tân khách, không ngờ lại múa rìu qua mắt thợ, quên mất nơi đây còn có môn hạ của Dịch Tuyết.

Lúc ấy Âu Dương Siêu chưa thổi xong khúc sáo đó và còn đang cao hứng thổi tiếp, nên chàng không nghe thấy tiếng nói của Minh Châu, chàng vẫn còn xếp bằng tiếp tục thổi khúc sáo nghe rất êm tai, Minh Châu có vẻ không vui, nói tiếp :

- Các hạ nên ngừng tay đi chứ, hà tất cứ dồn ép người ta mãi như thế làm chi?

Vì lúc này Âu Dương Siêu đã thổi tới mức quên cả bản thân mình, vì vậy chàng không nghe thấy Minh Châu nói gì cả.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy từ từ đứng dậy đi tới cạnh chàng tủm tỉm cười và nói :

- Thiếu hiệp, đủ rồi, đủ rồi thôi khỏi cần thổi nữa.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi thâu sáo lại ngơ ngác hỏi :

- Ô, tiên bối nói gì thế?

Tuệ Quả đại sư không muốn lời thôi thêm, sợ mình không lấy được cuốn Chân kinh và sợ Âu Dương Siêu lỡ làm mịch lòng anh em họ Tống khiến Minh Châu hổ thẹn quá tức giận thì phiền phức lắm, nên ông ta vội xua tay gạt đầu lộ vẻ cảm ơn và khẽ nói :

- Lão tăng cảm ơn tiểu thí chủ đã ra tay giúp sức cho rất nhiều.

Âu Dương Siêu không hiểu gì cả ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu bối có làm gì đâu mà lão tiền bối nói ơn huệ như thế?

Tuệ Quả đại sư vội đưa mắt ra hiệu bảo chàng đừng nói nhiều rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Cảm ơn Tống cô nương, vừa rồi cô nương đã hứa trả lại Chân kinh cho bốn môn và Quy Vân kiếm phổ cho Trí Thanh đạo huynh, còn duyên hươu hỏa của lão tăng với tiểu thí chủ để ngày khác chúng ta hãy nói chuyện với nhau sau.

Nói xong, ông ta lại kéo ngàm vạt áo của Âu Dương Siêu một cái.

Tuy Âu Dương Siêu chưa biết rõ ý nghĩ của lão Chương môn, nhưng chàng biết lão hòa thượng ra hiệu bảo mình đừng nói gì nữa, vì vậy chàng vội gật đầu nhận lời ngay.

Trí Thanh đạo trưởng cũng đứng dậy, y chấp tay chào Minh Châu và nói :

- Tiếng đàn thanh tao của Tống cô nương bản đạo với Tuệ đại sư đã được lãnh giáo rồi, xin cô nương trả lại cuốn Kiếm phổ cho bốn môn, thì không riêng gì bản đạo cảm ơn mà hàng ngàn vạn đệ tử của bốn phái Võ Đang cũng cảm ơn vô cùng. Bản đạo xin thay mặt tất cả đệ tử của bốn phái cảm tạ trước.

Minh Châu chưa kịp trả lời rón rén đi tới trước mặt Sĩ Long và Lệ Châu, đột nhiên nàng giơ hai tay áo lên phất một cái. Sĩ Long với Lệ Châu như nằm mơ mới thức tỉnh ngơ ngác nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu.

Suýt tí nữa thì Âu Dương Siêu cười khì, chàng nghĩ thầm :

- “Trưởng là gì, thì ra hai người đã bị điểm huyết ngủ. Lúc này ta lại tưởng anh em y cảm cự nổi tiếng đàn của Minh Châu.”

Tuệ Quả đại sư lại mỉm cười nói tiếp :

- Tống cô nương, vừa rồi Trí Thanh đạo trưởng nói...

Minh Châu không chờ cho đạo trưởng nói xong đỡ lời :

- Xin đạo trưởng chớ có nóng lòng.

Nàng chưa nói dứt, Trí Thanh đạo trưởng đã cướp lời :

- Cô nương đã trót hứa, chắc không bao giờ cô nương lại nuốt lời.

Minh Châu nghe nói sầm nét mặt lại có vẻ không vận vội đáp :

- Trí Thanh đạo trưởng sao cứ nóng nảy như thế?

Nàng trách mắng một cách không cung kính chút nào.

Trí Thanh đạo trưởng thấy vậy ngẩn người ra giấy lát rồi lớn tiếng hỏi lại :

- Sao cô nương lại nói như thế?

Minh Châu vẫn chưa nguôi cơn giận :

- Tôi bảo đạo trưởng quá nóng nảy chả lẽ không đúng hay sao?

Lão đạo sĩ mặt đỏ bừng, vì ông ta thân là Chương môn của phái Võ Đang, người trong võ lâm ai mà chả kính trọng, nay Minh Châu ăn nói như thế có khác gì là dạy bảo ông ta không?

Vì vậy ông ta không còn vị nể gì nữa vội đáp :

- Bản đạo chưa hề bị ai ép buộc như thế này bao giờ, cô nương cũng hơi ngang tàng một chút.

- Sao đạo trưởng lại bảo tôi là ngang tàng?

- Thế sao cô nương không thi hành lời hứa đi?

- Lời hứa nào?

- Vừa rồi cô nương chẳng nói sau khi khoản đãi bản đạo với Tuệ Quả đại sư xong, rồi trả Chân kinh và Kiếm phổ cho chúng tôi, bây giờ chúng tôi đã thường thức xong tiếng đàn của cô nương rồi và cũng được cô nương khoản đãi rồi, sao vẫn không thấy cô nương trả lại cho chúng tôi như thế?

Ngờ đâu Minh Châu nghe thấy Trí Thanh đạo trưởng nói xong không tức giận, trái lại còn cười mà quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Hà hà, Âu Dương thiếu hiệp có nghe thấy người Chương môn của phái Võ Đang nói không, ông ta bảo đã nhận sự khoản đãi của Liễu Âm Hoa Minh trang chúng ta rồi đấy. Hi, hi!

Lời nói của nàng trào lộng hết sức và còn tỏ vẻ đắc chí nữa, cười xong nàng lại nói tiếp :

- Hồi tôi học đàn phần vì lười biếng và lại đàn độn chỉ học truyền khẩu chứ không chịu luyện tập các cách căn bản như người khác, cho nên khi gặp danh thủ là cái dốt của mình lộ ra ngay.

Trước mặt hai người Chương môn của hai đại môn phái mà Minh Châu cứ nói chuyện âm nhạc với Âu Dương Siêu hoài đủ thấy nàng không coi hai người kia vào đâu hết.

Trí Thanh đạo trưởng tức đến suýt vỡ bụng và cả Tuệ Quả đại sư cũng tỏ vẻ không vui, nhưng ông ta vẫn dịu dàng hỏi :

- Cô nương, sao cô nương không giải quyết ngay việc Chân kinh với Kiếm phổ đi?

Âu Dương Siêu thấy hai Đại chương môn chịu lép vế như thế cũng ái ngại vô cùng nên chàng xen lời nói :

- Tổng cô nương...

Chàng chưa kịp nói thì Minh Châu đã xua tay không cho chàng nói tiếp, rồi nàng quay lại hỏi Trí Thanh đạo trưởng rằng :

- Vừa rồi tôi đã nói những gì?

Trí Thanh đạo trưởng hậm hực đáp :

- Sao cô nương chóng quên thế?

- Có lẽ xin đạo trưởng nhắc nhở hộ tôi một tiếng xem tôi có nhớ ra không?

- Hồi nãy cô nương nói khoản đãi bản đạo hai người xong, sẽ trao trả Kiếm phổ và Chân kinh cho chúng tôi.

-Ồ khoản đãi ư?

- Phải, vừa rồi cô nương đã dùng tiếng đàn khoản đãi chúng tôi như vậy thật là hiếm có bản đạo không bao giờ quên được.

- Đạo trưởng cứ quá khen đấy thôi, nhưng không biết đạo trưởng có biết rõ chữ khoản đãi của tôi đó không riêng gì tiếng đàn mà thôi đâu.

Trí Thanh đạo trưởng với Tuệ Quả đại sư nghe thấy nàng nói thế rung mình đến thoát một cái, nhất là Tuệ Quả đại sư thấy Vũ Hóa chưa lành mạnh hẳn nên ông ta lo âu vô cùng vội xen lời hỏi :

- Vậy câu khoản đãi cô nương còn có những thế võ gì cao siêu nữa?

Trí Thanh đạo trưởng cũng tỏ vẻ không yên mà xen lời hỏi tiếp :

- Phải đấy, cô nương còn tuyệt học gì thế?

Minh Châu tủm tỉm cười má lúm đồng, liền thùng thảng đáp :

- Hai vị Chương môn cùng Vũ Hóa cao tăng ở xa tới vừa rồi nửa mảnh đàn đó chưa thể nói là đã cung kính tiếp đón hai vị vì vậy còn phải sửa soạn thêm ba chén rượu nhạt, mời ba vị cùng say rượu với chúng tôi chắc việc này ba vị không từ chối chứ?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng không hiểu câu rượu nhạt của Minh Châu có phải là rượu thật hay môn võ công gì nên hai người không dám nhận lời ngay mà chỉ nhìn nhau.

Âu Dương Siêu nhanh nhẩu vội xen lời nói :

- Dùng rượu khoản đãi khách đó là việc rất thường, hai vị tiền bối không nên từ chối làm chi.

Minh Châu nghe nói mỉm cười và nói tiếp :

- Phải đấy tuy không có thức ăn nhưng rượu suông cũng gọi là thành tâm, mời hai vị Chương môn đợi chờ giây lát.

Nói xong, nàng vội đi mấy bước ra ngoài giá trúc lấy ba cái hũ rượu hình như hồ lô cao chừng bảy tám tấc và chín cái chén pha lê trong suốt. Ba cái bình rượu hồ lô ấy một cái màu vàng khè và có lấm chấm đen, một cái xanh biếc như màu phi thủy trông rất đáng yêu cái thứ ba đỏ như mã não.

Minh Châu đưa chín cái chén bằng pha lê trong suốt ra làm thành ba hàng rồi mở nắp bầu rượu. Nắp bầu vừa mở lên đã có một mùi thơm xông lên mũi các người như lan như xạ mãi mãi không dứt.

Lúc ấy mọi người đều chăm chú nhìn vào Minh Châu, nàng rất ung dung rót rượu ở hồ lô vàng và có lăm chầm đen rót rượu vàng ra ba chén ở trên hàng thứ nhất, mở hồ lô xanh rót ba chén rượu xanh vào hàng chén thứ hai sau cùng rót rượu đỏ ở trong hồ lô đỏ vào ba chén ở hàng cuối cùng, chén nào nàng cũng chỉ rót lưng chừng chén thôi.

Rót xong chín chén rượu đỏ Minh Châu lại ung dung đầy nắp ba hũ rượu lại và đem ra treo trên giá trúc rồi nàng từ từ nói :

- Chón son đã này không có gì để tiếp khách gọi là mấy chén rượu nhặt xin mời hai vị Chương môn với Vũ hòa thượng. Nhìn ba vị uống cạn xong Minh Châu này thế nào cũng theo đúng lời nói mà hành sứ trao trả Chân kinh với Kiếm phổ cho quý phái, mời ba vị xơi đi.

Nói xong nàng gợn tay ra mời về làm như diện chủ nhân đứng tiền khách vậy.

Âu Dương Siêu thấy thế vội xúi giục ba người rằng :

- Hai vị tiền bối cần phải khách khứa đôi bên vì việc hai vật báu ấy thế nào cũng có chút thù hận, dù hai vị Chương môn đại lượng đến đâu nhưng các đệ tử không thể nào rộng lượng được như hai vị và họ sẽ gây thù với Nhất Thống giáo, vậy tôi mong mượn ba ly rượu này để rửa sạch câu chuyện đã qua kia và đôi bên xử hòa với nhau.

Tuệ Quả đại sư cười một tiếng nhìn vào chín cái chén rượu hồi lâu rồi cau mày lại hình như đang nghĩ về một việc gì mà nghĩ không ra vậy.

Còn Trí Thanh đạo trưởng thì vẻ mặt ngờ ngác vẫn còn nghi ngờ.

Âu Dương Siêu thấy vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Vi oai danh của Nhất Thống giáo và Minh Châu lại là người kỳ lạ như thế không khi nào những chén rượu này lại là rượu độc được?”

Nghĩ đoạn chàng đưa mắt ra hiệu cho Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng rồi mỉm cười hỏi Minh Châu :

- Tổng cô nương rượu đã thơm ngon lại đựng trong những chén quý như thế này ắt phải là một thứ rượu rất quý, vậy cô nương có thể cho biết lai lịch của ba thứ rượu này để cho tại hạ được rộng kiến thức hơn, cô nương nghĩ sao?

Tuy lời nói của chàng rất khéo léo nhưng cũng đủ biết là chàng đã đại diện Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng để hỏi rõ lai lịch của ba thứ đó trước rồi mới dám uống sau.

Minh Châu sao lại không hiểu ý nghĩa lời nói đó nên nàng gật đầu mỉm cười đáp :

- Không ngờ Âu Dương Siêu thiếu hiệp là người chu đáo đến thế và còn ăn nói lưu loát như vậy.

Âu Dương Siêu thấy nàng nói đúng tâm sự của mình mặt đỏ bừng ngượng nghịu đáp :

- Tại hạ cận thị ngu xuẩn không biết ăn nói gì và xin cô nương đừng có chê cười.

Thấy chàng nhạo báng như thế Minh Châu cũng ngượng đỏ mặt vội đỡ lời :

- Thiếu hiệp khiêm tốn quá.

Lệ Châu bỗng xen lời nói :

- Hiền muội, thiếu hiệp đã hỏi thì cứ nói cho thiếu hiệp biết đi.

Âu Dương Siêu xen lời ngay :

- Vâng xin cô nương chỉ giáo cho đi.

Minh Châu ồ ạt ới tới trước bàn chỉ vào chén rượu vàng để ở hàng thứ nhất và nói :

- Thứ rượu vàng này tên là Khô Trúc Lộ lấy những gốc cây trúc khô đem về ép lấy nước rồi mới ngâm, rượu này có thể tăng tiến công lực thiên định cơ sở.

Âu Dương Siêu nghe nói lắc lư đầu luôn mấy cái và dạ luôn mồm.

Minh Châu lại chỉ chén thứ hai và nói tiếp :

- Rượu này tên là Tiên Đài Cháp chế bằng những thứ rêu tươi có thể hoạt huyết tích khí cải lão hoàn đồng.

Âu Dương Siêu lại gật đầu và tặc lưỡi luôn luôn.

Minh Châu lại kể tiếp :

- Còn rượu đỏ này tên là Thạch Linh Huyết thứ rượu này hiếm có lắm phải đào xuống tận dưới đất sâu lấy những cây lá hình măng ra luyện thành, uống xong nếu trong người có thương thì lành ngay, có độc thì khử độc nếu trong người không có bị thương và cũng không có chất độc uống nó sẽ khỏe mạnh và thọ thêm, có thể nói là vua rượu, người đời ít ai được uống nó. Các vị cứ yên tâm đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thuần Dương đã mất

Minh Châu kể xong mặt vẫn thản nhiên dù hay lời nói của nàng không chua ngoa chút nào.

Âu Dương Siêu liền lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Cho nên việc gì cũng vậy, tai hại nhất là chữ nghi xen vào, thì ra những rượu mà Tổng cô nương rót ra đều là quỳnh hương ở trên Dao Trì hay là những cam lộ hiếm có người thường ít khi mấy ai đã uống được thứ rượu này. Nhưng vì có chữ nghi xen vào nên ba vị đã phụ lòng hảo ý của Tổng cô nương mà định bỏ lỡ dịp may kết giao hảo nhưng bây giờ ba vị uống cạn luôn ba ly rượu này cũng chưa muộn mà ba vị chân chừ làm chi.

Tuệ Quả đại sư ngấm nghĩ giây lát rồi từ từ đáp :

- A Di Đà Phật, lão tăng là người đi tu xưa nay chưa hề uống một giọt rượu nào hết chẳng lẽ bây giờ lại phá giới hay sao, mong hiền huynh muội miễn thứ cho, thịnh tình này bản tăng chỉ có tâm lãnh thôi.

Nói xong ông ta lui về phía sau một bước về mặt nghiêm nghị, đôi lông mày cau lại rõ ràng ông ta vẫn còn nghi ngờ ba chén rượu đó.

Trí Thanh đạo trưởng thấy Tuệ Quả đại sư không dám uống thì mình đâu dám liều lĩnh đến nên ông ta nghĩ thầm :

- “Đằng nào đêm nay số mạng của hai phái như nhau, Kim Cương chân kinh với Quy Vân kiếm phổ có thể giải quyết được thì cũng giải quyết một lúc bằng không có bên nào chịu để yên hết.”

Nghĩ đoạn ông ta tiến tới cạnh Tuệ Quả đại sư và xen lời nói :

- Đại sư nói rất đúng, chúng tôi là người tu hành xưa nay không hề uống một giọt rượu nào chúng tôi xin phụ tấm lòng tốt của Tổng cô nương.

Minh Châu lộ vẻ khinh thị mỉm cười đáp :

- Ba vị giới rượu cũng không sao vì ba thứ này có phải là rượu đầu sỏ dĩ tôi gọi nó là rượu là bắt chước câu thơ của cổ nhân: “Hàng dạ khách lại trà đương tửu” đấy thôi. Ba vị khỏi câu nệ chữ tửu mà thoải thoát hoài.

Nói xong nàng quay mặt đi càng tỏ vẻ khinh thị ba người thêm.

Lúc ấy vết thương trong người chưa khỏi hẳn mặt vẫn còn tiêu tụy đáng lẽ không nên lên tiếng vội nhưng Vũ Hóa Thượng Nhân thấy hai vị Chương môn chân chủ như vậy liền đánh liều lớn tiếng nói :

- Đừng có nói mịa nói mai như thế nữa, dù uống rượu này là Ngũ Bộ Truy Hồn hay Thất Bộ Đoạn Trường tửu bản tăng cũng không coi nó vào đâu hết.

Nói xong, ông ta lớn bước đi tới trước bàn.

Lúc ấy Âu Dương Siêu không dám cam đoan ba thứ rượu đó có độc hay không độc nếu bảo là không độc sao bỗng dưng Minh Châu đem nó ra để đãi khách làm chi. Nếu bảo nó có độc với danh dự của Nhất Thống giáo, với thần sắc của Minh Châu bình tĩnh như vậy không khi nào họ đi vào con đường mờ ám bất trí ấy sau này đồn vào giang hồ sẽ bị người ta chê cười ngay. Bây giờ chàng lại thấy Vũ Hóa Thượng Nhân ra mặt quát bảo, không dám tự liệu ngăn cản mà chỉ bụng bảo dạ rằng :

- “Nếu trong rượu này có chất độc, mà Vũ Hóa Thượng Nhân bị nội thương mới khỏi, nếu uống vào thì thế nào cũng bị nhiễm độc chóng hơn ai hết. Lúc ấy thử xem anh em Sĩ Long xử trí ra sao? Nếu quả đúng như lời nói của Minh Châu, bên trong không có chất kỳ độc quái dị gì cả, như vậy có phải là câu chuyện sẽ dần xếp một cách ổn thỏa không?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì Vũ Hóa Thượng Nhân đã đi tới cạnh bàn, cầm chén rượu Khô Trúc Lộ lên, nâng chén mời Minh Châu và lớn tiếng hỏi :

- Nếu tôi uống xong ba thứ rượu kỳ lạ chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ này, thì cô nương thế nào cũng trao trả Kim Cương chân kinh, vật báu trấn chùa, cho chúng tôi chứ?

Không ngờ Minh Châu lại làm thinh, không thèm nhìn thẳng vào mặt lão hòa thượng, trái lại còn nhìn đi nơi khác và nói với Nhất Thống giáo chủ Tổng Sĩ

Long rằng :

- Đại ca, canh tư đã qua, trời sắp sáng đến nơi, tại sao không thấy động tĩnh gì hết?

Không ngờ đêm nay Liễu Âm Hoa Minh trang lại yên tĩnh đến như vậy.

Sĩ Long đang vận công điều khí, vì vậy mà không trả lời.

Hình như y đang chuẩn bị dưỡng hơi lấy sức để đối phó một trận đại chiến vậy nên y nghe thấy Minh Châu hỏi chỉ hơi mở mắt ra, rồi thản nhiên đáp :

- Ngu huynh chắc không khi nào lại có tình trạng kỳ lạ như thế đâu.

Minh Châu ngó đầu ra nhìn sắc trời ở bên ngoài, rồi thủng thẳng nói tiếp :

- Hoàn cảnh yên tĩnh như thế này, chưa biết chừng đó là triệu chứng sắp có mưa bão lớn, hay là lúc này đã có rất nhiều vị cao thủ của võ lâm đã tới cả ở trong rừng trúc, và đang nóng lòng đợi chờ chúng ta cũng chưa biết chừng?

Ba anh em chuyện trò với nhau, mỗi người một câu, như nói chuyện gia đình với nhau vậy, và không coi có ai vào đâu hết, khiến Vũ Hóa Thượng Nhân tức đến nổi lồng ngực ra được, liền đặt mạnh chén rượu xuống, định nổi khùng.

Tuệ Quả đại sư đứng cạnh đó thấy thái độ của anh em Sĩ Long, đoán chắc mấy chén rượu đó thế nào cũng có lai lịch gì, nhưng người mà anh em họ định đối phó không phải là Vũ Hóa Thượng Nhân. Vì vậy, ông ta vội tiến lên mấy bước, đưa mắt ra hiệu cho sư đệ mình rồi nói :

- Vũ Hóa, hà tất sư đệ phải nóng lòng sốt ruột như thế? Hiền huynh muội của Tống giáo chủ thế nào cũng có sự xếp đặt đâu vào đấy rồi. Ngu huynh không uống rượu, chẳng lẽ hiền đệ cũng là người trong cửa phật lại định phá lệ hay sao?

Nói xong, ông ta còn sợ Vũ Hóa Thượng Nhân không hiểu rõ liền giơ tay ra kéo cánh tay người sư đệ một cái.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội chìa hai tay ra, nói với Minh Châu rằng :

- Tống cô nương, hà tất phải...

Chàng nói chưa dứt, Minh Châu đã quay người lại đỡ lời :

- Tại sao thiếu hiệp lại cứ đương đầu hộ người như thế làm chi? Chân kinh với Kiếm phổ có hên can gì tới thiếu hiệp đâu, mà thiếu hiệp cứ xen tay vào hoài? Thật là hoang đế không lo, mà thái giám cứ lo thay.

Lệ Châu cười nhạt, xen lời nói :

- Thị phi chi vị đa khai khẩu, phiền não giai nhân cường xuất đầu. Chẳng hay thiếu hiệp có hiểu nghĩa hai câu ấy không?

Có bao giờ Âu Dương Siêu bị người khác chế giễu như thế đâu. Chàng định nổi khùng, nhưng lại sợ làm hỏng hết việc lớn của người, mà cũng là của mình nữa, nên chàng cố nén lửa giận, gượng cười đáp :

- Lời nói của nhị vị cô nương tuy rất phải nhưng người trong võ lâm vẫn thường hay can thiệp vào việc giang hồ. Nhờ vậy mà có nhiều chuyện người ngoài chỉ xen lời nói một câu thôi là việc lớn hóa thành việc nhỏ, việc nhỏ hóa thành không. Cổ nhân đã dạy: oan gia nên cời, không nên thất.

Minh Châu nghe nói, đảo ngược đôi ngời một vòng, rồi đáp :

- Thế ra thiếu hiệp vẫn muốn làm người hòa giải ấy? Nhưng lát nữa, đến việc của thiếu hiệp thì ai sẽ là người hòa giải hộ?

Lệ Châu càng không chịu lép vế, liền nói tiếp :

- Nếu thiếu hiệp muốn làm người hòa giải hộ người ta thì hãy uống hộ cả chén rượu đó đi. Như vậy mới thật là người hoàn toàn tốt bụng chứ?

Âu Dương Siêu không tiện giờ mặt ra tay đấu với chị em Lệ Châu, nhưng thấy nàng nói như thế chàng mới chịu nhịn sao nổi. Chàng tức giận quá hóa cười, ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi, rồi tiến lên nửa bước, giơ tay ra cầm lấy chén rượu Khô Trúc Lộ của Vũ Hóa Thượng Nhân vừa cầm mà uống cạn luôn, rồi đặt chén rượu xuống bàn, lớn tiếng nói tiếp :

- Cô nương nói rất phải. Tôi xin uống cạn hết chén rượu này hộ cho ba người.

Chàng vừa nói vừa giơ tay ra cầm lấy chén rượu thứ hai là Tiên Đài Cháp. Minh Châu thấy vậy liền biến sắc mặt, quát lớn :

- Ai khiến thiếu hiệp uống? Có mau để chén xuống không?

Lúc ấy Âu Dương Siêu đang bực mình, nên bất chấp lời nói của Minh Châu, vẫn cầm chén rượu lên uống. Khi Minh Châu giơ tay ra ngăn cản thì chàng đã uống cạn chén rượu ấy rồi, và còn giơ ngược chén lên để tỏ rõ là mình đã uống cạn chén rượu này rồi, mồm thì ung dung nói tiếp :

- Cảm ơn Tổng cô nương nhé?

Chàng vừa nói xong, đang gơ tay ra cầm lấy chén rượu thứ ba là Thạch Tinh Huyết lên.

Minh Châu vội gơ tay ngăn cản, nhưng bị chàng gạt tay nàng sang bên.

- Để rượu xuống!

- Không thể uống được!

Sau hai tiếng quát tháo thán thốt ấy, ánh sáng nền ở trong phòng cũng bị lập lờ, và mọi người đã thấy một nho sĩ mặc áo nho sinh mặt trắng xuất hiện liền.

Minh Châu vừa quát bảo “Để rượu xuống”, đã nhanh tay cướp được chén Thạch Tinh Huyết của Âu Dương Siêu rồi.

Âu Dương Siêu đột nhiên nghe thấy hai tiếng thán thốt ấy liền ngăn người ra. Lúc ấy Sĩ Long nghiêm nét mặt lại, nói với Minh Châu rằng :

- Nhị muội, ngu huynh nói có sai đâu? Không thể bình tĩnh được. Vị này là Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu Bang chủ của Cùng Gia bang, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, oai trấn võ lâm đây...

Minh Châu tròn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt ung dung đáp :

- Cùng Gia bang được liệt vào những người có tên tuổi đấy.

Thư Kính Nghiêu không trả lời nàng, chỉ vội hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp có cảm thấy trong người khó chịu không?

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao Thư bang chủ lại hỏi mình như vậy liền đáp :

- Tôi... tôi không thấy sao cả!

Kính Nghiêu cau mày lại, hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp có biết Khô Trúc Lộ, tuy không phải là thuốc độc, nhưng chỉ uống một giọt vào trong người cũng thấy lợi hại như thế nào không?

- Không! Tôi không cảm thấy làm sao cả?

- Khô Trúc Lộ là tinh khí của rượu, lại có một cái tên nữa là một giọt Nhất Địch Thiên Niên Túy (một giọt say nghìn năm) đấy!

- Tiểu bối không thấy say sưa chút nào.

- Có lẽ chưa tới lúc say đấy thôi?

- Nếu vậy để tiểu bối vận công dồn nó ra khỏi người nhé?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn Minh Châu, ra điều không sợ gì rượu lợi hại của cô nương đâu, và một mặt chàng vận khí hành công.

Kính Nghiêu bỗng nghiêm nét mặt lại, vội nói tiếp :

- Thiếu hiệp không nên vận công như thế!

Âu Dương Siêu ngạc nhiên nói :

- Tại sao vậy?

Lúc ấy Tuệ Quả đại sư hầu như vỡ òa, vội tiến lên nửa bước và nói :

- Nếu Thư bang chủ không nhắc nhở, lão tăng cũng không nghĩ ra Khô Trúc Lộ nguyên là thứ rượu Nhất Địch Thiên Niên Túy, điều này không có gì là lạ hết, nhưng phải vận công đẩy ra khỏi người để không bị say sưa làm tổn thương đến nguyên khí chứ?

Kính Nghiêu xua tay đáp :

- Tuệ Quả đại sư chưa rõ điều này. Đại sư nên biết, Âu Dương Siêu thiếu hiệp võ công tuyệt thế, Khô Trúc Lộ không thể làm cho thiếu hiệp say nổi đâu, nhưng trong một tiếng đồng hồ mà thiếu hiệp lại uống cả Tiên Đài Cháp vào thì phiền phức lắm!

Thấy Kính Nghiêu tỏ vẻ lo âu, Âu Dương Siêu biết chuyện này không phải là tầm thường, nhưng chàng vẫn chưa biết nguyên nhân ra sao, ngơ ngác hỏi lại rằng :

- Thừa tiền bối tại sao lại phiền phức?

- Thiếu hiệp nên biết tính chất của Tiên Đài Chấp với Khô Trúc Lộ khác nhau. Một thứ là âm thấp kỳ hàn, một thứ là dương cương hỏa nhiệt, nếu cùng uống hai thứ một lúc, chân khí ở trong người sẽ bị phân liệt, hoặc nó kết tụ ở chân tay, có thể làm cho người ta thành tàn phế hoặc mất hết công lực, thậm chí nó có thể khiến cho cơ thể của người ta bị cứng đờ.

Người đó sẽ biến thành một lượng gỗ, không biết hy vọng ái lạc là gì hết.

Nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy, Âu Dương Siêu liền giật mình kinh hãi và tức giận khôn tả.

Trí Thanh đạo trưởng của phái Võ Đang bỗng lớn tiếng nói :

- Phải, Thư bang chủ nói rất đúng. Trong đạo thư của bốn môn cũng có ghi như vậy, gọi hai thứ rượu kỳ lạ này là Kim thân bất hoại Bích Ngọc Chấp.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, bụng bảo dạ rằng :

- “Mình sẽ biến thành tượng gỗ hay phỗng đá đến nơi. Như vậy mình chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa. Hà tất phải nể nang ai? Nhân lúc này, ta hóa giải mối hôn nhân của nhà họ Tống cho rảnh!”

Nghĩ đoạn, chàng liền đâm liều, chỉ tay vào mặt anh em họ Tống, giận dữ quát lớn :

- Anh em Tống Sĩ Long kia. Các người độc ác thật. Dám..

Ngờ đâu Kính Nghiêu không đợi chờ chàng quát xong, đã vội ôm lấy chàng mà ngăn cản :

- Thiếu hiệp không nên nổi giận như thế. Việc gì cũng có cách giải thoát được cả.

Nói tới đó ông ta mỉm cười, quay lại nói với Minh Châu tiếp :

- Tống cô nương, việc này thế nào cũng phải nhờ đến cô mới được. Cô với Âu Dương Siêu không có thù oán gì hết, bây giờ chỉ cần cô nương cho biết rõ ngày giờ bắt đầu ngâm thứ rượu Tiên Đài Chấp này thôi.

Minh Châu cười nhạt, đáp :

- Nghe tên tuổi của Bang chủ đã lâu, quả đánh bất hư truyền, có thể nói là một bác học đa tài, rộng kiến thức đấy.

Thấy lời lẽ và thái độ của Minh Châu làm bộ làm tịch như vậy Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, vội giơ song huyền lên và xen lời nói :

- Thừa tiền bối, những hạng người này chỉ nên dùng võ lực đối phó thôi, chứ nói nhiều cũng vô ích.

Chàng hung hăng như muốn ra tay tấn công ngay vậy. Kính Nghiêu vội xua tay đáp :

- Thiếu hiệp không nên lỗ mãng như thế.

Nói xong, ông ta lại vội van lơn Minh Châu rằng :

- Hai thời gian sai biệt quá lớn, cổ nhân có câu: sai một ly đi một dặm, xin cô nương đừng có nói bông nói đùa, mà nên thành thật cáo lão biết rõ đi.

Âu Dương Siêu không hiểu Kính Nghiêu nói như thế có ý nghĩa gì, và tại sao ông ta lại ngăn cản không cho mình nói, chắc bên trong thế nào cũng có sự bí ẩn gì đây? Nhưng nghe lời nói của lão Bang chủ của Cái bang với Minh Châu thì chàng lại không hiểu gì hết.

Trí Thanh đạo trưởng đứng cạnh khẽ xen lời nói :

- Âu Dương thiếu hiệp hãy để yên cho Thư bang chủ hỏi nàng ta trước, thiếu hiệp không nên xen lời phá bình vôi.

Âu Dương Siêu muốn biết rõ nội dung nên khẽ hỏi lại :

- Lão Chương môn có biết nguyên nhân câu chuyện ấy ra sao không?

Trí Thanh đạo trưởng làm ra vẻ rất huyền bí mà khẽ đáp :

- Tiên Đài Chấp này chỉ riêng có hai tiếng đồng hồ là có thể lấy được thôi.

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm, tròn tròn xoe đôi mắt lên hỏi tiếp :

- Hai tiếng đồng hồ nào? Thế là nghĩa lý gì?

- Tý và Ngọ.

- Như vậy có quan trọng gì cho lắm không?

- Nếu hái vào giờ Tý, thì tính chất của thứ nước ấy về âm, có thể dùng khí Cường Dương mà đánh tan nó được nhưng nếu hái nó vào giờ Ngọ, thì tính chất của nó lại Thuần Dương, trái ngược hẳn, phải dùng thủ pháp Âm Nhu mà khắc chế.

- Thứ nước này của nàng ta là hái vào giờ Tý hay giờ Ngọ thế hở đạo trưởng?

- Bản đạo không biết, cho nên Thụ bang chủ mới cần phải hỏi rõ ràng, xem thứ nước này lấy vào giờ nào, rồi mới định đoạt được cách cứu chữa sau.

Lúc ấy Minh Châu thùng thảng đáp :

- Thụ bang chủ hà tất phải lo âu hộ người ta như vậy làm chi?

Tuy Âu Dương Siêu rất bực mình lời nói của nàng, nhưng lúc này vì trót đã uống phải thứ nước kỳ độc rồi, đành phải nhún nhặn trong chốc lát vậy.

Kính Nghiêu lại tiếp :

- Tổng cô nương, người trong võ lâm chúng ta trọng nhất là hai chữ đạo nghĩa. Âu Dương thiếu hiệp dám uống Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Cháp như thế là chịu tội hộ người đây thôi, chứ thiếu hiệp có lỗi làm gì đâu?

- Ai bảo chàng ta tự phụ quá nổi.

- Dù cô nương muốn nghĩ như thế nào cũng được, nhưng cô nương nên nhớ gia đình của cô nương với gia đình của Âu Dương thiếu hiệp có sự liên quan với nhau rất thân mật, không thể nào vì...

- Xin lão Bang chủ đừng nhắc nhở đến chuyện đây đưa cội rễ ấy nữa.

Âu Dương Siêu nghe tới đây không sao chịu được, liền tiến lên quát lớn :

- Cô nương đã nói như vậy thì Âu Dương Siêu tôi còn gì hân hạnh bằng. Đừng nói là cái gì Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Cháp, dù hai chén đó là thứ thuốc độc rất mạnh đi chăng nữa, Âu Dương Siêu tôi cũng không bao giờ van xin cô lấy thuốc giải đâu. Họ Âu Dương này vẫn đủ tài giải được chất độc ấy, quý họ họ Âu Dương này còn sống một ngày nào ở trên đời cũng phải trở lại đây thỉnh giáo một lần nữa. Nếu tài ba của Âu dương mỗ còn hèn mọn và còn ngu dốt đần độn như bây giờ, mà có bị tội mạng cũng tự cho là tại số thôi, chứ không oán hận một ai hết.

Chàng hăng hái nói một thôi một hồi, quả thật không hổ thẹn là dòng dõi của một gia đình hào kiệt.

Minh Châu vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Sự hung hăng này là sự dũng mãnh của thất phu thôi chứ có nghĩa lý gì đâu.

Kính Nghiêu thấy Âu Dương Siêu cứ nằng nặc đòi đi ngay, ông ta lo âu khôn tả, vội chạy ra cửa phòng đứng ngăn cản, rồi cứ đưa mắt ra hiệu cho chàng và khẽ khuyên bảo rằng :

- Việc này có liên quan đến bổn thân của thiếu hiệp rất lớn. Nếu thiếu hiệp không nhẫn nại thì hỏng hết việc lớn. Vậy thiếu hiệp đã quên mất câu của thánh hiền vẫn dạy: Tiếu bất nhẫn tất loạn đại mưu hay sao?

Âu Dương Siêu vẫn hậm hực, lớn tiếng trả lời Bang chủ rằng :

- Đại trưởng phu đành chịu chết chứ không khuất phục.

Kính Nghiêu có ý muốn giảng hòa cho đôi bên, ông ta lại lớn tiếng kêu gọi :

- Tổng cô nương, Âu Dương Siêu thế huynh không tiện lên tiếng nói thì cô nương cứ việc nói trắng ra đi, để sau này chuyện của đôi bên dễ nói hơn.

Minh Châu lẳng lặng đi tới cạnh Âu Dương Siêu, với giọng châm biếm nói với chàng rằng :

- Âu Dương Siêu, đây là kết quả sự thiếu hiệp hay tự phụ, cứ đứng ra đương đầu những việc của người đây. Thiếu hiệp có biết không?

Âu Dương Siêu không thèm ngó nhìn vào mặt nàng, vẫn hậm hực đáp :

- Tính nết của tôi, cha mẹ sinh ra là thế rồi. Tục ngữ có câu: Sơn nãi cái tính nan di.

Nghe thấy chàng nói như thế, mặt của Lê Châu liền lộ vẻ ai oán, rồi nàng quay lại nói với Kính Nghiêu tiếp :

- Thụ bang chủ coi đây. Trông bộ dạng bướng bỉnh như thế kia, dù tôi có nói ra cũng vô ích thôi.

Nghe giọng nói của nàng, Kính Nghiêu biết nàng có ý chịu giảng hòa rồi, nhưng ông ta lại sợ Âu Dương Siêu nổi khùng thì phiền lắm, nên vội đỡ lời ngay :

- Sao lại vô ích? Nếu Tiên Đài Cháp của cô nương cắt vào giờ Tý thì Âu Dương thiếu hiệp sẵn có thuận đương chân khí ở trong người, chỉ mười hai tiếng đồng hồ là cùng, sức thuốc của Tiên Đài Cháp sẽ bị tiêu hóa ngay.

Minh Châu nghe nói liền ngẩng mặt lên trời mà cười khanh khách hoài. Mọi người thấy thái độ của nàng như thế đều ngạc nhiên hết sức, vì một thiếu nữ có học không bao giờ dám cười như thế cả Âu Dương Siêu châu mày lên tỏ vẻ khinh thị, hỏi :

- Cô cười gì thế?

Minh Châu sầm nét mặt lại, hai má đỏ bừng, nghiêng răng mím môi đáp :

- Tôi cười Bang chủ Cung Gia bang đã ước lượng tài ba của thiếu hiệp quá cao siêu.

Mọi người thấy nàng nói như thế đều cho là nàng thái quá.

Kính Nghiêu vội xen lời :

- Tổng cô nương, không phải là có Âu Dương thiếu hiệp ở đây mà lão tăng bốc đầu. Sự thật thì tài ba hóa hầu của Âu Dương thiếu hiệp bây giờ...

Âu Dương Siêu vội xen lời nói :

- Tuy công lực của tại hạ hãy còn non nớt và hèn kém thật, nhưng tự tin vẫn dư sức...

Không ngờ Minh Châu nghe thấy chàng nói như thế lại lớn tiếng cười thêm, rồi nàng đi mấy bước bỗng quay trở lại, đổi sắc mặt, lớn tiếng giận dữ quát hỏi :

- Âu Dương Siêu. Người đã quên Ngân Y Ngọc Nữ Giang Mẫn rồi hay sao?

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế như sét đánh ngang tai, mặt liền biến sắc, hai má đỏ bừng.

Kính Nghiêu cũng ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng nguyên dương đã bài tiết, người của chàng không còn là thuần dương và cũng không còn đồng trinh nữa, điểm này kỳ lạ lắm, muốn miễn cưỡng cũng không được, muốn vẫn hồi cũng không nổi. Không nói gì người trong võ lâm, ngay như người thường chúng ta đây, hề người nào đã bị phá trinh rồi là hơi thở của người đó đã không còn được kín như trước nữa.

Minh Châu nét mặt lại nghiêm nghị và nói tiếp :

- Nếu thứ Tiên Đài Cháp ấy hái và luyện vào giờ Tý, chưa chắc thiếu hiệp đã có cách hóa giải được, còn nếu hái vào giờ Ngọ thì thiếu hiệp càng không có cách hòa giải thêm, cho nên tôi bảo thiếu hiệp định mạng cái khổ vào người là thế.

Lúc ấy tâm tình của Âu Dương Siêu nặng chình chịch, không phải là chàng lo âu về sự sống chết tồn vong của mình, mà chỉ cảm thấy mình mang nhiều nghiệp chướng quá, thật hổ thẹn với những người đã quan tâm đến mình như thế.

Kính Nghiêu khề thờ dài một tiếng, về mặt ngưng ngệu nói tiếp :

- Cô nương cứ cho biết trước đề chúng tôi bàn tính xem có cách gì cứu chữa cho thiếu hiệp được không?

Minh Châu đáp :

- Phen này Thư bang chủ có lòng tốt như vậy chỉ uống công thôi Dù vị đại hiệp sĩ này có biết Tiên Đài Cháp ấy lấy vào giờ Ngọ đi chăng nữa, thử hỏi chàng ta đi kiếm đâu ra công lực thuần âm ra để hóa giải cho nên...

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời giây lát như có vẻ ngưng ngệu, rồi mới nói tiếp :

- Có lẽ lúc ấy chàng ta lại đi kiếm Ngân Y Ngọc Nữ Giang Mẫn chứ không sai?

Lúc này Âu Dương Siêu hổ thẹn đến nỗi chỉ muốn đất nứt ra một cái khe để chui vào cho đỡ mặt sĩ diện với mọi người.

Chàng lại nghe thấy Minh Châu châm biếm như vậy, liền định đẩy Kính Nghiêu sang bên để rút lui, và nói :

- Tiền bối tránh ra. Tôi đành chết chứ không chịu nhờ vả đến con nhãi này.

Minh Châu nghe thấy chàng nói như thế liền quát lên :

- Có chí khí thì uống nốt chén Thạch Tinh Huyết thứ ba đây. Như vậy cô nương sẽ kính phục người liền.

- Uống thì uống chứ sợ gì!

Minh Châu cũng sầm nét mặt lại, nói tiếp :

- Thế thì uống đi!

Âu Dương Siêu liền tiến tới trước bàn, giơ tay ra chụp lấy chén Thạch Tinh Huyết.

Nói thì chậm, lúc đó không thể tưởng tượng được, bỗng có một tiếng rú rất bén vọt tới.

Tiếng hú chưa dứt, bên ngoài đã có một cái bóng đen lướt qua dưới nách của Kính Nghiêu nhanh như gió và đã tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu liền. Vừa vào tới nơi, người đấy đã lên tiếng nói :

- Hãy khoan! Tất cả những thứ gì có thể uống được, phải để cho Từ Quái này uống trước đã.

Mọi người đều ngạc nhiên hết sức, vì thấy người đó kêu rú lên một cách quá đột ngột.

Âu Dương Siêu hơi ngẩn người ra một chút thì chàng đã chụp hực chén Thạch Tinh Huyết ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Liệt tửu độc sát

Lúc ấy mọi người mới thấy rõ người vừa phi thân vào cướp chén Thạch Tinh Huyết đó là một ông già gầy gò bé nhỏ, cao chừng ba thước thôi, mặt rất xấu xí, mũi lại đỏ hồng.

Minh Châu vội tiến lên quát hỏi :

- Người là ai mà dám tự tiện xông vào trong Biện Hương Tiểu Trúc này như thế?

Kính Nghiêu nhìn kỹ mặt người đó rồi hớn hở vô cùng, hình như ông ta rất hoan nghênh ông già nọ vậy, nên ông ta không đợi chờ ông già nọ trả lời Minh Châu, đã lên tiếng đỡ lời trước :

- Từ Quái đến thật đúng lúc. Sao lại có sự may mắn đến thế?

Hình như ông già đó không quen biết Kính Nghiêu, hay là không có cảm tình với ông ta thì phải, nên nghe thấy lão Bang chủ nói xong, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nhún vai một cái, chứ không trả lời.

Kính Nghiêu thấy thế không tức giận chút nào, liền quay lại nói với Minh Châu tiếp :

- Tổng cô nương, vị này là Liệt Tửu Độc Sát Bào Khánh Dư, người trong nhóm Thế Ngoại ngũ sát đấy. Tiếng tăm của ông ta trước kia lừng lẫy lắm.

Thấy Kính Nghiêu tăng bốc như vậy, Khánh Dư có vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng đắc chí hết sức và lớn tiếng nói :

- Chắc các ngươi đã nghe tên tuổi của lão phu rồi phải không?

Nói xong, y giơ tay nâng chén Thạch Tinh Huyết lên, thái độ rất kiêu ngạo và nói :

- Thạch Tinh Huyết là một vật rất hiếm có, tuy không phải là một thứ rượu tốt nhất trong loài rượu, nhưng cũng phải nói là một thứ rượu quý báu. Lão phu đã uống qua hơn ba vạn thứ rượu rồi. Theo sự nhận xét của lão phu, thì Thạch Tinh Huyết này chỉ có thể liệt vào hạng ba thôi, lão phu không khách sáo nữa.

Nói xong, y uống cạn luôn chén Thạch Tinh Huyết ấy, rồi dùng lưới quét quanh môi một lượt, và mặt vẫn còn tỏ vẻ thèm thuồng, đưa mắt nhìn vào sáu chén rượu kia.

Minh Châu thấy ông già ấy ăn nói vô duyên, mặt lại xấu xí đáng ghét và không coi ai ra gì cả, nên nàng trợn ngược lông mày lên, giận dữ nói :

- Thế Ngoại ngũ sát chỉ là những tay cao thủ thường trong võ lâm thôi, chứ có nghĩa lý gì đâu mà dám vào trong Biện Hương Tiểu Trúc này quấy nhiễu. Thật không biết tự lượng sức chút nào cả.

Khánh Dư vẫn lăm le nhìn vào sáu chén rượu để ở trên bàn mồm thì cất giọng rất đĩnh tai, nói :

- Tiểu trúc với đại trúc gì, lão phu không biết, chỉ biết người của các người mời lão phu vào. Hơn nữa, họ Bào này đã có tiếng là người thấy mùi rượu thơm là xuống ngựa liền, hề có rượu không mời cũng tới, xưa nay lão phu không biết khách sáo là cái gì cả.

Nói xong, y lại bước lên, đang định cầm mấy chén rượu ở trên bàn. Đột nhiên có tiếng nói nổi lên :

- Ôi chà? Thật là không phải cao gia nên không chạm trán nhau có khác.

Thì ra Thư Kính Nghiêu vẫn đứng ở chỗ trước cửa, bỗng thất thanh la lớn như vậy. Mọi người thấy ông ta nói một cách băng quơ như thế đều ngạc nhiên hết sức.

Âu Dương Siêu đứng cạnh Kính Nghiêu cúi đầu khẽ hỏi :

- Việc gì thế hở lão tiền bối.

Kính Nghiêu làm ra vẻ bất thần bí, khẽ đáp :

- Lão bỗng nghĩ tới việc này.

- Việc gì mà khiến lão tiền bối phải thất kinh như thế?

- Há?

Kính Nghiêu chỉ thờ dài một tiếng thôi chứ không nói rõ nguyên nhân, ông ta làm ra vẻ câu chuyện ấy bí mật lắm không thể nói cho người ngoài biết được.

Âu Dương Siêu lại thúc giục :

- Tiền bối nói đi!

Kính Nghiêu có vẻ ân hận đáp :

- Đáng lý lúc này bây giờ chưa phải lúc nên nói. Há? Sao lại có sự may mắn đến như thế?

Âu Dương Siêu thấy lão Bang chủ nói như vậy lại càng nóng lòng sốt ruột muốn biết rõ thêm vội hỏi tiếp :

- Chuyện gì thế? Lão tiền bối nói đi.

- Nếu vừa rồi thiếu hiệp không uống hai chén rượu ấy thì lão phu đã cho thiếu hiệp hay rồi.

- Tại sao tiểu bối uống hai chén rượu ấy rồi, lão tiền bối lại không nói cho hay nữa?

- Vì... vì...

- Vì cái gì kia chứ, hở lão tiền bối?

- Vì lúc này thiếu hiệp không thể ra tay đấu với người, hoặc làm những gì phải dùng quá sức nữa.

- Chả lẽ câu chuyện này lão tiền bối kể cho tiểu bối nghe hay sao, tiểu bối thế nào cũng phải ra tay đánh nhau với người ta.

- Lẽ dĩ nhiên rồi?

- Tiền bối đừng có úp úp mở mở mãi như thế nữa. Mau nói cho tiểu bối hay đi.

Kính Nghiêu thờ dài một tiếng, u ám nói tiếp :

- Nếu không nói lại bỏ mất cơ hội nghìn năm một thuở này. Như vậy lão phu rất có lỗi với bạn già thật khó xử quá.

- Lão tiền bối nói đi. Tiểu bối đang nóng lòng đến chết đi được rồi đấy.

Kính Nghiêu thấy đã tới lúc nên nói rồi, nhưng ông ta vẫn làm ra bộ nửa muốn nói, nửa không, ấp úng mãi mới lên tiếng nói được :

- Nói thật cho thiếu hiệp biết, tên ma men này rất có liên can đến cái chết của Thần Kiếm Trần Bát Hoang lệnh tôn năm xưa.

Nghe thấy Kính Nghiêu nói như thế, Âu Dương Siêu nổi giận ngay, mặt lộ hung quang, liền quát hỏi tiếp :

- Có thật không, hở lão tiền bối?

- Việc này rất quan trọng, khi nào lão dám nói đùa.

Lúc ấy Khánh Dư đang đấu khẩu với Minh Châu, không ai chịu lép vế ai.

Âu Dương Siêu đưa mắt lờm y một cái, rồi nói với Kính Nghiêu tiếp :

- Sao vừa rồi lão tiền bối không nói cho tiểu bối biết ngay?
- Vì thiếu hiệp đã uống phải thứ rượu độc, chỉ sợ thiếu hiệp nổi giận ra tay đấu với ý, chất độc bộc phát rồi sẽ bị di hận suốt đời.

Thấy Kính Nghiêu nói như thế, Âu Dương Siêu càng nóng lòng sốt ruột thêm, bụng bảo dạ rằng :

- “Nhân lúc chất độc chưa bộc phát này, trước khi chết, ta còn trả thù được cho cha, như vậy khi xuống dưới chín suối cũng không hổ thẹn lắm.”

Nghĩ đoạn, chàng lướt tới cạnh Khánh Dư, khẽ vịn vai đôi phượng một cái, rồi trầm giọng nói :

- Bạn họ Bào ra đây. Mỗ có chuyện này muốn hỏi bạn.

Khánh Dư sắc mặt rượu, đang thao thao bất tuyệt nói, bỗng thấy có người vịn vai mình liền giật mình kinh hãi, vội xoay người định rút lui. Ngờ đâu Âu Dương Siêu đã biết trước thế nào y cũng đảo đầu, nên dùng hai ngón tay bóp chặt lấy vai của y, và cười nhạt nói tiếp :

- Bạn hãy đứng yên và trả lời những câu hỏi của mỗ đã.

Liệt Tửu Độc Sát thấy mình bị người kìm chế hết sức, nhưng y là một tên xảo trá có tiếng trong số bọn ma đạo, nên mặt y vẫn thản nhiên, làm ra vẻ không sợ, rồi giọng đồng dục hỏi :

- Bạn trẻ muốn hỏi gì thì cứ lên tiếng hỏi đi.
- Mỗ muốn hỏi bạn câu này. Chẳng hay bạn có biết Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương đại hiệp không?

Khánh Dư cau đôi lông mày bạc hình ba góc lên và ngơ ngác đáp :

- Có, có!
- Bạn chơi với ông ta có thân không?
- Hừ? Y tự nhận là nhân sĩ chính phái, coi năm anh em lão là bàng môn tà đạo. Có thể nói anh em lão với y là nước với lửa, dung hòa với nhau sao được.
- Ô! Vì thế mà bạn mới giết chết ông ta phải không?
- Vấn đề này...

Âu Dương Siêu bảo Khánh Dư giết cha mình, những người có mặt tại đó, chỉ có một mình Kính Nghiêu là cười thầm vì biết rõ y bị oan uống thôi còn những người khác thì không hay biết gì hết.

Sự thật, Khánh Dư có biết đâu Âu Dương Siêu là con của Âu Dương Đôn, và hỏi han mình một cách hồ đồ, nên chỉ nhận thấy thiếu niên này có hành động rất ly kỳ, và hỏi mình những câu rất hàm hồ thôi. Mặc khác, biết Âu Dương Đôn đã chết rồi, nhân dịp này mình nói khoác một chút để dọa nạt các người chơi cũng không sao. Nhưng y có biết đâu y lại mang họa vào thân, chỉ bởi vì tính nói khoác ấy.

Nghĩ như vậy, nói tiếp :

- Năm xưa, người ta đồn Âu Dương Đôn đã bị cao thủ của bảy đại môn phái giết, nhưng sự thật, nếu không có Bào Khánh Dư này, các tay cao thủ ấy tuy nhiều nhưng cũng khó mà hại nổi Âu Dương Đôn.

Khánh Dư tưởng mình nói như thế là rất tròn trĩnh, dù người của bảy đại môn phái có nghe thấy cũng không thể bảo là y nói khoác được.

Âu Dương Siêu nghe xong liền quát lớn :

- Thế thì đúng rồi? Người thử quay đầu lại xem ta là ai?

Chàng vừa nói vừa đưa hai ngón tay dùng sức lôi một cái, người của Khánh Dư đã như con thò lò quay tít, và quay ngay trở lại mặt nhìn mặt với Âu Dương Siêu liền.

Bị Âu Dương Siêu quay mình như quay một đĩa tre, Khánh Dư hổ thẹn mặt đỏ bừng, liền giận dữ quát tháo :

- Người là ai? Sao lại dám vô lễ với những bậc tiền bối của võ lâm như thế này?
- Hừ! Người là cái thá gì! Thật không biết xấu hổ, tự nhận là võ lâm tiền bối.

- Nhỏ kia, ngươi muốn chết phải không? Hãy mau xưng tên họ, sư thừa và môn phái ra, để lão phu còn châm chước sự trừng giới ngươi.
- Hà! Hà! Lão già này, trước khi ra tay giết, ta hãy để cho ngươi biết rõ ta là ai trước, như vậy ngươi chết mới được minh bạch. Thiếu hiệp này là Âu Dương Siêu đây.
- Ủa, thế ra Âu Dương Đơn...
- Là tiên phụ!
- Còn ngươi?
- Ta là Âu Dương Siêu, con của ông ta! Thôi, đi theo ta ra ngoài cửa mà chịu chết?

Nói xong chàng giận dữ chỉ tay ra bên ngoài, trông rất rùng rợn.

Khánh Dư rất gian xảo, thấy đôi mắt của Âu Dương Siêu sáng như vậy, biết ngay là người có công lực rất thâm hậu, nên y hoảng sợ, vội đáp :

- Vừa rồi lão đã nói: Lệnh tôn đã bị cao thủ của bảy đại môn phái vây đánh, chứ có việc gì đến lão đâu? Lão có liên can vào việc ấy đâu?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm :

- Cảm ơn! Vừa rồi ngươi chả nói: nếu không có ngươi thì cao thủ của bảy đại môn phái không làm gì nổi cha ta là gì.
- Việc... việc này bạn nhỏ đã nghe lầm rồi!
- Hừ! Ta nghe lầm ư?
- Nếu không thì là lão đã nói lầm đấy!
- Nói lầm ư? Hừ! Tài ba lừa dối của ngươi chưa được cao minh. Việc quan trọng đến như thế mà lại bảo là nói lầm được hay sao?
- Quả thật cái chết của lệnh tôn không can gì đến lão.
- Tha hồ ngươi múa mép như thế nào, ta cũng không biết. Ta chỉ biết thù cha bất cội đái thiên. Lại đây! Ngươi phải đền tội cho cha ta đi?

Âu Dương Siêu cứ đẩy từng bậc một đồn Khánh Dư ra bên ngoài để so tài.

Lúc ấy Khánh Dư khó xử hết sức vì ra tay đấu thật sự với Âu Dương Siêu, y tự biết là địch không nổi chàng. Nếu không đấu thì chàng cứ áp bức như thế, nơi đây lại có nhiều người như vậy mình nhường nhịn có phải là mất hết sĩ diện không?

Nghĩ như vậy, y liền đưa mắt nhìn một vòng rồi lên tiếng nói tiếp :

- Lão không nói ngươi của Nhất Thống giáo vội, mà chỉ nói tới chín bang một phái thôi.

Nơi đây có hai Chương môn với một Bang chủ, ba vị này năm xưa đều có dự vào trận ấy.

Nếu bạn trẻ không tin, cứ hỏi ba vị ấy xem. Nếu ba vị ấy cũng nhìn nhận năm xưa Khánh Dư này có dự vào trận hợp kích ấy, thì lúc ấy bạn trẻ thanh toán lão cũng chưa muộn.

- Ô? Thế ra ngươi đã nhúng tay phóng hỏa rồi không nhận tội lại còn dám bảo ta hỏi các người để họ chứng minh cho ngươi nữa. Nếu ngươi nói dối có chết cũng không hối hận đấy nhé?

Thì ra quả thật Khánh Dư không hề tham dự vào vụ tấn công bởi vì y là người trong hắc đạo, khi nào người trong bảy đại môn phái lại chịu liên tay với y, nên y rất thần nhiên ngênh ngang đáp :

- Được, bạn trẻ cứ việc hỏi ba vị ấy đi!
- Được lắm, chờ ta mời một vị nhân chứng ra. Như vậy, ngươi có chết cũng không còn oán hận được nữa.

Nói xong, chàng từ từ đi tới trước mặt Kính Nghiêu, rồi quay lại nói với Khánh Dư tiếp :

- Họ Bào kia, ta mời Thụ bang chủ ra làm chứng nhé?
- Ngươi có bằng lòng không?

Khánh Dư nghe nói về hớn hở gật đầu lia lịa đáp :

- Còn gì tốt bằng thế nữa.

Thì ra biết Kính Nghiêu là người xưa này rất chính trực, không bao giờ lừa dối ai hết, mà sự thật năm xưa y không dự vào cuộc vây đánh ấy hơn nửa người của Cái bang đông hơn các môn phái khác, nên tin tức của Kính Nghiêu rất chính xác và nhất là khi mới tới y thấy Kính Nghiêu tỏ vẻ hoan nghênh mình, vì vậy y mới yên trí phen này thế nào cũng thoát nạn.

Trong khi y đang nghĩ cách làm thế nào khiến Âu Dương Siêu phải xin lỗi mình, để mình gỡ lại sĩ diện, cho nên trái lại y còn thúc giục Âu Dương Siêu rằng :

- Hỡi đi, bạn nhỏ cứ hỏi cho rõ đi, xem có phải bạn nhầm lẫn không?

Âu Dương Siêu liền chửi thề :

- “Tên này giáo hoạt thật, lát nữa thử xem ngươi còn có nói năng gì được nữa không?”

Nghĩ như vậy chàng vội hỏi Kính Nghiêu rằng :

- Thưa lão tiền bối, quý bang có tiếng là tin tức linh thông nhất vì bang chúng có khắp mọi nơi, vậy năm xưa những kẻ giết chết gia phụ, chẳng hay tên họ Bào này có phần ở trong đó không?

Khánh Dư liền gượng cười xen lời nói?

- Phải đấy, Bang chủ nói thật.

Không ngờ Kính Nghiêu lại chống trả lời y vội, mà chỉ quay người lại nói :

- Hai người đều hỏi lão phu như vậy, có phải muốn căn cứ lời nói của lão phu làm bằng chứng đấy không?

Âu Dương Siêu với Khánh Dư đồng thanh đáp :

- Chuyện đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Kính Nghiêu trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Thiết nghĩ lúc bấy giờ Thê Ngoại ngũ sát đã là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, tên tuổi ngang với các cao thủ của vũ nội và cũng có tình cảm của mọi giới nữa...

Ông ta nói tới đó bỗng làm ra vẻ nghĩ ngợi, hơi ngừng giây lát. Khánh Dư thấy ông ta nói như vậy có vẻ khoái chí gật đầu tiếp :

- Phải, anh em chúng tôi được các nhân vật chính phái nể mặt rất nhiều.

Âu Dương Siêu lại hỏi Kính Nghiêu tiếp :

- Lão tiền bối, y có dự vào vụ vây đánh gia phụ không?

Vấn đề này rất quan trọng, và cũng là then chốt của cuộc tranh luận, chưa biết chừng còn gây ra cuộc đổ máu cũng nên. Vì thế mà Âu Dương Siêu lẫn Khánh Dư đều nóng lòng nghe ông ta trả lời, ngay cả những người có mặt tại đó cũng đều chăm chú nhìn cả vào mặt Kính Nghiêu.

Kính Nghiêu rất ung dung nói tiếp :

- Tất nhiên đại sự như thế thiếu huynh vào sao được, nên vụ đó Bào huynh cũng là nhân vật chủ yếu.

Ông ta vừa nói dứt mọi người đều kêu ồ một tiếng. Âu Dương Siêu đã nhanh tay chộp lấy cổ tay của Khánh Dư, quát như sấm động :

- Bào lão quái, ngươi còn cãi được không?

Khánh Dư không ngờ lại có sự biến hóa như thế. Y thấy mạch môn đã bị kê địch kim chế, đành chỉ có một cách nói với Kính Nghiêu rằng :

- Thưa huynh, sao lại nói như thế Kính Nghiêu nghiêm nghị đáp :

- Huynh chớ bảo đệ nói thật là gì?

Khánh Dư tức giận đến mặt biến sắc đậm chân lia lịa.

Âu Dương Siêu bóp mạnh một cái, trợn trừng đôi mắt lên quát hỏi tiếp :

- Giết người thì phải thường mạng, nợ nần thì phải trả tiền, ngày hôm nay ngươi còn nói gì nữa không?

Nói xong chàng thuận tay đẩy Khánh Dư ra tận ngoài cửa và quát tiếp :

- Ta sẽ khiến ngươi chết một cách tâm phục khẩu phục không oán than chút nào, đi ra ngoài cửa ngươi có tài ba kinh người gì cứ việc giở ra đi, nếu thoát được tay của ta thì số ngươi hên đấy.

Khánh Dur hậm hực nhìn Kính Nghiêu quát lớn :

- Lão ăn mày già kia, ngươi chỉ có tiếng chứ không có miếng, tưởng ngươi là người chính trực lão phu mới tin cậy ngươi, không ngờ ngươi lại đồ oán cho lão phu như thế, chả lẽ ngày hôm nay những người có mặt tại đây không có một người nào biết trượng nghĩa nói thẳng hay sao?

Lời nói của y rõ ràng là ám chỉ Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng.

Quả nhiên Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng đã song song nhảy ra cùng nói với Âu Dương Siêu rầm rầm :

- Thiếu hiệp, có lẽ việc này đồn lắm hay là vì lâu quá Thư bang chủ quên cũng nên?

Chứ sự thật vụ án ấy theo chỗ chúng tôi biết thì không liên can gì đến Ngũ sát cả.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đang nóng lòng trả thù cho cha liền giận dữ quát lớn :

- Hai vị Chương môn một ở cửa Phật một ở đạo gia đều là thị sát hiếu sinh, từ bi hỉ xả, nhưng đây là huyết hải thâm cừ của tiểu bối, xin hai vị đừng có ngăn cản.

Kính Nghiêu sợ hai người lâm hồng hết đại sự của mình, liền cười và xen lời nói :

- Việc không liên can đến mình không nên dự vào, hai vị Chương môn hà tất phải dây dưa vào làm chi?

Âu Dương Siêu càng ngày càng ngang tàng liền nói tiếp :

- Đêm nay trừ phi vong phụ tái sinh, bằng không xin quý vị nên tự trọng. Vì trả thù cho cha tôi đánh giết oan một trăm người cũng không buông tha một người nào liên can đến chuyện này cả. Họ Bào kia, có mau ra đây lãnh chết không?

Nói xong chàng liền nhảy ra bên ngoài hai tay chống nạnh đứng yên tại đó trông rất hung hăng.

Khánh Dur thấy tình thế này có nói cũng vô ích, liền nghiêng răng mím môi hậm hực quát mắng :

- Ăn mày họ Thư kia, nếu họ Bào này hãy còn sống ở trên đời thì mỗi thù đêm nay lão phu không bao giờ quên hết.

Kính Nghiêu vừa cười nhạt vừa đáp :

- Bạn khỏi giận dữ như thế vội rồi dần dần sẽ rõ ngay.

Nói xong ông ta vội đi tới cạnh Âu Dương Siêu khẽ nói :

- Thiếu hiệp, chỉ cần dùng năm thành công lực cũng đủ thắng y rồi, y chỉ có tiếng chứ không có miếng đâu.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên khẽ hỏi lại :

- Tại sao lão tiền bối lại bảo tiểu bối chỉ dùng năm thành công lực thôi vậy?

- Thiếu hiệp đã quên trong người đang có chất kỳ độc hay sao, nhờ giờ toàn lực ra đối phó, chất độc làm nguy, như vậy có phải là việc gì cũng không thành hết không?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Ông ta nói rất có lý, việc gì cũng vậy nhanh quá hóa thành hồng, nhờ khổng chế không nổi tên họ Bào này, chất độc trong người lại làm nguy có phải là hồng cả không?”

Bỗng bóng người thấp thoáng một cái, Bào Khánh Dur đã ở trong nhà nhảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mùi hỏa Bách Luyện

Âu Dương Siêu vất vả từ hồi còn nhỏ, khi lớn lại phải nếm không biết bao nhiêu mùi khổ sở, tất cả những cái đó đều vì mối thù bất cộng đái thiên của cha mẹ mà nên hết. Bây giờ kẻ thù ở trước mặt khi nào chàng chịu buông tha cho y? Nhưng có một điều khiến chàng áy náy nhất là sao mình không gặp kẻ địch lúc trước khi uống phải rượu độc bằng không có phải giờ được toàn lực ra đối phó mà giết chết kẻ thù ngay tại chỗ không.

Vì vậy tuy chàng rất muốn chỉ tấn công một hai chiêu đánh cho Khánh Dư vỡ sọ chết ngay tại chỗ, nhưng chàng vẫn phải e dè vì lời dặn bảo của Kính Nghiêu.

Chàng chỉ sợ mình quá tức giận giờ toàn bộ công lực ra đối phó khiến rượu độc ở trong người làm nguy, lúc ấy kẻ thù chưa bị đánh chết hay bị đã thương mà ung dung đào tẩu, hoặc thậm chí họa hổ bất thành hóa thành khuyển bị chết trong tay kẻ thù thì mối thâm thù này muốn kiếp cũng không sao trả được.

Nghĩ đoạn chàng giờ tay ra tấn công hờ một thế rồi quát lớn :

- Bào lão quái, giờ khí giới ra đi.

Khánh Dư thấy không thể nào tẩu thoát được, đành phải đánh liều cười như điên như khùng đáp :

- Hừ, họ Bào ta lang bạt giang hồ đã trải qua không biết bao nhiêu trận to nhỏ, nhưng chưa một lần nào phải dùng tới khí giới, bất cứ đối địch với ai ta cũng chỉ dùng hai bàn tay thịt này thôi huống hồ là đối phó với ngươi.

Âu Dương Siêu định bào lão quái giờ khí giới ra để mình sử dụng cờ búa hay sáo ngọc, như vậy yên trí thắng được kẻ địch mau hơn, nhưng bây giờ thấy lão quái nói ngông như thế chàng bèn lớn tiếng cười đáp :

- Được, ta cũng tiếp ngươi bằng hai bàn tay không, như vậy ngươi chết mới khỏi ám ức.

- Tiểu tử đừng có múa mép nữa, cứ việc ra tay tấn công.

Liệt Tửu Độc Sát vừa quát xong, song chưởng của y đã tấn công. Y là một sát sinh nổi danh đã lâu, một cao thủ nhất đẳng nhất trong hắc đạo tất nhiên ra tay phải khác thường.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười, một mặt dùng chưởng tấn công hờ một thế để mà giải hết sức lực của địch thủ. Đồng thời, chàng xoay chưởng phản công luôn, thế công của chàng như sấm như chớp, như vũ bão, lợi hại không thể tưởng tượng được.

Từ khi chàng dè dặt bước chân vào trong Liễu Âm Hoa Minh trang này, đến giờ lúc nào cũng nom nớp lo sợ người ta biết rõ chân tướng của mình, nên không bao giờ chàng dám giờ võ công của bốn môn ra, mà phải sử dụng đến võ công của môn phái khác. Vì vậy chàng cứ cảm thấy bó chân bó tay hết sức, nhưng bây giờ chàng đã hoàn lại bộ mặt thật của mình, chàng không e dè nữa, cứ việc giờ hết tài ba ra đối địch thôi, nhưng không ngờ Kính Nghiêu lại dặn bảo chàng không nên giờ hết công lực ra. Vì vậy tuy chàng đã giờ hết võ công của bốn môn ra rồi, nhưng vẫn không dám giờ hết công lực ra. Vì thế, chàng cứ từ từ giờ hết thể này sang thể võ khác để đối địch.

Thế công đầu tiên của Độc Sát là một thế hờ dùng để dò xét thật hư của đối thủ. Ngờ đâu Âu Dương Siêu vừa ra tay đã sử dụng phương pháp đánh nhanh, kết thúc nhanh, khiến thế võ ấy của y bị hóa giải hết. Vì vậy y chưa giờ thức thứ hai ra, đã bị Âu Dương Siêu tấn công ba thế liền, không chịu để cho y có dịp may nào để phản công, nên y càng đầu càng lo âu và cứ chạy quanh để tránh né, mồm thì quát lớn :

- Nhỏ kia dù ngươi có giết chết Bào Khánh Dư này, ta cũng không tức hận ngươi đâu, nhưng cái chết của cha mẹ ngươi quả thật không liên can gì đến ta cả.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu còn chịu nghe lời của Độc Sát nữa, song chưởng của chàng đã giờ năm thành công lực ra đối phó rồi, và thế võ nào cũng là thế công hết. Chàng vừa đuổi đánh, vừa trầm giọng quát hỏi :

- Có nhân chứng ở đây mà ngươi còn chối cãi phải không?

Khánh Dư thấy mình đã đại đột để cho đối phương chiếm được lợi thế cho nên từ lúc đầu đến giờ mình chỉ chịu đòn, tất cả các đại huyệt của mình đều bị bao trùm dưới đầu ngón tay của địch. Như vậy còn hy vọng phản công làm sao được, nên y nghiêng răng hỏi lại :

- Tiểu tử giỏi thật! Ngươi tưởng lão gia đây là người dễ hà hiếp phải không?

Nói xong y rú lên một tiếng rất quái dị, khiến tất cả những người có mặt tại đó đều kinh ngạc hết sức. Lúc này trông khác gì một con quỷ, thật là rùng rợn hết sức.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy cau mày lại, khẽ đụng vào người Trí Thanh đạo trưởng một cái rồi nói :

- Nguy tai! Lão quái sắp giờ thế võ ác độc ra đây!

Trí Thanh đạo trưởng niệm mấy tiếng Vô Lượng Thọ Phật rồi đáp :

- Phải, ác ý của sát thần đã nổi lên rồi!

Hai người chưa nói dứt đã thấy Độc Sát nắm chặt song chưởng, kêu rú luôn mồm, và chưởng phong của y đã bắt đầu có hơi lạnh tỏa ra, nhưng lạ nhất

giữa luồng hơi lạnh đó lại có một tia hơi nóng hồi khiến những người đứng chung quanh đều cảm thấy không khí nặng nề khó thở hết sức.

Lúc ấy Kính Nghiêu đứng cạnh đó thấy vậy liền la lên :

- Âu Dương Siêu thiếu hiệp phải cẩn thận. Lão quái muốn dụ cho thiếu hiệp giờ hết công lực ra để chất độc trong người làm nguy đấy, thiếu hiệp không nên mắc hạm y.

Âu Dương Siêu một mặt chống cự kẻ địch, một mặt lớn tiếng cười, đáp :

- Tiền bối cứ yên tâm. Đấu với con khi già này, tiểu bối chưa đến nỗi phải giờ toàn lực ra đâu.

Anh em họ Tổng đứng cạnh đó xem, cảm thấy ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- “Kính Nghiêu nói như thế là có ý nghĩa gì?”

Mọi người thấy Khánh Dư đã giờ toàn lực ra đấu thí mạng rồi nếu Âu Dương Siêu không giờ toàn lực ra chống đỡ, chỉ e đấu không đầy mười thế nữa, chàng sẽ bị lão quái đánh bại ngay. Vậy tại sao Kính Nghiêu lại còn bảo chàng không nên giờ toàn lực ra, như thế là nghĩa lý gì? Vì vậy, ai nấy đều cảm thấy thắc mắc vô cùng.

Trận đấu phát triển rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được năm hiệp rồi. Vì e dè không dám giờ toàn lực ra phản công nên Âu Dương Siêu bị lão quái đẩy lui về phía sau hơn trượng, hiển nhiên chàng đã bị lép vế rồi.

Trái lại, bên Độc Sát càng tấn công càng mạnh, thế công càng lợi hại thêm, và cứ lần át dồn dập, chuyên nhằm các nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu tấn công tới. Thế là tình thế thay đổi hẳn. Thấy Âu Dương Siêu sắp bị hại đến nơi, Minh Châu vẫn còn yêu chàng, tuy hồi nãy Âu Dương Siêu đã đề nghị thoái hôn, nhưng dù sao giữa chàng với Độc Sát thì bao giờ nàng cũng thương chàng hơn, nên bây giờ thấy chàng bị bó chân bó cẳng, không dám giờ đến năm thành công lực ra đối phó, nàng liền lớn tiếng bảo :

- Âu Dương Siêu cứ việc ra tay tấn công đi. Nếu chất độc của rượu có làm nguy thì đã có tôi cứu chữa cho.

Ngờ đâu nàng không lên tiếng thì không sao, bây giờ Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế, không những không nghe theo lời nàng mà giờ hết công lực ra đối địch, trái lại còn cười nhạt và bụng bảo dạ rằng :

- “Hừ! Âu Dương Siêu này có chết cũng không thêm chịu ân huệ của người đâu! Ai chả biết là người định uy hiếp ta, và định dùng cách cứu chữa độc để lấy lòng ta?”

Chỉ vì chàng phân trần suy nghĩ một chút nên đã để hở hang cả yếu huyệt ở Trung đình mà cũng không hay.

Dịp may hiếm có ấy, khi nào Độc Sát chịu bỏ lỡ? Y liền cười khi một tiếng và nói :

- Tiểu tử kia! Ngày giờ chết của người đã đến rồi!

Nói xong, y giờ hữu chưởng lên, nhằm Trung đình huyệt của Âu Dương Siêu tấn công luôn.

Thế công đã giờ toàn lực ra nên mạnh không thể tưởng tượng được. Lúc ấy không riêng gì tất cả mọi người có mặt tại đó đều kinh hoàng vô cùng mà cả Âu Dương Siêu cũng phải kêu thảm :

- “Có lẽ là chết mất!”

Đang lúc nguy hiểm ấy, chàng bỗng nghĩ ra được một kế, vội rút đầu rút cổ, vai trái hạ thấp xuống, chân bước chéo sang bên phải.

Lúc ấy người của chàng khom lại như hình một cái cung, đầu và chân ở đằng trước, ngực và bụng lép về phía sau. Nhân thế đó, chàng liền giờ tay trái về phía sau. Nhân thế đó, chàng liền giờ tay trái về phía trước chặt vào cổ tay phải của Độc Sát vừa tấn công tới. Thế võ này tuy không ra là lối gì và cũng không lợi hại gì hết cả, nhưng lấy nặng đánh nhẹ, lấy nhanh đánh chậm, thật là một thế duy nhất của sự cầu sống trong cái chết, dù không thắng được đối phương thì cả hai cũng sẽ bị thương cùng một lúc. Đây là lần đầu tiên chàng sử dụng một thế liễu lĩnh như vậy.

Khánh Dư có phải là một tên ngốc từ đâu, khi nào y chịu hy sinh một cánh tay, dù có đã thương được đối phương. Nên y cười nhạt một tiếng và nói :

- Người đừng có hồng chặc được tay ta nhé?

Nói xong, y thâu tay phải lại, người quay tít một vòng. Đồng thời y giờ chân trái lên, nhằm đại huyệt ở ngang hông Âu Dương Siêu đá luôn.

Vì cách đứng khom lưng của Âu Dương Siêu như vậy, nên hai bên hông của chàng mới bỏ trống. Bây giờ chàng bỗng thấy đối phương dùng chân đá một cái nhanh như thế, muốn cứu cũng không sao kịp nữa. Chàng thấy nếu để cho kẻ địch đá trúng vào người mình thì dù không chết ngay tại chỗ cũng bị thương nặng và mất hết một nửa công lực. Như vậy chàng không lo âu sao được liền rống lên một câu :

- Lão quái, thủ đoạn của người ác độc thật!

Bất đắc dĩ, chàng cúi đầu xuống để ùi vào ngực của đối phương, dù yếu huyệt ngang hông có bị đá trúng, chàng cũng bất chấp, nhưng có ngờ đâu, khi

chàng cúi đầu xuống thì tất nhiên người phải khom về phía sau mấy tấc, thế là vô hình chung chàng đã tránh thoát được thế đá ấy Độc Sát đã đá hụt, dưới nách lại bỏ trống nhất thời biến thế không kịp, liền la lên :

- Ôi chà!

Rồi mồm y bỗng há ra. Mọi người liền thấy một đám sao bạc trắng như tuyết ở trong mồm y phun ra, càng ra xa bao nhiêu, càng lớn rộng bấy nhiêu, và cứ nhắm đầu với mặt mũi của Âu Dương Siêu mà bắn tới.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng thấy vậy đồng thanh la lên :

- Ôi chà? Nguy tai!

Lúc ấy Âu Dương Siêu không hay biết gì cả, chỉ nghe thấy tiếng kêu là chàng vội né mình nhảy ra ngoài xa thôi. Với khinh công của chàng thì lúc này rất dư sức tránh thoát được đám sao bạc ấy. Ngờ đâu, lúc ấy Kính Nghiêu lại lên tiếng :

- Thiếu hiệp nên cẩn thận!

Ông ta vừa kêu vừa phi thân nhảy vào trong đám trường và căn lối rút lui của Âu Dương Siêu. Thế là lúc ấy Âu Dương Siêu muốn rút lui cũng không kịp nữa, người chàng đã bị vô số những cái dùi đầy lông bắn trúng, ngứa ngáy và đau đớn vô cùng.

Thì ra đám sao bạc của Khánh Dư vừa phun ra là tửu độc.

Âu Dương Siêu bị bắn trúng, người ướt như chuột lột. Khánh Dư thấy vậy liền ngẩng mặt lên trời cười hi hi như cú kêu và nói :

- Tiểu tử, đã biết mùi chưa? Hí hí...

Âu Dương Siêu cảm thấy trong người như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu hết sức.

Chàng cứ đứng ngẩn người ra thôi.

Tuệ Quả đại sư tiến lên mấy bước, nhìn thấy mặt chàng đỏ như lửa, không hiểu chàng đau đớn ra sao, và cũng không trách cứ Độc Sát mà chỉ nhìn vào mặt Kính Nghiêu, rồi mỉm cười và trầm giọng hỏi :

- Bang chủ làm như thế có ý nghĩa gì?

Kính Nghiêu mỉm cười, chưa kịp trả lời, thì Trí Thanh đạo trưởng đã tiến lên, chấp tay chào và có vẻ hờn giận, hỏi :

- Thưa Bang chủ, xưa kia Bang chủ có giao tình rất thâm hậu với Âu Dương Đơn, tại sao hôm nay Bang chủ lại dồn cho y vào chỗ chết như thế? Chẳng lẽ giữa Bang chủ với y có mối thù hằn riêng mà người ngoài không ai hay biết phải không?

Kính Nghiêu lắc đầu đáp :

- Sao đạo trưởng lại nói như vậy?

Sĩ Long cũng tròn xoe đôi mắt, nhảy tới gần, quát lớn :

- Nếu không thì sao Bang chủ lại chặn lối tránh của Âu Dương thiếu hiệp như vậy?

Âu Dương Siêu cứ ngẩn người ra, không hiểu các người cãi vã gì với nhau? Chàng thấy Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường và còn từ từ hỏi lại Sĩ Long rằng :

- Giáo chủ nói gì thế?

Sĩ Long giận dữ đáp :

- Năm xưa Khánh Dư có cùng người của bảy đại môn phái vây đánh vợ chồng Thần Kiếm Trần Bát Hoang Âu Dương Đơn thế bá hay không, vì Tổng mỗ là kẻ hậu sinh nên không biết rõ chuyện, nhưng vừa rồi Âu Dương lão đệ rõ ràng sắp tránh được tửu độc của Độc Sát thế tại sao Bang chủ lại đột nhiên lên tiếng gọi, để cho Âu Dương thiếu hiệp lại bị phân thân? Không những thế, Bang chủ lại còn giả bộ nhảy ra cứu giúp để ngăn cản lối thoát của Âu Dương lão đệ, để y bị trúng phải Mùi Hóa Bách Luyện Tửu Độc. Như vậy Bang chủ chẳng là mượn dao giết người là gì?

Nói tới đó, Sĩ Long đã giơ hai cánh tay lên, những khớp xương kêu răng rắc, có vẻ muốn đấu chí tử với Kính Nghiêu một phen vậy.

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết rõ nguyên nhân là mình đã trúng phải Mùi Hóa Bách Luyện Tửu Độc, liền nghĩ thầm :

- “Theo như giang hồ đồn đại thì Tửu Độc này là một thứ độc lợi hại nhất của nhóm Ngũ Ngoại Thế Độc. Thảo nào người mình cứ thấy ngứa ngáy như thế!”

Chàng vừa nghĩ, vừa từ từ đi tới gần Kính Nghiêu, vẻ mặt ngờ ngác, hỏi :

- Tiền bối làm ơn giải thích cho tiểu bối hay, tại sao tiền bối lại có dụng ý ấy?

Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường, ngắm nhìn Âu Dương Siêu một hồi rồi hỏi lại :

- Hiện bây giờ thiếu hiệp cảm thấy trong người ra sao?

Thấy thái độ của Kính Nghiêu như vậy, Âu Dương Siêu không tiện trở mặt, liền đáp :

- Tiểu bối thấy trong người như có kiến bò, khó chịu hết sức.

Lúc ấy Khánh Dư phun xong tửu độc, đang ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức, nghe thấy Âu Dương Siêu nói như thế liền mở mắt ra, vừa cười vừa đỡ lời :

- Hừ! Không những cảm thấy như kiến bò mà có lẽ lúc này khí huyết ở trong người ngươi đã đảo lộn và đang biến thành mủ, chỉ một lúc nữa thôi, thịt trên người ngươi sẽ rã nát ra mà chết cho mà xem.

Âu Dương Siêu không ngờ Bách Luyện Tử Độc lại lợi hại đến như thế.

Nghe thấy Độc Sát nói như vậy, chàng bán tín bán nghi, liền trả lời Độc Sát rằng :

- Lão sát quái, ngươi đừng có nói dóc để dọa ta làm chi?

Chàng còn chưa nguôi cơn giận, vừa chạy sỏ lại, định tấn công Khánh Dư.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy vội giơ tay ra ngăn cản, và khuyên can rằng :

- Thiếu hiệp đã bị trúng hai lần tửu độc vậy không nên nóng nảy như thế.

Trí Thanh đạo trưởng cũng bước lại gần khẽ nói :

- Khánh Dư nói rất đúng, Bách Luyện Tử Độc của y mạnh lắm, hề bị dính một chút, hai tiếng đồng hồ sau da thịt sẽ nát ra rồi hóa thành mủ và nước vàng, không có thứ thuốc nào cứu chữa được.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu còn chưa tin, nhưng thấy hai người Chương môn cùng nói như vậy chàng không còn nghi ngờ gì nữa, liền biến sắc và bụng bảo dạ rằng :

- “Tại sao Kính Nghiêu lại làm như thế?”

Chàng vừa nghĩ vừa trợn trừng đôi mắt lên nhìn Kính Nghiêu. Ngồi đầu lão Bang chủ của Cái bang vẫn tươi cười và còn an ủi tiếp :

- Thiếu hiệp không nên nóng lòng như vậy vội.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu khuyên bảo mình như vậy lại càng thắc mắc thêm nhưng sự thể đã phát triển như vậy, sao ông ta lại còn bảo mình không nên nóng nảy?

Chàng đang nghi ngờ, lại thấy Kính Nghiêu vừa chấp tay vái chào Tửu Độc vừa mỉm cười nói tiếp :

- Bào huynh, mấy chục năm không gặp các hạ, ngày hôm nay mới được tái ngộ, không ngờ mưa rượu của các hạ lại tiến bộ hơn trước nhiều.

Mọi người thấy Kính Nghiêu nói như thế đều tức giận thầm nhưng không tiện lên tiếng nói thôi.

Khánh Dư không biết lão Bang chủ nói như thế là khen hay là mỉa mai mình, nên y nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ngồi đầu Kính Nghiêu lại thao thao bất tuyệt nói tiếp :

- Theo chỗ đệ biết thì môn võ công của huynh trước hết phải uống ba mươi sáu cân rượu đế cũ, loại thượng hảo hạng, rồi dùng nội công dồn những rượu đó vào trong các đại huyết, và dùng Tam Muội Chân Hóa ở trong người mình chế luyện những rượu ấy trong một trăm ngày, mỗi ngày cứ đến giờ Tý và giờ Ngọ mà hóa luyện, không được gián đoạn ngày nào hết. Đồng thời, trong năm ngày luyện tập môn ấy, mỗi ngày uống ba cân sáu rượu rất mạnh nữa. Chẳng hay có phải như vậy không?

Mọi người nghe thấy ông ta nói, càng nghe càng cảm thấy hứng thú, nên ai nấy đều im lặng, lắng tai nghe. Riêng có Khánh Dư mặt đỏ bừng rồi đột nhiên đứng dậy hỏi.

- Tên ăn mày già họ Thư kia. Ngươi nghe lầm ở đâu mà biết rõ bí quyết luyện công của ta như thế?

Y nói như vậy, vô hình chung đã nhìn nhận lời nói của Kính Nghiêu là không sai, nên mọi người muốn biết thêm chuyện, cứ nóng lòng mong mỏi Kính Nghiêu lên tiếng.

Kính Nghiêu mỉm cười, nói tiếp :

- Nhưng theo sự nhận biết của ăn mày già này, thì mỗi lần luyện tập phải tốn công hàng trăm ngày như thế mà chỉ có thể sử dụng được một lần thôi.

Khánh Dư cả giận đáp :

- Một lần còn không đủ hay sao? Từ khi ta luyện tập nội công đến giờ, chưa ai thoát khỏi được rượu độc của ta hết.

- Bào huynh nói rất đúng, sở dĩ huynh được nổi danh cũng nhờ có môn mửa rượu này thôi. Môn công lực này của huynh tuy ác độc thật, nhưng tiếc thay, mỗi lần sử dụng xong, không những hao tổn tâm thần mà còn phải ần tích trăm ngày mới có thể tái đầu lần thứ hai với kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Mượn độc công độc

Khánh Dư nghe nói liền tròn một mắt quái dị lên giận dữ nói tiếp :

- Có phải ngươi muốn thử thách môn võ công khác của lão phu phải không?

Nói xong, y múa chưởng làm như định tấn công vậy. Kính Nghiêu thấy thế vội xua tay, vừa cười vừa nói :

- Sao Bào huynh lại nói thế? Ăn mày già này, chỉ chuyên môn đánh rắn chết thôi chứ không bao giờ đánh những kẻ đã bị hao tổn gần hết công lực. Huynh chỉ nhờ có Tử Độc mà nổi danh vậy trong lúc công lực đã bị hao tổn đến bảy thành thì đệ...

- Đừng có nói nhiều, cứ việc ra tay tấn công đi. Lão phu đấu với ngươi một trăm hiệp nữa.

- Hãy khoan đã. Bào huynh không nên nóng nảy vậy. Đệ với huynh có thù hằn gì với nhau đâu, mà phải đấu với nhau như thế?

- Không có thù hằn với nhau! Thế tại sao ngươi lại chọc tức như vậy. Và ngươi lại còn vu khống cho ta là người đã giết hại vợ chồng Âu Dương Đơn thế là nghĩa lý gì?

- Đó là đệ nói đùa đấy?

Mọi người thấy Kính Nghiêu tự nhận lời nói hồi nãy là nói đùa, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Âu Dương Siêu đã tức giận khôn tả, nhảy lại, giơ ba ngón tay ra dè vào yết huyệt trên vai của Kính Nghiêu, mồm thì quát hỏi :

- Bang chủ là một nhân vật có oai tôn trong võ lâm như vậy sao lại đem chuyện huyết cừu của cha mẹ tôi ra mà nói đùa với một người vẫn coi mình là bề trên như thế?

Lúc này Âu Dương Siêu chỉ khẽ bóp một cái là xương vai của Kính Nghiêu bị nát vụn và chiếc tay phải ấy sẽ bị tàn phế ngay.

Nhưng Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường và đáp :

- Khánh Dư trách lão thì còn có lý do, vì tại lão mà y đã bị hao tổn hết công lực, suýt tí nữa thì bị mất sĩ diện trước mặt mọi người, nhưng còn thiếu hiệp mà trách lão thì thật là không biết điều chút nào cả.

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu Kính Nghiêu nói gì, và chàng chưa nguôi cơn giận, lại hỏi tiếp :

- Trong người tôi trúng phải Bách Luyện Tử Độc là do lời nói chơi của Bang chủ mà nên. Bang chủ không biết lỗi mà lại còn bảo tôi không biết điều, thế là nghĩa lý gì?

- Bách Luyện Tử Độc ư? Hà, hà? Thiếu hiệp thử gọi người khác tới xem xem.

Nói xong, ông ta giơ tay lên chỉ vào đầu và mặt của Âu Dương Siêu. Mọi người thấy ông ta nói như thế đều chăm chú nhìn theo vào mặt Âu Dương Siêu.

Thì ra lúc ấy trên đầu Âu Dương Siêu có một làn khói trắng bốc lên, tựa như người ta vừa mở nắp lồng bánh hấp, hơi khói ở trong lồng ngực bốc lên nghi ngút. Đồng thời hơi rượu tỏa ra khắp phòng.

Âu Dương Siêu cảm thấy ngạc nhiên hết sức, vì lúc này trong người không còn thấy kiến bò và khó chịu như trước nữa, nhưng chàng vẫn chưa nguôi cơn giận.

Khánh Dư thấy vậy bèn thất kinh la lên :

- Ủa! Từ khí bốc lên! Chả lẽ người...

Y kinh ngạc hết sức, cứ ấp úng mãi, không biết nói năng như thế nào cho phải và cứ đứng chờ người ra thôi.

Kính Nghiêu tủm tỉm cười, nói tiếp :

- Âu Dương thiếu hiệp tuy rất thâm hậu, nhưng chưa luyện tới mức Tam Hoa Tự Đỉnh đâu?

Khánh Dư giận dữ, xen lời hỏi tiếp :

- Lão ăn mày già kia, người giờ trò quỷ gì thế?

Âu Dương Siêu vẫn còn thắc mắc nhưng đã người con giận, liền hỏi lại Kính Nghiêu rằng :

- Tiền bối, thế là nghĩa lý gì?

Kính Nghiêu lạnh lùng đáp :

- Không có nghĩa lý gì hết? Chuyện đã xảy ra ở trong võ lâm kỳ lạ không thể tưởng tượng được.

Nói tới đó, ông ta quay lại nói với Khánh Dư.

- Bào lão quái, người suốt đời tác ác, suốt đời dùng chất độc giết hại người, nhưng lần này người đã làm một việc thiện.

Khánh Dư càng thắc mắc thêm, không hiểu tại sao Kính Nghiêu lại nói như thế nhưng y cũng không biết trả lời thế nào mà đành chỉ hậm hực nói tiếp :

- Thưa Kính Nghiêu, có giỏi thì đấu với ta xem nào?

Đang lúc ấy, có tiếng động rất khẽ, và có một ngọn lửa xanh biếc lướt qua trên không, trông rất kinh khủng, Kính Nghiêu thấy vậy liền kinh hãi hết sức, vội ngồi sụp xuống để tránh khỏi ba ngón tay của Âu Dương Siêu và nhanh nhẹn nhảy ra ngoài xa ba bốn bước, rồi mới lớn tiếng nói :

- Ủa! Thế ra họ đã tới rồi!

Ông ta chưa nói dứt, thì trên không đã có tiếng người quát lớn :

- Thưa Kính Nghiêu! Kết bạn bao giờ cũng nghĩ đến chuyện bạn trước mới phải.

Giọng nói ấy rất âm trầm rùng rợn, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoàng đến rùng mình rợn tóc gáy.

Tiếp theo đó, luồng ánh sáng xanh kia đã lịm hẳn và mọi người đã thấy có hai ông già gầy gò xuất hiện rồi.

Khánh Dư trông thấy hai ông già ấy liền hớn hờ, tiến lên nói :

- Lão đại tới thật đúng lúc quá!

Kính Nghiêu vừa cười vừa xen lời nói :

- Hôm nay có phải ngày rằm tháng bảy đâu mà sao lửa ma đã xuất hiện rồi?

Ông già gầy gò nghe nói mặt vẫn lầm lì, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi nói :

- Thưa Kính Nghiêu! Thế Ngoại ngũ sát với Cái bang các người có thù hằn gì đâu, mà bạn lại vừa lên tiếng đã thất lễ với chúng ta như thế?

- Ai chả biết bạn là Quy Hòa Âm Sát Khúc Nam Hòa. Lão phu chỉ nói đến tên họ của bạn thôi chứ có làm gì đâu mà bạn lại bảo lão phu thất lễ với các bạn?

Thì ra ông già đó là người đứng đầu của nhóm Ngũ sát, biệt hiệu là Quy Hòa Âm Sát, tiếng tăm rất lừng lẫy trong hắc đạo.

Nếu người nào không biết, lại cứ tưởng ông ta là một ông già quê mùa, đau ốm lâu năm thôi.

Âm Sát đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lạnh lùng trả lời Kính Nghiêu :

- Lão phu không đấu khẩu với người nữa.

Kính Nghiêu đáp :

- Bạn với lão phu có đấu với nhau gì đâu?

Âm Sát không trả lời Kính Nghiêu mà lại nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Nhỏ kia! Từ giờ trở đi, ngươi là người của nhóm Ngũ sát chúng ta rồi.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã thấy hơi rượu hết bốc, người uể oải như mới ốm khỏi, nên cả việc lên tiếng cũng không muốn nói. Chàng thấy Âm Sát nói như vậy chỉ trả lời rằng :

- Nói tầm bậy!

Âm Sát lại nói tiếp :

- Đó là luật lệ của Ngũ sát chúng ta.

- Ta không cần biết luật lệ gì của các ngươi hết!

- Hà hà...

Âm Sát cười ha hả mấy tiếng, rồi trợn ngược một mắt lên, nói tiếp :

- Đó là duyên phận của ngươi nên ngươi mới được gia nhập bốn môn, chứ còn người khác muốn gia nhập cũng không được.

- Sao người lại bảo ta đã gia nhập môn phái của Ngũ sát rồi.

- Luật lệ của Thế Ngoại Ngoại Sát chúng ta xưa nay chỉ biết giết người thôi, bất cứ đối phương là chính hay là tà, thiện hoặc ác và chưa bao giờ ra tay cứu một người nào hết.

- Bậy nào!

- Sao người lại bảo nói bậy được. Đó là lệ luật của chúng ta như thế.

- Cứ hiểu sát như vậy mà cũng gọi là có luật lệ ư?

- Năm anh em chúng ta, từ xưa tới nay, chưa hề ra tay cứu một người nào hết, cho nên chúng ta mới đặt ra một lệ luật, là hề người nào được chúng ta cứu thoát chết thì người đó sẽ là người của bốn môn.

- Lệ luật này kẻ cũng kỳ quái thật.

- Vì năm chúng ta hiểu sát và cũng chưa cứu qua một người nào hết, cho nên trong Ngũ sát đến nay vẫn chưa có người kế tiếp đời thứ hai.

- Đó là ông trời có mắt, để sinh linh khỏi bị tàn sát quá nhiều.

- Không ngờ ngày hôm nay lại gặp được ngươi, kẻ như Ngũ sát cũng có hậu. Thật là một việc đại mừng, và tư chất của ngươi cũng phi phạm lắm, nên lão phu vừa trông thấy đã ưng ngay.

- Lão ma đầu, ngươi đừng có nằm mơ nữa.

- Ta sống gần trăm tuổi rồi, xưa nay rất ít nói, và không nói thì thôi, mà đã nói thì không bao giờ thay đổi hết.

Âu Dương Siêu thấy đối phương ăn nói có vẻ đứng đắn như thế cũng phải tức cười, nhưng tính tình nghịch của chàng lại nổi lên, nên chàng không giận dữ chút nào, trái lại còn cười và hỏi tiếp :

- Theo như lời nói của ngươi thì các ngươi đã bằng lòng nhận ta làm môn hạ rồi phải không?

Âm Sát vẫn bộ mặt lì lợm và đáp :

- Không phải là chúng ta ưng, mà là ngươi đã hợp với những điều kiện trong lệ luật của chúng ta đấy thôi.

- Hà hà! Thế ra các ngươi đã cứu ta thoát chết phải không?

- Phải!

- Ai?

- Chính là y, lão tam của Ngũ sát chúng ta!

Âm Sát vừa nói vừa chỉ tay vào Khánh Dư, vẻ mặt rất đứng đắn.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng tức cười thêm và nói tiếp :

- Y ư? Chính y muốn giết chết ta thì có, nhưng vì tài ba của y hãy còn non nớt, chứ có phải là y đã cứu ta đâu?

- Nhỏ kia, ngươi không biết hay là ngươi có ý chối cãi như thế?

- Ngươi điên rồi hay sao?

- Ngươi đã trúng phải hai thứ rượu độc rất lợi hại là Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Cháp, nếu không được Mùi Hóa Bách Luyện Tửu Độc của lão Tam đi độc công độc, đuổi hết chất độc trong người ngươi ra thì ngươi làm sao khỏi được? Tuy bây giờ ngươi đã làm mạnh rồi, nhưng bảy ngày sau chất độc lại nổi lên thì dù cho người của ngươi có là sắt đá cũng bị tan thành máu mủ mà chết.

Lời nói của Âm Sát không những khiến Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức mà tất cả mọi người có mặt tại đó bây giờ mới biết Kính Nghiêu làm như thế là có ý cứu chàng.

Âu Dương Siêu cũng nghĩ đến lão Bang chủ đã có khổ tâm cứu chữa cho mình như vậy, nên chàng càng nghĩ càng hổ thẹn, hai má đỏ bừng, vẻ mặt bẽn lẽn và cảm động nhìn thẳng vào mặt Kính Nghiêu. Chàng cứ mãi nhìn ân nhân mà không thèm đếm xỉa đến lời nói của Âm Sát.

Lúc ấy Âm Sát lại nói hỏi tiếp :

- Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Ngươi phải biết có nhiều người muốn gia nhập bốn môn mà cũng không được.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì Minh Châu đã quát lớn :

- Biện Hương Tiểu Trúc này không phải là chỗ núi hoang hay bãi đất trống đâu mà các ngươi, bọn âm ma quỷ quái lại cứ hoành hành như thế.

Âm Sát cười the the, đáp :

- Thế nơi đây là kim loan bảo điện hay sao?

Minh Châu giận dữ nói tiếp :

- Tuy nơi đây không phải là kim loan bảo điện, nhưng là địa hạt của Nhất Thống giáo.

Ngờ đâu Âm Sát nghe xong liền ôm bụng cười, lớn tiếng đáp :

- Nếu nói đến giang hồ thì ta lại phải gở lại qui củ của giang hồ ra mà nói. Chúng ta làm như thế này không có trái lý một chút nào cả.

Âu Dương Siêu xen lời nói :

- Đùng có giờ những qui củ thói ấy nữa. Võ công của Ngũ sát như thế nào, ta đã thử thách qua rồi, không có một chút gì là kinh người hết.

Âm Sát sầm nét mặt lại, trông càng rùng rợn thêm, và hạ thấp giọng xuống đáp :

- Bây giờ có hai con đường để cho ngươi đi, một là ngoan ngoãn qui y bốn môn, hai là phản bốn môn mà lãnh lấy cái chết.

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu nghe những lời phách lối như thế, liền nổi giận quát lên :

- Ngươi muốn bắt chước Mộ Thiên Thần Sát hay Liệt Tửu Độc Sát?

- Được nếu không cho ngươi biết qua một chút mùi lợi hại, ngươi vẫn chưa biết trời cao đất rộng như thế nào. Nhỏ kia, hãy coi thể công của lão phu đây.

Âm Sát vừa nói dứt đã móc túi lấy một môn khí giới kỳ lạ ra. Khí giới ấy tựa như một cái túi da, vừa dài vừa nhỏ, chỉ bằng một nắm tay thôi, dài năm thước, nhưng khi tung lên thì không khác gì một trái khí cầu. Túi da ấy có rất nhiều lỗ hồng nhỏ. Kính Nghiêu thật quả không hổ thẹn là một người giàu kiến thức, vừa trông thấy cái túi da của Âm Sát đã cười và nói :

- Hà hà! Qui Hóa lão ma đã gở trò tài ba nhất của mình ra biểu diễn đấy.

Thật đấy, ngoài Bang chủ của Cùng Gia bang ra, không một ai biết môn võ khí độc nhất của võ lâm ấy có tác dụng gì?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng tuy là người Chương môn của một môn phái, nhưng vì xưa nay không giao thiệp với người trong hắc đạo, nên cũng không biết môn võ khí đó tên là gì?

Qui Hóa Âm Ma nghe Kính Nghiêu nói như thế, biết đối phương đã hiểu biết rõ công dụng của môn võ khí đặc biệt này của mình, nên y không để cho Kính Nghiêu lên tiếng mà đã vội nói trước :

- Chả cần phải giấu diếm gì với ai hết. Cái trò chơi này của mõ tên là Vạn Độc Linh Xà Đồng, vị nào chưa thấy qua, lúc này cứ việc xem cho thật kỹ đi.

Nói xong, y múa tay một cái, ống Vạn Độc Linh Xà cũng quay tít theo. Mọi người đã thấy trong vòng đầu đầy những ánh sáng lân tân lập lòe như những ngọn lửa mà chạy quanh, và những ngọn lửa ấy ới tới là tỏa ra mùi tanh hôi tới đó, khiến ai ngửi thấy cũng phải buồn nôn buồn ọc.

Âm Sát đắc chí cười hi hi nói tiếp :

- Nhân đây lão phu cũng cho cho các vị kiến thức đôi chút: Cái ống Vạn Độc Linh Xà này là một cái da rắn rất hãn hữu trên thế gian này. Tuy nó không phải là gang mà cũng không phải là sắt, nhưng lúc muốn cho nó mềm thì nó nó mềm như tơ lụa, khi muốn nó cứng thì nó cứng như một cái hộp gang, nó không sợ lửa đốt, không sợ đao kiếm chém và cũng có thể dùng nó để phá tan một tảng đá lớn.

Y nói đến sùi bọt mép ra, có vẻ vòng vo hết sức. Tuy mọi người thấy thái độ khả ô của y rất đáng ghét, nhưng thấy lời nói của y lý thú như vậy, ai ai cũng đứng yên lắng tai nghe, đồng thời cũng tin lời nói của y không phải là giả dối đâu.

Âm Sát thấy mọi người thích nghe như vậy, thái độ càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm, lại nói tiếp :

- Lão phu còn nhắc nhở quý vị một câu này: Cái da rắn này, lão phu đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới chế tạo thành. Trước hết phải lột từng cái vảy của nó ra, và chỗ vảy nào cũng phải để một cái lỗ hồng nho nhỏ. Hề hề... Trong mỗi một cái lỗ hồng ấy đều có một thứ chất độc nhất vô nhị phun ra. Những chất độc ấy là: Phong độc, Xà độc, Khiết độc, Mang độc, Hoa độc, v.v Nói tới đó, y bỗng ngừng giây lát, hai mắt tia ra hai luồng hung quang, cất cao giọng nghe rất chộc tai, nói tiếp :

- Đã gọi là Vạn Độc thì phải có đủ các thứ độc nhưng những thứ độc ấy có thứ rất mạnh có thứ độc nhẹ thôi. Khi chất độc bắn vào đối phương, phải xem số của người ấy hên hay xui, nếu số hên thì chỉ bị bắn phải những chất độc nhẹ thôi. Lão phu không sử dụng tới nó thì thôi, đã sử dụng đến thì thể nào cũng bách phát bách trúng, đối phương không thể nào tránh thoát được. Hề hề hề...

Y vừa nói, vừa múa tay múa chân để mô tả, làm như tất cả những người có mặt tại đó không ai thoát khỏi được cái ống Vạn Độc Linh Xà vậy.

Thư Kính Nghiêu là người giàu kiến thức nhất trong đám người ấy ông ta cau mày lại, vừa nghe vừa suy nghĩ, nhất thời không sao nghĩ ra được lời lẽ nào để đánh đổ lý thuyết của lão quái.

Âm Sát thấy mọi người có vẻ hãi sợ, im lặng như tờ, y càng đắc chí thêm. Y lại cảm môn khí giới quái dị ấy xem đi xem lại một hồi, mới nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Nhỏ kia, đã nghe rõ chưa? Nếu ngươi không theo luật lệ của bốn môn mà bái sư nhập môn ngay, thì lão phu sẽ cho ngươi ném mùi của Vạn Độc Linh Xà Đồng ngay tức khắc.

Âu Dương Siêu liên tiếp ngộ độc, nên chàng cũng hơi hãi sợ những chất độc này, vì thế chàng muốn để cho người khác thử thách xem, và lợi dụng giờ phút đó tìm đường để lấy lại hơi sức, và cũng muốn xem đường lối thể võ của môn võ khí quái dị ấy ra sao? Nên lão quái nói xong, chàng cứ làm thính, không nói nửa lời, ngờ đâu Âm Sát lại khiêu khích mình như thế?

Trước mặt đông đảo như vậy, dù chàng có e sợ môn võ khí quái dị kia lợi hại đi chăng nữa, nhưng cũng không khi nào lại chịu lộ vẻ hãi sợ, nên chàng đột nhiên cả giận lớn tiếng đáp :

- Nơi đây không phải là đầu đường xó chợ để cho những kẻ lang băm nói ba hoa xịch để đâu.

Kính Nghiêu, Minh Châu, Lệ Châu, ba người không sao nhịn được đều cười khúc khích.

Âm Sát ngượng hết sức, khi nào y chịu nhịn được, liền trợn mắt lên lườm Âu Dương Siêu mà trầm giọng quát tiếp :

- Nhỏ kia, ngươi đã chán đời, không muốn sống nữa phải không?

Âu Dương Siêu muốn chộc tức lão quái, lại càng làm ra vẻ dửng dưng, hình như không coi y vào đâu cả, thủng thẳng đáp :

- Ngươi đã hết lời nói dóc chưa? Nếu chưa hết thì nói mau lên. Bằng không lát nữa ngươi không còn có dịp để nói nữa đâu.

Âm Sát không hiểu ý nghĩa lời nói của chàng liền hỏi lại :

- Tại sao?

Âu Dương Siêu vênh mặt lên, bất chước bộ dáng của y, hạ thấp giọng xuống đáp :

- Vì nếu ta ra tay đánh, thì hai ba miếng thôi đã cho ngươi về chầu tổ rồi. Lúc ấy ngươi đã chết thì làm sao còn nói chuyện được nữa.

Kính Nghiêu và chị em họ Tống lại càng tức cười thêm.

Âm Sát bị Âu Dương Siêu chộc tức chịu không nổi, liền múa tít cái ống Vạn Độc Linh Xà lên, mồm thì quát lớn :

- Thằng nhỏ vô tri này giỏi thật. Ngươi vô lễ như vậy, lão phu tha thứ cho ngươi sao được?

Chương 52: Ba diện xú bà

Âm Sát thét lớn một tiếng như mưa kêu quỷ khóc và mưa tí cái ống Vạn Độc Linh Xà lên, lửa ma chấp chôn trông càng kinh khủng và rùng rợn thêm.

Lúc bây giờ, tuy tửu độc ở trong người của Âu Dương Siêu đã tiêu tán hết, nhưng nguyên khí của chàng vẫn chưa khôi phục.

Chàng bỗng thấy đối phương giờ khí giới quái dị và ác độc ấy ra, trong lòng cũng không yên, nhưng xưa nay chàng chưa hề biết sợ hãi kẻ địch bao giờ. Vì vậy, chàng lớn tiếng cười và đáp :

- Thôi, cũng được. Ta không tin Thế Ngoại ngũ sát các ngươi có tài ba gì kinh người cả.

Kính Nghiêu chỉ sợ chàng không biết Thủy Hỏa Âm Sát lợi hại như thế nào, nên vội cướp lời nói :

- Hãy khoan đã!

Ông ta vừa dứt tiếng đã nhảy tới trước mặt hai người, chỉ tay vào cái ống Vạn Độc Linh Xà của Âm Sát mà nói tiếp :

- Ăn mày chúng tôi chuyên môn sống về nghề bắt rắn, những thứ linh xà đó, thì già này chưa hề bắt qua bao giờ. Tối hôm nay hãy để cho lão phu được kiến thức đôi chút, chẳng hay lão quái có bằng lòng không?

Âm Sát tức hận Kính Nghiêu vô cùng, nên giận dữ đáp :

- Thế nào mà chả đến lượt ngươi. Để lão phu thấu phục thằng nhỏ này đã rồi hãy cho ngươi được sáng mắt ra.

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận chịu không nổi, liền móc túi lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra múa tí một vòng, liền có ánh sáng lấp lóe làm chói cả mắt mọi người, rồi chàng giận dữ quát lớn :

- Lão tặc chưa chết kia. Có giỏi thì ra tay đấu với ta ngay đi.

Âm Sát trả lời Kính Nghiêu xong, đã né người tiến lên một bước đứng lấy thế để đợi chờ đối phương tấn công. Y bỗng trông thấy lá cờ báu của Âm Dương Siêu xuất hiện, liền tròn tròn xoay đôi mắt lên nhìn, mặt tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Âu Dương Siêu đã giờ bảo kỳ ra rồi, liền quát lớn :

- Nào, lại đây! Thiếu hiệp ta hãy nhường cho ngươi ra tay tấn công trước.

Kính Nghiêu là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy vậy liền bụng bảo dạ rằng :

- “Lão quái đã có vẻ hải sợ, chả lẽ...”

Nghĩ tới đó, ông ta mới vỡ lẽ, vì Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ, tất nhiên hai chữ Phích Độc trong đó thế nào cũng phải có một cái gì quý báu hay sao?

Nghĩ tới đây, ông ta yên tâm rất nhiều, nhưng vẫn lên tiếng hỏi thử :

- Tha hồ khí giới của ngươi là Vạn Độc hay Thiên độc, nhưng khi đã gặp cái cờ Phích Độc Truy Hồn thì khí giới của bạn sẽ mất hết công dụng.

Ngờ đâu, lời nói rất tầm thường ấy quả linh nghiệm thực.

Âm Sát đang ngờ ngác, nghe xong lời nói của Kính Nghiêu bỗng sắc mặt nhợt nhạt hẳn, nhưng y vẫn làm ra vẻ giận dữ, đáp :

- Thù Kính Nghiêu ngươi đừng có nói bóng nói gió như thế nữa. Lão phu chả cần dùng môn kỳ độc mà chỉ cần dùng công lực mấy chục năm cũng đủ hạ một thằng nhỏ chưa hết hơi nữa rồi.

Lúc này Kính Nghiêu đã chứng minh sự ước đoán của mình là không sai, liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Chưa chắc đã vì lẽ ấy.

Lời nói khinh thường hết sức, ai nghe thấy mà lại không hiểu. Âm Sát tức giận khôn tả, rú lên một tiếng rất thảm khốc, rồi đáp :

- Được lắm, đêm nay là lần đầu Thế Ngoại ngũ sát này mới bị người ta khinh thị như vậy?

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới biết lá cờ của mình có công dụng Phích Độc, như vậy trận đấu này mình không còn sợ thua nữa. Vì thế, chàng càng muốn ra tay đấu ngay để xem lá cờ của mình có linh nghiệm như Kính Nghiêu vừa nói hay không, nên chàng lại lớn tiếng quát tiếp :

- Muốn đấu thì ra tay ngay đi, đừng có nói lời thôi như thế nữa.

Nếu chàng chưa giờ bảo kỳ ra mà thách thức như vậy thì Âm Sát đã xông lại tấn công rồi, nhưng bây giờ y trông thấy lá cờ báu đã hoảng sợ phân nửa thì làm gì còn có hào khí như trước, nên y gượng cười hỏi lại rằng :

- Nhỏ kia, ngươi có phải là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt đây không?

Sắp ra tay đấu với mà hỏi han lại lịch và sư thừa của đối phương như vậy thật là hiếm có, khi nào Âu Dương Siêu lại chịu nán lòng đợi chờ lâu như thế? Chàng liền múa lá cờ một vòng và không do dự gì cả đáp :

- Chỉ trông lá cờ báu, ngươi cũng đủ biết là ai rồi, hà tất cứ phải hỏi đi hỏi lại như thế làm chi?

Âm Sát nhếch mép cười, vẻ gượng cười của y trông rất khó coi. Đồng thời, y cuộn cái ống Vạn Độc Linh Xà vào trong tay mà nói tiếp :

- Thật là người nhà với nhau, suýt tý nữa thì lỡ tay đánh nhau vỡ đầu sứt tai cũng không hay.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Người nhà với nhau ư? Ai là người nhà của ngươi nào?

Âm Sát cười khanh khách, giả bộ làm ra vẻ tự nhiên, đáp :

- Tất nhiên là nói lão phu với bạn trẻ chứ còn ai vào đây nữa. Nhưng chắc bạn trẻ không biết rõ nguyên nhân đâu?

Âu Dương Siêu tò vò rất thắc mắc, hỏi lại :

- Ta không biết ư? Việc gì thế?

- Thế Ngoại ngũ sát chúng ta với Tam tuyệt cùng lừng danh trong Hắc đạo, đôi bên quen biết nhau đã lâu, hễ bên nào có việc cứ cho người gọi một tiếng là bên kia đến liền. Như vậy chả là...

- Thôi đừng giở cái trò giao hảo.

Âu Dương Siêu không đợi chờ Âm Sát nói xong, lớn tiếng bắt giọng như trên, và lạnh lùng tiếp :

- Nếu người trong giang hồ cũng là người một nhà với nhau cả thì làm gì còn có kẻ thù hay người đương đầu nữa?

Mọi người nghe thấy chàng nói như vậy đều phá ra cười. Âm Sát càng ngượng thắm, gượng đáp :

- Không thể nói vơ đũa cả nắm như thế được.

- Tại sao lại không được? Chả lẽ lời nói của nỏ không đúng hay sao?

- Vì lúc ấy ở trong hắc đạo chỉ có Thế Ngoại ngũ sát chúng tôi với Võ lâm Tam tuyệt là lừng danh trong giang hồ, còn những người khác...

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng cú kêu và tiếng người ở trong rừng trúc vọng ra :

- Đừng có tự khoe khoang như thế nữa. Ai tin được lời nói của ngươi?

Giọng nói của người đó thốt ra một cách rất đột ngột và tiếng nói lại khàn khàn như tiếng người khóc, rất khó nghe, và cũng rùng rợn khôn tả. Chưa cần trông thấy mặt người đó, chỉ nghe tiếng nói mạnh và xa như vậy ai cũng biết người đó thể nào cũng là một cao thủ thượng thặng rồi.

Âm Sát ngăn người ra, quay về phía có tiếng người nói mà quái hỏi :

- Ai đó? Nếu không phục hãy xưng danh hiệu lên?

Ngờ đâu y hỏi xong, trong trúc, chỗ có tiếng người nói vừa rồi, bỗng im lặng, không thấy động tĩnh gì hết.

Âm Sát đang bị mọi người chọc tức và chưa nghĩ ra được cách gì để gỡ lại sĩ diện, nay bỗng dưng tiếng nói nọ mĩa mai mình như thế, y không tức giận sao được? Nên y lại quay mặt hướng về phía có tiếng nói mà mắng chửi :

- Kẻ nào mà không dám lộ diện như thế? Dù ngươi là bóng ma đi chăng nữa cũng phải có bóng xuất hiện chứ? Tại sao...

Y chưa nói dứt, dưới mái hiên chỗ tối om đã có người trả lời :

- Nhưng ta lại là nửa người nửa ma!

Giọng nói của người này như tiếng ma kêu khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hãi sợ và cùng quay mặt về phía đó, mới thấy dưới gốc cây chuối đã có một cái bóng đen ngồi xếp bằng tròn. Trước mặt bấy nhiêu tay cao thủ mà người này xuất hiện một cách lảng lảng như thế, đủ thấy khinh công của y lợi hại như thế nào? Nhưng vì nơi đó quá tối nên không ai trông thấy rõ mặt của người đó.

Âm Sát chỉ muốn có người ra mặt gây hấn với mình để được dịp khỏi phải đấu với lá cờ Phích Độc mà bị thể đuôi con hồ ly của mình ra nỡ, nên y thừa cơ nhảy ngay tới trước cái bóng đen kia, giơ tay lên chỉ vào mặt của đối phương quát hỏi :

- Các hạ là ai? Có giỏi thì lộ bộ mặt thật ra đi?

- Muốn ta lộ mặt phải không? Cũng được!

Nói xong, người đó đứng dậy tha thướt đi tới chỗ có ánh sáng, trong hình dáng của người ấy, mọi người đã nhận ra y là một người đàn bà ăn mặc thật lòe loẹt.

Người đàn bà ấy tuy ăn mặc rất xa hoa, nhưng tóc đã bạc phơ, có lẽ tuổi đã gần tám mươi, nhưng có một điều rất lạ là người ấy lại dùng một cái khăn lụa trắng che mặt, nên không ai trông thấy rõ bộ mặt của y thị.

Mọi người không biết người đàn bà đó là ai, đều ngơ ngác nhìn nhau, ngay cả Kính Nghiêu là người giàu kiến thức đến như thế mà cũng không nghĩ ra được y thị là ai cả.

Âm Sát càng không biết đối phương là ai liền cau mày lại nói tiếp :

- Nếu là người có tên tuổi, sao không bỏ cái khăn lụa ra để lão già bắt tử này được chiêm ngưỡng?

Bà cụ nọ tốt nhện thật, nghe nói chỉ cười khi và đáp :

- Sao lại không được.

Nói xong, y thị liền cởi cái khăn lụa trang che mặt ra.

- Ô! A!

Mọi người đều cả kinh thất thanh kêu la như trên. Chị em Minh Châu trông thấy mặt người đàn bà ấy vội giơ tay lên che mặt, không dám nhìn. Ngay cả Âu Dương Siêu cũng phải rùng mình lui về phía sau mấy bước.

Không ai ngờ trên thiên hạ này lại có một người xấu xí đến như vậy.

Thì ra trên mặt bà cụ ấy có những mấy chục cái xẹo đỏ hỏn, không sao phân biệt ra được mặt mũi của bà đâu nữa, chỉ thấy hai cái lỗ sâu đen nhánh và lông lánh là đôi con mắt thôi, còn mũi mồm thì bị những vết xẹo đè lên, không sao trông thấy rõ.

Ba Diện Xú Bà thấy mọi người thất thanh kêu la như vậy mà không tức giận chút nào, và cũng không dùng khăn che lại bộ mặt như cũ, trái lại còn nhe hai hàm răng xóa ra, lạnh lùng hỏi :

- Thế nào, ta là người hay là ma?

Kính Nghiêu nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được lai lịch của bà cụ xấu xí kia, ông ta liền khề hỏi Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng rằng :

- Hai vị Chương môn có nhận ra được bà cụ này là ai không?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng đều lắc đầu đáp :

- Chúng tôi chưa hề nghe thấy ai nói tới một người đàn bà nào xấu xí như thế này cả.

Lúc ấy Âm Sát đã lên tiếng nói :

- Chỉ có bà mới mặt dày mặt dạn như thế thôi! Thực là trên thiên hạ này có lắm chuyện kỳ lạ! Có một bộ mặt như thế mà cũng dám lộ diện cho người ta coi, cũng may những người có mặt tại đây đều là những cao thủ thượng thặng, nếu là người thường thì có lẽ đã bị mụ làm cho chết khiếp đi được?

Ba Diện Xú Bà vẫn không tức giận, cứ lạnh lùng nói tiếp :

- Khúc Nam Hòa, ta biết ngươi thế nào cũng sẽ nói những lời này, nhưng đã sợ chuyện ngày nay thì trước kia đừng có làm có được không?

Khúc Nam Hòa ngẩng mặt lên trời cười ha hả, đáp :

- Toàn là những chuyện nói mơ? Cái gì ngày nay, cái gì trước kia nào?

Ngờ đâu bà cụ mặt xấu xí đã nhanh nhẩu tiếp :

- Tất nhiên lời nói của ta là có lý do. Ngày nay người chê ta xấu xí như ma, nhưng tiếc thay người lại quên năm xưa người đã quì dưới gót chân ta, mặt dày mặt dạn xin ta ban cho một chút tình yêu người còn nhớ không?

Mọi người nghe thấy Xú Bà nói như thế đều tức cười, nhưng vì không khí quá nặng nề nên không ai dám cười ra tiếng cả.

Khúc Nam Hòa rú lên một tiếng rất quái dị, rồi giận dữ hỏi :

- Mụ bà, đừng có nói bậy nói bạ nữa! Người điên rồi hay sao?

Ba Diện Xú Bà tiến lên hai bước, ngược mắt lên nhìn Khúc Nam Hòa, rồi u oán nói tiếp :

- Già này chả điên tí nào, chỉ có người bị lú ruột rồi thì có.

Khúc Nam Hòa không sao nhịn được nữa, liền giơ cái ống Vạn Độc Linh Xà Đồng lên, mồm thì quát lớn :

- Mụ già điên không biết sĩ diện kia! Người thử đi tới bờ sông cúi đầu xuống soi xem mặt của người như thế nào?

- Ta biết lắm!

Ba Diện Xú Bà không tức giận chút nào, trả lời như vậy, rồi thùng thảng nói tiếp :

- Nhưng người đã quên năm xưa, vì mê sắc đẹp của ta, ở trước núi Cửu Lý, người đã bị người khác làm cho mang nhục, suýt tí nữa thì mất mạng.

Khúc Nam Hòa rùng mình một cái, thất thanh la lên :

- Hà?

- Người còn nhớ lần đó ta phát tay áo bỏ đi ngay, người cứ theo ta hoài, qua Lưỡng Hoài, vượt Trường Giang, vào Bát Quế Vân Nam. Lúc tới Tam Giáp thì người bị Linh Xà, nhờ vậy ngày nay người mới có môn khí giới hiện đang cầm ở trong tay kia?

Khúc Nam Hòa đứng đờ người ra như xác chết, sắc mặt nhợt nhạt hai mắt tròn tròn xoe, mồm lắp bắp nói :

- Người...người...

- Phải, là người đàn bà mà người yêu mãi cũng không yêu được đấy?

- Thế ra người là Xà Khiết Mỹ Nhân Tảo Lệ Vân đấy à?

- Phải! Không sai một chút nào! Thập Đại Hại chúng ta có bằng Thế Ngũ Ngoại Sát các người không?

Lúc ấy mọi người mới biết người đàn bà xấu xí này là Xà Khiết Mỹ Nhân Tảo Lệ Vân đã khét tiếng võ lâm năm xưa.

Lúc này Khúc Nam hòa ngượng hết sức, chỉ ú ớ ớ :

- Người...sao lại...

- Sao lại xấu xí như thế này phải không Thụ Kính Nghiêu bỗng xen lời nói :

- Đó có phải là kết quả của Thập Đại Hại các người tự tàn sát lẫn nhau ở trên núi Vân Mộng đấy không?

Tảo Lệ Vân gật đầu, thờ dãi một tiếng và đáp :

- Phải, Thụ Kính Nghiêu thông minh lắm!

Nói xong, mụ ta lại tiến lên một bước, hỏi Khúc Nam Hòa tiếp :

- Khúc Nam Hòa, nếu năm xưa mặt của ta cũng xấu xí như thế này, chắc không khi nào người lại theo sau quấy rầy ta mãi, phải không?

Khúc Nam Hòa khó xử vô cùng, ấp úng đáp :

- Vấn đề này...

- Sự thật bộ mặt của người ta đẹp hay xấu cũng không quan trọng gì hết, cũng như ta đây, võ công cũng như thường, ta vẫn đi lại ở trên giang hồ có ai làm gì nổi ta đâu?

Khúc Nam Hòa nghĩ đến chuyện xưa kia, nên y đã bót ghét đôi phượng. Y liền đổi giọng lên tiếng hỏi rằng :

- Lễ dĩ nhiên rồi, nhưng chắc công lực của người bây giờ đã tiến bộ hơn trước phải không?

Hỏi này y nói những câu rất vô lễ mà Xà Khiết Mỹ Nhân không giận chút nào, trái lại bây giờ thấy đôi phượng lại dịu giọng như thế, mụ ta bỗng nổi giận, trầm giọng đáp :

- Đã biết như vậy, tại sao ngươi lại còn nói xấu ta trong lúc vắng mặt ta như thế?

Khúc Nam Hòa thấy Xà Khiết Mỹ Nhân nổi giận, liền rùng mình một cái và cãi lại :

- Có bao giờ tôi dám luận đến chuyện của người đâu?

- Ngươi đã quên ta đi rồi sao ta lại không biết?

- Ngươi không nên nói như thế!

- Câm mồm! Vừa rồi lão già ngươi đã khinh miệt ta rồi!

- Thật oan cho tôi quá! Ngươi chớ có nên nghe người khác thọc gậy bánh xe như vậy!

- Ta không nghe ai cả, chính tai ta nghe thấy đây! Ngươi đã nói trên thiên hạ này chỉ có Ngũ sát các ngươi với Võ lâm Tam tuyệt là đáng kể tới thôi, còn những người khác trong hắc đạo đều không đáng đề ý.

- Tôi có nói như thế thật, nhưng tôi có nói riêng gì bà đâu?

- Vẫn biết không nói riêng gì ta, nhưng những kẻ khác mà ngươi nói, trong đó chả có người của Thập Đại Hại là gì? Tào Lệ Vân ta đây là người trong nhóm đó như vậy ngươi không nói ta thì còn nói ai, ngươi còn muốn chối phải không?

- Sao bà lại hiểu lầm tôi đến như thế?

- Hiểu lầm ư? Ta chả hiểu lầm tí nào cả!

Nói xong, Lệ Vân hình như muốn ra tay tấn công Khúc Nam Hòa vậy. Mụ ta vừa tiến lên một bước lại ngừng chân lại, và vênh vác hỏi Tổng Sĩ Long rằng :

- Có phải Quá Thiên Vu Thát bị Nhất Thống giáo các ngươi giết chết phải không?

Lời nói của mụ ta không còn vẻ gì là cung kính hết, nhưng cũng không ai biết mụ ta hỏi như thế là có dụng ý gì? Có phải vì việc này liên can đến Thập Đại Hại mà mụ định đến đây gây hấn không?

Sĩ Long chưa kịp trả lời thì Phó giáo chủ Tổng Lệ Châu đã cướp lời nói trước :

- Phải, y đã tự liệu đột nhập nơi cấm địa của bốn giáo...

Lệ Vân xua tay lia lịa, đáp :

- Ta không cần hỏi tới điều đó, ta chỉ cần biết chủ nhân món nợ ấy là ai được rồi.

Nói xong, mụ ta cũng không ra tay tấn công ngay mà chỉ lẩm bẩm nói :

- Sau vụ tỷ võ ở Vân Mộng Sơn, người trong Thập Đại Hại đã coi nhau như thù địch rồi, như vậy ta còn trả thù cho chúng làm chi? Nhưng công lực của Thập Đại Hại chúng ta đều ngang nhau, không biết vị cao thủ nào của Nhất Thống giáo các ngươi lại diệt nổi Vu Thát như thế? Ta chỉ muốn được tiếp người đó, có thể thôi!

Âu Dương Siêu thấy Lệ Vân từ khi hiện thân đến giờ hung hăng vô cùng, không coi ai vào đâu, nhất là mụ quát mắng Khúc Nam Hòa lia lịa, chàng định cho mụ một bài học rồi, nhưng vì thấy mụ nói toàn những chuyện xưa của võ lâm, phần vì những chuyện đó không liên can đến mình, vì muốn biết những chuyện cũ võ lâm, nên chàng mới để yên cho mụ ta nói. Bây giờ chàng thấy mụ ta hỏi tới mình, liền phát lá cờ bấu rồi lớn tiếng đáp :

- Chính tại hạ đây, một tay đã giúp cho Vu Thát được xuống dưới âm ti đấy!

- Ngươi ư? Ngươi là ai?

Lệ Vân có vẻ không tin, ngắm nhìn Âu Dương Siêu một hồi, rồi hỏi tiếp :

- Có phải y bị lá cờ bấu làm cho toi mạng phải không?

Âu Dương Siêu có vẻ không phục, đáp :

- Buồn cười thật! Ta việc gì phải sử dụng đến bảo kỳ nào? Chỉ hai bàn tay không cũng đủ giải quyết được y rồi.

Lệ Vân vẫn không tin, cười nhạt nói tiếp :

- Ngông cuồng thật? Nhưng điều này không đáng trách, vì người tuổi nhỏ nào cũng ưa sĩ diện. Nếu Vưu Thất bị hai bàn tay nhỏ nhỏ của người đánh bại thì Thập Đại Hại không đáng được người ta gọi là Thập Đại Hại nữa!

- Nếu ta sử dụng lá cờ báu này thì chấp cả Thập Đại Hại các người liên tay đấu chịu đựng không nổi?

Lệ Vân có vẻ không vui nói tiếp :

- Võ lâm Tam tuyệt với Thập Đại Hại là người người đồng vai vế trong võ lâm với nhau, việc này ai cũng biết cả, chú em đừng có đem cờ báu ấy ra để dọa nạt bà chị này làm chi!

Âu Dương Siêu thấy mặt ta có vẻ không vui, và lại còn nói đồng vai vế với môn phái mình, nên chàng cũng không vui nết mà hậm hực nói tiếp :

- Khẩu thuyết vô bằng.

Lệ Vân vỗ mạnh hai tay một cái lạnh lùng hỏi lại :

- Thế nào mới gọi là có bằng chứng?

Âu Dương Siêu không chán chờ chút nào, ưỡn ngực phát cờ, lớn tiếng đáp :

- Muốn có bằng chứng thì phải ra tay so tài nhau xem ai cao thấp?

- Được lắm! Ngày hôm nay Tảo Lệ Vân này đã gặp đối thủ rồi, và ngươi lại còn công khai khiêu chiến nữa!

- Thôi được ngươi ra tay đi!

Trong lúc hai người vừa hỏi vừa trả lời đã cùng đứng lên lấy thế rồi trận đấu bắt đầu mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Xà khiết đoạn hồn

Lúc này đặc chí nhất là Khúc Nam Hòa, đáng lẽ thì y phải đấu với vị khắc tinh này, ngờ đâu chỉ trong nháy mắt Xà Khiết Mỹ Nhân ở đâu tới thay thế và chống đỡ hộ y một trận, như vậy chả là hên cho y là gì?

Nghĩ đến chỗ khoái chí, y không sao cảm lòng được khề cười nhạt mấy tiếng và còn tiến lên nói với Lệ Vân rằng :

- Lá cờ ở trong tay của tiểu tử kia chính là của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh năm xưa đấy!

Ngươi nên đề phòng thì hơn!

Lời nói này của y có hai nghĩa, một là muốn lấy lòng Lệ Vân và tỏ rõ mình lúc nào cũng nghĩ đến nàng, hai là bảo y thị đừng có khinh địch, phải giữ hết tài ba bản lĩnh ra, như vậy sẽ được nổi danh và cũng cướp được cờ báu.

Tất nhiên Âu Dương Siêu cũng biết tên sinh tinh này đang thọc gậy bánh xe, nên chàng càng ghét thêm. Vì thế mà chàng phát lá cờ một cái, liền có ánh sáng vàng lấp lánh, đương thời chàng còn lớn tiếng nói :

- Khúc lão quái ngươi chưa được ném mùi lá cờ báu này, nên ngươi vẫn chưa quan tâm phải không?

Lúc ấy Khúc Nam Hòa không còn sợ hãi như trước nữa, vì có người đến thay thế cho mình, nhưng công lực của Âu Dương Siêu ra sao, y vẫn còn nghi ngờ, nên y muốn để cho Xà Khiết Mỹ Nhân đấu với chàng trước, nếu Âu Dương Siêu không có tài ba thực sự, mà chỉ thị có lá cờ báu này, thì y sẽ xen tay vào để cướp lá cờ, đồng thời cũng diệt được một khắc tinh của mình và của cả giang hồ. Như vậy có phải là kế lưỡng toàn không? Nếu công lực của Âu Dương Siêu thâm hậu thật thì đã có Xà Khiết Mỹ Nhân đương đầu trước, mình chỉ khoan tay đứng ngoài, rồi tùy cơ hành sự, để khỏi mất sĩ diện và tên tuổi mà y đã gây được trong mấy chục năm nay. Và lại Âu Dương Siêu đấu với Lệ Vân, lưỡng hổ tương tranh, thế nào mà chả có người được thua? Lúc ấy bất cứ bên nào cũng đã diệt được, như vậy có phải đỡ cho y rất nhiều không?

Vì y định tâm như thế, nên tha hồ cho Âu Dương Siêu quát tháo thế nào, y cứ làm như không nghe thấy lời nói của chàng, trái lại y còn cười và nói tiếp :

- Danh nhân của hắc đạo ở trước mặt ngươi đó, cũng đủ lấy được tính mạng của ngươi rồi, ngươi còn định lôi cuốn lão phu làm chi nữa?

Ngờ đâu Âu Dương Siêu là người không biết xấu hổ gì hết, và chỉ biết coi kẻ khác như kẻ thù thù, nên chàng lại hăng hái quát tháo tiếp :

- Xưa nay tại hạ ra tay đấu với người, cũng như Hàn Tín điểm binh vậy, càng nhiều càng hay, lại đây, ngươi cứ việc liên tay đi! Thiếu hiệp này sẵn sàng tiếp hết?

Lúc ấy Tào Lệ Vân đang chuẩn bị tấn công, thì bỗng nghĩ ra một việc, và lại nghe thấy Qui Hóa Âm Sát cười giọng quái dị và đáp :

- Hừ? Xưa nay lão phu không hề liên tay đấu với ai bao giờ, nhất là đối phó với một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa như ngươi, lại khỏi cần phải liên tay với ai cả!

Lệ Vân thấy vậy càng tỉnh ngộ, bụng bảo dạ rằng :

- “Ta đến Sao Hồ này với ý định là muốn dò xem Nhất Thống giáo thật hư ra sao, rồi tiện tay cướp lấy Chân kinh với Kiếm phổ, chứ ta có định tranh chấp với môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt đâu? Hơn nữa ta hiện thân ra đây chỉ vì một lời nói khích bác của Khúc Nam Hòa, bây giờ tại sao ta lại làm cái bìa đỡ đạn cho y, để y được khoanh tay đứng xem? Như thế, ta đã trúng phải mưu kế của lão quỷ này rồi, nhưng khi nào ta lại chịu để cho y được toại nguyện như thế?”

Mụ càng nghĩ càng thấy mình ra đầu như thế này thật là vô lý hết sức, cho nên mụ vội buông tay xuống, thùng thình nói :

- Hai người khỏi cần phải cãi vã như thế làm chi! Ta đây chỉ là người khách tới một cách đột ngột thôi, đại gì ta lại cướp địa vị của chủ nhân? Thôi, để cho hai người đấu với nhau, xem ai cao ai thấp, chứ có việc gì đến ta đâu mà ta lại nhảy ra phá bình như thế này!

Lệ Vân chưa dứt thì mụ ta đã lui ra ngoài xa hơn trượng, ngồi xếp bằng tròn, vận hơi điều sức về mặt rất lạnh lùng.

Khúc Nam Hòa thấy vậy liền giật mình kinh hãi, vì y có ngờ đâu mưu kế của mình lại sôi hòng hết, nên bây giờ y không dám nói động tới nữa, vội đáp :

- Có khi nào ta lại ra tay đấu với một tiểu tử tranh cường hiếu thắng như vậy đâu?

Lệ Vân cũng lên tiếng nói :

- Nếu vậy, già này cũng không biết nổi!

Hai người đều thoái thác, khiến Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, liền múa tít lá cờ, quát lớn :

- Các ngươi đừng có cậy già mà làm bộ làm tịch! Có giỏi thì cùng tiến lên cả đi? Nếu còn nói lời thôi nỡ, ta sẽ ra tay tấn công trước đây!

Khúc Nam Hòa xầm nét mặt lại hỏi :

- Tiểu tử, ngươi muốn ra tay đấu với ai trước?

Y đoán chắc thế nào Âu Dương Siêu cũng đấu với Xà Khiết Mỹ Nhân Tào Lệ Vân trước vì Lệ Vân là người có tên tuổi lớn hơn, nên y mới hỏi như vậy. Không ngờ Âu Dương Siêu không chân chừ gì hết mà đáp :

- Ta muốn cả hai người cùng ra tay đấu với ta, không ai có thể trốn tránh nổi quan ải này đâu!

Lời nói của chàng quyết liệt như vậy, dù Khúc Nam Hòa mặt dày mày dạn đến đâu cũng phải nhận lời thi đấu, nhưng y lại tung mình nhảy đến cạnh Lệ Vân, gượng cười nói :

- Nghe thấy chưa? Người ta thách hai chúng ta, những kẻ già chưa chết này đây?

Lệ Vân hờ hững đáp :

- Ngươi đã nói là không bao giờ thèm liên tay đấu với ai cả, và ta cũng không thích hợp quân để tấn công ngươi. Như thế, có giỏi thì ngươi hãy ra tay đấu đi!

- Ủ vắn đề này...

Khúc Nam Hòa ngăn người ra, đang định nói gì thì bỗng thấy bóng người thấp thoáng, ánh sáng vàng lóe mắt. Âu Dương Siêu đã múa động lá cờ xông lại gần, chỉ vào mặt hai người mà nói tiếp :

- Có mau ra tay chống đỡ thế công này của ta không? Hai người mặt dày kia! Chút hư danh của các ngươi đã đánh lừa được những ai mà gây nên thế? Sao lại có những kẻ tham sống sợ chết đến như vậy!

Lời nói này còn đau đớn hơn là bị đánh đòn, dù hai lão quái giáo hoạt đến đâu cũng không thể giả bộ làm ngơ được, nên cả hai cùng tung mình nhảy lên,

giận dữ quát tháo luôn mồm.

Âu Dương Siêu chỉ sợ họ lại giờ trò khác ra, nên vội sử dụng một thể hai tấn công luôn vào hai cường địch cùng một lúc. Đồng thời mồm chàng quát bảo :

- Các ngươi phải cẩn thận đấy!

Tuy thể công đó của chàng là thể hư, nhưng dưới sự thịnh nộ, kinh phong của lá cờ cũng đủ làm cho quần áo của những người đứng cách xa đó ba trượng bay tung lên rồi.

Đã lâu không dùng đến lá cờ báu này, bây giờ Âu Dương Siêu giờ ra mạnh như thiên quân vạn mã quả thực kinh người.

Lúc ấy đã trót cười trên mình hổ rồi, muốn xuống cũng không được, Khúc Nam Hòa đành giờ Vạn Độc Linh Xà ra mà đáp :

- Phen này không thể trách ta được nữa nhé? Tiểu tử giờ đây ngươi tự mang lấy cái chết vào thân đấy!

Lệ Vân đã nhìn xét thấy Âu Dương Siêu không phải là người tầm thường, nên mặt ta cũng cất giọng the thé như tiếng cú mà nói :

- Họ Tào ta đã không thể nào chịu nhịn được nữa, ngươi không thể oán trách là lớn bắt nạt bé, già bắt nạt trẻ đấy nhé?

Hai người vừa trả lời, vừa tung mình nhảy lên. Sau những tiếng kêu “u u” liên hồi, trong tay của Lệ Vân đã có thêm một cây Luyện Tử Thương. Môn khí giới này giống như cái móc, trông rất kỳ dị, khi múa lên có tiếng kêu “u u” và có ánh sáng lóe mắt, thực là kinh hồn động phách.

Thư Kính Nghiêu đứng cạnh đó, liền lớn tiếng nói :

- Hay lắm? Đã mấy chục năm không được trông thấy Xà Khiết Đoạn Hồn câu, bây giờ người ta cũng đem cả ra để sử dụng!

Thì ra Xà Khiết Đoạn Hồn câu là một môn khí giới độc nhất vô song của Lệ Vân. Mụ đã nhờ nó mà nổi danh trên giang hồ.

Thứ câu ấy chế bằng ngũ kim hợp luyện, màu bạc và bóng nhoáng, tất cả có mười ba khúc như một sợi xích liên kết lại vậy, một đầu là cái vòng xoắn cổ tay, còn một đầu hình như cái móc, nhưng bên trong trống rỗng, chế bằng một thứ thép rất cứng, trong móc có chế chất độc rất lợi hại, người nào bắn trúng sẽ chết ngay, không có thuốc gì chữa khỏi.

Lệ Vân đã dùng Đoạn Hồn câu này giết chết không biết bao nhiêu tánh mạng rồi. Mấy chục năm trước, hắc bạch hai đạo, ai thấy cái móc ấy cũng phải khiếp sợ. Mụ đã tốn rất nhiều công phu để luyện câu này, có thể muốn nó cứng như một cái gậy cũng được và muốn nó mềm như một sợi dây cũng được hết, thực là thần quỷ khôn lường. Vì cái móc rỗng ruột, nên lúc múa động có tiếng kêu “vo vo” là thế. Tiếng kêu này như tiếng ma kêu quỷ khóc, khiến cho đối thủ chưa đấu đã hoảng sợ rồi. Lúc này y thị giờ môn khí giới này ra đối phó đủ thấy y thị không dám khinh địch chút nào, và cũng muốn giết chết được đối thủ mới thôi.

Lúc bấy giờ ba người đấu với nhau đều sử dụng ba môn khí giới ngoại môn, duy có một điểm khác nhau là khí giới của hai lão quái đều có chất độc rất mạnh, còn của Âu Dương Siêu không có những chất độc mà lại còn trừ độc là khác.

Lệ Vân giờ môn khí giới mà ít khi y thị sử dụng tới, ai nấy thấy vậy đều lo Âu hộ Âu Dương Siêu. Tuệ Quả đại sư tụng một câu Phật hiệu và hỏi :

- A Di Đà Phật! Hai vị vẫn được mạnh giỏi đấy chứ. Chẳng hay hai vị có cho phép lão tăng nói một câu không?

Tuệ Quả đại sư là người Chương môn của phái Thiếu Lâm, ở trong giang hồ võ lâm, lời nói của ông ta nặng như chín cái đỉnh nhất là xưa nay ông ta không hay dây dưa vào chuyện thị phi của giang hồ bao giờ. Nay ông ta bỗng lên tiếng như vậy, đủ thấy lời nói của ông ta quan trọng như thế nào?

Tào Lệ Vân vội thâu cây Thần câu lại, bộ mặt đầy vết sẹo của y thị hơi rung động, rồi mụ mới thùng thảng lên tiếng hỏi lại :

- Chẳng hay Tuệ Quả đại sư có lời gì định chỉ bảo thế?

Khúc Nam Hòa ra tay như vậy chỉ là miễn cưỡng thôi, chứ thực sự y có dám đấu với Âu Dương Siêu đâu, nên y nghe Lệ Vân nói xong, liền giả bộ làm ra vẻ rất đường hoàng, và gượng cười xen lời nói :

- Chẳng hay Đại chương môn muốn nói gì, xin cứ dạy bảo?

Tuệ Quả đại sư hờ hờ nói tiếp :

- Hai vị vốn dĩ không có thù hằn gì với Âu Dương Siêu thí chủ cả, cuộc họp ngày hôm nay là do việc Kim Cương chân kinh mà nên. Bản tăng không biết hai vị tới đây có phải là vì vấn đề Chân kinh đấy không?

Khúc Nam Hòa đưa mắt nhìn Lệ Vân rồi mới đáp :

- Đại sư nói rất phải! Chúng tôi tới đây không có ý gì đoạt báu cả, mà mục đích của chúng tôi đến đây là chỉ muốn được rộng thêm kiến thức thôi?

Lệ Vân cũng nói theo :

- Nghe nói bộ Kim Cương chân kinh này là tinh hoa của thượng thừa đại pháp của cửa Phật. Quý phái coi cuốn kinh này như là vật báu trấn sơn và cũng là một bảo vật có một không hai trong đời này. Vì thế tôi cũng muốn được chiêm ngưỡng đôi chút.

Hiển nhiên lời nói của hai lão quái này là giả dối. Sự thực thì chúng tôi tới đây là muốn cướp được hai cuốn kỳ thư của hai phái, chứ có phải là định đến để thưởng thức gì đâu!

Tuệ Quả đại sư nghe giọng nói của chúng đã biết ý định của chúng như thế nào rồi, nhưng ông ta không tiện nói toạc ra thôi. Trái lại ông ta còn trang trọng nói tiếp :

- Cuốn Quy Vân kiếm phổ là của Trí Thanh đạo trưởng, lão tăng không có quyền nói tới, còn cuốn Kim Cương chân kinh của bổn môn, nếu được về tay của chùa Thiếu Lâm chúng tôi, thì thế nào cũng xin mời các bạn trên giang hồ hay võ lâm đồng đạo chỉ điểm cho.

Nhưng tiếc thay, lúc này nó lại không ở trong tay của bản tăng?

Khúc Nam Hòa thừa cơ xen lời nói :

- Cho nên chúng tôi tới đây vào lúc này là không muốn có sự hiểu lầm với quý phái.

Y nói như thế là muốn lấy lòng Tuệ Quả đại sư.

Tuệ Quả đại sư liền nói sang vấn đề khác mà tiếp :

- Mục đích của hai vị là muốn được xem Kim Cương chân kinh với Kiếm phổ, việc này không hên can gì đến Âu Dương thí chủ, mà bây giờ hai vị lại đột nhiên giờ hai môn khí giới ác độc ra, như vậy không sợ sai mất nguyên ý của hai vị sao?

Thoạt tiên Âu Dương Siêu lại tưởng Tuệ Quả đại sư có việc gì cần muốn nói, bây giờ mới biết là lão hòa thượng có ý muốn giảng hòa trận đấu và thuyết phục nhị quái để cho im chuyện.

Chàng liền mỉm cười, chấp tay chào và xen lời nói tiếp :

- Thừa tiền bối, những hạng người này chỉ có thể ăn miếng trả miếng chứ không thể nào khuyên bảo nổi đâu! Hà tất phải tốn hơi mất sức nói với chúng làm chi?

Tuệ Quả đại sư gạt đầu, đáp :

- Thí chủ hãy tạm nhẫn nại một chút!

Lệ Vân giờ cây Đoạn Hồn câu ra, quát lớn :

- Tuệ Quả đại sư có thấy y làm bộ làm phách như thế nào không?

Khúc Nam Hòa lúc nào cũng muốn giờ mặt với Âu Dương Siêu nên y vội xen lời nói :

- Bà kia, hãy nghe Tuệ Quả đại sư điều đình đã?

Tuệ Quả đại sư mỉm cười, nói tiếp :

- Không giấu diếm gì hai vị, dù Chân kinh hay Kiếm phổ cũng vậy, đều là vật truyền kiếp của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, nên chúng tôi thế nào cũng phải lấy lại cho được mới thôi. Đêm nay cũng vì việc ấy mà chúng tôi phải đến Sao Hồ này quấy nhiễu anh em họ Tống. Nếu hai vị muốn lấy hai vật đó cũng nên đợi chờ khi nào hai cuốn Chân kinh với Kiếm phổ ấy lọt vào tay chúng tôi đã. Lúc này mong hai vị không nên đa sự như thế làm lỡ mất việc chính của chúng tôi đi.

Trí Thanh đạo trưởng thấy Tuệ Quả đại sư chưa nói xong mà Âu Dương Siêu lại định nói tiếp, liền xen lời nói ngay :

- Tuệ Quả đại sư nói rất phải, đừng nói là hai vị, ngay cả Âu Dương thiếu hiệp cũng vậy, xin các nên lượng thứ cho nỗi khổ tâm của mấy vạn đệ tử của hai phái chúng tôi?

Thấy lão đạo trưởng nói như vậy, Âu Dương Siêu không tiện nói nữa, liền hậm hực đứng sang một bên, tay vẫn cầm lá cờ báu, trông rất oai phong.

Lệ Vân đưa mắt nhìn Khúc Nam Hòa, rồi tỏ vẻ bất đắc dĩ Khúc Nam Hòa biết tình hình đêm nay rất bất lợi cho mình, vì vậy y muốn chừa thẹn mà nghĩ ra một điều, vội hỏi Tuệ Quả đại sư rằng :

- Khi Chân kinh đã đến tay đại sư rồi, chẳng hay đại sư có cho chúng tôi được xem qua một chút không?

Tuệ Quả đại sư ung dung đáp :

- Người đi tự không bao giờ nói dối ai hết. Tuy Chân kinh là vật chí báu của bổn thực, nhưng dù sao nó cũng vẫn là vật ngoại thân, quyết không bao giờ

bản tăng lại trái với lòng Phật đầu!

Lệ Vân cũng lên tiếng hỏi Trí Thanh đạo trưởng rằng :

- Quy Vân kiếm phổ như cái khóa của các môn võ của phái Võ Đang và cũng là một bản chân bí quyết của kiếm thuật chắc đạo trưởng không dám đường hoàng như vị Chủ môn của Thiếu Lâm để cho người ta được qua mắt phải không?

Không ngờ Trí Thanh đạo trưởng lại trả lời bằng một cách khiến ai cũng không ngờ, rằng :

- Nữ cư sĩ nói sai rồi! Bồn đạo không có ý nghĩ ấy, sao nữ cư sĩ lại hiểu lầm như thế?

- Ô? Thế ý định của đạo trưởng như thế nào?

Lệ Vân ngạc nhiên hỏi lại một câu như vậy.

Trí Thanh đạo trưởng trang trọng đáp :

- Phen này để Kiếm phổ mất mát như vật, bản đạo đã mang không biết bao nhiêu là tội nghiệp rồi. Vì thế, bản đạo đã thông suốt câu nhân quả của người đời, nếu anh em họ Tống mà chịu hoàn lại cuốn Kiếm phổ cho bản đạo, bản đạo sẽ công khai để cho người đời nghiên cứu, và sẽ không coi nó là vật báu truyền kiếp của Võ Đang nữa, mà sẽ tặng lại cho người.

- Tặng cho người ư?

Mọi người nghe thấy Trí Thanh đạo trưởng nói như thế đều cảm thấy đột ngột hết sức, nhưng Trí Thanh đạo trưởng vẫn thản nhiên và nghiêm nghị nói tiếp :

- Phải, bản đạo quyết đem nó tặng cho người vì là như thế có thể kết được đôi chút duyên hương hỏa và còn miễn được muôn đời phiền phức cho bản phái. Đồng thời, còn miễn được nghiệp trái và sát kiếp nữa.

Kính Nghiêu đứng nghe mãi chưa hề nói nửa lời, lúc này cũng lên tiếng :

- Đạo trưởng định biếu cho ai thế?

Trí Thanh đạo trưởng lạnh lùng đáp :

- Tặng cho một người không có liên quan gì đến bốn môn hết!

- Người đó là ai?

- Lúc này còn chưa biết.

Minh Châu cười khì một tiếng và hỏi :

- Hi! Đến bao giờ mới có thể biết được?

Trí Thanh đạo trưởng khoanh tay về phía sau, bước tới hai bước, rung mình một cái, về mặt hớn hờ đáp :

- Nếu lệnh huynh muội vui lòng cho xin lại cuốn Kiếm phổ ấy, bản đạo sẽ cho phát ngay thiệp võ lâm mời tất cả các đồng đạo của Tam Sơn Ngũ Nhạc, quần hùng của năm hồ bốn bể đến núi Long Hồ Luận Kiếm. Bất cứ là hắc bạch hai đạo, hay chính tà hai đường, ai cũng đều có quyền được dự. Người nào võ nghệ cao cường nhất, người ấy sẽ được quyền chiếm Kiếm phổ kia.

Tổng Sĩ Long cũng xen lời nói :

- Ủa! Làm như vậy không những là một thịnh hội của võ lâm mà lại còn để lại một giai thoại cho võ lâm nữa!

Trí Thanh đạo trưởng mỉm cười gật đầu, rồi nói tiếp :

- Trong cuộc đại hội ấy, thế nào cũng không sao tránh khỏi được một vụ sát kiếp, nhưng người có võ công tối cao nhất được bảo tồn Kiếm phổ của bốn môn. Những vụ chém giết vô hình chung sẽ bớt được rất nhiều, nên bản đạo nghĩ đi nghĩ lại mới quyết định như vậy.

Lệ Vân chưa nói xong tỏ vẻ rất hứng thú, múa tay múa chân nói tiếp :

- Nếu vậy việc gì phải định một ngày nào khác nữa, cứ tối nay ở ngay nơi đây có hơn không?

Trí Thanh đạo trưởng vừa cười vừa đáp :

- Cừ hành ngay đêm nay thì cầu thả quá, và những võ lâm hào kiệt, kỳ tài giang hồ khác có phải không được dự không?

Lệ Vân đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng rồi nói tiếp :

- Đù rồi! Đù rồi! Đạo trưởng không thấy hiện giờ nơi đây về bên chính đạo có đạo trưởng với Tuệ Quả đại sư, bên tà đạo có tôi với Khúc Âm Sát, con bất chính bất tà và chính chính tà tà thì có ba anh em Nhất Thống giáo, Cửu Lưu Tam Giáo thì có Bang chủ của Cùng Gia bang, hậu sinh tiểu bối thì có đệ tử của Võ Lam Tam tuyệt... Ồi chà!

Y thị đang cao hứng nói thao thao bất tuyệt đã thấy ánh sáng lóe mắt và phóng người thấp thoáng. Âu Dương Siêu đã phi thân tới phía sau y thị dí mũi cò bấu vào linh đài đại huyệt của y thị.

Không ai ngờ Âu Dương Siêu lại ra tay như vậy, và ngay chính Lệ Vân cũng đang mãi nói không để ý tới, nên y thị có muốn tránh cũng không kịp, chỉ thất kinh kêu một tiếng “ồ chà”, đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra liền. Âu Dương Siêu điểm vào linh đài huyệt của Lệ Vân rồi liền quát lớn :

- Xứ Bát Giới không biết sĩ nhục là gì hết! Chỉ được cái đại ngôn thì không ai bằng! Ai là hậu sinh tiểu bối, người nói đi!

Tinh thể đã hòa hoãn dần, nay lại bỗng trở nên căng thẳng.

Lệ Vân bị kim chế không làm gì được, nhưng không chịu van lơn mà chỉ la lớn :

- Tuệ Quả đại sư, chính đại sư... khuyên tôi ngừng tay... trước bây giờ....

Tuệ Quả nghe nói quả nhiên tiến lên một bước nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Tiểu thí chủ hãy buông tay, nghe lời bản tăng nói đã!

Âu Dương Siêu giận dữ đáp :

- Thừa tiền bối, những yêu ma quỷ quái này dùng đạo lý không thể cảm hóa được chúng đâu!

Tuệ Quả đại sư tìm tìm cười, đáp :

- Tiểu thí chủ hãy đợi chờ việc của Trí Thanh đạo trưởng cùng bản tăng giải quyết xong đã, rồi hãy giải quyết y thị cũng không muộn!

Trí Thanh đạo trưởng cũng tiến lên, vừa cười vừa xen lời nói :

- Thiếu hiệp nể mặt bản đạo, hãy buông tha cho bà ta, ác nhân sẽ có ác nhân trị, huống hồ....

Y chưa nói dứt, trong Biện Hương Tiểu Trúc bỗng có một cái bóng đen nhảy ra nhanh như sao sa và đang lơ lửng ở trên không, đã múa chưởng nhắm Âu Dương Siêu tấn công xuống, mạnh không thể tưởng tượng được.

Sau mấy tiếng kêu “ồ chà”, bóng người thấp thoáng, mọi người rối rít, không ai phân biệt được ra người nào địch, người nào là bạn cả?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tan xương nát thịt

Âu Dương Siêu bỗng bị một cái bóng đen phi tới tấn công một cách bất ngờ, chàng vội thâu bảo kỳ lại, tung mình nhảy về phía sau bảy thước, trong lòng kinh hãi và mờ mịt quát hỏi :

- Ai dám tấn công lên ta như vậy?

Bóng đen nọ tấn công hụt thế đó, vẫn không chịu ngừng tay, mà còn cười nhạt một tiếng, múa song chưởng phi thân lại tấn công lần thứ hai, mạnh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu giờ là cò bấu lên bảo vệ lấy trước ngực.

Đáng lẽ chàng có thể trả đũa ngay được, nhưng chàng không muốn thế, lại nhảy ra ngoài xa tránh né lần nữa, mờ mịt lên tiếng hỏi :

- Xưa nay tại hạ không bao giờ dùng võ khí đối phó với một người tay không..

Bóng đen nọ không đợi chờ chàng nói xong, đã cười nhạt đáp :

- Tiểu tử giỏi thực! Người chỉ được cái nói nhân nghĩa đạo đức nhưng việc làm của người lại trái hẳn?

Nói xong, y lại múa chưởng định tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu nghe giọng nói của đối phương rất quen thuộc, vội múa tít lá cờ ngăn cản đối phương tiến lên mà hỏi tiếp :

- Sao các hạ lại nói như thế? Các hạ là ai không phân biệt nết tề gì hết, ra tay ác độc và mở mồm mắng chửi người như vậy là nghĩa lý gì? Phải biết việc làm của tại hạ như thanh thiên bạch nhật và nường nhện cũng có hạn thôi!

Bóng đen bị tia sáng của lá cờ báu ngăn cản, không sao tiến lên được, liền hậm hực quát bảo tiếp :

- Ta là ai ư?

Trước khi chưa rõ chân tướng, Âu Dương Siêu không muốn ra tay đấu với đối phương.

Chàng muốn biết rõ chuyện, liền cuốn lá cờ bỏ vào túi và gượng cười đáp :

- Bạn ăn mặc như thế thì ai nhận ra được?

Thì ra cái bóng đen kia ăn mặc rất đặc biệt, như là úp một cái bao da vào người vậy, chỉ để lộ đôi mắt đỏ ngầu và trông có vẻ đang giận dữ. Đồng thời mắt của y lại lòi ra như hai trái hạnh đào, trông rất khủng khiếp.

Ngắm nhìn mãi, Âu Dương Siêu vẫn không nhận ra được người nọ là ai? Tất cả các người khác có mặt tại đó cũng vậy, không sao biết y là ai hết.

Không ngờ cái bóng đen đột nhiên thấy Âu Dương Siêu thâu lá cờ lại y lại giờ hai cánh tay lên rung động mồn thì quát tiếp :

- Đây ta cho ngươi biết ta là ai!

Vừa nói xong, y đã giờ hai chưởng lên, giờ “Tý Ngọ Truy Hồn” ra, tả chưởng vỗ xuống, hữu chưởng ném chéo, liền có hai luồng sức mạnh nhằm hai nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu lần ất tới. Y ra tay vừa nhanh vừa mạnh, lợi hại hết sức.

Âu Dương Siêu thấy đối phương không chịu lộ chân tướng và cũng không cho biết tên, cứ tấn công ha ha, tức giận khôn tả, giờ chưởng lên gạt một cái rồi nhảy sang bên tránh né, và lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu vậy bạn không thể trách được tại hạ nữa!

Nói xong, chàng giờ thế “Phong Khôi Vân Dũng”, đột nhiên nhảy chéo lên và cùng giờ song chưởng ra tấn công một lúc. Lúc này vì chàng đang nổi giận mà ra tay, nên thế công của chàng mạnh không thể tưởng tượng được.

Cái bóng đen kia tấn công huyệt thế đó, lại xông lại tấn công thế khác hình như y muốn đấu thí mạng với chàng vậy. Công lực của hai người không hơn không kém nhau mấy, nên trận đấu rất kịch liệt! và nhanh không thể tưởng tượng được. Chỉ trong nháy mắt đã đấu được hai mươi hiệp rồi.

Đột nhiên có tiếng kêu “soẹt” và có người thất thanh kêu la, Âu Dương Siêu đã nhảy ra ngoài xa hơn hơn trượng, lớn tiếng cười và nói :

- Lột da thú của ngươi ra xem ngươi... hà hà?

Thì ra cái da úp chụp ở bên ngoài của bóng đen đã bị chàng xé tan, tay chàng còn cầm một mảnh da lớn, nhưng khi chàng vừa trông thấy rõ mặt của bóng đen liền thất thanh la lớn, mặt biến sắc, lúc đó lúc trắng vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, vừa hồ thẹn vừa hối hận, vì chàng cứ đứng ngăn người ra tại chỗ.

Thoạt tiên mọi người chỉ để ý đến trận đấu và quan tâm đến sự thắng bại của hai người, chờ tới khi hai người rẽ sang hai bên, vì Âu Dương Siêu lên tiếng cười, nên ai nấy đều chú ý nhìn cả vào người chàng.

Lúc ấy chàng chưa nói dứt mà thần sắc lại khác lạ mọi người mới quay lại nhìn vào cái bóng. Ai nấy đều ngạc nhiên hết sức và cũng cảm thấy ngạc nhiên nữa là khác.

Kính Nghiêu vội tiến lên mấy bước, chấp tay chào người đàn bà trung niên mặc áo da đã bị xé rách mà lên tiếng hỏi :

- Huyền Huyền môn xưa nay có can thiệp đến việc giảng hồ bao giờ, sao Ngọc Nữ lại xen một chân vào như thế?

Thì ra người đội lột da chính là Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương của phái Huyền Huyền môn.

Vì có liên quan tới Huyền Huyền môn rất mật thiết, Trí Thanh đạo trưởng vội tiến lên hỏi :

- Lão tiên bối làm sao thế?

Lãnh Phương mặt nhợt nhạt, mồm há hốc, lưỡi cứng đờ chỉ nghiêng răng cồm cộp chứ không sao trả lời được nửa câu.

Tuệ Quả đại sư từ từ tiến lên hỏi Lãnh Phương rằng :

- La Chương môn ít khi lộ diện trên giang hồ, lần này chương tới đây chả lẽ cũng vì cuốn Chân kinh với Kiếm phổ hay sao?

La Lãnh Phuong sầm nét mặt lại, nghiêng răng, mím môi, cười nhạt đáp :

- Hừ! Lão hòa thượng đã nhận xét lầm rồi!

Tuệ Quả đại sư cau mày lại, hỏi tiếp :

- Vâng! Kiếm pháp chí cao của phái Võ Đang là Thiên Cương Kiếm Trận, còn bốn thế rất kinh hiểm mà tất cả những người trong võ lâm bây giờ chỉ mô một mình bà là tinh thông mấy thế kiếm ấy thôi, tất nhiên bà tới đây không phải vì Kiếm phổ. Nếu vậy...

Chí Thanh đạo trưởng đã vội đỡ lời :

- Công lực của tăng và đạo khác nhau, chắc La lão tiền bối không phải vì Chân kinh mà tới đây đâu, Tuệ đại sư không nên đa nghi như thế!

Tuệ Quả đại sư gật đầu lia lịa, ngẫm nghĩ giây lát lại tiếp :

- Nếu vậy La Chương môn tới đây...

Lãnh Phuong không đợi chờ lão hòa thượng nói xong, đã dậm chân một cái, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu nói :

- Âu Dương Siêu theo ta lại đây này!

Nói xong, bà ta chả hỏi ai hết, tung mình nhảy lên trên nóc nhà, nhún chân một cái, người đã đi xa hai trượng, nhanh như một mũi tên, phi xuống phía sau nhà.

Vì thất tín với Lãnh Phuong đôi ba phen, Âu Dương Siêu mắc cỡ vô cùng, huống hồ mấy lần Lãnh Phuong ác chiến với chàng cũng là vì hoàn cảnh bất buộc đấy thôi, nên chàng vừa thấy Huyền Huyền Ngọc Nữ đi khỏi, vội tung mình nhảy lên đi theo ngay.

Chỉ trong nháy mắt đã đến một bãi cỏ phẳng lì, giữa bãi cỏ có một ngôi mộ lớn, trông rất tiêu điều và lạnh lùng.

Lãnh Phuong vội vàng nhảy tới trước ngôi mộ, nhanh tay chỉ vào bia đá, mồm thì quát tháo :

- Âu Dương Siêu, ngươi thử xem đây!

Âu Dương Siêu vội tới gần xem, chàng bỗng đứng ngẩn người ra như phỗng đá trong giây lát, rồi mới như người nằm mơ vừa thức tỉnh kêu “ồ” một tiếng, rồi phục ngay xuống tấm bia, lớn tiếng khóc lóc, nước mắt tuôn ra như mưa.

Lãnh Phuong đứng cạnh đó tức giận khôn tả, và giận quá hóa cười, cười nhạt một hồi rồi mới nói :

- Ngươi còn giả bộ khóc lóc như thế làm chi! Không ngờ đâu ngươi làm ra được như thế này?

Âu Dương Siêu lòng đau như dao cắt, vội đáp :

- Tiền bối trách cứ tiểu bối như thế hoi...

- Hoi quá đáng phải không?

- Không phải thế!

- Phải, vì ta lột bộ mặt nạ giả dối của ngươi ra, nên ngươi mới cảm thấy khó chịu chứ gì?

Đầy bầu tâm sự mà không biết kể lẽ cùng ai, Âu Dương Siêu càng đau lòng thêm, nhưng thấy Lãnh Phuong nổi giận như vậy, chàng đành phải gạt lệ mà trả lời rằng :

- Tiền bối nói nhiều như vậy cũng vô ích! Đẳng nào cũng vậy, có đi xa mới biết đường dài, thế nào cũng có một ngày sẽ ra manh mối. Lúc đó tiền bối sẽ biết rõ nguyên nhân ngay.

Lãnh Phuong lại lớn tiếng cười một tràng dài, rồi mới dứt tiếng cười mà giận dữ nói tiếp :

- Ngươi chỉ được cái khéo nói thôi? Chưa bao giờ thấy ngươi làm đúng như lời hứa cả!

Bà ta vừa nói, vừa tiến tới gần Âu Dương Siêu.

Thấy vậy Âu Dương Siêu bất đắc dĩ đáp :

- Nếu tiền bối không tin, tiểu bối biết nói năng làm sao được?

- Biết nói làm sao được ư? Thôi được, ta hãy chờ xem ngươi làm thế nào? Nhưng có cách gì rất hay nào?
- Bây giờ tiền bối với tiểu bối mỗi người đi một phía, đi khắp hải nội, chả lẽ kiếm không ra kẻ thù hay sao?
- Có phải ngươi lại muốn dùng kế hoãn binh không?
- Có bao giờ tiền bối..
- Thôi ta không muốn nói nhiều với ngươi nữa? Mau nộp mạng cho ta đi?

La Lãnh Phuong vừa nói vừa múa chưởng tấn công luôn.

Âu Dương Siêu vội lui về phía sau một bước, rồi hậm hực nói :

- Tiền bối vẫn không chịu tin tiểu bối ư?
- Ta tin gì ngươi! Ta chỉ tin Bằng Long Nghiêu Phụng Thập Tam Vũ của ta thôi?

Nói xong, bà ta rút cái khăn Thiên Tâm Huyền Bách ra tấn công Âu Dương Siêu tới tấp.

Âu Dương Siêu chỉ có một cách là nhắm mắt chờ chết, hay là múa chưởng chống đỡ để bảo vệ lấy bản thân của mình thôi, nhưng cho Bằng Long Nghiêu Phụng Thập Tam Vũ này của Lãnh Phuong là một môn tuyệt nghệ khiến bà ta nổi tiếng bấy lâu nay, nên có phải là một pho võ lâm thường đâu? Lúc này bà ta lại tức giận, nên thể công lợi hại không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu chỉ giờ tay ra bảo vệ lấy bản thân thôi, chứ không dám trả đũa, nên càng ngày càng bị nguy hiểm. Nếu cứ thế này mãi thì chỉ mười hiệp nữa là chàng thế nào cũng bị thương chứ không sai, nên chàng bỗng quát lớn :

- Nếu tiền bối còn cứ áp bức tiểu bối như thế này mãi mãi, thì đừng có trách tiểu bối thất lễ đấy!

Ngờ đâu Lãnh Phuong cứ tấn công hoài và lớn tiếng quát hỏi lại :

- Ngươi có tài ba gì cứ việc giờ hết ra đi! Trận đấu này là trận đấu chí tử, không bao giờ ta lại nương tay cho ngươi đâu!

Âu Dương Siêu không dám quát mắng lại, và cũng không muốn trả đũa, nên chỉ có lui về phía sau liên tiếp thôi. Tuy vậy Lãnh Phuong vẫn không nể nang chút nào, tấn công như vũ bão hoài, hình như phải giết cho kỳ được chàng mới hả dạ vậy.

Nên càng chống đỡ, Âu Dương Siêu càng thấy nguy hiểm, đến nỗi chân tay cuống quýt.

Chàng nhận thấy cứ thế này mãi, mình sẽ bị toi mạng chứ không sai. Vì thế, chàng đẩy mạnh một chưởng rồi nhảy ra ngoài vòng đấu, mồm thì quát lớn :

- Lão tiền bối cứ áp bức tiểu bối như thế này hoài, bắt buộc tiểu bối phải thất lễ với tiền bối vậy, không còn cách nào hơn thế nữa?

Nói xong, chàng thò tay vào túi lấy lá cờ báu ra múa tít một vòng, kinh phong của lá cờ đã tỏa ra ngoài hai trượng ngay. Lãnh Phuong đang tức giận, nên không sợ thế cờ của chàng lợi hại như thế nào, mà vẫn cứ tiến lên, mồm thì đáp :

- Ngươi cứ việc giờ Toàn Phong bát thức ra ta xem võ công của ngươi lợi hại như thế nào?

Thấy bà ta kiêu ngạo như vậy, chàng tức giận khôn tả, liền múa tít lá cờ xông lên phản công luôn.

Lúc ấy trong rừng bỗng có mấy cái bóng người phi ra, đồng thanh quát lớn :

- Không nên!
- Mau ngừng tay lại!

Thì ra Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng, Kính Nghiêu, anh em Sĩ Long, Vũ Hóa Thượng Nhân, Khúc Nam Hòa Bào Khánh Dư với Tào Lệ Văn đều đuổi theo tới hết.

Lãnh Phuong vẫn còn tức giận, cứ việc tấn công hoài. Vì bà ta dùng sức quá độ, nên hao tổn hơi sức rất mau. Vì thế, Âu Dương Siêu chỉ phản công có một thế cờ thôi mà bà ta đã bị bao vây vào trong kỷ phong của chàng rồi.

Cũng may các người kia vừa tới kịp, bằng không bà ta thế nào cũng bị Âu Dương Siêu đánh bại chứ không sai.

Âu Dương Siêu bị bắt buộc phải ra tay tấn công, bỗng nghe thấy có tiếng người quát bảo, vội thu lá cờ lại, nhảy ra ngoài xa hai trượng để nghênh đón các người, rồi đáp :

- Tôi có định đấu với bà ta đâu, nhưng..

Chàng lại sợ Lãnh Phuong tức giận, nên nói tới đó lại thôi, và nhìn thẳng về phía đối phương để đề phòng bà ta đến tấn công lên.

Lãnh Phuong vẫn nghiêng răng kêu cồm cộp và còn lăm le muốn tấn công tiếp.

Vì Lãnh Phuong là con gái của La Chân Nhân, người tiền bối của Đạo Giáo, nói đến sự liên quan thì bà ta còn cao hơn vai về nên Trí Thanh đạo trưởng đối với bà ta mới phải cung kính như thế Lão Chương môn lại phải chấp tay vái chào, mỉm cười và hỏi :

- Tiền bối với Âu Dương Siêu thiếu hiệp có thù hằn gì thế?
- Chẳng lẽ tiền bối không sao nguời được con giận giầy lát để tìm cách hòa giải hay sao?

Lãnh Phuong hậm hực chỉ vào tấm bia ở trước ngôi mộ kia mà nói :

- Các nguời thử xem kia!

Lúc ấy vì Lãnh Phuong cứ tiến lên dần, bó buộc Âu Dương Siêu phải lui về phía sau lia lịa, càng lui càng cách xa ngôi mộ.

Lúc ấy trời sắp sáng đang lúc tranh tối tranh sáng, bốn bề càng lờ mờ thêm, nên chàng không sao trông thấy rõ.

Mọi nguời chắc ngôi mộ này thế nào cũng có sự bí ẩn gì nên ai nấy đều tiến tới gần và cúi đầu nhìn xuống tấm bia, thấy trên có khắc những chữ như sau :

“Huyền Huyền môn Nhị Đại Đệ Tử Giang Mẫn chi mộ”

Lúc này mọi nguời mới biết Giang Mẫn môn đồ duy nhất của bà ta đã chết. Vì có khá nhiều nguời biết Giang Mẫn có mối liên quan với Âu Dương Siêu, nên ai nấy đều nhìn cả vào mặt chàng, nhưng không biết Giang Mẫn tại sao lại bị giết như thế?

Trong các nguời có mặt tại đây chỉ có anh em Sĩ Long là biết rõ chuyện hơn ai hết thôi.

Lúc ấy Minh Châu trợn ngược đôi lông mày lên, không biết là đau lòng hay là mừng rỡ. Sở dĩ nàng mừng là vì thấy nguời mà chàng nhận kết hôn đã chết như vậy chàng không thể nào thoát thác được vụ chỉ phúc vì hôn với mình nữa. Còn nàng đau lòng là chỉ sợ Âu Dương Siêu sẽ đổ tội cho anh em mình giết chết Giang Mẫn, như vậy giữa đôi bên lại càng khó hòa hợp, mà chưa biết chừng chàng ta sẽ còn coi hai anh em mình kẻ thù là khác.

Vì thế mà nàng cảm thấy khó xử hết sức, nên nàng vội lên tiếng nói với Lãnh Phuong rằng :

- Thừa tiền bối, cái chết của biểu tỷ là bị một thủ pháp rất tàn khốc điểm trúng, không liên can gì tới Âu Dương Siêu cả hà tất tiền bối....

Có lẽ nàng với Giang Mẫn là chị em họ bạn, nên mới gọi Giang Mẫn là biểu tỷ như thế, nhưng Lãnh Phuong vẫn chưa nguời con giận, lại còn trợn xoe đôi mắt lên quát hỏi lại :

- Cô không thương nguời chị em họ, mà lại còn muốn gỡ tội họ cho tiểu tử như vậy, thế là nghĩa lý?

Minh Châu mặt đỏ bừng nhưng vẫn nói tiếp :

- Xin lão tiền bối hãy nguời con giận! Đây là tiểu bối theo đúng sự thật mà nói, chứ không bênh vực ai hết.

Lãnh Phuong chưa kịp trả lời, thì bỗng có một luồng ánh sáng xanh lướt tới trước mắt Tống Sĩ Long.

- Ủa! Thế ra...

Sĩ Long chưa kịp đề phòng, cổ tay phải đã bị Âu Dương siêu nắm chặt, mặt y liền biến sắc, vừa sợ hãi, vừa tức giận. Y không hiểu Âu Dương Siêu ra tay một cách đột ngột như thế làm chi, nhưng nhất thời y lại không sao nói lên tiếng được.

Âu Dương Siêu như điên như khùng, quát bảo tiếp :

- Việc này là do chính tay nguời tạo nên!

Sĩ Long càng thắc mắc không hiểu, vội hỏi lại :

- Thiếu hiệp bảo tôi làm việc gì?
- Nguời đã dùng thủ pháp ác độc điểm cho Lăng Giao Cơ điên khùng, rồi lại điểm phế đi, như vậy ngoài nguời ra thì còn ai vào đấy nữa?
- Sao thiếu hiệp lại nói thế? Ai bảo cho thiếu hiệp như vậy?
- Ta gặp nguời mấy phen, nguời đều lên lên lút lút, thử hỏi trong võ lâm này ngoài nguời ra thì còn ai vào đấy nữa.

Sĩ Long tức giận quá hóa cười, sầm nét mặt lại đáp :

- Chỉ cần cứ vào một chút lý do như vậy mà thiếu hiệp đã vu oan cho mỗ, kẻ cũng buồn cười thật?

- Nếu không phải là người thì người có bằng chứng gì không?

Chàng vừa hỏi, vừa bóp mạnh tay Sĩ Long đau đến thấu tận tim phổi. Y là Giáo chủ của Nhất Thống giáo, trước mặt mọi người đông đủ như vậy, khi nào y dám kêu đau một cách hèn mạt như thế nên y cứ phải mím môi chịu đựng để khỏi bị người ta chê cười, rồi đáp :

- Nếu vậy thì hay lắm?

Lệ Châu và Minh Châu thấy anh mình bị uy hiếp như vậy, cũng tiến lên quát bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Có mau buông tay không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tam độc hội sư

Trong lúc hai chị em quát tháo, đồng thời mỗi người ở một mặt xông lại tấn công Âu Dương Siêu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu một tay nắm lấy cổ tay của Sĩ Long, thấy chị em Lệ Châu xông tới tấn công, liền giơ tay nọ lên chống đỡ hai người, mồm thì nói :

- Các người thì người nhiều phải không? Nhưng không dọa nạt nổi ta đâu?

Trái lại Nhất Thống giáo chủ Tổng Sĩ Long lại còn khuyên bảo hai chị em rằng :

- Đại muội, nhị muội, cứ để yên cho y!

Hai chị em họ Tống bị chiêu phong của Âu Dương Siêu đẩy trở lại và cũng vì thấy anh mình đang bị người ta kìm chế, sợ ném chuột vỡ đồ, nên hai nàng không dám thang tay tấn công mà chỉ đồng thanh nói :

- Y khinh người quá đỗi?

Sĩ Long lắc đầu ra hiệu cho hai em gái đừng có đường đột ra tay rồi quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp cứ việc dẫn chứng đi! Quý hồ làm thế nào khiến Tống mỗ chịu phục, thì đừng nói việc đó có phải mỗ ra tay hay không, mỗ cũng chịu nhận hết mọi lẽ.

- Giáo chủ có nhìn nhận cũng vô ích, vì người chết đã chết rồi, mà diên khùng cũng đã diên khùng rồi?

- Nếu tôi nhìn nhận thì thế nào tôi cũng phải giải quyết một cách êm đẹp chứ?.

Y nói như vậy, nghĩa bóng là nợ máu sẽ đền bằng máu.

Không ngờ Âu Dương Siêu vẫn chưa bằng lòng, lại hỏi tiếp :

- Giáo chủ sẽ quyết như thế nào?

Lúc ấy trong lòng Sĩ Long nóng như thiêu, liền hậm hực và trầm giọng đáp :

- Nếu tôi không giải quyết được êm đẹp thì sẽ tự phế hai tay là đâm đầu vào đá tự tử chết tại chỗ. Như vậy thiếu hiệp đã bằng lòng chưa?

Âu Dương Siêu nghe nói lớn tiếng cười và trả lời :

- Quân tử nhất ngôn nhé?

- Phải, tứ mã nan truy. Thiếu hiệp nói đi, chứng cứ đâu?

Âu Dương Siêu liền buông tay ra, lớn tiếng nói tiếp :

- Được, tôi sẽ nói, nhưng Giáo chủ không được chối đẩy nhé?

- Nói đi! Họ Tổng này đường đường một đấng nam nhi có khi nào lại chối cãi như thiếu hiệp tưởng tượng đâu!

- Nếu vậy thì hay lắm!

- Chúng có đâu?

- Tôi hãy hỏi Giáo chủ câu này. Giang Mẫn bị thương có phải là Giáo chủ ra tay đây không? Sao Giáo chủ lại sai Thiết Chưởng Kim Thành Kim lão tử đem hơn ba mươi cao thủ bắt cóc nàng, rồi áp tải đến Đào Hoa Độ, rồi lại đem tới hồ Động Đình?

- Giang Mẫn bị người đá thương, tôi có lòng tốt đưa nàng đến chỗ sơn thủy ưu tú để dưỡng bệnh đây thôi, chứ có phải là tôi đá thương nàng đâu?

- Giáo chủ khéo nói lắm! Vậy tại sao phải phái nhiều cao thủ áp tải như thế?

- Đó là sự hiểu lầm, tôi chỉ sai Kim Thành, một người lớn tuổi đi hộ tống, để người ta khỏi ngờ lắm rồi. Lúc ấy vừa gặp dịp ở đây thành lập quần hùng đại hội xây cất Tăng Chân lâu. Các vị chấp sự của Chưởng Pháp đường tới dự đại hội thịnh điển, ngẫu nhiên gặp gỡ Kim Thành ở giữa đường, rồi đi cùng đây thôi, chứ có phải là tôi sai nhiều người bắt cóc nàng đem đi như thế đâu? Và lại Giang Mẫn là một thiếu nữ nửa điên nửa rồ, tôi đã bắt được, việc gì mà phải phái nhiều người áp tải như thế?

Lời nói của Nhất Thống giáo chủ rất có lý và cứ thao thao bất tuyệt, không hề ngập ngừng hay vấp vấp chút nào, đủ thấy lời nói của y không phải là giả dối.

Âu Dương Siêu vẫn không tin, lại hỏi tiếp :

- Nếu quả thực như vậy, sao Giáo chủ không đưa nàng tới đây, lại bỏ nàng ở Quân Sơn làm chi?

- Giang Mẫn đêm khuya phá cửa sổ chạy ra, Kim Thành không đủ sức canh giữ. Còn ba mươi vị chấp sự của Chưởng Pháp đường lại phải đến Sao Hồ ngày nay, vì sợ lỡ mất ngày khai hội, nên đành phải bỏ lại Giang Mẫn ở nơi đó. Và lại Quân Sơn là đất đai của bốn giáo, xung quanh đều là nước, như vậy còn sợ xảy ra chuyện gì nữa?

- Tại sao Nhạc Lâm lại không biết một tý gì về việc này?

- Điều này rất dễ hiểu. Lúc đầu có ý định để Giang Mẫn ở lại Quân Sơn đâu, vì vậy Kim Thành mới không nói rõ cho Nhạc Lâm hay.

- Sao, tại sao Nhạc Lâm lại ra lệnh cho các thủ hạ ngăn cản Giang Mẫn như thế?

- Thấy Giang Mẫn chạy trốn, bắt đắc dĩ Kim Thành mới phải nói rõ cho Nhạc Lâm hay, nhưng chỉ cho Nhạc Lâm biết là có một người rất trọng yếu chạy trốn và nhờ Nhạc Lâm cho người trông coi hộ, đừng có đá thương nàng, và cũng không cho nàng ta rời khỏi Quân Sơn để chờ đợi lệnh dụ của tôi định đoạt sau. Có ngờ đâu lệnh dụ của tôi chưa tới nơi thì thiếu hiệp đã lấy sự đầu võ đánh cuộc với Nhạc Lâm để đem Giang Mẫn đi?

- Giáo chủ đã biết tôi đem nàng đi rồi, sao Giáo chủ lại còn sai người dụ Giang Mẫn đến Sao Hồ này làm chi?

Minh Châu nghe nói vội cướp lời, đáp :

- Kim Thành về tới Sao Hồ thưa rõ đầu đuôi cho tôi hay, tôi liền phát tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang đi đón. Ngờ đâu lại bị thiếu hiệp cướp nàng ta đi trước. Chúng ra tay đấu với thiếu hiệp nhưng địch không nổi, chúng đành phải thừa lúc thiếu hiệp vắng mặt lên đón nàng tới đây. Sợ có sự hiểu lầm, tôi phải nhờ đại muội thân hành đi đón. Thử hỏi làm như thế cũng là sai lắm ư?

Lệ Châu nghe thấy Minh Châu nhắc nhở chuyện này, sự nghi đến lúc gặp Âu Dương Siêu, không hiểu tại sao nàng bỗng thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, ngượng ngịu xen lời nói :

- Sau khi tôi đón Giang Mẫn tới đây rồi, đã phái người đi mời rất nhiều danh y đến cứu chữa nhưng không sao chữa khỏi được. Chúng tôi lại còn xếp đặt chốn Biện Hương Tiểu Trúc của nhị muội đây để tiếp rước nàng ta nữa. Như vậy mà còn bị người ta nghi ngờ và hiểu lầm? Đấy, quý vị xem, có đáng tức cười không?

Ba anh em mỗi người nói một lời, và lời lẽ của họ đều hợp lý Âu Dương Siêu vẫn còn không tin, liền dùng lời lẽ châm biếm mà nói tiếp :

- Như vậy là quý huynh muội đều có lòng tốt đối với Giang Mẫn cả? Như vậy, tôi còn biết nói năng làm sao được nữa?

Sĩ Long vừa cười vừa đỡ lời :

- Nói thực cho thiếu hiệp biết, mẹ của Giang Mẫn là di ruột của Tổng mỗ đấy! Chị em đôi con dì, làm sao mà không yêu thương nhau?

Âu Dương Siêu vẫn còn bán tính bán nghi, nhìn mọi người rồi hỏi tiếp :

- Có thực thế không?

Sĩ Long lạnh lùng đáp :

- Việc này giả dối sao được?

Kính Nghiêu ngẫm nghĩ giây lát, rồi xen lời nói :

- Phải đấy, năm xưa Hoàng Son nhị nữ, một người lấy Giang Thiệu Vũ, một người lấy Tống Triệu Hùng. Câu chuyện này ai ai cũng đều biết hết!

La Lãnh Phương đứng cạnh đó cũng gật đầu, nhìn nhận chuyện này là sự thật. Âu Dương Siêu biết việc này là thực rồi, nhưng vẫn còn nói tiếp :

- Tha hồ cho các người nói như thế nào, tôi vẫn còn nghi ngờ!

Sĩ Long lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Nếu vậy biết làm sao được! Thiếu hiệp thử nghĩ xem Sĩ Long tôi đã có điều gì thất lễ với thiếu hiệp chưa?

Âu Dương Siêu cười ồ, đáp :

- Tuy chưa thất lễ bao giờ nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Giáo chủ đã tự nhận là đường đường một đấng nam nhi, nhưng xử sự mọi việc vẫn còn một vài việc thiếu phong độ của một người đại trượng phu, nên tôi mới nghi ngờ như vậy.

- Cái gì là phong độ của một đại trượng phu? Thử hỏi Tống mỗ có việc gì là thiếu quang minh lỗi lạc nào?

Sĩ Long nói tới đó, thấy Âu Dương Siêu bỗng cười ha hả, liền hỏi :

- Thiếu hiệp cười cái gì thế?

- Thử hỏi Giáo chủ, như việc lấy trộm Quy Vân kiếm phổ của phái Võ Đang với Kim Cương chân kinh...

- Phải, tôi có lấy trộm của họ thật, nhưng hành động ấy không phải là điều sỉ nhục.

Thiếu hiệp thử nghĩ xem, vật báu truyền kiếp của một môn phái, sao lại để cho người ta tự ý lấy đi như thế? Và lại hành động của tôi không phải là lấy trộm của một người thường, mà lấy trộm từ cơ sở của một đại môn phái. Như vậy có khác gì vào trong đầm rỗng hang hỏ không? Hơn nữa, hành động ấy không khác gì khiêu chiến thực sự. Như vậy sao thiếu hiệp lại dám chê tôi là tiểu nhân được?

- Giáo chủ nói có lý, nhưng còn mạo nhận tên họ của người khác để đi lấy trộm, như vậy cũng là quân tử ư?

Chàng tướng nói như thế, Sĩ Long không sao trả lời được, ngờ đâu Nhất Thống giáo chủ lại lớn tiếng cười và đáp :

- Thiếu hiệp hỏi câu này rất phải!

- Giáo chủ có lý do gì để giải thích không?

- Có chứ! Tình hình của sư môn như thế nào, chắc thiếu hiệp đã rõ. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, tôi thiên phương bách kế, muốn dò xét thiếu hiệp đối xử với tôi như thế nào? Nếu cứ hỏi thẳng nhau thì thế nào thiếu hiệp cũng giấu mặt, khiến tôi không có dịp để phân trần, nên mới phải mượn tên tuổi của thiếu hiệp, một là làm như thế thiếu hiệp mới nhìn ra mặt, hai là có thể làm rạng danh Võ lâm Tam tuyệt, ba là có như vậy mới được toại nguyện việc thống nhất võ lâm. Việc làm có ba kết quả tốt đẹp, như thế sao tôi lại không làm?

Quả nhiên Âu Dương Siêu không cãi lại được, cứ đứng yên mà nghe thôi.

Sĩ Long lại nói tiếp :

- Không ngờ thiếu hiệp thông minh suốt đời mà lại hồ đồ nhất thời! Tôi hỏi thiếu hiệp câu này, thiếu hiệp được ân sư truyền thụ võ công nhiều hơn tôi, chẳng lẽ thiếu hiệp lại biết được thủ pháp ác độc làm cho tinh thần phân liệt, tâm trí mơ hồ như thế hay sao?

- Võ công của bốn môn không có môn nào vô sỉ như vậy hết?

- Thiếu hiệp còn không biết thì tôi làm sao mà biết được thủ pháp ác độc ấy? Sao thiếu hiệp không nghĩ kỹ đến vấn đề ấy?

Âu Dương Siêu không trả lời được, cau mày lại, hầu như lẩm bẩm tự nói :

- Nếu vậy thì người ấy là ai?

Mọi người đều yên lặng, riêng có Khúc Nam Hòa là cười nhạt mấy tiếng thôi. Thấy vậy, Âu Dương Siêu tự nhủ thầm rằng :

“Sĩ Long nói rất có lý, chắc bên trong thế nào cũng có ẩn tình gì đây? Sao bỗng dưng Khúc Nam Hòa lại cười nhạt như vậy? Hay là y biết rõ người nọ là

ai?”

Nghĩ đoạn, với bộ mặt lầm lì, chàng quay lại hỏi Khúc Nam Hòa rằng :

- Ngươi cười nhạt thế chắc thể nào cũng có nguyên nhân gì?

Thấy Khúc Nam Hòa chỉ ngẩng mặt lên trời mà cười thôi chứ không thèm trả lời. Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, liền giận dữ nói :

- Vừa rồi ngươi đã may mắn thoát chết dưới lá cờ báu của ta mà còn chưa sợ hay sao?

Khúc Nam Hòa lạnh lùng đáp :

- Trận đấu vừa rồi đã ngã ngũ đâu mà ngươi lại tự phụ như thế?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, nhảy xổ lại quát lớn :

- Quân vô sĩ? Ngươi thật là kẻ qua cầu gở ván có khác!

Khúc Nam Hòa đưa mắt nhìn Tảo Lệ Vân, mồm vẫn cười nhạt nói tiếp :

- Lão không hiểu thiếu hiệp nói gì! Có tài ba, sao một người yêu của mình lại để cho người ta giết hại vậy, không những trả thù không được cho người yêu, mà cả kẻ thù là ai cũng không biết nốt mà còn xưng hùng xưng bá với ai nữa?

- Bậy nào!

- Đừng có nói bậy!

Lời nói của Khúc Nam Hòa không những Âu Dương Siêu nổi giận mà cả La Lãnh Phụng đứng cạnh đó cũng tức giận không chịu nổi, nên cả hai cùng song song nhảy lại tấn công Khúc Nam Hòa liền.

Biết hai người thế nào cũng không nghe lời nói của mình, và thế nào cũng ra tay tấn công, nên y đã chuẩn bị từ trước, vừa thấy hai người nhảy lên, y liền nhích chân một cái, nhảy lui về phía sau hai trượng mồm thì nói tiếp :

- Các ngươi cứ hợp tay nhau tấn công lão đi. Lão phu không sợ đâu!

Lệ Vân đã bị Âu Dương Siêu uy hiếp rồi, bây giờ lại thấy Khúc Nam Hòa ra hiệu gọi mình, nên mụ ta vội vẫy tay gọi Khánh Dư, rồi cùng nhau lui cạnh Khúc Nam Hòa đứng lấy thế phòng bị.

Âu Dương Siêu gượng cười, nói với Lãnh Phụng rằng :

- Xin tiên bối hãy bình tĩnh đứng sang một bên, để tiểu bối cho ba tên quỷ quái chưa chết hết này biết tay một phen đã?

Lãnh Phụng từ trước đến nay vẫn không thông cảm vấn đề Âu Dương Siêu với đồ đệ của mình hai người chưa xin phép mà đã kết thành vợ chồng với nhau. Bà ta cho sự kết hợp ấy thế nào cũng tại nơi người đàn ông dụ dỗ trước, nên bà ta vẫn ghét Âu Dương Siêu là thế.

Đến khi gặp mặt chàng, thấy võ công của chàng cao siêu như vậy, lại càng tin là sự phỏng đoán của mình không sai. Thế nào Giang Mẫn cũng bị chàng ta uy hiếp nên mới chịu thất thân trước khi làm lễ thành hôn với nhau như vậy. Vì thế đến giờ bà ta vẫn không ưa Âu Dương Siêu, thấy chàng nói như thế lại còn hậm hực đáp :

- Ngươi nghe thấy chưa? Đồ đệ của ta trinh bạch như thế mà chết rồi còn bị ngươi ta thóa mạ, bảo là nhân tình nhân nghĩa, ngươi điên cuồng rồ dại này.

Âu Dương Siêu chưa bao giờ bị ai mắng mỏ hay nói nặng lời hết. Bây giờ chàng bỗng nghe thấy Lãnh Phụng bảo mình như vậy không sao chịu nổi liền la lên :

- Tiên bối! Lúc này tôi không sao tỏ rõ tâm sự cho tiên bối hay được, vậy hãy đợi chờ tôi diệt trừ tên ma quái này đã đi rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, chàng còn sợ Lãnh Phụng nói thêm, liền xông lại quát bảo ba tên họ rằng :

- Các ngươi có giỏi thì giờ khí giới ra đi!

Lúc ấy đã lỡ cười trên mình hổ rồi, Khúc Nam Hòa đành phải rút luôn Vạn Độc Linh Xà Đổng ra. Lệ Vân thì rút Xà Khiết Đoạn Hồn câu, còn Khánh Dư thì múa tít cái hồ lô cột dây kều “u ư”.

Đứng trước ba kẻ địch đều có khí giới ngoại môn, và có chất độc rất lợi hại, Âu Dương Siêu không sợ hãi gì cả, trái lại chàng còn rú lên một tiếng rất hào khí, rồi nói tiếp :

- Như vậy mới phải chứ? Các ngươi cứ tấn công trước đi!

Chàng vừa nói vừa rút lá cờ báu ra làm lóa mắt mọi người ngay.

Vừa trông thấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn, Khúc Nam Hòa có vẻ hoảng sợ, nhưng lúc này y thị người nhiều, nên y vội trả lời rằng :

- Một mình ngươi mà đối địch với ba chúng ta ư? Theo ý ta thì ngươi nên rút cả đồng đạo của sư môn, hay là tiền bối của một phái nào, để phân giải ưu sầu cho người, hoặc giả một chọi một thì ngươi chết mới khỏi không nhắm mắt được.

Tuy Âu Dương Siêu biết lời nói của đối phương là không ngoa, nhưng chàng lại không muốn anh em họ Tống với Kính Nghiêu xen tay vào, nên chàng vội phát lá cờ báu lên, quát lớn :

- Ngươi cứ yên tâm, nếu ngươi thoát chết được dưới lá cờ báu này thì ta sẽ để cho ngươi thoát khỏi Sao Hồ này. Nếu có ai ngăn cản thì ta sẽ che chở cho. Hà tất phải dùng lòng tiểu nhân mà đo bụng quân tử như thế?

Khúc Nam Hòa thấy quý kẻ của mình bị người vạch trần, mặt lầm lì của y cũng phải hơi đỏ bừng, nhưng cơ hội muôn thuở có một này khi nào y lại chịu bỏ qua, nên y vội bắt lời :

- Ngươi nên nhớ là ngươi đã nói như thế đấy nhé.....

- Đừng có lời thôi nữa! Thiếu hiệp cho các ngươi ra tay tấn công trước đi!

Lệ Vân liền đưa tay lên tấn công trước, vừa múa tít cây xông lên mồm vừa quát lớn :

- Tiểu tử ngông cuồng thật! Hãy tiếp thế công này của ta!

Tiếp theo đó, cả Khánh Dư lẫn Nam Hòa cũng xông lại tấn công chàng tới tấp.

Quý vị nên rõ, ba người có ba môn khí giới ngoại môn ác độc này đã khét tiếng giang hồ từ lâu năm, người trong võ lâm kể cả hắc bạch hai đạo, hề nghe thấy tên tuổi của chúng là đã hoảng sợ rồi, và ít người có thể thắng nổi một trong ba tên đó. Huống hồ lúc này cả ba cùng ra tay, nên thế công của chúng kinh khủng biết bao?

Âu Dương Siêu ung dung đứng yên đó đợi chờ ba người phát động thế công nhưng chàng không tránh né gì cả, mà cứ múa cờ nghênh địch, mồm thì tùm tùm cười.

Thì ra chàng định khi thế công của ba người tới lúc hết đã, không dịp thâu thế lại, thì chàng xuất kỳ bất ý múa cờ tấn công luôn. Ngờ đâu bọn Nam Hòa ba người đều là những lão ma đầu rất giàu kinh nghiệm, chúng thấy chàng mỉm cười đứng yên, trái lại chúng liền rú lên một tiếng rất quái dị, rồi giữa đường bỗng dừng tay, thâu ngay thế công, ngừng chân ở lại chỗ ngoài xa bảy tám thước, rồi chỉ đứng ngắm nhìn chàng thôi.

Giây phút sau, Lệ Vân mới cất giọng the thé hỏi :

- Tiểu bối, ngươi sợ rồi phải không?

Âu Dương Siêu thấy chúng không bị mắc hãm, liền bụng bảo dạ rằng :

- Bọn ma quỷ yêu tinh này giảo hoạt thực?

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp :

- Các ngươi xông lên tấn công trước đi? Ta có nhường cho các ngươi mấy thế công cũng không sao kia mà!

Khúc Nam Hòa cười nhạt đỡ lời :

- Đừng có ngông cuồng như thế vội? Ngươi định chờ chúng ta không đề phòng rồi xuất kỳ bất ý tấn công phải không?

Thấy đối phương nói đúng dự tính của mình, Âu Dương Siêu liền nổi giận múa tít lá cờ báu, xông lên tấn công và nói tiếp :

- Nề mặt các ngươi mà các ngươi không biết điều, vậy hãy coi thế công của ta đây!.

Nói xong, chàng giờ bảy thành công lực ra tấn công luôn.

Công lực của chàng có phải là tầm thường đâu, vừa ra tay đã như bài sơn đảo hải, nhằm bọn Nam Hòa áp đảo tới.

Bọn Nam Hòa ba người đều là những kẻ có tên tuổi trong hắc đạo lâu năm, nhưng chúng là người rất biết lợi hại, chỉ nghe thấy kinh phong của đối phương cũng đã biết thế công của địch lợi hại như thế nào, nên chúng cùng nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng để tránh né thế công lợi hại ấy.

Âu Dương Siêu đã tấn công thế đầu, thấy đánh không trúng, chàng liền thuận tay tấn công luôn thế thứ hai, mồm thì quát lớn :

- Để coi xem các ngươi chạy đi đâu nào?

Thế công đầu của chàng chỉ là thế khời mào của Toàn Phong bát thức thôi, pho Toàn Phong bát thức này, thế sau lợi hại hơn thế trước vì vậy thế thứ hai của chàng mạnh hơn thế đầu.

Lệ Vân thấy vậy liền múa tít cây câu để bảo vệ lấy toàn thân, mồm thì rú lên như ma kêu liên tiếp và nói :

- Tiểu tử giỏi thực! Không ngờ cũng có một vài miếng võ lợi hại đấy!

Khúc Nam Hòa nhảy chềch sang bên năm trượng được thế công của chàng, và nhân lúc Âu Dương Siêu vừa tấn công thế thứ hai, chưa kịp giờ thế thứ ba, y đã rú hai ma đầu nọ mà nói rằng :

- Bất chấp y! Chúng ta cứ việc tiến lên?

Y vừa nói vừa múa cái ống Linh Xà nhằm lưng bên phải của Âu Dương Siêu điểm tới, hồ lô của Khánh Dư thì nhằm vai trái của đối thủ đánh xuống, còn cây câu Đoạn Hồn của Lệ Vân thì nhằm tai của đối thủ mà móc luôn, vừa nhanh vừa trúng đích.

Mọi người thấy thế công của ba tên ma đầu lợi hại như vậy, đều lo âu hộ Âu Dương Siêu mà toát mồ hôi lạnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tái ba kín đáo

Âu Dương Siêu không hãi sợ chút nào, vẫn tiếp tục giữ các thế cò ra phản công.

Đồng thời, chàng còn lớn tiếng cười và nói :

- Các người cùng tấn công như vậy hay lắm!

Nói xong, chàng bỗng giờ lá cò bấu lên, rồi người ngồi thụp xuống, quét một thế từ dưới đất quét lên.

Sĩ Long thấy vậy liền lớn tiếng khen ngợi :

- Thế “Phong Quyền Tấn Vân” này cao siêu thực.

Y chưa nói dứt, ba tên ma đầu thấy Âu Dương Siêu giờ thế cò rất kỳ lạ và kinh phong mạnh không thể tả được lần át tới, khiến chúng cùng cả kinh thất sắc. Lúc này dù chúng có muốn rút lui cũng không kịp nữa, mọi người cũng chỉ nghe thấy kêu “ùm” một tiếng thật lớn, tiếp theo đó có tiếng kêu rú rất thảm khốc bóng người bay tung lên, máu tươi bắn tung tóe ra như mưa.

Mọi người mới hay hai hồ khẩu tay của Lệ Vân cứ chảy máu ra ngoài, mụ ta miễn cưỡng lắm mới cầm vững được cây móc Đoạn Hồn, bộ mặt xấu xí trông càng ghê tởm hơn trước.

Khúc Nam Hòa mặt nhợt nhạt không còn sắc máu gì hết, hai mắt lộ vẻ khiếp sợ. Bị thương nặng nhất là Khánh Dư, tay vẫn còn nắm sợi dây cột hồ lô, ngồi ở trên mặt đất hai mắt thất thần, và cứ thở dài ra hoài. Âu Dương Siêu vẫn đứng yên tại đó, chống đầu cò xuống mặt đất, một tay chống nạnh, trầm giọng hỏi ba tên ma đầu rằng :

- Thế nào?

Ba tên ma đầu không dám trả lời. Chàng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Không dám giấu diếm quý vị pho cò của mỗ chỉ có tám thức thôi? Vừa rồi mỗ sử dụng có bảy thức, còn một thức nữa, chẳng hay các người có cần mỗ biểu diễn nốt thế cò cho mà xem không?

Khúc Nam Hòa tuy hãi sợ, nhưng không dám cho mọi người biết, thấy Âu Dương Siêu hỏi như vậy, y vẫn còn rung động cái ống Linh Xà mà gượng trả lời rằng :

- Tiểu tử cứ việc ra tay giờ nốt thế cò ấy ra đi?

Lệ Vân cũng la lên :

- Chúng ta vui lòng chống đỡ nốt!

Âu Dương Siêu liền cười nhạt, giờ lá cò lên, dồn công lực vào hai tay, đang định tấn công, thì Sĩ Long đã lớn tiếng la lên :

- Thứ thứ tám Phong Cường Vũ Bảo?

Không ngờ vì một câu nói đó mà đã cứu bọn Khúc Nam Hòa thoát chết, vì Âu Dương Siêu nghe thấy Sĩ Long la lên như vậy, bỗng nghĩ ra một kế, vội ngừng tay lại, lớn tiếng cười, nói tiếp :

- Hà hà? Có thể tha thứ được cho người ta thì cũng nên tha thứ!

Thấy chàng bỗng nhiên thay đổi thái độ nhanh chóng như vậy không những bọn Khúc Nam Hòa rất ngạc nhiên, mà ngay cả Tuệ Quả đại sư các người đứng cạnh đó xem cũng không hiểu tại sao du Dương Siêu lại bỗng dừng đầu lại như thế?

Chỉ có một mình Sĩ Long là thất vọng nhất, liền tiến lên một bước, hỏi :

- Tại sao thiếu hiệp ngừng tay, không tấn công họ nữa?

Âu Dương Siêu nhủ thầm rằng :

- “Người thất vọng phải không? Người muốn học lõm phải không? Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Suýt tí nữa thì ta mắc mưu người!”

Nghĩ đoạn chàng ung dung đáp :

- Ít khi tôi giờ tới thế thứ tám, vì nếu không giờ ra thì thôi, mà đã giờ ra thì thế nào cũng giặt sạch đối phương. Nghĩ đến lòng hiếu sinh của trời, nên tôi không muốn sát nghiệp nhiều như thế?

Lệ Vân lại tưởng là chàng nói khoát, và đồng thời cũng khinh thường y thị, nên y thị liền cất giọng the thé xen lời nói :

- Đừng có làm bộ làm tịch như thế nữa? Tài ba của người có nghĩa lý gì đâu mà cũng đòi nói khoát!

Nói xong, y thị đi tới gần, khẽ nói với Nam Hòa rằng :

- Âm Sát! Ngày hôm nay chúng ta đã mất hết sĩ diện với tiểu tử này rồi!

Nam Hòa là một tay rất giỏi hoạt, lúc này y thấy Khánh Dư, người trong nhóm Ngũ sát của mình đã bị thương nặng, đáng lẽ y không muốn mang họa vào thân nữa, nhưng vì nể Lệ Vân mà y không còn coi cái chết vào đâu, liền khẽ trả lời Lệ Vân rằng :

- Quý hồ bà xông lên trước, tôi thế nào cũng tiếp tay cho bà?

Lệ Vân chỉ tay vào Khánh Dư, nhổ một đồng nước miếng xuống đất, rồi mỉa mai Khánh Dư rằng :

- Thế Ngoại ngũ sát các người chỉ có hư danh thôi? Mới có một thế cờ của đối phương tầm thường như thế mà cũng không chống đỡ nổi!

Nam Hòa nghe nói ngượng hết sức, vội gượng cười, đỡ lời :

- Y vì hồi nãy đã phun tửu độc, tổn thương nguyên khí rất nhiều cho nên...

Âu Dương Siêu thấy hai người đứng ở đằng xa thì thầm to nhỏ với nhau, không hiểu người định giờ trò trống gì, liền quát lớn :

- Hai người thì thầm cái gì thế? Khôn hồn thì mau bước đi ngay.

Nam Hòa khó nói hết sức, nhưng y nghe thấy Âu Dương khinh thị mình mãi như thế, liền quát to lên trả lời :

- Làm gì có chuyện dễ thế? Có giỏi thì giờ nét thế thứ tám ra đi?

Sĩ Long thừa cơ xúi giục rằng :

- Phải, thiếu hiệp giờ thế thứ tám ra đi! Bằng không, lão sát tinh vẫn chưa bằng lòng đâu!

Âu Dương Siêu tủm tủm cười, đáp :

- Hi hi! Muốn biết mùi thế thứ tám đó phải không? Ta biết là người muốn học lõm thế ấy thì đúng hơn. Khi nào ta lại mắc lõm người?

Tuy chàng nói với Nam Hòa, nhưng mắt thì lờm Sĩ Long.

Nói xong, chàng lại cười nhạt một tiếng. Sĩ Long biết là chàng đã hiểu rõ mưu mô của mình, nhưng bề mặt y vẫn làm như không hay biết gì hết, mà tủm tủm cười, nói :

- Làm gì có chuyện dễ thế, lão đệ hơi quá...

Y chưa nói dứt thì Nam Hòa với Lệ Vân đã song song nhảy tới, đồng thanh nói :

- Ai thèm học những thế cờ về bần của người làm chỉ?

Âu Dương vội đáp :

- Các người không định học lõm, nhưng biết đâu chả có người khác định tâm học lõm?

Lệ Vân không hiểu lời nói của chàng, vẫn quát tháo tiếp :

- Người đừng có đặt điều nói khoát nữa.

Chàng liền quát lớn :

- Được, được lắm! Hai người hãy coi thế công của ta đây!

Nói xong, chàng múa cờ xông lại tấn công luôn. Sĩ Long thấy chàng giờ thế cờ ấy, có vẻ thất vọng, khẽ nói :

- Đây là thế Phong Vân Tụ Hội!

Thì ra thế cờ của chàng là thế thứ nhất, Nam Hòa chỉ thoáng trông đã biết liền, nên y cười nhạt nói tiếp :

- Thế mà cũng làm bộ làm tịch!

Lệ Vân cũng tỏ vẻ khinh thị, xen lời nói :

- Cái trò trẻ con này mà cũng đòi làm phách?

Âu Dương Siêu cười nhạt, đỡ lời :

- Phải, nhưng cũng đủ tấn công cho các người chống đỡ không nổi rồi.

Nói xong, chàng giờ một thế hai thức ra tấn công hai kẻ địch một lúc.

Tuy Nam Hòa với Lệ Vân đã biết rõ thế này của chàng rồi, nhưng vì công lực và thế cờ quá lợi hại, nên không dám sơ ý cùng nhảy sang hai bên, rồi múa khí giới xông lại tấn công cùng một lúc.

Âu Dương Siêu lại giờ thế thứ hai. Hai lão quái biết thế cờ của chàng rất lợi hại nên chúng không dám đến gần mà cứ chạy quanh chàng mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã đấu được năm hiệp liền.

Âu Dương Siêu lại giờ thế thứ bảy Phong Quyền Tàn Vân ra.

Nam Hòa vội nhảy đến cạnh Lệ Vân, khẽ nói :

- Cẩn thận! Y lại giờ thế cờ lúc nãy ra đấy!

Y nói chưa dứt, thì thế cờ của Âu Dương Siêu đã tấn công tới cũng lại hết thế cờ hồi nãy..

Chúng đã được ném mùi rồi nên chúng biết thế cờ này rất lợi hại. Vì vậy không đợi chờ bóng cờ của chàng lần át tới. Lệ Vân đã nhảy sang bên phải, Nam Hòa thì nhảy sang bên trái luôn.

Chúng vừa đánh vừa trốn tránh, vừa cười khúc khích, yên chí là đã tránh thoát, Âu Dương Siêu thấy vậy mừng thầm, bụng bảo dạ rằng :

- Như vậy là các người tự dẫn thân vào chỗ chết.

Nghĩ đoạn chàng đang định tấn công tiếp, bỗng sức nghĩ lại, rồi rùng mình nói tiếp :

- Ta tha chết cho hai người một lần nữa?

Thì ra hai lão quái tưởng tránh được như thế là rất khôn ngoan rồi, nhưng có biết đâu lại dẫn thân thêm vào miệng hùm.

Vì thế cờ thứ tám của Âu Dương Siêu theo đúng hình bát quái, hai lão quái nhảy sang hai bên như vậy, nếu chàng giờ thế thứ tám ra thì chúng chết liền ngay tại chỗ liền, nhưng Âu Dương Siêu sức nghĩ tới Sĩ Long đang đứng cạnh đó để đợi chờ mình giờ thế cờ này ra mà học lõm. Vừa rồi vì mình quá bông bột, đã giờ thế thứ bảy ra để cho y học hỏi được, nếu bây giờ giờ nốt thế thứ tám để cho y học lõm nốt thì mình không sao kìm chế nổi y nữa.

Vì vậy, chàng mới ngừng tay lại, không đuổi theo tấn công là thế.

Mọi người thấy chàng bỗng ngừng tay lại, đều ngạc nhiên hết sức, và cùng đứng ngẩn người ra nhìn. Âu Dương Siêu thấy vậy tức cười liền hỏi nhị yêu

rằng :

- Hai người đứng ngăn người ra như thế làm chi?

Hai ma tỉnh như nằm mơ mới thức tỉnh, đồng kêu “ủa” lên một tiếng.

Đến lúc này Khúc Nam Hòa vẫn chưa biết lý do của Âu Dương Siêu tại sao không đuổi theo để tấn công mình, lại hiểu lầm thế cò của chàng chỉ có bấy nhiêu thôi, nên y nhếch mép cười nói với Lê Văn rằng :

- Trò chơi của tiểu tử chỉ có thể thôi!

Lê Văn cũng Tưởng vậy, liền đỡ lời :

- Tiểu tử chỉ là cái bong bóng xà phòng, trông thì lẻo lét đẹp đẽ đấy nhưng chỉ kẻ búng tay một cái đã tan ra liền. Thoạt tiên chúng ta không hay, suýt tý nữa thì bị y lừa gạt.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả quát lớn :

- Các người còn không biết tự lượng, cứ muốn dồn ép ta như vậy? Có lẽ số của các người đã đến ngày tận cùng rồi cũng nên.

Nam Hòa vẫn giọng châm biếm như trước, nói tiếp :

- Đừng có khoe khoang nữa? Cứ giờ thế thứ tám ra đi! Để chúng ta biết kiến thức xem sao?

Lê Văn cũng bủi môi xen lời nói :

- Đừng có khoác lác mãi như thế làm chi! Có giỏi thì đem tài ba thực học ra đi!

Sĩ Long biết Âu Dương Siêu không chịu nói ra, nhưng y nhân dịp may mắn này để cầu lợi, nên y giả bộ quát mắng nhĩ yêu rằng :

- Hai người không biết gì có khác? Hai người tưởng thế thứ tám của thiếu hiệp không lợi hại hay sao?

Âu Dương Siêu hiểu ý ngay, cau mày lại đáp :

- Khỏi cần Giáo chủ phải bận tâm như thế! Tôi chả cần phải giỏi tuyệt học khoáng thế ra cũng có thể hạ nổi chúng cho mà coi!

Nói xong chàng quay lại quát bảo Lê Văn rằng :

- Trời đã định ngày hôm nay các người phải chết, như vậy không thể tránh được ta ác độc đấy nhé?

Sĩ Long tưởng mình đã đắc kế, nên cứ chăm chú nhìn vào Âu Dương Siêu để đợi chờ chàng sử dụng thế chót của pho Toàn Phong bát thức.

Không riêng gì Sĩ Long mà mọi người đều chờ đợi chàng sử dụng thế võ tuyệt học này.

Lê Văn với Nam Hòa đã quyết định sẵn rồi, hễ chàng ra tay tấn công là chúng nhảy ra ngoài xa tránh né. Chờ tới khi chàng hết đà, chúng mới thừa kế phản đòn luôn.

Không ngờ Âu Dương Siêu bỗng thâu lá cò lại, mồm giậm giữ quát tiếp :

- Đã vậy ta để cho các người được kiến thức một thể?

Nói xong, chàng rút cây sáo ngọc ra, quát tiếp :

- Bảo kỳ với Ngọc Địch là hai môn tuyệt học và cũng là vật quý báu đương thời. Đem hai món này ra để đổi lấy hai mạng chó của hai người như vậy đã xứng đáng chưa?

Sĩ Long thấy vậy, bụng bảo dạ rằng :

- “Vị sư đệ này cũng khôn ngoan thực! Thôi được không học được Toàn Phong bát thức thì ta học được Thập Nhị địch thức cũng không sao? Mất đẳng này lại được đẳng nọ cũng thú rồi.”

Nghĩ như vậy, y liền gượng cười, xen lời nói :

- Thập Nhị địch thức này cũng là môn võ học tuyệt thế?

Âu Dương Siêu lại đỡ lời :

- Tiếc thay! Hai lão ma này lại không thích dùng thế thứ mười một và thế thứ mười hai của tiểu đệ?

Lệ Vân với Nam Hòa có biết đâu, lại tưởng Âu Dương Siêu khinh thường mình, tức giận khôn tả, vội phi thân nhảy xổ tới.

Âu Dương Siêu vội múa cây sáo tấn công luôn, chỉ trong thoáng cái, ba người đã đấu được năm bảy thế rồi. Vì sáo ngắn hơn cò nên oai lực của nó cũng kém hơn bảo kỳ.

Đấu được ba hiệp, Nam Hòa thấy sáo của Âu Dương Siêu oai lực không bằng cò, nên y vừa tấn công, vừa tiến lại gần.

Đồng thời, y còn ra hiệu gọi Lệ Vân xông lên nữa. Lệ Vân gật đầu nói :

- Phen này chúng ta nhất định không thể tha chết cho y được nữa?

Không bao lâu, Âu Dương Siêu đã sử dụng hết mười thế đầu rồi mà vẫn chưa hạ nổi nhị ma. Chàng rùng mình kinh hãi, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng, quát lớn :

- Hai tên này bướng bỉnh thực, không biết sống chết là gì hết?

Kính Nghiêu là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hôm nay ông ta cũng không hiểu tại sao Âu Dương Siêu cứ đấu tới lúc gây cản nhất lại ngừng tay, như thế có khác gì đầu xà đuôi chuột không?

Ông ta định nhắc nhở chàng, nhưng thấy không tiện, sau ông ta phải giả bộ nhìn lên trời và nói :

- Trời sắp sáng tỏ rồi đây!

Ý nghĩa lời nói của ông ta là khuyên bảo Âu Dương Siêu đừng nên kéo dài thì giờ như thế làm chi.

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn ông ta, rồi gật đầu mỉm cười đáp :

- Tiền bối nói rất phải.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng nóng lòng đòi lại Chân kinh với Kiếm phổ nên cả hai người đều mong muốn trận đấu kết thúc càng chóng bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Vì vậy cả hai cùng lên tiếng nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Tiểu thí chủ giờ toàn lực ra tấn công đi? Nếu hòa thì đừng nên ra tay mà mất thì giờ!

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, bụng bảo dạ rằng :

- “Ta không nên kéo dài thời gian nữa, phải kết liễu chúng cho xong”.

Nghĩ như vậy, chàng không nói năng gì nữa.

Lúc ấy Nam Hòa với Lệ Vân đã song song nhảy lên tấn công.

Lần này chúng đã giờ toàn lực ra, định thế công này phải giết chết cho kỳ được Âu Dương Siêu mới hả dạ.

Âu Dương Siêu thấy vậy, tức giận khôn tả, liền tung mình nhảy lên như một con chim ưng lớn, đâm bổ vào hai luồng ánh sáng, bạc và đen của hai kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Liên hỏa thánh khuyên

Khúc Nam Hòa thấy Âu Dương Siêu liêu lĩnh như vậy liền lớn tiếng bảo Lệ Vân rằng :

- Bà đừng có nương tay nữa, chúng ta mau kết thúc tính mạng của y đi cho rảnh?

Lệ Vân liền đáp :

- Phải đấy? Nếu hôm nay chúng ta không diệt nổi yểu tử thì thật không còn mặt mũi nào trong mắt các anh hào trong võ lâm nữa!

Âu Dương Siêu chẳng nói chẳng rằng, chàng không sử dụng thể mười một và thể thứ mười hai, mà chỉ sử dụng thể thứ mười thôi nhưng chàng sử dụng thể này tới mức xuất thần nhập hóa để đấu với nhị yêu.

Lúc ấy Khánh Dư ngồi vận công điều tức để chữa nội thương.

Y thấy Lê Văn với Nam Hòa đấu mãi vẫn không thắng được Âu Dương Siêu, và y cũng biết nếu Âu Dương Siêu giờ thức thứ mười một và mười hai của cây sáo ngọc ra, Lê Văn với Nam Hòa thế nào cũng có một người bị giết chết hay bị đả thương. Lúc ấy mình đang bị thương nặng, dù Âu Dương Siêu có tha cho mình đi, nhưng làm sao thoát khỏi được những chòi canh do các tay cao thủ của Nhất Thống giáo canh gác?

Nghĩ tới đó, y càng lo âu thêm, bỗng nảy nở ra được một kế, vội nói với Nam Hòa rằng :

- Lão đại, sao không bấm cơ quan sử dụng Vạn Độc Linh Xà Đồng để hạ kẻ địch?

Lúc ấy Nam Hòa mới biết mình đã lú ruột, quên không sử dụng môn ám khí lợi hại nhất của mình. Y hổ thẹn hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- Lúc này tiểu tử cầm lá Phích Độc bảo kỳ có thể khắc nổi bách độc, ta mới không dám sử dụng đến ám khí ở trong ống đồng của ta, nhưng bây giờ y đã thấu khắc tinh ấy đi rồi, ta còn hãi sợ gì nữa?

Nghĩ tới đó, y liền mừng thầm, nhưng mười thể sáo của Âu Dương Siêu quá nhanh và quá mạnh, khiến y không dịp nào ngừng tay để bấm vào cơ quan của cái ống. Mãi mãi y mới đợi chờ được Âu Dương Siêu sử dụng xong mười thể và đang sửa soạn tới thể thức khác, Y vội lui về phía sau và còn bảo Lê Văn rằng :

- Sao bà không dùng sương mù độc mà đối phó với y đi?

Lúc này Lê Văn mới sực nhớ đến món ám khí ấy, liền cười nhạt nói :

- Sao tôi lại hồ đồ đến thế!

Y thì chưa dứt lời, thì cây sáo ngọc của Âu Dương Siêu đã hóa thành muôn điểm sao lạnh lán át tới, khiến chúng không kịp nói chuyện với nhau đã phải vội gờ tay lên chống đỡ.

Âu Dương Siêu vừa tấn công tới đã quát lớn :

- Các người muốn giờ trò gì, hãy coi thể công của ta đã?

Mọi người chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, cây sáo ngọc của chàng đánh trúng vào cái ống đồng. Tiếp theo đó, có tiếng kêu “veo veo”, Nam Hòa mặt lấm li tay cầm cái ống đồng cứ rung động hoài.

Kính Nghiêu thấy vậy vội lớn tiếng kêu gọi :

- Tiểu hiệp, hãy cẩn thận. Những kim độc này của Âm Sát độc lắm? Mau rút lui đi!

Âu Dương Siêu nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy liền rùng mình kinh hãi, chàng vội múa động cây sáo, đưa ra một luồng kinh phong đẩy lui những kim độc ấy. Chàng biết chỉ có cách múa động cây sáo như thế mới có thể sẽ tổn rất nhiều hơi sức, như vậy vẫn không phải là một phương pháp tốt.

Đang lúc ấy, phía sau lại có tiếng người quát lớn :

- Tiểu tử, số người đã tới ngày chết rồi, hãy coi móc của ta đây!

Lê Văn đã múa Đoạn Hồn câu ở phía sau tấn công tới.

Âu Dương Siêu trước sau bị tấn công, nhất thời cuống cả chân tay lên. Sau chàng phải nhảy lui bảy bước để tránh né hai thể công của kẻ địch, đồng thời chàng còn đưa sáo về phía sau để gạt móc của Lê Văn.

Kính Nghiêu thấy vậy liền nói :

- Không nên va đụng vào cây Vạn Hồn của y thị.

Nhưng đã muộn, sáo của chàng đã đụng phải cây móc và đuôi nó lại móc đúng vào cái lỗ hổng của cây sáo.

Lê Văn mừng khôn tả, thuận tay lôi cái móc lại, mồm thì quát :

- Có mau buông tay ra không?

Âu Dương Siêu cười nhạt, trầm giọng đáp :

- Chưa chắc!

Nói xong, chàng giật mạnh lại một cái, sáo với móc liền rời nhau ra ngay cả hai cùng loạng choạng mấy bước.

Đang lúc nguy hiểm ấy, Kính Nghiêu vội la lên :

- Mau lui! Mau lui!

Vì kim độc và khói độc ở trong cái ống đồng của Âm Sát rất lợi hại nên Kính Nghiêu mới quát như vậy.

Âu Dương Siêu vội nhảy ra ngoài xa năm trượng, chàng không biết Lê Vân giờ trò ác độc gì mà Kính. Nghiêu lại cảnh cáo mình như thế?

Chàng vừa hạ chân xuống thì đầu cây móc của Lê Vân đã có một vật gì màu ưa nhắm người chàng bắn tới, nhưng vật đó chỉ đi xa được hơn trượng đã rớt xuống đất liền. Đồng thời có tiếng kêu “bùng”, một làn ánh sáng nổi lên, lửa bốc lên nghi ngút, càng ngày càng lớn, càng mãnh liệt.

Âu Dương Siêu thấy vậy toát mồ hôi lạnh ra, và khẽ hỏi Kính Nghiêu rằng :

- Đó là lửa độc đấy à?

Kính Nghiêu cau mày lại, đáp :

- Phải!

- Có cách gì giải cứu không?

- Nếu thiếu hiệp vẫn sử dụng lá cờ báu thì chúng không làm gì nổi, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi!

Hai người vừa nói tới đó thì Nam Hòa với Lê Vân đã song song nhảy tới, đồng thanh quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi còn muốn trốn tránh phải không?

Chúng vừa nhảy tới, vừa giờ ám khí ác độc ra tấn công.

Kính Nghiêu thấy vậy vội bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Mau đứng về phía đầu gió!

Âu Dương Siêu định đảo tẩu nhưng lại sợ mọi người chê cười, nên một mặt chàng múa cây sáo ngọc một mặt rút lá cờ báu ra.

Nhị yêu cũng biết chàng thế nào cũng sử dụng đến lá cờ báu, nên không đợi chàng múa tít lá cờ, cả hai đã bám mạnh chốt cơ quan để cho khói độc và lửa độc phun ra nghi ngút.

Công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng chẳng kháng cự sao được với lửa độc, khói độc ấy? Nên chàng vội nín hơi nhảy ra ngoài xa ba trượng, trong lòng vừa hoảng sợ lẫn tức giận.

Hồi nãy Nam Hòa với Lê Vân bị nhục nhã hết sức, mất hết sĩ diện, bây giờ chúng đã thắng thế thì khi nào chịu để yên cho chàng, nên chúng cứ như bóng theo hình, đuổi theo chàng hoài.

Âu Dương Siêu tung mình nhảy lên trên cao, tay phải múa cây sáo ngọc phản công Lê Vân, còn tay trái thì phát lá cờ báu ra, liền có muôn luồng kim quang nhắm người Nam Hòa phát tới.

Chàng ở trên không, hai tay sử dụng hai môn khí giới, một lúc tấn công hai kẻ địch như thế, rất ít người làm nổi, dù thấy khinh công của chàng đã luyện tới mức tột độ rồi. Hơn nữa, trong lúc chàng tức giận và cũng là lúc chí từ này, chàng mới có kỳ tích như thế.

Hai tên ma đầu không ngờ đối phương đang lơ lửng trên không mà ra tay phản công lại được như vậy, nên chúng không phòng bị gì cả, vì thế sau một tiếng kêu “úa”, lại có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Ba người chia làm ba nơi nhảy xuống.

Mọi người thấy Âu Dương Siêu đầu cứ lắc lư như là đang bị choáng váng vậy.

Còn Khúc Nam Hòa thì lão đảo như suất ngã, tay cầm cái ống đồng rung động hoài, khói mù cứ bốc ra hên tiếp.

Chỉ có Lê Vân là đau đớn nhất, y thị ngã ngồi phịch xuống đất, trán thủng, máu tươi chảy ra, trông rất rùng rợn.

Sự biến hóa của trận đấu vừa rùng rợn vừa kỳ lạ. Tất cả những tay cao thủ có mặt tại đó chưa ai được thấy một trận đấu nào kịch liệt như thế này bao giờ.

Âu Dương Siêu định thần xong, liền phi thân tới trước mặt Lê Vân, tay phát cờ, tay giờ ngọc lên quát hỏi :

- Tại hạ không giết những người bị thương đâu! Chẳng hay ngươi đã chịu phục chưa?

Lệ Vân chỉ bị thương ngoài da thôi, chứ trong nội tạng không việc gì hết. Y thị liền tung mình nhảy lên, mồm thì kêu rú như quỷ khóc :

- Tiểu tử, ngươi mù quáng rồi hay sao?

Nam Hòa cũng xả thân chạy tới, rung động cái ống đồng rất mạnh, mồm thì hậm hực nói :

- Âu Dương Siêu, chúng ta vẫn chưa tính toán xong đây?

Nghe lời của Kính Nghiêu, chàng xoay người một cái, đã tiến ra chỗ đầu gió đứng, giờ cò và sáo lên, oai phong lẫm lẫm, đáp :

- Được có lẽ các ngươi đến ngày tận số nên! Vì vậy mà cứ đòi ta tiến các ngươi xuống dưới âm hoải! Đây, hãy coi thể công của ta?

Nói xong, chàng múa tít sáo và cò xông lại đánh úp kẻ địch.

Lúc ấy, Khúc Nam Hòa với Tào Lệ Vân hai người đã quyết tâm chết rồi nên chúng không sợ gì hết, cứ liều mạng xông lên.

Âu Dương Siêu đã để ý tới ngọn lửa độc của cây Đoạn Hồn câu của Lệ Vân, đồng thời, lại phải kiểm chỗ đầu gió mà đứng, như vậy khói độc của Khúc Nam Hòa mới không làm gì nổi mình.

Quý vị thử nghĩ xem, dù kẻ địch tầm thường đến đâu, nhất thời chàng muốn hạ ngay chúng cũng không phải là chuyện dễ, huống hồ chúng lại là hai tên mà đầu lợi hại như vậy?

Vì thế mà Âu Dương Siêu sử dụng cả sáo lẫn cò cũng không sao hơn được chúng, và vì cứ phải để ý tới chuyện đứng trên đầu gió mà đã bị mất khá nhiều tâm thần. Cũng vì thế mà công lực của chàng giảm mất đi ba thành, nên trận đấu mới trở thành kéo co, không ai thắng ai bại cả.

Một lát sau, trong đấu trường lại có sự biến hóa, Khúc Nam Hòa múa cây Vạn Độc Linh Xà Đồng, nhảy đến cạnh Lệ Vân, và không biết y móc túi lấy vật gì ra, rất lẹ dúm vào tay y thị, rồi sẽ bảo rằng :

- Cứ quây quần chặt lấy y!

Đối với việc sử dụng độc và phóng độc thì quả thật Âu Dương Siêu không biết một tí gì, nên thấy thế, chàng không hiểu chúng định làm trò gì cả?

Lệ Vân đã là nhà chuyên môn phóng độc, nên vừa đỡ lấy độc của Nam Hòa giao cho, y thị bộp thừ thấy nó mềm nhũn như hai trái vải, liền hiểu ngay. Y thị cũng biết Khúc Nam Hòa kỳ nhất là cò báu của Âu Dương Siêu, muốn phóng độc lại sợ đối thủ sử dụng cái cò ấy để đối phó, nên y không dám tới gần mà bảo mình quây quần Âu Dương Siêu, để cho y ở bên ngoài phóng độc mong đánh bại được kẻ địch.

Tuy Lệ Vân lo sợ cò và sáo, nhưng bây giờ đã thành tình thế cời trên mình hổ rồi, không hếu cũng không được, nên y thị mới nhét hai vật vải ấy vào hai lỗ mũi, rồi gật đầu kêu “hừ” một tiếng.

Khúc Nam Hòa thấy Lệ Vân đã hiểu ý định của mình rồi, vội lui về phía sau hai bước, mồm thì quát lớn :

- Tiểu tử, phen này ta sẽ cho ngươi biết tay?

Âu Dương Siêu cũng biết chúng đa mưu lắm kế, sợ dĩ chúng không dám đến gần là vì sợ lá cò báu, nên chàng vội đáp :

- Có giỏi thì ngươi đừng có lui bước lia lịa như thế!

Tào Lệ Vân liền cất hai khúc Đoạn Hồn câu đi, rồi tiến lên một bước đáp :

- Chẳng lẽ chúng ta lại sợ ngươi hay sao?

Nói xong, chỉ thấy mụ ta quát lớn một tiếng, xông lại tấn công tiếp.

Hai tay của mụ cứ đập loạn xạ trên mặt đất, tựa như có lửa phun ra và mụ đập tới đâu thì nơi đó có làn khói xanh bốc lên nghi ngút.

Chỉ trong giây lát, lão quái ấy đã vỡ thành một cái vòng rộng chừng ba trượng. Khúc Nam Hòa vẫn chạy quanh cái vòng ấy, còn Âu Dương Siêu với Lệ Vân thì ở giữa vòng. Hồi nãy, một mình Âu Dương Siêu đấu với hai người thì đôi bên ngang tay nhau, nhưng bây giờ Khúc Nam Hòa lui ra để thả độc, thử hỏi một mình Lệ Vân chịu sao nổi cò và sáo của chàng?

Nên càng đấu, y thị càng bị nguy hiểm tới tấp. Vì thế, y thị lại rút Đoạn Hồn câu ra múa tít, và mồm kêu như mưa khóc luôn luôn.

Chỗ vết thương ở trên trán của y, tuy không nặng lắm, nhưng vì dùng sức quá nhiều, nên máu chảy ra lênh láng, nên bây giờ người của y thị trông như một người máu vậy, càng kinh khủng hơn trước nhiều.

Lúc này Âu Dương Siêu vì để ý xem Khúc Nam Hòa giờ trò gì nên chàng giờ toàn lực ra tấn công Lệ Vân, bằng không mui Lệ Vân cũng toi mạng rồi.

Khúc Nam Hòa thấy Lê Văn đã kiệt sức, không dám chậm trễ nữa tí cái ống Linh Xà, lớn tiếng quát bảo tiếp :

- Tiểu tử, thử xem ngươi còn sống được bao lâu nữa?

Âu Dương Siêu thấy y xuyên vào trong cái vòng lửa, không quản ngại cò và sáo, cứ tấn công tới tấp mà tiến tới cạnh Lê Văn.

Y vừa múa cái ống, vừa bảo vệ lấy các đại huyết, và đặc chí nói :

- Tiểu tử, xem ngươi có tài ra khỏi được Thập Diện Mai Phục Liên Hỏa Thánh Khuyên không?

Âu Dương Siêu nghe nói ngăn người ra, bụng bảo dạ rằng :

- Cái tên này lý lạ thật? Cái gì mà Thập Diện Mai Phục Liên Hỏa Thánh Khuyên?

Chàng vừa nghĩ vừa trả lời Khúc Nam Hòa rằng :

- Ta không cần biết cái gì khuyên ma khuyên quỷ gì cả! Ồ...

Chàng chưa nói dứt, đã thấy đầu óc choáng váng hai mắt mờ mịt, tay đã uể oải, hiện tượng này là cái vòng lửa của đối phương tác quái, chẳng lẽ mình lại đành thúc thủ định chết hay sao?

Nghĩ tới đó, chàng rung mình kinh hãi, vội thâu sáo và cò thúc lại, mượn nội lực đẩy những khói độc ra, và mồm mũi thì mình khê thở. Quả nhiên thấy đỡ nhiều, nhưng như thế làm sao mà chịu đựng lâu được. Nên chàng vội giở hết chiêu thứ bảy của lá cờ là “Phong Quyển Tàn Vân” ra tấn công. Chàng tức giận hết sức và giở hết công lực ra, nên thế công này rất lợi hại, Khúc Nam Hòa thấy vậy mặt biến sắc, mồm thì quát bảo Lê Văn rằng :

- Mau... Chúng ta mau ra ngoài vòng Thánh Khuyên bao vây ngăn cản y?

Nói xong, y liền tung mình nhảy ra ngoài vòng trước, Lê Văn vì quá mệt nên ra hơi chậm một chút và ra chậm hơn Khúc Nam Hòa một bước.

Âu Dương Siêu cũng định nhảy ra bên ngoài, nhưng khi đi đến cạnh khuyên lửa lại thấy khó chịu liền, nên chàng không dám ra vội. Hai tên ma đầu thấy vậy đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi chúng cứ chạy quanh ngoài vòng lửa mà bao vây chàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sáo ngọc đôi tay

Âu Dương Siêu bị bao vây trong Thánh Hỏa Khuyên, nhưng với tài nhảy của chàng, muốn xuyên qua một cái vòng rộng chừng năm ba trượng cũng không phải là việc khó, nhưng cứ đến gần vòng lửa là thấy người uể oải, đầu óc choáng váng liền.

Đồng thời, Khúc Nam Hòa với Lê Văn cứ ở ngoài vòng theo dõi chàng mà tấn công. Cò và sáo của chàng đều là khí giới ngắn, nên nhất thời không làm gì được chúng, vì vậy đã năm ba lần chàng muốn đột vây mà cũng không sao ra nổi.

Sau chàng đành phải lui vào giữa vòng, để cho khí giới của hai lão mà không sao tấn công tới.

Đầu suốt cả một đêm, chàng đã cảm thấy uể oải mệt nhọc rồi, chàng đưa mắt nhìn, thấy bọn Tuệ Quả đại sư các người đều lui ra ngoài. Xa năm bảy trượng, đứng trên đầu gió, nhưng vì hãi sợ chết độc, nên không ai dám tới cứu giúp chàng cả.

Thấy thế, chàng tự nhủ thầm rằng :

- “Sống chết có số hết, nếu số ta chưa chết, thì cái vòng lửa ma quỷ này cũng chẳng làm gì nổi ta”.

Nghĩ tới đó, chàng lại thấy những ngọn lửa ở bốn chung quanh bị gió thổi càng bốc to và cứ dòn cả vào giữa vòng, khiến chàng hô hấp càng khó khăn thêm. Chàng hoảng sợ hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- “Lửa của chúng càng cháy càng bốc to thế này thì nguy lắm, biết đến bao giờ mới hết được?”

Trong lúc vô kế khả thi, chàng liền ngồi xuống giữa vòng vận công điều tức để tránh khói độc khỏi xâm nhập.

Khúc Nam Hòa với Lê Văn ở bên ngoài thấy chàng ngồi xuống như vậy, lại tưởng chàng không chịu nổi lửa độc, nên chúng cười nhạo một tiếng, đặc chí nói :

- Tiểu tử đã không chịu nổi khói độc của chúng ta rồi.

Lệ Vân thấy Khúc Nam Hòa nói như vậy, liền tỏ vẻ lo Âu và đáp :

- Xem mặt của tiểu tử ung dung lắm, như vậy không có vẻ gì là chịu không nổi khói lửa độc của chúng ta cả.

Khúc Nam Hòa cười nhạt, nói tiếp :

- Bà không tin, chờ lát nữa sẽ thấy liền, và chúng ta sẽ vào quật xác nó cho mà coi!

Y vừa nói dứt, đã thấy có bóng người đuối tới, một tía, một trắng, người đang ở trên không đã lãnh lãnh hỏi :

- Có thật không?

Thì ra chị em họ Tống đã nhảy tới.

Khúc Nam Hòa không biết chị em họ Tống có liên quan gì với Âu Dương Siêu, lại tưởng chàng ta cũng như mình xâm nhập Liễu Âm Hoa Minh. Vì thế, y mới đắc chí cười và cất giọng kiêu ngạo đáp :

- Phen này không còn giả dối được nữa đâu? Lão phu đã dẹp lui được một cường địch cho Liễu Âm Hoa Minh trang giúp hộ các người, vậy các người sẽ tạ ơn lão phu cái gì?

Minh Châu đưa mắt ra hiệu cho Lệ Châu rồi mỉm cười đáp :

- Tất nhiên chúng ta thế nào cũng phải tạ ơn người rất hậu hĩ.

Lệ Châu lạnh lùng xen lời nói :

- Người muốn chúng ta tạ ơn người rất lớn hay là rất độc?

Khúc Nam Hòa không hiểu lời nói của hai nàng, vì y yên trí hạ được Âu Dương Siêu nên lương tri của y bị lu mờ hết. Vì vậy y mới cười như điên như khùng, đáp :

- Khỏi cần gì hết? Lão phu chỉ cần Chân kinh hay Kiếm phổ thôi? Được như thế thì lão phu cũng đã toại nguyện lắm rồi?

- Ô tưởng gì, chứ thế thì dễ lắm!

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng ra tay đẩy mạnh Khúc Nam Hòa và đồng thanh nói :

- Giỏi thật? Người dám đến Sao Hồ này mà dương oai? Có mau thu hết lửa đi không?

Hai người đột nhiên ra tay, nên Khúc Nam Hòa mới không ngờ và cũng không đề phòng gì hết, nên y không kịp dùng ống đồng Linh Xà để phản công lại, và y cảm thấy bốn luồng sức mạnh không thể tưởng tượng được áp đảo tới. Trong lúc cuống quýt, y chỉ có một cách là lui về phía sau thôi, vì hai bên đã có hai chị em, mà đằng trước thì kinh lực đang dồn dập tới, bắt buộc y phải lui về phía sau.

Lúc ấy y đang đứng cạnh mép vòng lửa y vừa lui một cái đã tới cạnh Âu Dương Siêu.

Chị em họ Tống vừa xuất hiện, Âu Dương Siêu đã không yên tâm tưởng hai nàng tới giải cứu mình, nhưng chất kỳ độc này nguy hiểm lắm, chỉ sợ hai nàng dính phải sẽ mang họa vào thân, mà cũng vì thế, chàng đang định quát bảo cho hai nàng dừng có tới gần, thì ngờ đâu hai nàng đã trở mặt, và trong nháy mắt, đã thấy Khúc Nam Hòa lui tới chỗ cạnh mình không xa. Chàng mừng rỡ khôn tả.

Chàng vẫn ngồi yên như thường, chỉ vờn cánh tay ra chụp lấy ngang lưng của Nam Hòa, rồi dùng hai ngón tay bên tay phải điểm ngay vào Linh Đài đại huyệt của đối phương, mồm thì giận dữ quát lớn :

- Tên ma đầu này người không ngờ có lúc này phải không?

Khúc Nam Hòa vừa kêu “ồ” một câu, Linh Đài huyệt đã bị kim chế, không dám cử động nữa.

Lúc ấy chị em họ Tống đang kịch chiến với Tào Lệ Vân ngoài vòng lửa, Âu Dương Siêu quát bảo Nam Hòa rằng :

- Nếu người cử động, ta sẽ cho người về châu ông bà ngay!

Lúc này dù Khúc Nam Hòa có tài ba thông thiên cũng không sao rời khỏi tay của Âu Dương Siêu được, nhưng y vẫn làm ra vẻ không sợ nói cứng rằng :

- Dù người có hủy được ta đi chăng nữa, liệu người có ra khỏi nổi Liên Hỏa Thánh Khuyên này không?

Nghe thấy đối phương nói vậy, chàng mới tỉnh ngộ và bụng bảo dạ rằng :

- “Phải đấy! Có giết chết y đi chăng nữa cũng vô ích, vì mình vẫn không sao ra khỏi cái vòng lửa này?”

Chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền lớn tiếng cười và đáp :

- Ta không những có tài ba ra khỏi cái vòng lửa này, mà đồng thời còn lấy được tính mạng của ngươi nữa!
- Chưa chắc ngươi đã làm được như ý muốn!
- Đáng lẽ ta định cho ngươi đi về châu ông bà trước!
- Sống chết có số cả, họ Khúc này có sợ gì đâu!
- Nhưng bây giờ ta không giết ngươi vội!
- Nếu ngươi làm nhục ta, ta sẽ lớn tiếng mắng chửi liền.
- Ngươi cứ yên tâm, ta không có thủ đoạn ác độc như ngươi đâu!

Nói xong, chàng bỗng rung cổ tay một cái, hất Nam Hòa lộn đi một vòng, rồi tay kia chia ba ngón ra nhắm mũi y bóp luôn.

Thì ra Âu Dương Siêu đã nghĩ tới trước khi Nam Hòa bố trí Liên Hòa Thánh Khuyên đã trao một vật gì cho Lê Văn, Lê Văn liền nhét ngay vật đó vào mũi, chàng đã trông thấy rõ đó là hai cuộn vải, nhưng chàng biết hai cuộn vải ấy không phải là vải thường, thế nào cũng có tẩm thuốc giải. Vì vậy bây giờ chàng mới moi thử mũi của Nam Hòa xem sao. Quả nhiên chàng chỉ khẽ bóp một cái, Nam Hòa kêu “ôi chà” một câu, tay chàng đã có hai cuộn bông mềm nhũn. Chàng cười hì hì, tỏ vẻ đắc chí và nói :

- Phen này đến lượt ngươi không thể ra khỏi được nơi đây!

Nói xong, chàng nhét hai cuộn vải vào mũi. Ngờ đâu thừa dịp ấy, Khúc Nam Hòa bỗng quật ngang cái ống Linh Xà tới, mồm thì quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật!

Nhất thời không kịp chống đỡ, Âu Dương Siêu đành phải tung mình nhảy lên cao hơn trượng và tà tà hạ thân xuống chỗ cách đó ba trượng mồm thì quát lớn :

- Lão ma đầu táo gan thật!

Chàng đã nhanh nhẹn nhảy ra ngoài vòng Liên Hòa Thánh Khuyên rồi. Cũng may là chàng nhảy nhanh, bằng không đã bị cái ống Linh Xà quật trúng. Tuy vậy phía sau vẫn có một luồng khói độc đen bay tới. Lúc này chàng đã có thuốc giải nhét trong mũi rồi, không còn sợ hãi gì nữa, lại thêm chàng tức hận Nam Hòa khôn tả tay trái múa cờ bấu, tay phải cầm sáo ngọc, định xông vào trong vòng lửa lần thứ hai để giết chết đối phương.

Ngờ đâu chàng chưa kịp nhảy lên, đã nghe thấy Lê Châu quát bảo :

- Nhị muội nên cẩn thận?

Lúc ấy Âu Dương siêu vội quay lại nhìn hai nàng, liền thấy Lê Văn múa tít cây Đoạn Hồn câu vây chặt lấy hai chị em họ Tống.

Tuy công lực của chị em họ Tống rất cao siêu, nhưng vì hai nàng tay không, và khí giới của địch thủ lại là một môn khí giới độc rất lợi hại, nên dù đấu với một mà cũng không sao hạ được.

Âu Dương Siêu thấy vậy, bụng bảo dạ rằng :

- “Hai chị em nàng không sợ chất độc, đã xả thân đến cứu mình, nhờ chị em họ có sự nguy hiểm thì cũng do mình mà nên cả, vậy ta phải giải vây cho họ trước đã”.

Nghĩ đoạn, chàng múa tít cờ và sáo xông lại tấn công Lê Văn, mồm thì quát lớn :

- Hai cô nương hãy nghỉ ngơi giây lát, để Âu Dương Siêu tôi đối phó với tên Trư Bát Giới này cho!

Nói xong, chàng đã xông tới tấn công Lê Văn liền.

Vừa rồi Lê Văn thấy Âu Dương Siêu xông ra được khỏi vòng lửa, nhưng vì y thị không trông thấy chàng đã cướp được hai cuộn vải giải độc nhét vào lỗ mũi, lại tưởng là chàng đã có cách gì khác nổi được vòng lửa ấy, nên y thị càng sợ hãi thêm, muốn thoát thân được, bây giờ y thị lại thấy Âu Dương Siêu xông tới, y thị liền tấn công hờ một thế Đoạn Hồn câu, rồi gắng gượng quát lên :

- Tiểu tử, kẻ ra số của ngươi cũng lớn đấy!

Âu Dương Siêu tức giận, đáp :

- Số ta lớn hay nhỏ thì việc gì đến ngươi? Nhưng dù sao lúc này ngươi phải nộp mạng cho ta!

Chàng đang định lần công lần thứ hai, bỗng thấy phía sau có một luồng kinh lực lần át tới, nên chàng không kịp ra tay tấn công Lệ Vân nữa, nhảy sang bên năm thước tránh né, rồi trầm giọng hỏi.

- Ai thế...

- Khắc tinh của ngươi đã tới đấy!

Thì ra Nam Hòa đã ra khỏi vòng lửa và múa ống Linh Xà xông tới tấn công.

Chắc quý vị cũng phải lấy làm ngạc nhiên tại sao Nam Hòa lại ra khỏi vòng lửa ấy?

Quý vị nên rõ, y là người phóng ra những quỷ hỏa ấy, tất nhiên trong người cũng phải mang theo rất nhiều thứ thuốc giải độc nên Âu Dương Siêu vừa ra khỏi vòng lửa, y lại móc túi lấy hai cuộn vải khác nhét vào mũi mà xông ra tấn công lên như thế.

Âu Dương Siêu thấy vậy tức giận vô cùng, liền quát lớn :

- Khúc Nam Hòa, ngươi muốn đánh lên phải không?

Khúc Nam Hòa đã liều mạng rồi, nên y vừa xông tới tấn công tới tấp vừa bảo Lệ Vân rằng :

- Tào cô nương, ta cứ quây quần lấy tiểu tử, mỗ không tin là y lại còn chịu nổi những chất độc của mỗ lần nữa.

Hai tên ma đầu lại ở hai bên xông vào bao vây.

Âu Dương Siêu thấy chị em Lệ Châu không xông vào giúp sức mình, liền cau mày lại, nói :

- Hai vị cô nương hãy lui xuống canh gác hộ tào tại hạ!

Minh Châu nhảy tới gần, khẽ bảo chàng rằng :

- Trời sắp sáng tỏ rồi, thiếu hiệp còn dây dưa với chúng mãi như thế làm chi? Hãy kết liễu ngay chúng đi có hơn không?

Trong lúc Âu Dương Siêu đang mãi nghe nàng nói thì Nam Hòa với Lệ Vân đã song song nhảy tới tấn công, nhất thời chàng không sao giờ cò lên chống đỡ được, vội nhảy sang bên bảy bước :

- Ôi chà....

Thì ra chàng lại nhảy về phía Minh Châu, hai người vừa va đụng nhau, chàng thấy trước ngực mình mềm nhũn, biết ngay là mình đụng phải gì rồi, chàng hổ thẹn, mặt đỏ bừng, liền nói :

- Sao lại... có sự may mắn như thế?

Minh Châu hổ thẹn hai má đỏ bừng, không dám nhìn vào mặt chàng.

Khúc Nam Hòa thấy vậy, vừa cười vừa nói :

- Tiểu tử giỏi thật! Chết đến nơi rồi mà còn tống tình?

Lệ Vân cũng đang định lên tiếng nhạo báng thì Âu Dương Siêu đã chịu không nổi, liền quát lớn :

- Chỉ nói láo!

Chàng đang định giơ tay lên phản công, không ngờ Minh Châu lại nhảy tới trước mặt mình. Chàng chần chừ giây lát rồi bảo :

- Cô nương hãy nghỉ ngơi!

Không đợi chàng nói dứt, nàng đã giơ tay ra cướp lấy cây sáo ngọc của chàng.

Âu Dương Siêu không đề phòng, để cho nàng cướp mất cây sáo Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tổng cô nương, sao...

- Mượn tạm của thiếu hiệp để dùng? Nếu tôi không phanah đôi những quái vật xấu xí này tôi không thềm sống nữa!

Âu Dương Siêu đang định nói gì, thì nàng ta đã múa tít cây sáo lên tấn công hai tên ma đầu rồi.

Âu Dương Siêu chần chừ giây lát, rồi múa tít lá cờ báu mà lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu vậy thì Tổng cô nương, chúng ta mỗi người giết một tên.

Nói xong, chàng lại tấn công Khúc Nam Hòa.

Lúc ấy, Lê Châu thấy em mình đã có khí giới như vậy, nàng với Âu Dương Siêu mỗi người đấu với một ma đầu, thể nào cũng dư sức thắng địch, nên nàng không ra tay nữa, mà chỉ đứng sang bên để xem trận đấu.

Lúc ấy đôi bên tấn công nhau, người nào cũng bảo thủ và đã tránh khỏi chỗ Liên Hòa Thánh Khuyên khá xa, không còn sợ gì khí độc dính vào người nữa. Cũng vì vậy mà Tuệ Quả đại sư và các người mới dám tiến gần để xem.

Bốn người chia ra làm hai đôi mà đấu, càng nhanh. Nếu Âu Dương Siêu không giấu ngón mà giờ luôn hai thức sau cùng của lá cờ báu thì Khúc Nam Hòa chết đã lâu rồi. Còn Minh Châu nhờ có cây sáo ngọc nên đã đấu ngang tay với Lê Vân, nhưng nàng là người rất hiểu thắng, thấy đấu mãi vẫn không hạ được địch thủ nàng tức giận không tả, nên thể công của nàng, thể nào cũng độc hết sức.

Đang lúc mọi người thấy Âu Dương Siêu với Minh Châu sắp thắng được hai kẻ thù thì đột nhiên có tiếng kêu “coong coong”.

Tiếp theo đó, lại có những tiếng thanh la gõ loạn xạ, trong Liễu Âm Hoa Minh trang cũng có khói lửa bốc lên mùn mịt. Mọi người quay đầu lại nhìn, mới hay Tầng Chân lâu của Nhất Thống giáo đã bị cháy, chỉ trong nháy mắt lửa đã bốc cao chọc trời và đỏ rực cả một vùng.

Mọi người đều ngạc nhiên, Tổng Sĩ Long thấy vậy, liền la lên :

- Ôi chà, cháy!

Nói xong, y định quay mình chạy ra ngoài trang, thì bỗng trong rừng bạch dương có người phi ra. Trong khi thân hình của người đó đang lơ lửng ở trên không đã lớn tiếng quát bảo mọi người rằng :

- Các người mau ngừng tay lại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thái Cổ thần kiếm

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, mới hay người đó mặc quần áo đỏ hồng, người gầy gò, nhưng trông rất ác độc, mặt lại giống hệt trẻ con, tóc cũng đỏ hồng, phối hợp với bộ mặt vàng khè trông thật là khó coi hết sức, và cũng không kém gì tức cười.

Minh Châu thấy mình sắp thắng kẻ địch đến nơi, nên không thèm đếm xỉa đến người đó và cũng không để ý tới chuyện lửa cháy, cứ việc tấn công tới tấp, muốn diệt tên ma đầu này trước, rồi hãy tính sau. Nhưng Khúc Nam Hòa với Lê Vân không chịu bỏ lỡ dịp ấy, lại thừa cơ nhảy ra ngoài bảy thước.

Khúc Nam Hòa thấy người mặc áo đỏ, mặt con nít, mừng rỡ khôn tả, vội chạy tới, cung kính nói :

- Cả lão tiền bối cũng đến đây? Thật là quý báu!

Người áo đỏ không thèm đếm xỉa gì tới y, chỉ tiến lên hai bước, vênh vào hỏi trống không rằng :

- Cái gì? Các chú em cũng xen tay vào ư?

Vai vế của Nam Hòa trong võ lâm có thể nói là ngang hàng với Tuệ Quả đại sư các người, mà người này lại còn gọi y là chú em, đủ thấy lai lịch của người phải như thế nào mới dám gọi y như vậy?

Nam Hòa không hồn gật đầu, mà ngập ngừng đáp :

- Có lẽ ca tới, thì chúng đệ đành phải rút lui.

Âu Dương Siêu nghe thấy y nói như thế liền cười thầm và bụng bảo dạ rằng :

- “Số mạng của ngươi còn chưa bảo tồn nổi mà dám nói là rút lui như thế!”.

Lúc ấy Minh Châu quay đầu lại nhìn, thấy ngọn lửa trong trang càng bốc lớn hơn, liền nói với Sĩ Long rằng :

- Đại ca, để em vào thử trong trang xem ngọn lửa bốc cháy ra sao đi?

Nói xong, nàng đi nhanh như một mũi tên, tiến thẳng vào trong rừng đến mất dạng.

Âu Dương Siêu mãi ngắm nhìn người áo đỏ, khi Minh Châu khuất dạng mới nhớ là cây sáo của mình vẫn còn ở trong tay nàng, mới vội kêu :

- Tổng cô nương...

Nhưng Minh Châu đã đi mất dạng rồi. Chàng định đuổi theo, nhưng lại muốn biết lai lịch của người áo đỏ này, nên bụng bảo dạ rằng :

- “Đằng nào cơ nghiệp của anh em họ Tổng cũng ở nơi đây, lát nữa đòi lại cũng chưa muộn”.

Nghĩ như thế, nên chàng chỉ chăm chú nhìn vào người áo đỏ thôi.

Chàng lại thấy Lê Văn tiến lên, cung kính chào người áo đỏ và hỏi :

- Không biết gió tiện gì đã thổi lão đại ca tới đây như thế?

Người áo đỏ tỏ vẻ tươi cười, nhưng lại cau mày ngắm nhìn Lê Văn một thời, rồi mới sực nghĩ ra một việc gì, liền nhếch mép lên tiếng đáp :

- Ô, con bé họ Tào đấy à? Nghe nói cô với bọn Vu Lão Thất tất cả Bát Đại Hại đều bị hủy hết, không ngờ cô vẫn còn sống sót ở đây? Chắc bây giờ công lực của cô đã tiến bộ hơn trước nhiều? Nhưng chỉ tiếc thay bộ mặt đẹp đã bị hủy mất rồi!

Mặt thì trẻ con, mà dáng điệu lại làm ra vẻ già nua, nên trông rất tức cười, Âu Dương Siêu càng nhìn càng ghét thậm tệ, nhưng tên đó nói với Lê Văn xong đã giận dữ quát hỏi :

- Tên nào là Giáo chủ của Nhất Thống giáo thế?

Giọng nói của y có vẻ hằn học và khinh thị.

Sĩ Long thấy Nam Hòa với Lê Văn đối với người áo đỏ này có vẻ cung kính như thế, biết y không phải là người tầm thường, nhưng bây giờ nghe thấy đối phương nói như vậy, thì thử hỏi y là một Giáo chủ của một giáo phái lớn như thế làm sao mà chịu nổi, nên y tức giận đáp :

- Bỏn Giáo chủ ở đây!...

Người áo đỏ cứ ngẩng đầu lên trời mà cười ha hả hoài.

Tiếng cười của y làm cho những cành lá ở trong rừng bạch dương bị rụng rất nhiều, chim chóc bay chạy tứ tung, như vậy đủ thấy nội công của y lợi hại như thế nào.

Âu Dương Siêu ngắm ngòm để ý xem thấy Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng, La Lãnh Phụng, các người võ lâm danh túc đều cau mày lại suy nghĩ, hình như không ai biết rõ lai lịch của người kia vậy, duy có Thư Kính Nghiêu là người hiểu biết rộng nhất thì đang ghéch đầu suy nghĩ, mặt tỏ vẻ nghi ngờ.

Sĩ Long thấy người này ngông cuồng như vậy, liền trầm giọng quát hỏi :

- Ngươi cứ kêu gào như ma khóc quỷ rú như vậy làm chi? Liễu Âm Hoa Minh trang này không phải là nơi để cho ngươi được phép làm bộ làm tịch như thế đâu! Có mau nói rõ tên họ ra không?

- Tên họ của lão phu ư? Hà hà...

Y dáng điệu rất kiêu ngạo, hình như có ý bảo Nhất Thống giáo chủ chưa xứng hỏi tên họ của y. Rồi y quay lại hỏi Lê Văn tiếp :

- Thế ra tên này tự xưng là Giáo chủ mà chỉ là một thằng nhò chưa hết hơi sữa? Thảo nào mà y chả tào gan làm bộ làm tịch đến như thế!

Sĩ Long nghe nói càng nổi giận thêm, liền quát tiếp :

- Cuồng đồ, ngươi thật vô lễ lắm!

Nam Hòa tiến lên một bước, khẽ nói với người áo đỏ rằng :

- Thừa tiền bôi, võ công của tên Nhất Thống giáo chủ này cũng tầm thường thôi, riêng có thằng nhò kia thì còn lợi hại đôi chút.

Nói xong, y chỉ tay vào Âu Dương Siêu, muốn dùng kế mượn dao giết người, khiêu khích lão sát tinh kia đấu với Âu Dương Siêu một trận.

Quái Nhân áo đỏ đã quát bảo Sĩ Long rồi, bây giờ lại nghe thấy Nam Hòa nói như thế, liền quay đầu lại ngắm nhìn Âu Dương Siêu một hồi, rồi tỏ vẻ nghi ngờ mà hỏi lại rằng :

- Ủa! Có thật không?

Lệ Vân không hiểu ý nghĩa lời nói của Nam Hòa, vội trả lời :

- Thật đấy, tiểu tử này là đệ tử đích truyền của Võ lâm Tam tuyệt?
- Y là đệ tử đích truyền của Võ lâm Tam tuyệt ư?

Quái nhân áo đỏ chỉ lấy lạ lùng thôi, chứ mặt không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào. Âu Dương Siêu thấy vậy rất hào khí can vãn, tiến lên mấy bước hỏi lại quái nhân kia rằng :

- Thế sao? Ngươi không tin ta ư?

Quái nhân áo đỏ gật đầu mấy cái và đáp :

- Nhân hiệu Võ lâm Tam tuyệt là kiếm cờ và sáo, ai muốn mạo nhận cũng không được.

Chúng đã bảo ngươi là môn hạ của Tam tuyệt, ta tin lắm, nhưng ngươi là môn hạ của Tuyệt nào thế?

Âu Dương Siêu rút lá cờ ra phe phẩy mấy cái, rồi lại la lên :

- Bé con áo đỏ kia! Đây, để cho ngươi được kiến thức?

Không ngờ người ấy thấy chàng gọi mình là bé con áo đỏ như vậy mà cũng không tức giận chút nào, chỉ lạnh lùng nói :

- Ô, thế ra ngươi là đệ tử tái truyền của Kỳ Tuyệt?

Âu Dương Siêu thấy thái độ lạnh lùng của y có vẻ bức mình, lại đáp :

- Có thế mà thôi đâu, y bát của Võ lâm Tam tuyệt đều do một mình mỗ thừa kế hết.
- Ô, cũng có một chút ý tứ đấy? Thế ra tất cả tài ba của Tam tuyệt đều truyền thụ cho ngươi? Xem như vậy lão phu cho đây là một việc đáng mừng!

Thấy giọng nói của quái nhân vậy, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức, ngay cả Nam Hòa với Lệ Vân cũng đưa mắt nhìn nhau, lui về phía sau hai bước rồi ngẩn người ra nhìn.

Âu Dương Siêu lại tưởng đối phương có liên quan gì với sư môn mình, liền dịu giọng hỏi lại :

- Xin lỗi bạn nói như thế là có ý nghĩa gì?

Ngồi đâu, quái nhân áo đỏ, với giọng ngông cuồng, đáp :

- Lão phu nói, nếu quả thật trong võ lâm này có người nào thừa hưởng được tài nghệ của Võ lâm Tam tuyệt thì lão phu mới có người thử thách, bằng không sẽ không một ai chịu nổi lão phu một thế?

Thấy đối phương nói như vậy, Âu Dương Siêu tức giận khôn tả liền quát lớn :

- Ngươi không được nói vậy! Ngươi chỉ được cái nói vậy thôi, có giỏi thì ra tay đi!

Quát xong, chàng giơ lá cờ lên định tấn công nhưng quái nhân áo đỏ vẫn ung dung hỏi tiếp :

- Muốn lão phu ra tay cũng không khó, nhưng ngươi có phải là môn hạ thật của Tam tuyệt không?

Âu Dương Siêu định ra tay, thấy y nói như vậy có vẻ bức mình, vội trả lời tiếp :

- Đây ta có lá cờ làm bằng!
- Đó mới chỉ là nhất Tuyệt thôi, phải có cờ, kiếm, sáo, đủ cả Tam tuyệt, lão phu mới ra tay thử tài với ngươi. Bằng không, thiếu một thứ, lão phu cũng không có tâm trí gì đâu với ngươi đâu!
- Sáo ư?

Chàng bỗng nghĩ đến cây sáo ngọc đã đưa cho Minh Châu mượn rồi, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Nếu còn sáo ở trong tay ta, lúc này đưa ra cho y xem có phải là tiện không?”

Chàng đang nghĩ thì quái nhân lại hỏi tiếp :

- Bích Ngọc dịch đâu?

- Vừa rồi bị...

Âu Dương Siêu định nói là đã cho người ta mượn rồi, nhưng chàng lại sợ nếu nói như thế thì đối phương sẽ chê cười, vì vậy mà chàng do dự. Quái nhân lại hỏi tiếp :

- Thế nào? Bị người ta hủy rồi ư? Hay là bị người cướp mất?

- Tại hạ đã cho người khác mượn rồi.

- Sao lại có chuyện rộng rãi như thế? Cây sáo ngọc là khí giới đã làm cho Ngọc Định Lang Quân Đoàn Lão Tam nổi danh, và y cũng đã tốn rất nhiều tâm huyết bởi cây sáo ấy rồi. Không ngờ mới truyền đến đời thứ hai mà đã coi rẻ cây sáo quý báu ấy, lại tùy ý cho người ta mượn như vậy! Đoàn Lão Tam ở dưới chín suối nếu hay tin này chắc phải tức đến vỡ bụng mất thôi?

Quái nhân cứ thao thao bất tuyệt mà nói. Âu Dương Siêu tức đến phát khùng. Chàng liền múa tít là cờ báu mà hét lên :

- Tiểu tử già kia, ngươi đã nói xong chưa? Việc đó là việc riêng của ta, có liên can gì đến ngươi đây?

Quái nhân vẫn đứng đắn nói tiếp :

- Được ta không nghĩ đến việc ấy nữa! Nhưng còn kiếm của ngươi đâu?

- Kiếm ư?

Âu Dương Siêu ngờ ngạc không biết trả lời như thế nào, vì từ khi chàng gặp gỡ ba vị ân sư đến giờ, chưa thấy ân sư nhắc nhở đến kiếm bao giờ? Tuy sư phụ có truyền cho chàng một pho kiếm, nhưng chàng chưa hề dùng qua và chàng cũng không nghe thấy nói tới kiếm gì cả? Nay nghe quái nhân hỏi như vậy, không không biết trả lời như thế nào cho phải, nên chàng cứ đứng đờ ra như thế.

Quái nhân mỉm cười, gật đầu nói tiếp :

- Phải, thanh Thái Cổ thần kiếm ấy là một món khí giới sắc bén nhất của võ lâm và cũng là môn khí giới đứng đầu Tam tuyệt.

Y vừa nói vừa làm như đích mắt đã trông thấy vậy, khiến ai cũng phải tin tưởng, nhưng không ai biết thanh Thái Cổ thần kiếm mà y vừa nói đó hình dáng như thế nào?

Âu Dương Siêu có vẻ không phục, móc túi lấy Tam Tuyệt lệnh phù ra cầm ở trong tay, lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử già kia? Ngươi đừng có nói nhiều như thế làm chi? Đây, để cho ngươi được kiến thức Tam Tuyệt lệnh phù, bảo vật đứng đầu Tam tuyệt. Như vậy, ngươi còn nói gì nữa thôi?

Không ngờ người nọ nghe thấy chàng nói như thế, liền ngẩn mặt lên cười như điên như khùng. Cười xong y chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu hỏi tiếp :

- Ta hãy hỏi ngươi, cái gì gọi là Võ lâm Tam tuyệt?

Âu Dương Siêu không do dự gì hết, vội đáp :

- Ai mà chả biết đó là kiếm, cờ và sáo! Cần gì ngươi phải hỏi lại.

Quái nhân áo đỏ đột nhiên vỗ tay kêu đến “độc” một tiếng và hỏi tiếp :

- Đã có Kiếm Tuyệt thì phải có một thanh kiếm chứ? Vậy kiếm đâu?

Tuy Âu Dương Siêu nhận thấy lời nói của đối phương rất có lý, nhưng chàng vẫn không chịu để mất thân phận đệ tử của sư môn mình, chàng lắc cái thẻ bạc mấy cái và đáp :

- Đây, miếng Tam Tuyệt lệnh phù này tức là bằng chứng, chứ còn phải lấy gì ra làm bằng chứng nữa?

- Ngươi lầm rồi! Đây chỉ là Phù Tuyệt hay là thẻ Tuyệt thôi, chứ không thể là Kiếm Tuyệt được! Bạn nhỏ thử nghĩ xem, Tam Tuyệt lệnh phù này nó chỉ là tín vật của Tam tuyệt, hay là bằng chứng của Ngũ Kỳ Hình thôi, chứ nó không phải là khí giới, mà cũng không phải là ám khí, thì lấy đâu ra Tuyệt được? Tật cậu bé cũng uống là môn hạ của Tam tuyệt, không làm rạn vỡ cho Tam tuyệt thì chớ, lại còn làm mất sĩ diện của Tam tuyệt đi!

Thấy đối phương nói như vậy, Âu Dương Siêu vừa tức giận vừa hổ thẹn, liền phất lá cờ báu một cái, tỏa ngay ra luồng khí ánh sáng vàng và dòn ra một luồng kinh phong nhằm quái nhân lần ắt tới, mồm chàng còn quát mắng :

- Tiểu tử già này chỉ được cái múa mồm múa mép là không ai bằng?

Chàng ra tay vừa nhanh vừa lợi hại, ai nấy đều kinh hoàng hết sức. Ngờ đâu chàng đã nhanh, đối thủ lại còn nhanh hơn. Chỉ thấy người y thấp thoáng một cái đã lướt ra ngoài xa hơn trượng liền.

Âu Dương Siêu tưởng mình tấn công thế đó thể nào cũng đánh trúng được kẻ địch, không ngờ đối phương lại lui nhanh như thế, nên chàng đánh trúng ngay vào bãi cỏ kêu đến “bùng” một tiếng mặt đất lõm ngay thành một cái hố tức thì, những cỏ ở chung quanh hố đều vàng úa hết.

Nam Hòa với Lệ Vân đứng ở cạnh có cang thất kinh, đồng thanh la lớn một tiếng và nhảy ra ngoài xa hơn trượng nhờ vậy mới thoát khỏi thế công ấy của chàng.

Quái nhân áo đỏ thấy vậy gật đầu mấy cái, khẽ nói tiếp :

- Kẻ cũng hiểm có đây! Ít tuổi như vậy mà cũng có công lực mạnh đến như thế!

Thái độ làm như kẻ cả khiến ai trông thấy cũng phải ghét, Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, lại múa tít lá cờ, quát lớn :

- Ai thêm đầu khấu với người? Có giỏi thì tiếp ta thế này!

Nói xong, chàng lại tấn công thế nữa, thế công này còn mạnh hơn thế trước nhiều.

Quái nhân áo đỏ vội xua tay nói :

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Nhưng Âu Dương Siêu không muốn để cho đối phương ăn nói như kẻ trên dạy bảo kẻ dưới như trước nữa, nên chàng không ngừng tay gì hết, cứ thế mà tấn công luôn một thế nữa.

Quái nhân áo đỏ lại tránh né như lần trước, người y nhẹ như một tờ giấy vừa lơ lửng trên không như đăng vân giá vũ, khi hạ chân xuống lại xuống ngay chỗ phía sau của Âu Dương Siêu.

Mọi cao thủ có mặt tại đó thấy vậy đều kinh ngạc, đồng thanh kêu “ủa” một tiếng.

Âu Dương Siêu cũng kinh hãi thán, chàng chỉ sợ quái nhân tấn công lên, vội quay người lại, giờ cờ bầu lên bảo vệ trước ngực. Đồng thời chàng còn định tấn công tiếp, nhưng chàng không ngờ quái nhân lại đứng ở chỗ cách xa chừng ba trượng, khoanh tay về phía sau trông rất ung dung, không những không có vẻ gì định tấn công lên và mặt còn tươi thủng thẳng nói :

- Nói về công lực, thì người kẻ cũng khá đấy! Nói thực đấy, người đã gây được hứng thú cho lão phu rồi! Lão phu đã quyết định phá giới mà đã tuyên bố không ra tay đấu với ai từ hồi cách đây năm mươi năm rồi. Bây giờ lão phu bằng lòng đấu chơi với người dăm ba hiệp.

Lúc này Âu Dương Siêu không dám coi thường quái nhân như hồi nãy nữa, đồng thời chàng cảm thấy quái nhân này rất có hứng thú nữa. Nên chàng không đợi chờ quái nhân nói xong, đã vội đỡ lời :

- Nếu vậy người ra tay đi?

- Hãy khoan đã? Lão phu còn có lời này muốn nói! Lão phu muốn nói chuyện về sư môn của người xưa kia!

- Chuyện gì mà người cần nói như vậy?

- Hừ! Bạn nhỏ, chuyện của Võ lâm Tam tuyệt có lẽ ngoài lão phu ra, không ai có thể biết được nhiều hơn nữa! Hôm nay kẻ ra người cũng có duyên phúc đấy! Nếu lão phu không nói ra cho người nghe, có lẽ suốt đời người cũng không sao hay biết được!

- Chuyện gì nói mau lên! Đừng có dài dòng văn tự như thế nữa? Ta nóng lòng lắm rồi!

- Nói thực đấy, người tự nhận là đệ tử đích truyền của Tam tuyệt mà đến cả người cũng không hay biết chuyện thì người khác làm sao mà biết được?

Nghe thấy y nói như thế, Âu Dương Siêu đã cau mày lại, tỏ vẻ không bằng lòng rồi, nhưng Nhất Thống giáo chủ vội khuyên nhủ chàng rằng :

- Thiếu hiệp cứ để y nói, nếu y nói bậy thì dù có cánh cũng không sao đào tẩu được đâu!

Quái nhân nhìn Sĩ Long, quát lớn :

- Hừ! Thật lắm mồm lắm miệng? Ai khiến người xen lời vào nào?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Đàng nào ta cũng không biết chuyện của sư môn vậy cứ để y nói cũng không sao mà!”

- Thôi được có chuyện gì thì nói mau lên!

Quái nhân mỉm cười, chỉ tay vào lá cờ, rồi hỏi :

- Ta hãy hỏi người cây này, lá cờ này do ai sử dụng và người ấy tên là gì?

Âu Dương Siêu giờ là cờ lên, lớn tiếng đáp :

- Cờ này là Phích Độc Tuy Hồn Kỳ, khí giới của nhị ân sư mà người ta vẫn gọi là Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh.
- Cờ này tinh diệu ở điểm nào?
- Toàn Phong bát thức áp đảo vô lâm.
- Phải? Thế còn cái gì là Dịch Tuyệt?
- Tam ân sư, mà người ta gọi là Ngọc Dịch Lang Quân, họ Đoàn tên là Khuê. Mười hai dịch thức của ông ta đã oai trấn hải nội, lại còn Dịch Âm Khúc Phở, diệu dụng vô cùng.
- Phải! Phải? Ngoài ra còn một tuyệt nữa là tuyệt gì?
- Kiếm Tuyệt...

Nói tới đây, chàng không sao nói tiếp được, vì chàng bỗng được ba võ lâm quái nhân truyền thụ võ công cho, nhưng lại không chịu nói tên tuổi cho chàng hay, nên chàng chỉ biết ba người là Võ lâm Tam tuyệt thôi, chứ chàng không dám hỏi han ba vị nữa lời. Còn những tên Cầu Thiên Khánh với Đoàn Khuê là chàng đã được nghe người ta nói lại đây thôi.

Bây giờ Quái nhân áo đỏ bỗng hỏi tới tên họ của đại ân sư, thử hỏi chàng làm sao mà trả lời được?

Nhưng trong thiên hạ làm gì có chuyện đồ đệ lại không biết tên họ của sư phụ như chàng? Nói ra, người ta sẽ cười đến vỡ bụng mất chứ không sai.

Quái nhân áo đỏ lại hỏi tiếp :

- Lão phu cũng đoán biết tính nết của Kiếm Tuyệt kỳ lạ lắm, quyết không bao giờ y nói cho người nghe những chuyện ngoài võ công đâu?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, ngượng nghịu đáp :

- Chắc người thế nào cũng biết rõ những chuyện ấy?
- Tiểu tử khôn ngoan lắm! Ta hãy hỏi người điều này trước. Người yêu cầu ta nói cho người nghe, hay là người ép buộc ta nói?
- Nói hay không là tùy ở người. Không nói, tại hạ cũng không yêu cầu.
- Khá bướng bỉnh đấy!
- Thế người có nói không?
- Tất nhiên lão phu sẽ nói, không những lão phu nói cho người biết lai lịch của Kiếm Tuyệt, mà phen này lão phu tái nhập giang hồ vì có sự liên can rất lớn với thanh Thái Cổ thần kiếm của Kiếm Tuyệt nữa!
- Ô...

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hồn thể thâm ma

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như có sự thực, vậy không thể nào không tin. Chàng kêu “ồ” một tiếng, rồi trở mắt lên nhìn mọi người một lượt, ai nấy cũng đều cảm thấy có hứng thú muốn nghe hết.

Quái nhân áo đỏ giờ tay lên rờ vào cằm rồi mới nói tiếp :

- Sư phụ của người, Kiếm Tuyệt vốn dĩ là Minh chủ của Ngũ Kỳ mình ở ngoài quan ngoại.
- Điểm này không cần người nói, tại hạ cũng đã biết rồi. Và lại đã là Minh chủ của Ngũ Kỳ mình là phải có miếng thẻ Tam Tuyệt lệnh phù làm tín vật, nên bất cứ ai, người nào có cái thẻ Tam Tuyệt lệnh phù này, người đó đương nhiên sẽ được coi là Minh chủ ngay.
- Phải? Người nói không sai chút nào, nhưng tên họ của y là gì, người có biết không?

Nhất thời không sao trả lời được, Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vừa ngượng nghịu vừa tức giận, muốn nổi khùng nhưng lại nhận thấy nổi khùng như thế rất vô lý, nên chàng đành phải làm thinh thôi.

Quái nhân áo đỏ cười ha hả, nói tiếp :

- Kiếm Tuyệt vốn dĩ là con của một thế gia người Mông Cổ chứ không phải là người Hán. Y họ Ha Nhan, tên là Hoàng Bích, là Minh chủ đời thứ chín của Ngũ Kỳ minh. Có một năm, bỗng có một thiếu nữ người Hán ở Trung Nguyên ra ngoài Mông Cổ. Thiếu nữ ấy đẹp như hoa nở. Lúc ấy Minh chủ của Ngũ Kỳ minh, tức là sư phụ của bạn nhỏ, mới thấy nàng ta đẹp như vậy, quyết lấy cho được mới thôi... Chắc việc này quý vị cũng biết rõ, nhưng quý vị có biết thiếu nữ ấy là ai không?

Sĩ Long cũng muốn biết rõ chuyện này, nên vội xen lời hỏi :

- Nàng ta là ai thế?

- Ngờ đâu nàng lại là người thiếp thứ chín của Đô Thiên Ma Quân Nhiều Thiên Hoa, mà đầu số một của võ lâm, ai nghe thấy cũng phải khiếp đảm. Nàng họ Triệu tên là Lê Lãnh, biệt hiệu là Độc Tích Mai Quế.

Các võ lâm tiền bối, như Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng chẳng hạn, đều rung mình kinh hãi.

Vì Đô Thiên Ma Quân tuy đã chết một cách đột nhiên khá lâu năm rồi, nhưng mấy chục năm về trước, y đã xưng hùng xưng bá trong võ lâm hắc bạch hai đạo, hề nghe thấy tên của y đã khiếp đảm rồi. Nên bây giờ quái nhân nói tới cái tên ấy, mà mọi người kinh ngạc là thế.

Sở dĩ mọi người sợ hãi y là vì công lực của y cao vô thượng, và y lại là người rất xảo trá quỷ quái lạ thường, tính lại hiếu sát và tham lam, bất cứ ai gặp y, hề nghe theo thì sống, mà nghịch ý y thì thể nào cũng phải tìm cách giết cho được người đó mới thôi.

Còn nàng Triệu Lê Lãnh có một bộ mặt đẹp tuyệt, nhưng lại thâm độc và ác độc khôn tả, đã có không biết bao nhiêu thiếu niên bị chết dưới tay nàng rồi. Vì vậy, trong võ lâm hề ai nói đến nàng là ai cũng kinh hãi, võ công của nàng rất tầm thường, nhưng tính độc ác lại lừng danh khắp giang hồ.

Những người có chính nghĩa ở trong võ lâm đã họp nhau lại đuổi bắt bằng được để giết chết nàng cho võ lâm khỏi mang thêm tai họa, nhưng nàng rất giáo hoạt và rất khéo lấy lòng đàn ông.

Nàng biết các người chính nghĩa đang lùng bắt mình, nên vội đi tìm kiếm Đô Thiên Ma Quân, dù phải làm thiếp thứ chín nàng cũng ưng chịu.

Từ khi được Ma Quân đỡ đầu cho, nàng càng ngang tàng hơn trước, tiếng xấu của nàng lại càng lẫy lừng thêm. Tới khi Ma Quân bị bạo bệnh mà chết, nàng chỉ ẩn núp ở một nơi chứ không dám lộ mặt ra ngoài giang hồ để mong người ta sẽ quên mình đi.

Nghe tới đó bỗng Kính Nghiêu xen lời hỏi :

- Đô Thiên Ma Quân chết đã lâu, Độc Tích Mai Quế cũng biệt tích theo, vậy bạn còn nhắc nhở đến họ làm chi? Chẳng lẽ họ có liên can đến thanh kiếm Thái Cổ hay sao?

Quái nhân áo đỏ tủm tỉm cười, đáp :

- Tất nhiên rồi!

Âu Dương Siêu nghe đến ngần người, vội xen lời thúc giục :

- Sau rồi thế nào nữa, người nói hết đi?

- Thì ra lúc ấy Đô Thiên Ma Quân muốn lật đổ Ngũ Kỳ minh, lại muốn cướp được cả thanh bảo kiếm Thái Cổ ở trong tay của Ha Nhan Hoàn Bích. Lúc bấy giờ đang là thiên hạ của Đô Thiên Ma Quân, duy có Ngũ Kỳ minh ở ngoài biên thùy xa xôi là không chịu quy phục Ma Quân. Đô Thiên Ma Quân lúc bấy giờ cũng như Nhất Thống giáo bây giờ vậy, một lòng một dạ chỉ muốn thống nhất được võ lâm thôi. Cho nên mới phái ái thiếp thâm độc của mình ra ngoài Mông Cổ để gây phong ba.

Nhất Thống giáo chủ nghe thấy quái nhân nói như vậy rất bức mình, nhưng vẫn cố nén lửa giận, chẳng nói chẳng rằng, để mong được nghe nét câu chuyện ấy.

Quái nhân lại nói tiếp :

- Quả nhiên lúc ấy Ha Nhan Hoàn Bích hãy còn trẻ tuổi, chịu không nổi thủ đoạn quyến rũ của Triệu Lê Lãnh. Không bao lâu, y đã mê yêu nữ như điên đảo, bằng lòng bỏ cơ đồ ở ngoài Mông Cổ của mình mà theo yêu nữ vào Trung Nguyên. Lúc bấy giờ Hoàn Bích chỉ đem theo có hai người huynh đệ là Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh với Dịch Tuyệt Đoàn Khê thôi.

Âu Dương Siêu nghe tới đó bỗng cảm thấy hào khí vô cùng, vội xen lời hỏi :

- Võ lâm Tam tuyệt liên tay như vậy, chắc Đô Thiên Ma Quân cũng không làm gì nổi được phải không?

Quái Nhân cười nhạt, đáp :

- Lúc ấy Võ lâm Tam tuyệt mới bước chân vào Trung Nguyên, chưa có tên tuổi gì hết, và cũng không có dịp nào cho họ trở tài, thì thiên hạ có ai biết họ là cao nhân kỳ sĩ đâu?

Âu Dương Siêu cả giận, xen lời nói tiếp :

- Nói bậy nào! Võ lâm Tam tuyệt, oai trấn bát hoang, tiếng tăm lừng lẫy, ai mà chả biết!

- Thiếu hiệp, chớ có nóng lòng sốt ruột như thế vội, hãy nghe lão phu nói đã!

- Nói mau đi?

- Ha Nhan Hoàn Bích đã ba lần vào Trung Nguyên. Mục đích khiêu khích và làm tan nát Ngũ Kỳ minh của Thiên Đô Ma Quân Diệu Thiên Hóa cũng tạm gọi là đã thành công, cho nên y mới xếp đặt một kế, gọi là nhất kế hại tam hiền.

- Chẳng lẽ nhân lúc Minh chủ vào Trung Nguyên, y phái người ra tận ngoài Minh Kỳ để khiêu khích, phá phách và kiếm chuyện phải không?

- Không có chuyện ấy!

- Thế làm sao y lại phá nổi cơ nghiệp của Ngũ Kỳ minh?

- Ngũ Kỳ minh như rắn không đầu, vì Minh chủ đã đi vắng nên không có ai chỉ huy.

Như vậy có khác gì là đã bị giải tán không?

Nghe tới đây, Âu Dương Siêu khảng khái hết sức, chẳng nghĩ đến anh em của Ngũ Kỳ minh, sau khi gặp gỡ ở Hoàng Sơn, đến giờ vẫn biệt vô tăm tích. Chắc lúc này họ đang đi khắp nơi để tìm kiếm mình cũng nên? Còn mình thì đã thay hình đổi dạng, và hiện giờ trên giang hồ lại đồn đại là mình bị mất tích, như vậy chắc họ đang lo âu lắm?

Thấy chàng đứng suy nghĩ, quái nhân lại ung dung nói tiếp :

- Có thể mà thôi! Diệu Thiên Hóa còn lợi dụng Võ lâm Tam tuyệt để diệt trừ những kẻ phản đối mình, rồi một mặt lại phao ngôn là ba người Minh chủ của Ngũ Kỳ minh đã xâm nhập Trung Nguyên để định quét sạch võ lâm Trung Nguyên, nên lúc bây giờ mới có một trận phong ba bão táp rất lớn, và mới gây nên một tai kiếp kinh người?

Âu Dương Siêu thờ dãi một tiếng, u oán dờ lời :

- Nước cờ này của Thiên Đô Ma Quân quả là ác độc!

Quái nhân áo đỏ, vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp :

- Ngờ đâu, chỉ trong một năm trời ngắn ngủi mà Kiếm, Kỳ và Dịch đã nêu tên tuổi rất lừng lẫy, được võ lâm ban cho biệt hiệu là Võ lâm Tam tuyệt là thế. Thiên Đô Ma Quân dùng hết tâm trí xúi giục, khiêu khích hắc bạch hai đạo để khiêu chiến với Võ lâm Tam tuyệt, nhưng bọn người nào tìm đến đều bị Võ lâm Tam tuyệt đánh bại hết. Thế là tên tuổi của Võ lâm Tam tuyệt đã trở nên lừng lẫy hơn cả tên tuổi của Thiên Đô Ma Quân nữa.

Nghe lời đây, Âu Dương Siêu hớn hờ vô cùng, vội xen lời nói tiếp :

- Tất nhiên rồi! Nếu muốn lập danh nổi tiếng trong võ lâm mà nhờ ở xảo thế thì không bao giờ thành công được? Vậy cần phải có chân tài thực học, mới hòng gây nên được sự nghiệp. Cho nên người ta mới có câu: “Hữu xạ tự nhiên hương” là thế?

- Diệu Thiên Hóa thấy kế đó không thành, lại lập mưu khác, thấy kế cứng rắn không xong, lại giở mềm dẻo ra, cho nên người ta vẫn thường nói “đâm thẳng dễ tranh, bắn ngầm khó đề phòng” là thế.

- Y lại có mưu mô gì nữa thế?

- Một hôm y bày một bữa tiệc ở trên Thiên Đô phong để khoản đãi Võ lâm Tam tuyệt, nơi đó tức là chỗ mà thiếu hiệp đã hẹn ước với các đại môn phái. Nhân bữa tiệc đó y cố ép cho ba người uống, nhưng chỉ có thể làm cho Kỳ và Dịch Tuyệt bị say thôi, chứ còn Kiếm Tuyệt thì không việc gì cả, vì Kiếm Tuyệt là người Mộng Cổ, tửu lượng rất cao, dù uống bao nhiêu cũng không...

- Ủa, thế rồi sao?

Quái nhân áo đỏ nói tới đây, thờ dãi một tiếng, lắc đầu mấy cái rồi nói tiếp :

- Thật là anh hùng khó qua nỗi quan ái mỹ nhân? Sư phụ của cậu, Ha Nhan Hoàn Bích sau khi ngà ngà say, liền bị Độc Tích Mai Quế Triệu Lê Lãnh làm cho say mê về nữ sắc...

- Thật à?

- Phải, Hà Nhan Hoàn Bích là người thiện nội công, sao lại không biết Triệu Lê Lãnh dùng Thuần Âm Thái Bò để hút chân khí của mình? Y kinh hãi vô cùng, liền trở mặt với Lê Lãnh tức thì ngơ đầu, Độc Tích Mai Quế lại không biết sĩ nhục gì cả, cứ trần truồng như thế mà cướp lấy thanh Thái Cỗ thần kiếm Tuyệt rồi bỏ chạy ngay.

- Chẳng lẽ sư phụ tiểu bối lại chịu để yên hay sao?

- Hà Nhan Hoàn Bích bó buộc phải mặc lại quần áo, nhưng khi mặc xong thì Triệu Lê Lãnh đã chạy mất dạng, Kiếm Tuyệt coi thanh bảo kiếm ấy còn quý hơn tính mạng của mình, nên y cứ đuổi theo hoài, nhưng cũng không sao tìm thấy Lê Lãnh. Vì vậy, thanh bảo kiếm mới lọt vào tay của...

- Lọt vào của Độc Tích Mai Quế phải không?

- Vào tay Thiên Đồ Ma Quân Diệu Thiên Hóa phải không?

- Cũng không phải!

- Tại sao?

- Triệu Lê Lãnh tự biết công lực của mình hãy còn non nớt mà Hà Nhan Hoàn Bích lại cứ đuổi theo hoài, y thị hoảng sợ quá liền vứt ngay thanh bảo kiếm vào Trầm Kiếm đầm ở trên Thiên Đồ phong. Cái đầm nước rất trong, nguyên tên của nó là Trình Giáo đầm, nhưng từ đó trở đi lại biến thành Trầm Kiếm là thế.

Quái nhân áo đỏ nói tới đây có vẻ tự đắc, ra điều là mình hiểu rộng biết nhiều hơn mọi người.

Âu Dương Siêu cau mày lại, u oán nói tiếp :

- Thảo nào sư phụ tôi đã được người ta gọi là Tam tuyệt mà chỉ truyền lại cho tôi có hai vật: lá cờ với cây sáo thôi!

- Lúc ấy sư phụ của cậu vừa đuổi kịp tôi, giơ tay ra cách không chớp lấy thanh kiếm, nhưng lại chớp huyệt và đẩy thanh kiếm va đập vào mặt nước rồi, ông ta đau lòng hết sức, vì vậy mới để cho Độc Tích Mai Quế thừa cơ đào tẩu mất. Cùng một lúc, Kỳ Tuyệt với Dịch Tuyệt lại tỉnh mới biết là trúng kế, cả hai cùng ra tay đấu với Diệu Thiên Hóa, vừa đấu vừa lui tới cạnh Trầm Kiếm đầm.

- Tam tuyệt liên tay, dù có mất Thần Kiếm đi chăng nữa cũng phải diệt được tên Thiên Đồ Ma Quân ấy phải không?

- Phải, lúc ấy Tam tuyệt liên tay liền giết chết tên Thiên Đồ Ma Quân tại chỗ. Nhưng Hà Nhan Hoàn Bích vì mất Thần Kiếm nên chán nản vô cùng, cho là một việc sĩ nhục nhất trong đời. Bởi vậy y không muốn lộ mặt ra ngoài giang hồ và cũng không muốn trở về Mộng Cổ để gặp lại các bà con anh em nữa.

- Vì thế mà ba vị ân sư mới ẩn núp ở trong chốn thâm cùng cốc tại núi Hạ Lan phải không?

- Họ núp ở đâu thì lão phu không biết, nhưng lúc ấy thấy Kiếm Tuyệt đã nản chí thì Kỳ Tuyệt và Dịch Tuyệt cũng phải theo người anh kết nghĩa mà cùng tiến thoái. Từ đó trở đi trên giang hồ không còn thấy Võ lâm Tam tuyệt xuất hiện nữa, và chuyện dĩ vãng của họ mới biến thành chuyện cổ tích như trên.

Nghe tới đây, Âu Dương Siêu đầu óc bối rối hết sức, lại hỏi tiếp :

- Được lão tiền bối cho biết tên những chuyện dĩ vãng như vậy tiểu bối rất lấy làm cảm ơn. Thế còn Độc Tích Mai Quế Triệu Lê Lãnh sau này đi đâu mất?

- Y thị sau đến ở với lão phu.

Thấy quái nhân trả lời như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhưng quái nhân vẫn ung dung như thường và nói tiếp :

- Bằng không, lão phu làm sao mà biết rõ chuyện như vậy?

Âu Dương Siêu bỗng nổi giận và hỏi tiếp :

- Hiện giờ y thị ở đâu?

- Hiện giờ y thị ở đâu thì lão phu không biết.

- Thế lão tiền bối với y thị có dây dưa cội rễ gì.

- Lão phu với y thị không có dây dưa cội rễ gì cả. Sở dĩ y thị đến nhờ vả lão phu, là vì Thiên Đồ Ma Quân Diệu Thiên Hóa là sư đệ của lão phu.

Nghe tới đây, Thư Kính Nghiên mới giật mình kinh hãi, vội la lên :

- Có phải bạn là Hồn Thế Dâm Ma Trại Na Tra Lục Minh Kiếm mà người ta vẫn bảo bạn sống đến ngàn tuổi cũng không già phải không?

Quái nhân áo đỏ bỗng sầm nét mặt lại quát lớn :

- Ngươi muốn chết phải không? Tên hủ của lão phu đâu xứng cho ngươi được phép gọi như thế! Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu đã biết rõ tên tuổi của quái nhân áo đỏ, liền cau mày lại, tỏ vẻ khinh thị ngay. Vì vậy, chàng đang hỏi tìm Triệu Lê Lãnh, lại thôi không hỏi nữa.

Lúc ấy Lục Minh Kiếm đã nhảy vượt qua giữa đấu trường mà tiến tới. trước mặt Kính Nghiêu.

Hình như Kính Nghiêu biết lão vật lợi hại nên không dám đấu vội nhảy ngay ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Hỗn Thế Dâm Ma thấy thế đó tấn công không trúng, y không chịu để yên, kêu “ừa” một tiếng và nói tiếp :

- Giỏi thật! Để thử xem ngươi tránh được mấy cái chớp của lão phu nào?

Nói xong, y lại đuổi theo tấn công Thư Kính Nghiêu tiếp.

Âu Dương Siêu muốn biết rõ chuyện Thái Cổ thần kiếm, liền múa tít lá cờ báu, xen ngay vào giữa và lớn tiếng nói :

- Hãy khoan đã!

Hỗn Thế Dâm Ma liền tròn đôi mắt hí lên mà hỏi :

- Cậu dám tiếp thế công của lão phu ư?

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận và vẫn phải gượng làm ra vẻ tươi cười mà trả lời rằng :

- Tôi muốn hỏi lão tiền bối về tin của Triệu Lê Lãnh hiện giờ ở đâu?

Minh Kiếm sầm nét mặt lại, giơ tay lên chỉ vào Kính Nghiêu mà trả lời rằng :

- Cậu hãy chờ một lát để lão thanh toán vụ này! Tại sao y dám gọi tên của lão phu để loạn xạ như thế?

Tuy Kính Nghiêu hơi hoảng sợ lão quái vật nhưng vẫn không chịu để mất thân thể của một người Bang chủ, liền lên tiếng ngay :

- Thư mỗ ở đây đợi chờ bạn đấy!

Âu Dương Siêu mỉm cười, nói với Kính Nghiêu rằng :

- Tiền bối khoan nói chuyện khác vội, để ông ta nói nốt câu chuyện kiếm thần trước đã?

Minh Kiếm liền đỡ lời :

- Lê Lãnh ở với lão phu rất tương đắc, không mấy ngày trước đây nàng nghe đồn Thiên Đô phong đột nhiên bị nổ, liền giấu diếm lão phu mà đột nhập giang hồ.

Âu Dương Siêu nghe quái nhân nói như vậy có vẻ thắc mắc, ngạc nhiên hỏi lại :

- Thiên Đô phong bị nổ có liên can gì đến y thị đâu?

Hỗn Thế Dâm Ma không chần chừ gì cả, liền trả lời rằng :

- Tất nhiên là phải có liên can chứ? Vì Thiên Đô phong bị nổ, Trầm Kiếm đầm bị sứt mẻ, nước trong đầm sẽ chảy đi hết. Chắc con tiện nhân ấy muốn đến đó để lặn xuống dưới đầm mò lấy thanh bảo kiếm chứ? Y thị yên trí việc này không ai hay biết và cũng không ai tranh cướp với mình.

- Thế y thị có mò được thanh bảo kiếm ấy không?

- Lão phu đuổi theo vào giang hồ mới biết vật báu trấn sơn của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đã bị lọt vào nơi đây, nên lão phu mới tới Liễu Âm Hoa Minh trang này để kiến thức hai vật báu ấy, mà chưa đi Thiên Đô phong vội. Cũng vì vậy mà tiện tỳ có mò được thanh kiếm đó không, lão phu cũng chưa được rõ.

- Vật của sư môn khi nào Âu Dương Siêu này lại để cho mất mát. Thế nào Âu Dương Siêu tôi cũng phải lấy lại cho kỳ được! Như vậy vong sư ở trên đời này mới được yên tâm, và Âu Dương Siêu tôi cũng tạm gọi là đền lại một chút ân đức cho sư môn?

Thấy chàng lắm bẻm nói như vậy. Hỗn Thế Dâm Ma liền lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Cậu bé đừng có mơ tưởng hão như thế nữa.

Chàng liền tỏ vẻ không vui và giận dữ hỏi lại :

- Người nói như thế là có ý nghĩa gì?

- Tiếng tăm của Độc Tích Mai Quế rất xấu xa, tùy tiện ấy đi đến đâu cũng không ai dung nạp, dù có Thái Cổ thần kiếm mà vẫn phiêu bạt đây, đó thử hỏi tiện tỳ nếu không trở về với lão phu thì còn trở về với ai? Hơn nữa, chân trời gốc bể tuy xa xôi thật nhưng tiện tỳ cũng không sao ra khỏi được bàn tay của lão phu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Địch hay bạn

Âu Dương Siêu thấy Hồn Thế Dâm Ma làm bộ làm tịch, không coi ai vào đâu cả, hình như thanh bảo kiếm thế nào cũng lọt vào tay của y vậy, chàng liền cười nhạt và nói tiếp :

- Nếu vậy thì hay lắm!

Hồn Thế Dâm Ma vội hỏi lại chàng rằng :

- Người nói như thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu giờ lá cờ báu lên, vẻ mặt rất hào khí mà trả lời rằng :

- Nếu vậy, Thái Cổ thần kiếm coi như là có người đã tìm ra nó rồi, đến lúc đó Âu Dương Siêu mới chỉ cần hỏi người là được!

- Chỉ cần hỏi lão phu ư?

- Phải, Thái Cổ thần kiếm là vật của sư phụ mẫu, mẫu có quyền hỏi người để lấy lại chứ?

- Người thị vào cái gì?

- Thị vào lời của người vừa nói và lá cờ báu ở trong tay của ta?

- Hà hà...

Minh Kiếm chưa nói đã cười ha hả một hồi, rồi mới nói tiếp :

- Chú em này dám nói như vậy kẻ cũng liều lĩnh đấy! Nhưng chỉ có độc một lá cờ báu của chúng thì không địch nổi đôi tay của lão phu đâu!

- Linh nghiệm hay không, thử thách sẽ biết liền!

- Nếu vậy hay lắm! Nhưng trước hết lão phu nhắc nhở cho người biết một điều này đã, lão phu chỉ thị có chân tài tuyệt học thôi. Một, không bao giờ sử dụng thuốc độc. Hai, không bao giờ dùng mưu mô. Phích Độc Truy Hồn Kỳ tuy là một trong ba vật báu của Tam tuyệt, nhưng chỉ có thể đối phó với những môn công tà độc hay thủ pháp ngũ hạ môn chẳng hạn thì được thôi, còn gặp lão phu thì e... hi hi...

Lời nói của y rõ ràng là khinh thường tài ba của Âu Dương Siêu tự cho công lực của mình rất thâm hậu, như là một cao thủ tuyệt đỉnh vậy Âu Dương Siêu nghe thấy lão Dâm Ma nói như vậy, liền cả giận múa tít cờ báu và quát lớn :

- Lão yêu ma, người tự phụ quá?

Hồn Thế Dâm Ma có phải là kẻ tầm thường đâu, khi nào chịu để cho Âu Dương Siêu quát mắng như thế? Cái mặt trong như con nít của y bỗng biến sắc, đang đỏ hồng, liền có gân xanh nổi lên, trông như một con ma, con quỷ, hay một sơn tinh. Y vỗ hai tay một cái rồi nói tiếp :

- Đã mấy chục năm qua lão phu không bước chân vào giang hồ. Không ngờ lần đầu tiên lộ diện lại gặp ngay một thằng nhỏ không biết sống chết là gì cả? Thôi đành vậy chứ biết sao đây? Hãy coi chừng của lão phu!

Lão quái vật quả thật phi thường, vừa nói xong đã giơ tay lên tấn công một chiêu.

Kinh phong của y rất quái dị, lúc đưa ra cứ cong cong queo queo, khiến địch thủ không biết thế nào mà tránh né.

Tuy có lá cờ báu trong tay, Âu Dương Siêu cũng biết lão Dâm Ma không phải là kẻ tầm thường. Chàng không dám khinh địch, liền dùng cách đánh vững vàng chứ không liều lĩnh.

Chàng múa tít lá cờ báu để bảo vệ các nơi yếu huyệt, rồi mới ra tay tấn công, mồm thì quát lớn :

- Này đây, hãy tiếp thế công này của mỡ!

Minh Kiếm thấy Âu Dương Siêu phát là cờ báu có ánh sáng vàng lấp lánh, lại tưởng chàng ta chống đỡ chưởng thế của mình, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Số người chết đến nơi có khác?”

Vì thế, trong những không ngừng tay, trái lại mà còn đẩy mạnh sang là khác, không ngờ khi chưởng lực của y tấn công tới, chỉ thấy trống không, bóng cờ của Âu Dương Siêu đã sang bên trái mà tấn công tới.

Lão Dâm Ma không ngờ Âu Dương Siêu đã tránh né rồi lại còn ra tay tấn công nhanh đến như thế, nên y vội thâu song chưởng lại để chống đỡ thế công của đối thủ.

Những cao thủ đối địch với nhau, chỉ sai một ly là đi một dặm. Lúc này y không kịp tránh né nữa, chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, tiếp theo đó có tiếng kêu “hự” rồi y la lên :

- Ủa! Tiểu tử giỏi thật!

Minh Kiếm cảm thấy cánh tay phải tê tái. Cũng may là y chệch người sang bên và nhảy ra ngoài hơn trượng, mới chỉ đau thường như thế thôi.

Tuy vậy, y cũng kinh hãi đến mắt tròn, mặt tái mét, lâu lâu không nói được nửa lời, và cứ nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu không biết nên xử trí như thế nào cho phải?

Xưa nay Âu Dương Siêu đối địch với ai cũng vậy, không ra tay thì thôi, mà đã ra tay thì tấn công tới tấp, chứ chưa bao giờ có sự chỉ và đưng một cái đã lui ngay như thế cả. Nên chàng cũng cảm thấy không được tự nhiên chút nào. Tấn công xong thế đó, chàng cảm thấy chưởng lực của mình tuy bị đối phương làm giảm đi mất một nửa nhưng cũng đánh trúng được đối phương. Dù đã thắng thế, chàng vẫn cảm thấy công lực của lão Dâm Ma quả thật cao siêu hơn người. Từ khi ra đời tới giờ, chàng chưa hề gặp một người nào có công lực mạnh như thế này hết, nên chàng phải hết sức cẩn thận, không dám sơ ý chút nào.

Cũng vì thế, mà chàng hơi hoảng sợ, vừa tấn công một cái đã thâu tay lại ngay, hai mắt cứ nhìn thẳng, và kẻ địch không dám tấn công lần thứ hai, và cũng không dám sơ ý một chút nào hết.

Sau một hiệp đó, mọi người đều nhận thấy công lực của đôi bên ngang nhau. Minh Kiếm bị đánh một chưởng, liền đưa mắt nhìn bốn chung quanh rồi nói :

- Đã mấy chục năm rồi, lão phu chưa hề bước chân vào võ lâm. Không ngờ lại có một cao thủ trẻ tuổi ra đời như thế! Thật không uống chuyến đi này của lão phu.

Y nói như thế mục đích là để chữa thẹn. Còn Âu Dương Siêu lại nghĩ khác, vội đỡ lời :

- Thoạt tiên ta thấy người làm bộ làm tịch như vậy, ta lại tưởng là người lợi hại như thế nào, không ngờ người chỉ là một con hổ giấy, tài của người chỉ có thế thôi!

Hỗn Thế Dâm Ma khi nào chịu nhận được, liền quát lớn :

- Nhỏ kia, vừa rồi vì người dùng mưu mẹo nên mới hơn được lão phu một thế, chứ có tài ba gì đâu?

- Có giỏi thì người cứ việc giở tài ba ra đi!

Hai người vừa nói xong, đã cùng xông lại tấn công luôn. Hai người đã biết tài nhau rồi, nên không ai dám thả tay chống đỡ đối phương cả.

Hai tay cao thủ thượng thặng đấu với nhau vẫn khác. Vừa ra tay đấu, người ta chỉ thấy một cái bóng xanh và một cái bóng hồng, như hai ngôi sao quay tít, nhanh như chim cắt, quả thật là một trận ác chiến hiếm thấy nhất trong võ lâm.

Lần này Âu Dương Siêu không dám giấu ngón nữa, bắt buộc phải giở cả hai thức sau cùng của Toàn Phong bát thức ra. Thế công nào của chàng cũng giở toàn lực ra đối phó, nhưng vì thân pháp của chàng quá nhanh, Sĩ Long đứng cạnh đó cố gắng nhìn để bắt chước mà cũng không sao bắt chước được.

Vì đối thủ là nhân vật hiếm có và là nhất đẳng xưa nay, nên Âu Dương Siêu không dám theo lệ thường, là tuân tự giờ từ thế một đến thế thứ tám như để đối phó với các người khác.

Hơn nữa vì thế thức của kẻ địch rất lợi hại chàng phải lấy thế phá thế thấy thức gỡ thức, chứ không sao câu nệ mà lần lượt giở từ thế này đến thế nọ như đối phó với các địch thủ thường được.

Cao thủ đối địch với nhau có khác tựa như một luồng cuồng phong lướt qua. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mười lăm mười sáu hiệp liền, mà vẫn chưa phân biệt thắng bại và ai hơn ai thua. Tuy thấy hai người cùng tấn công tới tấp, nhưng sự thật thì người nào cũng giữ thân mình trước rồi mới tấn công kẻ địch sau. Hai người cùng tranh giành thế thắng, vì vậy vẫn không ai hơn ai kém cả.

Lúc ấy những tay cao thủ có mặt tại đó đều im hơi lặng tiếng, chăm chú nhìn vào trận đấu. Ngoài tiếng gió vù vù của chưởng thế và kỳ thức ra, thì tuyệt nhiên không có một tiếng động nào hết.

Bỗng có tiếng kêu ồm, tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu la :

- Ô!

- Ủa!

Hai người vừa va chạm nhau một cái lại chia rẽ ra ngay.

Âu Dương Siêu vội nhảy ra bên ngoài năm trượng, giờ lá cờ báu lên ngang ngực, còn một tay thì giờ chưởng ra đẩy về phía trước về mặt âm thầm, hai mắt cứ trở lên nhìn.

Còn Minh Kiếm thì mặt lộ vẻ gay gắt, tả chưởng bảo vệ lấy ngực, hữu chưởng chặt mạnh về phía ngoài một thế còn chân thì đứng lấy tấn để thủ thế. Người y đã lùn và bé nhỏ mà đứng như vậy trông lại càng thấp bé thêm, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng đỏ hồng, trông có vẻ mệch nhọc lắm.

Thì ra hai người vừa va đụng nhau một thế, bây giờ cả hai cùng phải vận nội công để lấy lại hơi sức.

Mọi người đứng quanh đó đều ngạc nhiên hết sức. Tuệ Quả đại sư từ từ đi tới gần Kính Nghiêu, khẽ niệm một câu Phật hiệu và hỏi :

- A Di Đà Phật! Thư bang chủ này, tuy công lực của Âu Dương thí chủ hình như là do trời phú cho, nhưng tiểu thí chủ ấy chống đỡ sao nổi nội lực của tên ma đầu khét tiếng này?

Tiểu thí chủ không nghĩ đến điểm đó cứ đấu nội lực với đối phương như vậy là rất đại đột.

Kính Nghiêu cau mày lại, khẽ đáp :

- Nói về công lực, Âu Dương Siêu chưa chắc đã thua đối phương đâu, nhưng nếu cứ kéo dài thời gian thì lão phu không dám cam đoan.

Trí Thanh đạo trưởng cũng tiến tới gần, xen lời nói :

- Thư bang chủ nói rất đúng, dù sao Âu Dương thí chủ hãy còn trẻ người non dạ, căn bản vững chãi sao bằng được tên Hỗn Thế Dâm Ma kia?

La Lân Phương cứ như ngây như ngất đứng yên ở đó xem trận đấu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu với Minh Kiếm bỗng cùng quát lớn một tiếng và cùng nhảy xổ lên tấn công nhau một thế.

Sau một tiếng kêu bùng, hai cái bóng người một xanh một đỏ tựa như hai bông hoa lửa nổ bùng rồi tựa như sao sa cùng rớt cả xuống mặt đất.

Cách đấu như vậy rất hiếm có, vì cả hai đều phải canh cho thật đúng, sức đưa ra phải thật đều, chỉ sai một ly là cũng có thể bị tan xương nát thịt liền.

Hai người vừa hạ chân xuống mặt đất vẫn đứng về chỗ cũ, hơi không thở hồng hộc, mặt không biến sắc, cứ coi chừng nhau như hai con gà chọi đang giữ miếng vậy. Hiên nhiên sau hai thế công đó vẫn chưa phân biệt ai thắng ai bại được?

Lối đấu nội công như vậy không sao dùng được mánh lới, và đấu như thế này mới được công bằng, nhưng cũng bị hao nguyên khí rất nhiều, và trong hai người, hễ người nào đuối sức một chút là bị đánh chết ngay tại chỗ, còn hai người ngang tay nhau, nếu cứ đấu như thế này hoài, thế nào cũng cùng bị chết cả chứ không sai. Vì thế, vạn bất đắc dĩ lắm người ta mới phải đấu với nhau bằng cách chí tử như thế này. Đối phương nếu không phải là kẻ thù bất động đại thiên cũng không ai đấu với nhau bằng lối này cả.

Đáng lý ra Minh Kiếm không phải là kẻ thù giết cha của Âu Dương Siêu thì chàng không nên đấu với y bằng cách đấu chí tử này, nhưng vì chàng cho Lục Minh Kiếm là một cao thủ tiền bối duy nhất còn lại trong võ lâm, nay tên cao thủ này tái nhập giang hồ và lại có dã tâm muốn độc bá thiên hạ. Thật đấy nếu Âu Dương Siêu không có những cuộc gặp gỡ kỳ lạ và cũng không được công lực của Tam tuyệt dồn sang cho, thì chàng cũng không sao cầm cự nổi với tên ma đầu này. Có lẽ ngoài chàng ra, trong võ lâm chưa chắc đã có người chống đỡ nổi chưởng lực của Minh Kiếm, vì vậy y mới kiêu ngạo như thế.

Bởi những lẽ trên, Âu Dương Siêu mới muốn hạ cho được đối phương và đành phải giữ cách đấu chí tử như vậy ra đối địch là thế. Còn Minh Kiếm, y không ngờ vừa mới tái nhập giang hồ mà đã gặp phải một thanh niên cao thủ như vậy, và có lẽ đối phương là khắc tinh duy nhất của mình cũng nên? Vì thế, khi ra tay đấu, với kinh nghiệm lão luyện như vậy, y cũng biết Âu Dương Siêu không phải là tay vừa và thấy đối thủ lại không coi mình vào đâu, mới bắt buộc y phải định tâm diệt trừ chàng đi nên y mới phải đấu chí tử như vậy.

Hai người thử lửa với nhau hai chưởng, tuy chưa phân cao thấp nhưng không ai chịu nhường nhịn ai cả, lại nhảy lên đấu với nhau chưởng thứ ba. Lần này cũng vậy, không ai hơn ai kém hết.

Nhất Thống giáo chủ đứng cạnh đó xem, tay nắm lấy tay, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, đủ thấy y cũng hồi hộp biết bao.

Y tiến tới gần Thư Kính Nghiêu, một người giàu kinh nghiệm và đa mưu trí nhất, mà khẽ nói rằng :

- Thư bang chủ xem kia. Trận đấu này, theo sự nhận xét của tại hạ, thì có lẽ hai người sẽ đi tới chỗ cùng diệt vong cũng nên.

Kính Nghiêu không biết Sĩ Long nói như thế có dụng ý gì, nên ông ta cũng lạnh lùng đáp :

- Họ cả hai cùng chết như vậy, Giáo chủ mong muốn lắm rồi, phải không?

Sĩ Long mặt đỏ bừng, nhưng lúc này y không có tâm trí gì đấu khẩu với người, nên y vội nói tiếp :

- Nhất Thống giáo không có ý định ấy!

Kính Nghiêu hoài nghi hết sức, đưa mắt nhìn y và tiếp :

- Không đổ một giọt máu mà diệt trừ được hai địch thủ lợi hại một lúc, như vậy thử hỏi có cuộc buôn bán nào lợi bằng vụ này không?

Sĩ Long vì thấy Kính Nghiêu giao hảo rất thân mật với Âu Dương Siêu nên mới hỏi vị Bang chủ ấy xem có cách gì hóa giải đây thôi không ngờ lại bị Kính Nghiêu nói mỉa như vậy.

Y có vẻ bức mình, liền sầm nét mặt lại hỏi :

- Thế theo ý của lão Bang chủ thì...

- Thừa Giáo chủ, theo ý của lão phu thì... Nếu Âu Dương Siêu có cây sáo ngọc ở trong tay thì y thế nào cũng thắng nổi địch thủ.

Sĩ Long nhận thấy lời nói của Kính Nghiêu rất phải vội đỡ lời :

- Sao lão Bang chủ lại nói xa xôi như thế? Lão Bang chủ thử nghĩ xem, sáo ngọc là do Âu Dương Siêu tình nguyện đưa cho cô em tôi mượn chứ có phải em tôi đánh lừa y mà lấy đâu?

Kính Nghiêu là người rất chính trực ngày thường ăn nói rất có mực thước, nhưng vì lúc này ông ta lo âu cho sự an nguy của Âu Dương Siêu nên mới nói một cách sỗ sàng như thế.

Vì vậy ông ta lại lạnh lùng nói tiếp :

- Lấy trộm còn được, huống hồ là đánh lừa!

Sĩ Long nghe nói tức giận vô cùng, biết đối phương muốn ám chỉ chuyện mình lấy Kiếm phổ và Chân kinh của Thiếu Lâm và Võ Đang, nên y ưỡn ngực ra giận dữ nói :

- Thư Kính Nghiêu! Ngươi thật không biết...

Y chưa kịp nói nốt thì giữa trận đấu có một tiếng nổ bùng kinh thiên động địa. Thì ra Âu Dương Siêu với Dâm Ma lại đấu với nhau một chưởng nữa, chưởng này lợi hại và mạnh gấp chưởng trước thập bội. Phen này hai người không bình tĩnh được như trước nữa, hơi thở đã hồng hộc và mồ hôi trán cũng đã toát ra rồi. Lá cờ ở trong tay Âu Dương Siêu cứ run lay bầy, còn song chưởng của Minh Kiếm cũng đề ở trước ngực như định đẩy ra vậy.

Tuệ Quả đại sư cau mày, nói với Sĩ Long và Kính Nghiêu rằng :

- Hai vị đừng có cãi vã nhau nữa. Nếu cứ để cho hai người đấu mãi như vậy, thế nào cũng đi đến chỗ cùng chết hết. Kiếm Minh chết lẽ dĩ nhiên không đáng tiếc chút nào, nhưng còn Âu Dương thí chủ là một bông hoa kỳ lạ, là một trái cây hiếm có của võ lâm. Nếu để cho chàng bị chết theo lão dâm vật như vậy có phải là cả một chuyện tổn thất rất nặng nề cho võ lâm không? Chúng ta không nên khoanh tay đứng xem như vậy.

Trí Thanh đạo trưởng vội đỡ lời :

- Đại sư họ đấu với nhau như vậy, người khác làm sao mà ra tay giúp sức nổi?

Lãnh Phương cũng lạnh lùng xen lời nói :

- Ai thì tôi không biết, nhưng cứ lấy tôi ra mà nói thì quả thật tôi không đủ công lực để gỡ nổi trận đấu này.

Kính Nghiêu vẫn hậm hực nói tiếp :

- Trừ phi chúng ta phải liên tay mới được.

Sĩ Long lại lên tiếng :

- Liên tay giúp sức như vậy cũng là một phương pháp hay.

Kính Nghiêu không thèm trả lời Sĩ Long mà chỉ nói với Tuệ Quả đại sư rằng :

- Theo ngu kiến thì có hai cách có thể thi hành được.

Trí Thanh tuy hớn hờ nhưng vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi :

- Ủa! Thế ra có hai lối đi cơ à? Thử bang chủ, hai lối đi nào thế, Bang chủ nói mau lên.

Thoạt tiên tùm tùm cười, rồi Kính Nghiêu tỏ vẻ ngượng ngịu mà đáp :

- Phương pháp thứ nhất, là chúng ta hên tay nhân lúc Hỗn Thế Dâm Ma đang vận công chăm chú nhìn vào Âu Dương Siêu, chúng ta ở phía sau y liên tay hợp sức tấn công. Nhưng nếu làm như vậy e đồn vào tai những người trong võ lâm... hi, hi..

Mọi người có mặt tại đó đều là những người đứng đầu của một đại môn phái, ai lại chịu làm những trò thiếu quang minh và mất danh tiếng như thế? Vì vậy ai nấy đều nhìn nhau, không nói nửa lời.

Tuệ Quả đại sư thấy vậy vội thúc giục Kính Nghiêu rằng :

- Phương pháp thứ hai là phương pháp gì thế?

Kính Nghiêu dùng lưỡi liếm môi, rồi thùng thảng đáp :

- Phải, lão phu cũng biết đó là hạ sách nhất, nhưng kế thứ hai này lại còn hạ sách hơn.

Sĩ Long là người nóng lòng sốt ruột nhất, vội hỏi :

- Thử bang chủ cứ thử nói ra xem?

Kính Nghiêu lờ mờ y một cái rồi đáp :

- Phiền hai vị Chưởng môn cùng La tiên bối với tại hạ là bốn người, chúng ta liên hiệp mỗi tổ hai người rồi chia nhau ra, một tổ chống đỡ kinh lực của lão dâm ma, còn một tổ thì làm giảm bớt thể công của Âu Dương siêu hiệp đi. Chúng ta phải cùng ra tay một lúc mới có thể cứu vãn được tình thế này.

Lãnh Phương vội lên tiếng hỏi :

- Nếu hai tổ không ra tay đúng lúc thì chưa biết chừng sẽ có người bị toi mạng ngay tại chỗ cũng nên.

Sĩ Long thấy Kính Nghiêu không nhắc nhở đến mình, hình như không coi mình vào đâu cả. Y tức giận vô cùng, liền nghĩ thầm :

- “Nơi đây là cơ nghiệp của Nhất Thống giáo ta mà không can thiệp được, lại phải nhờ vả đến người khác như vậy thì còn mặt mũi nào gặp lại những nhân vật tên tuổi trong võ lâm nữa. Hơn nữa, không những Âu Dương Siêu là sư đệ mà còn là em rể của ta nữa, và nếu y chết, ta lại còn không được truyền lại y bát của Tam tuyệt (Sĩ Long không biết khi Võ lâm Tam tuyệt truyền thụ võ công cho Âu Dương siêu bắt buộc chàng sau này phải giết cho được Sĩ Long mới chịu truyền thụ võ công cho) và hai em gái ta còn trở nên góa bụa là khác.”

Nghĩ đoạn, y liền chấp tay chào Tuệ Quả đại sư và nói rằng :

- Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng và La tiên bối chớ có lo âu. Việc này do bốn Giáo chủ mà nên, mọi việc lại xảy ra ở trên đất Sao Hồ này, tất cả mọi hậu quả, Tổng môn đều xin chịu nhận hết.

Y cũng ăn miếng trà miếng mà không thèm nhắc nhở đến Kính Nghiêu. Bọn Tuệ Quả đại sư ba người thấy y nói như vậy càng ngạc nhiên thêm. Trí Thanh đạo trưởng vội cướp lời, hỏi :

- Giáo chủ có diệu kế gì có thể hóa giải rồi trận đấu này của hai người?

Sĩ Long vẻ mặt nghiêm nghị, giọng nói thành khẩn, nhưng dù sao mồm vẫn gượng cười, rồi trả lời rằng :

- Tại hạ không có diệu kế của những loại quân sư đầu chó gì hết, mà chỉ cậy vào hai bàn tay của mình để xông lên hóa giải trận thế của hai người thôi.

Nói xong, y vén tay áo định tiến lên, Tuệ Quả đại sư vội chộp lấy cánh tay của y, thành khẩn nói :

- Hà tất Giáo chủ phải mạo hiểm như thế. Chúng ta thử bàn tán lại xem có còn mưu kế gì nữa không?

- Lòng tốt của đại sư, tại hạ rất cảm ơn, nhưng..

Bùng, o...

Sau tiếng kêu bùng và tiếng o o vang động đi khắp bốn phương, thì ra Âu Dương Siêu với Dâm Ma đã lại đấu với nhau một thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Cổ kiếm tình thâm

Sau lần đối chưởng thứ tư của Âu Dương Siêu với Hồn Thế Dâm Ma, mọi người đứng ngoài đều chăm chú vào mặt hai người. Lãnh Phụng có vẻ hớn hơ nói :

- Xem tình hình hiện thời, chưa biết chừng chỉ đấu thêm hai chương nữa là Âu Dương Siêu có hy vọng thắng Dâm Ma liền. Quý vị hãy để ý xem sắc khí của y khá hơn Dâm Ma rất nhiều.

Mọi người liền chăm chú nhìn, quả thấy sắc mặt của Âu Dương Siêu hồng hào hơn nhiều.

Kính Nghiêu gật đầu đáp :

- Cứ xem công lực của hai người thì lúc này không ai hơn ai kém hết, nhưng Âu Dương Siêu thiếu hiệp nhờ có lá cò báu nên Thư mỗ nhận thấy chúng ta vẫn thắng thế hơn Dâm Ma một chút.

Lúc ấy Âu Dương Siêu với Hồn Thế Dâm Ma cùng nhảy lên, ra tay tấn công nhau. Sau một tiếng kêu bùng, bóng người bay loạn xạ, tiếng kêu la thê thảm nổi lên liên tiếp, mấy chục cái bóng đen bị hất té ngã, máu phọt xuống như mưa, tiếp theo đó là những tiếng kêu la rên rĩ không ngớt.

Biến cố đột ngột như vậy khiến ai cũng phải ngạc nhiên hết sức.

Tuệ Quả đại sư vẫn nắm chặt lấy tay của Sĩ Long đứng yên tại đó. Vậy những bóng đen đó không phải là hình bóng của Sĩ Long thì lại là ai?

Âu Dương Siêu với Hồn Thế Dâm Ma cũng đều ngạc nhiên hết sức.

Chỉ có Thư Kính Nghiêu là trông thấy rõ hơn ai hết, ông ta thấy khi hai người vừa ra tay đấu với nhau thì trong rừng Bạch Dương ở cạnh đó bỗng có mấy chục cái bóng người chạy ra nhanh như gió, chưa kịp nhìn kỹ, bọn họ đã chạy ngay vào giữa đấu trường, trong phạm vi chưởng lực của hai người, nên vô hình chung họ đã làm giảm bớt sức lực của hai người.

Nhưng mấy chục người đó đã biến thành vật hy sinh mà chết oan chết uổng, máu me đầm đìa, xác nằm ngổn ngang trông thật thảm thương hết sức.

Lúc ấy Sĩ Long mới nhận ra những kẻ bị hy sinh đó đều là giáo chúng của mình. Y ngạc nhiên hết sức, vội thất thanh la lên :

- Ủa! Thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu cũng nhận ra trong nhóm người bị thương chưa chết có cả Lục Nguyên Thanh, một trong tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang. Chàng cũng kinh ngạc, vội hỏi :

- Lục Nguyên Thanh, các người...

Lục Nguyên Thanh bị gãy tay, chòi cả xương vai ra, y vừa rên vừa đáp :

- Giáo chủ, trong trang đã tới rất nhiều...

Vì quá đau đớn nên y không sao nói tiếp được nữa.

Sĩ Long đau lòng vô cùng, nhìn giáo chúng bị chết oan nằm ở trên mặt đất mà ứa nước mắt ra với giọng nghẹn ngào hỏi :

- Những ai đã tới trong trang?

Nguyên Thanh cố nhịn đau để trả lời :

- Nhiều cao thủ... lắm! Chúng...

Y chưa nói dứt đã có một cái bóng trắng vượt qua trên không lướt tới. Mọi người đều giật mình kinh hãi.

Âu Dương Siêu thấy Nguyên Thanh nói như vậy, chỉ sợ chị em họ Tống địch không nổi, làm mất cây sáo ngọc của mình đi.

Đồng thời, chàng còn lo âu đến cả tính mạng của Tang Tử Tu với Đoàn Băng Dung nữa.

Vì thế chàng phi thân lên chui qua các khe bóng trắng mà tiến thẳng vào tràng sơn trang.

Chàng tưởng bóng trắng là bóng của Minh Châu chứ không sai, nên lúc tới gần, chàng liền kêu gọi :

- Tổng cô nương đây à?

Ngờ đâu, bóng trắng ấy không phải là Minh Châu mà là Băng Dung.

Ngờ đâu, Băng Dung vừa hạ chân xuống đất, mặt đã hồng gien, lớn tiếng đáp :

- Hừ? Phải tôi thì sao? Hiền đệ chỉ biết Tổng cô nương thôi, chứ không còn nghĩ đến ai nữa.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, về mặt hoài nghi, vội hỏi lại :

- Đại tỷ chị làm sao thế?

Băng Dung càng tức giận thêm, không để cho chàng nói dứt, lại quát mắng tiếp :

- Ai là đại tỷ của ngươi? Từ nay trở đi chúng ta không còn gì liên can gì với nhau nữa, coi như Đoàn Băng Dung này mù quáng!

Mọi người có mặt tại đó đều là những người có tên tuổi trong võ lâm, nên Âu Dương Siêu bị mắng chửi như vậy hổ thẹn hết sức, nhưng chàng với Băng Dung có tình kết nghĩa với nhau, hai người rất thân mật, đồng thời, chàng cũng đoán biết nàng ta thế nào cũng có sự gì uất ức mới lớn tiếng mắng chửi mình như vậy, nên chàng không dám nổi giận lại, mà chỉ gượng cười hỏi :

- Chị hà tất phải giận như thế? Đầu đuôi câu chuyện ra sao, xin chị cứ nói rõ cho tiểu đệ nghe đi?

- Lại còn hỏi? Mình làm việc gì thì mình biết lấy, còn hỏi người ta làm chi?

Âu Dương Siêu càng ngỡ ngác thêm, vội chia hai tay ra để phân bua :

- Tôi hiểu gì? Mọi việc tôi không hiểu một tí gì hết.

- Ngươi đừng có giả bộ nữa. Ngươi hiểu cũng được mà không hiểu cũng mặc. Cứ biết từ nay trở đi, không gặp mặt thì thôi nếu còn gặp nhau trên giang hồ thì đừng có gọi tôi nữa.

Tôi chỉ biết võ công của tôi thấp kém thật nhưng Đoàn Băng Dung này thế nào cũng phải trả cho được những ân đức.

Nàng càng nói càng tức giận, đến nỗi sau cùng nàng giận quá liền quay mình đi.

Âu Dương Siêu vội nhảy đến trước mặt để ngăn cản lối đi của nàng và hỏi lại rằng :

- Đầu đuôi câu chuyện ra sao, chị nói đi?

Băng Dung vẫn chưa nguôi cơn giận, liền quát hỏi :

- Ngươi định giữ ta làm chi?

Âu Dương Siêu cũng bực mình, liền xua tay mà đáp :

- Ai đã khiêu khích hay bày đặt chuyện thị phi gì ra để chị tức giận như thế? Nhưng xin chị chớ có hiểu lầm!

- Hiểu lầm ư? Sư phụ tôi bị thương nặng cũng là hiểu lầm hay sao?

- Sư phụ của chị ư? Băng Phách phu nhân bị thương đây à?

- Phải, cảm ơn lòng tốt của Âu Dương thiếu hiệp lắm.

- Việc này... có liên can gì đến tôi đâu? Tôi hoàn toàn không hay biết một tí gì.

- Không liên can gì đến ngươi ư? Sao khéo thoái thác thế.

- Băng Phách lão tiền bối tại sao lại bị thương và bị thương ở đâu?

- Bị Tổng cô nương của ngươi ban ơn cho, chứ còn ai vào đó nữa...

- Như vậy có liên can gì đến tiểu đệ đâu?

- Nếu không có cây sáo ngọc của ngươi thì con nhãi họ Tống ấy làm gì có đủ tài ba để đả thương nổi sư phụ của ta?

Lúc này Âu Dương Siêu mới vỡ lẽ, biết Minh Châu đã dùng cây sáo ngọc của mình mà đả thương Băng Phách phu nhân, nên Băng Dung mới tức giận mình như thế. Chàng hiểu rõ chuyện rồi mới bớt lo âu và thắc mắc, liền cười và đáp :

- Ô, ra là thế đấy?

- Bây giờ ngươi mừng rỡ đấy chứ?

- Việc này quả thật....

- Đùng có cái nữa. Sự thật đã rành rành ra đấy rồi.

- Vì thế mà chị tức giận tiểu đệ phải không?

- Thầy trò tôi đâu dám giận Âu Dương thiếu hiệp. Nhưng lai lịch của cây sáo ngọc như thế nào, ngươi đã biết rồi, và tôi với cây sáo ngọc có sự liên quan ra sao, ngươi càng hiểu rõ thêm, không ngờ ngươi lại rất khôn ngoan, dùng cây sáo ngọc ấy mà nhờ tay người khác để đối phó với thầy trò tôi, đủ thấy ngươi độc ác biết bao và cũng giỏi mưu mô lắm.

Thì ra, Đoàn Băng Dung là con gái của Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung với Dịch Tuyệt Ngọc Dịch Lang Quân (chuyện này ở hồi trên đã nói rõ rồi, khỏi cần nhắc nhở lại nữa).

Âu Dương Siêu nghe nói vội biện bạch rằng :

- Cây sáo ngọc là do nàng ta...

- Nàng nào? Nàng là ai? Mà ai là nàng?

- Tổng... Tổng Minh Châu mượn cây sáo của tôi để chiến đấu với kẻ địch, ngờ đâu...

- Cầm nhầm? Cho nó mượn ư? Ngươi cho nó mượn cây sáo ư? Nói dối đứ đờ lên ba cũng không tin.

- Câu chuyện nó là thế đấy, chị không tin thử hỏi mọi người có mặt nơi đây sẽ rõ liền.

- Hà hà... hiếm có thật. Trên thiên hạ này lại có kẻ cho người ta mượn vật báu của sư môn mình như thế. Có bao giờ có người nào lại dễ dàng như thế không. Hôn nữa, chúng ta là anh em kết nghĩa với nhau, cây sáo ngọc là vật báu tiên phụ, người giả bộ lấy lòng truyền thụ cho ta mấy thế sáo, sao không cho ta mượn cây sáo để sử dụng? Thật là nguy biện!

- Sự thật nó là thế, tôi không nói dối đâu.

- Được lắm? Quả đất tròn, thế nào cũng có ngày gặp nhau.

Nói xong, nàng quay mình đi luôn.

Nhưng khi nào Âu Dương Siêu lại chịu để cho nàng đi, vội đuổi theo để ngăn cản. Ngờ đâu, Lục Minh Kiếm đã nhảy ra cản lối đi của chàng và nói rằng :

- Bạn nhỏ hãy khoan đã!

Thế đi của Âu Dương Siêu vừa nhanh vừa mạnh, suýt tí nữa thì hai người va đụng nhau, nhưng chàng đã kịp thâu chân lại.

Chàng vội hỏi :

- Ngươi định làm gì ta?

Hồn Thế Dâm Ma cười nhạt một tiếng đáp :

- Ta định dứt khoát ngay câu chuyện của chúng ta, đừng để cho nó dây dưa và nảy nở thêm những chi tiết khác.

- Giữa đôi ta có thù oán gì đâu mà phải dứt khoát?

- Thanh Thái Cổ thần kiếm!

- Thái Cổ thần kiếm ư? Đó là vật của Võ lâm Tam tuyệt, người ngoài không có quyền được xen tay vào.

- Ủa! Thế ngộ nhờ lọt vào tay của Triệu Lê Lãnh thì sao?

- Âu Dương Siêu này đã thế phải lấy cho kỳ được rồi.

- Ngươi thị thị mà tự tin có thể chịu nổi Phiêu Hồn Tuyệt Cốc của Độc Tích Mai Quế?

- Chịu nổi hay không, việc đó không việc gì đến bạn cả.

- Chúng ta đều thị vào tài ba của riêng mình mà cướp lấy cho được thanh bảo kiếm ấy.

Sau này kết quả ra sao, phải xem ở tài ba của người ấy với một phần nào vào sự may mắn nữa.

- Hừ! Ngươi...

Âu Dương Siêu vừa nói, mắt lại nhìn về phía Băng Dung vừa đi khỏi. Chàng vẫn còn thấy cái bóng trắng đang như ẩn như hiện xuyên đi xuyên lại trong bụi cây bạch dương.

Thầy lão Dâm Ma đã nói xong, chàng liền phát tay áo một cái người đã phi lên trên cao, xuyên thẳng vào trong rừng mà đuổi theo Băng Dung ngay, mồm thì kêu gọi :

- Đại tỷ hãy nghe tôi nói đã?

- Ai là đại tỷ mà ngươi cứ kêu là như mèo kêu chó sủa vậy?

Không ngờ cái bóng trắng ấy đột nhiên xuất hiện, chàng định thần nhìn kỹ mới hay người này không phải là Băng Dung mà là Minh Châu, người đã mượn cây sáo ngọc của mình, đang nhìn mình mà tủm tủm cười.

Âu Dương Siêu vừa trông thấy nàng ta, đã nghĩ đến cây sáo ngọc, vì cho nàng ta mượn cây sáo ấy, mà khiến cho mình phải bị Băng Dung mắng chửi, thật không đáng ư nào. Vì thế, chàng mới hậm hực đáp :

- Ra là cô đấy à? Đưa đây!

- Là thật! Đưa cái gì kia chứ?

- Đưa trả cây sáo Bích Ngọc Định cho tôi!

- Việc gì mà dữ tợn như thế? Tưởng tôi không trả lại cho hay sao?

- Bằng lòng trả thì được rồi, đưa đây!

- Nhưng hãy đợi tôi dẹp xong cường địch đã, rồi tôi trả cho ngay.

- Còn cường địch gì nữa? Cô ở phía trước cảnh đã chẳng vơ vãi rồi là gì?

- Ai nói cho thiếu hiệp nghe thế?

- Điều này cô khỏi cần phải hỏi làm chi! Mau trả lại cây sáo cho tôi đi!

- Thiếu hiệp xem kia!

Nàng vừa nói, vừa giơ cây sáo ngọc lên, chỉ vào trong rừng bạch dương.

Âu Dương Siêu không biết Minh Châu bảo mình xem cái gì liền nhìn theo về phía đó, thì thấy có một số khá đông người đang thò đầu ló cổ ngó nhìn sang bên này.

Thì ra, trong lúc chàng mãi nói chuyện với Minh Châu, nên không để ý đấy thôi. Thấy vậy, chàng liền hỏi :

- Những người ấy là ai? Là địch hay là bạn?

Minh Châu mỉm cười, vói về mặt tinh nghịch, đáp :

- Nếu là bạn thì khi nào họ lại lén lút như thế? Việc mà còn phải hỏi rõ nữa.

Âu Dương Siêu cau mày lại, nói tiếp :

- Với hành vi lén lút của họ như vậy, dù thấy bọn họ cũng không có cái gì là kinh người hết.

- Chưa chắc!

- Theo ý của cô nương thì...

- Theo ý tôi thì những người đó đều là cao thủ hết, người nào cũng có công lực kinh người.

- Sao cô nương lại cứ khen ngợi người ta như thế, tự làm giảm mất oai phong của mình đi như vậy?

- Cứ xem thân pháp khinh công của họ nhanh như vậy, dù thấy người nào người ấy đều là cao thủ thượng thặng hết, chứ không có một tay nào là tầm

thường đâu.

- Tại sao họ không dám hiện thân ra để so tài cao thấp với cô nương?

Minh Châu tủm tỉm cười, tay múa cây sáo ngọc đáp :

- Cho nên hiện giờ tôi không thể trả được ngay cây sáo ngọc cho thiếu hiệp là thế.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên, hỏi lại :

- Việc này có liên can gì đến cây sáo ngọc đâu? Tại sao cô nương lại...

- Lạ thật! Sao người này cứ không chịu nghe người ta nói như thế?

Nàng vừa nói vừa tỏ vẻ đau đớn và u uất, với giọng oán thán nói tiếp :

- Không hiểu tại sao họ đối với cây sáo ngọc này hình như khiếp sợ và cũng e dè, mỗi khi tôi múa cây sáo xông lên tấn công, thì thế nào họ cũng thu tay không phản công lại, vì vậy nhờ có cây sáo này mà tôi đã chiếm được rất nhiều may mắn. Bằng không, bị họ liên tay tấn công như thế, dù không thua, có lẽ chân tay cũng đã bị rã rời rồi.

Âu Dương Siêu bán tín bán nghi, trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp :

- Thế thì lạ thật. Để tôi xem họ là những ai nào?

Nói xong, chàng tiến thẳng vào trong bụi cây bạch dương, mồm thì quát lớn tiếng quát hỏi :

- Những ai đó? Việc gì mà lén lén lút lút như thế?

Chàng vừa quát hỏi xong, thì đã có một đám đông tiến thẳng về phía chỗ chàng đứng.

Chàng cả kinh, vội giơ lá cờ báu lên ngang ngực để đề phòng.

Không ngờ, mấy chục người ấy vừa hiện thân đã lớn tiếng kêu la như sấm động :

- Tham kiến Minh chủ!

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột Âu Dương Siêu cũng phải ngạc nhiên hết sức.

Chàng định thần nhìn kỹ bọn người ấy, rồi đứng ngẩn người ra như kẻ nằm mơ, trong lòng chàng vừa thất kinh vừa mừng rỡ, mồm thì lẩm bẩm nói :

- Tưởng là ai, ra là các người!

Thì ra những người đó là Ngũ đại kỳ chủ của Ngũ Kỳ minh đem theo mấy chục bộ hạ cao thủ như. Cửu anh, Bát kiệt, Thất hổ, Tứ hùng, Tam nghĩa, Song oanh, Song phụng v.v... Họ đứng rất có thứ tự và cùng nghiêm nghị chấp tay chào Âu Dương Siêu, thái độ của chúng rất thành thật và cảm động vô cùng. Âu Dương siêu cảm khái khôn tả, thở dài một tiếng, vì từ khi gặp gỡ ở Hoàng Sơn đến giờ, chàng chưa hề nghĩ tới bọn họ cả, và cứ mãi miết bôn ba đây đó, chàng không ngờ bọn người này lại vẫn trung thành và kính phục mình như thế, nên chàng cảm động đến suýt tí nữa thì ứa nước mắt ra, về mặt râu rĩ, nói :

- Sau khi chia tay ở Hoàng Sơn đến giờ, vì có rất nhiều việc xảy ra, và mỗi thất ý luôn luôn, nên không thể cùng cam khổ với quý vị, thật là nói ra thì hổ thẹn hết sức. Ngờ đâu quý vị vẫn thương và ủng hộ tôi như xưa, nên tôi càng nghĩ càng hổ thẹn với mình.

Chưởng Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo, Kỳ chủ của Kim Kỳ minh, buông xuôi tay xuống cung kính đáp :

- Sao Minh chủ lại nói thế? Từ khi Ngũ Kỳ minh chúng tôi đi kiếm mãi mà không tìm thấy Minh chủ đâu hết, chúng tôi đêm ngày nóng lòng như thiêu. Tuy biết công lực của Minh chủ cái thế thế nào cũng không việc gì đâu, nhưng dù sao chúng tôi vẫn nhớ nhung Minh chủ hoài, nên chúng tôi mới rủ nhau kết bọn đi khắp nơi để tìm kiếm. Ngày hôm nay trời có mất khiến chúng tôi được gặp lại hồ giả ở nơi đây!

Phiêu Miểu Tiên Cô Phương Vô Úy, Kỳ chủ của Ngọc Kỳ minh, cũng vái chào và tỏ vẻ nói :

- Đã lâu chúng tôi không được kết kiến Minh chủ, nay thấy thần thái của Minh chủ lại còn hào hoa hơn trước, thật là may mắn cho Ngũ Kỳ minh. Chúng tôi rất mong từ giờ trở đi Minh chủ đừng có rời khỏi anh em thuộc hạ chúng tôi, đó là tâm nguyện duy nhất của chúng tôi đây.

Dù lòng dạ của Âu Dương Siêu là sắt đá, nghe thấy những lời nói ấy cũng phải rung động, huống hồ chàng là người giàu tình cảm, nên chàng cứ nghẹn ngào không sao nói ra tiếng được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bóng ma lơ nhố

Tiêu Dao Tú Sĩ Bạch Tuấn Dương, Kỳ chủ của Ngân Kỳ mình, bỗng tiến lên lên tiếng khuyên chàng rằng :

- Thừa Minh chủ, lúc này trong võ lâm đang hỗn loạn như vậy Ngũ Kỳ mình chúng ta không nên dây dưa vào. Xin Minh chủ nên trở về Minh kỳ, nơi tổng hành dinh của chúng ta mà đợi chờ thời cơ có hơn không?

Âu Dương Siêu lắc đầu thờ dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ đáp :

- Sự thật tôi có muốn can thiệp vào chuyện của ai đâu? Nhưng khôn nổi người mang đầy nợ nghiệp chướng thì lúc này muốn yên ổn làm sao được?

Quá Thiên Tinh Thạch Khánh Dư với Độc Ty Kim Cương Đồng Thiên Thắng là Kỳ chủ của Đồng Kỳ Minh với Thiết Kỳ Minh song song lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay Minh chủ có việc gì chưa dứt khoát, xin trao cho anh em Ngũ kỳ chúng tôi.

Chúng tôi thế nào cũng phải làm xong những công việc đó cho Minh chủ. Dù có phải nhảy vào đồng lửa, anh em chúng tôi cũng không quản ngại gì hết. Xin Minh chủ cứ tin ở anh em chúng tôi.

Âu Dương Siêu thấy họ nói như vậy, bụng bảo dạ rằng :

- “Tình nghĩa của họ tuy đáng mến thật, nhưng quả thật ta còn nhiều việc chưa giải quyết xong, như thù của cha mẹ chưa trả, và việc của sư môn cũng chưa làm xong, lại còn việc nhi nữ nữa. Bao nhiêu những chuyện ân oán đều đợi chờ ta giải quyết. Những việc đó ta không thể nào trao cho ai được.”

Nghĩ đoạn, chàng tủm tỉm cười và thùng thảng đáp :

- Tình nghĩa của quý vị thâm hậu như vậy, Âu Dương tôi rất cảm ơn hết sức, nhưng còn rất nhiều việc phải đích tay tôi mới có thể giải quyết được, dù các vị muốn giải quyết họ cũng không sao giải quyết nổi đâu.

Ngũ kỳ Kỳ chủ còn đang định lên tiếng nói thì Âu Dương Siêu đã xua tay ra hiệu rồi hỏi tiếp :

- Hôm nay tất cả các anh em đều tề tập ở Sao Hồ này là sự ngẫu nhiên hay là đã bàn tán với nhau trước?

Đồng Phương Hạo, Kỳ chủ của Kim Kỳ mình bỗng nhớ tới một việc rất quan trọng, vội tiến lên một bước, thưa rằng :

- Thừa Minh chủ, khi thuộc hạ tới Sao Hồ, lúc qua sông, có gặp Ngô cô nương. Cô ta có dặn bảo thế nào cũng phải mời Minh chủ cấp tốc lên núi Thiên Trụ một phen.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên giây lát, rồi hỏi lại :

- Có phải là Lôi Âm Thần Kiếm, tam muội Ngô Quyên Quyên đấy không?

Đồng Phương Hạo gật đầu lia lịa, đáp :

- Vâng, chính là cô ta đấy!

- Tam muội đi một mình hay là đi với ai?

- Cô ta đi một mình thôi!

- Cô ta có còn nói gì nữa không?

- Cô ta có vẻ vội vàng lắm. Thuộc hạ có hỏi cô ta việc ấy có quan trọng lắm không?

Có cần anh em thuộc hạ giúp sức cho không?

- Cô ta trả lời sao?

- Cô ta nghiêm nghị đáp: Việc này quan trọng lắm! Mà chỉ liên can đến bản thân của Minh chủ thôi, người khác không sao giải quyết được, ngay như tôi cũng chỉ biết một phần nào thôi, chứ không sao biết rõ được đầu đuôi câu chuyện.

- Ủa!

Âu Dương Siêu nghe nói thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Ngô Quyên Quyên đang ở Mê Tiên cốc cùng sư phụ của nàng là Lôi Âm thần ni, sử dụng một trăm linh tám thức La Hán Trấn Huyết Pháp để cửa chữa cho Lăng Giao Cơ. Sao nàng bỗng dưng lại xuất hiện ở trên sông Trường Giang làm chi? Hay là Lăng Giao Cơ đã khỏi rồi. Nhưng Giao Cơ tính rất nóng nảy, khi nàng đã vô sự thì không bao giờ nàng chịu để yên cho kẻ thù, thế nào cũng phải đi kiếm kẻ thù để trả cho được mối thù đó. Vậy tại sao nàng lại không rủ Quyên Quyên đi cùng? Và Quyên Quyên không về núi Tuyết Sơn mà lại gọi ta lên núi Thiên Trụ để gặp gỡ làm chi?”

Âu Dương Siêu càng nghĩ càng thêm mơ hồ. Chàng lại hỏi Đông Phương Hạo tiếp :

- Đông Phương kỳ chủ, tam muội có dẫn tôi đến nơi nào ở trên núi Thiên Trụ để gặp nàng không?

Đông Phương Hạo ngạc nhiên, mặt đỏ bừng đáp :

- Thuộc hạ đáng chết thật, quên không hỏi Ngô cô nương về vấn đề đó, và cũng không thấy cô ta nói gì cả.

Âu Dương Siêu biết không thể trách được y, nên chàng chỉ tùm tùm cười thôi. Sự thật chàng nóng lòng sốt ruột, liền lẩm bẩm tự nói :

- Núi Thiên Trụ lớn rộng như thế thì ta biết đi đâu mà gặp nàng? Chẳng lẽ đi tìm khắp dãy núi hay sao? Và cũng chưa chắc...

Chàng chưa nói dứt thì đã có tiếng cười nhạt nghe rất rùng rợn và đình tai vọng tới. Dù là ban ngày ban mặt mà người ta vẫn cảm thấy sồn lòng rợn tóc gáy.

Âu Dương Siêu rùng mình, quay người lại hỏi :

- Ai đó?

- Lão phu?

- Ủa?

Dù Âu Dương Siêu can đảm đến đâu cũng phải giật mình kinh hãi, thất kinh kêu la như vậy, và lui về phía sau ba bước, vẻ mặt còn hơi thất sắc khác.

Thì ra chàng đã thấy một ông già tóc bạc bù rối, mắt lồi, mày xéch, trông như quỷ bất hồn, và cũng trông như yêu quái hung sát vậy. Không hiểu ông ta cứ tới từ lúc nào, mà chàng cũng không hay biết gì cả. Đủ thấy khinh công của ông già ấy lợi hại như thế nào?

Ngoài bộ mặt rùng rợn ấy, ông ta lại còn mặc một cái áo dài màu vàng nhạt, lưng cột sợi dây gai, tay phải cầm gậy tầm vông, tay trái cầm cây phượng chiều hồn, quái dị và xấu xí khôn tả.

Lúc ấy ông ta đang thè lưỡi, vẻ mặt như cười, và cũng tựa như khóc mà lại không có nước mắt, nên ai trông thấy cũng phải sợ hãi.

Âu Dương Siêu cổ trắn tĩnh tâm thần, quát hỏi :

- Ngươi là ai? Là người hay là ma?

Lão quái vật ấy cuộn tròn đầu lưỡi đang thè ra ngoài mép, rồi lạnh lùng đáp :

- Lão không phải là người mà cũng không phải là ma.

- Thế ngươi là cái gì?

- Ngươi táo gan thật! Lão phu là tiên thể giữa người với thần, sao ngươi lại dám ăn nói với lão phu như thế?

Âu Dương Siêu vừa tức giận vừa buồn cười, quay lại hỏi thăm năm vị Kỳ chủ rằng :

- Y nói láo nói lếu như vậy ắt phải là một tên ma ngoại đạo của giới hắc đạo gì đó. Chẳng hay các người có biết y là ai không?

Năm vị Kỳ chủ đều lắc đầu.

Lão quái vật thấy vậy cười nhạt, nói tiếp :

- Chúng là cái thá gì mà có thể biết được lão phu?

Âu Dương Siêu cả giận quát lớn :

- Câm mồm! Biết điều thì nói tên họ ra đi! Bằng không...

- Bằng không thì ngươi làm gì? Có phải ngươi muốn làm đảo lộn cả núi Thiên Trụ đấy không?

- Núi Thiên Trụ nào? Chẳng hay ngươi là quái vật của phái nào ở trên núi Thiên Trụ?

- Ngươi không biết lão phu cũng không trách ngươi, nhưng ngươi không nên ở sau lưng người ta mà nói xấu núi Thiên Trụ như thế.

Nghe giọng nói của lão quái vật, ai cũng biết y thể nào cũng có sự liên quan với núi Thiên Trụ rất mật thiết.

Lúc này Âu Dương Siêu bỗng nghĩ đến sự an nguy của Quyên Quyên, và chàng cũng muốn biết những việc có liên quan đến núi Thiên Trụ. Vì vậy chàng không bỏ lỡ dịp may này, vội rút lá cờ báu ra, quát hỏi :

- Ngươi có mau mau nói đi không? Bằng không ngươi không thể thoát chết được đâu?

- Hi hi... Lão phu cũng đang chán đời đây, nhưng khôn nổi vua Diêm Vương lại không cho lão xuống dưới âm ty, mà ngay cả ngươi cũng chưa chắc đã đưa nổi nịch, không còn chỗ nào để cho lão nương thân cả.

Lời nói của y vừa chế giễu vừa mắng chửi, và cũng không kém gì kiêu ngạo mỉa mai.

Âu Dương Siêu chịu nhịn sao nổi, liền múa tít lá cờ báu, trầm giọng nói tiếp :

- Nếu ngươi không sợ thì hãy coi thể công này của ta.

Chàng vừa nói vừa xông lại tấn công luôn.

Không ngờ chàng ra tay nhanh như vậy mà lão quái cũng không chậm chút nào, chỉ thấy hình bóng của y thấp thoáng một cái người y đã lẩn vào phía sau cây bạch dương nhanh không thể tưởng tượng được và cũng kỳ ảo vô cùng.

Thấy thể cờ ấy của mình tấn công hụt, Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, liền đuổi theo tấn công thể thứ hai.

Lúc ấy mấy chục tay cao thủ của Ngũ Kỳ nhìn thấy Minh chủ của mình đã ra tay, tuy họ không dám xông lên giúp sức ngay, nhưng người nào người nấy đã rút khí giới ra, và chỉ trong nháy mắt, mấy chục người đã bao vây chặt lấy lão quái vật. Có thể nói dù mưa gió cũng không sao lọt qua được.

Ngờ đâu lão quái vật quả thật phi phàm. Chỉ thấy người y quay một vòng đã lướt ra ngoài xa năm bước, rồi chỉ tay vào bụi cây ở phía đằng xa nói :

- Câu chuyện ngày hôm nay phiền phức lắm. Lão phu sẽ đợi chờ ngươi ở trên núi Thiên Trụ. Nếu ngươi có gan thì bảo tất cả mọi bọn chúng đi tới đó phò ước, tên nào không may mà toi mạng cũng chỉ có thể trách mình tới số chết yểu chứ không được oán ai hết, nghe chưa?

Âu Dương Siêu lại tưởng có quái vật nào nữa tới, liền quay người nhìn về phía đó. Tuy thấy nơi đó bóng người lố nhố, nhưng các người ấy lại là bọn Lục Minh Kiếm các người.

Chàng liền quay lại, quát hỏi :

- Ở nơi nào trên núi Thiên Trụ? Ngươi là... ủa!

Chàng chưa nói xong đã lộ vẻ kinh ngạc và đưa mắt ngắm nhìn bốn chung quanh, hình như tìm kiếm cái gì vậy.

Thì ra trong lúc chàng vừa quay lại nhìn bọn Minh Kiếm, thì quái nhân áo đỏ đã mất tích rồi. Người có kinh công nhanh như vậy thật hiếm có, thử hỏi chàng không kinh ngạc sao được?

Trong lúc chàng đang kinh ngạc thì thấy các anh em Ngũ Kỳ mình đang ở phía xa bao vây một cái vòng rộng ba trượng, như đang đối phó với kẻ đại địch vậy. Chàng liền hỏi một Kỳ chủ đứng cạnh đó rằng :

- Người đâu?

Năm vị Kỳ chủ như nằm mê mới thức tỉnh và cùng nhìn cả về phía lão quái vật vừa ẩn thân.

Thì ra kẻ địch mà họ đang bao vây đã mất tích từ lúc nào mà cũng không hay. Họ ngơ ngác nhìn nhau, mặt đỏ bừng, hổ thẹn hết sức, rồi cùng chạy cả vào trong bụi cây để tìm kiếm nhưng làm gì còn có hình bóng ai.

Kim kỳ Kỳ chủ Đông Phương Hạo xin lỗi Âu Dương Siêu rằng :

- Thuộc hạ bất tài nên đã để cho kẻ địch đào tẩu mà cũng không hay. Xin Minh chủ...

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Kỳ chủ sao lại nói thế? Việc này không thể trách các người được, chỉ trách nỗi thiếu kinh nghiệm, để cho y sử dụng thể Kim Thiên thoát xác mà cũng không hay. Nhưng y đã hẹn ta sẽ gặp gỡ lại ở trên núi Thiên Trụ, đến lúc đó, dù y có cánh cũng không thể nào thoát khỏi được chúng ta.

Lúc ấy bọn Lục Minh Kiếm các người tiến tới gần. Âu Dương Siêu đang tức giận, trông thấy y liền quát hỏi :

- Ngươi cứ theo và dồn ép ta hoài như vậy làm chi?

Minh Kiếm thùng thảng xoa tay đáp :

- Thiếu hiệp đừng có tức giận như vậy. Bọn lão đã bàn với nhau rồi, đặc biệt đến đây để nói cho thiếu hiệp hay, thiếu hiệp đừng có giận dữ như thế nữa.

Âu Dương Siêu có vẻ không tin, vội hỏi lại :

- Các ngươi đã bàn tán những gì? Đối phó với lão mà các ngươi chỉ có một chữ.

Minh Kiếm cười nhạt, hỏi lại :

- Ủa! Một chữ gì thế?

- Giết!

- Không ngờ thiếu hiệp sát khí lại nặng đến thế và tâm địa lại ác độc đến như vậy.

- Ngoài cách đó ra, không còn cách gì hơn thế cả.

- Bây giờ lão với các người đã có một cách hay nhất là hóa chiến tranh thành hòa bình.

- Lời nói sao mà dễ nghe thế!

- Lão không nói với thiếu hiệp nữa. Thiếu hiệp cứ việc hỏi các người đi. Hi, hi!

Nói xong, Hồn Thê Dâm Ma tung mình nhảy lên trên cao ba trượng. Người y như một cái bóng hồng, xuyên thẳng vào trong rừng. Tiếp theo đó, Khúc Nam Hòa mang theo Bùi Khánh Dư đang bị thương, với Tào Lệ Vân, ba người cũng rào cẳng theo sau.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội tiến lên định ngăn cản, nhưng Kính Nghiêu đã vội kéo chàng lại, lớn tiếng khuyên bảo :

- Thiếu hiệp nên để cho bọn họ đi thôi?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng thấy vậy cũng xen lời nói :

- Một nhân vật quả, thế nào cũng phải đi đến cho đứt khoát, sớm hay muộn là tùy theo ở tạo hóa quyết định.

Trông thấy thần sắc và nghe thấy giọng nói của các người, Âu Dương Siêu đoán chắc họ đã có hiệp định với nhau rồi, bằng không họ không thể bình tĩnh như thế được, và Lục Minh Kiếm cũng không khi nào lại đầu xà đuôi chuột như thế?

Âu Dương Siêu nghĩ như vậy liền quay đầu lại hỏi Kính Nghiêu rằng :

- Có phải các vị tiền bối đã thỏa hiệp với Dâm Ma rồi đấy không?

Kính Nghiêu gật đầu đáp :

- Phải!

- Hiệp nghị như thế nào?

Tuệ Quả đại sư thở dài một tiếng rồi đỡ lời :

- Phật Tổ lấy từ bi làm đầu, không ngờ chỉ vì cuốn Kim Cương chân kinh mà gây nên bao trận sát kiếp đã làm tổn thất đại đức cao trời phò cho. Và lại ân oán cứ liên kết hoài, khiến trong võ lâm không một ngày nào được yên ổn nhưng dù sao cũng phải dứt khoát cho rồi, để sau này khỏi có trận sát kiếp như thế nữa. Vì vậy, lão tăng đành chịu thiệt thòi đau đớn mà quyết định như vậy.

Nói tới đó, ông ta cứ lắc đầu thở dài hoài.

Âu Dương Siêu lắng tai nghe mãi mà cũng không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, các người chịu thiệt thòi như thế nào mà miễn được sát kiếp cho võ lâm như vậy? Chàng nóng lòng sốt ruột vội hỏi tiếp :

- Chẳng hay đại sư đã dứt khoát việc đó bằng cách nào?

Tuệ Quả đại sư với giọng khàn khàn đáp :

- Lão tăng đã hẹn với Lục Kiếm Minh, định đến hôm mừng chín tháng chín sẽ gặp lại nhau tại Trầm Kiếm đầm ở trên núi Hoàng Sơn. Tới lúc đó, lão tăng sẽ đem cuốn Kim Cương chân kinh ra tặng cho người nào đó công lực cao siêu nhất, chứ không để như thế này mãi mãi, khiến cho các giới trong võ lâm cứ tìm nó mà tranh cướp đánh nhau hoài.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên giây lát rồi đáp :

- Phương pháp ấy cũng chưa phải là thật hoàn hảo.

Tuệ Quả đại sư trầm giọng hỏi lại :

- Chẳng hay tiểu thí chủ có diệu kế gì hay hơn thế?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Tuy tiểu bối chưa nghĩ ra được kế gì, nhưng cái trò tranh cướp như vậy vẫn không thể nào tránh khỏi được sự chém giết lẫn nhau, mà còn gây nên ân oán mới là khác.

- Lão tăng cũng biết như thế, nhưng thà để cho họ chém giết nhau một trận, đó không phải là lão tăng tàn nhẫn, mà để cho bọn ma đầu tham lam tự thiêu hủy lẫn nhau. Nhưng đó cũng là một điều trong Kinh Phật đã dạy: Giết kẻ ác tức là làm điều thiện. Làm như thế có phải là vô lâm đồ bị giết hại không? Nói trắng ra, lão chỉ muốn cuốn kinh ấy lọt vào tay tên ma đầu nào ác độc nhất Nghe tới đây, Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, tròn tròn xoe đôi mắt lên hỏi :

- Tại sao lão tiền bối lại có ý định như thế?

- Lão tăng nghĩ về mặt hay chứ không nghĩ về mặt dở, chỉ mong tên ma đầu ấy lấy được cuốn kinh rồi sẽ đem về nghiên cứu chân nghĩa của cuốn kinh, và sẽ khiến cho y hối cải mà biết hướng thiện. Nhưng trái lại, khiến bọn ma đầu tự tàn sát lẫn nhau. Chúng bị tiêu diệt bớt đi, như vậy có phải là trên giang hồ bớt những kẻ làm bậy không?

Âu Dương Siêu nghe tới đây liền thất thanh cả cười. Tuệ Quả đại sư vội hỏi :

- Tiểu thí chủ, hình như đã hiểu biết ý niệm ích kỷ của lão tăng rồi phải không?

- Sao đại sư đa nghi như thế? Tiểu bối không nghĩ như thế đâu!

- Tiểu thí chủ đừng có giấu diếm nữa. Lão tăng cũng không dám úp mở làm chi. Thật đấy, sở dĩ lão tăng đang tâm để mất vật báu truyền kiếp của chùa Thiếu Lâm như vậy là quả thật vì hiện giờ trong võ lâm bọn ma đạo mạnh hơn chính đạo nhiều, nhân tài của chính phái ít ỏi quá, nhất là phái Thiếu Lâm càng ngày càng suy đồi, tự mình không thể giữ nổi cơ nghiệp của các vị tổ tông để lại cho. Không những thế, lại còn gây nên không biết bao nhiêu tai họa cho bốn môn nữa. Cho nên thà hy sinh một cuốn kinh còn hơn là để hương hỏa của bốn chùa bị tắt ngóm.

Âu Dương Siêu liền đỡ lời :

- Lão tiền bối nghĩ xa như vậy rất phải. Nếu người trên giang hồ ai cũng có ý nghĩ như đại sư thì thiên hạ đâu đến nỗi có lắm sự ân oán và nhiều vụ sát kiếp như thế?

Tuệ Quả đại sư thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ, Âu Dương Siêu quay lại hỏi Trí Thanh đạo trưởng tiếp :

- Đạo trưởng cũng định biểu cuốn Kiếm phổ ấy cho người nào có công lực cao siêu nhất phải không?

Trí Thanh đạo trưởng lắc đầu đáp :

- Không! Quy Văn kiếm phổ là của tổ sư của bốn môn viết ra, đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới viết thành và cũng là tinh hoa võ đạo của bốn phái nữa. Nên cuốn Kiếm phổ ấy khác hẳn cuốn Chân kinh của phái Thiếu Lâm.

- Đạo trưởng nói rất phải, nếu cuốn Kiếm phổ ấy lọt vào tay người ngoài, vô hình chung cơ nghiệp của phái Võ Đang do các tiên nhân sáng tạo đều bị hủy hết. Tiểu bối dám tá bạo nói một câu, như có khác gì hai chữ Võ Đang đã bị phá bỏ hay không?

Trí Thanh đạo trưởng ngượng hết sức ấp úng đáp :

- Thiếu hiệp nói rất phải...

- Thế tại sao đạo trưởng lại còn hẹn ước với bọn ma đầu lên núi Hoàng Sơn làm chi?

- Vấn đề này...

Trí Thanh đạo trưởng ngập ngừng mãi mà không dám nói ra. Âu Dương Siêu biết ý, vội tiến tới gần khẽ nói :

- Đạo trưởng cứ yên tâm, Âu Dương Siêu tôi đã nói trước, không bao giờ tôi đã tâm lấy cuốn Kiếm phổ ấy đâu? Nếu cần, lúc đó tôi có thể ra tay giúp họ Võ Đang là khác.

Trí Thanh đạo trưởng nghe nói mừng rỡ vô cùng, khẽ đáp :

- Bản đạo xin đa tạ trước!

Nói xong, ông ta không gật đầu chào, nhưng mặt đã tỏ vẻ cảm ơn hết sức, rồi lại khẽ nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Không dám giấu diếm gì thiếu hiệp, bây giờ dù người ta có trả lại Kiếm phổ cho bản đạo, chưa chắc bản đạo đã đem được về tới núi Võ Đang mà ngay cả tấm thân già này cũng chưa chắc đã được sống sót mà về tới nơi tới chốn. Không nói ai vội, chỉ nói một mình lão Dâm Ma thôi cũng đủ làm cho bản đạo điên đảo rồi, cho nên bất đắc dĩ bản đạo mới phải nhận lời như thế.

- Nếu như vậy chắc hôm đó thế nào cũng có rất nhiều cao thủ tới Trầm Kiếm đàm phải không?

- Đến lúc ấy phái Võ Đang chúng tôi sẽ xuất động hết những nhân vật của mình ra, còn kết quả ra sao thì nhờ ở nơi số trời. Dù có phải hy sinh đến tính mạng để bảo vệ vật báu, chúng tôi quyết sẽ không hổ thẹn với những vị tiền nhân nơi chín suối.

Nói tới đó, ông ta như bị xương mắc ở cổ họng, không sao nói tiếp được, liền chấp tay chào giả từ Âu Dương Siêu rằng :

- Bản đạo xin đi trước một bước?

Ông ta vừa nói vừa phát cây phát trần một cái, quay mình đi trước. Tuệ Quả đại sư gọi bọn Vũ Hóa Thượng Nhân mà bảo rằng :

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nói xong, lão hòa thượng còn dặn Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp nhớ kỹ ngày hội họp ở Trầm Kiếm đàm nhé? Chớ có bỏ lỡ đấy!

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Đến lúc đó tiểu bối thế nào cũng có mặt tại Trầm Kiếm đàm, nhưng không phải là muốn tranh ngôi thứ số một của võ lâm để mong đoạt được cuốn Chân kinh, mà tới đó là để dò xét tung tích thanh Thái Cổ thần kiếm của bốn môn đấy thôi.

- Thiếu hiệp muốn thế nào cũng được, quý hồ nhớ kỹ ngày Trùng Cửu là được rồi.

Nói xong, ông ta cùng mấy người hòa thượng kia đi liền.

Âu Dương Siêu bỗng thất thanh la lên :

- Ôi chà!

- Nguy tai!

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Âm tổng vô thường

Kính Nghiêu cũng đang định bỏ đi thì bỗng nghe thấy Âu Dương Siêu kêu la như vậy, ngạc nhiên vô cùng hỏi :

- Cái gì thế hả, hiền đệ?

Âu Dương Siêu vội trả lời :

- Thưa lão tiền bối, anh em Tống Sĩ Long đi đâu rồi? Sao không thấy mặt họ thế?

Thoạt tiên Kính Nghiêu không hiểu tại sao mà Âu Dương Siêu thất thanh kêu la như vậy, đến bây giờ mới biết là chàng muốn hỏi anh em Sĩ Long. Thấy chàng kinh hãi như thế, ông ta cũng hơi thắc mắc, vội đáp :

- Anh em y cùng tên Hồn Thế Dâm Ma đã hẹn ước với Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái, giới bạch đạo do Tuệ Quả đại sư phái người đi mời, còn giới hắc đạo thì do Hồn Thế Dâm Ma mời, còn các bang phái giữa chính và tà thì do Nhất Thống giáo thông tin.

Hình như Âu Dương Siêu nóng lòng sốt ruột, nên không đợi chờ lão Bang chủ nói dứt đã vội cướp lời hỏi :

- Thế anh em y đâu?

- Anh em y dẫn giáo chúng đem theo song báu của cửu phật với cửu đạo đã đi từ lâu rồi.

- Ôi chà? Nguy tai!

- Cái gì thế? Lúc này hiền đệ có gặp anh em y cũng vô ích cơ mà.

- Vì Tổng Minh Châu mượn cây sáo ngọc của tiểu bối, nàng không trả lại cho tiểu bối mà lại còn đem cả đi. Như vậy lão tiền bối bảo có bực mình hay không?

Lúc này Kính Nghiêu mới vỡ nhẽ tại sao Âu Dương Siêu lại nóng lòng sốt ruột như thế, nên ông ta cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế khi ở trong rừng, hiền đệ không gặp mặt nàng ta hay sao?

- Có!

- Thế sao không đòi ngay lúc ấy?

- Tiểu bối đang đòi thì có chuyện xảy ra, anh em của Ngũ Kỳ mình tới, nhưng điều đó vẫn không sao. Phiên nhất là gặp lão quái vật, vì vậy mới chưa kịp hỏi nàng để lấy lại cây sáo là thế?

- Lão quái vật ấy là ai?

- Tiểu bối không biết, chỉ nhận thấy công lực của y cao siêu lắm. Y mặc tang phục, đầu bạc và bù rối, mồm đỏ như máu, hai mắt xéch lên, lưới thè ra ngoài mũi.

Nghe tới đó, Kính Nghiêu bỗng biến sắc, thất thanh kêu ủa một tiếng và nói :

- Ủa! Là y đấy à?

Âu Dương Siêu cũng biết lão Bang chủ thế nào cũng hiểu rõ lai lịch của quái nhân nên vội nghiêm nghị hỏi :

- Y là ai thế?

- Nếu quả thật là y thì việc này phiền lắm.

- Tiền bối biết y đấy à? Y đã hẹn với tiểu bối sẽ gặp nhau ở núi Thiên Trụ rồi.

- Thế à? Nhất định là lão ma rồi. Không ngờ y lại ló mặt ra giúp vui như vậy.

Thấy lão Bang chủ không chịu nói rõ lai lịch của lão quái cho mình hay, Âu Dương Siêu lại vội hỏi tiếp :

- Y là ai thế, hả Bang chủ?

- Hiền đệ đã hẹn ước với y mà không biết y là ai ư?

- Vì thế tiểu bối mới nóng lòng hỏi như vậy.

- Y kỳ quái lắm, nếu Hồn Thế Dâm Ma biết y xuất hiện, thế nào cũng nhưc đầu văng óc chứ không sai.

- Quái nhân đó là ai thế? Mau nói cho tiểu bối biết đi.

- Hiền đệ hãy ra lệnh cho anh em Ngũ Kỳ mình dùng lửa đốt Liễu Âm Hoa Minh trang này đi, chúng ta không thể ở lại đây lâu được đâu.

- Chúng ta mau ra khỏi Sao Hồ, khi đi ở trên thuyền, lão phu sẽ nói rõ lai lịch của y sau.

Âu Dương Siêu đành phải gật đầu ra lệnh cho Ngũ đại kỳ chủ rằng :

- Sự biến hóa vừa rồi, các anh em đã trông và nghe thấy hết. Việc ở nơi đây đã xong, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi. Đông Phương Hạo cúi mình vái chào và hỏi :

- Bây giờ Minh chủ định đi đâu?

- Vì còn bận việc, vừa rồi lại hẹn ước với quái nhân ở núi Thiên Trụ và lại còn có cuộc hội họp ở Trầm Kiếm đầm, nhất thời tôi không thể nào về ngay bốn kỳ được, bây giờ các anh em có đi đâu thì đi đi đến ngày Trùng Cửu hãy quay trở lại Hoàng Sơn gặp tôi.

Bạch Tuấn Dương xen lời hỏi :

- Minh chủ có việc gì sai khiến không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, định nhờ các người dò thăm hành tung của Đoàn Băng Dung, Ngô Quyên Quyên, anh em Sĩ Long và động tĩnh của bọn Lục Minh Kiêm, nhưng sợ các người bỗng bột làm hỏng hết kế hoạch của mình, nên chàng vội đáp :

- Thôi, các vị hãy về bốn kỳ trước, đến ngày Trùng Cửu chúng ta tái kiến ở Hoàng Sơn vậy.

Phiên Miếu Tiên Cô, Kỳ chủ của Ngọc Kỳ mình là đàn bà, đầu óc bao giờ cũng cẩn thận, và biết rõ lòng đàn ông hơn những người kia. Nàng thấy Âu Dương Siêu có vẻ khó xử, liền tiến lên một bước và nói :

- Minh chủ, anh em của Ngũ kỳ chúng tôi không phải là những kẻ tham sống sợ chết và cũng không phải là công tử hay tiểu thư. Trong lúc giang hồ đang đa sự như thế này, bảo chúng tôi ngồi yên ở một chỗ sao được?

Thạch Khánh Dư, Kỳ chủ của Đồng Kỳ, cũng lên tiếng :

- Chẳng hay Minh chủ có việc gì muốn sai khiến xin cứ ra lệnh.

Kỳ chủ của Thiết Kỳ là Đồng Thiên Thắng lại còn nóng tính hơn ai hết, y liền lớn tiếng nói :

- Chả lẽ Minh chủ vẫn còn gọi anh em chúng tôi là người ngoài hay sao? Hay chê chúng tôi là bọn giá áo túi cơm không làm nổi công chuyện?

Âu Dương Siêu thấy mọi người tin tưởng và nhất lòng trung thành với mình như vậy, cảm động hết sức, nên chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài nói :

- Nếu vậy phiên Đồng Kỳ chủ đem theo các bộ hạ đến Hoàng Sơn dò xét xem và đóng đô ở đó đề phòng những kẻ tiểu nhân đặt thuốc nổ như lần hội họp trước, cho tới ngày Trùng Cửu mới được rời khỏi Hoàng Sơn.

Thiên Thắng hơn hờ vô cùng, giao Tam nghĩa bộ hạ của mình cho kỳ thác, còn y chỉ đem có Miêu Thị Tứ Hùng đi thôi.

Âu Dương Siêu còn dặn tiếp :

- Bất cứ trông thấy việc gì, quý vị khỏi phải ra tay đối phó, chỉ cần gặp tôi và cho tôi hay chuyện được rồi. Chớ có nên hành động lỗ mãng, vì việc có liên can rất lớn đến đại cục.

Thiên Thắng với Tứ Hùng vâng lời đi luôn. Âu Dương Siêu liền quay lại bảo bọn vị Kỳ chủ kia rằng :

- Chúng ta cũng nên đi thôi. Các vị đem theo bộ hạ của mình hành đạo giang hồ, một mặt dò thám tin tức của võ lâm, một mặt xem bọn Hắc đạo có hành động gì không. Chỉ trong mười ngày thôi, thế nào tôi cũng lên núi Thiên Trụ.

Đồng Phương Hạo đáp :

- Thuộc hạ các người xin tuân lệnh. Chỉ mong Minh chủ chóng làm xong việc riêng của mình rồi trở về điều khiển Ngũ Kỳ mình để gây lại cho tất cả.

Âu Dương Siêu mỉm cười, gật đầu đáp :

- Tôi rất mong được như vậy. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tha hồ vui vẻ chè chén.

Chỉ trong giây lát mấy chục cao thủ Ngũ Kỳ mình đã đi mất dạng liền. Lúc ấy chỉ còn lại Âu Dương Siêu, Kính Nghiêu và La Lãnh Phương ba người thôi.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn các người của Ngũ Kỳ mình đi rồi, liền thở dài một tiếng và nói :

- Bọn người này kẻ ra cũng nghĩa khí thật. Ta, Âu Dương Siêu chưa quen biết ngày nào, mà cũng chưa hề ban một chút ân huệ nào cho họ, mà họ lại có lòng với ta như thế, càng khiến Âu Dương Siêu này hồ thẹn với lương tâm thêm.

Kính Nghiêu mỉm cười đáp :

- Sợ dĩ người trong giang hồ sống yên ổn với nhau như vậy là nhờ có hai chữ nghĩa khí gắn bó, bằng không thiên hạ sẽ đại loạn và cũng không còn luân thường đạo lý gì nữa.

Lãnh Phương thở dài một tiếng, rất cảm khái nói :

- Huyền Huyền môn chúng tôi đều trông mong vào con Giang Mẫn để nó nối dòng nối dõi. Ngờ đâu...

Bây giờ bà ta đã già rồi, Giang Mẫn do tay bà ta tốn bấy nhiêu tâm huyết mới dạy bảo nên, nay hay tin đồ đệ cung của mình bị chết như vậy không đau lòng sao được? Nền nước mắt của bà ta cứ nhỏ ròng xuống, trông thật là rầu rĩ đáng thương.

Tiếp theo đó, bà ta từ từ tiến lên, đi tới trước mộ của Giang Mẫn, cứ đứng nhìn mộ của đồ đệ mà tỏ vẻ quẩn luyến như không đành tâm rời khỏi nơi đó vậy.

Âu Dương Siêu thấy thế cũng ứa ước mắt ra khóc và từ từ nói :

- Xin lão tiên bói cứ yên tâm. Nếu Âu Dương Siêu tôi chưa chết thì thể nào tôi cũng phải trả được mối thù này cho Mẫn muội, dù đi khắp chân trời góc biển, tôi không trả thù được cho nàng thì tôi chết cũng không nhắm mắt.

Nói tới đó, chàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Ngờ đâu, đang lúc ấy, Kính Nghiêu bỗng nghĩ ra một việc gì, có vẻ rất phấn chấn và nói :

- Ôi chà! Ta nghĩ ra rồi! Đích thị là y rồi, chứ không còn ai vào đấy nữa.

Âu Dương Siêu ngơ ngác hỏi lại :

- Tiên bói bảo gì thế? Người đó là ai?

Kính Nghiêu không trả lời Âu Dương Siêu trái lại còn hỏi lại chàng rằng :

- Thiếu hiệp, trước khi Mẫn cô nương chết, có phải hai mắt nhìn thẳng và lúc nào cũng như điên như khùng phải không? Và công lực vẫn còn thậm chí còn mạnh hơn trước nữa, phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp :

- Phải, đúng thế! Tiểu bối nhận thấy kỳ lạ lắm. Cô ta đã mê man đến nỗi cảnh người thân yêu nhất cũng không nhận ra được, sao võ công lại tinh tiến hơn trước, thế là nghĩa lý gì?

Kính Nghiêu trở mắt lên nhìn Lãnh Phụng mà hỏi tiếp :

- Có phải khi Giang cô nương sắp chết, người nổi đầy ban đỏ như trẻ con lên ban phải không?

Lãnh Phụng rùng mình đánh thót một cái vội đáp :

- Phải, người nó nổi những hạt đỏ to bằng hạt đậu vậy, và bóng nhoáng trong suốt.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu nói như vậy biết ông ta đã hiểu rõ kẻ thù địch ấy là ai rồi, vội cướp lời hỏi :

- Thưa lão tiên bói, chẳng lẽ lão tiên bói đã biết người sử dụng võ công ác độc ấy là ai rồi phải không?

Kính Nghiêu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Phải, chính y! Ngoài y ra không còn ai nữa.

Âu Dương Siêu thấy ông ta cau mày lại ngẫm nghĩ như vậy, không tiện hỏi thêm, nhưng rất nóng lòng sốt ruột. Sau không sao chịu nhịn được nữa, định lên tiếng hỏi, nhưng lại thôi, mà chỉ chớp mắt mấy cái.

Kính Nghiêu liền quay lại nhìn chàng và nói tiếp :

- Thiếu hiệp, nếu lão phu đoán không sai, thì thiếu hiệp đã bỏ lỡ dịp may, để cho kẻ thù qua mặt mà không biết.

- Chà lẽ kẻ thù ấy là Hồn Thế Dâm Ma phải không?

Kính Nghiêu chỉ ra phía ngoài rừng, từ từ cất bước đáp :

- Không phải!

Âu Dương Siêu với Lãnh Phụng hai người đành phải đi theo ông ta. Lão Bang chủ lại lẩm bẩm nói tiếp :

- Phải rồi, chính là lão quái áo trắng, mà người ta gọi là Táng Môn Điều Khách ấy, đã cố ý làm ra như vậy chứ không sai.

Lãnh Phụng ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi :

- Táng Môn Điều Khách nào? Có phải là...

Bà ta chưa nói xong, thì đã có một cái bóng trắng thấp thoáng ở trong đồng gạch vụn của Biện Hương Tiểu Trúc nhảy bắn lên, chỉ thoáng cái nhanh như một luồng gió, đã xuất hiện ở trước mặt ba người. Người ấy chính là quái nhân đã đi vào trong rừng mất dạng hồi nãy.

Quái nhân ấy xuất hiện một cách quá đột ngột, Âu Dương Siêu, Kính Nghiêu và Lãnh Phụng ba người ngạc nhiên vô cùng.

Quái nhân lạnh lùng hỏi :

- Thế nào, đã nhận lão phu rồi chứ?

Âu Dương Siêu đã nhận ra lão quái vật ấy chính là người đã giết cọt mình lúc này, liền nổi giận quát hỏi :

- Con ma treo cổ kia! Ngươi lên lên lút lút như thế làm chi?

Lão quái vật lăm lè nói tiếp :

- Ngươi không nhận ra lão phu, nhưng lão ăn mày với con nhỏ đen kia phải nhận ra lão phu chứ.

Đã mấy chục năm nay, Lãnh Phương chưa thấy ai gọi mình là con nhỏ đen, vì cái tên là do Vô Vi Cư Sĩ, một cao sĩ của Đạo giáo, khi nhặt bà ta đem về nuôi nấng dạy bảo đã đặt cho bà ta cái tên đó, mà ngoài lão đạo sĩ ấy còn có mấy người bạn của lão đạo sĩ thỉnh thoảng đến chơi vẫn thường gọi bà ta như vậy.

Nhưng sau khi Vô Vi Cư Sĩ khuất núi, bà ta đã cao lớn và trông xinh đẹp, nên mấy người bạn của lão đạo sĩ không dám gọi bà ta là con nhỏ đen như thế nữa.

Sau khi Lãnh Phương cãi nhau với người chuông giáo của đời thứ hai, nên đã nổi giận thoát ly đạo giáo mà tự sáng lập ra Huyền Huyền môn. Bà ta đã làm Chuông môn rồi, thì càng không có người dám gọi bà ta là “con nhỏ đen” nữa.

Không ngờ, đã cách mấy chục năm rồi, ngày hôm nay lại có người dám gọi đến cái tên tục của mình. Vì vậy, bà ta giật mình kinh hãi, vội nhảy ra ngoài xa bảy thước, ngăm nhìn quái nhân áo trắng một hồi, vừa thắc mắc vừa hoảng sợ, hỏi :

- Ủa! Thế ra... người...

Quái nhân áo trắng tức Táng Môn Điều Khách cười gằn một tiếng, rồi đáp :

- Phải chính là ta đấy! Hi hi! Mấy chục năm rồi mà không thay đổi tí nào phải không?

Kính Nghiêu cũng thất kinh, rí tai khẽ nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp, chính là y đấy! Lão phu đã đoán trúng.

Ngờ đâu ông ta nói rất khẽ mà quái nhân cũng nghe thấy.

Y liền tròn xoe đôi mắt lên, quát bảo :

- Tên ăn mày họ Thư kia, ngươi lại định làm trò gì thế này, đừng có giờ địa vị Bang chủ ra mà hách dịch với lão phu nhé.

Âu Dương Siêu thấy thái độ của quái nhân như vậy, càng kinh ngạc thêm, liền giận dữ quát lớn :

- Lão quái vật, vừa rồi ta để cho ngươi thoát chết rồi, không ngờ ngươi lại còn dấn thân tới chịu chết như vậy.

Quái nhân cười nhạt, nói tiếp :

- Ta tới đây không phải là định phá bình ngươi.

- Muốn phá bình ta cũng không sao, ta có sợ gì đâu?

- Ngươi muốn gây hấn với lão phu phải không? Cũng được!

- Hãy coi thể công của Âu Dương Siêu này.

Chàng đã tức giận chịu không nổi, nên vừa nói xong, đã múa lá cờ báu xông lên tấn công một thế rất lợi hại. Nhưng quái nhân không khác gì một cái hồn ma, chỉ thấy thân hình của y như một cái bóng trắng, khẽ cử động một chút đã lướt ra ngoài xa hơn trượng, mồm thì quát lớn :

- Ngươi muốn kiếm ta cứ việc lên núi Thiên Trụ. Chính ngươi đã hẹn ước như vậy, tại sao lại nuốt lời hứa? Chả lẽ ngươi lại sợ lão phu phải không?

- Đừng nói là núi Thiên Trụ, dù là núi đao vạc dầu, Âu Dương Siêu này cũng không sợ ngươi đâu.

- Nếu vậy tại sao ngươi lại nóng lòng sát ruột như thế làm chi?

- Nhân có mặt ngươi ở đây, và lúc này lại không có ai cả, không còn sợ vương chân vương cẳng nữa, sao không đấu ngay lúc này để kết liễu ngay chuyện của chúng ta đi, chớ hơn là phải đợi chờ tới khi lên núi Thiên Trụ hay sao?

- Hãy khoan đã!

Quái nhân cứ lắc đầu hoài, rồi trầm giọng nói với Kính Nghiêu cùng Lãnh Phương rằng :

- Tính nết của lão phu, chắc các ngươi đều biết rõ rồi. Lão phu đã hẹn với thằng nhỏ này trong mười ngày sẽ gặp lại nhau ở trên núi Thiên Trụ. Trong thời gian mười ngày đó, nếu các ngươi có ai nói là nhiều và táo gan như vậy, thì phải cẩn thận. Lão phu Âm Tổng Vô Thường Thiên Địa Chi tính nết như thế nào, chắc hai người đã biết rồi.

Nói xong, chỉ thấy y phất cái phướn chiêu hồn với gươm cây gãy tầm vòng lên trán một cái, rồi người y đã bắn ra ngoài xa, tiến thẳng ra ngoài sơn trang liền.

Âu Dương Siêu vội đuổi theo, lớn tiếng quát bảo :

- Ngươi muốn bỏ đi ư? Làm gì có chuyện dễ như thế.

Lão quái ngừng chân, quay lại hỏi :

- Ngươi muốn làm gì lão phu?

- Muốn ngươi cho biết tên tuổi!

- Tưởng gì chứ việc này thì dễ lắm!

- Còn phải cho ta biết cả lai lịch với sư thừa và môn phái nữa?

- Điều này lão phu chả cần phải giấu ai hết.

- Thế thì nói đi.

- Chúng sẽ nói cho ngươi biết!

Y vừa nói vừa chỉ tay vào Kính Nghiêu với Lãnh Phụng, thái độ có vẻ phách lối lắm.

Âu Dương Siêu không chịu lép vế, lại quát lên :

- Không! Ngươi phải đích thân trả lời cho ta kia.

- Nếu ta không nói thì sao?

- Thì phải ở lại đây, chờ đợi đồng lứa chưa tắt kia thiêu rụi ngươi thành đồng tro tàn.

- Hà hà... hay thật! Hay thật! Bạn nhỏ này cũng nhanh nhẩu lắm.

- Đừng có làm bộ làm tịch nữa. Nói mau đi.

- Nhưng lão phu hãy hỏi bạn nhỏ câu này đã.

- Hỏi gì? Nói mau lên?

- Cuộc hẹn ước lên núi Thiên Trụ, chẳng hay bạn nhỏ có dám đi không?

- Sao lại không dám. Ngươi tưởng ta sợ hay sao?

- Hào hán thật. Nếu vậy lão phu cũng đành phá lệ mà cho ngươi biết.

Nói xong, y kẹp phướn chiêu hồn với gãy tầm vòng vào nách, rồi chìa hai tay về phía trước, với giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Bạn nhỏ, đây là nhãn hiệu độc nhất vô song của môn phái ta, mấy đời đều như thế cả.

Bạn phải để ý xem mới được, dịp may này hiếm có lắm.

Âu Dương Siêu không biết quái nhân có nhãn hiệu đặc biệt là cái gì nhưng sau trông thấy hai tay của lão quái khác người mới tính ngộ. Thì ra tay của người nào cũng có năm ngón, riêng quái nhân này cả hai tay cũng chỉ có bốn ngón tất cả thôi. Lạ lùng nhất là tay nào cũng chỉ có ngón cái và ngón út thôi, còn ba ngón giữa đều cụt một cách tự nhiên, chứ không phải đã bị dao kiếm chém đứt. Tuy vậy, Âu Dương Siêu vẫn chưa biết rõ lai lịch và môn phái của đối phương, nên chàng hậm hực nói :

- Người tàn phế như vậy thì việc gì đến ta nào? Chả lẽ lại muốn được ta thương hại hay sao?

Quái nhân nghe thấy chàng nói như thế, không sao chịu nhịn được nữa, liền trầm giọng đáp :

- Bạn nhỏ này được đăng chân lần đầu có khác. Thôi được nếu bạn không đợi chờ được, thì lão phu cho bạn xem vậy.

Nói xong, chỉ thấy y xoay người một cái, hai ngón tay liền áp vào nhau, mồm thì quát lớn :

- Đây là chữ Thiên!

Tiếp theo đó, hai ngón tay út va đụng nhau, mồm y lại quát lớn như trước :

- Đây là chữ Địa!

Trong khi y nói, hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng rùng rợn, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tái du chốn cũ

Thấy quái nhân áo trắng ra hiệu như vậy. Âu Dương Siêu vẫn không hiểu biết gì cả, càng tức giận thêm, quát hỏi tiếp :

- Ngươi cứ chỉ trỏ ra hiệu như vậy, chả lẽ ngươi là người câm hay sao?

Kính Nghiêu với Lãnh Phương đã song song chạy tới. Kính Nghiêu tiến lên hai bước, ngấm nhìn quái nhân một hồi rồi hỏi :

- Nếu vậy bạn là nhân vật duy nhất của Thiên Địa Chỉ mà xưa kia đã lừng lẫy một thời, tên là Ám..

Quái nhân trợn một mắt lên, quát lớn :

- Lão ăn mày họ Thụ kia, ngươi táo gan thật, dám gọi đến hủy danh của lão phu phải không? Ngươi không sợ phạm phải một trong ba điều cấm của lão hay sao?

Nói xong, y giận dữ giơ hai tay lên, bốn ngón tay chìa thẳng như bốn cây bút sắt và hơi rung động.

Nói ra thì không ai tin. Kính Nghiêu là Bang chủ của Cùng Gia bang, thống lãnh môn hạ trong mười ba tỉnh, người trong thiên hạ vô lâm, ai cũng biết tới, xưa nay là người quang minh lỗi lạc, chính trực vô tư, khét tiếng là người rất liêm chính, không run sợ trước một kẻ tà ác nào hết. Không ngờ, lúc này quái nhân vừa quát bảo xong, ông ta đã tỏ vẻ hãi sợ. Vì vậy, ông ta vừa mới nói có một chữ Ám đã phải nín ngay, hình như ông ta không dám gây hấn với lão quái vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- “Sao Thụ bang chủ lại hãi sợ hấn như thế?”

Chàng đang suy nghĩ, bỗng thấy một cái bóng đen phát phới, nhìn kỹ mới hay là Lãnh Phương đã phi thân tới, tay cầm cái khăn Thiên Huyền Phách. Chỉ thấy bà ta rung động một cái, đã có gió mạnh lùa ra, mồm thì thét lớn :

- Cái gì là cấm kỵ với chẳng cấm kỵ? Ngươi thị cái tên hôi thối của Ma gia Tứ tướng, làm bậy làm bạ. Đã thế mà thôi đâu, ngươi còn giở cái trò phách lối với ta nữa.

Quái nhân ấy nghe nói lắc đầu một cái, rống lên một tiếng kêu như tiếng hú của ma quái, mồm thì quát hỏi :

- Mụ đen kia, ngươi muốn nổi loạn phải không?

La Lãnh Phương múa tít cái khăn Thiên Tâm và quát mắng tiếp :

- Ám Tông Vô Thường, bà cô này chết thì chết chứ không hãi sợ ngươi đâu.

Nói xong bà ta tấn công tới tấp, lợi hại khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy thất sắc vô cùng. Chàng không biết quái nhân này với La Lãnh Phương có quan hệ gì với nhau mà La Lãnh Phương lại có vẻ tức giận quái nhân ấy đến như thế, không khác gì trông thấy kẻ thù giết cha mẹ mình vậy.

Lúc ấy, trong cổ họng quái nhân có tiếng kêu “khặc”, rồi thè ra một cái lưỡi vừa dài vừa đỏ, và cứ thè ra thụt vào hoài, mồm thì áp ứng nói tiếp :

- Mụ đen này, mụ dám vi phạm một trong ba điều kỵ hủy của ta, đó là ngươi dám ở trước mặt lão phu gọi biệt hiệu của lão phu như vậy.

Lúc này Âu Dương Siêu mới vỡ lẽ, chàng nghĩ thầm :

- “Chắc biệt hiệu của lão quái Táng Môn Điều Khách này thế nào cũng là Âm Tổng Vô Thường... Thiên Địa Chi. Thiên Địa Chi, cái tên này chắc là nói y đã luyện thành một môn võ công kỳ lạ, bằng hai tay tàn phế đặc biệt kia cũng nên...”

Chàng vừa nghĩ tới đó, bỗng kêu ồ một tiếng. Thì ra chàng nghĩ ra rồi. Lúc này Kính Nghiêu đã nhắc nhở cho ta biết Giang Mẫn bị Thiên Địa chi của Âm Tổng Vô Thường điểm trúng yếu huyệt nên mới điên khùng như vậy.

Chàng đã biết rõ chuyện rồi, khi nào chàng còn chịu để yên cho lão quái? Chàng chỉ muốn giết chết ngay kẻ thù, moi tim của y ra, đem đến trước mộ của Giang Mẫn mà tế lễ, để an ủi hương hồn của người yêu mình. Chàng đã quyết định như vậy, nhân lúc Lãnh Phụng cảm cự, chàng liền tiến tới cạnh Kính Nghiêu, khẽ hỏi :

- Thưa lão tiên bối, lão quái vật này có phải tên là Âm Tổng Vô Thường không?

Kính Nghiêu gật đầu lia lịa đáp :

- Phải, phải đấy! Y là nhân vật độc ác số một trong thủ hạ của Ma gia Tử tước.

Âu Dương Siêu không cần đề ý đến điểm ấy, chàng lại hỏi tiếp :

- Công lực của y có phải gọi là Âm Tổng Vô Thường Thiên Địa Chi đấy không?

Kính Nghiêu lại gật đầu, thận trọng đáp :

- Phải, thể thức của y quái dị không thể tưởng tượng được. Ngoài khí giới ngoại môn của y Phan Bồng Song Liên ra, khi đối địch, nếu mình ơ hờ để hở một chỗ trống nào là bốn ngón tay của y có thể giết được mình liền. Bốn chỉ ấy lợi hại lắm, nếu bị điểm nhẹ thì mình sẽ điên khùng luôn bốn mươi chín ngày, rồi thổ huyết mà chết. Nếu bị y điểm nặng thì ba mươi sáu ngày sau, người nổi ban đỏ mà chết, thậm chí bảy ngày sau thất khiếu đổ máu ra mà chết.

- Tôi không tin.

Nói xong, chàng định nhảy ra đấu với lão quái. Kính Nghiêu thấy vậy vội lôi chàng lại, hoảng sợ hỏi :

- Thiếu hiệp muốn gì?

- Giang Mẫn, Lăng Giao Cơ hai người đều bị y điểm trúng yếu huyệt rồi chứ không sai...

- Lão cũng đoán là y.

- Thật là ông trời dung rui, xui khiến y tới đây để tiểu bối lãnh giáo thử Thiên Địa chi của y xem lợi hại đến mức độ nào?

Tuy chàng nói như vậy, nhưng sự thật trong lòng cũng hơi không yên, vì chàng chưa biết rõ môn Thiên Địa chi của đối phương lợi hại ở chỗ nào?

Kính Nghiêu kéo tay áo Âu Dương Siêu Lại, và khuyên bảo tiếp :

- Thiếu hiệp không nên lỗ mãng như thế! Không phải là Thưa mỗ khen ngợi người ngoài mà coi thường tài ba của thiếu hiệp đâu, nhưng lão quái này quả thật là một ma đầu rất lợi hại và khó đối phó lắm!

Lão Bang chủ tưởng mình nói như thế là rất thích đáng.

Ngờ đâu, lại khiến Âu Dương Siêu càng không vui thêm, chàng vội đáp :

- Lòng tốt của lão tiên bối, tiểu bối rất cảm ơn, nhưng tiên bối đã sợ y như vậy, xin thứ lỗi, tiểu bối không dám a dua theo!

Nói xong, chàng cười nhạt một tiếng, và có vẻ khinh thường Kính Nghiêu là nhút nhát.

Kính Nghiêu thấy thế mặt đỏ bừng, vội giải thích :

- Thiếu hiệp chớ có hiểu lầm! Không phải là mỗ bảo thiếu hiệp không nên xen tay vào...

- Đâu có phải là việc xen tay vào? Đây là việc tiểu bối trả thù cho Giang Mẫn, tuyệt hận cho Lăng Giao Cơ, đó là bổn phận của tiểu bối và cũng là đạo nghĩa của một người võ lâm phải làm!

- Vẫn biết thế, nhưng thiếu hiệp cũng phải nghĩ ra một cách để thắng địch trước, rồi hãy ra tay đấu với y chứ?

- Như vậy có khác gì tham sống sợ chết không?

- Sao thiếu hiệp lại nói như thế? Có biết được đối phương như vậy, mới đúng với câu tri kỷ, tri bỉ, bách chiến bách thắng. Vì vậy lão mới khuyên thiếu hiệp không nên liều lĩnh một cách mù quáng như thế?

- Như vậy La lão tiền bối đã hành động một cách mù quáng phải không?

- Bà ta thì khác, thiếu hiệp không tin thử nhìn xem!

Âu Dương Siêu ngừng đầu lên nhìn, thấy Lãnh Phưong đã bắt đầu đối địch với Âm Tổng Vô Thường rồi.

Chàng thấy Âm Tổng Vô Thường tay phải chống nạnh, còn tay trái cầm chiếc gậy tầm vông với lá phurôn chiều hồn, không thấy y dùng sức gì hết, chỉ phe đi, phẩy lại chân cứ đứng yên không xê dịch một chút nào cả như là đùa giỡn với trẻ con vậy.

Còn La Lãnh Phưong thì múa tít chiếc khăn Thiên Tầm, giờ toàn lực ra xông vào tấn công, nhưng dù bà ta tấn công mạnh và lợi hại đến đâu cũng không sao tới gần được chỗ cách người của Âm Tổng Vô Thường, và cũng đừng có hông đụng vào được vạt áo của y.

Cũng có một đôi khi, Lãnh Phưong đã thừa cơ và mạo hiểm, không theo gì đường lối chính, cứ xông bừa vào, ai đại cũng yên chí thể võ này của bà ta thế nào cũng đánh trúng được quái nhân rồi.

Ngờ đâu, trong lúc chiếc khăn của bà ta chỉ còn cách mình mấy của lão quái độ một ly một tí thôi, nhưng không hiểu lão quái đã dùng cách gì, chỉ xoay chiếc gậy với cây phurôn một chút, thế là chiếc khăn của Lãnh Phưong đã bị đẩy bắn ra ngoài, hơn thước rồi.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mười mấy hiệp và đã có mấy lần bị đẩy bắn ra như thế.

Thái độ của Âm Tổng Vô Thường vẫn ung dung, như không phải là đang đấu với kẻ địch vậy. Y cứ tha hồ cho Huyền Huyền Ngọc Nữ tấn công tới tấp.

Quái nhân càng làm như thế, Lãnh Phưong càng tức tối như điên như khùng thêm, nên càng đấu, thế công của bà ta càng mạnh không thể tưởng tượng được.

Xem tới đây, Âu Dương Siêu không sao chịu nhìn được nữa, liền dãn tay áo ra và quát lớn :

- Lão quái, ngươi ngông cuồng quá đấy!

Kính Nghiêu thấy vậy liền mỉm cười, nói tiếp :

- Thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận? Thiếu hiệp có thấy quái nhân đang đùa giỡn đấy không? Trong hai người đó vẫn chỉ có một người là đấu thí mạng thôi!

- Tiền bối bảo Âm Tổng Vô Thường không giờ toàn lực ra đối phó phải không?

- Phải, không những y không giờ toàn lực ra đối phó, mà con...

- Y ngông cuồng, tự kiêu tự đại quá?

- Vì thế mà lão phu mới bảo y đang giờ trò đùa?

Âu Dương Siêu rất lấy làm lạ, tròn to đôi mắt lên nhìn và hỏi tiếp :

- Tại sao thế?

- Dù hai người có đấu thêm một trăm hiệp nữa cũng chỉ có thế thôi! Thiếu hiệp cứ yên tâm, khi nào Thụ mỗ lại để cho La Lãnh Phưong bị thiệt thòi như thế mà không chịu giúp sức?

Nhưng thiếu hiệp muốn biết rõ nguyên nhân tại sao, thì xin lui về phía sau để Thụ mỗ kể cho nghe?

Nói xong, ông ta lôi Âu Dương Siêu lui về phía sau mấy bước.

Âu Dương Siêu vừa lui, mắt vẫn nhìn vào trận đấu không chớp. Chàng bị lôi kéo lui về phía sau mấy bước, vội lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay La lão tiền bối với Âm Tổng Vô Thường này có sự liên quan gì với nhau thế?

Kính Nghiêu vuốt râu và lắc đầu mấy cái, tỏ vẻ rất cảm khái đáp :

- La Lãnh Phưong với lão quái vừa là thầy trò, vừa là sư huynh đệ, mà cũng là bạn với nhau nữa.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên, nói tiếp :

- Nếu hai người đã quen biết nhau thân như vậy, hà tất còn phải đánh nhau như thế?

- Năm xưa, Âm Tổng Vô Thường là một thủ hạ và cũng là một đầy tớ trung thành của Ma gia Tứ tướng, người đã lừng danh thiên hạ, còn Lãnh Phưong là con gái nuôi của Ma gia tướng. Như vậy hai người chả có tình thầy trò với nhau là gì?

- Sao lão tiền bối lại bảo hai người còn có tình sư huynh nữa?

Sư phụ đầu tiên của La Lãnh Phương là Vi Vô Tu Sĩ và cũng là một cao nhân của đạo gia, ông ta du ngoạn sơn thủy quanh năm, nhận thấy đem theo một nữ đồ đệ đi đây đi đó không tiện chút nào, mới đem Lãnh Phương đến gửi Ma gia Tứ tướng, nên những võ công của bà ta học hỏi đầu tiên đều do tay của Ma gia Tứ tướng chỉ điểm cho. Chính Âm Tổng Vô Thường này cũng được lệnh dạy bà ta, nhưng y chỉ thay mặt Ma gia Tứ tướng thôi, nên không thể bảo y là sư phụ của Lãnh Phương được, mà chỉ bảo là tình sư huynh đệ là thế.

- Thế sao lão tiền bối còn bảo hai người là bạn nữa?

- Lãnh Phương ở dưới trướng của Ma gia Tứ tướng luyện tập đã học hỏi được những môn võ công sơ bộ, rồi bà ta liền cáo từ Tứ tướng mà đi theo Vô Vi Tu Sĩ để luyện Thiên công của bốn môn. Trong khi đó, bà ta vẫn thường trở lại nhà Tứ tướng luôn luôn. Vì có hai mối liên quan trên, nên Âm Tổng Vô Thường và bà ta có mối tình bạn bè với nhau rất sâu sắc.

- Có phải La lão tiền bối thấy cái chết của Giang Mẫn có liên can với người bạn cũ này phải không?

- Phải, bằng không, bạn cũ đã cách biệt mấy chục năm rồi, vừa gặp lại nhau lại đấu chí từ như thế?

- Việc của họ tiểu bối không cần nghĩ tới, nhưng tiểu bối thế nào cũng phải trả thù cho Giang Mẫn mới thôi!

Nói xong, chàng đã nhanh như điện chớp, nhảy vào giữa Âm Tổng Vô Thường và La Lãnh Phương hai người.

- Thiếu hiệp...

Kính Nghiêu giờ tay ra chớp huyệt và lên tiếng gọi cũng không kịp.

Âu Dương Siêu nhảy tới giữa hai người rồi, liền lớn tiếng quát bảo :

- Xin La lão tiền bối hãy ngừng tay, để tiểu bối đòi lão quái này lấy món nợ máu cho Mẫn muội!

Lúc ấy, Lãnh Phương đã mặt nhợt, mồ hôi đổ ra như tắm, nên chiếc khăn của bà ta cũng múa chậm hơn trước nhiều.

Âm Tổng Vô Thường thấy Âu Dương Siêu tới, liền gạt gậy và phurón về phía trước một cái đã đẩy lùi Lãnh Phương, mồm thì nói :

- Mụ đen kia, để y nói chuyện với lão phu đã!

Lãnh Phương bị đẩy mạnh một cái, suýt tí nữa thì ngã ngửa.

Âu Dương Siêu không dám khinh địch, thuận tay rút lá cờ báu ra, oai phong lẫm liệt.

Âm Tổng Vô Thường cười nhạt một tiếng và nói :

- Ủa! Thế ra ngươi muốn lý tới hai việc một lúc như vậy?

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như thế, tức giận vô cùng quát lớn :

- Nợ máu phải trả bằng máu, ngươi mau trao tính mạng của ngươi cho ta để thường hai món nợ máu ấy! Như vậy cũng đã là hên cho ngươi lắm rồi!

- Nếu ta không nghe thì sao?

- Ta sẽ xé xác ngươi ra làm muôn mảnh, như vậy ta mới hả dạ!

Âu Dương Siêu nghiêng rằng kêu cồm cộp và tiến lên một bước, chỉ lăm le muốn tấn công ngay.

Âm Tổng Vô Thường chỉ rung động chiếc gậy với chiếc phurón luân tay, nhưng vẻ mặt của y không thấy nao núng chút nào. Y vẫn thừng thẳng nói tiếp :

- Ngươi hà tất phải hung hăng như thế làm chi? Ta đã hẹn với ngươi mười ngày sau sẽ tái ngộ, vậy ngươi hãy đợi đến lúc đó ta sẽ khiến cho ngươi được hài lòng liền.

- Ta phủ nhận cuộc hẹn ước ấy?

- Tại sao?

- Vì bây giờ là lúc ngươi phải nộp mạng, và nơi đây là chỗ chôn thân vùi xác của ngươi!

- Chưa chắc!

- Nếu là hảo hán thì ra tay đấu với ta đi?

- Lúc này người đã nhận lời lên núi Thiên Trụ gặp ta rồi cơ mà?
- Vì lúc ấy ta chưa được biết hung thủ đã giết hại Giang Mẫn với Lăng Giao Cơ là người!
- Thế bây giờ người đã biết đúng là ta ư?
- Ngoài người ra làm gì có người thứ hai tên là Âm Tổng Vô Thường nữa?
- Sao người lại biết Âm Tổng Vô Thường là người đã giết hại hai con bé?
- Trong võ lâm này không có người thứ hai nào có công lực lợi hại như thế cả!
- Nếu đúng như thế, người quả thật là ít tuổi không biết gì có khác!
- Người tưởng hễ người không nhận là xong ư?
- Thằng nhỏ này chả biết nết tẻ gì hết!

Âu Dương Siêu thấy đối phương khinh mình như vậy, liền giờ bày thành công lực ra múa tít lá cờ báu xông lên tấn công, mồm thì quát lên rằng :

- Lão yêu tinh, xem thiếu hiệp này có tha thứ cho người không?

Vì chàng nổi giận, nên thế công của chàng mạnh không thể tưởng được. Nhưng dù chàng nhanh đến đâu, chỉ thấy cái bóng trắng trước mặt khẽ cử động một cái, chàng đã không thấy hình bóng của Âm Tổng Vô Thường đâu hết. Chàng giật mình kinh hãi, vội thâu cờ lại, bảo vệ lấy bản thân, rồi quay người nhìn về phía sau xem sao.

Cũng may là kẻ địch chưa hề chạy tới phía sau mình, nhưng càng như thế, chàng càng hoảng sợ thêm, không khác gì kẻ đạp phải vỏ dưa trông thấy vỏ dưa cũng sợ. Đang lúc chàng bàng hoàng hoảng sợ, thì trong rừng trúc đã có tiếng cười nhạt của Âm Tổng Vô Thường vọng ra. Tiếp theo đó, lão quái còn thung thảng nói :

- Lão phu thấy người có tài thật rất hiếm, nhất là những bông hoa kỳ lạ trong võ lâm như người lại càng hiếm thêm, nên mới phá lệ để cho người vô lễ với lão phu một phen. Thôi, bạn nhỏ, chỉ nên làm một lần như thế lần sau đừng có thất lễ với lão phu nữa, nghe chưa?

Âu Dương Siêu càng thấy mình mất sĩ diện, vội múa tít cờ định xông vào trong rừng trúc, nhưng Âm Tổng Vô Thường vội nói :

- Bạn nhỏ kia, lão phu đã nói rồi, lần này lão phu đã nể mặt bạn đến mức tột độ rồi đấy?

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao lão quái cứ chạy và né như thế?

Nói về võ công thì đối phương cũng không kém mình, nói về thủ pháp, thì cứ theo đúng sự thật mà nói, chắc y cũng không sợ gì lá cờ báu của mình đâu, nhưng tại sao y lại không dám đối địch với mình?

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì phía đằng xa kia Âm Tổng Vô Thường đã đi tới cạnh Lãnh Phương ôn tồn nói :

- Mụ đen này, lúc bấy giờ, quả thật mỗ không biết Giang Mẫn là môn hạ của mụ. Bây giờ đã trót lỡ rồi, mỗ cũng không biết biện bạch như thế nào cho phải?

Lãnh Phương vẫn chưa nguôi cơn giận, liền hậm hực nói :

- Không khiến người giờ cái trò chuột chết, mèo già khóc từ bi như thế? Ai chả biết thủ đoạn của người xưa nay rất độc ác, và có ai biết đâu người định tâm ra sao?

Âm Tổng Vô Thường thay đổi hẳn thái độ chỉ u oán thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Bây giờ dù mỗ có nhảy xuống sông Hoàng Hà tắm rửa cũng không sao tránh được tai tiếng ấy. Đẳng nào phen này mỗ cũng phải tái xuất giang hồ hành hiệp, mục đích của mỗ là để đền ơn cho cố chủ, chẳng lẽ mụ lại không nghĩ đến nghĩa phụ của mụ hay sao?

Âu Dương Siêu đứng gần đó không sao nhịn được, liền xen lời quát hỏi :

- Người đừng có nói chuyện khác nữa! Chả lẽ Tứ tướng chết rồi, lại phục sinh, bảo người hạ sơn giết người không có tội ác hay sao?

Âm Tổng Vô Thường đảo ngược đôi người một vòng, rồi ngăm nhìn Âu Dương Siêu một lát rồi nói tiếp :

- Bạn nhỏ, khi lên tới núi Thiên Trụ bạn sẽ biết hết mọi chuyện. Chỉ mong bạn đừng có thất ước thôi!
- Chết mà còn muốn chọn ngày với chọn địa điểm nữa ư?

Âu Dương Siêu tưởng mình nói như thế, đối phương thế nào cũng nổi giận. Ngờ đâu, Âm Tổng Vô Thường không nổi giận chút nào, trái lại với vẻ mặt

rầu rĩ, đáp :

- Phải, Ám Tổng Vô Thường mổ đã giết chết không biết bao nhiêu người! Bốn ngón tay của mổ đã nhuộm không biết bao nhiêu là máu! Mổ chết cũng đáng lắm rồi! Nhưng thủ hạ của Ma gia Tứ tướng dù có chết cũng phải là ma ở trên núi Thiên Trụ!

Lão quái vật nói tới đó nghẹn ngào như sắp khóc vậy.

Lát sau, Ám Tổng Vô Thường lại lạnh lùng nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Bạn nhỏ nhớ nhé, trong mười ngày lão phu chờ bạn ở trên núi Thiên Trụ đấy!

Nói xong, y quay lại nói với Lãnh Phương tiếp :

- Mụ điên kia, đến lúc đó cũng mong mụ lên núi Thiên Trụ một phen, tái du ngoạn đất cũ mà mụ đã sống ở đó một thời gian khá lâu!

Y vừa nói dứt thì hình bóng của y đã biến mất đủ thấy thân pháp của y nhanh như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ma gia Song chu

Ám Tổng Vô Thường có một thân pháp đặc biệt vô cùng, Âu Dương Siêu với ba cao thủ chưa kịp nhìn thì bóng của lão quái đã biến mất.

Âu Dương Siêu dậm chân một cái, nói :

- Để cho y bỏ chạy vậy thật là lỗ mất dịp may! Tôi không tin là y lại có cánh?

Nói xong, chàng định phi thân đuổi theo, nhưng Kính Nghiêu đã ngăn cản rằng :

- Thiếu hiệp có nóng lòng cũng vô ích? Hãy ở lại đây, chúng ta bàn tán xem sao đã!

- Đừng có bàn tán vô ích! Dù y là người có ba đầu sáu tay, là La Hán Kim Cương, tôi quyết không để cho y ung dung như vậy, và cũng không bao giờ tôi quên được mối thù của Mẫn muội!

Lãnh Phương đang nước nức khóc, nghe nói liền thờ dãi và đáp :

- Ám Tổng Vô Thường không những công lực kỳ tuyệt, y lại còn có môn “Túc Cốt Trường Cân”, lại thêm Thiên Địa chi của y có thể nói là tìm khắp võ lâm này cũng chưa chắc có người nào địch nổi y. Chỉ sợ mối thù của Giang Mẫn không thể nào trả được?

Nói xong, bà ta càng khóc nước nức nở thêm, khiến ai nghe thấy cũng phải động lòng thương.

Âu Dương Siêu nghe xong, liền giơ tay lên vỗ ngực dôm dốp, hậm hực nói :

- Thừa tiền bối, Âu Dương Siêu tôi cam đoan sẽ trả được mối nợ máu cho Mẫn muội, khỏi phải lão tiền bối bận tâm tới, và tiểu bối cũng khỏi phải nhờ ai giúp sức hết? Nếu Âu Dương Siêu tôi không trả được mối thù ấy, thì từ giờ trở đi không còn cái tên Âu Dương Siêu nữa?

Lãnh Phương nín khóc, cười nhạt đáp :

- Lại là nguoi! Lời hứa lần trước, nguoi đã làm tròn đâu? Nguoi chả bảo một tháng sau sẽ trao trả Giang Mẫn lành lặn cho ta là gì?

Nghe thấy bà ta nói như thế, Âu Dương Siêu như bị đâm một nhát dao giữa ngực vậy, vì chàng có hứa với bà ta như thế và hơn nữa, lúc ấy chàng lại còn đau lòng hơn bà ta là khác.

Lãnh Phương suốt đời chỉ có một mình Giang Mẫn là đồ đệ thôi nên hai thầy y trò thương nhau như hai mẹ con. Nay đồ đệ, và cũng là con gái cưng, lại bị người giết hại, nhưng lão quái vật ấy là người hiểm có trong võ lâm, muốn trả thù cũng không được, vì vậy bà ta mới nóng nảy như thế.

Sự thật Âu Dương Siêu với Giang Mẫn đã thành vợ chồng rồi tuy chưa làm lễ thành hôn với nhau, nhưng hai người lại rất thương yêu nhau, nên bây giờ chàng biết người yêu đã chết, lòng chàng còn đau đớn hơn La Lãnh Phương là khác. Ngờ đâu Lãnh Phương Lại còn nói mỉa mai như thế, chàng càng đau đớn thêm, cứ đứng ngẩn người ra, hai mắt hầu như nổ lửa.

Kính Nghiêu đứng gần đó thấy vậy, sợ có vụ lôi thôi xảy ra, nên vội xen lời nói :

- Quân tử trả thù ba năm cũng chưa muộn, hà tất phải nóng lòng sốt ruột như thế? Cho nên...

Âu Dương Siêu không đợi cho lão hiệp nói xong, đã lớn tiếng nói với La Lãnh Phụng rằng :

- Thôi được, tiền bối hãy đợi chờ, tiểu bối sẽ lấy việc làm mà trả lời những lời nói đó!

Nói xong, chàng tung mình nhảy lên trên những ngọn trúc chấy xém mà đi.

Tuy chàng nghe thấy Kính Nghiêu gọi, nhưng chàng vẫn làm thinh mà chạy thẳng ra ngoài bến đò.

Ra tới nơi, may thay, chàng thấy có mấy chiếc thuyền nhỏ không ngờ đang nổi lênh đênh trên mặt nước. Chàng đang nóng lòng, chỉ muốn có cánh bay ngay lên núi Thiên Trụ rồi tấn công năm ba thể chương, mọi gan Ám Tống Vô Thường ra để đem tới trước mộ Giang Mẫn và cũng để cho Lãnh Phụng thấy việc làm của mình.

Vì vậy chàng không biết tài bơi lội của mình ra sao, đã tung mình nhảy lên hạ chân xuống một chiếc thuyền nhỏ. Chiếc thuyền ấy không chòng chành chút nào. Chàng chưa hề chèo thuyền bao giờ, nên không có một chút kinh nghiệm nào hết, nhưng khi một người đã cấp bách, thể nào cũng nảy nở ra trí khôn đặc biệt. Chàng chỉ suy nghĩ giây lát đã nghĩ ra được một cách, liền chạy ra mũi thuyền ngồi xếp bằng tròn, rồi hai tay dùng làm mái chèo, cứ thế mà gạt nước về phía sau, lúc đầu chàng còn chưa quen, nên chiếc thuyền của chàng cứ bị xoay vòng quanh thôi, nhưng chỉ một lúc sau, chàng đã thuộc hết nguyên nhân ngay.

Lúc ấy chàng mới nhanh tay gạt nước, chiếc thuyền đó nhanh như một mũi tên, lướt về phía trước.

Bơi được một lúc, chàng bỗng rú lên một tiếng thật dài, rồi cả người lẫn thuyền bay lên trên không như một con chim vậy, nhưng khi rớt xuống, chàng định làm như thế lần nữa, không ngờ chiếc thuyền cứ nằm yên, chàng cúi đầu nhìn, mới hay thuyền đã đậu trên bờ rồi.

Chàng cười khi một tiếng rồi nhảy ra ngoài thuyền, giờ khinh công ra chạy về hướng bắc.

Thiên Trụ ở giữa An Huy, xưa kia ta đồn trên núi có thần tiên xuất hiện. Núi này cách Sao Hồ không xa lắm xung quanh núi có hàng trăm ngọn núi bao quanh, trên đỉnh núi suốt năm bị sương mù và mây che lấp, vì vậy ít người lui tới.

Âu Dương Siêu một thân một mình tiến thẳng về phía núi Thiên Trụ.

Hôm đó, chàng đi tới một thị trấn ở dưới chân núi, tuy hãy còn sớm, nhưng vì muốn hỏi thăm đường lối lên núi và cũng phải mua sắm một chút lương khô để đề phòng khi vào núi không có thức ăn, dùng nó cho đỡ đói, nên chàng đành phải vào nghỉ trọ trong một khách điếm.

Chàng hỏi tham phố ký, liền cảm thấy khó nghĩ hết sức.

Thì ra núi Thiên Trụ là một cái núi hoang, dài mấy chục trượng, trên đó ngọn núi cao nhất là Thiên Trụ Phong, nhưng cũng dài hơn trăm trượng. Chàng chưa hỏi rõ Ám Tống Vô Thường gặp gỡ nhau ở chỗ nào, vậy biết đi đâu mà tìm ư? Nên chàng mới băn khoăn như thế. Nhưng chàng đã trót hứa với Lãnh Phụng rồi, nên chàng nghĩ nếu trong mười ngày mà không tìm thấy Ám Tống Vô Thường, phen này lại bị bà ta mĩa mai một lần nữa.

Sau cùng chàng liền gọi phố ký dọn thức ăn và rượu ra định nhậu một bữa thật no say, rồi nghỉ một đêm, đến sáng mai vào núi tìm Ám Tống Vô Thường để trả thù cho Giang Mẫn.

Người đã buồn rầu mà uống rượu vào lại càng buồn thêm.

Vì vậy chàng vừa ăn nhậu, vừa lắc đầu thở dài.

Chàng bỗng thấy có hai thiếu nữ xuất hiện. Hai thiếu nữ này có mặt ở chốn tửu điếm gần rừng núi như thế này, kể cũng lạ thật? Người thiếu nữ thứ nhất là một thiếu nữ hơi cao, thân hình hơi mộc mạc, bộ mặt rất xinh đẹp, vận toàn tơ lụa đen, đôi môi hơi dày, nhưng trông vẻ mặt rất đáng yêu. Còn người thứ hai thì gầy gò và bé nhỏ hơn, mặc áo hồng có chấm bạc, váy xanh, da trắng như tuyết, đôi mắt cũng rất lẳng lơ.

Hai thiếu nữ ấy đứng trước cửa điếm, không vào trong mà cũng không ra ngoài, chỉ trở mắt nhìn Âu Dương Siêu hoài.

Thấy hai nàng cứ nhìn mình như vậy, Âu Dương Siêu ngượng hết sức, vội cúi đầu xuống nghĩ thầm :

- “Hình như hai thiếu nữ này là con gái nhà khuê các, như vậy tại sao họ lại đến chốn núi hoang này làm chi?”

Nghĩ như vậy, chàng liền đưa mắt liếc nhìn hai thiếu nữ ấy.

Ngờ đâu, hai thiếu nữ ấy thấy chàng nhìn mình, liền nhìn nhau, rồi hai người cười khúc khích và thì thầm nói với nhau những gì mà chàng không nghe thấy.

Âu Dương Siêu càng ngượng thêm, mặt đỏ tai tía, nhất thời không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa. Cũng may, lúc ấy người phố ký đã chạy lại chào hỏi hai thiếu nữ ấy rằng :

- Đã lâu không thấy hai vị cô tiên cô tới chiếu cố tửu điếm, mời hai vị vào trong nhà ngồi!

Thiếu nữ gầy gò chưa lên tiếng nói, đã nghe bộ răng trắng nõn ra cười, và nói với tên phố ký rằng :

- Mau lấy năm cân rượu thật ngon cho chúng tôi!

Người hơi mập xen lời nói :

- Hiền muội, việc gì mà phải vội vàng mua rượu ngay như thế, đã mấy khi chúng ta mới được xuống núi một phen, hãy vào trong ăn nhậu một bữa đã?

Nàng gầy gò bé nhỏ bật mồm cười và đáp :

- Chị cứ tham ăn tham uống như vậy, nhờ lỡ việc thì sao?

- Con nhỏ này, có bao giờ lại nhanh chóng như thế được?

- Lão tổ tôn mới về núi, kẻ nọ ít nhất cũng phải ba bữa nữa mới tới được, việc gì hiền muội phải vội vàng như thế?

- Biết đâu người ta chả theo dõi chúng mình, lên tới nơi rồi thì sao?

- Lão tổ tôn chả nói là gì, trong mười mấy ngày kia mà?

Nghe thấy hai nàng đối thoại với nhau như vậy, Âu Dương Siêu liền nghĩ thầm :

- “Họ nói chuyện đó chắc là ám chỉ việc Âm Tổng Vô Thường hẹn ước với ta cũng nên”

Lúc ấy hai thiếu nữ đã vào trong điểm và ngồi ở ngay cái bàn đối diện với Âu Dương Siêu.

Hình như tên phổ kỵ đặc biệt ưu đãi hai thiếu nữ, nên y vừa thấy hai nàng ngồi xuống đã nhanh nhẩu đặt bát đĩa ra cho hai người, lúc đem rượu và thức ăn ra cũng ân cần hơn những bàn khác.

Âu Dương Siêu cảm thấy ngạc nhiên hết sức khẽ liếc nhìn hai nàng.

Chàng thấy cử chỉ và cách ăn uống của hai nàng không có gì là khác lạ, chỉ có lời ăn lẽ nói của nàng béo mập thì hơi có vẻ đàn ông và không câu nệ tí nào, riêng có nàng bé nhỏ thì vẫn vẻ một chút, nhưng đôi mắt rất sắc bén và cử thỉnh thoảng lại liếc nhìn chàng. Chàng đoán chắc hai người này thế nào cũng có võ công cao siêu.

Ở khách điểm, tại chốn hoang vu này, Âu Dương Siêu không tiện hỏi dò lai lịch của hai nàng, chỉ ngấm ngấm để ý thôi.

Hai thiếu nữ ăn nhậu cho tới khi mặt trời sắp lặn mới xong, thuận tay nắm một nén bạc lên bàn, rồi xách một cái hồ lô thật lớn, vừa cười vừa nói chuyện đi ra khỏi điểm. Khi ra tới bên ngoài, hai nàng còn quay lại nhìn chàng mà cười nữa.

Lúc ấy Âu Dương Siêu cũng ngẩng đầu lên nhìn theo, sáu con mắt va đụng nhau, Âu Dương Siêu hồ thẹn vô cùng. Hai nàng nọ thấy vậy, cười khúc khích, và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng luôn.

Lúc ấy Âu Dương Siêu không sao nhận được, liền hỏi phổ kỵ rằng :

- Phổ kỵ, hai cô nương vừa rồi có phải là người của bốn trấn đấy không?

Tên phổ kỵ nghe hỏi không dám trả lời ngay, vội chạy ra cửa điểm ngó nhìn về phía đường mòn đi vào núi, rồi mới quay vào, khẽ đáp :

- Bốn trấn chỉ có chừng hai chục nóc nhà thôi, nhưng nhà nào không phải là cây cối thì đi sẵn, như vậy làm gì có người đẹp như hoa nở thế ấy?

Giọng nói của y rất khẽ, hình như sợ người khác nghe thấy.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chẳng hay hai nàng ở đâu đến thế? Hình như hai nàng có vẻ quen chú lắm?

- Dạ... quen...

Âu Dương Siêu thấy tên phổ kỵ cứ úp úp mở mở, nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội hỏi tiếp :

- Chú sợ gì? Vả lại họ không phải là người ở đây?

- Vâng... nhưng...

- Chú sợ cái gì kia chứ?

- Hi hi...

Âu Dương Siêu thấy thế càng muốn hỏi rõ, vỗ bàn một cái và hỏi :

- Phở ky, nói đi!

Tên phở ky vội đáp :

- Dạ... dạ...

Y lại chạy ra ngoài cửa ngõ một lần nữa, rồi mới chạy vào rí tai Âu Dương Siêu, khẽ nói tiếp :

- Hai nàng ấy không phải là người đây.

Âu Dương Siêu nghe nói cả kinh, suýt tí nữa thì nhảy bắn người lên, vội hỏi tiếp :

- Hà? Họ là sơn tinh quỷ quái hay sao? Rõ ràng họ là...

Tên phở ky nghe nói càng sợ hãi thêm, cứ xua tay lia lịa và nói tiếp :

- Chớ nên! Chớ nên? Khách quan nên rõ, hai nàng ấy là tiên cô ở trên núi Thiên Trụ, thủ hạ của lão tổ tôn đấy.

Âu Dương Siêu như mê mê hoặc hoặc, vội hỏi tiếp :

- Lão tổ tôn là cái gì? Ai là lão tổ tôn?

Tên phở ky lại càng gây cán hơn, nuốt một hơi nước bọt rồi mới trả lời được :

- Ông ta là thần tiên ở trên núi, không ai được trông thấy mặt ông ta cả, chỉ nghe thấy người ta nói đến thôi. Còn hai tiên cô này thường thường vẫn hay xuống dưới thị trấn này, cho nên...

Âu Dương Siêu biết những lời lẽ này chỉ có những người ngu si dốt nát ở chốn thôn quê mới thốt ra thôi. Chàng đoán chắc hai thiếu nữ này thế nào cũng ở trên núi này học võ luyện khí, nên chàng cũng không muốn hỏi nhiều, vì biết có hỏi thêm, thế nào tên phở ky này cũng bịa đặt nói ra những lời lẽ hoang đường.

Vì thế, chàng vội xua tay, không cho tên phở ky nói tiếp, nhưng chàng lại hỏi y rằng :

- Hai cô nương ấy ở trên núi này phải không?

- Theo lời những nhà thiện xạ ở trong thị trấn này nói, thì thỉnh thoảng họ lên đến gần Bảo Đầu Cốc vẫn thường gặp hai cô tiên ấy đăng vân giá vũ.

Nghe thấy tên phở ky nói như vậy, Âu Dương Siêu không sao nhịn được cười, chàng lại nói tiếp :

- Thôi được, cảm ơn chú nhé. Đây là tiền thức ăn và rượu, chú cầm lấy, lát nữa tôi cũng sẽ đăng vân giá vũ cho chú coi.

Nói xong, chàng giờ công lực ra đi nhanh như một mũi tên tức thì.

Tên phở ky hoảng sợ, ngồi phịch xuống đất, cả kinh thất thanh la lên :

- Ôi chà, mẹ tôi ơi!...

Âu Dương Siêu cứ tiến thẳng vào trong khi núi. Cũng may lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn, không còn ai đi lại, đường núi vắng tanh, nhờ vậy chàng mới giờ được hết tốc lực ra đuổi theo hai thiếu nữ nọ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã đi sâu vào trong núi, tới một khu rừng rậm nhưng vẫn chưa thấy hình bóng của hai thiếu nữ kia đâu hết. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ hai nàng ấy biết đăng vân giá vũ thật chăng? Thân pháp của ta nhanh như vậy, mà sao không đuổi kịp họ? Họ chỉ đi trước ta có một thời gian rất ngắn thôi, và trong lúc đó ta hỏi tên phở ky có mấy câu thôi...”

Nghĩ tới đó, chàng định giờ khinh công ra đi tiếp, thì đã nghe thấy có tiếng cười khi ở cạnh đó vọng tới. Chàng nhận thấy tiếng cười ấy nổi lên ở chỗ gần mình, mà tại sao lại không trông thấy người. Chàng vừa quay người lại quát hỏi :

- Ai đó?

Đồng thời chàng cũng nhảy về phía có tiếng cười ấy.

Cùng một lúc, phía đó cũng có hai cái bóng người phi tới, suýt tí nữa thì hai người đó ngã vào lòng chàng. Cả hai cùng đồng thanh quát bảo :

- Người này mù quáng hay sao mà cứ nhắm mắt đâm bừa như vậy?

Âu Dương Siêu cũng giật mình kinh hãi, vội nhảy chéo sang bên bày thước. Lúc ấy chàng đã nhận ra hai người này chính là hai thiếu nữ xuống thị trấn mua rượu hồi này.

Thiếu nữ cao và hơi mập vừa đứng yên, mắt tròn ngược, hai tay chống nạnh, hờn giận hỏi :

- Người xông pha trên núi Thiên Trụ, đêm hôm đuổi theo hai thiếu nữ chúng ta để làm chi?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, ngượng ngừng đáp :

- Cô... sao cô nương lại bảo... tôi đuổi theo hai cô?

Nàng gầy gò bé nhỏ tiến lên một bước một tay xách hồ lô rượu, một tay chỉ vào Âu Dương Siêu, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đừng có cãi nữa! Có phải chúng mời ngươi lên đây không?

Nói xong, nàng treo cái hồ lô rượu lên cành cây, rồi vén tay áo lên, vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp :

- Nói đi! Nếu lời nói của ngươi hợp lý thì bốn cô nương tha chết cho, bằng không, hừ...

đừng có hòng ra khỏi núi này.

Thiếu nữ hơi mập cũng giọng quả đấm lên, xen lời nói :

- Nói cho ngươi biết, núi Thiên Trụ này không phải là trà lâu tửu quán đâu, mà ngươi được tự tiện muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Âu Dương Siêu bị hai nàng mỗi người nói một câu như vậy, chàng không sao nén được lửa giận về mặt lúc này của chàng khác hẳn hồi này. Chàng hung hăng đáp :

- Nói cho hai cô biết, núi Thiên Trụ này cũng không phải là vườn của tư nhân, hay sản nghiệp của nhà ai, tại sao tôi lại không có quyền lui tới?

- À, giỏi thật!

Thiếu nữ hơi mập đưa mắt ra hiệu cho nàng kia, rồi cả hai nhảy sang tả hữu định ra tay tấn công.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười, nói tiếp :

- Tôi biết hai cô thể nào cũng có đôi ba miếng võ, đằng nào cũng nhàn rồi, chúng ta đùa giỡn một phen xem sao?

Hai thiếu nữ nghe nói tức giận vô cùng, thiếu nữ hơi mập hậm hực đáp :

- Tiểu tử giỏi thật! Để cho ngươi nếm mùi chưởng lực của Ma gia Song chu này.

- Ma gia Song chu?

Âu Dương Siêu hỏi xong, liền giơ hai tay lên che ngực và lắc đầu hỏi tiếp :

- Hãy khoan đã! Hai cô đã nhận là Ma gia Song chu, vậy hai cô là người thế nào của Ma gia Tứ tướng?

Nàng gầy gò bé nhỏ nghiêng đầu ngắm nhìn chàng giây lát rồi đáp :

- Ngươi đã hỏi đến Ma gia Tứ tướng thì phải nói lai lịch của ngươi trước, để xem lai long khứ mạch của ngươi ra sao? Bằng không, chúng ta lại sẽ bé cái nhảm cũng nên.

Thiếu nữ hơi mập mặt tỏ vẻ hồ nghi, xen lời nói :

- Ngươi ít tuổi như vậy cũng đòi hỏi thăm Ma gia Tứ tướng ư? Chắc ngươi lại là kẻ giả mạo cũng nên. Nhưng không ngờ lại gặp cô nương đây. Phen này ngươi sẽ biết việc giả mạo người sẽ bị trừng phạt như thế nào?

Âu Dương Siêu tỏ vẻ khinh thị, đáp :

- Hừ! Ta hà tất mạo nhận ai? Ta kiếm Ma gia Tứ tướng là muốn kiếm họ để trả thù chứ không phải là đến để thăm họ đâu.

- Như vậy càng hay, ngươi hãy báo danh trước đi. Quý hồ ngươi qua nổi quan ải của Ma gia Song chu này, chúng ta sẽ đưa ngươi lên đó liền.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười, đáp :

- Nói thật cho hai cô biết, nếu không phải là cường long thì không bao giờ dám quá giang. Chính Ám Tổng Vô Thường đã hẹn chỗ đến đây đây.

Hai nàng nọ nghe nói xong liền đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cùng hỏi :

- Người có phải là Âu Dương Siêu không?

Âu Dương Siêu cả mừng, hăng hái đáp :

- Phải, chính chỗ đây! Hai cô...

Thiếu nữ hơi mập nhanh nhẩu đáp luôn :

- Tên tôi là Mỹ Hoa, còn cô em đây là Tiểu My, chúng tôi đều là thủ hạ của tiểu thư, biệt hiệu là Ma gia Song chu. Chúng tôi đã biết trước công tử thế nào cũng tới, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hán ngọc quan âm

Mỹ Hoa vừa nói xong liền đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu, rồi lại nhìn Tiểu My mà cười vẻ huyền bí.

Tiểu My khẽ nói với Mỹ Hoa rằng :

- Kể ra đôi mắt của lão tổ tôn cũng sành đây! Trông y có vẻ hăng hái lắm, nhưng không biết võ công của y ra sao?

Hoa Mỹ cười khanh khách, đáp :

- Người ta làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ được. Công lực cũng không đến nỗi kém lắm đâu, nhưng so sánh sao được với đại tiểu thư của chúng ta.

Tiểu My nghe xong tiến lên mấy bước ri tai nói thầm với Mỹ Hoa một hồi.

Âu Dương Siêu không hiểu hai nàng giờ trò gì thế.

Ma gia Song chu không trả lời chàng ngay mà chỉ gật đầu nói với nhau rằng :

- Thôi được! Chúng ta cứ thế nhé!

Nói xong, cả hai không hẹn mà nên, vội múa song chương, mồm thì đồng thanh nói lớn :

- Nếu công tử địch nổi Ma gia Song chu này hai mươi hiệp, thì chúng tôi sẽ đưa công tử đi gặp lão tổ tôn ngay. Nếu địch không nổi thì khôn hồn mau cụp đuôi ra khỏi núi Thiên Trụ này tức thì.

Hai người nói xong, không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, cả hai đã chia làm tả hữu hai bên, múa chương tấn công liền.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Trông thái độ của họ thì không có vẻ gì là coi mình như kẻ thù kẻ địch đâu? Nhưng tại sao họ lại cứ nhất định bắt mình phải đấu với họ hai chục hiệp như thế làm chi?”

Chàng vừa nghĩ tới đó, bốn chương của Ma gia Song chu đã tấn công tới rồi.

Âu Dương Siêu không dám suy nghĩ nữa, vội vận công lực lên, đồng thời chàng lớn tiếng nói :

- Hai vị phải nên cẩn thận nhé!

Nói xong, chàng giờ ngay thế “Dã Mã Phân Tung” ra (Ngựa rừng rẽ bướm) chia làm tả hữu hai bên chống đỡ thế công của hai người.

Thế chương này của chàng tuy rất tầm thường, nhưng sức mạnh vô cùng. Ngờ đâu thân pháp của Song chu rất kỳ lạ, chương lực của chàng chưa va đụng trúng tay của hai nàng thì đã thấy mất dạng hai người rồi. Đồng thời lại thấy hai người ở phía trước với phía sau mình cùng tấn công tới. Thế là thế chương của chàng đã đánh hụt mà lại biến thành trước sau bỏ trống, để cho hai kẻ địch hợp sức tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, chương thế của Ma gia Song chu đã tấn công tới.

Âu Dương Siêu kinh hoàng vô cùng, không kịp ra tay chống đỡ, đành phải tung mình nhảy lên trên cao tránh né, suýt tý nữa thì bị đối phương đánh trúng.

Mỹ Hoa cười nhạt nói :

- Tưởng là gì. Không ngờ tài ba của chàng chỉ có thể thôi?

Tiểu My cũng lên tiếng nói :

- Thế mà người trong võ lâm đồn đại chàng là người có tài ba xuất quỷ nhập thần như thế nào, đủ thấy lời đồn không bao giờ đúng với sự thật hết.

Âu Dương Siêu ở trên cao nghe thấy hai nàng nói như vậy, không sao nhìn được, liền khò lưng quát lớn :

- Hai con nhãi nào táo gan thật. Không biết nết tề gì cả. Hãy coi thể công của ta đây.

Chàng vừa nói vừa múa chưởng đánh mạnh xuống. Thế chưởng của chàng còn mạnh gấp thể “Dã Mã Phản Tung” trăm bội.

Ma gia Song chu cũng không phải là tầm thường, thấy chàng giở thể võ này ra, liền đồng thanh nói :

- Ủ! Thế này mới có chút ý nghĩa.

Tuy mồm nói như vậy, nhưng họ đã vội tránh sang hai bên và cùng giơ song chưởng lên chống đỡ. Thân pháp và chân tay của họ có vẻ thạo lắm.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải khen ngợi thâm, và bụng bảo dạ rằng :

- “Chỉ nghe giọng nói của Song chu, cũng đủ biết họ là thị tỳ của Ma gia Tứ tướng. Ngay thị tỳ mà cũng có võ nghệ cao siêu như thế này, đủ thấy trong võ lâm còn có rất nhiều người tài giỏi.

Môn phái của Ma gia Tứ tướng đã không xuất hiện giang hồ lâu năm, không ngờ võ nghệ của họ lại lợi hại đến như thế.”

Nghĩ đoạn, chàng liền giở thể Toàn Phong Kinh Điện của mình sáng tác ra đối địch chứ không dám khinh thường như trước nữa.

Lúc này Mỹ Hoa, Tiểu My kẻ tiến người lùi liên tay rất chặt chẽ.

Mặt trời đã lặn, ba người vẫn còn kịch chiến với nhau.

Với công lực của Âu Dương Siêu thì Song chu theo sao kịp?

Nhưng hai nàng nhờ có thân pháp kỳ ảo như xuyên hoa hồ điệp nên mới đấu ngang tay như vậy. Và lại, Âu Dương Siêu đã thấy rõ chưởng lực của hai nàng khôn có vẻ e dè, hình như lại có ý đùa giỡn với mình chứ không có vẻ gì là đầu chí mạng cả. Cũng vì thế mà chàng nhất thời không tiện giở độc thủ và giở toàn lực ra đối phó.

Chỉ trong nháy mắt, đôi bên đã đấu được trên hai mươi hiệp. Âu Dương Siêu đã có vẻ nóng lòng sốt ruột, liền lớn tiếng quát bảo :

- Này! Hai người đừng có quấy nhiễu như thế nữa? Tôi sẽ không nể nang nữa đâu?

Nói xong, chàng tung mình nhảy lên cao hơn hai trượng, rú lên một tiếng thật dài như long ngâm hồ tiểu, khiến những dãy núi ở quanh đó đều có tiếng vang vọng tới.

Rú xong, chàng phi thân xuống thay đổi chưởng thế, hoàn toàn dùng lối đánh nhanh và tấn công nhanh, thể thức nào cũng chỉ tấn công thôi chứ không chống đỡ.

Lúc này Ma gia Song chu chịu đựng không nổi, cả hai bị chưởng phong của chàng dồn cho chạy vòng quanh như đèn kéo quân vậy. Chúng tự bảo vệ lấy cũng cảm thấy khó khăn, như vậy thì làm sao mà còn liên tay được chặt chẽ như trước?

Càng tấn công càng nhanh, càng mạnh, Âu Dương Siêu liền quát lớn :

- Hai con sen kia, các ngươi phải cẩn thận?

Tiếp theo đó, có hai tiếng kêu cùng nổi lên :

- Ôi chà!

- Ái chà!

Ma gia Song chu đã bị đẩy bắn ra ngoài xa mấy trượng, cả hai cùng trở mắt lên nhìn Âu Dương Siêu, trong lòng có vẻ hoảng sợ vô cùng.

Âu Dương Siêu đẩy lui Song chu, liền trầm giọng hỏi :

- Thế nào? Bây giờ hai người đã biết ta là ai rồi chứ? Mau nói cho ta biết hiện giờ Âm Tổng Vô Thường ở đâu?

Song chu sầm nét mặt lại, quát lớn :

- Không được nói bậy. Chẳng lẽ người không biết điều cấm kỵ của núi Thiên Trụ này hay sao?

Âu Dương Siêu cười ha hả, đáp :

- Cấm kỵ ư? Đó là việc của Thiên Trụ sơn của các người, chứ cấm sao nổi ta. Nói đi!

Ma gia Song chu nhìn nhau, rồi đồng thanh nói :

- Y ngông cuồng thật! Nào chúng ta cùng xông lên đi!

Nói xong, hai nàng lại múa chưởng xông lên tiếp.

Bỗng có tiếng rú như tiếng phượng hóa kêu ở dưới thung lũng vọng lên.

Ma gia Song chu giật mình kinh hãi, cả hai vội thâu tay lui về phía sau. Mỹ Hoa bỗng thất kinh la lên :

- Nguy tai! Giờ luyện tập võ công của tiểu thư đã tới.

Tiểu My cũng vội đỡ lời :

- Thôi chúng ta đừng có dây dưa với y nữa, đi thôi!

Nói xong, nàng ta vội đỡ cái hồ lô treo ở trên cây xuống, rồi cùng phi thân xuống dưới thung lũng liền.

Mỹ Hoa không dám chậm trễ, vội đuổi theo ngay.

Âu Dương Siêu muốn ngăn cản không cho họ đi thì không khó khăn gì cả, nhưng chàng đang muốn có người dẫn đường cho mình, nên chàng chỉ tủm tỉm cười, nói :

- Được, hai người cứ việc đi đi, ta không làm khó dễ đâu!

Nói xong, chàng vội giở khinh công ra đuổi theo ngay. Không ngờ chàng mới đuổi được nửa đường thì Song chu đột nhiên ngừng chân quát lớn :

- Ngươi cứ đuổi theo chúng ta mãi làm chi? Nếu chưa chịu thua ngay thì ngày mai quay trở lại, chúng ta sẽ ra tay tiếp ngươi ngay.

- Lạ thật! Các người đi đường của các người, tôi đi đường của tôi.

- Hừ! Vô loại thật. Người không theo chúng tôi làm sao lại xuống Bảo Đầu Cốc này làm chi?

- Ta tới phò ước với Âm Tổng Vô Thường.

- Đừng có nói bậy. Lão tổ tôn ở đằng tiền sơn, đây là hậu cốc, ngươi lừa ai chứ lừa sao nổi chị em chúng ta?

Nghe thấy Song chu nói như thế, biết họ không nói dối mình đâu nên chàng. vội ngừng chân lại, u oán hỏi :

- Tiền sơn nào? Tiền sơn ở đâu thế?

- Thiên Trụ, Cửu Phong, Nhất Cốc, ai ai cũng đều biết cả. Nơi đây là Bảo Đầu Cốc, tức là Nhất Cốc. Lão tổ tôn ở trong Nhạc Thường Phong, tức là ngọn núi thứ chín của Cửu Phong. Đây, người đi đi!

Hoa Mỹ châu môi lên nói một thôi một hồi như vậy. Âu Dương Siêu gật đầu kêu ồ.

Nhưng chàng bỗng sực nghĩ đến nơi đây núi vừa cao vừa nhiều như thế này, vậy biết đi đâu mà tìm thấy ngọn núi ấy. Phàm người nào đã là người của bọn Âm Tổng Vô Thường mà chẳng sợ lão quái vật ra mặt?

Nghĩ tới đó, chàng lại dùng giọng giễu cợt nói tiếp :

- Ta không biết cái gì là Cửu Phong hay thập phong, cứ biết đã tìm thấy các người là ta phải hỏi để các người đưa ta đến gặp Âm Tổng Vô Thường.

Song chu nghe nói lo âu hết sức. Tiểu My một tay vỗ vào cái hồ lô, nũng nịu đáp :

- Sao người này cứ quấy rầy người ta...

Nàng ta chưa nói dứt, đã có ánh sáng vàng thấp thoáng, và phía sau Song chu đã có thêm một người, giọng nói rất khê hời rằng :

- Tiểu My, Mỹ Hoa, hai người đang nói chuyện với ai thế?

Ma gia Song chu mặt liền thất sắc, vội quay lại, quỳ ngay xuống đất, sợ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên nữa.

Dưới ánh sáng trắng, Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ người vừa nói đó là một thiếu nữ, tuổi chừng, mười tám, mười chín, không thoa phấn son, nhưng trông rất tao nhã, và đẹp một cách tự nhiên, mình mặc cung trang màu vàng, trông rất cao quý, siêu tục xuất trần.

Cô nương ấy thấy Song chu không trả lời, cũng hình như không thấy chàng vậy, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ, rồi bảo Song chu tiếp :

- Trở về Sơn Cốc đi!

Song chu nghe nói liền đứng dậy, nhưng vẫn cúi đầu, chẳng nói chẳng rằng, trông vẻ mặt của hai người rất hãi sợ, hình như phải đợi chờ cô nương nọ đi trước rồi hai người mới dám đi sau vậy.

Lúc ấy cô nương nọ mới liếc mắt lườm Âu Dương Siêu, rồi phát tay áo định bỏ đi.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội kêu gọi :

- Cô nương hãy khoan đã. Tại hạ có câu này muốn hỏi.

Cô nương nọ hơi chân chừ, nhưng vẫn đường hoàng hỏi lại :

- Quý khách ở Thiên Trụ sơn tới, chẳng hay có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Lời lẽ và dáng điệu của nàng rất đoan trang, không có vẻ gì là một người trong võ lâm cả. Ngay đến những vị thiên kim tiểu thư của các nhà quý tộc cũng chưa chắc đã cao quý bằng nàng.

Âu Dương Siêu khen ngợi thầm, vội chấp tay vái chào, và làm ra vẻ tao nhã, hỏi tiếp :

- Xin hỏi cô nương, nơi đây có một vị tiền bối mà người ta vẫn gọi là Âm Tổng Vô Thường, chẳng hay vị ấy với cô nương xưng hô ra sao?

Lúc này cô gái áo vàng mới ngẩng nhìn chàng một hồi, rồi lẩm bầm đáp :

- Ủa? Y là đây tớ trung thành đã ba đời nay của gia đình tôi. Chẳng hay người tới đây kiếm y có việc gì?

- Ông ta ở núi Thiên Trụ hẹn tôi tới đây, bây giờ tôi đã đến phò ước nên muốn được gặp ông ta.

- Ô! Thế ra người là công tử của Thần Kiếm Trần Bát Hoang, Âu Dương đại hiệp đây, và tên là Âu Dương Siêu phải không?

Nói xong, nàng đưa mắt ngẩng nhìn chàng từ đầu tới chân.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng :

- “Thế ra lão quái vật Âm Tổng Vô Thường đã sắp đặt từ trước bằng không, sao người ở núi Thiên Trụ này ai cũng đều biết tên ta như thế?”

Nghĩ đoạn, chàng mỉm cười, ung dung đáp :

- Quả chính là tại hạ đây! Phiền cô nương đưa tại hạ đi gặp anh Tổng Vô Thường.

Cô nương nọ cau mày lại, đáp :

- Y ở tận ngọn núi thứ chín, cách đây xa lắm. Ngày mai người hãy tới.

Nói xong, nàng giơ cái khăn lụa vàng lên phủ một cái.

Ma gia Song chu thấy nàng phủ khăn ra hiệu, cả hai liền chạy thẳng xuống dưới đáy thung lũng.

Cô bé áo vàng chờ thân hình của Song chu khuất dạng rồi, liền tùm tùm cười và nói tiếp :

- Chúng ta sẽ tái kiến.

Nói xong, nàng cũng quay người đi luôn.

Âu Dương Siêu thấy vậy không dám chậm trễ, vội đuổi theo và kêu gọi :

- Cô nương, tôi rất khó khăn mới tìm tới nơi đây, cô nương bảo tôi ngày mai quay trở lại, chỉ sợ đến ngày mai chưa chắc tôi đã tìm kiếm ra được gặp Âm Tổng Vô Thường ngay, vì tôi với y có một món nợ cần phải giải quyết tức thì.

Cô nương áo vàng nghe nói, cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Món nợ nào? Ám Tổng Vô Thường ẩn dật ở ngọn núi thứ chín gần đây đã mấy chục năm rồi, chưa hề bước chân vào giang hồ. Chỉ có mấy ngày trước đây y mới đi Sao Hồ một phen, không hiểu y nợ nần gì với người?

Âu Dương Siêu nghe nói cười nhạt một tiếng, rồi đáp :

- Cô nương, nếu lời nói của cô nương là thật, thì có lẽ cô nương đã bị người ta lừa dối rồi!

Sao người lại nói như thế? Trước đây Ám Tổng Vô Thường đã dùng thủ pháp ác độc điểm huyết, khiến đệ tử của Ngọc Thiên Nữ Liễu Vi bị điên. Người đó chính là Lăng Giao Cơ. Y lại hạ độc thủ giết chết Ngân Y Ngọc Nữ Giang Mẫn, đệ tử đời thứ hai và cũng là đơn truyền của Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương. Giang Mẫn là... tri kỷ hồng nhan của tại hạ.

Như vậy y chà thiếu tại hạ một món nợ là gì?

- Lời nói này có thật không?

- Kẻ điên, người chết, chả lẽ tôi lại nói dối hay sao?

Cô nương áo vàng cau mày lại, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu đáp :

- Không có lẽ. Không có lẽ? Ám Tổng Vô Thường là người như thế nào, sao tôi lại không biết? Huống hồ mấy chục năm nay, quả thật y không hề rời khỏi núi Thiên Trụ này, thì làm sao mà y đi được Mê Tiên cốc để hại người như vậy? Có lẽ người đã nghi ngờ lầm cho y cũng nên.

- Thưa cô nương, câu chuyện này cũng không phải là đẹp đẽ gì, chẳng lẽ tôi lại dối cô nương hay sao? Tốt hơn hết, xin cô nương cứ mời y ra đây. Khi y đối diện với tại hạ, chỉ nghe lời nói của hai người, cô nương sẽ tin lời nói của tại hạ là thật ngay.

Thấy vẻ mặt của chàng hơi thất thường, cô bé áo vàng có vẻ không vui, nhưng vẫn hỏi tiếp :

- Chẳng hay người có bằng cứ gì không?

- Sao lại không? Người bị điên, người bị chết, đều do Thiên Địa chỉ của y gây nên cả.

Đó là bằng chứng thứ nhất. Còn bằng chứng thứ hai, là khi ở Liễu Âm Hoa Minh trang tại Sao Hồ, Ám Tổng Vô Thường tuy chưa nhìn nhận việc làm của mình, nhưng y đã ngậm ngậm chịu gánh vác hết trách nhiệm. Rồi y lại hẹn tôi đến núi Thiên Trụ này, chắc là để dứt khoát câu chuyện ân oán ấy. Đó là điểm thứ ba. Có ba điểm ấy còn chưa đủ hay sao?

- Đó chỉ là ba lý do thôi, chứ không phải là bằng chứng.

- Tại sao?

- Điều thứ nhất. Thiên Địa chỉ của Ám Tổng Vô Thường ở trên núi Thiên Trụ này có những hai người biết sử dụng môn thủ pháp đó.

- Ủa! Thế còn một người nữa là ai?

- Người đó là Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng, thư đồng của gia tổ phụ và cũng là đệ tử riêng của Ám Tổng Vô Thường. Còn lý do thứ hai của người thì không thể căn cứ vào đó mà đổ tội cho y được.

- Nếu không phải là y, sao y lại không biện bạch?

- Tính nết của Ám Tổng Vô Thường như thế nào, sao tôi lại không biết? Khi y đã phát hiện Giang, Lăng, hai vị cô nương đều bị Thiên Địa chỉ đã thương, việc gì y phải nói nhiều, và dù có biện bạch cũng vô ích cơ mà? Huống hồ ví dụ là đệ tử riêng của y đã ra tay hạ độc thủ, y cũng có lỗi gia giáo bất nghiêm. Thử hỏi như thế y còn chối cãi sao được.

- Y hẹn tôi đến núi Thiên Trụ này, không hiểu y định nói gì với tôi thế?

Thiếu nữ áo vàng nghe thấy Âu Dương Siêu hỏi như vậy, thái độ đàng hoàng, vẻ mặt đang thần nhiên, không hiểu tại sao nàng bỗng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng, nhưng trông nàng lúc này lại còn đẹp hơn trước nhiều.

Âu Dương Siêu thấy nàng không trả lời, lại hỏi tiếp :

- Cô nương, tại sao cô không nói tiếp đi!

- Tôi... tôi biết nói gì bây giờ?

- Cô hãy cho tôi biết điểm thứ ba, y hẹn tôi đến đây để làm gì?

Cô nương nọ càng hổ thẹn thêm, ngập ngừng mãi mới trả lời được :

- Đến... đến lúc ấy người sẽ biết!

Nói xong, nàng vội quay người đi luôn.

- Cô nương! Cô chưa nói nốt câu chuyện, muốn bỏ đi thì phải trao Ám Tổng Vô Thường ra đây.

Âu Dương Siêu vừa nói vừa đuổi theo luôn, như bóng theo hình, cứ theo dõi nàng hoài.

Tốc độ khinh công của cô nương áo vàng tuy nhanh thật, nhưng không sao nhanh hơn được chàng.

Chỉ trong nháy mắt, chàng không những đuổi kịp mà lại còn vượt qua người nàng, đón đường lên tiếng hỏi tiếp :

- Cô nương, tại hạ tới được nơi đây không phải là việc dễ. Ám Tổng Vô Thường đã hẹn tại hạ tới, sao y lại thất ước như thế?

Bị người ngăn cản lối đi, cô nương áo vàng có vẻ tức giận, vội ngừng chân lại, ngồi lên trên một tảng đá lớn, vẻ mặt giận dữ đáp :

- Trong lúc đêm khuya canh vắng này, người con Hàn Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu tôi là hạng người như thế nào, mà người cứ đuổi theo hoài như thế?

Âu Dương Siêu vốn dĩ không có tà niệm gì cả, nay nghe thấy Ma Chưởng Châu hỏi như thế chàng bỗng nghĩ tới câu “nam nữ thụ thụ bất thân”, chàng cũng biết mình ngăn cản nàng như thế này quả thật rất không nên không phải.

Bây giờ chàng hãy tạm gác bỏ chuyện trả thù cho cha mẹ, việc đại sự của sư môn, việc Ngũ Kỳ mình, với sự ân oán của mình ở trên giang hồ sang bên, nhưng chàng đã tới núi Thiên Trụ này để phó ước, chẳng lẽ vừa mới nghe có mấy lời nói của nàng nọ như thế mà lại chịu bỏ đi hay sao? Nên chàng rất nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ chỉ cần cô nương giao Ám Tổng Vô Thường ra đây thôi. Ngoài ra, tại hạ không có ý định gì hơn thế nữa.

Chưởng Châu nghe nói càng không vui thêm, nàng hậm hực đáp :

- Trao y ra đây ư? Sao người nói năng thế? Tuy Ma gia Tứ tướng đã chết, nhưng võ công của Ma gia vẫn còn, người cần phải nghĩ kỹ thì hơn. Người phải biết câu “già néo đứt dây” chứ?

Âu Dương Siêu không tiện trở mặt ngay, nhưng chàng vẫn cười nhạt nói tiếp :

- Dù là tể tướng cũng phải bái huyện quan, Âu Dương Siêu tôi đâu dám làm càn như thế?

Nhưng nợ máu phải trả bằng máu, tôi chỉ muốn Ám Tổng Vô Thường cho tôi biết rõ nguyên nhân của hai vụ ấy thôi, còn sự tranh cường hiếu thắng, thì tại hạ cũng coi thường chuyện ấy lắm rồi.

- Thiên Trụ sơn này cũng nổi tiếng ở trong võ lâm là xưa nay không tranh cường đấu thắng với ai hết. Phen này người được mời tới đây là... là...

Hình như có nỗi ẩn bí gì ở bên trong, nên nàng mới ngập ngừng như vậy, nhưng lại gặp phải Âu Dương Siêu là người rất nóng tính, chàng dõn dỏi hỏi ngay :

- Là cái gì?

- Là khách!

Ma Chưởng Châu mặt đỏ bừng, giọng trả lời như vậy hình như bắt đắc dĩ lắm nàng mới thốt ra được câu ấy.

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu rõ nguyên nhân lại tưởng Chưởng Châu hổ thẹn quá hóa tức giận. Vì vậy chàng cũng không chịu lép vế, trợn ngược đôi lông mày lên, nói tiếp :

- Cô đừng giờ điệu tiểu thư ấy xa nữa. Bất cứ oai phong của Ma gia ra sao, và bất cứ Ám Tổng Vô Thường định giờ trò huyền ảo gì, hôm nay tôi đã đến núi Thiên Trụ rồi thì các người đừng có hòng được yên ổn.

- Người đừng có nói hăng như thế nữa. Nếu có việc gì, Ma Chưởng Châu này cũng dám tiếp tay hết.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời, trong bóng tối đã có người xen lời nói :

- Khỏi cần phải tôn đại tiểu thư ra tay, Thiên Trụ dù có hèn kém đến đâu cũng không đến nỗi phải để cho một tiểu thư ẻo lả ra đánh trận đầu như thế.

Giọng nói của người ấy có vẻ thiếu đứng đắn.

Ma Chưởng Châu cau mày lại, nhảy xuống dưới đất quát hỏi :

- Người đến Bảo Đầu cốc này làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Âu Dương Siêu nghe giọng nói của Chương Châu hình như đã biết người nọ là ai, nhưng chàng lại thấy lời nói của chàng còn có vẻ nghiêm nghị và hình như rất ghét người ấy thì phải. Nên chàng càng ngạc nhiên thêm.

Chàng chưa kịp nhìn thì đã thấy trong bóng tối có một đại hán trung niên bước ra.

Đại hán nọ thân hình vạm vỡ, nhưng có một vẻ cười ghê sợ mặt y nhợt nhạt và đầy tà khí, hai tai to và vênh, má bên trái có một cái sẹo lớn, mình mặc áo xanh, đầu cột tóc chứ không đội mũ. Trông đáng điệu và lối đi của y, đủ thấy y là một kẻ tầm thường, nhưng gượng làm ra vẻ một văn nhân nho nhã.

Y vừa đi vừa đưa mắt liếc nhìn Chương Châu, mồm thì nói :

- Tôi đến đây để bảo vệ tiểu thư đây. Tiểu thư xem, lúc này chả là tới đúng lúc là gì? Hi hi...

Trông bộ mặt và nghe tiếng cười của y, khiến ai cũng phải buồn nôn buồn ọe.

Âu Dương Siêu chưa biết rõ thân phận của đối phương nên không tiện lên tiếng, nhưng chàng vẫn cảm thấy người đó trông rất chướng mắt.

Không ngờ đại hán nọ lại tiến tới gần, sầm nét mặt lại, lầm lì nói :

- Âu Dương Siêu, người không nhận ra được ta, nhưng ta lại nhận ra người được. Ngày hôm nay người dám tự tiện xông lên núi Thiên Trụ này thì đừng có trách Doãn đại gia ra tay ác độc đấy nhé?

Xưa nay Âu Dương Siêu không biết đối phương là ai, mà chàng thấy đối phương tự nhận là Doãn đại gia, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Chắc y là Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng, mà Ma Chương Châu vừa nói chẳng?”

Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi :

- Các hạ có phải là Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng đấy không?

Doãn Lượng đáp :

- Người đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Nghe giọng nói của đối phương Âu Dương Siêu đã chán ghét đến cực điểm, nhưng chàng vẫn hỏi tiếp :

- Tại hạ đã được gặp các hạ ở đâu nhỉ?

- Hi hi, hà hà...

Doãn Lượng chưa nói đã cười, rồi y đồng dục nói tiếp :

- Trước khi ta chưa nói, ta hãy hỏi người câu này.

- Hỏi cái gì?

- Sao không sớm, không muộn, mà người lại xuất hiện trên giang hồ cùng một thời với ta, như vậy có phải là người định đương đầu với họ Doãn này không?

Âu Dương Siêu nghe nói tức cười, đáp :

- Người nói gì, ta vẫn không hiểu?

- Không hiểu ư? Người phải biết, trong núi của võ lâm không thể nào dung nạp được hai con hổ một lúc, cũng như trên trời không thể có hai mặt trời. Tất cả sẽ diệt bị người chiếm hết. Doãn mở ra đời cũng chỉ muốn giương danh với thiên hạ, ngờ đâu những tiếng tăm ấy cũng đều bị người chiếm hết nốt.

- Âu Dương Siêu này thật quả không hiểu lời nói của người. Ta ra đời không hề định tâm gây sĩ diện, và cũng không muốn giương danh với đời.

- Người lại còn muốn cái bướng phải không? Từ khi người vừa xuất đầu lộ diện, thì chín phải một bang đều chấn động ngay, như vậy còn ai thêm để ý đến ta nữa. Ta tốn rất nhiều hơi sức mới hủy được một số đệ tử đời thứ hai của bảy đại môn phái, nhưng không ngờ việc là mấy của ta lại càng làm cho tiếng tăm của người càng lẫy lừng thêm.

Âu Dương Siêu nghe nói vừa tức giận, vừa tức cười, liền đáp :

- Thế mà người cũng đòi mở miệng ra nói được? Người tàn sát người của bảy đại môn phái khiến ta phải mang xú danh oan uổng ấy đến nay vẫn chưa rửa sạch. Không ngờ hành vi ấy lại là do người, tên vô sỉ này hạ độc thủ.

- Còn người thì cái gì mà Băng Dung mến người như thế? Rồi đến cả Quyên Quyên, Giao Cơ, Giang Mẫn, Tiểu Yến, thậm chí cả Thi Phụng Anh nữa, cũng đều... hà hà... Nói tóm lại, tất cả thiếu nữ của võ lâm đều mến người hết. Người thì cái gì mà được như thế?

Người nói đi!

Càng nghe càng bức mình, Âu Dương Siêu cười nhạt nói tiếp :

- Người thật là đồ điên khùng?

Ngờ đâu Doãn Lượng không thấy hổ thẹn gì hết, trái lại còn thao thao bất tuyệt nói tiếp :

- Sao người lại tốt số đào hoa đến thế? Không ngờ cả lão quý sư phụ của ta cũng để ý đến người nét, định gả tôn tiểu thư như hoa như ngọc này cho người. Thử hỏi người....

Y chưa nói dứt, Ma Chương Châu đã thét lớn :

- Tên nô tài Doãn Lượng kia, người điên rồi hay sao?

Nàng vừa nói vừa phất tay áo tấn công Doãn Lượng ngay.

Ngờ đâu Doãn Lượng đã phòng bị rồi, nên y đã nhanh chân bước lui về phía sau bảy thước.

Nhưng y vẫn quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Tiểu tử, ta nói cho người biết, người đừng có hòng nhúng tay vào. Hoa của Thiên Trụ chỉ có người của Thiên Trụ là có quyền hái được thôi. Nếu người thêm muốn, vọng tưởng, thì người sẽ chết liền.

Âu Dương Siêu nghe nói đã tức giận, không ngờ Chương Châu lại còn tức giận hơn, nàng lại thét lên :

- Phản rồi! Phản rồi! Tên nô tài này vô lễ đến như thế. Nó không còn biết chủ với bộ gì nữa.

Doãn Lượng không hãi sợ chút nào, vẫn liếc nhìn nàng và nói tiếp :

- Tiểu thư nói gì thế? Tuy tôi hầu hạ ông của cô thật, nhưng lúc ấy tôi đã luyện thành công võ công đâu. Bây giờ Càn Khôn thập chi của tôi có thua gì Ma gia Vạn Hoa chương của cô đâu? Phải nói là môn đăng hộ đối thì đúng hơn!

Chương Châu tức giận đến người run lẩy bẩy, mặt biến sắc, cứ đứng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy.

Âu Dương Siêu tức giận quá nổi, hất tay lên quát lớn :

- Tiểu bối cảm mờm! Người là đầy tớ mà dám vô lễ với chủ nhân như thế, thử hỏi người có còn là người hay không?

Doãn Lượng lạnh lùng đáp :

- Ủa! Tiểu tử người cũng biết ghen đấy à?

- Bậy nào! Có giỏi thì tiếp ta một thế công này.

Âu Dương Siêu vừa thét xong đã múa chương nhắm đại huyệt của Doãn Lượng tấn công luôn.

Doãn Lượng cũng giơ chương lên kháng cự, mồm thì đáp :

- Người so sánh làm sao được với tiểu thư của ta. Ta nhường nhịn nàng là vì ta thương hoa tiếc ngọc, còn như người thì chỉ tự mang lấy cái khổ vào thân.

Nói về công lực thì Doãn Lượng cũng không đến nỗi kém lắm. Y giơ song chương lên chống đỡ, rồi trả đũa tấn công lại đối phương luôn. Mười ngón tay của y, cứng và nhọn như mười mũi dùi, nhằm Âu Dương Siêu điểm luôn.

Âu Dương Siêu bình sinh coi kẻ ác như kẻ thù, chàng thấy Doãn Lượng vô lễ với chủ như thế, tuy chàng với y không có thù hằn gì, nhưng chàng chỉ

muốn nội trong hai ba thế, hủy diệt ngay y tại chỗ. Vì vậy, vừa ra tay, chàng đã dùng ngay bảy thành công lực và sử dụng một thế chiêu thoát thai ở Toàn Phong bát thức với Kiếm Tuyệt ra, nên thế công này của chàng lợi hại vô cùng.

Nhưng Càn Khôn thập chỉ của Doãn Lượng lại thoát thai ở như Thiên Địa chỉ của Âm Tống Vô Thường, nên có thể gọi là tuyệt học được.

Hai người ra tay đấu với nhau, trận đấu vừa nhanh vừa mạnh, bóng chiêu của hai người mau như mưa rào, không thể nào phân biệt ra được ai là Âu Dương Siêu, ai là Doãn Lượng nữa.

Hai tay cao thủ đấu với nhau có khác, chỉ trong nháy mắt đã đấu được hai ba chục hiệp rồi. Nhưng võ công của hai người ngang tài nhau, nên đấu đã mấy chục hiệp rồi mà vẫn chưa ai thắng bại cả.

Lúc ấy, Chiêu Châu đứng cạnh đó mới thấy hơi yên tâm và định thần. Nàng thấy Âu Dương Siêu đấu mãi vẫn chưa thắng được Doãn Lượng và còn thấy chàng thủ nhiều hơn công, nàng biết vì chàng e sợ ngón tay của đối thủ có chất độc nên mới e dè như thế, nàng phát tay áo một cái nhảy xô lại, lớn tiếng nói :

- Âu Dương thiếu hiệp hãy tạm rút lui sang bên, để tôi chinh đồn gia pháp, quét sạch cửa ngõ đã.

Đáng lẽ Âu Dương Siêu không chịu rút lui đâu, nhưng chàng nghe thấy nàng ta nói tới câu “chinh đồn gia pháp và quét sạch cửa ngõ”, đành phải rút lui, nhảy sang bên, ra chỗ cách xa hơn trượng. Nhưng chàng vẫn lớn tiếng quát bảo Doãn Lượng rằng :

- Tiểu bối, ngươi mau tiếp nhận gia pháp đi.

Doãn Lượng cười nhạt đáp :

- Gia pháp nào? Ngoài Ma gia Tứ tướng ở dưới âm ty bò lên, thì còn có ai đủ tư cách để nói gia pháp với ta?

Chiêu Châu giận dữ nói tiếp :

- Tên nô bộc kia! Mì đã quên mất lai lịch và cội rễ của mì rồi hay sao?

Doãn Lượng vẫn cười hi hí như thường và đáp :

- Cô nương ơi! Cô muốn nói đến gia pháp cũng được, nhưng hãy chờ chúng ta động phòng hoa chúc xong đã. Trên đời này làm gì có người vợ chưa cưới nào lại đòi quân thú chồng ngay như thế?

Chiêu Châu tức giận đến hai mắt như nổ lửa giận dữ quát mắng tiếp :

- Ngươi thật là một tên cầm thú, không biết xấu hổ gì hết.

Doãn Lượng né mình sang bên để tránh, vẫn bèm mồm bèm mép đáp :

- Xấu hổ cái gì nào? Hồi cô còn nhỏ, tôi đã ẵm cô không biết bao nhiêu lần mà kể, thân cô nơi nào mà tôi đã chà rờ mó qua? Chẳng lẽ chuyện ấy cũng là giả hay sao?

Thấy Doãn Lượng càng nói càng vô sỉ, Âu Dương Siêu cũng phải cau mày lại, lắc đầu.

Chiêu Châu cũng tức giận đến nỗi không sao nói được nữa, chỉ múa song chiêu xông lại tấn công tới tấp thôi. Nhưng vì Doãn Lượng định tâm giễu cợt, nên y không giữ tài ba thật học của mình ra để chống đỡ mà chỉ chạy quanh thôi, và hề có dịp may là y sờ má, hoặc vô trộm vào nơi bài tọa của nàng một cái.

Vì khinh công của y rất cao siêu, nên Chiêu Châu dù có tài ba đến đâu cũng không làm gì nổi y.

Âu Dương Siêu đứng cạnh đó thấy vậy, biết Chiêu Châu không phải là không có tài đón đánh được kẻ địch, nhưng vì nàng tức giận quá nổi, nên không sao làm gì nổi đối phương là thế.

Nên cứ thế này mãi, thế nào nàng cũng bị lép vế. Vì vậy chàng liền lớn tiếng nói :

- Ma cô nương đừng có tức giận như thế làm chi? Cô nương hãy đứng sang một bên để hạ đối phó với y cho.

Nói xong, chàng vừa vận công múa quyền định xông lên tấn công thì bỗng nghe thấy :

“Loong coong, leng keng...” ở đằng xa vọng tới. Tiếng kêu đó tựa như tiếng xiềng xích ở trong Hắc Địa ngục, ai nghe thấy cũng phải giật mình kinh hoàng.

Tiếng kêu ấy không những khiến cho Âu Dương Siêu ngẩn người ra, mà cả Chiêu Châu với Doãn Lượng hai người cùng nhảy ra ngoài xa bảy thước, nhìn cả về phía có tiếng động ấy.

Không bao lâu, tiếng kêu càng ngày càng lớn, Doãn Lượng vừa trông thấy một cái bóng trắng xuất hiện, mặt y đã nổi sát khí, liền cười nhạt và nói :

- Hừ! Vua Diêm Vương đã định ngươi giết vào lúc canh ba, không bao giờ muốn cho ngươi được sống tới canh năm cả.

Chưởng Châu cũng đã trông thấy rõ là ai rồi, liền thất thanh la lên :

- Ôi chà? Là y sao...

Nàng chưa nói dứt, đã nhảy về phía có chấm trắng đó.

Lúc ấy cái bóng trắng đã cách mọi người không xa. Âu Dương Siêu càng thối lùi thêm, bụng bảo dạ rằng :

- “Ám Tổng Vô Thường, phải chính là Ám Tổng Vô Thường...”

Chàng chưa nói dứt, cái bóng trắng ấy đã lướt tới, chính là Ám Tổng Vô Thường thật, và tay chân bị xiềng xích.

Lúc ấy Ám Tổng Vô Thường sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt đỏ ngầu, mình mặc tang phục, mặc dính đầy những lấm chấm máu, trông rất kinh khủng và đáng sợ. Chiếc gậy tầm vong với lá phướn chiêu hồn mà y vẫn cầm đã thấy biến mất. Một sợi dây xích thật dài nằm ngang ở trên vai y, hai đầu tua xuống và đầu nào cũng dài hơn cánh tay y chừng hai ba thước.

Y dùng bốn ngón tay, cầm hai đầu mấu xích đó múa động nên mới có tiếng kêu kinh hồn như vậy.

Chưởng Châu chạy lại, kinh hãi hỏi :

- Ngươi... ngươi làm sao thế?

Ám Tổng Vô Thường hai mắt cứ nhìn thẳng, không thèm đếm xỉa tới lời nói của Chưởng Châu, nhảy một cái đã nhảy xa được hơn trượng, tay vẫn múa động xích sắt, mồm thì quát bảo Doãn Lượng rằng :

- Tiểu tử giỏi thật! Ta biết ngươi thế nào cũng đến Bảo Đầu Cốc này.

Doãn Lượng ngẩng mặt lên trời cười ha hả, trông rất ác độc và đáp :

- Hành động của tiểu gia, ngươi có quyền gì mà can thiệp tới? Mau dẹp cái điệu phách lối lão tử tôn ấy đi. Chi bằng cứ gọi ngươi là lão tàn phế thì thích hợp hơn.

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng :

- “Thế là nghĩa lý gì? Doãn Lượng là đệ tử riêng của Ám Tổng Vô Thường, chả lẽ hai thầy trò đã trở mặt với nhau và trở nên kẻ thù địch với nhau rồi chẳng?”

Ám Tổng Vô Thường với giọng khàn khàn nói tiếp :

- Doãn Lượng, bảo thái gia nuôi dưỡng ngươi từ thuở còn thơ tới lúc già, và lão phu còn truyền thụ cả võ công cho ngươi nữa. Không ngờ ngươi lòng lang dạ thú, vong ơn bội nghĩa, mang ơn báo oán đến như thế. Lão phu có chết đi ở dưới chín suối cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, tên cầm thú đội lốt này đâu. Lại đây, hủy ta đi, bằng không ta sẽ hủy diệt ngươi liền.

Y vừa nói vừa ứa nước mắt, vẻ mặt nhăn nhó, đủ thấy y đau khổ như thế nào?

Lúc này Âu Dương Siêu mới trông thấy rõ xích sắt ở nơi tay Ám Tổng Vô Thường không phải là một sợi, mà lại là hai khúc. Đầu của mỗi một khúc xích sắt đó đều xuyên cả vào xương bả vai của y, hình như mới bị xuyên, nên máu chảy lênh láng ra ngoài y hãy còn tươi, và cứ giồng theo xích sắt mà nhỏ xuống mặt đất, nên chàng càng thấy rừng rợn khủng khiếp thêm.

Doãn Lượng cười như điên như khùng, đáp :

- Lão phế vật, ngươi muốn hủy ta thì đừng có hòng. Còn ta muốn hủy ngươi thì thật dễ như trở bàn tay, nhưng ta không hủy ngươi vội, cứ để cho ngươi phải chịu khổ chịu sở đã.

Ám Tổng Vô Thường múa tít hai đầu dây xích, nhắm người Doãn Lượng quét luôn, mồm thì quát lên :

- Quân cầm thú! Tên đây tớ hà hiếp chủ. Kẻ bề dưới thất lễ với bề trên kia. Ta phải thí mạng với ngươi mới được.

- Hi hi, ngươi làm gì nổi ta nào?

Doãn Lượng chống trả đũa, chỉ nhảy sang bên một bước là đã tránh né được liền.

Quý vị nên rõ, xương bả vai là then chốt phát lực của người luyện võ, hơi bị đau đớn một chút cũng đã không thể giơ tay lên nổi, huống hồ sợi xích sắt ấy lại to bằng ngón tay cái một.

Vì vậy dù Âm Tổng Vô Thường có tài ba đến đâu cũng không làm gì nổi, nên y chỉ dậm chân, lắc đầu nghiêng răng, mím môi, và thở dài thôi.

Tuy Âu Dương Siêu chưa biết rõ đầu cua tai nheo của câu chuyện ấy, nhưng vì chàng trông thấy tình cảnh của Âm Tổng Vô Thường thảm hại như vậy, chàng liền xua tay nói :

- Lão tiền bối hãy ngừng tay để nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Âm Tổng Vô Thường vẻ mặt rầu rĩ, buông hai tay xuống, máu lại giong theo xích sắt mà chảy xuống tiếp, hai mắt y cứ nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu, lòng đau như cắt và đáp :

- Thiếu hiệp, lão phu hẹn thiếu hiệp tới đây, không ngờ...

Nói tới đó, y đã ứa nước mắt ra như mưa, và nghẹn ngào không sao nói tiếp được.

Âu Dương Siêu lúc đầu lia lịa, hỏi tiếp :

- Ai? Ai đã làm cho lão tiền bối đau khổ như thế này?

- Còn ai vào đây nữa. Tên đồ đệ khốn nạn của lão phu đã dạy bảo chứ còn ai vào đây nữa? Có lẽ cũng là do hồi thiếu thời lão phu hiểu sai quá nên mới có kết quả như thế này.

Nói tới đó, y lại quay lại nhìn Doãn Lượng hậm hực nói tiếp :

- Tiểu tử họ Doãn kia. Từ nay trở đi, ngươi không phải là đồ đệ của ta nữa. Ngươi là đại thù nhân của Âm Tổng Vô Thường này, ngươi...

Y vừa nói vừa quật ngang hai đầu xích sắt vào người tên đồ đệ phản bội, nhưng vì máu chảy ra quá nhiều, tay y không còn hơi sức nào nữa, nên không làm gì được Doãn Lượng.

Âu Dương Siêu thấy tình cảnh của Âm Tổng Vô Thường bi đát như vậy, chàng cũng phải động lòng thương mà dẹp ngay việc của mình sang bên trước, rồi tiến lên khuyên bảo Âm Tổng Vô Thường rằng :

- Vết thương của lão tiền bối cũng nặng lắm, hãy nghỉ ngơi giây lát, bằng không sẽ bị toi mạng đấy.

Doãn Lượng cười nhạt, xen lời nói :

- Phải, ai bảo tại ngươi không yên phận. Đó chả là lỗi của ngươi là gì?

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt rất đắc chí của y rất đáng ghét, nổi giận quát mắng :

- Ngươi là đồ đệ của ông ta còn đang tâm hạ độc thủ như vậy, thử hỏi ngươi có còn là con người nữa không?

Doãn Lượng cũng sầm nét mặt lại đáp :

- Đây là việc của núi Thiên Trụ, không việc gì đến ngươi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu thấy Doãn Lượng tuyệt tình quá nổi như thế đã tức giận rồi, nhưng vì chàng chưa biết rõ nguyên nhân câu chuyện, nên chàng phải cố nén lửa giận xuống, không ngờ Doãn Lượng lại ăn nói vô lễ với mình như thế, chàng không sao cầm lòng được nữa, liền quát lên :

- Ngày hôm nay ta cứ lý đến việc của ngươi đấy, xem ngươi đã làm gì nổi ta nào? Nếu ngươi không nói rõ sự thể cho ta hay, thì sư phụ của ngươi sẽ là cái gương sáng cho ngươi đấy.

Doãn Lượng cười như điên như khùng, vẻ mặt kiêu ngạo đáp :

-Ồ! Như vậy kể ngươi cũng to gan thật.

Âu Dương Siêu quát hỏi :

- Sư phụ ngươi có thù hằn gì với ngươi mà ngươi lại nhẫn tâm hạ độc hủ như thế?

- Việc này... hi hi! Thiết nghĩ khi ta luyện công học võ, đã bị y đánh đập và dày vò không biết bao nhiêu lần rồi.

- Sở dĩ ông ta muốn cho ngươi thành công, nên mới phải dạy bảo như thế, đó là có ơn với ngươi đấy chứ.

- Được ta không nói tới chuyện ấy nữa. Vậy tại sao hôm nay y lại hẹn ngươi đến núi Thiên Trụ này làm chi?

- Để giải quyết mối thù của hai nhà.

- Thù hằn gì? Rõ ràng y hẹn ngươi tới đây để tặng Mai Chương Châu, một người đẹp như hoa nở cho ngươi...

- Nói bậy nào!

Âu Dương Siêu vừa trả lời, vừa đưa mắt liếc nhìn Chương Châu, thấy nàng ta đang ẵm Ấm Tổng Vô Thường ngồi xuống một tảng đá lớn và đang khám xét vết thương cho ông già ấy.

Doãn Lượng như người đứng vậy, bước đi bước lại, mồm thúng thảng nói tiếp :

- Đã mấy chục năm nay, lão phế vật không bước chân vào giang hồ, như vậy y có thù hằn gì với ngươi, một đứa con nít chưa hết hơi sữa? Ngươi định lừa dối ta sao được.

Âu Dương Siêu thấy y nói như vậy, liền nghĩ thầm :

- “Chả lẽ Ấm Tổng Vô Thường đã mấy chục năm chưa bước chân vào giang hồ thật chẳng? Như vậy...”

Nghĩ tới đó, chàng liền trầm giọng nói tiếp :

- Ngươi lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, ta đến đây là vì việc Lăng Giao Cơ bị điên, và món nợ máu của Giang Mẫn bị giết chết.

- Ủa!

Doãn Lượng nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, thất kinh giật mình đến thót một cái, nhảy đến cạnh Ấm Tổng Vô Thường, mồm thì quát lớn :

- Lão phế vật thật không còn oan uổng nữa chứ? Ngươi đã tiết lộ sự bí mật của tiểu gia, thử hỏi ngươi có đáng tội chết hay không?

Âu Dương Siêu là người rất thông minh, chỉ nghe thấy lời nói và nhìn sắc mặt, chàng đã đoán ra được tám thành. Chàng vội phi thân nhảy tới, quát lên :

- Ngươi dám động vào lão hiệp ta sẽ giết ngươi ngay.

Chàng vừa nói vừa đề phòng Doãn Lượng hạ độc thủ Ấm Tổng Vô Thường, còn một mặt thì vội hỏi :

- Việc của Lăng Giao Cơ và của Giang Mẫn hai người, có phải là chính y hạ độc thủ đấy không?

Ngờ đâu Ấm Tổng Vô Thường thở hắt hắt và ấp úng đáp :

- Phải... chính là lão phu... Ai bảo... không phải lão... Thiên Địa chỉ... trong võ lâm này... không có người thứ hai.

Âu Dương Siêu nghe thấy Ấm Tổng Vô Thường trả lời như vậy chán nản vô cùng, liền cúi đầu buông xuôi tay xuống, vì phen này chàng tới núi Thiên Trụ mục đích là để trả thù cho Giang Mẫn với Giao Cơ, tiện thể hỏi dò xem tung tích của Quyên Quyên.

Ngờ đâu Ấm Tổng Vô Thường lại bị thương và bị xiềng xích như vậy, chẳng lẽ chàng lại giờ chương đánh chết một người đang thoi thóp như thế để trả thù tuyệt hận hay sao?

Nhưng Chương Châu đứng cạnh đó đã tròn to đôi mắt lên, nhìn vào mặt Ấm Tổng Vô Thường, có vẻ không phục, hỏi :

- Tại sao ngươi lại nhận lỗi như thế? Đã mấy chục năm rồi ngươi có bước chân ra khỏi núi Thiên Trụ này nữa bước đâu? Như vậy, ngươi làm gì có thù hằn với ai? Ngươi hà tất phải chịu lỗi hộ người như thế.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng ta hỏi như thế càng thắc mắc thêm, không ngờ Doãn Lượng đã quát bảo Chương Châu ngay :

- Tiện tỳ không biết liêm sỉ kia. Có phải mi định tâm yêu thằng mặt trắng kia không?

Việc gì đến mi nào. Phải đấy, những việc đó là do tiểu gia đã làm hết, tiểu gia có sợ gì ai đâu?

Âu Dương Siêu liền giờ chương lên lấy thể định tấn công, mồm thì quát :

- Cái gì? Có phải chính là ngươi đã làm đấy không?

Doãn Lượng lui về phía sau hai bước, ngẩng mặt lên trời cười như điên khùng, đáp :

- Tất cả những đàn bà nào yêu tiểu tử ngươi đều không thoát khỏi Càn Khôn thập chỉ của gia gia này. Hà hà...

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thí sư khi tổ

Âu Dương Siêu nghe nói cả giận, quát lớn :

- Doãn Lượng, người độc ác thật. Hại sư phụ, hà hiếp chủ nhân, lại còn ăn nói ngông cuồng như thế, thật không biết hổ thẹn là cái gì? Nếu không cho người bị báo ứng ngay tại chỗ, thì trên thế gian này không còn hai chữ chính nghĩa và công lý nữa!

Nói xong, chàng xông lại tấn công luôn.

Doãn Lượng không dám chống đỡ hẳn, và cũng muốn khoe khoang kinh công của mình, nên y chỉ uốn lưng một cái, người đã lướt ra ngoài xa hơn trượng, rồi cười giọng âm hiểm, nói :

- Đầu đến hạng người được quấy nhiễu ở trên núi Thiên Trụ này!

Âu Dương Siêu tấn công hụt thế đó lại xông lên tấn công luôn thế thứ hai. Ngờ đâu Âm Tổng Vô Thường đã gắng gượng lên tiếng kêu gọi :

- Âu Dương thiếu hiệp hãy ngừng tay!

Âu Dương Siêu vội thu chiêu lại và hỏi :

- Lão tiên bối muốn nói gì thế?

Đôi mắt vốn dĩ đã lờ, lúc này mắt của Âm Tổng Vô Thường lại còn lờ hơn trước, nên trông rất kinh khủng. Y gượng đứng dậy nên nói tiếp :

- Thiếu hiệp, tiểu tử này do tay lão phu dạy bảo nên nguời. Thiên Địa chỉ xưa nay không hề truyền lại cho người thứ hai nào hết, vậy để lão phu diệt y đi. Bằng không, lão có chết không yên tâm nhắm mắt. Thiên Địa chỉ của lão đã lang bạt giang hồ nửa đời người mà chưa hề gặp địch thủ. Ngày hôm nay, nếu thiếu hiệp hủy đi, có phải là Thiên Địa chỉ của lão sẽ mất hết danh tiếng bấy lâu nay không? Nếu thiếu hiệp bị y đánh bại, thì y là người rất ác độc, đối với sư phụ mà y còn như thế thì khi nào y lại chịu buông tha thiếu hiệp? Như vậy có khác gì lão phu hện thiếu hiệp tới đây để mang họa không?

Âu Dương Siêu liền lớn tiếng cười và đáp :

- Lão tiên bối cứ yên tâm, dù...

Nói tới đó, chàng khó nói quá, vì nếu bảo coi Doãn Lượng không vào đâu, thì có khác gì khinh rẻ Thiên Địa chỉ mà Âm Tổng Vô Thường vẫn tự phụ là vô địch thiên hạ không vào đâu? Trong lúc ông già sắp chết đến nơi này, mình không nên làm cho ông ta đau lòng nữa.

Nếu bảo hãi sợ Doãn Lượng, thì trước mặt kẻ địch, khi nào chàng lại chịu lép vế như thế?

Chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Sống chết tại số, phú quý tại trời.

Doãn Lượng nghe chàng nói tới đó, cười vẻ khinh miệt rồi đỡ lời :

- Người đừng có đem số mạng mà đánh cuộc như vậy? Nếu không có chân tài thực học thì mau rời khỏi núi Thiên Trụ này ngay đi!

Âu Dương Siêu định nổi khùng, nhưng Âm Tổng Vô Thường đã kéo áo chàng lại mà van lơn rằng :

- Thiếu hiệp, lão có hai việc này muốn nhờ thiếu hiệp, dù sao thiếu hiệp cũng phải nhận lời cho!

Nói xong, ông ta lại trở mặt nhìn lên chàng, trông rất tội nghiệp. Dù người sắt đá đến đâu cũng không thể nào từ chối nổi, nên chàng phải gật đầu đáp :

- Lão tiên bối cứ nói đi, nếu việc gì tiểu bối làm được, tiểu bối không từ chối đâu! Có gì lão tiên bối muốn nhờ tiểu bối trùng trị tên đồ đệ mất dạy kia để quét sạch cửa ngõ đấy không?

- Không, không, việc quét sạch cửa ngõ, lão phu đâu dám nhờ vả đến người?

Âu Dương Siêu gượng cười đáp :

- Thế lão bối...

- Lão phu tự biết lúc này lão phu không còn hơi sức và tài ba để quét sạch cửa ngõ được nữa, nhưng lão phu đành chết dưới Thiên Địa chỉ. Như vậy cũng coi như lão phu không uổng công khổ luyện môn võ công đó mấy chục năm trời, và cũng để cho Doãn đại gia được sống muôn năm!

Thấy ông ta nói cảm động như thế, mà Doãn Lượng vẫn cứ cười khì như thường. Âu Dương Siêu thấy vậy liền thờ dài một tiếng, rồi hỏi tiếp :

- Thế lão tiên bối định nhờ tiểu bối hai việc gì?

- Việc thứ nhất, phiên thiếu hiệp chôn xác của lão phu ở trên ngọn núi thứ chín, cạnh ngôi mộ của cố chủ Ma gia Tứ tướng, của dãy núi Thiên Trụ này, và thiếu hiệp lập cho lão phu một cái bia, trên có khắc: “Không cần thận thâu đồ đệ hãy lấy người này làm răn”, lão phu muốn làm như vậy để cho sau này những người nào muốn thâu đồ đệ phải nên cẩn thận chứ đừng có đi theo vào con đường của lão phu nữa!

Nghĩ tới đó, Âu Dương Siêu cũng phải mỉm lòng, vội gật đầu đáp :

- Nếu lão tiền bối có mệnh hệ nào, tiểu bối thế nào cũng tuân theo lời dặn bảo này mà làm. Còn việc thứ hai là việc gì?

- Lão vào làm việc cho nhà họ Ma từ năm lên mười, theo hầu Tứ tướng lang bạt giang hồ. Không ngờ cố chủ của lão phu truyền tới đời thứ ba này chỉ còn lại một mình tiểu thư đây thôi. Khi lão thái gia hấp hối, có dặn bảo lão phu phải hết sức hầu hạ tiểu thư, ngờ đâu...

Hà!

Nói tới đó, ông ta khóc sụt sùi và nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa. Ma Chương Châu vội lấy khăn tay lau chùi nước mắt cho ông ta rồi xen lời nói :

- Đến giờ phút này mà ngươi còn nói những chuyện ấy làm gì?

Doãn Lượng cũng hậm hực xen lời nói :

- Lão phé vật, ngươi định bán núi Thiên Trụ này cho người ngoài phải không? Nhưng còn Doãn đại gia ở đây thì ngươi đừng có mộng tưởng như thế?

Âu Dương Siêu thấy tên họ ấy nói vô lễ như vậy liền nổi giận quát mắng :

- Họ Doãn kia, ngươi cứ yên trí? Nếu ta hay bất cứ là ai, mà tha chết cho ngươi, thì trên thiên hạ này không còn trời đất gì nữa!

Ám Tống Vô Thường không nổi giận, trái lại còn cười là khác rồi y lại thùng thẳng nói tiếp :

- Ma tiểu thư cảm cung trong nhà từ hồi còn nhỏ, nên không biết một tí gì về gai góc hay hiểm hóc của giang hồ cả! Lão phu không được yên tâm, nhất là vì việc của tiểu thư, nên mới bái thỉnh thiếu hiệp thế nào cũng giữ trọn nghĩa, toàn giao, mà không từ chối lão phu đâu?

- Vấn đề này...

Âu Dương Siêu chỉ nói được như thế thôi, vì chàng đã nghĩ kỹ rồi, mình còn bao nhiêu nghiệp trái chưa giải quyết xong, thù tày trời chưa trả được, và lại phân vì chưa có cơ sở, và phần thứ hai là không có nhà cửa nhất định, thì đâu dám nhận trọng trách này!

Chàng lại thấy Chương Châu đứng cạnh đó khóc lóc thảm thiết và đứng chờ người ra như ngầy như dại vậy, nên chàng suy nghĩ giây lát liền đáp :

- Vấn đề này, không riêng gì việc cá nhân của Ma cô nương, mà còn liên can đến cả môn phái của Ma gia Tứ tướng nữa. Không phải là tại hạ từ chối đâu, nhưng vì tại hạ đang là người mang đầy tội lỗi, thì nhận lời lão tiền bối làm sao được?

Ám Tống Vô Thường bỗng lớn tiếng hỏi tiếp :

- Có phải thiếu hiệp không nhận lời đấy không?

Doãn Lượng lại lạnh lùng cất tiếng xen lời nói :

- Lão phé vật, người biểu tiểu thư cho người ta mà người ta không thèm lấy đấy! Ngươi chết thì mau chết ngay đi, còn bận tâm tới chuyện ấy làm chi nữa? Ngươi cứ yên trí, sau khi ngươi chết đã có thiếu gia thay ngươi giải quyết mọi vấn đề cho?

Âu Dương Siêu tức giận đến nổi lửa, định xông lên tấn công Doãn Lượng nhưng Ám Tống Vô Thường cứ núm áo chàng lại và van lơn rằng :

- Lão phu đã tới trước mộ của thái lão gia thề nặng, là thế nào cũng phải kiếm hộ thái lão gia một người con rể kiệt xuất của võ lâm. Người đó không những võ lâm cái thế, mà còn có nhân phẩm lẫn đức tính kiêm bị nữa.

Âu Dương Siêu vội xen lời nói :

- Tại hạ thế nào cũng theo điều kiện mà kiếm giúp lão tiền bối!

- Đáng lẽ lão phu định tới cuối mùa thu sẽ cử hành buổi lễ tỳ vũ chiêu môn, không ngờ...

Hà...

Thấy y nói như vậy, Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra được một việc gì vội đỡ lời :

- Có rồi tại hạ đã nghĩ ra rồi.

Nhưng Âm Tổng Vô Thường vẫn cứ thao thao nói tiếp :

- Gần đây, lão phu nghe thấy giang hồ đồn đại, Âu Dương thiếu hiệp là con nhà dòng dõi môn hạ của Tam tuyệt, võ công cái thế nhân phẩm xuất chúng, mà tính tình lại rất hiệp nghĩa, cho nên lão phu mới tái xuất giang hồ để ước hẹn thiếu hiệp tới đây. Xin thiếu hiệp nên thương hại nhận lời cho. Lão ở dưới chín suối mới được yên dạ và cũng không hổ thẹn với cố chủ đã trao phó công việc ấy cho!

Nói tới đó, tay của y đã uể oải như không còn hơi sức, nhưng mặt y vẫn ngẩng lên nhìn Âu Dương Siêu mà đợi chờ chàng trả lời, trông rất tội nghiệp.

Nhưng chuyện này có phải là việc thường đâu mà Âu Dương Siêu dám nhận lời ngay?

Nên chàng thờ dài một tiếng rồi u oán đáp :

- Lão tiền bối trung thành với chủ như vậy tại hạ dù xả thân cũng muốn kết giao...
- Thiếu hiệp đã nhận lời rồi?
- Không! Quả thực tại hạ không thể gánh vác nổi trọng trách ấy! Nếu cứ nhận bừa đi có phải càng làm cho lão tiền bối không được yên tâm không?
- Thiếu hiệp, chẳng lẽ... thiếu hiệp lại lòng gan dạ sát đến thế sao?
- Tại hạ... chỉ nhận lời lão tiền bối có một nửa thôi?
- Một nửa ư? Thế nghĩa là...

- Đến Tết Trùng Cửu này, ở trên Trầm Kiếm đầm tại núi Hoàng Sơn có một thịnh hội của Võ lâm. Đến lúc ấy, họ sẽ đề cử một cao thủ đệ nhất của võ lâm và sẽ trao Kim Cương chân kinh với Quy Vân kiếm phổ cho người ấy. Lúc bấy giờ tại hạ sẽ phó thác Ma tiểu thư cho người đó, như vậy có phải là hoàng thành được nhiệm vụ của lão tiền bối đã trao phó cho không?

Âm Tổng Vô Thường nhất tâm nhất trí đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, y muốn chỉ chàng nhận lời, để trước khi chết, y được yên tâm là đã đền bù được đôi chút tình nghĩa đối với chủ nhân rồi.

Còn Ma Chương Châu thì một nửa hổ thẹn, một nửa lo âu, không biết cuộc đời của mình ra sao, và đang thấy người lão bộc duy nhất lại sắp chết đến nơi, nếu chàng thanh niên này không diệt trừ nổi tên Doãn Lượng thì chưa biết chừng mình sẽ bị nhục cũng nên?

Về mặt Doãn Lượng, thì y không những tham tài hiếu sắc, mà lại còn ưa danh lợi nữa.

Y nghe thấy Âu Dương Siêu nói câu chuyện đó, nếu y đi dự thì sẽ được tiếng là đệ nhất cao thủ của võ lâm, lại còn thêm được cả Chân kinh lẫn Kiếm phổ. Vì vậy y mới chăm chú lắng tai nghe.

Âu Dương Siêu chỉ để ý nhìn sắc mặt của ba người một lượt là chàng đã hiểu biết ngay.

Chàng lại thùng thảng nói tiếp :

- Cho nên tôi đã nói chỉ nhận một nửa là thế. Từ giờ cho đến ngày Tết Trùng Dương tôi xin hết sức bảo vệ Ma cô nương, hễ ai đụng chạm đến cô ta thì phải dẫm qua xác của Âu Dương Siêu này trước đã.

Âm Tổng Vô Thường nghe xong, chưa kịp trả lời, thì Doãn Lượng đã ngửng mặt lên trời cười the thé, nói :

- Tiểu tử, ngươi tự mình chưa chắc đã thoát chết mà lại còn dám can thiệp đến việc của người khác, không sợ Doãn đại gia này cười cho vỡ bụng hay sao?

Âu Dương Siêu cũng giận dữ quát lớn :

- Doãn Lượng, ngươi đừng có làm bộ làm tịch như thế!
- Hà, hà! Sao ngươi lại bảo ta làm bộ làm tịch? Bây giờ cố giữ nổi được thân ngươi vô sự đã may mắn lắm rồi?

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, giật tay Âm Tổng Vô Thường ra, vịn sức vào hai cánh tay, mồm thì quát hỏi :

- Doãn Lượng kia! Ngươi muốn làm gì Âu Dương Siêu này thì cứ việc ra tay đi?
- Ta không làm gì ngươi, quý hồ Chương Châu chịu để cho bảo hộ thì đã có tấm gương vừa rồi đấy. Xem nàng có còn dám nhờ ngươi nữa hay không?

Âu Dương Siêu không hiểu Doãn Lượng nói gì, vội hỏi tiếp :

- Cái gì là tấm gương sáng?

Doãn Lượng rất đắc chí, múa tay múa chân đáp :

- Giang Mẫn, Lăng Giao Cơ, và Ngô Quyên Quyên ở trên ngọn núi số một của dãy núi Thiên Trụ này...

- Người nói gì thế?

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi, lại tưởng mình nghe không rõ, nên chàng lại tiến lên một bước và hỏi tiếp như vậy.

Doãn Lượng đã vận công ngầm để đề phòng, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ ung dung đáp :

- Ta nói con Ngô Quyên Quyên hiện đang còn ở ngọn núi số một trên núi Thiên Trụ này, những người đó chả yêu người là gì? Cho nên nàng ta...

Âu Dương Siêu nghe tới đó, trống ngực đập rất mạnh, rồi cướp lời hỏi :

- Nàng ta làm sao?

- Nàng ta đi khắp các nơi để hỏi thăm người?

- Người chớ có hiểu lầm! Nàng là em gái kết nghĩa của ta, người không được nói bậy như thế?

- Ngờ đâu con nhỏ ấy vừa nghe ta nói có đôi ba lời đã mò mẫm lên núi Thiên Trụ này để tìm kiếm người quen thực!

Âu Dương Siêu nghe tới đây càng gay cấn thêm. Chàng nghĩ đến khi ở Sao Hồ đã nghe thấy Kim Kỳ minh chủ Phương Hạo nói Quyên Quyên muốn tìm mình để cùng đi núi Thiên Trụ một phen, đến giờ chàng mới biết câu nói đó là không ngoa.

Vì vậy chàng nóng lòng hỏi tiếp :

- Nàng ta đến núi Thiên Trụ này làm chi?

- Câu chuyện này rất dễ hiểu, vì ta đánh lừa nàng là Giao Cơ với Giang Mẫn bị người ta điểm vào yếu huyệt điên, rồi bị bắt cóc lên núi Thiên Trụ, nên nàng tưởng là thực, liền đến núi Thiên Trụ này ngay.

Sợ bút dây động rừng, Âu Dương Siêu chỉ e Doãn Lượng tức giận mình mà không gì làm nổi, y sẽ hành hạ Quyên Quyên, nên chàng không dám giận dữ như trước mà dịu giọng hỏi tiếp :

- Bây giờ nàng ta ở đâu?

- Hiện giờ ở trên ngọn núi số một của dãy núi Thiên trụ này.

- Người có thể đem ta đi gặp nàng ta không?

- Tất nhiên là có thể được!

- Nếu vậy người đưa ta đi ngay bây giờ đi?

- Hãy khoan? Việc ở nơi đây đã dứt khoát đâu? Ông già thì đã lẩn phé rồi, còn thiếu nữ lại là bạn đồng môn với người, như vậy còn phải dứt khoát gì nữa? Ta muốn người thề không được can thiệp đến việc của hai người này!

Âu Dương Siêu nghe nói cảm thấy khó xử hết sức, vì vừa rồi mình đã nhận lời là sẽ bảo vệ cô nương kia cho đến ngày trùng Cửu Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nếu mình nuốt lời hứa thì sau này còn mặt mũi nào bước chân vào giang hồ nữa? Nhưng nếu giữ mặt thì lúc này chưa biết số phận của Quyên Quyên an nguy ra sao? Nhờ Doãn Lượng nổi giận giết hại nàng, như vậy có phải là mình sẽ đi hận suốt đời không? Vì thế mà chàng cứ do dự, không biết trả lời như thế nào cho phải?

Doãn Lượng lại lạnh lùng hỏi tiếp :

- Người nào người cũng muốn! Chẳng hay người muốn Quyên Quyên hay là muốn Ma Chường Châu?

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời bỗng nghe thấy xích sắt loảng xoảng nổi lên, và một cái bóng trắng nhanh như chớp nhảy tới.

Thì ra Âm Tổng Vô Thương nằm ở dưới đất đã ngấm ngầm vận lấy công sức, chờ thấy hơi có chút sức khỏe rồi, y liền cả người lẫn xích nhảy xổ lại quét luôn một thế.

Sự thể xảy ra một cách bất ngờ, khiến Doãn Lượng cũng phải kinh ngạc.

Âu Dương Siêu thấy vậy đành phải lui ra xa hơn trượng.

Âm Tổng Vô Thương tấn công hất thế đó, cả người xích đập mạnh vào một cây cỏ thụ ở gần đó.

Ma Chường Châu thấy vậy vội rú lên một tiếng rất thảm khốc và kêu gọi :

- Người hà tất phải làm như thế làm chi?

Doãn Lượng tránh sang một bên rồi lạnh lùng nói :

- Lão phé vật, ngươi muốn chết phải không?

Ám Tổng Vô Thường lại quay người nhảy xổ vào Doãn Lượng tấn công lần thứ hai. Âu Dương Siêu thấy thế vội quát bảo :

- Không nên! Không..

Chàng chưa nói dứt, máu tươi đã thấy bắn ra tung tóe. Thì ra lần này Doãn Lượng không tránh né nữa, mà giờ hai tay ra chop. Lúc bấy giờ Ám Tổng Vô Thường làm gì còn hơi sức nữa, nên Doãn Lượng chỉ khê ra tay chop một cái đã trúng liền. Y thuận tay tung Ám Tổng Vô Thường lên trên cao, vì vậy mà máu tươi bắn ra tung tóe là thế.

Sau một tiếng kêu “bộp”, nhưng may lại có một tảng đá nhô ra cản trở, nên Ám Tổng Vô Thường mới không bị rớt xuống dưới thung lũng đen như mực kia.

Âu Dương Siêu thấy vậy lửa giận bốc lên đùng đùng, giờ tay chỉ vào mặt Doãn Lượng mà quát mắng :

- Dù y có trăm nghìn việc không nên không phải, y vẫn là sư phụ của ngươi, sao ngươi lại hạ độc thủ như thế?

Doãn Lượng đã biết rõ tâm sự của Âu Dương Siêu rồi y liền lạnh lùng đáp :

- Ngươi muốn can thiệp vào việc này, hay là muốn lấy Quyên Quyên?

Quả nhiên Âu Dương Siêu sợ Quyên Quyên bị giết thực, nên chàng đành phải cố nén lửa giận.

Doãn Lượng nói xong lại từ đi tới gần Chương Châu, mắt lộ hung quang, mồm thì nói :

- Đại tiểu thư, thử xem công lực của Doãn mỗ có xứng với Vạn Ma Chương của tiểu thư không?

Chương Châu tức giận khôn tả, vừa khóc vừa chỉ tay vào mặt Doãn Lượng mà quát mắng :

- Ngươi thí sư, khi chủ, khôn nạn vô cùng! Cô nương sẽ thí mạng với ngươi!

Nói xong, nàng múa song chưởng xông lên tấn công luôn.

Lúc ấy Ám Tổng Vô Thường đang nằm ở trên tảng đá từ từ lai tinh, bỗng tung mình nhảy lên tấn công vào sau lưng Doãn Lượng ngay.

Doãn Lượng đang mãi đối phó với Chương Châu tưởng Ám Tổng Vô Thường đã chết nên y mới không phòng bị. Khi nghe thấy tiếng xích sắt kêu, y vội quay người lại, nhưng không kịp, liền bị Ám Tổng Vô Thường chop trúng nên y ngã lộn ra đất.

Nhưng dầu sau y có phải là người tầm thường đâu, nên vừa té ngã y đã giờ chân phải lên đạp trúng vào bụng Ám Tổng Vô Thường liền.

Sau một tiếng kêu thảm khóc, Ám Tổng Vô Thường đã bị y đá rớt xuống dưới thung lũng.

Âu Dương Siêu chỉ kêu được tiếng “nguy tai” rồi vội vàng giờ tay ra chop, nhưng không còn kịp nữa. Chàng chỉ nghe thấy tiếng xích sắt kêu loảng xoảng càng ngày càng xa dần...

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nhân quái công tuyệt

Doãn Lượng hạ độc thủ đã ân sư của mình rớt xuống dưới hố sâu muôn trượng mà y không động lòng chút nào, trái lại, y còn đắc chí cười như điên khùng và lớn tiếng nói :

- Từ giờ trở đi, trong võ lâm, Doãn mỗ không còn sợ một ai nữa! Hà hà...

Thấy kẻ giết sư, vong ơn như vậy, Âu Dương Siêu ghê hận vô cùng, nhưng vì Quyên Quyên mà chàng vẫn phải cố nhịn. Tuy vậy chàng vẫn không sao dẹp hết lửa giận, nên rút cục chàng vẫn lên tiếng nói :

- Người trong võ lâm trọng nhất là ân oán phân minh, hành vi của ngươi vậy mà đồn vào giang hồ, không sợ thiên hạ anh hùng chê cười hay sao?

Doãn Lượng vẫn cười như cũ và đáp :

- Chê cười ư? Ngươi bảo thiên hạ chê cười phải không? Hà hà! Thiên hạ võ lâm, ngoài Doãn Lượng này ra, còn ai làm gì nổi ta nào? Nếu ai lên tiếng thì hãy lấy lão phế vật mà làm gương!

- Tên khốn nạn này! Ngươi...

Chưởng Châu tức giận khôn tả, vừa mắng chửi vừa xô lại tấn công.

Doãn Lượng biết trước thế nào Chưởng Châu cũng nhảy lại tấn công mình, hơn nữa công lực của y đã được toàn bộ y bát của Âm Tổng Vô Thường truyền thị cho, và có thể nói là bây giờ y còn giỏi hơn cả sư phụ là khác, nên y phản ứng rất nhanh chỉ hơi lướt tới một chút đã ra ngoài xa hơn trượng.

Âu Dương Siêu thấy Doãn Lượng tài ba như vậy cũng phải lắc đầu thở dài mà luyến tiếc hộ.

Chưởng Châu đánh không trúng thế đó, tức giận vô cùng, quát tiếp :

- Tên vô lương tâm Doãn Lượng kia? Sĩ diện của núi Thiên Trụ này đã bị ngươi làm mất hết! Cả cơ nghiệp của Ma gia cũng bị tay ngươi phá hủy.

Nói xong, nàng rút luôn thanh Ngự Trường kiếm ra, và thuận tay đưa lên một cái, đã có muôn điểm sao lạnh làm lóa mắt mọi người, rồi nàng nhắm Doãn Lượng đâm luôn.

Âu Dương Siêu thấy Chưởng Châu giờ thế kiếm vô thượng ấy ra cũng phải khen ngợi thắm, bụng bảo dạ rằng :

- “Ma gia Từ tướng quả thật danh bất hư truyền?”

Doãn Lượng sinh trưởng ở nhà họ Ma từ hồi còn nhỏ, y biết rõ thế kiếm này lắm, nhưng lúc này y cũng phải hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Tuy y biến sắc nhưng không có vẻ gì là hãi sợ cả, và còn hậm hực nói :

- Con nhãi kia, mi muôn đầu thí mạng với lão gia này phải không?

Kiểm ở trong tay cứ rung động hoài, chân cứ tiến dần về phía trước, Chưởng Châu nghiêng răng, mím môi, nói :

- Đã hai đời rồi, họ Ma nhà ta chưa sử dụng đến thế kiếm này, nhưng ngày hôm nay bắt buộc ta phải sử dụng tới nó.

Thì ra, kiếm pháp của nhà họ Ma vô địch thiên hạ?

Nhưng có ba thế kiếm phải tới khi nào bắt đắc dĩ lắm mới được sử dụng tới. Bây giờ thế “Vạn Gia Đương Hòa” của Chưởng Châu đem ra đối phó với Doãn Lượng đây là một trong ba thế kiếm ấy.

Doãn Lượng đáp :

- Được lắm! Nếu vậy mi đừng có trách ta hạ độc thủ đấy nhé?

Nói xong, sắc mặt thay đổi hẳn, y không cười như trước nữa, và bộ mặt của y bây giờ trông rất rùng rợn, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng. Đồng thời, hai cánh tay của y cũng vươn ra dài hơn trước.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải kinh hoàng, chẳng không dám tin là sự thật. Vì chàng thấy hai tay của tên nọ hể tay trái vươn dài thì tay phải ngắn hẳn, trái, nếu vươn tay phải thì tay trái cũng ngắn đi ngay.

Môn võ công khiến cánh tay dài hơn trước như vậy gọi là “Thông Ty Linh Viên thần công”, hay là “Trường Cân Túc Cốt công”. Muốn luyện thành công môn võ công này phải chịu đựng rất đau khổ mới học hành.

Âu Dương Siêu lo Âu hộ Chưởng Châu, vội nói :

- Cô nương nên cẩn thận, y sử dụng môn Thông Ty Công đấy!

Chàng vừa nói dứt, Doãn Lượng đã tiến lên mấy bước, giơ tay ra chụp vào vai trái của nàng nọ liền.

Hình như Chưởng Châu đã biết đối phương sở trường về môn võ công này rồi, nên nàng vội lui về phía sau hai bước, múa tít thanh kiếm để bảo vệ bên phía trái. Nhưng Doãn Lượng ra tay nhanh vô cùng, lúc ấy tay của y đã sắp va đập vào vai của nàng, nếu nàng không nhờ có khinh công tuyệt diệu lướt ngay ra ngoài xa hơn trượng thì đã bị tên nọ chụp trúng rồi.

Âu Dương Siêu cũng phải lo Âu hộ nàng, người toát mồ hôi lạnh ra như tắm.

Tuy Doãn Lượng tấn công hụt thế đó, nhưng y thấy hai tay cao thủ một nam một nữ đều lộ vẻ kinh ngạc, y đắc chí cười ha hả, và vênh vao hỏi :

- Thế nào? Đã biết tài ba của lão gia cao siêu đến mức nào chưa?

Âu Dương Siêu chỉ tủm tủm cười, tiến lên đáp :

- Đắc chí chỉ nên một lần thôi, chứ đừng nên làm tiếp. Với công lực của các hạ bây giờ kẻ cũng hiếm có lắm. Có tuyệt học như thế này, muốn nổi danh trên giang hồ không khó khăn gì hết, hà tất các hạ cứ phải đấu với một cô bé như vậy? Nếu có thể ngừng tay được thì nên ngừng tay ngay, bất cứ việc gì cũng thế, không nên quá trớn.

Âu Dương Siêu khuyên y như thế là muốn y buông tha Chương Châu để nói chuyện về Quyên Quyên với mình. Ngờ đâu Doãn Lượng lại lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Ngươi muốn lấy lòng con nhỏ, hay là ghen tuông thế?

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận khôn tả, nhưng vẫn phải cố nén lửa giận xuống mà nói tiếp :

- Bậy nào? Tại hạ không có ý nghĩ như thế. Nhưng...

- Lão phé vật hèn ngươi tới đây mục đích chỉ vì gả bán con nhãi này, mà ngươi không quản ngại xa xôi hàng vạn dặm đi tới đây cũng không ngoài việc ấy. Ngươi còn giả bộ như thế làm chi?

- Không nên lấy lòng tiểu nhân mà đo bụng quân tử. Các hạ hiểu lầm rồi. Tại hạ tới đây chỉ vì việc Quyên Quyên thôi.

Doãn Lượng càng cười như điên như cuồng thêm, và không nói chuyện với Âu Dương Siêu nữa, vội quay đầu lại bảo Chương Châu rằng :

- Mi đã nghe thấy chưa? Người ta có ưa gì mi đâu? Chi bằng nên nhất tâm nhất trí làm vợ của Doãn đại gia có hơn không?

Âu Dương Siêu chưa kịp lên tiếng, thì Chương Châu đã giọng kiêu lên, dậm chân chân xuống đất một cái, mồm thì quát lớn :

- Doãn Lượng, ngươi vô lễ lắm!

Vừa nói xong, nàng đã ngời vọt kiêu hãnh xông lên tấn công luôn. Có lẽ nàng đã tức giận quá nổi nên chỉ có tiến chứ không có thoái, nên thế kiêu của nàng lợi hại không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy nàng tức giận, không nghĩ gì đến võ công quái dị của địch thủ mà cứ xông bừa lên tấn công như thế, chàng vội lên tiếng khuyên bảo. Nhưng chàng chưa kịp nói, thì đã thấy bóng Doãn Lượng lướt sang phía bên trái năm thước, cánh tay phải bỗng dài ra ba thước, nhắm dưới cằm của Chương Châu chop luôn.

Chương Châu thất thanh la lên :

- Nguy tai!

Nàng định lui về phía sau để tránh né, nhưng đã muộn rồi, đành quay mặt đi. Tuy đã tránh được dưới cằm không bị đối phương chop trúng, nhưng áo của nàng đã bị móng tay của Doãn Lượng móc phải, nên bị rách mất một mảng lớn, để lộ hẳn một bên ngực ra. Nàng hổ thẹn hết sức, hai má đỏ bừng, vội một tay cầm kiếm, một tay che ngực. Muốn bỏ đi cũng không phải, mà muốn đấu tiếp cũng không nên, nàng cảm thấy ngượng hết sức.

Doãn Lượng thấy vậy khoái chí cười ha hả, và cất giọng quái dị giễu cợt rằng :

- Hà hà... thật là sướng con mắt... hà hà!...

Y lại quay lại bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Tiểu tử, hôm nay nhân phúc của ngươi cũng khá lớn đấy. Ngươi có muốn xem toàn thân của con nhỏ không?

Nói xong, y lại giơ tay trái ra định chop lấy tà áo của Chương Châu để lột trần nàng ra.

Đột nhiên có tiếng quát lớn :

- Ngừng tay lại?

Tiếng kêu như sấm động, và có ánh sáng vàng lóe mắt, kèm theo một luồng sức mạnh không thể tưởng tượng được lần át tới, đẩy Chương Châu sang bên.

Thì ra Âu Dương Siêu đã phi thân tới chỗ giữa hai người, tay cầm lá cờ báu, chỉ vào mặt Doãn Lượng mà quát rằng :

- Doãn Lượng, ngươi thật không biết lễ phép gì cả. Ngươi muốn làm gì?

Thoạt tiên Doãn Lượng thấy có một tiếng quát thật lớn, và một sức mạnh hất tay của mình bắn ra, trong lòng đã kinh hoàng, nhưng khi y trông thấy là Âu

Dương Siêu y lại yên tâm cười khi hỏi :

- Ô? Người muốn làm sứ giả hộ hoa phải không?

Lúc này Âu Dương Siêu không sao nhìn được nữa, liền phát cò và đáp :

- Vì đạo nghĩa của võ lâm, ngày hôm nay ta phải trừng trị tên tiểu nhân vong ân bội nghĩa, mà cứ tự phụ mình là vô địch thiên hạ.

Thấy lá cò báu của Âu Dương Siêu, Doãn Lượng đã hơi e dè, nhưng y vẫn gượng làm ra vẻ hăng hái, nôi tiếp :

- Đại gia không sợ gì người! Đại gia chỉ dùng có hai bàn tay không để đấu với khí giới của người cho mà xem.

Nói xong, y chỉ đứng yên thôi, chứ không ra tay tấn công.

Âu Dương Siêu biết ý nghĩa lời nói của đối phương rồi, liền cười nhạt nói tiếp :

- Doãn Lượng, người đừng có làm bộ làm tịch nữa. Người bảo ta dùng khí giới đấu với tay không của người phải không?

Doãn Lượng cũng biết bảo kỳ này lợi hại như thế nào, nên y mới nói khích Âu Dương Siêu như thế. Y thấy Âu Dương Siêu đã trúng kế liền lạnh lùng đáp :

- Nếu người nhận thấy tay không, địch không nổi lão gia, thì lão gia cho phép người được dùng khí giới đấy.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như vậy, biết ngay ý định của tên nọ ra sao liền, nhưng khi nào chàng lại chịu mắc họa? Vì thế chàng không những không tức giận, trái lại còn cười ha hả, nói tiếp :

- Hà hà! Quân này xảo trá thật. Người tưởng ta không biết là người cũng có khí giới hay sao?

- Xưa nay Doãn đại gia không dùng tới khí giới bao giờ.

- Quân khốn nạn không biết sĩ nhục kia.

- Người bảo ta có khí giới, vậy thì khí giới ở đâu! Móng tay của người chả là một môn khí giới rất ác độc là gì? Người lừa dối ta sao nổi?

Tuy Doãn Lượng biết Âu Dương Siêu muốn ám chỉ Thông Ty Công của mình, nhưng y vẫn giả bộ không hiểu, giờ hai tay lên đáp :

- Đây chả là hai bàn tay không của lão gia là gì?

Âu Dương Siêu không muốn nói nhiều với y nữa, liền quát lên :

- Ta sẽ chặt đứt đôi móng tay ma của người, để người khỏi thị nó mà tác ác hại người.

Nói xong, chàng múa động lá cò báu, hào quang tỏa ra muôn đạo, nhằm người Doãn Lượng phát tới. Chàng đã tức giận quá nổi, nên ra tay vẫn khác thường.

Doãn Lượng vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né, rồi nói tiếp :

- Chả lẽ người không muốn kiếm Ngô Quyên Quyên nữa hay sao?

Âu Dương Siêu hơi chần chờ một chút, nhưng vẫn tiếp tục tấn công, mồm thì nói :

- Ta cứ đánh cho người một trận mê toi, lúc ấy người không nói cũng phải nói.

- Tiểu tử, người tưởng Doãn đại gia sợ người hay sao?

Nói xong, y liền duỗi hai cánh tay kêu răng rắc, rồi xông lên định chop Linh Đài huyệt ở trên đỉnh đầu của Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu không dám khinh thường, vội vuron người lên, múa tít lá cò, nhằm tay của Doãn Lượng phát luôn. Ngờ đâu rõ ràng chàng trông thấy lá cò của mình đã đụng vào tay của đối phương rồi, nhưng chỉ nghe thấy cách một tiếng rất khẽ, đã không thấy tay của đối phương đâu hết. Chàng kinh ngạc vô cùng, vội múa tít lá cò để bảo vệ bốn thân. Ngờ đâu bên phải đã có một luồng kinh phong lấn át tới. Chàng không ngờ Doãn Lượng lại biến thế nhanh đến như vậy? Lúc này chàng muốn tránh cũng không kịp, đành xoay cán cò, nhằm cánh tay của đối phương mà đập xuống.

“Bùng”

Hai người cùng nhảy sang hai bên. Âu Dương Siêu thấy cánh tay của mình hơi tê tái.

Còn Doãn Lượng thì đau nhức thấu xương, suýt tí nữa thì không rút được tay vào. Y vội lui ra ngoài xa hơn trượng, mặt lộ vẻ kinh hãi, nhưng y vẫn không muốn cho Âu Dương Siêu biết, liền giả bộ làm như không việc gì mà hỏi tiếp :

- Tiểu tử, ngươi có chịu nổi môn Phi Viên Thần Công của lão gia không?

Sự thật Âu Dương Siêu đã biết rõ hết, vì vừa rồi quá đột ngột, mình chưa giờ hết công lực ta đẩy thôi, bằng không, đối phương thể nào cũng bị thương nặng chứ không sai.

Nghĩ như vậy, chàng càng hăng hái thêm, lớn tiếng cười và đáp :

- Doãn Lượng, ngươi đừng có nói khoác nữa. Có giỏi hãy tiếp thêm của ta một thể nữa.

Nói xong, chàng liền gỡ Toàn Phong bát thức ra tấn công luôn.

Lần này Âu Dương Siêu đánh theo lối vững chắc, và múa lá cờ thật nhanh, thật kín, khiến đối phương không sao tìm ra được chỗ sơ hở để tấn công lên.

Thông Ty Công tuy huyền ảo và lợi hại thật, nhưng mỗi lần sử dụng là phải hao tổn rất nhiều nội lực, nên sử dụng môn võ công này không thể cầm cự lâu được. Vì thế hai người đấu tới hiệp thứ mười, Doãn Lượng đã tỏ vẻ không yên, hai mắt cứ đảo lộn hoài.

Cao thủ đấu với nhau kỵ nhất là phân thân, nhất là đối địch với người ngang tài với mình, chỉ sai một ly là bị toi mạng ngay.

Âu Dương Siêu có lá cờ báu ở trong tay, càng đấu càng hăng, như trường giang đại hải, cứ liên miên bất tuyệt. Đồng thời chàng đã nhận ra khí sắc của Doãn Lượng như thế nào rồi, nên chàng càng tấn công mạnh thêm.

Lại đấu thêm năm hiệp nữa. Doãn Lượng phải kêu nguy tai thảm.

Thì ra một đằng càng đấu càng hăng, một đằng càng đấu càng thấy đuối sức dần, nên Doãn Lượng cũng tự biết nếu đấu thêm mười hiệp nữa, thể nào mình cũng bị đại bại chứ không sai.

Vì vậy y vội quát lớn :

- Hãy ngừng tay lại?

Âu Dương Siêu không hiểu đối phương bảo ngừng tay như vậy làm chi, vội lui về phía sau bảy thước, trầm giọng hỏi :

- Ngươi đã phục thua rồi phải không?

- Ta với ngươi không có thù oán gì với nhau cả, hà tất phải đấu chí tử với nhau như thế?

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như vậy, cũng phải tức cười và bụng bảo dạ rằng :

- “Tiểu tử này giao hoạt thật. Lúc đầu sao y ngông cuồng như thế, mà bây giờ sắp thua đến nơi lại thốt ra những lời vô lý như vậy.”

Nghĩ đoạn, chàng tỏ vẻ khinh thị đáp :

- Lúc này ngươi mới nói như vậy thì đã muộn rồi. Ta thể nào cũng phải diệt trừ ngươi, một tên bại hoại, giết thầy phản chủ, để bảo vệ chính nghĩa cho võ lâm. Ngươi đừng có nói nhiều nữa, mau chịu chết đi?

- Hãy khoan đã?

- Có chuyện gì thì nói mau lên!

- Có phải ngươi muốn tìm kiếm Ngô Quyên Quyên đấy không? Ta tình nguyện trao trả Ngô Quyên Quyên cho ngươi, và còn biếu cả con nhãi họ Ma này cho ngươi để làm điều kiện trao đổi ấy. Ngươi có bằng lòng không?

- Bậy nào! Ngươi không phải là một con người.

- Thôi, đừng có giả bộ nữa. Điều kiện của ta rất giản dị.

- Điều kiện gì?

- Đại hội Trùng Cửu ở trên núi Hoàng Sơn, ngươi không được xen tay vào, ngươi có bằng lòng không?

- Ai thêm nói nhiều với ngươi. Hãy coi thể công của ta đây!

Âu Dương Siêu không thêm để ý nghe những lời nói vu vơ của Doãn Lượng. Chàng cứ múa cờ tấn công tới tấp. Nhưng khi chàng vừa tấn công tới, thì bỗng thấy có bóng người thấp thoáng, liền thất kinh la lên một tiếng :

- Ôi chà!

Rồi vội thâu thế, nhảy lui về phía sau hơn trượng, tức giận đến run lấy bầy, mặt tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Võ lâm dị phẩm

Thì ra lúc ấy, Doãn Lượng đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng, vuron tay ra chụp lấy Chương Châu. Lúc ấy nàng ta đang hổ thẹn, đứng khóc lóc. Y liền thuận tay đẩy nàng về phía Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu phản ứng nhanh, kịp thâu thế lại và nhảy lui về phía sau, bằng không người của Chương Châu đã bị tan nát rồi. Tuy vậy, áo của nàng vẫn bị luồng gió của lá cờ hất tung, thế là nàng đã phanh ngực hướng về phía Âu Dương Siêu.

Ngượng vô cùng, Âu Dương Siêu không dám nhìn và phải quay mặt đi.

Doãn Lượng vừa dùng tay đẩy lưng Chương Châu, vừa điểm vào yếu huyệt cầm của nàng, mồm thì cười giọng gian xảo và nói :

- Lại đi! Tấn công đi? Sao không dám tấn công nữa?

Tội nghiệp cho Chương Châu, tuy bị điểm huyệt cầm không sao nói nên lời được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nên nàng hổ thẹn đến mặt tái mét, người run lấy bầy.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm. Chàng bỗng vận khí đon điền, rú lên một tiếng thật dài, người nhảy lên trên cao ba trượng, múa lá cờ thành một hào quang ngũ sắc, nhằm đầu Doãn Lượng đánh úp xuống.

Doãn Lượng tưởng Âu Dương Siêu tới đây chỉ vì nữ sắc thôi, vì thế thoát tiên y lấy Quyên Quyên ra để uy hiếp. Quả nhiên y thấy Âu Dương Siêu có vẻ hãi sợ thật, nhưng có biết đâu chàng lo âu hộ Quyên Quyên là vì tình bạn chứ không có tình yêu gì ở bên trong hết.

Rồi bây giờ y bí quá, lại giờ trò cũ, bắt Chương Châu để kiểm chế Âu Dương Siêu, và bắt chàng ta phải nhận điều kiện không được nhúng tay vào đại hội Trùng Cửu ở trên Hoàng Sơn nữa.

Y tưởng thế nào Âu Dương Siêu cũng chấp thuận. Ngờ đâu Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, không sao chịu nhận được nữa.

Lúc này Doãn Lượng thấy giáo kế của mình không ăn thua gì, và Âu Dương Siêu lại ở trên cao tấn công xuống, nên trong lúc khẩn cấp này y không sao vận công trả đũa được, và cũng không sao tránh né kịp. Y đành phải lùi áo Chương Châu lại và đẩy mạnh một cái để dùng nàng làm mộc chống đỡ thế công của đối phương.

Y tưởng Chương Châu thế nào cũng bị chết thay mình dưới thế công lợi hại ấy của Âu Dương Siêu.

Chỉ nghe thấy kêu xoẹt một tiếng thật lớn, một cái bóng vàng phát phối, thì ra cái áo lụa của Chương Châu chịu không nổi sức lôi kéo của Doãn Lượng đã rách tan tành và người nàng thì ngã đổ về phía Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội thâu lá cờ lại, nhưng vì mất thăng bằng, khi chàng rớt xuống, thì Chương Châu vừa ngã ngay vào lòng mình. Doãn Lượng thấy vậy cười ha hả, còn Chương Châu thì hổ thẹn, cứ cúi gục xuống, đầu dí vào ngực của chàng.

Chàng càng hổ thẹn thêm mặt đỏ như gấc chín.

Doãn Lượng lại cười ha hả, nói tiếp :

- Tiểu tử giỏi thật. Thủ đoạn quyền rũ đàn bà của ngươi cao siêu lắm. Núi Thiên Trụ này cũng bị ngươi làm cho nhơ nhuốc.

Âu Dương Siêu tức đến run lấy bầy khẽ đẩy Chương Châu đứng dậy, và cố nén lửa giận mà hỏi :

- Cô nương có bị thương không?

Chương Châu không nói được, hai tay cứ che ngực, đầu không dám ngẩng lên, chỉ khẽ liếc nhìn chàng một cái, rồi gục xuống vai chàng mà khóc lóc.

Doãn Lượng càng đắc chí cười hi hi, và lớn tiếng nói :

- Trông hai người du dương thật.

Âu Dương Siêu thấy đối phương càng nói càng bậy, liền dùng sức đẩy Chương Châu một cái, mồm thì quát lớn :

- Tiểu bối, ta phải cất trui ngươi đi mới được.

Không ngờ chàng chưa kịp ra tay thì Chương Châu đã lớn tiếng kêu gọi :

- Mẹ ơi!

Rồi nàng nhảy xổ ngay dưới thung lũng sâu muôn trượng.

Âu Dương Siêu cả kinh, không kịp tấn công kẻ địch nữa, vội nhảy lên cao ba trượng, giơ tay ra chụp một cái, mồm thì nói :

- Ma cô nương không nên làm như thế?

Cũng may là chàng ra tay cứu vừa đúng lúc, nên Chương Châu mới thoát chết. Khi xuống tới mặt đất, chàng liền nghĩ thầm :

- “Nếu lúc này Chương Châu chết, thế nào Doãn Lượng cũng vu oan giá họa cho mình, mà nếu không có người đối chứng cho thì mình sẽ bị mang tiếng suốt đời.”

Nghĩ đoạn, chàng liền cau mày lại, khẽ bảo Chương Châu rằng :

- Lúc này cô nương không nên liều lĩnh như thế, chết như vậy sẽ bị mang tiếng. Cô nương hãy nghỉ ngơi điều công vận tức, để tôi trả thù hộ cô cho.

Chương Châu khóc sụt sùi, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái thôi.

Âu Dương Siêu ra hiệu bảo nàng hãy ngồi xuống, rồi chàng quay lại quát lớn :

- Tiểu Diện Vô Thường, ngươi... ủa!

Chàng mới hay Doãn Lượng đã bỏ chạy mất rồi. Chàng tức giận vô cùng, dậm chân một cái, hậm hực nói tiếp :

- Tiểu tử giỏi thật. Nhưng mi chạy sao cho thoát?

Tuy chàng nói như thế, nhưng chàng có biết Doãn Lượng chạy đi đâu?

Chàng liền quay lại hỏi Chương Châu rằng :

- Cô nương, đệ nhất phong của núi Thiên Trụ ở đâu thế?

Chương Châu không trả lời, chỉ u oán hỏi :

- Thiếu hiệp muốn đi ư?

Thấy nàng rất tội nghiệp, nhưng chàng vẫn thuận mồm đáp :

- Phải, tôi phải đuổi theo Doãn Lượng, để tìm kiếm chị Hai của tôi.

- Chị Hai nào thế?

- Là Ngô Quyên Quyên mà Doãn Lượng vừa nói hồi nãy.

- Ngô Quyên Quyên nào?

- Là người chị kết nghĩa của tôi. Lúc tôi mới ra đời, đã cùng đại tỷ và nhị tỷ kết nghĩa làm anh chị em, và tự xưng là Thần Châu Tam Kiệt.

- Kể ra thiếu hiệp cũng có nhiều hồng phần tri kỷ đấy.

- Chúng tôi chỉ coi nhau như chị em ruột thôi.

- Thế thiếu hiệp coi tôi như thế nào?

Nói tới đó, nàng hồ thẹn vô cùng, cứ cúi gằm mặt xuống.

Âu Dương Siêu ngẩn ngơ ra giây lát mới đáp :

- Tôi coi cô nương...

- Thiếu hiệp nên nhớ, tôi là một người con gái còn trinh bạch.

Âu Dương Siêu biết nàng định nói gì rồi, lo âu vô cùng, vội đỡ lời :

- Phải bây giờ cô vẫn còn trinh bạch mà.

Thấy chàng nói như thế, Chương Châu lại khóc hu hu.

Âu Dương Siêu từ khi ra đời tới giờ không hãi sợ một cao thủ nào hết nhưng chỉ sợ là cái khóc của đàn bà thôi. Chàng thấy Chương Châu khóc, liền cuống quýt cả lên vội hỏi :

- Tôi nói như thế mà cũng thất lễ với cô nương sao?

- Tôi xuất thân từ chốn danh môn, tuy không phải là khuê các gì, nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ trinh bạch, nhưng bây giờ....

- Nhưng bây giờ thì làm sao cơ chứ?

- Bây giờ... tôi đã...

Âu Dương Siêu thấy nàng khóc như cha mẹ chết vậy, bây giờ lại nghe thấy nàng như thế, chàng mới vỗ nhẽ, vội đáp :

- Đó là lỗi ở như tên Doãn Lượng, nhưng bây giờ đã chạy mất rồi, cô có khóc cũng vô ích mà.

- Nhưng... tôi đã bị... bị thiếu hiệp...

- Tôi có làm gì cô nương đâu?

- Thân thể của tôi đã bị thiếu hiệp trông thấy hết, tôi còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa?

- Sao cô nương lại nói như thế? Tại hạ...

Chương Châu liền ngẩng mặt lên, lớn tiếng nói tiếp :

- Bây giờ tôi chỉ có hai lối đi thôi. Hai lối đi đó tùy ở như thiếu hiệp muốn để cho tôi đi lối nào cũng được.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế càng ngạc nhiên thêm, vội đáp :

- Tuy tôi đến núi Thiên Trụ này, nhưng không phải là tới đây để gây thù gây hận với ai cả. Cô nương cứ yên tâm, nếu cái gì tôi có thể làm được không bao giờ tôi để cho cô nương phải bức mình đâu.

- Thế ra thiếu hiệp đã nhận lời rồi đấy à?

- Nhận lời cái gì?

- Điều thứ nhất, là tôi chết ngay tại chỗ thiếu hiệp không được ra tay ngăn cản.

- Trên thiên hạ này có ai thấy chết mà không ra tay cứu vớt hay không? Cô nương xuất thân từ chỗ danh môn của võ lâm, cô nương lo gì mà chả có ngày trả được mối thù đó? Cô nương hà tất phải đi con đường tuyệt vọng ấy?

- Nếu vậy thiếu hiệp bảo tôi nên đi con đường thứ hai phải không?

Âu Dương Siêu vừa ngạc nhiên, vừa tức cười vội hỏi :

- Con đường thứ hai là đường gì?

- Đường thứ hai là ý định của Ám Tổng Vô Thường mời thiếu hiệp tới núi Thiên Trụ này ấy.

- Ám Tổng Vô Thường hẹn tôi đến đây có ý định gì?

Chương Châu càng hồ thẹn thêm, hai tay ôm ngực, với giọng nói rất khẽ, đáp :

- Y muốn hoàn thành lời hứa với ông và cha ta.

- Lời hứa gì?

- Tổ phụ tôi không hợp ý kiến với cha tôi liền bỏ đi du ngoạn. Từ chuyến đi ấy không thấy cụ về nữa. Lúc đi, tôi hãy còn nhỏ, còn phải có người bồng bế, nên chưa biết một tí gì hết. Nhưng theo lời Ám Tổng Vô Thường nói, thì khi ra đi, ông tôi có nói với Ám Tổng Vô Thường là chỉ có một việc không còn nhỏ dại. Ông tôi còn nói, cha tôi Ma gia Tứ tướng, mà lại còn bị chết yểu là khác.

Âu Dương Siêu càng nghe càng thấy thích thú, vội hỏi :

- Rồi kết quả ra sao?

- Kết quả lời nói của ông tôi không sai tí nào. Mới ngoài ba mươi, cha tôi đã tạ thế bởi luyện nội công tản khí mà chết, và cũng không làm rạng rỡ cho Ma gia tí nào. Sau đó mẹ tôi, vì thương tiếc cha tôi quá, cũng uất ức mà chết theo. Tôi trở thành một đứa con mồ côi cả cha lẫn mẹ, rồi do lão bộc Âm Tổng Vô Thường nuôi nấng dạy bảo.

Kể tới đây, Chương Châu càng cảm thấy đau đớn nên càng khóc to thêm. Âu Dương Siêu thấy cuộc đời của nàng tội nghiệp như vậy cũng giống như mình, nên chàng nhìn nàng, thở dài một cái và hỏi tiếp :

- Bây giờ Âm Tổng Vô Thường đã chết, cũng may là cô đã có thể tự lập được rồi cô không nên khóc lóc như thế nữa.

- Làm gì có chuyện dễ thế? Một người con gái muốn lang bạt giang hồ thật rất khó, huống hồ Ma gia Tứ tướng xưa kia lại có rất nhiều kẻ thù. Hơn nữa, tôi lại không biết một tí gì về kinh nghiệm giang hồ cả, nên đối với tôi việc tự lập ấy thật còn khó hơn việc lên trời.

- Cô nương vẫn có thể như trước kia, ở lại trên núi Thiên Trụ này mà qua ngày đoạn tháng cũng được chứ sao?

- Không thể được?

- Tại sao?

- Khi nào tên ma tinh Doãn Lượng kia lại chịu để yên cho tôi? Huống hồ lại còn những tên ma đầu khác?

Âu Dương Siêu nhận thấy những lời nói của nàng rất có lý, chàng liền thở dài một tiếng.

Bỗng nghĩ đến lời của Chương Châu vừa rồi, chàng lại nói tiếp :

- Vừa rồi cô nương có bảo, con đường thứ hai là lời hứa của Âm Tổng Vô Thường với lệnh tổ phụ, vậy nếu việc gì tại hạ có thể làm nổi, tại hạ thế nào cũng sẽ phân ưu giải sầu hộ.

Thấy chàng nói như thế, Chương Châu liền nín khóc ngay, mím môi một cái rồi nói tiếp :

- Âm Tổng Vô Thường nhận lời với ông tôi là thế nào cũng sẽ hết sức trông nom tôi cho tới khi trưởng thành, và còn kiếm cho...

- Kiếm cái gì?

- Kiếm... kiếm một thanh niên có võ công cái thế, và có đức hạnh nữa để làm...

- Để làm gì?

Chương Châu hồ thẹn vô cùng, nhưng vẫn gượng đáp :

- Để tôi gửi gắm cuộc đời.

Âu Dương Siêu không ngờ lại là chuyện ấy, nên chàng cứ ngẩn người ra. Chương Châu lại lẩm bẩm nói tiếp :

- Khi cha tôi hấp hối, có nhờ Âm Tổng Vô Thường, y cũng lại hứa với cha tôi như đã hứa với ông tôi vậy, nên y mới... hẹn thiếu hiệp đến đây.

Chương Châu gượng nói nốt những lời đó, rồi quay mặt về phía tảng đá, chẳng nói chẳng rằng, hình như đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời vậy. Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, nhất thời Âu Dương Siêu cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Chàng do dự giây lát mới đáp :

- Quả thật tại hạ không biết một tí gì về việc này cả. Tại hạ tới đây cũng chỉ vì việc của cô nương kia thôi. Còn về sự hẹn ước...

Không ngờ Chương Châu nghe tới đây liền u oán xen lời nói :

- Nếu thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi, tôi đành xin... gọi chị ấy là chị...

- Không! Không! Cô nương ấy là chị em kết nghĩa của tại hạ, cô nương không nên đa nghi như vậy.

- Nếu thế càng hay?

- Cô nương, việc này không thể giải quyết một cách hàm hồ như thế được. Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nhận lời.

Nói xong, chàng quay người định đi, Chương Châu không nghĩ gì đến sự xấu hổ cả, đột nhiên quay người lại kêu gọi :

- Hãy khoan! Tôi còn có việc này chưa nói nốt.

Âu Dương Siêu đành phải ngừng chân, quay người lại hỏi :

- Cô nương còn muốn nói gì nữa.

Nàng liền lấy một mảnh áo rách giờ lên che ngực và nói tiếp :

- Thiếu hiệp có biết năm xưa bốn anh em tổ phụ tôi, mệnh danh là Ma gia Tứ tướng, đã thống nhất võ lâm gần hai mươi năm, hắc bạch hai đạo đều phải kiêng nể, chính là hai giới cùng tôn làm Minh chủ, là nhờ ở cái gì không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp :

- Trong võ lâm kẻ thắng là mạnh, tất nhiên mấy vị tổ phụ của cô nương đã nhờ ở như có võ công vô địch.

Ngồi đầu Chương Châu lại lắc đầu :

- Thiếu hiệp đoán như thế mới trúng có một nửa.

- Chẳng lẽ mấy vị lệnh tổ, ngoài công lực vô địch ra, lại còn có bí quyết gì, hay tà thuật gì rất ác độc chẳng?

- Làm gì có chuyện ấy! Đó là mấy vị tổ phụ của tôi có một vật báu hi hữu mà người ngoài ai ai cũng đều hay biết cả.

- Vật gì thế?

- Tổ phụ tôi ngẫu nhiên đã lượm được một hạt Bội nguyên đường khí tăng công di thần Tinh Linh châu nên mới được nổi danh như vậy.

Âu Dương Siêu chưa nghe thấy ai nói đến hạt châu quái dị và có cái tên dài lạ lùng như thế, nên chàng cau mày lại hỏi :

- Cái gì Tinh Linh châu?

- Phải! Tên nó là: Bội Nguyên Đường Khí Tăng Công Di Thần Tinh Linh châu. Nhưng không phải là trân châu thật mà lại là một thứ Hán Ngọc rất quý và cũng có thể gọi là vua chúa của loại đá quý, nên cái tên Hán Ngọc và Chương Châu của tôi là do thế mà nên.

- Ngọc châu thì có gì là quý báu?

Hán Ngọc Quan Âm Ma Chương Châu vì mãi nói chuyện nên quên cả xấu hổ, rồi nàng lại nói tiếp :

- Tinh Linh châu có thể giải độc chữa thương.

- Những loại châu báu như thế trong võ lâm cũng thường có luôn. Nếu nhờ nó mà nổi danh, tôi chỉ e...

- Tôi đã nói hết đâu? Không những hạt ngọc châu ấy có thể giải độc cứu thương mà khi đối địch với người, nếu ngậm ở trong miệng thì không sợ hao tổn công lực.

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng.

- “Nếu không bao giờ tiêu hao chân lực như vậy, thì thiên hạ còn ai địch nổi nữa?”

Tuy nghĩ thế, nhưng chàng vẫn sợ Chương Châu nói hơi quá một chút, nên chàng mỉm cười hỏi lại :

- Lời nói của cô nương có thật hay không?

Chương Châu liền nghiêm nét mặt, đáp :

- Không phải tôi nói dối đâu, hễ cứ bỏ hạt ngọc Linh Châu vào miệng, thì tha hồ thiếu hiệp vận dụng chân lực như thế nào cũng không bao giờ hao tổn đến sức khỏe cả. Vì thiếu hiệp sử dụng mấy thành chân lực, Linh Châu lại bổ túc cho mấy thành ấy. Vì vậy, nếu có hạt châu ấy ở trong tay, thử hỏi trong võ lâm này có ai địch nổi không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, lại nghĩ tiếp :

- “Nếu có hạt châu ở trong miệng thì tất nhiên là thiên hạ vô địch rồi, vì nhất là gặp việc kéo dài trận đấu, đối phương thể nào cũng bị chết mệt. Như vậy đối phương làm sao mà còn giờ được những thế võ tuyệt tác ra để hạ mình nữa?”

Vì thế chàng ngăn người ra, hỏi tiếp :

- Hiện giờ hạt Linh Châu ở đâu?

Chương Châu thở dài một tiếng rồi đáp :

- Tổ phụ tôi với cha tôi khác tính nhau. Tuy là cha con, nhưng ít khi nói chuyện với nhau. Vì thế, tổ phụ tôi không truyền lại hạt châu ấy cho tôi. Âm Tổng Vô Thường có hỏi tổ phụ tôi vấn đề đó.

- Thế lệnh tổ nói sao?

- Chỉ Tại Thủy Sơn Trung, Vân Thâm Bất Chi Sứ.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi vỗ tay nói :

- Nếu vậy Tinh Linh châu vẫn còn ở trên núi Thiên Trụ này.

- Vâng! Chính tôi cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng núi Thiên Trụ lớn như thế này, biết đâu mà tìm kiếm cho ra được hạt châu nho nhỏ ấy? Và nơi Vân Sơn Bất Chi Sứ mây phủ không trông thấy cha ở chốn nào?

Âu Dương Siêu giơ tay lên gãi đầu rồi nói :

- Khó! Khó lắm! Khó thật?

- Âu Dương thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp không muốn nhận kẻ bạc mệnh này thì tôi cũng không dám cưỡng ép, nhưng còn việc tìm ra hạt châu ấy, mong thiếu hiệp hãy giúp tôi một tay.

Tuy vấn đề này rất khó khăn, nhưng Âu Dương Siêu thấy Chương Châu đáng thương như vậy, nên chàng cũng thông cảm và bất đắc dĩ đáp :

- Việc này tuy khó thật nhưng tôi vẫn vui lòng giúp cô một tay.

Chương Châu nghe nói mới bớt rầu rĩ, liền cúi đầu vái chào một vái :

- Nếu vậy, tôi xin cảm ơn thiếu hiệp trước.

Âu Dương Siêu đang định đáp lễ thì đột nhiên ở trên ngọn núi bị mây phủ kín và ở chỗ khá xa có tiếng rú vọng tới. Tiếp theo đó, lại có tiếng rú khác trả lời.

Âu Dương Siêu với Chương Châu đều giật mình kinh hãi.

Tiếp theo đó, tiếng rú cứ nổi lên liên tiếp, đều ở một phương hướng vọng tới, và hình như có mấy người rú kêu chứ không phải là một.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Quỷ cốc ma ảnh

Hán Ngọc Quan Âm Ma Chương Châu giật mình kinh hãi, nói :

- Lạ thật! Tổ phụ tôi tuy đã mất rồi, nhưng cái tên của Ma gia Tử tướng vẫn còn, nên ít có người dám tự tiện đột nhập núi Thiên Trụ này. Vậy sao tối nay lại có nhiều người đến như thế? Có phải thiếu hiệp đã hẹn họ tới đây không?

Âu Dương Siêu lắc đầu lia lịa đáp :

- Xưa nay tại hạ không thích kết bè kết đảng, và cũng không ưa họp quần đánh hội, như vậy thì làm gì có đồng bọn nào?

- Thế...

- Để tại hạ thử đi xem là ai?

Nói xong, Âu Dương Siêu đã tung mình nhảy ra ngoài ba trượng.

Ma Chương Châu vội đuổi theo kêu gọi :

- Thiếu hiệp, còn... việc của tôi.

Âu Dương Siêu cứ mãi phi thân về phía có tiếng rú, mồm thì lớn tiếng đáp :

- Tại hạ sẽ hết sức giúp, chậm nhất là trước ngày Trùng Cửu, thế nào cũng giúp xong việc đó cho cô nương.

Vì công lực hãy còn kém, Ma Chương Châu không sao đuổi kịp chàng, và hơn nữa, quần áo lại rách tả tơi, chỉ sợ gặp phải người lạ mặt thì sao? Nên nàng đành phải ngừng bước lại và nói tiếp :

- Quý hồ thiếu hiệp đừng có thất tín.

Âu Dương Siêu giờ hết tốc lực khinh công ra chạy về phía có tiếng rú. Đang chạy, chàng bỗng thấy trên một ngọn núi ở phía bên trái, chỗ cách mình không xa, đột nhiên có tiếng đàn bà kêu la thảm khóc vọng tới. Sau tiếng kêu ấy lại có tiếng người cười như điên như khùng, nghe rất rùng rợn.

Âu Dương Siêu nghe thấy thế liền giật mình kinh hãi, lảo đảo tự nói :

- Ô! Đó là tiếng cười của Tiểu Diện Vô Thường, và không biết thiếu nữ nào đã bị y hạ độc thủ thế?

Nói tới đó chàng vội quay người đi về phía bên trái. Chỉ trong nháy mắt chàng đã phi thân tới gần đỉnh núi phía bên trái ấy.

Xa xa chàng đã trông thấy trên đỉnh núi có một bãi đất bằng, giữa bãi đất có một cái bóng đỏ trông rất rõ ràng.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn, vội phi thân về phía có cái bóng đỏ ấy.

- Ôi chà! Nhị tỷ, nhị tỷ!

Chàng thấy Quyên Quyên đang nằm ở trên đồng cỏ, không lên tiếng nói được, nên chàng mới kêu gọi như vậy, và thấy mặt nàng đã méo mó, máu chảy ra bên ngoài, các thớ thịt cứ rung động hoài, chân tay co rúm như đứa trẻ mắc chứng kinh phong vậy.

Âu Dương Siêu vừa tức giận, vừa lo âu vội đỡ nàng dậy.

Thấy nàng đã thoi thóp sắp chết, chàng vội để tay vào lĩnh đài huyết để chữa thương cho nàng. Không ngờ công lực của chàng vừa dồn vào trong người nàng, thì máu tươi ở mồm, mũi và trong người nàng đã đổ ra như suối liền, rõ ràng tạng phủ của nàng đã rời khỏi bản vị, dù có là thần tiên hạ phàm cũng không sao cứu nàng thoát chết được.

Chàng đau lòng hết sức, ứa mảy hàng lệ ra, nhưng vẫn ôm lấy xác của Quyên Quyên, rồi vừa khóc vừa nói :

- Nhị tỷ! Ai đã hạ độc thủ giết chị thế? Sao chị không nói nặng gì cả? Sao chị không...

Chàng khóc nức nở, không sao nói tiếp được, thì bỗng phía sau chàng có người lên tiếng nói :

- Ngũ tạng của Ngô cô nương đã rời khỏi bản vị rồi, cô ấy còn nói làm sao được.

Âu Dương Siêu đang đau lòng, nên có người tới sau lưng từ hồi nào mà chàng cũng không biết. Chàng vừa nghe thấy tiếng nói đó đã đặt xác Quyên Quyên xuống, quay người lại, giờ chương lên tấn công luôn, mồm thì nói :

- Hung thủ táo gan thật!

- Ôi chà... Thiếu...

Thì ra người đó là Ma Chương Châu đã theo dõi tới. Nàng không ngờ Âu Dương Siêu lại đột nhiên tấn công như vậy, vừa thất thanh kêu la vừa lui về phía sau hơn trượng, nguy hiểm lắm mới tránh được chương thế ấy. Nàng vẫn còn hãi sợ và nói tiếp :

- Thiếu hiệp, tôi đây mà. Tại sao thiếu hiệp...

Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ là nàng, nhưng vẫn chưa nguôi cơn giận, liền lớn tiếng quát hỏi :

- Người ở Thiên Trụ này đã lâu không lộ diện giang hồ, chẳng hay các người với Quyên Quyên có thâm thù đại hận gì mà lại hạ độc thủ như thế?

Vì quá tức giận, nên chàng cứ coi Chương Châu như là kẻ thù vậy. Chương Châu thấy thế khóc sụt sùi đáp :

- Thiếu hiệp, tôi cũng là một kẻ hèn yếu bị người ta hãm hại. Hà tất thiếu hiệp phải đối xử với tôi...

- Hà! Theo ý cô nương thì người chị kết nghĩa của tôi đây bị ai giết hại?

- Tất nhiên là bị Càn Khôn thập chi của Đoãn Lượng giết hại nên mới bị thương tích thảm khốc như thế này.

Nói xong, Chương Châu tiến lên ôm Quyên Quyên dậy, ngấm nhìn giây lát, lại nói tiếp :

- Đúng rồi, thiếu hiệp xem đây, trước ngực của Ngô cô nương chả có dấu vết năm ngón tay là gì?

Biết Chương Châu nói không sai, Âu Dương Siêu hậm hực nói :

- Họ Doãn kia! Ta nhất định không tha thứ cho ngươi đâu.

Nói xong, chàng cúi đầu vái chào Ma Chưởng Châu một lạy và nói tiếp :

- Cô nương làm ơn chôn cất hộ người chị kết nghĩa của tôi, để tôi đi khắp núi Thiên Trụ này, hay dù phải đi khắp chân trời góc biển, thế phải tìm cho ra được tên Doãn Lượng để thanh toán mối thù này.

- Thiếu hiệp định đi đâu kiếm y?

- Chắc y đi cũng không xa đâu.

Âu Dương Siêu chưa nói dứt, đã vội phi thân đi luôn. Tuy chàng không biết đường lối của núi Thiên Trụ, và cứ đi hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, nhưng không những không trông thấy hình bóng của Doãn Lượng đâu, mà cả đến một con dã thú cũng không thấy nốt.

Chàng nghĩ đến lần đầu tiên mình mới ra khỏi núi Hạ Lan đi Thiên Tâm trang, người bạn mà mình gặp trước tiên là Quyên Quyên. Nay vì mình mà nàng bị chết, như vậy mối thù này không trả hộ cho nàng thì thật là có lỗi với nàng lắm.

Nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm cho thấy Doãn Lượng được? Chàng đứng suy nghĩ giây lát, rồi lại tiến thẳng về phía lúc này có tiếng kêu rú mà đi. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tới trước ngọn núi chính của Thiên Trụ sơn. Chàng liền tiến lên, thấy cây cối ở nơi đây xanh biếc, nhưng vẫn không thấy một bóng người nào cả. Chàng đã cảm thấy mỗi một liên di tới cạnh suối, và muốn uống nước suối cho đỡ khát. Nhưng khi chàng vừa ngồi xổm xuống đã thất thanh kêu ủa, một đôi vết chân người, nhưng đôi vết chân này không đi giày, quyết không phải là vết chân của mình rồi và vết chân hãy còn mới lắm, chắc nơi đây vừa có người tới. Chàng quên cả khát, đứng ngắm nhìn giây lát, và đã nhận ra người ấy thế nào cũng nhảy qua suối mà đi sang phía bên trước mặt. Khi chàng nhảy sang tới bên đó, lại kêu ủa một tiếng, lầm bầm tự nói :

- Ô! Công lực của người này thâm hậu thật?

Thì ra chàng thấy bên đó cũng có một đôi vết chân người, nhưng lại ở chỗ cách mình chừng năm bước. Vì chỗ đó là cát, nên mới có vết chân để lại. Bằng không, khó mà tìm thấy vết chân của người này được.

Vì vậy Âu Dương Siêu càng cẩn thận thêm, không dám bộp chộp như trước. Chàng rón rén tiến về phía trước, bỗng thấy xuất hiện một rừng hoa lê. Lúc ấy hoa trên cây đang đua nở, thơm như hoa mai và trắng như tuyết vậy.

Một lát sau, chàng đã tới gần rừng lê, bỗng thấy giữa rừng có một căn nhà nhỏ lợp bằng những cành trúc mục nát. Căn nhà ấy rất thấp bé, nhưng bốn mặt đều có cửa sổ, mái nhà và cửa sổ đã mục nát, nên ánh sáng trắng chiếu suốt được vào trong nhà.

Chàng không hãi sợ gì cả, vẫn từ từ đi tới cạnh căn nhà ấy.

Lúc này chàng trông thấy rõ tình hình ở trong nhà. Chàng thấy một ông già gầy gò đang ngồi xếp bằng tròn ở trên một cái thảm bò đoàn, hai mắt nhắm nghiền, trông rất an nhàn.

Râu tóc của ông già này trắng như tuyết, mình mặc áo dài vải vàng. Trước mặt ông ta có cái kỷ bé nhỏ, trên có để một cái khay đồng, trong khay có một vật gì như một hạt châu tỏa ra ánh sáng vàng nhợt và nhấp nháy trông rất linh động.

Lúc này chàng mới biết, sở dĩ trong nhà ấy sáng như thế là nhờ ở ánh sáng của hạt châu tỏa ra.

Chàng rất ngạc nhiên, bụng bảo dạ rằng :

- “Chắc ông già này đang tích cốc thần tiên, ở trong núi sâu này tu luyện, ta không nên quấy nhiễu ông ta.”

Lúc ấy hình như ông già nghe thấy hơi thở của chàng, hơi hé mắt nhìn chàng, rồi lại nhắm mắt ngồi yên như cũ.

Xem sắc mặt của ông ta, Âu Dương Siêu cảm thấy ông già này rất hòa nhã, hiền từ, lương thiện chứ không có vẻ gì coi mình là kẻ địch cả.

Âu Dương Siêu biết ông già này không phải thuộc hạng những kẻ gian ác, nên chàng quay mình định bỏ đi. Ngờ đâu chàng mới lui về phía sau, ba bốn bước đã nghe thấy phía bên trái bỗng có người quát bảo :

- Đứng yên!

Tiếng quát ấy tuy không lớn lắm, nhưng cũng đã làm cho tai chàng vênh lên, đủ thấy công lực của người ấy cao thâm như thế nào.

Âu Dương Siêu cả kinh, vội quay người lại nhìn về phía có tiếng quát bảo đấy.

Trong lúc Âu Dương Siêu quay lui bước thì lại nghe thấy phía sau có tiếng thờ dài, chàng đoán chắc là tiếng của ông già chứ không sai.

Chàng quay đầu lại nhìn, nhưng thấy ông già vẫn ngồi yên như một pho tượng và cũng không thấy ông ta hô hấp gì hết.

Âu Dương Siêu lại quay mặt trở ra nhìn về phía có tiếng quát bảo. Chàng khẽ rùng mình một cái. Thì ra vì chàng cứ mãi nhìn vào căn nhà nhỏ kia, nên không để ý đến trong rừng lê. Bây giờ chàng ta đã thấy có nhiều cái bóng đen đang chăm chú nhìn mình, và hình như đang muốn xông lại tấn công mình

vậy.

Âu Dương Siêu đoán chắc bọn người này không phải là những kẻ lương thiện. Chúng tôi đây thể nào cũng vì việc muốn cướp đoạt hạt châu ở trước mặt ông già chứ không sai?

Chàng đang ngó nhìn bốn chung quanh, bỗng cảm thấy dưới chân như có vật gì cản trở vậy. Chàng cúi đầu nhìn, mới hay dưới đất có hai xác chết sọ vỡ óc phọt ra, máu bắn tung tóe trông rất thảm khốc.

Chàng lại thấy những người ở trong rừng không dám tiến đến gần căn nhà nhỏ, và chàng nhìn hai cái xác nọ, đoán chắc ông già ở trong nhà này thể nào cũng là một vị võ lâm kỳ nhân.

Nhưng ông già ấy là ai? Chàng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới cái lùm của ông già hồi nãy, hình như ông ta có vẻ ghét bọn người đang ẩn núp ở trong rừng vậy.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát, lại sức nghĩ đến cái chết thảm thương của Quyên Quyên. Chàng không có ý đoạt báu, và cũng không muốn giúp đỡ ông già nọ, vì sợ lo việc tìm kiếm Doãn Lượng để trả thù cho Quyên Quyên.

Nghĩ tới đó, chàng liền liếc mắt nhìn ông già, rồi lại rào bước quay trở về lối cũ. Ngờ đâu chàng vừa lui bước lại nghe thấy có tiếng quát bảo :

- Mau quay trở lại!

Lúc này chàng mới biết người đó bảo mình, nên chàng liền quay người lại và nhìn về phía có tiếng nói ấy.

Chàng thấy dưới gốc một cây lê, ở chỗ cách mình hơn trượng, có một ông già ăn mày, đi đất, đầu bù tóc rối, mặt mũi bẩn thỉu quần áo rách rưới, hai má hóp lại, người gầy gò, chỉ có da bọc xương thôi, nhưng hai mắt rất sáng, hai tay dơ bẩn đang cầm một cái hồ lô rượu thật lớn.

Mới thoáng trông, Âu Dương Siêu đã biết người này là cao thủ của võ lâm chứ không phải là người thường, nên chàng phải phòng bị trước, chỉ sợ ông già ăn mày đột nhiên ra tay tấn công mình.

Ông già ăn mày tu một hộp rượu xong, lại nhắm ngay mắt lại hình như không trông thấy chàng vậy.

Thấy thế chàng nghĩ thầm :

- “Nếu vậy tiếng quát mình vừa rồi không phải của ông già ăn mày này?”

Nghĩ đoạn chàng lại đưa mắt nhìn chỗ cách ông già ăn mày chừng hơn trượng, thấy cũng có một quái nhân nữa cũng ngồi yên như thế, nhưng người này là một hòa thượng to lớn, mập mạp, mũi sư tử, mồm vuông, đầu bảo, mắt lờn như cái chuông.

Hòa thượng ấy ngồi xếp bằng tròn, mình mặc áo cà sa màu đỏ, mắt tia ra hai luồng ánh sáng sắc và lạnh đang chăm chú nhìn vào người chàng.

Tuy chàng thấy hòa thượng ấy rất hung ác, nhưng không có vẻ gì là muốn ra tay tấn công mình cả.

Chàng lại thấy chỗ cách hòa thượng không xa có một bà cụ tóc dài xòa xuống vai, và trắng như bạc mặt xấu xí không thể tưởng tượng được, hai mắt lại mù, tay cầm một cây trượng bằng sắt bóng nhoáng mặt có vẻ giận dữ.

Bên cạnh bà cụ có một đại hán râu xồm, mặt đen, đầu đội mũ da, tuổi trạc bốn mươi, trông rất thô lỗ, đang đứng tựa gốc cây. Hai mắt đại hán lim dim, trông rất kinh người.

Phía đằng xa còn có mười mấy người nữa, nhưng vì bị cành lá che lấp nên không trông thấy rõ.

Chàng không biết vừa rồi ai đã lên tiếng kêu gọi mình. Chỉ biết bọn người này không phải là những người hiền. Chàng lại quay đầu nhìn vào trong căn nhà trúc kia.

Khi chàng quay đầu lại nhìn vào căn nhà, thì hình như nghe thấy mấy người đó đều thờ dài một tiếng vậy.

Chàng thấy thế, lòng hiếu kỳ càng thúc đẩy chàng tiến lên xem sao? Chàng bèn từ từ đi tới gần căn nhà trúc kia.

Chờ tới khi chàng đã đi đến cánh cửa sổ không xa, lúc này chàng chỉ sợ tay là có thể cướp được hạt châu để ở trên khay đồng trước mặt ông già nọ liền, nhưng trước khi chưa biết rõ nguyên nhân chàng không dám đường đột ra tay. Tuy vậy, ông già nọ hình như cũng không hay biết gì hết.

Ngờ đâu chàng bỗng thấy phía sau có tiếng gió động và có người khẽ bảo chàng rằng :

- Phải cướp lấy đi.

Lúc này chàng mới trông thấy rõ người lên tiếng nói đó là bà cụ, chàng vội quay đầu lại nhìn, thì bà già nọ đã vượt qua mấy người như một bóng ma, mặt lộ sát khí tiến tới chỗ cạnh chàng rồi.

Người ăn mày đi đất, hòa thượng to mập, đại hán râu xồm và những cái bóng ma như người như oan hồn kia đều cười nhạt một tiếng, rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn bà già mù.

- Bảo ngươi cướp lấy, nghe thấy chưa?

Hình như bà già mù thấy Âu Dương Siêu đứng yên liền chống cây trượng xuống đất mà quát bảo như vậy.

Âu Dương Siêu chưa bao giờ bị ai quát bảo như thế cả, và lúc này chàng lại thấy đối phương là một bà cụ mù lòa, nên chàng mới không chấp nhất.

Vì vậy chàng cố nén lửa giận lạnh lùng đáp :

- Có phải vừa rồi tiền bối gọi tại hạ quay trở lại đây không?

Bà cụ mù trầm giọng đáp :

- Phải?

- Gọi tại hạ đứng lại làm chi?

- Bảo ngươi đứng, thì ngươi cứ việc đứng, bảo ngươi quay trở lại, thì ngươi cứ việc quay trở lại, ngươi hà tất phải nói nhiều như thế làm chi?

Âu Dương Siêu không sao nén được lửa giận liền lớn tiếng đáp :

- Làm gì có chuyện dễ thế?

Bà cụ mù trợn ngược đôi mắt trắng dã, giờ cây thiết trượng lên rung động, mồm cứ cười khanh khách hoài.

Tuy Âu Dương Siêu không sợ gì bà cụ cả, nhưng thấy trước sau, tả hữu đều là những nhân vật lợi hại cả, và mình lại không có ý định tranh cướp cùng một mục tiêu như họ, thì hà tất phải lời thôi với họ làm chi?

Nghĩ như vậy, chàng không muốn tranh luận với bà già mù nữa, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi quay mình định đi nhưng chàng mới nhảy đi, chưa vào tới trong rừng, bà già mù đã quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không?

Tiếng nói chưa dứt, bà ta đã nhảy vượt qua đầu chàng và ngăn cản lối đi liền.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội ngừng chân lại, chàng không ngờ bà cụ mù lòa như vậy mà tai lại thính, và khinh công lại cao đến kinh người như thế.

Bà cụ giờ ngang chiếc gậy sắt lên quát hỏi :

- Ngươi muốn bỏ đi phải không?

Trong lúc đối phương quát tháo, trông lại càng xấu và ác thêm.

Âu Dương Siêu cũng trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ hỏi lại :

- Sao bỗng nhiên bà lại định giữ tôi ở lại làm chi?

Bà cụ mù chỉ đầu gậy vào căn nhà trúc kia, lớn tiếng đáp :

- Quay trở lại lấy hạt châu vàng ở trong cái khay đồng cho ta.

Lời nói và thái độ của y thị rất ngông cuồng, như là sai khiến một đấng tột tở vậy, không có một chút lễ phép gì cả.

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được, cũng không nể nang gì nữa, liền quát hỏi lại :

- Ngươi thị cái gì mà bắt ta làm như thế?

- Hừ? Ta không thị cái gì cả, biết điều thì mau đi lấy ngay ra đây cho ta.

- Nếu tôi không bằng lòng thì sao?

- Thì phải nộp mạng cho ta.

- Muốn ta nộp mạng không khó, phải xem tài ba của ngươi như thế nào đã?

- Táo gan thật!

Y thị vừa nói vừa múa chiếc gậy sắt nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét tấn công tới.

Âu Dương Siêu cười nhạt, khẽ lướt người một cái đã tới phía sau bà cụ mù rồi.

Không ngờ bà cụ ấy như người có hai mắt hẳn hoi, Âu Dương Siêu chưa đứng vững, y thị đã hét lên một tiếng quay người lại tấn công tiếp, lần này thế trượng của y thị còn mạnh hơn và nhắm người tấn công xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Mới thử thần kiếm

Âu Dương Siêu thấy thế công của bà già mù này nhanh và mạnh như vậy cũng phải kinh hãi thán, và bụng bảo dạ rằng :

- “Công lực của người đàn bà này thâm hậu thật.”

Chàng vừa nghĩ vừa phi thân ra ngoài xa ba trượng, nhờ vậy mới thoát khỏi trượng phong của đối phương, nhưng đã nguy hiểm vô cùng.

Bà cụ mù lợi hại không thể tưởng tượng được, hình như đã biết chàng thoát khỏi trượng phong của mình rồi, nên bà ta thâu ngay thế trượng lại, mồm quát hỏi tiếp :

- Tiểu tử, ngươi đào tẩu phải không?

Nói xong y thị chống chiếc gậy sắt xuống đất, rồi vươn tay ra, người đã nhảy bắn lên cao, thân trượng hợp nhất, hóa thành một đạo ô quang, đuổi theo Âu Dương Siêu ngay.

Âu Dương Siêu là người rất bướng bỉnh, không bao giờ chịu tránh né mãi như vậy, nên chàng rút ngay lá cờ báu ra, chống đỡ đối phương một thế, để thử xem công lực của bà cụ mù này Chàng không ngờ chàng chưa kịp chống đỡ, phía bên cạnh đã có tiếng người quát lớn :

- Mau ngừng tay lại?

Thì ra đại hán râu xồm mặc áo da đứng tựa gốc cây đã nhảy xổ tới.

Lúc ấy bà cụ mù chưa kịp ra tay tấn công, đã phải thâu trượng thế lại đứng yên, đôi mắt trắng dã trợn trừng lên hướng về phía đại hán râu xồm quát lớn :

- Ác Chung Quỷ, khuyên ngươi đừng nên can thiệp đến việc của lão nương.

Y thị vừa nói vừa múa gậy nhằm đầu đại hán nọ tấn công xuống một trượng.

Âu Dương Siêu thấy thế cau mày lại nghĩ thầm :

- “Có lẽ bà già này điên chác? Nên y thị hề thấy ai là đánh ngay như vậy?”

Đại hán tên là Ác Chung Quỷ liền nhảy chéo sang bên tám bước, giận dữ quát hỏi lại :

- Hạt Vương Mẫu, Ác Chung Quỷ này có bao giờ thèm can thiệp đến việc của ngươi đâu?

Ta muốn hỏi tiểu tử này...

Hạt Vương Mẫu càng tức giận thêm, không đợi chờ cho đối phương nói dứt, đã múa tít chiếc gậy sắt, như điên như khùng nhằm Ác Chung Quỷ tấn công tới, mồm thì nói tiếp :

- Dù ngươi nói khéo đến đâu, lão nương cũng không chịu hợm ngươi đâu.

Ác Chung Quỷ bị đẩy lui liên tiếp, nhưng mồm vẫn không chịu lép vế mà hỏi lại :

- Hạt Vương Mẫu, ngươi muốn thị tài hà hiếp người phải không? Ác Chung Quỷ này cũng không phải tay vừa đâu.

Y vừa nói vừa lấy chiếc phán quan bút ra, giơ lên chống đỡ thế trượng mạnh như vũ bão của Hạt Vương Mẫu tấn công tới.

Hạt Vương Mẫu cười giọng rất quái dị, nói tiếp :

- Giỏi lắm, giỏi lắm! Tối hôm nay ta sẽ cho ngươi biết lợi hại của ta như thế nào.

Trong lúc y thị nói, thì trượng pháp đã biến đổi hẳn, chỉ trông thấy một luồng ánh sáng đen lóe mắt, một trận cuồng phong kêu vù vù xung quanh đó ba trượng như trời long đất lở vậy. Oai mạnh như thế thực khó mà chống đỡ nổi.

Không ngờ Ác Chung Quỷ không hề sợ hãi chút nào, chiếc phán quan bút ở trong tay của y như muôn điểm sao lạnh phản công tới tấp, chứ không có vẻ gì là sợ hãi hết.

Lúc ấy trong bóng tối bỗng có người la lớn :

- Ôi chà! Tiểu tử kia đã lên trốn rồi.

Âu Dương Siêu không biết người đó nói ai, liền đưa mắt nhìn bốn chung quanh, thì đột nhiên Hạng Vương Mỗ đã múa trượng tấn công tới, chàng không kịp đề phòng suýt tí nữa thì bị đánh trúng, nhưng chàng vẫn lùi được sang bên hai bước tránh né.

Hạng Vương Mỗ nghe thấy tiếng chân của Âu Dương Siêu, biết mình đã bị đồng bọn của Ác Chung Quỷ đánh lừa, tức giận đến hai mắt trợn ngược, liền khê bảo Âu Dương Siêu rằng :

- Tiểu tử đừng có bỏ đi đấy nhé.

Nói xong y thị không chờ Âu Dương Siêu trả lời, chống gậy sắt xuống đất giận dữ nằng chửi :

- Tên khốn nạn nào vừa lên tiếng nói thế? Có giỏi thì lộ mặt ra đi?

Y thị ngừng mặt lên lắng tai nghe, và chuẩn bị tấn công.

Nhưng bốn bề vẫn yên lặng như tờ, không có một tiếng động nào cả.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới hiểu là người ấy nói mình, chàng tức giận khôn tả bụng bảo dạ rằng :

- “Lạ thực, sao ngày hôm nay ta cứ bị người này người nọ gọi ta là tiểu tử như thế?”

Chàng càng nghĩ càng tức giận liền dồn công lực vào hai tay chuẩn bị tấn công, nhưng lúc ở phía đằng xa trong rừng lè, bóng người ló nhỏ và trừng đôi mắt sáng quắc như mắt cú đang chăm chú nhìn về phía chàng.

Ngoài ba trượng, đột nhiên có tiếng cười rất kinh dị nổi lên, thì ra là tiếng cười đắc chí của Ác Chung Quỷ.

Hạng Vương Mỗ tức giận đến run lấy bẫy, quay người về phía Ác Chung Quỷ nói tiếp :

- Ngươi đừng vội đắc chí, thế nào cũng có ngày già này cho ngươi đi về âm ty cho mà xem.

Y thị nghiêng răng mím môi nói như thế thôi, chứ không nhảy sang tấn công tiếp, hình như y thị sợ Âu Dương Siêu tẩu thoát vậy.

Ác Chung Quỷ vẫn cười giọng khinh thị đáp :

- Hừ! Mụ già kia, ngươi đừng tưởng có đôi tai thính hơn người có mắt, và ngươi chỉ cần đấu với đối phương một lần, là suốt đời không sao quên được người đó. Nhưng lần này ngươi đã nghe lầm rồi.

- Ngươi đừng có múa mép nữa, lại muốn đánh lừa già này phải không?

- Ai thêm đánh lừa ngươi, thân pháp của tiểu tử kia rõ ràng là lẽ lối của ba tên khốn nạn tự xưng là Vô lâm Tam tuyệt...

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương bảo sư phụ mình là kẻ khốn nạn, tức giận khôn tả, không đợi chờ tên ấy nói xong, đã hét lớn một tiếng kêu như sấm động và quát tháo :

- Bọn chuột nhắt kia, có cảm mến không?

Chàng vừa nói vừa nhanh như một mũi tên nhảy lại phía Ác Chung Quỷ.

Đồng thời Hạng Vương Mỗ cũng đuổi theo tới không khác gì bóng theo hình vậy.

Âu Dương Siêu chưa xuống tới mặt đất, thì đã vội xoay người né sang bên, để gậy của đối phương đánh trúng vào người Chung Quỷ.

Tấn công thế trượng ấy, Hạng Vương Mỗ đã quá tức giận mà ra tay, ngờ đâu lại tấn công hụt như vậy, nên y thị vừa xuống tới mặt đất đã ngăn người ra liền.

Những bóng người đứng ở phía đằng xa cũng phải thấy kinh hãi kêu “ù” một tiếng.

Ác Chung Quỷ không kịp ra tay chống đỡ, y vội nhảy sang bên ngay.

Âu Dương Siêu tức giận Ác Chung Quỷ vô cùng, nên người chàng vẫn còn ở trên không đã xoay thế múa song chưởng nhằm tên nọ tấn công xuống.

Đang lúc ấy, bỗng có một vật gì sáng xanh nhằm mặt Âu Dương Siêu bắn tới. Chàng tức giận khôn tả, liền gởi hai ngón tay lên kéo luôn vật ấy. Thì ra đó là một mũi Bạch Hồ Táng Môn đinh, chàng ngừng đầu lên nhìn về phía có Táng Môn đinh ném tới, thấy bóng người nằm phục xuống, chàng chắc người đó đang định ấn núp.

Quá tức giận, Âu Dương Siêu không còn suy nghĩ gì nữa, chàng liền thuận tay nắm mũi đinh về phía đó. Một luồng ánh sáng màu lam, phi thẳng về phía trước. Tiếp theo đó có tiếng kêu la rất thảm khốc vọng lên làm vang động cả một góc trời.

Bọn người đứng cạnh tên ấy đều rụng mình kinh hãi. Hình như chúng không ngờ mục lực và chỉ lực của Âu Dương Siêu lại lợi hại đến như vậy.

Âu Dương Siêu liền cười nhạt và nói :

- Bọn chuột nhắt kia, nợ máu phải trả bằng...

Chàng chưa kịp nói nốt chữ máu, phía bên phải đã có một luồng gió mạnh lấn át tới.

Thì ra Ác Chung Quỷ thấy Âu Dương Siêu đã thương người đồng bọn của mình, nhân lúc chàng chưa đề phòng y đã múa phán quan bút xông lại tấn công lên luôn.

Đối phương ra tay quá đột ngột, hai người lại đứng quá gần nhau, Âu Dương Siêu chưa kịp suy nghĩ, thì phán quan bút của địch đã điểm tới. Chàng đành phải nhảy sang bụi cây thấp gần đó để tránh né. Chàng chưa đứng vững, trong bóng tối đã có một bóng người giờ chường lên nhằm yếu huyệt ở sau gáy chàng điểm tới.

Chỉ nghe thấy tiếng gió động, Âu Dương Siêu đã biết có người tấn công lên mình, chàng đã nổi sát khí, không nể nang gì nữa, giờ hữu chưởng lên nhằm tay tên nọ chặt luôn một thế.

- Ôi chà!...

Tên nọ rú lên một tiếng rất thảm khốc, thâu tay bỏ chạy ngay.

Âu Dương Siêu vội đuổi theo và quát lớn :

- Ngươi còn muốn đào tẩu phải không?

Bùng!

Hữu chưởng của chàng đã đánh trúng ngay vào lưng tên nọ, người của y bị bắn ra ngoài xa hơn trượng, máu tươi bắn tung tóe tanh hôi không thể tưởng tượng được.

Lần này Âu Dương Siêu không tránh né nữa, múa song chưởng chống đỡ luôn.

Sau một tiếng kêu “Bùng”, lại có tiếng kêu “hự” cành lá của những cây lê rụng và rớt xuống như mưa, cát bụi bay mù mịt.

Thế công ấy của Âu Dương Siêu, không những khiến bọn người ấn núp ở trong rừng đều kinh hãi lui về phía sau hơn hai trượng, mà cả ông già ăn mày đi đất, hòa thượng to mập cũng phải đứng lên lui ra ngoài xa hơn trượng mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Còn Âu Dương Siêu với Ác Chung Quỷ, thì Âu Dương Siêu chỉ lui về phía sau một bước, người vẫn đứng yên. Về mặt vẫn thản nhiên, trái lại Ác Chung Quỷ như một con chim đại bàng và cũng như một con trâu bắn về phía Hạng Vương Mỗ, chỗ cách xa Âu Dương Siêu chừng năm trượng.

Hạng Vương Mỗ trợn ngược một mắt lên, mặt biến sắc, mồm thì kêu la :

- Tiểu tử giỏi thực, lại muốn tấn công lên già này phải không?

Nói xong, y thị múa gậy lên nhằm người Ác Chung Quỷ quét luôn một thế ác độc vô cùng.

Ác Chung Quỷ bị chưởng lực Âu Dương Siêu đẩy hẳn ra ngoài xa, người đã mê man, lại đang ở trên không, muốn tránh cũng không kịp, nên y chỉ kêu một câu :

- Ôi chà!

Người y đã bị rớt xuống mặt đất không sao kêu được tiếng nào nữa.

Ác Chung Quỷ không ngờ, không chết dưới chưởng của Âu Dương Siêu mà lại toi mạng dưới trượng của Hạng Vương Mỗ.

Hạt Vương Mẫu khoái chí cười the the và nói :

- Ác Chung Quỷ, già này đã kết liễu ánh mạng chó của ngươi rồi, ngươi đã toại nguyện rồi chứ? Ngươi cho chết như thế là chết oan thì cứ việc xuống Diêm Vương mà kiện ta đi.

Âu Dương Siêu thấy y thị vừa ngông cuồng vừa tàn nhẫn như vậy, đoán chắc y thị thế nào cũng là một tên ma đạo ác độc giết người không chớp mắt.

Lúc ấy, mặt trăng đã bắt đầu lặn, xa xa có tiếng gà gáy chó sủa vọng tới Âu Dương Siêu liền nghĩ thầm :

- “Việc chính không làm, ta còn ở đây dây dưa với chúng làm chi?”

Chàng không do dự gì hết, liền định phi thân ra ngoài rừng đi luôn. Không ngờ Hạt Vương Mẫu lại đuổi theo ngăn cản lối đi, và giận dữ quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Âu Dương Siêu thấy đối phương đôi ba phen ngăn cản lối đi của mình như vậy, chàng tức giận khôn tả giận dữ đáp :

- Ngươi không có quyền gì lý đến ta.

Hạt Vương Mẫu thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, và đã nhận ra giọng chàng rồi, liền cười nhạt và nói tiếp :

- Ra vẫn là tiểu tử ngươi, có mau lấy hạt châu cho ta không. Nếu ngươi không đi thì đừng có hòng sống sót.

- Đừng nói ngươi là một bà già mù, dù là mười bà già không mù cũng không ngăn cản nổi ta.

- Tiểu tử này giỏi thực, ngươi vẫn chưa biết chữ chết là gì.

Y thị nói xong đã múa gậy tấn công luôn.

Âu Dương Siêu thấy bà cụ ngang tàng như vậy, chàng giận dữ đáp :

- Có lẽ mụ muốn chết cũng nên?

Chàng tung mình nhảy lên trên cao bảy thước, mũi chân dẫm vào đầu gậy của đối phương và phi lên trên cao hơn trượng, thuận tay móc túi lấy lá cờ Truy Hồn ra. Rồi như một vị Phi tướng quân ở trên không tấn công xuống.

Mọi người ẩn núp trong rừng lè, thấy lá cờ của chàng tỏa ra những làn ánh sáng chói lọi như thế đều thất kinh la lớn. Ngay cả ông già ăn mày với hòa thượng to béo cũng kinh hãi theo.

Âu Dương Siêu đã có lá cờ báu trong tay, tinh thần càng phấn chấn thêm, bất cứ đối phương là ai, chàng đều bất chấp, cứ việc nhắm đầu địch thủ mà tấn công xuống thôi.

Hạt Vương Mẫu vì hai mắt đều mù, không trông thấy chàng giờ kỳ bảo ra, chỉ lắc đầu một cái, bộ tóc bạc bù rối ở trên đầu y thị đã biến thành một làn bạch quang, tay múa tít cây trượng sắt giờ lên chống đỡ thế công của Âu Dương Siêu.

Coong..

Sau một tiếng kêu thánh thót ấy, tiếp theo đó lại có tiếng kêu sè sè. Đom đóm lửa bắn tung tóe.

Hạt Vương Mẫu sắc mặt nhợt nhạt thất kinh la lớn, rồi vội nhảy lui về phía sau hơn trượng, chân tay cuống quýt và mặt vẫn còn tỏ vẻ hãi sợ.

Âu Dương Siêu lẹ làng nhảy xuống mặt đất, giờ lá cờ lên ngang ngực nhưng không thừa cơ đuổi theo.

Hạt Vương Mẫu mắt chớp nháy mấy cái, rồi giờ tay lên sờ đầu con chim ở đầu gậy.

Ngờ đâu đầu con chim to bằng cái chén đã biến mất dạng. Y thị tức giận đến run rẩy bấy giờ chống cây gậy xuống đất kêu “coong coong” hoài. Tóc trên đầu y thị dựng ngược lên trông không khác gì con ác quỷ, mồm thì quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi thị lá cờ ma của ba tên quái vật phải không?

Già này đang muốn kiếm ngươi để cho ngươi một trận đây.

Âu Dương Siêu thấy đối phương khinh miệt lá cờ báu của mình vậy, lại giận dữ quát tiếp :

- Mụ già mù kia, nếu ngươi còn ăn nói một cách vô lễ như thế, thì đêm nay ta nhất định không cho ngươi sống đến sáng mai đâu.

Hạt Vương Mẫu kêu rú như bò rống, và đáp :

- Tiểu tử giỏi thực! Dám nói khoác với già như thế ư? Hãy coi thể công của ta đây?

Nói xong, y thị lại múa cây trượng sắt xông lại tấn công tới tấp.

Hình như bà già ấy có ý đầu thí mạng với Âu Dương Siêu, nên lần này đã giở toàn thân công lực, và tất cả thể võ tuyệt nghệ ra đối phó.

Âu Dương Siêu cũng không dám coi thường, cũng múa tít lá cờ báu tỏa ra muôn đạo kim quang xông lên chống đỡ luôn.

Trận đấu của hai người như sóng như gió, như sấm như sét, thực là lợi hại vô cùng, những cây lê ở quanh đó nằm trượng, đều bị phá gãy rất nhiều cành lá, những bông hoa trắng như tuyết rơi xuống như trời mưa tuyết vậy.

Âu Dương Siêu thị có thân pháp linh xảo ảo diệu khôn lường, lại thêm được gặp rất nhiều kỳ ngộ, và lại có lá cờ báu ở trong tay. Công lực của chàng đêm nay có thể nói là mạnh nhất từ xưa tới giờ. Đồng thời chàng lại rất hào hứng, nên thể công nào của chàng cũng lợi hại hết sức.

Hạt Vương Mẫu giàu kinh nghiệm chiến đấu hơn đối thủ, và trận đấu này là trận đấu thí mạng, hơn nữa, gậy của bà lão mù dài hơn lá cờ Truy Hồn, nên bà ta chiếm phần hơn một chút.

Vì vậy, thể công của bà cụ lợi hại không thể tưởng tượng được.

Cũng vì thế mà trận đấu của hai người đấu ngang tay với nhau, có thể nói là kẻ nửa cân, người tám lạng.

Âu Dương Siêu lúc bấy giờ đã giở toàn pho Toàn Phong Bát Thức ra đối địch rồi.

Lúc bấy giờ trời đã rạng đông, Âu Dương Siêu thấy tấn công mãi, vẫn không thắng nổi kẻ địch, chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng. Tiếc thay, cây sáo ngọc lại cho người ta mượn mất rồi, bằng không thể công của chàng còn mạnh hơn gấp bội. Đấu thêm một lúc nữa, chàng liền nghĩ thầm :

“Cứ quây quần với mụ già này mãi, thật không phải là thượng sách. Như thế này thì biết đến bao giờ mới đuổi kịp Doãn Lượng để trả thù cho người chị kết nghĩa của ta? Nếu để cho kẻ thù ra khỏi núi Thiên Trụ, thì thiên hạ mệnh mông như thế biết đi đâu mà tìm cho ra được y? Như vậy có khác gì là mò kim đáy bể không?”

Chàng càng nghĩ càng sốt ruột thêm, và chàng cũng vừa sử dụng đến thức thứ tám của pho Toàn Phong Bát Thức. Chàng bỗng suy tính thầm :

“Hình như bà già mù này rất thuộc lòng phong Toàn Phong bát thức của ta, bằng không, sao y lại có thể thấy thế gỡ thế, gặp thức phá thức một cách nhanh lẹ như vậy? Nếu mình giờ thêm mười hai thức của cây sáo ngọc ra, không biết y thị có thể chống đỡ được không?”

Nhưng cây sáo ngọc đã bị Minh Châu mang đi rồi, nghĩ đến làm chi cho mất công?”

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghĩ đến một thể kiếm pháp của đạo sĩ chột đã truyền thụ cho.

Kiểm pháp đó là kiếm tuyệt nghệ của cha mình để lại, sao ta không đem ra sử dụng thử xem?

Chàng nghĩ như vậy, không còn do dự gì nữa, liền múa tít lá cờ báu, lại sử dụng Toàn Phong bát thức tấn công lần nữa, nhưng lần này nhanh hơn lần trước nhiều.

Hạt Vương Mẫu cũng chống đỡ rất nhanh và thừng thắng nói :

- Tiểu tử, ngươi lại muốn giở trò cũ ra đối địch, già này có coi pho võ công này của ngươi vào đâu đâu?

Âu Dương Siêu hậm hực đáp :

- Được lắm?

Lúc ấy chàng vừa sử dụng xong thức thứ tám của pho Toàn Phong bát thức, rồi dùng cờ làm kiếm, giờ thể kiếm tuyệt nghệ kia ra, mồm thì nói tiếp :

- Ngươi có giỏi thì đỡ nốt thể thứ chín này của ta.

- Hạt Vương Mẫu không ngờ chàng lại giở kiếm pháp ra đối đó, cứ tưởng chàng lại dùng thể thứ nhất của Toàn Phong bát thức là Phong Vân Tụ Hội thôi.

Ngờ đâu bà lão mù vừa gạt ngang cây gậy, thấy gạt hụt, trong lòng hoảng sợ vô cùng, định thâu gậy lại, nhưng đã muộn rồi và thấy áp lực của đối phương bỗng nặng không thể tưởng tượng được, cánh tay phải rung động một cái, hồ khẩu tay đau nhức không sao cầm vững được chiếc gậy sắt nặng nề và dài bảy thước ấy nữa.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu “coong” một tiếng, chiếc gậy của bà ta đã bắn ra ngoài xa và rơi xuống mặt đất liền.

Tiếp theo đó, lại có tiếng kêu “lách bách”, thì ra một cây lê thực to đã bị đuôi gậy của bà ta đánh trúng và gãy làm đôi liền.

Hạt Vương Mẫu kinh hãi vô cùng, rú lên một tiếng, giơ hai tay áo lên bảo vệ lấy các chỗ yếu huyệt, nhưng mồ hôi lạnh vẫn toát ra như mưa, và cổ hết

sức lợi về phía sau bốn trượng. Mồm thở hồng hộc, mặt hoảng sợ đến tái mét, bà ta chỉ lo Âu Dương Siêu đuổi theo tấn công tiếp thôi.

Sự thực trong khi bà cụ bị đánh rớt chiếc gậy sắt. Âu Dương Siêu chỉ cần tiến lên một bước, đâm lá cờ báu về phía trước một thế, là có thể giết chết đối phương dễ như trở bàn tay.

Nhưng chàng cảm thấy Hạng Vương Mỗ hai mắt đã mù còn võ công kinh người như vậy, quả thật là một cao thủ có võ nghệ cao siêu nhất trong những cao thủ mà mình đã gặp gỡ. Huống hồ chàng cũng không thấy đối phương có hành vi gì quá ác độc, nên chàng mới không đang tâm giết chết bà ta là vì thế.

Vì những lẽ trên, Âu Dương Siêu chỉ đứng yên chứ không tiến lên, mồm thì lớn tiếng nói :

- Tại hạ thấy lão tiên bối tuổi già lại bị mù, và tiên bối ắt phải là một vị võ lâm tiên bối, lại thêm công lực của tiên bối luyện tới mức độ này không phải là chuyện dễ, nên tại hạ mới không tấn công tiếp nữa, tiên bối mau rời khỏi nơi đây ngay, kiếm một nơi danh xuyên đại sơn nào để hưởng phúc tuổi già thì hơn. Tiểu bối cũng phải đi đây.

Nói xong, chàng liền tung mình nhảy lên phi thẳng về phía rừng lê.

Bỗng có một luồng gió mạnh ào ào lấn át tới. Âu Dương Siêu vội đưa mắt nhìn liền thất thanh la lớn :

- Nguy tai!

Chàng vừa nói mặt vừa biến sắc, có vẻ hãi sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trường Bạch tứ quái

Thì ra Âu Dương Siêu thấy hai môn ám khí ác độc đang nhắm mình bắn tới.

Âu Dương Siêu xoay người một vòng, chân đạp và chân nhún mạnh một cái.

Đáng lẽ chàng hạ chân xuống nơi đó, nhưng nhờ cái đạp ấy, chàng lại nhảy lên được trên cao bảy tám thước, phi chéo sang bên hơn trượng, một mặt múa tít lá cờ báu tỏa ra một luồng kim quang, rồi chàng mới dám hạ chân xuống dưới mặt đất.

Trong lúc Âu Dương Siêu chưa xuống tới nơi, thì đã nghe thấy tiếng kêu la thảm khóc rất đinh tai vọng tới. Tiếng kêu rú này còn rất kinh khủng nữa. Tiếp theo đó chàng còn nghe thấy tiếng kêu “lộp bộp”.

Thì ra Hạng Vương Mỗ đã ngã ngửa người về phía sau, lăn mấy vòng rồi nằm yên. Có lẽ bà cụ đã tắt thở rồi.

Âu Dương Siêu tiến gần tới Hạng Vương Mỗ, thấy vậy tức giận đến hai mắt nổ lửa, người run lấy bầy, vì chàng thấy người của Vương Mỗ có vô số lỗ nhỏ đang rỉ máu ra, mặt cũng dính đầy máu, trông không còn nhận ra được bà ta là ai nữa. Thấy bà cụ chết một cách thảm khóc như vậy, chàng cũng không nhẫn tâm nhìn.

Chàng là người hiệp nghĩa, coi kẻ ác như kẻ thù, nhất là những kẻ dùng ám khí giết người này. Và lại đối phương không những ném chết bà cụ mà còn ném cả mình nữa, nên chàng càng tức giận thêm, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, giờ cò lên ngang ngực, lớn tiếng quát hỏi :

- Tuyệt nghệ của vị nào vừa ra tay thế? Có giỏi thì nói ra, để Âu Dương Siêu mỗ lĩnh giáo mấy thế?

Nói xong chàng từ từ đưa mắt nhìn bốn chung quanh.

Nhưng bốn bề vẫn yên lặng như tờ, không ai trả lời chàng cả ông già ăn mày với hòa thượng to mập vẫn ngồi yên ở chỗ cũ, chỉ trở mắt lên nhìn Âu Dương Siêu, hình như không có gì oán hận, nên chàng mới nghi ngờ mà tiến tới gần hai người.

Ông già ăn mày có vẻ hãi sợ, nhưng chỉ thoáng cái thôi y lại nhắm mắt lại, giả bộ làm như không để ý gì cả. Còn hòa thượng kia thì lộ vẻ gây cản hai mắt tròn tròn xoe.

Khi tới gần, Âu Dương Siêu liền lên tiếng hỏi thử :

- Đại sư người bàng quang, chắc thế nào cũng biết ai là người vừa ra tay dùng ám khí ác độc tấn công lên không?

Hòa thượng mặt tái mét, lắc đầu mấy cái, trầm giọng đáp :

- Bàn tăng không để ý tới, nên không biết là ai cả!

Lời nói của y còn về ngược ngáp, đủ thấy y có tật giật mình rồi.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, lại tiến tới gần người ăn mày, hỏi tiếp :

- Còn vị phong trần ẩn giả ngồi ở đây lâu như vậy chắc phải biết người nào đã tấn công lên tại hạ?

Ngồi đầu, người ăn mày già không những không trả lời chàng, trái lại còn tròn mắt lên nhìn chàng với một vẻ khinh thị, rồi lại nhắm mắt ngay, trông rất kiêu ngạo.

Âu Dương Siêu đã tức giận sẵn, thấy thái độ của người ăn mày như vậy, chàng chịu nhịn sao nổi, liền phát là còn một cái, rồi giận dữ nói tiếp :

- Hừ! Người ta nể mặt mà còn...

Chàng vừa nói tới đó, bỗng có tiếng cười nhạt ở một bên vọng tới. Tiếng cười ấy không lớn lắm, nhưng rất đình tai. Chàng cả kinh, không kịp hỏi han hòa thượng với người ăn mày nữa, mà vội phi thân nhảy ra ngoài xa hai trượng để tránh né trước, rồi mới quay lại nhìn.

Tuy chàng phi thân rất nhanh, nhưng cái bóng đen kia lại còn nhanh hơn, tựa như một luồng khói lướt qua và cũng như một cái bóng ma nữa.

Âu Dương Siêu cả kinh, bụng bảo dạ rằng :

- “Thân pháp gì mà nhanh đến thế?”

Chàng vừa nghĩ thầm vừa lớn tiếng quát hỏi :

- Ai thế?...

Chàng chưa nói dứt, phía trước mặt đã có hai tiếng kêu rất thảm khốc nổi lên liền, khiến ai cũng phải rùng mình kinh hãi.

Chàng ngạc nhiên, nhảy sỏ tới trước mặt hòa thượng với người ăn mày, cúi đầu nhìn, cũng phải sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh ra như một pho tượng gỗ vậy.

Thì ra cả hai người nọ vẫn ngồi tựa gốc cây như trước, nhưng đầu của hai người đã bị người ta ấn lún tận cổ, chỉ còn thấy một cái sọ trắng hếu với một cái sọ tóc bù rối nhô ra thôi, và cũng không thấy có một giọt máu nào phun ra cả. Tay của hai người, một người cầm một nắm hạt bồ đề, còn một người nữa thì cầm một nắm sợi nhỏ như lông bò.

Chàng kêu “ưa” một tiếng, rồi đưa mắt nhìn bốn chung quanh. Không những bọn người ẩn núp trong rừng đã biến mất hết, mà cả căn phòng nhỏ nhỏ kia cũng tối om như mực.

Chàng vội phi thân tới gần căn nhà, mới hay ông già nó đã mất tích, hạt châu với cái khay đồng để ở trên bàn cũng biến mất nốt. Chàng tìm kiếm một lần nữa, cả trong nhà lẫn ngoài rừng, không thấy một bóng người nào cả. Chàng cứ đứng ngẩn người ra, không biết nên làm gì cho phải?

Một lát sau, chàng hồi tưởng lại, liền cười thầm và bụng bảo dạ rằng :

- “Ta tới đây là định kiếm Doãn Lượng để trả thù cho Quyên Quyên, chứ có định gặp gỡ những chuyện này đâu? Có thể nói là được cũng không lấy gì làm mừng, mất cũng không lấy gì làm buồn, hà tất phải tốn công suy nghĩ như thế làm chi? Nhưng vừa rồi người nào đã dùng Phật Lực thủ giết hại người ăn mày với hòa thượng kia như thế? Công lực của người ấy có lẽ đã luyện tới mức thượng thừa rồi. Không biết có phải là ông cụ già ở trong căn nhà nhỏ này không? Nếu quả thực là ông ta, thì ta bỏ mất một dịp làm quen với một vị võ lâm kỳ nhân rồi?”

Lúc ấy lại có mấy tiếng gà gáy ở đằng xa vọng tới, thì ra trời đã sáng tỏ, Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ hồi lâu, phát hai tay áo một cái, ngẩng đầu lên rú một tiếng thật dài, rồi như một con chim cất giờ khinh công tột mực đi luôn. Chàng vừa lên tới đỉnh núi thì thấy đỉnh núi ở phía trước mặt có hai cái bóng đen thật lớn, nhanh như một mũi tên, phi thẳng tới mình.

Thân pháp của họ thực nhanh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền ngừng chân lại, và đã thấy hai bóng đen như hai con chim đại bàng phi tới chỗ cách mình chừng hai mươi trượng, và kèm theo hai luồng kinh phong, tựa như hai cái ống trống không xuyên qua làn sương mù, trông rất đẹp mắt.

Hình như cái bóng đen ấy đã phát hiện ra chàng, nên cùng tiến thẳng về phía chàng đang đứng.

Đôi bên cách nhau không đầy mười trượng một trong hai bóng đen kia bỗng quát bảo :

- Này, nhỏ kia, có đứng yên không?

Âu Dương Siêu cau mày lại bụng bảo dạ rằng :

- “Vô lý thật?”

Chàng chưa kịp trả lời, nhưng vẫn ngừng chân lại. Hai cái bóng đen kia cũng ngừng chân ở chỗ cách chàng chừng năm trượng.

Chàng thấy người đứng ở đằng trước mặt nhọn, má hóp, trông rất kỳ lạ, giống hệt như pho tượng sấm sét thờ ở trong các đền miếu, mình mặc quần áo võ trang màu đen, khoác một miếng vải đen thực lớn, sau lưng có đeo một môn khí giới hình như cây côn, người thứ hai tóc dài xõa xuống vai, mặt trắng như vôi, hai má có lúm đồng tiền, trông như mặt đàn bà, nhưng xem thân hình của y thì lại rõ ràng là đàn ông, lưng cũng khoác một miếng vải lớn, tay cầm một đôi cương hoàn bóng nhoáng.

Âu Dương Siêu ngấm nghĩa một hồi, rồi cười nhạt hỏi :

- Hai vị là cao nhân của môn phái nào, sao ăn nói lại vô lý đến thế?

Người mặt nhọn cũng ngấm nhìn Âu Dương Siêu thấy chàng hỏi như vậy liền đáp :

- Vô lý ư? Lão tử suốt đời không biết gì gọi là có lý hay vô lý hết?

Âu Dương Siêu có vẻ không vui, nói tiếp :

- Người đã không biết nghĩa lý ở đời thì còn nói làm chi nữa?

Nói xong, chàng quay mình định đi luôn.

Người mặt nhọn thấy vậy liền xô lại, mồm thì gậm dừ nói :

- Ngươi muốn dạy khôn lão...

Y chưa nói dứt, thì người ái nam ái nữ kia đã tiến lên một bước, ngăn cản y lại, với giọng the thé nói :

- Lão Tử, hà tất phải lời thôi với y làm chi? Chúng ta chỉ cần hỏi y về việc đứng đắn thôi? Lão Tử hãy yên cho tôi hỏi y cho mà coi?

Người đó vừa nói vừa tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu rồi hỏi :

- Có phải bạn nhỏ vừa ở trong Vạn Lê cốc ra đấy không?

Nghe giọng nói của người này, Âu Dương Siêu cũng phải rung mình, da thịt nổi gai lên.

Chàng định không trả lời, nhưng thấy thái độ của đối phương rất khiêm tốn, tuy mình không biết Vạn Lê cốc ở đâu, nhưng vừa chỗ mình vừa rời khỏi có hàng nghìn hàng vạn cây lê như thế, chắc nơi đó là Vạn Lê cốc cũng nên?

Chàng vừa nghĩ vừa gật đầu.

Người nọ thấy chàng gật đầu, liền quay đầu lại nhìn người kia, tỏ vẻ đắc chí, ra điều là cách hỏi han của mình đã có kết quả vậy.

Y lại quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Chẳng hay bạn có thấy chuyện gì xảy ra ở trong Vạn Lê cốc ấy không?

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Âu Dương Siêu liền trả lời người nọ rằng :

- Có trong ấy có một ông già ngồi canh gác một hạt châu có ánh sáng vàng khè, ông ta ngồi ở trong một căn nhà lá ở giữa rừng lê.

Hai người nọ nghe nói đều rung mình một cái, người mặt nhọn rất thô lỗ và có vẻ lo âu liền quát hỏi :

- Ngoài ra còn có ai ở đấy nữa? Nói mau!

Âu Dương Siêu thấy thái độ của đối phương như vậy, liền cười nhạt một tiếng, và bụng tự nhủ thầm :

- “Đã thế, ta để cho các người phải kinh ngạc một phen mới được!”

Chẳng nghĩ như vậy, liền thủng thẳng đáp :

- Còn có nhiều lắm..

Người ái nam ái nữ cũng tỏ vẻ sốt ruột, vội hỏi tiếp :

- Những người kia là những hạng người như thế nào?

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt của hai người đã biến sắc, chàng liền cười thầm, và ung dung nói tiếp :

- Còn có một bà cụ mù, một đại hán thô lỗ sử dụng quan bút, một ông già ăn mày chân đi đất, mồm mồm. Ngoài ra lại còn...

Không đợi chờ chàng nói xong, cả hai người ấy đều giật mình kinh hãi vội lui về phía sau một bước không hẹn mà nên, cả hai đồng thanh hỏi :

- Có thực không?

- Ai nói dối các người làm chi?

Người ái nam ái nữ về mặt nghiêm nghị liền quay mặt lại nói với người mặt nhọn kia rằng :

- Có hai lão quái vật ấy, việc này khó xử lắm đấy!

Người mặt nhọn thấy người này có vẻ lo âu, liền lắc đầu và nói tiếp :

- Có ngờ đâu họ lại đến trước chúng ta như thế?

Nghe giọng nói của họ, thì rõ ràng họ có vẻ hãi sợ mấy người kia. Âu Dương Siêu lại ung dung nói tiếp :

- Hai vị cứ yên tâm và bạo dạn mà vào trong Sơn Cốc làm việc đi, vì bốn người không thể nào làm khó dễ được hai vị nữa đâu.

Người mặt nhọn thấy Âu Dương Siêu biết rõ tâm sự của mình, hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội quát lớn :

- Người tưởng chúng ta sợ bốn lão quái ấy hay sao?

Người ái nam ái nữ lại hỏi Âu Dương Siêu tiếp :

- Bạn nhỏ nói như thế là có ý nghĩa gì?

Âu Dương Siêu nhẹ nhõm bước ra một bước, vẫn đứng dừng đáp :

- Vì bốn người ấy đã hẹn nhau cùng xuống dưới âm ty báo danh rồi. Cho nên họ không lý đến việc ở trên dương thế này nữa!

Hai người họ nghe nói có vẻ không tin, vội hỏi lại :

- Có thực không?

- Có xác của bốn người làm bằng chứng, thì còn giả dối sao được? Hai người cứ yên tâm đi mà!

Giọng nói của Âu Dương Siêu có vẻ khinh miệt hai người ấy, nên người mặt nhọn liền xăm ngay nét mặt lại, nhưng người ái nam ái nữ vẫn thận trọng hỏi tiếp :

- Tất nhiên chúng tôi rất tin lời nói của bạn nhỏ, nhưng muốn kiểm chế nỗi Trường Bạch tứ quái, quả thực trong võ lâm bây giờ khó mà có một cao thủ số một nào có tài ba như thế... Vì...

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại :

- Trường Bạch tứ quái nào? Ai là Trường Bạch tứ quái?

Người ái nam ái nữ liền đáp :

- Hạt Vương Mẫu, Ác Chung Quỳ, Trại Di Đà, Hoạt Tế Diên. Họ là bốn đại quái kiệt của mấy tỉnh Trường bạch, và đều là những người có tên tuổi rất lừng lẫy danh trấn ở ngoài quan ngoại ba tỉnh, ai mà chả biết biết bốn người ấy? Họ được người của võ lâm ở ngoài quan ngoại gọi là Tứ Quái, và họ đều là những tay cao thủ thượng thặng của hai giới Hắc, Bạch.

Âu Dương Siêu cũng có nghe thấy người ta nói qua, ngoài quan ngoại có Trường Bạch tứ quái, nhưng những người ấy đã ẩn tích giang hồ từ lâu rồi. Chàng nghĩ đến cái chết thảm khốc của Tứ Quái, trong lòng cảm khái vô cùng, liền u oán nói tiếp :

- Dù họ là Tứ Quái cũng thế, và là bát quái cũng vậy, rút cục cũng đều bị giết chết ở trong Sơn Cốc. Đó là những kết quả cuối cùng của những người giang hồ. Nếu hai vị muốn đi coi xem họ cũng được, tại hạ không ngăn cản, nhưng xin thứ lỗi cho tại hạ vì không thể đi cùng với hai vị được!

Nói xong chàng quay người đi luôn. Nhưng chàng mới đi được hai trượng thì người mặt nhọn đã quát lớn một tiếng rồi đuổi theo ngăn cản lối đi của chàng liền.

Âu Dương Siêu có vẻ không vui, hỏi lại :

- Người muốn gì?

Người mặt nhọn chỉ tay về phía Vạn Lê cốc rồi quát hỏi tiếp :

- Người phải dẫn chúng ta đi xem thực hư ra sao?

Âu Dương Siêu cũng nổi giận, đáp :

- Vô lý thật! Người thì cái gì mà bắt ta phải đi với các người như thế?

- Ta không thì cái gì cả, nhưng ta bảo người đi thì người phải đi ngay?

- Người nói dễ nhĩ? Chỉ e...

Lúc ấy người ái nam ái nữ liền nháy mắt ra hiệu cho người mặt nhọn, rồi y tùm tùm cười, nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Xin bạn nhỏ chớ nên giận dữ như thế! Chúng tôi chỉ muốn hỏi rõ bạn xem Trường Bạch tứ quái bị ai giết chết đấy thôi.

- Ác Chung Quỷ thì bị chết dưới cây trượng của Hạt Vương Mẫu. Rồi đến Hạt Vương Mẫu lại chết bởi một bàn tay người ăn mây hợp sức với một hòa thượng. Người ăn mây này đã sử dụng một thứ ám khí nhỏ như sợi lông hồ, còn hòa thượng thì sử dụng những hạt bồ đề.

- Ô, tôi nói có sai đâu! Người ngoài muốn hủy diệt Tứ Quái thì đâu có phải là chuyện dễ.

Âu Dương Siêu nghe nói liền cười nhạt mấy tiếng. Người ái nam ái nữ không tức giận chút nào, trái lại còn tươi cười hỏi tiếp :

- Thế còn Hoạt Tế Diên với Trại Di Đà thì bị ai giết?

- Vấn đề này...

- Võ công của họ còn cao siêu hơn Hạt Vương Mẫu một bậc.

- Hai người bị giết chết thì tôi không trông thấy rõ.

- Lời nói của bạn nhỏ đã có chỗ sơ hở đấy.

- Sơ hở chỗ nào?

- Vừa rồi, bạn...

- Nhưng cái chết của hai người thì chính tôi đã được trông thấy tận mắt, hai người đã bị Phật Lực thủ đề chết. Lời nói của tôi không sai tí nào. Nếu hai vị không tin, cứ đến tận nơi xem xác của họ sẽ rõ liền.

Trong khi Âu Dương Siêu với người ái nam ái nữ nói chuyện, người mặt nhọn có vẻ nóng lòng sốt ruột, liền xen lời hỏi :

- Trong Sơn Cốc, ngoài Tứ Quái ra còn có ai nữa?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp :

- Còn nhiều lắm?

Người ái nam ái nữ sợ người mặt nhọn không biết hỏi chuyện, lại cãi nhau với Âu Dương Siêu, nên y lại xen lời hỏi tiếp :

- Còn có những nhân vật nào nổi danh nữa không?

Âu Dương Siêu cười khi một tiếng, rồi đáp :

- Còn có mấy chục tên không có tên tuổi với tại hạ, vừa trông thấy Tứ Quái bị kết quả như vậy, đều cụp đuôi cắm đầu bỏ chạy hết.

Hai người nọ nghe chàng nói đến đấy liền thở nhẹ một tiếng và đưa mắt nhìn nhau.

Người mặt nhọn khẽ nói :

- Lão Ngũ, chúng ta thử đi xem đi?

Người ái nam ái nữ khẽ gật đầu, rồi cả hai chả thềm chào Âu Dương Siêu nửa lời, đã đồng bay tà tà xuống dưới thung lũng.

Âu Dương Siêu thấy thế cũng tức cười, nhưng vì chàng nóng lòng đi tìm kiếm Tiểu Diễm Vô thường, nên cũng không muốn lý đến chuyện của hai người nọ làm chi. Chàng lại giở khinh công ra tiến thẳng về phía đằng trước tiếp.

Không ngờ chàng mới đi được một lát, hai quái nhân nọ quay trở lại đuổi theo chàng và lớn tiếng kêu gọi :

- Tiểu tử hãy khoan! Tiểu tử hãy khoan!

Âu Dương Siêu nghe thấy rõ tiếng kêu gọi của họ, nhưng muốn thử xem khinh công của họ như thế nào, chàng không ngừng chân chờ, trái lại còn giờ hết tốc lực khinh công ra chạy thẳng về phía trước.

Hai quái nhân nọ cứ đuổi theo và kêu gọi hoài.

Ba người như ba ngôi sao sa, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua được mấy ngọn núi. Hai quái nhân thấy càng đuổi Âu Dương Siêu càng cách xa, nên chúng càng sốt ruột thêm.

Tên mặt nhọn thở hổn hển, lớn tiếng mắng chửi :

- Tiểu tử kia nếu nguoi không ngừng chân lại thì đại gia lên tiếng chửi cho mà xem!

Người ái nam ái nữ vừa lau chùi mồ hôi, vừa lớn tiếng nói :

- Bạn nhỏ kia, chúng tôi có việc muốn hỏi bạn đấy.

Âu Dương Siêu định tâm trên tức hai người để cho họ mệt nhọc một phen, nên chàng không chạy ra ngoài núi, mà cứ chạy ở trên những tảng đá lồi chòm, hoặc vào trong các khu rừng, vừa chạy vừa trả lời :

- Các người đã đuổi theo tới đây à? Được, để tôi đi thông thả đợi chờ các người nhé, các người đi mau lên một chút chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cánh tay nghìn cân

Hai quái nhân kia đuổi mãi mà không sao đuổi kịp, người ái nam ái nữ liền khẽ nói với người mặt nhọn rằng :

- Tứ ca, công lực tiểu tử này thâm hậu lắm, tôi đã kiệt sức rồi không thể nào đuổi được nữa đâu?

Người mặt nhọn cũng thở hổn hển, đáp :

- Y chỉ nhờ hầy còn đồng trình, nên nhảy nhót mới lanh lẹ như thế thôi. Chứ còn về công lực, thì y thâm hậu sao được bằng chúng ta?

- Tứ ca hãy chửi đi! Tiểu tử này sợ chửi lắm, chắc Tứ ca lên tiếng chửi là y phải dừng chân lại liền!

Người mặt nhọn đã tức giận không chịu nổi liền lớn tiếng mắng chửi :

- Thằng nhỏ khốn nạn kia, dù nguoi có chui vào trong chuồng chó, đại gia này cũng không tha thứ cho đâu, có giỏi thì ngừng chân lại đi?

Lời mắng chửi của y quả có công hiệu thật, Âu Dương Siêu đã ngừng chân lại, giận dữ quát hỏi :

- Nguoi mắng chửi ai thế? muốn chết phải không?

Người ái nam ái nữ cười khi một tiếng, khẽ bảo với người mặt nhọn rằng :

- Tứ ca, để yên tôi dùng lời lẽ ngon ngọt dụ y thì hơn.

Lúc ấy chúng đã tới chỗ cách Âu Dương Siêu chừng năm trượng, nhưng cả hai mặt đều đỏ bừng và hơi thở hồng hộc.

Âu Dương Siêu có vẻ khinh thị, nói tiếp :

- Hừm! Tâm thường thực? Có thể mà đuổi cũng không kịp! Tài ba như vậy mà cũng đòi ra xông pha, lại còn dám lớn tiếng mắng chửi người ta nữa? Thực là không biết xấu hổ?

Người ái nam ái nữ điều công vận lực một hồi, rồi mặt dày mày dạn tiến lên, chấp tay chào, vừa cười vừa nói :

- Xin lỗi bạn nhỏ tính nết của lão Tứ chúng tôi vẫn hay nóng nảy như thế. Vì có một việc này muốn hỏi thăm bạn, cho nên...

Âu Dương Siêu vẫn chưa nguôi cơn giận, vội hỏi lại :

- Muốn hỏi chuyện người, mà lại mắng chửi người ta như vậy hay sao?

- Vấn đề này... chúng tôi đã trông thấy xác của Trường Bạch tứ quái rồi, quả thực đúng như lời bạn đã nói.

- Phải thì thôi, còn hỏi làm chi nữa? Phải biết là tại hạ đang có việc cần, không có thì giờ nói chuyện lâu với các người được đâu!

Người ái nam ái nữ, không những không tức giận, trái lại còn cười khì, và hỏi lại chàng rằng :

- Phải, xin hỏi bạn, còn ông già ở trong nhà với hạt châu kia thì thế nào?

- Ông ta đi từ lúc nào, tôi cũng không biết.

- Chả lẽ bạn đi trước ông ta hay sao?

- Không, tôi là người đi sau chót.

- Ồ, thế bạn đã được trông thấy ông già ấy rồi à?

- Có trông thấy.

- Thấy ông ta ở đâu?

- Thấy ông ta ở trong căn nhà nhỏ, vì tôi đứng ở ngoài cửa sổ, cách ông ta có ba bước thôi. Nếu tôi muốn lấy hạt châu ấy, chỉ giờ tay ra là lấy được ngay...

- Thế bạn có lấy không?

- Không!

- Ông già kia có ra tay không?

- Ra tay cái gì?

- Ra tay tấn công bạn...

- Không, tại sao ông ta lại phải tấn công tôi?

- Hà, hà!...

Người ái nam ái nữ cười như điên như khùng, tiếng cười của y rất lớn, vang lừng khắp các ngọn núi.

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi mày lên, hỏi :

- Bạn cười gì thế?

Người ái nam ái nữ đang cười bỗng sầm nét mặt lại, quát lớn :

- Bạn nhỏ kia, bạn chỉ có thể nói dối mình thì được, chứ nói dối người sao được?

Âu Dương Siêu không hiểu lời nói ấy, vội hỏi lại :

- Sao bạn lại bảo tôi nói dối như thế?

- Bạn tới Vạn Lê cốc này làm chi? Không cần phải nói rõ ai cũng biết là bạn tới vì hạt châu kia rồi. Nhưng có khi nào chỉ thò tay ra là lấy được ngay mà bạn lại không thèm lấy như thế? Hơn nữa, bạn bảo bạn là người đi sau chót, mà hạt châu ấy lọt vào tay ai, bạn cũng không biết và ông già có hạt châu kia như vậy mà ông già nọ không ra tay tấn công bạn? Hừ!

Chắc hiện giờ hạt châu ấy đang ở trong người bạn rồi, phải không?

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như là đã đích mắt trông thấy vậy chàng vừa bực tức, vừa giận dữ, cũng lớn tiếng quát lại :

- Khéo ăn nói thực! Đừng nói hạt châu ấy không có trong người ta, mà dù có đi chăng nữa, với tài ba của hai người như vậy thì cướp sao nổi sao?

Nói xong, chàng nghech mắt lên nhìn trời, hình như không coi hai người nọ vào đâu cả.

Người mặt nhọn bỗng tiến lên ba bước, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu và la lớn :

- Tiểu tử kia, ngươi có chịu nói thực không? Có phải hạt ấy đang ở trong người ngươi không?

Âu Dương Siêu không sao nhìn được nữa, vỗ tay một cái, lớn tiếng quát bảo :

- Dù hạt châu có ở trong người ta đi chăng nữa, nhưng hai người làm gì có đủ tài ba để tranh cướp?

Lúc ấy người ái nam ái nữ cũng thay đổi sắc mặt, quát lớn theo :

- Tiểu tử giỏi thực, suýt tí nữa thì Ngũ thái gia mắc hòm người!

Âu Dương Siêu tức quá hóa cười, liền lớn tiếng đáp :

- Hai tên quái vật không biết sống chết là gì kia! Cứ việc cùng tiến lên một lúc đi, để tiểu gia khỏi mất thì giờ!

- Được, tiểu tử táo gan lắm?

Tên mặt nhọn hai tay cầm hai món khí giới, bên trái cầm cái đục Thiên Lô, bên phải cầm cây búa Môn Tâm, cùng giờ lên định tấn công.

Tên ái nam ái nữ cũng rút đôi vòng sắt ra gõ kêu đến “coong” một tiếng rồi sầm nét mặt lại hỏi tiếp :

- Tiểu tử, ngươi có biết anh em chúng ta là ai không?

Thấy khinh công của chúng rất tầm thường, Âu Dương Siêu liền coi thường, không ngần ngại phòng gì hết, ung dung đáp :

- Nếu hai người không phải là sơn tinh quỷ quái thì là giặc cỏ cướp mọn, nên ta có coi hai người vào đâu đâu?

Tên mặt nhọn tức giận khôn tả, liền quát tháo lia lịa :

- Tiểu tử, ngươi mù quáng chắc? Anh em chúng ta là Thế Ngoại ngũ sát mà ngươi cũng không biết, như vậy còn đòi ra giang hồ đua đòi với người?

Âu Dương Siêu cố ý lui về phía sau một bước, làm ra vẻ kinh hãi, đáp :

- Ôi chà! Ta tưởng là ai, không ngờ lại là người của nhóm Thế Ngoại ngũ sát, tiếng tăm rất lừng lẫy! Thực là... hà hà...

Tên ái nam ái nữ cười nhạt một tiếng và hỏi lại :

- Thế nào? Ngươi đã nghe hay người ta nói qua tên tuổi của chúng ta chưa?

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và gật đầu lia lịa đáp :

- Không những ta đã nghe thấy người đã nói đến tên tuổi của các ngươi rồi, mà trong nhóm Ngũ sát ta đã gặp được ba vị rồi? Hay là người nằm mơ?

Thoạt tiên Âu Dương Siêu chưa biết chúng là người trong nhóm Ngũ sát, trong lòng cũng không ghét lắm, nhưng bây giờ chàng đã biết rõ lai lịch của chúng rồi, mặt chàng đã nổi sát khí dần. Chàng tiến lên hai bước, lớn tiếng đáp :

- Ta phải lấy lòng các ngươi ư? Ngươi muốn nói thế cũng được Ma Thiên Thần Sát Thượng Vĩnh Minh, Liệt Tửu Độc Sát Bào Khánh Dư, Quỷ Hỏa Âm Sát Khúc Nam Hòa, ba vị ấy đã tình giao hữu với tại hạ, và cũng đã kết duyên bất giải với nhau rồi. Ngày hôm nay được gặp hai vị thật là tam sinh hữu hạnh! Hà hà...

Nói xong, chàng cười ha hả. Tên mặt nhọn càng tức giận thêm, hai môn khí giới của y va đập nhau kêu “coong coong” và đom đóm lửa bắn ra tung tóe, mồm thì kêu la như bò rống :

- Tiểu tử, ngươi không xứng đáng làm bạn với chúng ta, Ngũ sát có bao giờ thèm kết giao với một tên chưa hết hơi sữa kia?

Tên ái nam ái nữ cũng tiến lên lạnh lùng nói tiếp :

- Tiểu tử, dù ngươi có quen biết ba người trong Ngũ sát của chúng ta đi chăng nữa nhưng ngươi cũng phải biết, tên ta là Thư Hùng Yêu Sát với Tứ ca của ta đây là Phích Lịch Lô Sát chứ? Hôm nay dù ngươi khéo ăn khéo nói như thế nào, nếu không để lại hạt châu kia cho chúng ta, thì đừng có hòng ra khỏi núi Thiên Trụ!

Âu Dương Siêu bĩu môi, hỏi :

- Có thực không?

Tên mặt nhọn hét lớn :

- Chưa biết chừng cả tính mạng của ngươi cũng bị toi nốt?

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, cười khì một tiếng, nói tiếp :

- Ngũ sát các người không nể nang bạn bè như vậy thật không có một chút nghĩa khí gì hết!

Thư Hùng Yêu Sát lại hét lớn :

- Chúng ta không cần biết tình bạn với nghĩa khí gì cả, chỉ biết Tinh Linh Châu là vật báu của võ lâm, ai ai cũng muốn cướp được hết.

Phích Lích Lôi Sát cũng xen lời nói tiếp :

- Đừng có nói lời thôi nũa! Muốn sống thì nộp ngay hạt châu ấy cho chúng ta! Bằng không, để lão gia cho ngươi xuống dưới âm ty.

Âu Dương Siêu không sao nhìn được nữa, vỗ tay một cái, quát lớn :

- Được lắm! Tam Sát lại là bại binh của ta, còn lại hai người, đồ yêu ma tiêu xú này, có giỏi cũng chà tới mức độ nào cả? Thôi để ta cho hai người chóng lên đường vậy?

Nói xong, chàng lại vẫy tay gọi chúng rằng :

- Hai người, nhị Sát, cùng tiến lên đi!

Nhị Sát nghe thấy chàng thách như thế đều ngẩn người ra, và còn lui về phía sau một bước nữa. Thư Hùng Yêu Sát liền quát hỏi :

- Tiểu tử ngươi nói gì?

Âu Dương Siêu giận dữ đáp :

- Ma Thiên Thần Sát đã chết trong tay ta. Liệt Từ Thần Sát thì bán sống bán chết, còn Quỷ Hòa Âm Sát nghe thấy tiếng ta đã đào tẩu rồi. Bây giờ còn lại Nhị Sát các ngươi, để xem hai ngươi sẽ kết quả ra sao?

Phích Lích Lôi Sát không sao nhìn được, vừa quát tháo, vừa xông lên tấn công như một con hổ điên vậy. Thư Hùng Yêu Sát cũng múa hai cái vòng sắt nhảy vào đánh tới. Âu Dương Siêu thấy vậy cau mày lại, hét lớn một tiếng, rồi giơ tay trái lên chống đỡ hai cái vòng còn tay phải thì gạt hai môn khí giới của Phích Lích Lôi Sát.

Song Sát giận dữ xông lên tấn công, quên trí chỉ một thể thôi và đã dùng đến bảy thành công lực, như vậy thể nào cũng đắc thắng. Ngờ đâu chúng cảm thấy trước mặt có một bức tường vô hình ngăn cản, khiến chúng không sao xông lên được nữa. Cả hai cùng giật mình kinh hãi, thâu thể nhảy lui về phía sau, ngờ ngác nhìn nhau.

Phích Lích Lôi Sát ngẩn người ra nói :

- Lão Ngũ, hình như tiểu tử này có tà thuật vậy?

Thư Hùng Yêu Sát cũng trầm nét mặt, khẽ nói :

- Võ công của tiểu tử này môn tà lắm, chắc hạt châu thể nào cũng ở trong người y.

Âu Dương Siêu thấy công lực của Nhị Sát này còn kém Tam Sát kia nhiều, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và nói :

- Hừ! Những quân chịu không nổi một thể đánh còn đòi làm bộ! Không ngờ Thế Ngoại ngũ sát các ngươi chỉ có hư danh thôi! Không biết các ngươi đã gây được tên tuổi này bằng cách gì?

Phích Lích Lôi Sát không sao nhìn được cả Thư Hùng Yêu Sát cũng thế, lại song song xông lên tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu không muốn mất nhiều thì giờ với chúng, liền móc túi lấy lá cờ báu ra giơ lên phất một cái, ánh sáng chói lọi làm lóa mắt Nhị Sát tức thì.

Vừa trông thấy lá cờ, Nhị Sát đã vội ngừng chân, đồng thanh la lên :

- Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ.

- Để cho hai người nhận thức xem sự lợi hại của lá cờ báu này như thế nào.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói, và xông lên tấn công Nhị sát liền. Chàng đã giơ bảo kỳ ra, liền tiếp sử dụng ngay Toàn Phong bát thức, khiến Nhị Yêu Từ lui về phía sau lia lịa.

Chúng chưa kịp kêu thì đã nghe thấy tiếng kêu coong, Song hoàn của Thư Hùng Yêu Sát đã bị hất bắn ra xa ngoài ba trượng.

Lúc ấy Phích Lích Lôi Sát xông lên tấn công sau lưng chàng để mong cứu thoát Thư Hùng Yêu Sát, nhưng y chưa tấn công tới nơi đã thấy lá cờ báu đưa về phía sau liền y hoảng sợ vô cùng, vội ngồi sụp và cúi đầu xuống để tránh né.

Tuy y đã tránh được thế cờ đó, nhưng tà chương của Âu Dương Siêu lại tấn công tới.

Bộp, Phích Lích Lôi Sát chưa kịp lên tiếng kêu la, đã vỡ sọ ngã lăn ra chết tốt. Hai môn khí giới của y bắn ra ngoài xa, mỗi cái rớt đi một nơi.

Âu Dương Siêu mới tấn công có một chương đã giết chết được Phích Lích Lôi Sát, chàng cũng ngạc nhiên vô cùng, vì không ngờ chúng là người có tên tuổi ở trong hắc đạo như thế mà lại tầm thường đến như vậy.

Sau khi giết chết được Tứ Sát, chàng quay lại định tìm Ngũ sát thì tên nọ đã chạy mất dạng rồi. Chàng đang cuốn là cờ bấu lại, định bỏ đi, thì bỗng nghe thấy có người kêu gọi :

- Lộc đại ca!

Chàng quên mất tên mình là A Lộc, nên không để ý, nhưng khi quay đầu lại, thấy là Tiểu Yến, chàng mừng rỡ như điên như khùng, vội kêu gọi :

- Tiểu Yến muội!

Trắc Tiểu Yến đang đứng ở trước gió trông rất xinh đẹp, nhưng phía sau nàng lại có thêm hai người, một là thiếu phụ đẹp như đào lý, mà chàng đã nhận ra người này là Thi Phụng Anh, đệ tử của Kê Trảo bà bà, còn một người nữa là ông già bé lùn, mũi chim kết, mắt chuột, tai nhỏ, mồm méo, râu bù rối. Chỉ trông thấy bộ mặt của ông già, chàng đã cảm thấy không vui rồi.

Âu Dương Siêu ngấm nhìn hai người đó xong, liền cười và hỏi Tiểu Yến rằng :

- Yến muội, hỏi này hiền muội có mạnh giỏi không?

Tiểu Yến nũng nịu đáp :

- Ai bảo đại ca không đi Lãnh Nam thăm em, làm người ta nhớ...

Nói tới đó, nàng hổ thẹn vô cùng, không dám nói tiếp. Phụng Anh tủm tủm cười và xen lời nói :

- Thực không ngờ lại gặp nhau ở trên núi hoang này? Thực là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ có khác...

Ông già lùn sói đầu mặt xấu xí cất tiếng nói rất lạnh lùng hỏi Phụng Anh rằng :

- Phụng Anh, y là ai thế?

Hình như Tiểu Yến sợ hãi ông già sói đầu ấy lắm, nàng vội nói với Âu Dương Siêu rằng :

- Anh Lộc này, đề em giới thiệu anh nhé? Vị này là võ lâm tiền bối ở Lãnh Nam, họ Vi tên là Vận Thành, biệt hiệu là Đon Ty Thiên Quân.

Tuy Âu Dương Siêu chưa tới Lãnh Nam bao giờ, nhưng cũng đã nghe thấy người ta nói đến biệt hiệu của ông già ấy rồi, nên chàng vội cung kính vái chào và nói :

- Ngưỡng mộ đại danh của lão tiền bối đã lâu, tiểu bối Âu Dương Siêu rất mong được tiền bối chỉ giáo cho luôn luôn.

Vận Thành cứ đứng yên tại đó, ngẩng mặt lên nhìn trời, vênh váo hỏi :

- Âu Dương Siêu ư? Ngươi là con của Âu Dương Đon phải không?

Phụng Anh vội xen lời nói :

- Lão tiền bối đoán rất đúng! Chàng là người mà cháu vẫn thường nhắc nhở tới đây.

Thấy thái độ của ông già như vậy, Âu Dương Siêu đã có vẻ không vui, nhưng vì nể Tiểu Yến, đành phải nhếch mép gượng cười.

Vì Vận Thành lại trầm giọng nói tiếp :

- Hỏi Âu Dương Đon còn sống cũng không dám đến Lãnh Nam quấy nhiễu. Ngươi có biết Kê Trảo bà bà là người của Lãnh Nam không? Bây giờ đã gặp lão phu rồi, ngươi định trả lời ra sao?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, giờ hai tay lên định nhảy xổ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tử Mẫu độc truy

Tiểu Yến thấy vậy kéo tay Âu Dương Siêu lại, gượng cười và nói :

- Vì lão tiền bối hiểu lầm đấy. Lúc bấy giờ Lộc đại ca nhất thời lỡ tay.

Ngờ đâu Vi Vận Thành đã cười nhạt một tiếng và xen lời nói :

- Hiểu lầm ư? Không hiểu lầm gì hết. Rõ ràng y khinh thường Linh Nam chúng ta quá.

Âu Dương Siêu thấy ông già bộ làm phách như vậy, liền gạt tay Tiểu Yến, ra giận dữ đáp :

- Muốn người ta kính mình thì mình phải kính người trước. Người ta nể mặt mình lớn tuổi nên đã nhường nhịn rồi, mình lại còn làm bộ làm tịch thêm.

Vận Thành giận quá hóa cười :

- Tiểu tử này giáo hoạt thật. Thế ra người là kẻ sợ cứng rắn bất nạt mềm.

- Cái gì là sợ cứng rắn bất nạt mềm?

- Kê Trảo bà bà cũng là người lớn tuổi, sao ngươi lại đột nhiên hạ độc thủ giết bà ta như thế? Thấy lão phu, ngươi lại nói như vậy có phải... Hà hà...

Y tưởng là Âu Dương Siêu sợ mình nên mới cung kính như thế Âu Dương Siêu liền hỏi lại :

- Người thì mạnh hơn bà già Kê Trảo là bao?

- Táo gan thật. Ngươi dám thách đấu với lão phu phải không?

- Thiếu hiệp đang muốn cân nhắc xem ngươi nặng như thế nào?

Phụng Anh muốn trả thù cho sư phụ, nhưng mình địch không nổi, nên nhất tâm xúi giục Vận Thành ra tay, thấy hai người đã nổi giận rồi, nàng ta lại xúi bẩy thêm :

- Tiền bối xem đấy? Đủ thấy y khinh thường Linh Nam không có người.

Vận Thành không sao nhịn được, liền quát lớn :

- Tiểu tử kia, lão phu nhường cho ngươi tấn công ba thế trước.

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Lão già ngông cuồng kia, hãy coi thế công của ta đây.

Chàng vừa nói vừa phi thân lại chớp lấy cổ tay phải của Vận Thành. Thế công này của chàng nhanh như điện chớp :

- Ôi chà!

- Không nên!

- Hà hà!

Một tiếng thất thanh kêu la, một giọng nói thánh thót khuyên bảo, và một tiếng cười như điên như khùng.

Âu Dương Siêu đã nhảy lui về phía sau hơn trượng, mặt lộ vẻ nghi ngờ, hai mắt sáng quắc..

Còn Tiểu Yến thì mặt tái mét, hãi sợ vô cùng. Riêng có Vận Thành ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tỏ vẻ đắc chí vô cùng.

Phụng Anh đứng cạnh đó thấy vậy lạnh lùng :

- Tiểu tử kia, thế này coi như là đã nhường ngươi rồi đấy.

Thì ra vừa rồi Âu Dương Siêu ra tay, rõ ràng đã chớp được tay của Vi Vận Thành, nhưng chàng thấy tay của đối phương không những cứng rắn như sắt đá mà lại còn lạnh buốt thấu xương.

Tiếp theo đó chàng lại thấy lão quái giờ tay trái lên định chớp vào cánh tay của mình nên chàng mới kinh hãi, vội nhảy lui về phía sau hơn trượng và ngoác nhìn là thế.

Lúc ấy Vận Thành cười xong, vén tay áo lên, mới hay cánh tay phải của y làm bằng đồng. Y giơ cánh tay đồng lên, kiêu ngạo nói :

- Tiểu tử mù quáng kia? Tại sao lại có cái tên là Đôn Ty Thiên Quân? Như vậy mà ngươi cũng không hay biết gì cả, thế mà còn ở trước mặt lão phu giờ trò hề ra như thế.

Y vừa nói vừa từ từ tiến lên.

Âu Dương Siêu thất thủ thế đó, hồ thẹn vô cùng, liền nói :

- Lão quái vật! Quân tàn phế?

Nói xong, chàng chuẩn bị đấu với đối phương tiếp.

Tiểu Yến biết công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng Vận Thành là người trong giới hắc đạo, ai thấy cũng phải hãi sợ, nàng chỉ lo Âu Dương Siêu bị thiệt thòi.

Lúc này nàng thấy hai người sắp sửa đấu với nhau, liền chạy lại nói với Vận Thành rằng :

- Tiền bối không nên nổi giận. Đừng vì việc nhỏ mọn mà lỡ hết đại sự.

Vận Thành nghe nói quả nhiên vội dừng chân lại. Ngờ đâu Phụng Anh lại xúi bẩy thêm :

- Tiền bối, tiểu tử này ở phương đó tới, chưa biết chừng y biết rõ sự thể cũng nên. Và chúng ta gặp y ở đây là vận may sẽ được song hỷ lâm môn cũng chưa chừng.

Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh xúi bẩy đối phương, tức giận khôn tả, liền quát bảo cô ta rằng :

- Thi Phụng Anh, cô muốn chết phải không?

Phụng Anh cậy có Vận Thành đỡ đầu, cho nên nàng không hãi sợ gì hết, cứ lớn tiếng cười và đáp :

- Cái gì? Ngươi lại muốn giờ võ công sợ cứng hà hiếp mềm phải không?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm liền nói tiếp :

- Ngày hôm sau, hai người một già một trẻ, đừng có hòng ra khỏi núi Thiên Trụ này, có biết không?

Vừa nói dứt, chàng đã nhảy xổ lại tấn công Phụng Anh ngay.

Vận Thành vẫn dùng cánh tay phải kia đưa ra gạt vào tay của chàng. Chỉ nghe thấy kêu keng một cái, cát bụi mù mịt, Âu Dương Siêu bị đẩy lui ba bước, còn Vận Thành thì tay ôm cánh tay kia và phải lui về sau mười bước, suýt tý nữa thì té ngã, nên y liền biến sắc mặt ngay.

Tiểu Yến thấy vậy cả kinh, la lên :

- Lột đại ca, không nên ra tay nữa.

Nàng vừa nói vừa lo lắng đến suýt khóc. Tiếp theo đó, nàng còn tiến lên mấy bước, van lơn Vận Thành rằng :

- Tiền bối với anh ấy không có thù oán gì cả, hà tất phải..

Phụng Anh cướp lời nói :

- Tiểu Yến hiền muội đã điên rồi hay sao? Hiền muội có biết phen này chúng ta tới Trung Nguyên này để làm gì không?

Tiểu Yến đáp :

- Chúng ta vào Trung Nguyên là vì hạt châu Tinh Linh, chứ có việc gì đến Phúc đại ca đâu?

- Hừ hừ? Giang hồ đồn đại Tinh Linh châu lần thứ hai xuất hiện ở trên núi Thiên Trụ này, vừa vặn lại gặp tiểu tử ấy ở đây, và thái độ của y lại lén lút lút như thế, nên theo ý chị thì chỉ cần hỏi y là biết liền.

Âu Dương Siêu nghe thấy Phụng Anh nói như vậy càng tức giận thêm, không sao chịu nhịn được, liền quát lớn :

- Ta hãy hỏi ngươi, sao ngươi cũng xuất hiện ở trên núi Thiên Trụ này? Ta còn hỏi ngươi, Tinh Linh châu là cái gì nữa?

Vận Thành cả giận, trầm giọng quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi cứ cãi vã hoài, hãy coi thể công của ta đây đã.

Âu Dương Siêu thấy đối phương định ra tay tấn công mình, chàng không sao nhìn được, liền lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn Kỳ ra, trầm giọng quát tiếp :

- Lão quái vật, ta đang muốn thử xem cánh mi làm bằng đồng vụn sắt rỉ cứng rắn như thế nào?

Phụng Anh vừa trông thấy lá cờ của chàng vội lớn tiếng bảo với Đơn Ty Thiên Quân rằng :

- Lão tiền bối, đó là Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ đấy, phải cẩn thận một chút mới được.

Vận Thành múa tít hai cánh tay bằng đồng và bằng da thịt, một mặt thì cười rất kiêu ngạo, đáp :

- Cái gì là bảo kỳ với chả bảo kỳ, ở trong mắt của những người Linh Nam này, thì dù cờ gì cũng không có nghĩa lý gì hết.

Y vừa quát tháo vừa tránh né thế cờ, rồi xông lên dùng cánh tay da thịt tấn công hờ một thế trước, và dùng cánh tay đồng tấn công một thế thí mạng sau.

Thấy thế công của lão quái dị khôn lường, Âu Dương Siêu vừa chống đỡ vừa để ý xem thế công của đối phương ra sao. Nhưng đấu liền mười mấy hiệp mà lão quái chưa hề dừng lại thế thức cũ, nên chàng không sao nhận định ra được lẽ lỗi thế công của đối phương. Vì vậy càng đấu, chàng càng phải cẩn thận đề phòng.

Tiểu Yến thấy vậy lo âu vô cùng, vì nàng thấy Lộc đại ca thủ nhiều hơn công, chỉ sợ lỡ tay bị toi mạng thì sao? Nhưng nàng lại không có cách gì để ngăn cản được trận đấu của hai người. Tuy trận đấu lão quái thắng thế hơn, nhưng đấu luôn mấy chục hiệp mà Âu Dương Siêu vẫn chưa bị bại trận.

Tiểu Yến có biết đâu người yêu của mình chưa giờ toàn lực ra đối phó, nên cứ đứng cạnh đó lo âu đến toát mồ hôi lạnh ra.

Vì nàng liên nghĩ thầm :

“Hiện giờ trận đấu tuy ngang tay nhau, nhưng lát nữa lão quái giờ thế công ác độc ra. Lộc đại ca sẽ không biết đối phó ra sao...”

Phụng Anh thấy trận đấu không phân thắng bại, liền đảo ngược đôi ngươi một vòng, bỗng nghĩ ra một kế, vội lớn tiếng kêu gọi Vận Thành rằng :

- Lão tiền bối mau hạ độc thủ đi. Bằng không tiểu tử trong người còn có cây sáo ngọc nữa, nếu y giờ ra thì sẽ như hổ thêm cánh đấy.

Vận Thành nghe nói giật mình kinh hãi, vội trả lời Phụng Anh rằng :

- Cháu cứ yên trí, y không tâu thoát được đâu!

Âu Dương Siêu nghe thấy hai người nói với nhau như vậy, tức giận khôn tả, liền giờ thêm công lực ra đối phó mồm thì quát lớn :

- Lão cầu, mau nộp mạng cho ta đi.

Lão quái bỗng thấy áp lực của đối phương mạnh hơn nhiều, y cả kinh, liền rú lên một tiếng như kèn và nói tiếp :

- Tiểu tử, cẩn thận.

Phụng Anh thấy sắc mặt Vận Thành đã thay đổi, biết lão quái sắp sử dụng thế độc để giết người, nàng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Phải, lão tiền bối không nên trì hoãn nữa. Mau cho y đi về châu Diêm Vương đi.

Tiểu Yến càng hãi sợ thêm, cũng lớn tiếng xen lời nói :

- Lão tiền bối không nên... ối chà, Lộc đại ca...

Nàng vừa nói tới đó, đã nghe thấy Vận Thành quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi có nằm xuống không?

Nói xong, gan bàn tay đồng của y đã tia ra một luồng ánh sáng hàn lạnh. Chỉ nghe thấy veo một tiếng, Phụng Anh đã rú lên một tiếng rất thảm khốc và ngã lăn ra đất liền.

Âu Dương Siêu cũng thất thanh kêu la, và vội nhảy ra ngoài xa hai trượng, đứng ngẩn người ra nhìn.

Tiểu Yến hoảng sợ đến ngã ngồi phịch xuống, đưa hai tay lên bịt mắt, không dám nhìn nữa.

Lúc ấy Vận Thành không hiểu tại sao Phụng Anh lại kêu la thảm khốc và ngã lăn ra đất như thế? Nên y cứ ngẩn người ra nhìn bốn chung quanh, và nhìn vào bảy cái lỗ hồng ở gan bàn tay của mình. Thì ra y nổi danh là nhờ ở bảy cái lỗ hồng ấy. Trong mỗi lỗ hồng có bảy mũi dùi mẹ, mỗi mũi dùi mẹ lại có bảy mũi dùi con, gọi là Tử Mẫu Thất Tinh truy. Hễ y vận công lực dồn vào cánh tay đồng ấy một cái, bốn mươi chín mũi dùi mẹ, đem theo những mũi dùi con, ở bảy cái lỗ nhỏ kia phun ra, thật là bách phát bách trúng, không bao giờ thất thủ cả.

Những mũi dùi của y đều có tẩm thuốc độc, hễ bắn trúng đối phương là không có thuốc giải cứu được, nên người Lĩnh Nam, hễ nói đến Từ Mẫu Thất Tinh Truy là hãi sợ đến biến sắc mặt ngay.

Vận Thành ít khi sử dụng đến môn ám khí này, vì trong cánh tay của y chỉ có thể đặt được có bấy nhiêu mũi thôi. Hễ sử dụng xong là phải gỡ cánh tay ra đặt lại mới có thể sử dụng được lần thứ hai. Cho nên khi nào bắt đắc dĩ lắm, hay lúc nào thật nguy hiểm y mới sử dụng tới.

Ngày hôm nay, y thấy đầu mũi cũng không thắng nổi Âu Dương Siêu, lại thấy càng đầu, công lực của đối phương càng mạnh thêm. Sau y thấy Phụng Anh nhắc nhở nên mới giờ môn ấy ra đối phó. Y yên trí thế nào cũng hạ được Âu Dương Siêu.

Ngờ đâu lúc ấy Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh xúi giục đối phương như vậy, chàng tức giận khôn tả, liền giờ một thế cò ra tấn công hờ lão quái, nhưng sự thật thì định tấn công Phụng Anh.

Phụng Anh đã sớm đề phòng, thấy Âu Dương Siêu tấn công tới nàng không dám chống đỡ, vội nhảy về phía bên Vận Thành, định nhờ lão quái che chở cho mình, nhưng nàng có biết đâu lại nhảy vào chỗ chết.

Truy Hồn bảo kỳ của Âu Dương Siêu đã gọi là Phích Độc, tất nhiên bất cứ thứ độc gì gặp phải nó cũng như gặp phải sát tinh vậy. Huống hồ thế cò này Âu Dương Siêu đã giờ toàn lực ra, nên tất cả những mũi dùi độc của lão quái đều bị lá cờ báu của chàng hất bắn trở lại.

Vận Thành vẫn có một tập quán, là hễ giờ Từ Mẫu độc truy ra rồi, sợ nội lực của đối phương mạnh hơn mình hất bắn trở lại, nên y vừa giờ môn đó ra xong, liền nhảy sang bên tránh né ngay. Đồng thời, Phụng Anh lại vừa nhảy tới chỗ đứng của y, thế là bốn mươi chín mũi dùi mẹ đều cắm sâu vào người của Phụng Anh, không khác gì một con nhím vậy. Dùi độc của y hễ thấy máu là phong hầu ngay, dù trúng một mũi cũng khó mà cứu chữa được, huống hồ lúc này Phụng Anh lại bị bắn trúng những bốn mươi chín mũi cùng một lúc, nên nàng vừa ngã lún ra đất, chỉ rú lên được một tiếng đã tắt thở ngay. Vận Thành thấy thế vô tuyệt diệu nhất của mình lại giết phải người của mình, y tức giận đến hai mắt nổ lửa, liền quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật. Tuổi trẻ như thế mà lại ác độc như vậy.

Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh mình mẩy đã thâm tím, càng tức giận thêm, liền quát lớn :

- Lão yêu quái, ngươi còn mặt mũi nào đổ tội cho người khác nữa?

Nói xong, chàng múa tít lá cờ báu, nhắm các nơi đại huyệt của lão quái xông lại tấn công luôn. Lần này chàng đã sử dụng đến bảy thành công lực, nên mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu vù vù kinh phong mạnh không thể tưởng tượng được.

Vận Thành như điên như khùng, giờ năm móng tay đồng lên định chop lấy lá cờ báu của đối phương.

Âu Dương Siêu có biết đâu lão quái đã định tâm thí mạng nên mới liều lĩnh như thế.

Chàng vội thu thế cò lại, giận dữ quát hỏi :

- Lão quái, ngươi muốn chết phải không?

Nói xong, chàng lại múa cờ tấn công tiếp.

Vận Thành với Kê Trảo bà bà là bạn thân với nhau, mấy chục năm ân tình, nay lại đem Phụng Anh vào Trung Nguyên để trả thù cho người bạn thân. Trong khi đi đường, y nghe giang hồ đồn đại hạt châu Tinh Linh của Ma gia Từ tướng lại tái xuất hiện trên núi Thiên Trụ là thế, không ngờ lại gặp được Âu Dương Siêu ở đây.

Vì Vận Thành yên trí phen này vừa trả được thù cho bạn, vừa lấy được hạt châu kia, không ngờ đồ đệ duy nhất của người bạn thân mình lại bị hy sinh bởi môn ám khí ác độc của mình.

Nếu tin này đồn vào giang hồ thì y còn mặt mũi nào mà sống trên giang hồ nữa? Vì thế càng nghĩ càng tức giận nên mới liều thân muốn cướp được lá cờ báu kẻ thù như vậy.

Đáng lẽ Âu Dương Siêu có lá cờ báu ở trong tay, muốn hạ được lão quái cũng không khó khăn gì hết, nhưng chàng thấy Phụng Anh chết như vậy, chỉ sợ đối phương lại giờ trò ấy ra, nên chàng chỉ phòng thủ hơn là tấn công. Vì vậy, chỉ trong nháy mắt đã đầu được mười mấy hiệp liền.

Lúc ấy Tiểu Yến như người nằm mơ mới thức tỉnh, trông thấy Phụng Anh chết thảm khốc như vậy, đau lòng vô cùng, cứ khóc sụt sùi. Nàng với Phụng Anh tuy không có tình thâm hậu gì cả nhưng dầu sao cũng là chị em nuôi, lúc cha nàng sắp chết đã nhờ Phụng Anh trông nom nàng, nên đi đến đâu, nàng cũng theo Phụng Anh tới đó là thế. Nàng vừa khóc vừa kêu la :

- Vì lão tiên bối, sao lại hạ độc thủ như thế? Chị ấy là...

Quá đau lòng, nàng không sao nói ra tiếng được, Âu Dương Siêu vì đang kịch chiến với lão quái, nên chàng không nghe thấy Tiểu Yến nói gì, nhưng khi vừa trông thấy nàng đến gần Phụng Anh, liền quát mạnh lá cờ một thế, đẩy lão quái lui một bước rồi nhảy lại kêu gọi :

- Hiền muội làm gì thế?

Tiểu Yến vừa lau chùi nước mắt, vừa lớn tiếng bảo chàng rằng :

- Lột đại ca hãy cẩn thận!

Âu Dương Siêu biết lão quái tấn công lên mình, vội nhảy chéo sang bên bảy bước.

Lúc ấy Vi Vận Thành nghiêng răng, mím môi, múa cánh tay đồng nhảy xô tới.

Âu Dương Siêu cũng biết lão quái đã sử dụng hết Từ Mấu Thắt Tinh trùy, chỉ e y lại giờ thứ ám khí độc ấy ra, nên chàng chỉ múa tí lá cờ báu để bảo vệ lấy mình mảy, chứ không dám đến gần, Tiểu Yến tuy gần gũi lão quái lâu năm, nàng cũng chỉ biết trong cánh tay đồng có ám khí thôi, chứ không rõ nguyên nhân. Nay thấy Âu Dương Siêu đến an ủi hỏi han mình, nàng lại thấy lão quái xông lại tấn công tiếp, nên nàng mới thất thanh la lên để nhắc nhở cho Âu Dương Siêu hay, còn nàng cũng nhảy xô lại, lớn tiếng kêu gọi :

- Tiền bối hãy ngưng tay!

Thế nhảy xô lại của nàng rất nhanh và thế công của Vi Vận Thành càng mạnh hơn nên vừa va đụng vào nhau, nàng đã bị bắn ra ngoài xa năm trượng, rớt xuống một cái thung lũng sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Phi Yến tuần tình

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng. Thì ra chàng vừa mới lui bước xong, đang định xông lên mạo hiểm, giờ đệ thất và đệ bát thức của Toàn Phong bát thức ra giết chết Vận Thành ngay tại chỗ, nhưng lúc này, chàng thấy Tiểu Yến bị rớt xuống dưới thung lũng như thế, nhận thấy cứu người còn cần hơn là giết kẻ địch, nên chàng liền hét lớn một tiếng :

- Nguy tai!

Chàng vội giở toàn thân công lực ra nhảy lên trên cao, giờ tay trái ra chop, nhưng vì đà rớt của Tiểu Yến quá nhanh, nên chàng mới chop hụt. Tiểu Yến là người mà chàng quý mến nhất, nên dù chàng phải xả thân ra cũng phải cố cứu cho kỳ được. Vì thế, chàng vội trút đầu xuống, hai chân chổng ngược, nhờ vậy hai người chỉ còn cách nhau hơn một thước thôi.

Chàng bỗng nghĩ ra được một kế, phát vội lá cờ báu trong tay đỡ lấy người của Tiểu Yến mềm thì quá lớn :

- Lên!

Thế là thân hình của Tiểu Yến bị hất bắn lên trên cao, còn chàng khom lưng lộn người đi một vòng, đập mạnh một cái, dùng thế “Ngư Vượt Long Môn” (cá nhảy qua cửa rồng), người chàng đã bắn trên cao. Chàng vội giơ tay ra lôi Tiểu Yến vào lòng, rồi nhẹ nhàng nhảy xuống mép sườn núi.

Lúc ấy Vi Vận Thành đã chạy mất dạng rồi, chàng tức giận nghiêng răng.

Lúc ấy Tiểu Yến bị thương nặng, thoi thóp thở, nằm yên ở trong lòng chàng.

Thấy sắc mặt của Tiểu Yến nhợt nhạt, và hai mắt nhắm nghiền, Âu Dương Siêu khẽ gọi :

- Tiểu Yến muội, mau lại tỉnh đi?

Chàng gọi luôn mấy tiếng, Tiểu Yến mới khẽ hé mắt ra, nhưng vì nàng yếu đuối, nên không sao thốt ra lời được.

Âu Dương Siêu lo âu vô cùng, định đặt nàng ngồi dậy để cứu chữa cho nàng. Ngờ đâu, chàng mới hơi cử động một chút, Tiểu Yến đã thất thanh la lên :

- Ôi trời ơi! Ôi chà... đau... đau...

Âu Dương Siêu vội đỡ hai chân nàng lên xem, mới hay từ đầu gối trở xuống, chân nàng mềm nhũn và sưng lên như hai cái thùng nước nhỏ vậy. Lúc ấy chàng mới biết cánh tay đồng của Vi Vận Thành vừa đánh trúng vào hai đùi của Tiểu Yến. Có lẽ bây giờ xương của Tiểu Yến đã vỡ, hai chân bị gãy, như vậy bây giờ cần phải băng bó và nối xương lại mới được.

Âu Dương Siêu lòng đau như dao cắt, cuống quýt cả lên, không biết cứu chữa như thế nào cho phải. Trái lại chàng còn hỏi Tiểu Yến rằng :

- Tiểu Yến muội?... Biết làm sao bây giờ?

Tiểu Yến thừa cơ tựa tay vào lòng Âu Dương Siêu, hình như nàng không cảm thấy đau đớn như trước nữa, và u oán đáp :

- Lộc đại ca! Số của em như vậy, biết làm sao được. Thật không ngờ...

Nói xong, nàng liền nức nở khóc.

Âu Dương Siêu thấy nàng khóc, càng thương hại thêm, và nói tiếp :

- Ai bảo em nhảy xổ lại ngăn cản lão quái làm chi? Em sợ anh không địch nổi y hay sao?

- Em... em sợ lão quái lại giờ ám khí độc kia ra cho nên...

- Em đại quá! Nếu y có giờ ám khí độc ra đi chẳng nữa, em nhảy lên cản trở ám khí của y sao nổi?

Tiểu Yến cười khi rồi nũng nịu đáp :

- Nhưng dù sao cũng gánh đỡ phần nào cho đại ca.

Âu Dương Siêu nghe nàng nói như thế, lòng đau như dao cắt, không ngờ nàng vì mình mà định xả thân chống đỡ ám khí độc như vậy. Nghĩ tới đó, chàng tức giận khôn tả, liền nghiêng răng, mím môi, nói :

- Nếu Âu Dương Siêu này không xé được xác của lão quái ra làm muôn mảnh thì sẽ không làm người.

Nói đến đó chàng cúi đầu xuống, khẽ nói với Tiểu Yến tiếp :

- Hiền muội từ té thật, và trong đời anh chỉ có một mình em là người thương anh nhất thôi.

Nói tới đây chàng không sao cầm lòng được, liền ứa lệ ra.

Tiểu Yến nghe nói liền tròn to đôi mắt lên hỏi :

- Lộc đại ca? Có thực như thế không? Em không tin!

Âu Dương Siêu thấy nàng bị thương nặng như thế mà còn hỏi những câu vu vơ như vậy, liền an ủi nàng tiếp :

- Tiểu Yến muội, để anh đỡ em xuống núi tìm thầy lang chữa cho em nhé?

- Bây giờ em làm sao đi được?

- Để anh cõng em cho!

- Cõng đến bao giờ mới thôi?

- Đến khi nào tìm được thầy lang là em sẽ đi lại được liền.

- Anh cũng vớ vẩn thực? Thầy lang không thể nào làm nổi hai miếng xương ở đầu gối được, mà dù họ có làm nổi chẳng nữa cũng không sao thay vào chân em cho được! Chân em sẽ bị tàn phế suốt đời...

Nói tới đó nàng lại ứa lệ ra. Âu Dương Siêu lại nói tiếp :

- Nhưng dù sao chúng ta cũng phải xuống núi. Bất cứ phải đi tới chân trời góc biển, anh cũng phải tìm cho được danh y để chữa chạy cho em, vì vậy em cứ yên tâm.

- Chả lẽ anh không còn làm việc gì khác nữa hay sao?

- Việc gì anh cũng đặt sang một bên, như đại hội Hoàng Sơn sắp tới, và sự rắc rối với chị em nhà họ Tống, anh cũng gạt sang một bên hết. Điều cần nhất là chữa khỏi chân cho em đã.

Tiểu Yến nghe nói cũng mừng thầm, nhưng nàng lại u oán thở dài rồi nói tiếp :

- Lộc đại ca nói như vậy, dù Trác Tiểu Yến này có chết đi nữa cũng không oán hận... à đại ca có chuyện gì rắc rối với chị em nhà họ Tống thế? Chị em nhà họ Tống là ai thế?

- Chị em nhà họ Tống là em gái của Tống Sĩ Long, Giáo chủ của Nhất Thống giáo, và cũng là sư huynh của anh. Nghe nói hồi cha anh còn sống có hứa hôn với gia đình họ Tống, nên mới có sự lôi thôi và rắc rối như thế.

Tiểu Yến nghe nói tới đó mặt bỗng biến sắc, và thất kinh la lớn :

- Ôi chà!...

- Em làm sao thế?

- Chân... chân của em..

Sự thực tâm lý con gái, người thành thật như Âu Dương Siêu làm sao hiểu nổi, chàng tưởng nàng đau thực, vội hỏi tiếp :

- Tiểu Yến muội, để anh điểm vào yếu huyệt tê ấy cho em khỏi chảy máu trước, rồi anh cõng em xuống núi nhé!

- Không, không! Đừng có điểm vào yếu huyệt tê của em nữa?

- Tại sao?

- Nhân lúc mặt em còn tri giác, anh nên nhìn thẳng vào mặt em thêm được giờ phút nào hay phút ấy. Từ khi đến Lãn Nam, em tưởng đời này không thể nào gặp được anh nữa, không ngờ trời lại thương để cho em lại được gặp anh và chết trước mặt anh dù chết một cách đau khổ như thế nào em cũng hài lòng.

Nói tới nàng đau lòng hết sức, khóc sụt sùi.

Âu Dương Siêu thấy vậy mũi lòng vô cùng, tuy chàng không khóc ra tiếng, nhưng như thế lại còn khó chịu hơn là khóc. Chàng vừa vận công vào bàn tay xoa bóp vết thương cho Tiểu Yến vừa nói :

- Hiền muội hà tất thốt ra những lời thương tâm như thế làm chi? Vết thương tuy nặng nhưng cũng chưa đến thí mạng mà?

Tiểu Yến bỗng mở choàng mắt ra hỏi :

- Lột đại ca! Nếu hai chân của em tàn phế thực anh sẽ đối xử với em như thế nào?

Âu Dương Siêu không do dự gì hết bỗng trả lời ngay.

- Anh đối xử với em lúc nào cũng như lúc nào.

Nghe chàng nói như thế, Tiểu Yến mới hơi yên tâm, nàng lại hỏi tiếp :

- Đối xử em như thế nào cơ chứ?

- Từ trước đến nay, lúc nào anh cũng coi em như là em gái của anh vậy.

Tiểu Yến mặt đang đỏ bỗng biến thành xanh, từ xanh biến thành trắng, rồi dần dần biến thành tím, nàng thở dài một tiếng rồi lẩm bầm tự nói :

- Như thế cũng được, càng hay, càng thanh bạch...

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Em nói gì thế?

Tiểu Yến bỗng gạt lệ, giọng ngời dậy, nhìn xác của Phụng Anh rồi đáp :

- Anh tới cạnh chị Phụng Anh cời thanh kiếm đem lại cho em, vì thanh kiếm ấy là cha của em trao cho chị ấy bảo hộ. Nghe nói thanh kiếm ấy là thanh kiếm của cha anh Thần Kiếm Trần Bất Hoang vẫn sử dụng đấy.

Âu Dương Siêu hớn hờ lớn tiếng nói :

- Chắc thanh kiếm này là Hùng kiếm.

Nói xong, chàng vội tới cạnh Phụng Anh cời thanh kiếm ấy ra, cầm lấy xem, quả thấy trên cán có khắc một chữ “Nhật”. Nhật thuộc dương và cũng có ý nghĩa “Hùng” nữa. Xem xong chàng lại nói tiếp :

- Phải, kiếm này là Hùng kiếm của cha tôi sử dụng năm xưa.

Thấy chàng nói tới Hùng kiếm, Tiểu Yến vội hỏi :

- Chẳng lẽ còn một thanh Thụ kiếm nữa hay sao? Sao không thấy cha...

Âu Dương Siêu sợ nàng hiểu lầm vội đáp :

- Thanh Thụ kiếm không lọt vào Thiên Tâm trang, vì thanh kiếm ấy mẹ tôi sử dụng và dùng làm tín vật chỉ phúc vi hôn với nhà họ Tống, nên thanh kiếm ấy hiện nay đang ở trong tay chị em nhà họ Tống.

Chàng cứ thao thao bất tuyệt kể cho nàng nghe, nhưng chàng không để ý đến mắt nàng.

Lúc này mặt nàng càng khó coi thêm và nghe tới đây nàng ho lên một tiếng như là muốn thổ huyết ra vậy. Nàng vội lấy vạt áo bịt miệng. Một lát sau, nàng bỏ vạt áo ra, mới hay trên vạt áo dính đầy máu. Thì ra nàng đã thổ ra rất nhiều huyết.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội chạy lại, tay cầm vạt áo dính máu, hoảng sợ hỏi :

- Tiểu Yến muội bị nội thương ư?

Tiểu Yến gượng trấn tĩnh, lắc đầu đáp :

- Không... không việc gì...

- Thế tại sao lại thờ...

- Không phải, khi em ho em nhớ cần phải đầu lưỡi.

Âu Dương Siêu không tin, cúi đầu xuống nắm lấy tay nàng thăm mạch thử xem, quả thấy nàng không bị nội thương thật, nhưng tích huyết quy tâm bách khí uất kết, lại hình như nàng có rất nhiều tâm sự, nên chàng vội khuyên giải rằng :

- Tiểu Yến muội, chúng ta là người trong võ lâm dù có bị thương...

Tiểu Yến không đợi chàng nói xong, đã vội đỡ lời :

- Nếu cha mẹ anh có hai thanh thần kiếm tất cả, anh là con, thì thế nào cũng phải thư hùng hợp nhất song kiếm quy tôn mới phải.

Âu Dương Siêu nghe nói gật đầu lia lịa đáp :

- Phải, hiền muội nói rất phải, tôi đã hẹn với chị em họ Tống rồi, đến ngày Trùng Cửu thế nào cũng phải khiến song kiếm hợp nhất để tận đạo là con.

- Lộc đại ca, chị Phụng Anh tuy là người đứng ở chính giữa ta, nhưng chưa làm một việc gì độc ác cả, tôi với chị ấy thân với nhau như vậy, phiền đại ca chôn cất chị ấy hộ, để tận tình chị em với nhau một phen.

- Tất nhiên em không nói anh cũng chôn nàng tươm tất.

Nói xong, chàng liền đào một cái hố chôn cất Phụng Anh ngay.

Tiểu Yến ngồi cạnh đó thấy vậy, lòng đau như cắt, chờ Âu Dương Siêu chôn Phụng Anh xong, nàng mới gượng cười rồi nói tiếp :

- Đại ca làm như vậy cũng như làm phúc vậy.

Âu Dương Siêu gượng cười thờ dài đáp :

- Nàng có ngờ đâu lại bị chết bởi Mẩu Tử Thất Tinh Trùy của Vi Văn Thanh như thế?

Người ta sống chết đều có số, khi trời bắt đầu chết muốn sống cũng không được, còn số chưa chết muốn chết cũng không xong.

Âu Dương Siêu thấy Tiểu Yến thốt ra những lời lẽ ấy, liền cười và khuyên giải rằng :

- Cho nên mong em đừng có nghĩ ngợi nhiều như thế. Em thử nghĩ xem trời mệnh mang, đất rộng...

- Đại ca! Có thật thần kiếm có hai thanh Hùng, Thư tất cả không?

Âu Dương Siêu liền đưa kiếm cho nàng và nói :

- Đây em xem xem

Tiểu Yến cầm lấy thanh kiếm rồi mở một hồi, rồi ứa nước mắt ra lắm bầm nói :

- Phải! Nên làm cho song kiếm hợp nhất, Thư Hùng phối hợp với nhau lắm.

Thấy nàng còn đau đớn hơn lúc bị gãy chân, chàng thối mác vô cùng vội hỏi :

- Tại sao bỗng dưng em lại đau lòng như thế?

Tiểu Yến vội dùng tay áo lau chùi nước mắt, gượng cười đáp :

- Không! Có gì đâu...

- Không có gì, tại sao em lại khóc vớ vẩn như thế? Thôi đừng có nghĩ vớ vẩn nữa để anh công em xuống núi, sớm kiếm được thầy lang lúc nào, chân em khỏi sớm lúc ấy.

- Không... à thôi cũng được, anh hãy điểm yếu huyệt tê cho em đi.

- Thế mới phải chứ, anh đã sớm nói rồi, điểm vào yếu huyệt tê, để khi công em xuống núi khỏi bị va chạm vào vết thương em lại thấy đau thêm.

Nói xong chàng liền đưa hai ngón tay nhắm yếu huyệt tê ở dưới hông của nàng điểm xuống mềm thì nói :

- Em đừng cử động nhé!

Chàng mới dùng có hai thành sức lực thôi, vừa định điểm xuống thì bỗng thâu lui tay về phía sau nửa bước ngạc nhiên hỏi :

- Đã bảo em đừng cử động tại sao lại chìa Huyệt Hải huyệt ra cho anh điểm như thế suýt tí nữa thì hối bất cập.

Thì ra Tiểu Yến đã xoay người để chỗ tử huyệt cho chàng điểm, nên chàng mới vội thâu tay lại, cũng may chàng thâu tay nhanh, bằng không đã điểm trúng rồi.

- Lột đại ca... cứ việc điểm xuống đi. Chết ở trong tay đại ca... còn hơn...

Lúc này chàng mới biết nàng có ý muốn chết, càng hoảng sợ thêm, vội an ủi :

- Sao em lại nghĩ vớ vẩn như thế?

- Em đã là người tàn phế, thà chết còn hơn, vì em sợ thấy... song kiếm hợp nhất.

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết ý nghĩ của Tiểu Yến, và mới biết nàng đã hiểu lầm, vội nói :

- Hiền muội đó là...

Chàng chưa nói dứt, thì Tiểu Yến bỗng lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Đại ca đừng có quên chôn cất em, để đời sau chúng ta hãy...

Vừa nói tới đó nàng đã xoay đầu kiếm lại đâm phóc người xuống, máu bắn tung tóe, người của Âu Dương Siêu cũng bị máu của nàng bắn trúng.

- Ôi chà!

Chàng cũng không ngờ nàng lại liều lĩnh như thế, chàng đã vội nhảy xổ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Thanh Đông kích Tây

Tiểu Yến bỗng tự tử như vậy, chỉ trong nháy mắt bụng đã thủng, ruột đã lòi máu chảy lai láng.

Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, không ai ngờ hậu quả lại như thế.

Âu Dương Siêu vội nhảy lại cướp thanh kiếm, nhưng đã muộn rồi. Chàng đau lòng vô cùng dậm chân đầm ngực, vừa khóc vừa kêu la :

- Tiểu Yến muội, hà tất hiền muội phải liều lĩnh như thế.

Chàng khóc đến nỗi không sao lên tiếng được, một lát sau chàng bỗng vỗ tay lên một cái ngẩng mặt nhìn lên trời hậm hực nói tiếp :

- Vi Văn Thành, Vi lão quái! Nếu ta không trả được mối thù này, ta sẽ tan xương nát thịt như tảng đá này.

Nói xong, chàng đột nhiên đưa song chưởng nhắm một tảng đá lớn ở chỗ cách xa mình ba trượng bộ mạnh xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu ồm một tiếng, tảng đá nọ nát vụn và bay tung tóe.

Đánh nát tảng đá ấy rồi, Âu Dương Siêu mới đã uất ức, ngấm nhìn hồi lâu, chàng bỗng quỳ xuống vái lạy và khấn thần :

- “Cha ở trên trời có linh thiên, xin chứng minh cho. Không phải là con bất hiếu, chỉ vì Tiểu Yến muội là người thân cận nhất, tri kỷ nhất, và cũng là người duy nhất không coi rẻ con. Ngày hôm nay nàng vì con mà chết con không biết lấy gì báo đền, con đành phải lấy thần kiếm tuần táng, như vậy cũng coi như là một chút tâm sự với Tiểu Yến muội, mong cha ở dưới chín suối đừng có khiển trách con là vong tội nhé!”

Khán xong chàng vái mấy lạy, rồi nhét nhanh bảo kiếm vào trong tay Tiểu Yến rồi mới từ từ lấp đất chôn.

Sau đó, chàng lại khuôn một tảng đá dài chừng năm thước, rồi dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ viết mấy chữ như sau :

“Nhất đòi hiệp nữ Trác Tiểu Yến chi mộ”.

Viết xong, chàng liền chôn tảng đá ấy trước mộ.

Lúc ấy trời đã quá ngọ, Âu Dương Siêu vất vả suốt một ngày đêm người đã mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn cứ quanh quẩn trước ngôi mộ của Tiểu Yến, lúc thì xoa tay, lúc thì dậm chân, lúc thì vỗ ngực gãi đầu như điên như khùng. Chàng cứ lần quần ở đó mấy tiếng đồng hồ liền, rồi chàng mới thở dài đi tới trước mộ của Tiểu Yến vái một lạy và nức nở nói :

- Tiểu Yến muội, anh đi đây. Em ở lại đây dù một mình cũng đừng hãi sợ gì nhé, chờ anh trả thù cho em xong rồi anh dựng một cái lều ở đây hầu em.

Nói xong, chàng lại khóc lóc một hồi, rồi mới đi luôn. Nhưng chàng mới đi được mấy bước, liền trừ trừ nghĩ thầm :

- “Bây giờ ta biết đi đâu đây? Ta quanh quần nơi đây hàng ngày, có lẽ Tiểu Diện Vô Thường đã đi xa hàng mấy trăm dặm rồi, biết đi đâu mà tìm kiếm thấy y nữa?”

Nghĩ tới đó, chàng liền leo trên cao ba trượng đưa mắt nhìn bốn chung quanh để tìm xem có đường lối nào gần nhất để xuống núi không? Hay là tìm xem có nhà nào gần đây, để vào đó kiếm tạm một bữa ăn rồi hãy đi sau?

Chàng đang nhìn bỗng thấy trên một ngọn núi ở bên phía Nam có một cái bóng trắng phi lên phi xuống, rõ ràng người này là một cao thủ có võ công rất cao trong võ lâm. Chàng vội tiến theo về phía đó.

Khi tới gần bóng trắng đó, chàng lại thấy sau cái bóng đen kia độ hai mươi trượng thôi.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức bụng bảo dạ rằng :

- “Nhân lúc ta chưa biết đi đâu, hãy thử đuổi theo họ xem sao?”

Nghĩ đoạn, chàng liền đuổi theo những người đó chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Chàng giờ hết tốc lực ra đuổi, nhanh như sao sa, chỉ thoáng cái đã đến gần bọn họ rồi.

Chàng đưa mắt nhìn bỗng tức giận khôn tả liền tung mình nhảy lên cao, mồm thì quát lớn :

- Đại tỷ khỏi lo tam đệ đã tới đây?

Thì ra cái bóng trắng ấy chính là Đoàn Băng Dung, vì việc cái sáo ngọc ở Liễu Âm Hoa Minh trang mà nàng giận dữ bỏ đi. Lúc này nàng một mình địch với sáu người, có vẻ uể oải vô cùng.

Bọn người vây đánh Băng Dung không phải là bọn tà môn, mà là những người có tai có mắt hết. Thì ra họ là Chương môn của sáu đại môn phái.

Âu Dương Siêu thấy vậy, càng tức giận thêm, vội đâm bổ xuống như một mũi tên bắn xuống vậy. Chưa xuống tới mặt đất chàng đã giờ thế “Thương Ưng Phác Thố” (chim ưng bắt thỏ) ra chớp Giang Kiện Tài người Chương môn của phái Hoa Sơn, như Phi tướng quân ở trên trời giáng xuống, lợi hại vô cùng, hung mãnh tuyệt luân.

Vinh Hư lão đạo, Chương môn của phái Thanh Thành, Tinh Không đại sư, Chương môn của phái Nga My, Hoàng Phủ Siêu, Chương môn của phái Côn Luân, Điền Tây, Chương môn của phái Không Động, và Giả Văn Tín, Chương môn của phái Cống Lai, đều giật mình kinh hãi, bỏ chạy tán loạn, người này, người ấy đã lui xa hơn trượng rồi, mà mặt vẫn còn hãi sợ.

Giang Kiện Tài vội nằm xuống đất lăn một vòng, nhờ vậy mới tránh được thế chớp ấy.

Băng Dung thấy Âu Dương Siêu tới, nhất thời không biết nên cư xử như thế nào, vì khi nàng bức tức bỏ đi, là tự nàng trước nhưng bảo nàng xin lỗi thì nàng không muốn. Nhưng lúc sáu người Chương môn rút lui, nàng đang thở hắt hên, liền tương kế tựu kế, cứ đứng thờ hoài.

Âu Dương Siêu không nghĩ đến những điều đó, vừa xuống tới mặt đất chàng đã quát bảo sáu người Chương môn kia rằng :

- Các người thật không biết xấu hổ. Có thật ông tổ của các người đã truyền cho các người cái trò quần ẩu đấu này đây không?

Sáu người Chương môn hồ thẹn vô cùng, cứ đứng yên mà đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói nửa lời. Âu Dương Siêu lại giận dữ nói tiếp :

- Hừ! Các người đã làm nhục ba đời tổ tiên.

Nói tới đó, chàng quay lại nhìn Băng Dung vừa cười vừa hỏi :

- Sao đại tỷ gặp bọn vô sĩ này thế?

Tuy Băng Dung rất muốn nói chuyện với chàng, nhưng vẫn còn tức giận mà đáp :

- Ai khiến người lý đến nào?

Âu Dương Siêu biết nàng vẫn còn chưa nguôi cơn giận, liền cười và nói tiếp :

- Đại tỷ vẫn còn giận tôi đấy à?

Băng Dung chưa kịp trả lời, chàng đã quay người lại, giận dữ quát bảo :

- Giả Văn Tín ngươi hãy đứng yên.

Nhân lúc chàng đang nói chuyện. Giả Văn Tín người Chương môn của phái Cống Lai liền giờ kế đào tẩu, định rút lui ngay, nhưng Âu Dương Siêu vừa nói chuyện vừa để ý nghe cử chỉ của bọn sáu người, nên chàng vừa nghe thấy tiếng gió động đã biết ngay tên nào đứng ở đâu định đào tẩu rồi.

Văn Tín xấu hổ vô cùng, liền nổi giận giờ chiếc quạt sắt ra giương làm ra vẻ can đảm, nhưng sự thật trong lòng vẫn sợ hãi và đáp :

- Âu Dương Siêu ngươi ngông cuồng lắm.

Âu Dương Siêu đang tức giận không nói phát tiết, thấy đối phương nói như vậy, liền mắng át giọng ngay :

- Câm mồm.

Chàng lại chỉ tay vào mặt sáu người, và nói tiếp :

- Không ai được cử động hết, nếu tên nào dám táo gan dám xê dịch nửa bước, là cò Phích Độc Truy Hồn này không nể mặt tên đó đâu. Nói thật cho các ngươi biết, cũng đã đến ngày ta phải thanh toán món nợ với các ngươi rồi.

Nói xong, chàng múa tít lá cờ báu. Lúc ấy trời đang u ám sắp tới bỗng sáng hẳn.

Sáu người Chương môn đưa mắt nhìn nhau, sau do Giả Văn Tín lên tiếng nói trước :

- Còn món nợ gì mà ngươi chưa thanh toán nữa? Ngươi tàn sát các đệ tử thứ hai của bảy đại môn phái chúng ta như thế còn chưa đủ sao? Tính mạng của Nhạc Công Vỹ, người Chương môn của phái Thiên Sơn không đủ đền bù tính mạng của Âu Dương Đơn ư?

Tuy y cãi lý như vậy, nhưng nghe lời lẽ của y đủ thấy y đã hãi sợ Âu Dương Siêu rồi.

Âu Dương Siêu không tức giận, trái lại còn cười và đáp :

- Hà hà... Họ Giả kia, ngươi có biết thù của cha mẹ là bất cọng đất thiên không?

Huống hồ việc giết đệ tử đời thứ hai của bảy đại môn phái không phải là việc của Âu Dương Siêu này.

Vinh Hư đạo lão vội xen lời hỏi :

- Ngươi còn chối, không phải ngươi còn ả?

- Lão đạo sĩ kia, người ăn nói nên cân nhắc một chút nhé.

Vinh Hư bị chàng quát bảo như người trên dạy bảo người dưới, tức giận khôn tả, định lên tiếng nói tiếp, nhưng lại sợ Âu Dương Siêu ra tay tấn công mình trước, mà không nói thì chịu nhẹn sao nổi? Nên sắc mặt của y cứ thay đổi luôn luôn, cũng may Điền Tây, nữ Chương môn của phái Không Động đã xen lời hỏi :

- Không phải ngươi thì là ai? Ngươi có thể chỉ hung thủ cho chúng ta biết đó là ai không?

Âu Dương Siêu cười nhạt đáp :

- Hung thủ là ai, tại hạ đã biết rồi, nhưng các người là Chương môn của một môn phái, đệ tử của mình bị giết mà không trả thù được thử hỏi các người còn làm Chương môn làm gì nữa? Thực không biết xấu hổ chút nào.

Tĩnh Không đại sư của phái Nga Mỹ cau đôi lông mày trắng lại, muốn thừa cơ rút lui, nên bảo với năm người Chương môn kia rằng :

- Nếu y bảo không phải là hung thủ, chúng ta điều tra xem khi nào có bằng cứ rõ rệt thử xem y có còn chối cãi được nữa hay không? Bây giờ chúng ta

khỏi cần nóng lòng sốt ruột như thế vội. Chúng ta hãy đi thôi.

Âu Dương Siêu biết lão hòa thượng này muốn rút lui một cách đàng hoàng, liền cười nhạt và nói tiếp :

- Hòa thượng này giáo hoạt thật. Người nói dễ nghe thế?

Các người muốn bỏ đi không khó, nhưng ít nhất phải để lại một vật gì đã, rồi mới có thể đi được.

Kiện Tài vội cướp lời hỏi :

- Để lại cái gì?

Âu Dương Siêu trầm giọng đáp :

- Để lại tính mạng của các người.

Nói xong, mặt chàng lộ đầy sát khí, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng.

Lúc ấy Băng Dung mới tiến lại hai bước, hỏi :

- Sáu vị Chương môn vừa thấy mặt tôi đã bắt tôi trao Âu Dương Siêu ra cho. Tôi bảo tôi đã đoạn tuyệt ân nghĩa với y rồi, các người không chịu nghe cứ bắt ép tôi hoài. Thế nào, bây giờ nhân vật chính đã có mặt ở đây rồi, trái lại các vị lại cứ đòi đi, thật là đầu hổ đuôi xà.

Các vị làm mất thể diện của danh môn chính phái.

Điền Tây vội trả lời :

- Đoàn Băng Dung phái Không Động với Thiên Ma giáo có liên quan rất mật thiết. Nói về vai vế ta là bạn của Thiên Ma Tiên Nương. Người ăn nói như vậy không sợ hổ hạo với bề trên hay sao?

Băng Dung không kịp trả lời thì Âu Dương Siêu đã quát lớn :

- Bậy nào! Vừa rồi các người vừa quần áo quần áo, sao không nghĩ đến Thiên Ma Tiên Nương, Hoa sư mẫu, đến lúc này mới đem chuyện ấy ra nói, khi nào ta chịu để yên cho.

Sáu người Chương môn không biết trả lời thế nào cho phải.

Già Văn Tín liền múa cái quạt gang, quát lớn :

- Các vị ngày hôm nay chúng ta đã nhận thua rồi, nhưng một người liều mạng, muôn người khó địch nổi. Nếu là hảo hán thì cứ việc tiến lên đi.

Nói xong, y làm như muốn xông lên vậy.

Âu Dương Siêu thấy thái độ của Văn Tín như vậy, liền cười như điên như khùng, và chỉ tay vào sáu người Chương môn nói tiếp :

- Giới lắm. Nhưng các người chớ bắt chước con rùa đen lúc lâm trận lại rút đầu rút cổ nhé.

Nói xong, chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng, rú lên một tiếng thật dài, tay múa cờ báu nhắm sáu người Chương môn tấn công luôn.

Thế võ này của chàng là trong thế lại có thế, trong thức lại có thức sáu thế sáu thức liên tiếp, nên phải có khinh công tuyệt thế nội lực dẻo dai, thủ pháp nhanh như điện mới được, trong ba điều ấy thiếu một cũng không.

Sáu người Chương môn chưa hề thấy ai có thế võ kỳ lạ như vậy cả sáu cùng kinh hãi, vừa nhảy nhót tránh né, vừa giơ khí giới lên che đầu.

Băng Dung đứng cạnh đó vừa yêu vừa hận. Nàng yêu vì công lực của Tam đệ ngày càng tiến bộ, hận vì chàng không nên cho người mượn cây sáo ngọc một cách dễ dãi như thế.

Nghĩ đến đó nàng lại nghiêng răng kêu côm cộp.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới giở ra một thế đã khiến cho sáu Đại chương môn kinh hãi rút lui. Người chàng chưa xuống đến đất đã tung mình nhảy về phía trước hơn trượng, rõ ràng tấn công Hoàng Phủ Siêu nhưng sự thật chàng lấy Văn Tín làm mục đích, và thuận tay điểm vào Toàn Cơ với Khẩu Vĩ song huyết của Vinh Hư với Tinh Không hai người. Thế công ấy lợi hại vô cùng, bốn người Chương môn muốn tránh né cũng không kịp.

Hoàng Phủ Siêu vội múa tit cây gậy sắt để bao vây chặt lấy mình mấy, mồm thì la lên :

- Không ngờ chúng ta lại thua cho tên tiểu bối như vậy.

Lão phu phải thí mạng với người mới được.

Tiếp theo đó, Điền Tây múa cái bừa, Giang Kiện Tài múa cây thiết quài, Vĩnh Hư múa cây bảo kiếm, Tĩnh Không múa chuỗi hạt châu. Lúc này cả sáu người Chương môn đã đồng tiến thoái, cũng giờ tài ba tuyệt học ra, nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới.

Băng Dung thấy vậy định rút trường kiếm ra tiến lên giúp Âu Dương Siêu một tay, nhưng lại thôi, muốn xem công lực tam đệ lúc này đã tiến bộ đến mức độ nào đã.

Ngờ đâu lúc ấy, Âu Dương Siêu cười ha hả, ung dung nói :

- Phải, có thể mới thú vị chứ. Các người có chết như thế này mới gọi là cứng đầu cứng cổ.

Chàng vừa nói vừa múa tít lá cờ nhằm sáu người Chương môn lần lượt tới. Người nào người nấy kinh hoàng vội rút lui, nhưng chờ tới khi kỳ phong qua rồi, chúng lại xông lên tấn công tiếp.

Còn Âu Dương Siêu thấy đánh như thế này dù có ba ngày ba đêm cũng không phân cao thấp được. Nếu mình không dùng mưu kế đặc biệt thì khó mà thắng nổi đối phương.

Chàng đang suy nghĩ thì chuỗi hạt châu của Tĩnh Không vừa quật tới. Chàng đưa lá cờ lên giả bộ đưa về phía trước, mồm thì quát tháo :

- Tĩnh không hòa thượng, hãy tiếp thế này của ta.

Tĩnh Không hòa thượng nghe nói giật mình kinh hãi, vội thu chuỗi hạt lại, lùi phía sau bảy thước đứng lấy thế để chống đỡ thế công của kẻ địch.

Mọi người không ngờ Âu Dương Siêu lại Thanh Đông Kích Tây. Chàng giả bộ tấn công Tĩnh Không, nhưng thật sự lại xoay lá cờ lại tấn công Vĩnh Hư, người Chương môn của phái Thanh Thành, mồm chàng nói tiếp :

- Ta không tấn công hòa thượng mà lại tấn công đạo sĩ.

Vĩnh Hư đạo nhận không ngờ chàng lại tấn công mình, vội che thân, mồm thì la lên :

- Nguy tai.

Y muốn thu kiếm nhảy ra ngoài tránh xa né nhưng đã muộn rồi chỉ nghe thấy tiếng kêu long coong một tiếng, trường kiếm trong tay y đã bị hất bắn ra ngoài xa.

Âu Dương Siêu thấy thế công ấy đã đắc thắng, không trì hoãn chút nào, vội dùng thế “Phong Vân Biến Sắc” nhằm Văn Tín tấn công luôn, thanh thế thật là kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cuộc hẹn ước sinh tử

Văn Tín thấy ánh sáng vàng lóe mắt hoảng sợ đến mất hồn vía, vội giơ quạt lên che chở chín nơi yếu huyệt, và thất kinh la lớn :

- Ôi chà.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng, vươn tay vươn ra, mồm thì quát lớn :

- Chạy đi đâu.

“Xoẹt” một tiếng, Văn Tín đã thấy cánh tay tê tái, chiếc quạt nứt làm đôi, chín đại yếu huyệt đều bỏ trống hết. Y càng sợ hãi thêm, vội ngửa người về phía sau định lẩn mấy vòng tránh ra ngoài xa hơn hai trượng.

Âu Dương Siêu ghét hận tên này nhất, khi nào chàng chịu buông tha cho. Chỉ thấy chàng vươn tay véo một cái.

Văn Tín kêu ôi chà một câu, tai phải của y đã bị chàng vẹo mắt, máu tía ra như một mũi tên. Y kêu la như heo bị thọc tiết, tay cầm quạt rách, tay ôm tai, nằm lăn ra đất, thuận thế lộn mấy vòng tránh ra ngoài xa hơn hai trượng.

Âu Dương Siêu vẫn chưa hài lòng, vội đuổi theo mồm thì quát bảo :

- Ta hãy kết món nợ máu với ngươi trước.

Chàng vừa nói dứt Văn Tín đã kêu như ma hú. Thì ra đầu mũi cò của chàng đâm thủng ngực tên nọ, máu tươi bắn tung tóe rồi.

Âu Dương Siêu đã nổi hung, hai mắt đỏ như lửa, thuận tay hất lá cò lên, mồm thì quát lớn :

- Đi thôi!

Xác của Văn Tín bị chàng hất bắn lên trên cao năm trượng, khi rớt xuống trúng ngay một tảng đá lớn ở ngoài xa bảy tám trượng, mình mẩy chân tay nát nhừ.

Năm người Chương môn nọ thấy vậy đều rùng mình sợ hãi, đứng như ngây ngất.

Băng Dung thấy thế cũng phải cau mày lại không dám nhìn.

Giết Văn Tín xong, Âu Dương Siêu vẫn chưa được hài lòng, liền định tâm đã chót thì chết, xông lại trước mặt Tĩnh Không hòa thượng của phái Nga Mi, mồm thì quát bảo :

- Mau trả món nợ máu của cha ta đi.

Tĩnh Không hòa thượng như nằm mơ mới tỉnh, múa tít chuôi hạt châu lên, mồm thì kêu gọi.

- Vĩnh Hư đạo huynh, bây giờ tính mạng của chúng ta phải nhất trí mới được, môi hở thì răng lạnh đấy.

Bốn người kia thấy Văn Tín chết một cách thảm khốc như vậy, biết có chạy cũng không sao chạy thoát, vì không ai dám nhận khinh công của mình cao hơn Âu Dương Siêu, mà dù có chạy thoát đi chăng nữa, sau này thế nào cũng bị thiên hạ chê cười, nên chúng đành liều định mong cầm cự nổi. Chừng nghe thấy Tĩnh Không nói như vậy. Biết nếu để Âu Dương Siêu giết chết Tĩnh Không, thì lực lượng của mọi người sẽ bị giảm bớt một thành, rốt cục sẽ bị chết hết. Vì thế cả bốn cùng hét lớn.

- Chúng ta cùng xông lên đi.

Chúng vừa hét vừa múa khí giới xông cả lên bao vây Âu Dương Siêu. Vĩnh Hư chỉ còn hai bàn tay không, y không dám tới gần như mọi người, chỉ đợi chờ dịp may là tấn công vào chỗ yếu điểm của đối phương thôi.

Năm sáu người không có vẻ gì sợ hãi cả, chàng nhận thấy trong năm người chỉ có thiết trượng của Hoàng Phủ Siêu là tấn công mạnh hơn hết, và cái cuộc hoa của Điền Tây là nhanh nhẹn huyền ảo hơn cả, cho nên chàng quyết tâm diệt trừ hai người này trước.

Nghĩ như vậy, chàng giơ ngang lá cò báu, nhắm Điền Tây tấn công, mồm thì quát lớn :

- Điền Chương môn, mau đi theo Già Văn Tín đi.

Khinh công của Điền Tây nhanh nhẹn hơn mấy người kia, nên thế cuộc của y thị càng linh động nhưng y thị thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, trái hẳn lệ thường, không lui bước mà cứ đứng yên tại đó, múa cước nghênh địch mà đợi chờ bốn người kia ra tay cứu viện.

Ngờ đâu bốn Đại chương môn lại tưởng Âu Dương Siêu dùng phương pháp cũ, Thanh Đông Kích Tây, nhưng chúng không biết chàng sẽ tấn công ai nên cả bốn vội lui ra ngoài xa hơn trượng, múa tít khí giới đề bảo vệ bốn thân trước. Cờ thế của Âu Dương Siêu có thể hư mà có thể thực được. Chàng thấy bốn người nọ đã biết đề phòng rồi, nên chàng tiến thẳng lên trước mặt Điền Tây, mồm thì quát lớn :

- Cứ bắt người đi theo Văn Tín trước.

Chàng chưa nói xong, mọi người đã nghe thấy kêu “coong” một tiếng, có đom đóm lửa bắn ra tung tóe, tiếp theo đó lại có tiếng người kêu “ôi chà”.

Cái cuộc hoa của Điền Tây đã bị gãy làm đôi. Y thị loạng choạng lui về sau mấy bước, ngồi phịch xuống đất, mồm phun máu tươi ra như mưa, đủ thấy nội thương của y thị đã bị thương rất nặng rồi.

Âu Dương Siêu thấy Điền Tây bị nội thương nặng như vậy liền thuận thế quay sang phía Vĩnh Hư lão đạo, múa cò quét ngang ngay.

Vĩnh Hư tuy là người Chương môn của phái Thanh Thành, nhưng võ công của y lại còn kém Thanh Thành tam tử, và y cũng là người yếu nhất của bọn chín người Chương môn một bang phái.

Lúc ấy bảo kiếm của y đã bị hất bắn đi, trong lòng hoảng sợ trước, dùng tay không tấn công như vậy là bất đắc dĩ thôi, nên vừa trông thấy Âu Dương Siêu xông lại tấn công, đã như kinh cung chỉ điều, vội giơ tay đầu bừa một chương, và chạy ra ngay phía sau Kiện Tài.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu để cho y chạy thoát thân, mồm vội quát lớn :

- Đạo sĩ ngươi chạy sao cho thoát?

Chỉ thấy ánh sáng vàng lóe mắt một cái, mũi lá cò đã đâm tới chỗ yếu huyệt của lĩnh Hư còn nửa tấc thôi.

Bỗng có tiếng người quát bảo :

- Hãy khoan.

Tiếng nói ấy không lớn lắm, nhưng vào tay rất rõ ràng. Âu Dương Siêu đành phải thu cò bấu lại, nhảy lui về phía sau hơn trượng, ngấm nhìn người ấy.

Chàng thấy người ấy là một ông già cao lớn, mặt đỏ như chàm, người gầy gò như một con hạc, trông rất phong nhã. Chàng lớn tiếng hỏi :

- Là lão tiền bối đây à? Tôn San biểu muội hiện giờ ở...

Không đợi chàng nói dứt, bốn người Chương môn đã mừng rỡ khôn tả. Tình Không hòa thượng chấp tay vái chào, tiến lên một bước và nói :

- A Di Đà Phật, có Đông Hải Nhất Kỳ tới thì câu chuyện này dễ nói lắm.

Thì ra ông già này là cha của Tôn Thượng Bình, người Chương môn của phái Nam Hải, nghĩa phụ của Tôn San, mà mẹ của Âu Dương Siêu Tôn Uyển Bình lại là chị của Tôn Thượng Bình.

Khi gặp ở núi Hoàng Sơn, Âu Dương Siêu đã giao Tôn San cho Đông Hải Nhất Kỳ, vì thế vừa gặp mặt, chàng đã hỏi luôn như vậy.

Đông Hải Nhất Kỳ vuốt râu, liếc nhìn Tình Không một cái rồi đáp :

- Tại hạ tới đây không phải làm người giảng hòa đâu. Các vị lại là Chương môn của một môn phái, tại hạ đâu dám lý tới việc lớn như thế? Sở dĩ tại hạ ngăn cản Âu Dương thiếu hiệp là có lời muốn nói với chàng ta đây thôi.

Tình Không hòa thượng nghe nói, ngượng vô cùng, nhưng nhất thời không tiện lui bước ngay.

Đông Hải Nhất Kỳ không lý đến những việc ấy, cứ việc quay người lại hỏi Âu Dương Siêu rằng :

- Thiếu hiệp, Tôn San đã về Nam Hải rồi. Lão có một việc này muốn hỏi, không biết có nên không?

Âu Dương Siêu nghe nói mỉm cười đáp :

- Tiền bối khiêm tốn quá. Có việc gì xin tiền bối cứ hỏi, nếu tiểu bối biết, thế nào cũng xin thưa với tiền bối ngay.

Đông Hải Nhất Kỳ tiến lên mấy bước, rỉ tai Âu Dương Siêu khẽ nói :

- Lão đệ đã được Tinh Linh châu rồi, lúc ra khỏi Thiên Trụ phải cẩn thận lắm mới được.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên đáp :

- Tiểu bối có thấy được Tinh Linh châu đâu?

- Lão đệ hà tất phải giấu diếm lão làm chi?

- Tiểu bối đâu dám giấu diếm tiền bối.

- Thế thì lạ thật.

- Tiền bối đã nghe ai nói thế?

- Bên ngoài núi ai ai cũng đồn đại như vậy, và suốt dọc đường đã có rất nhiều cao thủ về tụ tập đợi chờ. Chúng toàn là những tên ma đầu khét tiếng cả. Vì vậy lão mới đến đây báo cho lão đệ hay, mong lão đệ nên cẩn thận, đừng để chúng ám hại.

- Cảm ơn lão tiền bối đã cho hay như vậy.

Chàng vừa nói xong, đã nghe thấy Băng Dung quát lớn :

- Tên Giang Kiện Tài không biết xấu hổ kia, ngươi muốn đào tẩu thì cứ đi đi.

Âu Dương Siêu quay người lại giật dử hỏi :

- Ai định bỏ đi thế? Nếu người nào đi trước ta, ta sẽ đuổi theo người ấy liền.

Giang Kiện Tài định bỏ chạy trước, ngờ đâu lại bị Băng Dung trông thấy và bị nói như vậy, nên y hổ thẹn vô cùng mặt đỏ bừng ngượng nghịu đáp :

- Sao ngươi lại biết bốn Chương môn định bỏ đi như thế? Chẳng lẽ ta lại bỏ những bạn của ta mà đi một mình hay sao?

Nói xong, y đi tới trước Điền Tây đỡ người Chương môn ấy dậy giả bộ lớn tiếng nói :

- Điền Chương môn hầy vận công điều tức đi. Việc ở đây chúng tôi không chịu buông tay ngay đâu! Bảy đại môn phái này cũng không phải là những quân lực lâm thảo khấu, mà để cho người ta tùy ý hà hiếp như thế đâu. Trong võ lâm tất nhiên phải có công lý, và công lý đó sẽ trừng trị những kẻ mạn đại.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng tiến lên ba bước, và chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, chàng đã đến gần Giang Kiện Tài rồi.

- Ôi chà!

Giang Kiện Tài thất thanh la lớn, vội chống cái gậy sắt xuống mặt đất một cái, người đã nhảy lui về phía sau hơn trượng, mặt mũi trông thật khó coi rồi vội hỏi :

- Người... người đừng có hà hiếp người ta quá...

- Hi hi...

Âu Dương Siêu chưa nói đã cười nhạt mấy tiếng trước, và giờ tay chỉ sáu ngón Đại chương môn thao thao bất tuyệt nói trước :

- Cuộc hội họp ở Hoàng Sơn, ta sợ ý để cho các người giữ mưu mẹo xảo quyết ra đối phó. Khi gặp lại ở chùa Quy Nguyên, ta lại để cho các người may mắn đào tẩu thoát. Ngày hôm nay thật là trời có mắt, trước ngày hẹn ước Trùng Cửu của ta, bây giờ ta có thể trả được mối huyết cừu của cha mẹ ta rồi. Các người bất cứ tên nào cũng đừng có hòng đào tẩu thoát dưới Toàn Phong bát thức của ta. Nhưng các người ai muốn chết trước chết sau là phải tùy ở như ta quyết định...

Nghĩ đến mối thâm thù của cha mẹ, lửa giận bốc lên đùng đùng, chàng không sao nhịn được nữa.

Đồng Hải Nhất Kỳ liền quay đầu lại thở dài một tiếng, và bước lên một bước khuyên bảo rằng :

- Lão đệ, việc gì nên tha thứ được cho người, thì nên tha thứ đi mong lão đệ thể hiện lòng hiếu sinh của trời đất mà nương tay cho họ. Lão có việc cần phải đi ngay đây.

Năm người Chương môn thấy Đồng Hải Nhất Kỳ tới tưởng ông ta đến giúp mình, bây giờ nghe thấy ông bảo đi, cả năm liền đồng thanh kêu gọi :

- Xưa nay chúng tôi vẫn nghe người ta nói Đồng Hải Nhất Kỳ là người rất hay chủ trì công đạo, bài giảng những sự rắc rối cho người, tại sao...

Nhất Kỳ mỉm cười đáp :

- Món nợ này của các người không sớm thì chầy thế nào cũng phải dứt khoát mới xong, chứ chỉ nói đối ba lời thì làm sao giảng giải nổi. Lão nói thực cho quý vị hay, ngày mai là ngày sinh nhật trăm tuổi của lão, vì thế...

Âu Dương Siêu nghe nói, vội xen lời :

- Ủa! Ngày mai là ngày chúc thọ của lão tiền bối đấy à? Chẳng hay tiền bối còn việc khẩn cấp gì mà phải đi làm ngay như thế?

Nhất Kỳ thở dài, rồi đáp :

- Năm lão mười lăm tuổi đã bắt đầu phiêu bạt giang hồ. Hồi đó lão đã thề độc. Nếu trăm tuổi không chết, thì sẽ quy y cửa phật, hay là tích cốc nhập quan. Tám mươi lăm năm nay, lão may mắn không chết, nên bây giờ phải thực hành lời thề ấy.

- Lão tiền bối vẫn còn khỏe mạnh lắm, như mặt trời trên đỉnh đầu vậy, tại sao lại có ý niệm tiêu cực như thế?

- Hà! Hà! Lão đệ, làn sóng sau đè làn sóng trước, những chuyện thị phi trong võ lâm, chẳng qua chỉ là đám phù vân hay làn khói nhẹ thôi. Lão đã từng trải khá nhiều, nên lão hiểu thấu hết. Lời nói của lão chỉ có thế thôi, mong lão đệ trân trọng.

Ông ta nói xong, chỉ thấy người hơi cử động một chút, thân hình của ông ta đã lướt ra ngoài xa năm trượng, lớn tiếng cười ha hả và càng đi càng xa, không bao lâu đã mất dạng trong màn đêm ngay.

Thì ra Âu Dương Siêu đang sát khí đằng đằng, nhìn theo thân hình của Đồng Hải Nhất Kỳ biến mất trong bụi cây. Chàng rầu rĩ và chán nản vô cùng. Đồng thời, luồng sát khí của chàng cũng đã biến mất lúc nào mà cũng không hay. Chàng vừa đứng vừa nghĩ thầm :

- “Đồng Hải Nhất Kỳ nói đúng, tất cả những chuyện thị phi chẳng qua chỉ là một đám mây bay, hay là một làn khói nhẹ...”

Chàng vừa nghĩ vừa ngẩn người ra nhìn năm Đại chương môn đang đứng thù người ra tại đó và quát hỏi :

- Các người còn chuyện gì muốn nói nữa?

Tinh Không hòa thượng chấp tay vái chào và nói :

- Tiểu thí chủ! Năm xưa chúng tôi liên tay vây đánh Âu Dương đại hiệp như vậy, chỉ do sự tác khí nhất thời mà nên! Nay câu chuyện đã cách xa quá lâu như vậy, chúng tôi có muốn hỏi cũng không kịp! Tiểu thí chủ trả thù cha, đó là thiên chức của thí chủ, còn chúng tôi bảo vệ cơ nghiệp cho một môn phái,

cũng là bổn phận của chúng tôi, chứ chúng tôi không có lỗi làm gì hết!

Âu Dương Siêu nghe nói lại giờ ngang lá cờ báu lên, hỏi tiếp :

- Nếu vậy các người muốn phân xử phải trái bằng võ công phải không?

Tĩnh Không rầu rĩ đáp :

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi!...

Âu Dương Siêu cười nhạt, nói tiếp :

- Được! Các người ra tay tấn công đi.

Không ngờ Tĩnh Không lại xua tay lia lịa, nói tiếp :

- Hãy khoan đã! Bây giờ tiểu thí chủ muốn trả thù cho cha, hay là muốn phá tan cơ nghiệp của bảy đại môn phái chúng tôi?

- Xưa nay bổn nhân rất vô duyên với các bang phái của các người, còn mối thù của cha mẹ, thì bổn nhân nhất quyết bắt cộng đái thiên!

- Nếu như vậy thì hay lắm! Năm xưa dưới sự tức khí, bản tăng các người đã tạo nên sát kiếp, nhưng việc này không liên can gì đến môn phái của mình, vả lại lúc ấy bản tăng cùng các người chưa làm Chương môn, còn bây giờ đã làm Chương môn rồi, thì coi cái chết của mình rất nhỏ, nhưng nó ảnh hưởng đến danh dự của một môn phái rất lớn...

- Nếu các người sớm biết có ngày hôm nay, thì trước kia hà tất phải vậy đánh cha ta như thế làm chi? Âu Dương Siêu này không thể nào biết đến nhiều chuyện của các người như thế được!

- Tiểu thí chủ hãy nghe lão tăng nói nốt đã?

- Thế thì nói đi!

Tĩnh Không hòa thượng đưa mắt nhìn bốn người chương môn kia một lượt, rồi rầu rĩ nói tiếp :

- Bây giờ lão tăng có một kế này rất vẹn toàn, từ hôm nay trở đi bản tăng năm người trở về bổn phái, trong một tháng trời phải trao phó xong công việc Chương môn của mình, xong đâu đấy mới quay trở lại cùng tiểu thí chủ kết liễu vụ ân oán năm xưa. Lúc bấy giờ bản tăng sẽ trao phó sự sống chết cho số mạng. Làm như vậy không những có thể đề cho tiểu thí chủ có dịp trả thù, mà cũng không ảnh hưởng đến cơ sở của các môn phái chúng tôi đã xây dựng từ mấy trăm năm nay.

Thấy lão hòa thượng nói như vậy, bốn người Chương môn nọ như đã trút được gánh nặng vậy, vì ít nhất họ cũng có thể thoát khỏi một tai ách ở trước mặt đây. Hơn nữa, trong thời gian đó, họ còn có thể mời cao thủ của các môn phái khác đến thương lượng hoặc nhờ người có tên tuổi đứng ra giảng hòa, bằng không sẽ quyết chiến một phen là cùng. Như vậy chả hơn là cứ đứng chờ chết như thế này hay sao?

Vì thế bốn người, không hẹn mà nên, đồng thanh nói :

- Lời nói của Tĩnh Không Chương môn rất đúng, chúng tôi đây không phải là những kẻ sợ sệt, nhưng vì còn đang gánh trọng trách của một môn phái, nên bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy thôi.

Rõ ràng thấy bọn họ sợ sệt, mà họ lại ẩn nói một cách rất đường hoàng khiến Âu Dương Siêu phải bật cười, mặt tỏ vẻ khinh miệt, đáp :

- Tại hạ chỉ biết trả thù cho cha thôi, chứ không cần biết tới các người là người của môn phái nào, hoặc có phải là Chương môn hay không.

- Khi nào chịu bỏ lỡ dịp may này, lão đạo sĩ Vĩnh Hư vội đỡ lời :

- Chúng tôi đều nhìn nhận có thù với cha tiểu thí chủ, nhưng nếu tiểu thí chủ muốn trả thù thì cũng chẳng cần phải trả ngay lúc này...

- Hà hà!...

Không đợi chờ lão đạo sĩ nói xong, Âu Dương Siêu đã lớn tiếng cười như điên, cười mãi không ngớt.

Giang Kiện Tài, người Chương môn phái Hoa Sơn, bỗng tiến lên một bước, xen lời nói :

- Tiểu thí chủ không nên bắt ép chúng tôi mãi như thế? Tiểu thí chủ hãy để cho chúng tôi về bổn môn phái thu xếp, cũng như đã làm một việc công đức rất lớn vậy. Chẳng hay tiểu thí chủ nghĩ sao?

Xưa nay năm người Chương môn của năm môn phái này đều là những người rất có quyền thế trong võ lâm, có bao giờ lại chịu lép vế đến nước này đâu? Nhưng bây giờ vì tự biết địch không nổi đối thủ nên họ mới phải xử như vậy. Âu Dương Siêu vừa nín tiếng cười đã quát lớn :

- Các người nói khéo thực! Đến lúc ấy, tại hạ biết đi đâu mà tìm kiếm các người cơ chứ?

Và làm thế nào được gặp lại đồng đội như vậy? Thôi, các ngươi đừng nói nhiều nữa! Mau mau giờ khí giới ra, tiến lên tấn công đi!

Nói xong, chàng lại rung động lá cờ một hồi, trông rất oai phong.

Tình Không vẫn nhũn nhặn nói tiếp :

- Tiểu thí chủ cứ việc chỉ định cho ngày giờ và địa điểm. Đến lúc ấy, dù có phải vào đầm rồng hang hổ, chúng tôi cũng không quản ngại gì cả, thế nào cũng phải tới nơi hầu tiếp tiểu thí chủ ngay.

Kiện Tài lại nói tiếp :

- Tùy tiểu thí chủ chỉ định ngày giờ và địa điểm. Đến lúc ấy, chúng tôi sống chết ra sao là tùy ở như số mạng của mình, chứ không ai dám oán hận gì nữa.

Nghê thấy kẻ thù nói như vậy, Âu Dương Siêu suy tính thầm :

- “Như vậy cũng được, ở trước mặt giang hồ võ lâm mà trả thù cho cha, lúc ấy ta sẽ được vẻ vang biết bao? Đồng thời trong cuộc hứa hẹn ngày Trùng Cửu, thế nào người của các môn phái cũng sẽ tới dự hết. Chắc chúng không dám sai hẹn mà tự mang cái nhục vào thân đâu?”

Nghĩ tới đó, chàng trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng hỏi :

- Có đúng như lời nói của các ngươi không?

Năm người Chương môn thấy chàng đã có vẻ bằng lòng, liền đồng thanh trả lời :

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Âu Dương Siêu cười nhạt nói tiếp :

- Được, đến ngày tết Trùng Cửu cũng ở trên núi Hoàng Sơn, ta sẽ đợi chờ các ngươi ở đó. Thôi các ngươi đi đi!

Nói xong, chàng quay người lại, đầu lá cờ bấu vào lòng, rồi kêu gọi :

- Chị Băng Dung...

Nhưng chàng không thấy hình bóng của nàng nọ đâu nữa.

Thì ra Đoàn Băng Dung đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Lúc ấy năm Đại chương môn như được hoàng ân đại xá vậy, đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi ai nấy ôm ấp tâm tình nặng nề mà lần lượt bỏ đi luôn.

Âu Dương Siêu đứng trơ trọi một mình ở trên đỉnh núi, trong lòng rất rầu rĩ và cảm thấy đời người buồn tẻ vô cùng.

Một lát sau, chàng thờ dãi một tiếng và rú lên mấy tiếng nào nùng, rồi giờ khinh công, nhanh như một mũi tên, chạy thẳng ngay ra ngoài núi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã đi tới một làng nọ trông như một tiểu trấn vậy, nhà cửa đông đúc, và nửa số nhà vẫn có đèn lửa ló ra ngoài. Chàng vất vả hai đêm một ngày, nhờ có khí cương dương bảo tồn được chân nguyên ở trong người mới nên không thấy đói thấy khát.

Lúc này chàng thấy có làng mạc thị trấn rồi, không do dự gì hết, liền đi thẳng ngay về phía ấy, chỉ thoáng cái đã tới trước cửa trấn ngay. Chàng sợ người ta thấy mình đi quá nhanh lại tưởng là tà ma, nên chàng vội hãm tốc lực lại và nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất. Ngờ đâu chàng vừa xuống tới nơi, chưa kịp đứng yên, thì ở trong bóng tối đã có hai đại hán, tay cầm đại đao, chia làm tả hữu hai bên xông lại tấn công hờ một thế rồi quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Tuy hơi giật mình nhưng Âu Dương Siêu không hãi sợ gì cả vì biết hai tên này chỉ là những võ sư ở chốn thôn quê hay là những tay canh gác võ công rất tầm thường thôi. Vì vậy chàng dừng dừng hỏi lại :

- Cái gì? Các ngươi muốn đón đường cướp của phải không?

Hai đại hán nọ múa tít thanh đao, một tên trong bọn lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi mù quáng phải không? Hắc Hồ trấn này có phải là chốn của bọn giặc cướp đâu? Có lẽ chính ngươi mới là kẻ bất lương!

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Nửa đêm kinh hồn

Hắc Hồ trấn ư?

Âu Dương Siêu nghĩ như vậy bụng bảo dạ rằng :

- “Hắc Hồ trấn là quê hương của thúc thúc mình là Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu, người trong nhóm Phong Trần nhị hữu. Thế nào đại tỷ cũng lộ diện ở nơi gần đây. Có lẽ chị ấy với Tang thúc thúc ở Liễu Âm Hoa Minh trang bọc mình mà bỏ về nơi đây chăng?”

Nghĩ như vậy, tay chàng đang định giơ lên tấn công, vội buông xuôi xuống mà lớn tiếng hỏi :

- Hắc Hồ trấn phải không? Mỗ muốn hỏi thăm một người, chẳng hay vị có biết người ấy không?

Hai đại hán đồng thanh đáp :

- Nửa đêm canh ba, người cứ lén lút như vậy, ta đang định bảo người kiếm một người ở trong trấn để bảo đảm, nếu không phải là thăm bạn, hay tìm bà con, thì khuyên người nên mau rời khỏi nơi đây thì hơn. Bằng không, hừ...

Âu Dương Siêu thấy hai tên ấy làm bộ làm tịch như vậy, vừa buồn cười vừa tức giận, liền lớn tiếng đáp :

- Ta hãy hỏi các người, ở đây có vị tiền bối nào họ Tang tên là Tử Tu, biệt hiệu là Thiết Bút Cùng Nho không?

Chàng vừa hỏi tới đó, thì trong bóng tối đã có người lớn tiếng đỡ lời :

- Hiền đệ gọi lầm, nhớ lầm! Hiền lão đang ở đây, mau lại đây cùng lão đi vào trong thị trấn!

Tiếng nói ấy vừa dứt, Tử Tu đã ở trong thị trấn rào bước đi ra.

Lúc này Âu Dương Siêu đang buồn bực, trong lòng rầu rĩ hết sức nay trông thấy Tử Tu thật không khác gì gặp được chú bác ruột vậy. Chàng vội tiến lên mấy bước vãi chào rồi nức nở hỏi :

- Sau khi ở Sao Hồ chia tay, Tang thúc thúc vẫn được mạnh giỏi đấy chứ?

Tử Tu cũng ứa ra mấy giọt lệ già, gượng cười đáp :

- Nơi đây không phải là chỗ trò chuyện, hiền đệ hãy theo lão về nhà đã.

Nói xong, ông ta quay lại bảo hai đại hán kia rằng :

- Hai người cứ tiếp tục tuần tiểu đi, nhưng đừng có dọa nạt người như thế nữa!

Có lẽ hai người đó là phu canh, suốt tí nữa thì Âu Dương Siêu phì cười thành tiếng, nhưng chàng lại nghiêm nét mặt ngay và nói tiếp :

- Hai người này kể ra cũng chịu khó đấy! Thúc thúc nơi đây đã có chuyện gì xảy ra không được yên, mà những người phu canh phải cảm khí giới như vậy?

Tử Tu thờ dài một tiếng, muốn nói lại thôi, rồi bảo chàng ta rằng :

- Hiền đệ hãy theo lão về nhà đã.

Nói xong, ông ta dắt tay Âu Dương Siêu đi ngay vào trong thị trấn tức thì.

Hắc Hồ trấn tuy bé nhỏ, nhưng là chỗ gần gũi khu rừng núi, lúc thường tiệm ăn tiệm uống mở cửa buôn bán, người đi lại cũng náo nhiệt lắm, nhưng vì bây giờ đã gần canh hai, có một số khách điếm đã đóng cửa, nên mới hiu quạnh như vậy.

Hai người đi qua một phố nhỏ, vừa ngoẹo sang bên phải đã thấy có một căn nhà đồ sộ, trên cửa sổ có một tấm bảng đen sơn chữ vàng: “Tích Thiên Nhân Gia” trông có vẻ khí khái lắm.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Người trong võ lâm ai cũng bảo thúc thúc là người phong trần kỳ sĩ, không ngờ thúc thúc lại có nhà cửa đồ sộ như thế này!

Tử Tu đáp :

- Nếu lão có nhà cửa đồ sộ như thế này thì Phong Trần nhị hữu tại sao lại có cái tên nho nhỏ như thế? Đây là nhà của người anh họ lão. Lão thích ngao

du giăng hồ từ hồi còn nhỏ, nên cho tới bây giờ vẫn còn trần như nhộng vậy. Già nua như thế này mà vẫn không có một nơi để an thân lập mệnh, nói ra thực hổ thẹn vô cùng.

Hai người vừa nói vừa đi tới trước cửa căn nhà ấy. Từ Tu cầm cái vòng ở trên cửa khế gỗ một cái, một ông già mặt rất hiền từ, tinh thần sáng khoải, bước ra mở cửa. Phía sau ông già là Băng Dung. Nàng đang phùng mồm chầu môi, chẳng nói chẳng rằng, mặt lộ vẻ ai oán.

Âu Dương Siêu vừa trông thấy nàng, mừng rỡ vô cùng, vừa cười vừa hỏi :

- Đại tỷ đã tới trước đệ rồi đấy à?

Băng Dung vénh mặt, đáp :

- Tôi biết lắm, ngoài con này ra, chắc hiền đệ cũng chả bay đi đâu được hết.

Từ Tu thấy thế liền cười ha hả. Băng Dung hổ thẹn vô cùng, liền cúi đầu xuống. Âu Dương Siêu cũng rất ngượng, vội chấp tay vái chào ông già và nói :

- Chắc vị này là chủ nhân Tang thế bá phải không?

Ông già nọ mỉm cười trả lễ và thùng thảng đáp :

- Lão là Tang Triển Đường, năm xưa đã có mấy lần lệnh tôn Âu Dương đại hiệp cùng Từ Tu hiền đệ tới đây thăm lão, không ngờ...

Nói tới đó, ông ta lắc đầu ha hả, mặt tỏ vẻ rầu rĩ.

Âu Dương Siêu nghe thấy người ta nhắc đến cha mình, mặt xịu ngay lại, rầu rĩ như muốn khóc, Từ Tu thấy thế liền nói lảng sang chuyện khác, lớn tiếng bảo các người rằng :

- Sao lại đứng ngoài cửa nói chuyện thế này? Đi vào trong nhà đi chứ?

Triển Đường mời Âu Dương Siêu vào khách sảnh. Bốn người vừa ngồi xuống xong, đã có một thằng nhỏ bụng nước trà ra mời uống. Triển Đường lại nói :

- Lão lớn hơn vài tuổi, cho phép lão được gọi là hiền đệ nhé? Chắc hiền đệ chưa dùng com phải không?

Âu Dương Siêu gượng cười đáp :

- Cháu không thấy đói lắm.

Băng Dung vội xen lời nói :

- Y không những chưa ăn com chiều, mà có lẽ hai ba ngày hôm nay không thấy đói, nên mới không ăn uống gì là thế.

Thấy nàng nói như vậy, anh em Từ Tu đều cười khì. Âu Dương Siêu cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, rồi gượng cười nói :

- Quả thật tiểu đệ không thấy đói lắm.

Tuy chàng nói như vậy nhưng vì hai hôm nay chưa ăn uống gì cả nên lúc này vừa uống chén nước trà vào, bụng liền sôi ngay.

Tiếng sôi bụng của chàng rất kêu, ai ai cũng đều nghe thấy cả.

Băng Dung vừa cười vừa nói tiếp :

- Mồm nói bướng nhưng bụng lại không chịu hướng cho? Hiền đệ thử nghe xem?

Từ Tu với Triển Đường không sao nhịn được liền cười ha hả, cả Băng Dung cũng thế.

Nàng cười đến nổi phải khom lưng ôm bụng.

Âu Dương Siêu càng ngượng thêm, vội trách đùa rằng :

- Đại tỷ chi khéo nói bông người ta thôi!

Trận cười ấy đã làm cho Băng Dung hết giận Âu Dương Siêu nên chả phải giảng hòa gì hết. Băng Dung đã nguôi cơn giận liền.

Triển Đường liền bảo người nhà sửa soạn com nước. Nhà giàu có khác, chỉ dặn bảo có một tiếng, giây lát sau, người nhà đã dọn một mâm com rất lịch sự ra ngay.

Tuy Từ Tu và các người đã com nước rồi, nhưng cũng ngồi vào bàn để tiếp chuyện.

Ăn tới lưng chừng, Từ Tu ngưng chén, mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ, ngu thúc có một câu này đường đột một chút, không biết có nên nói ra hay không?

Âu Dương Siêu vội đỡ lời :

- Có việc gì xin thúc thúc cứ nói đi. Tiểu đệ là con cháu trong nhà chứ có phải là người xa lạ gì đâu?

Từ Tu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, rồi hạ thấp giọng khẽ hỏi :

- Hiền đệ ở trong Vạn Lê cốc đã cướp được Tinh Linh châu, một vật quý báu nhất của võ lâm, mong hiền đệ đem ra cho mọi người xem để được sáng mắt ra.

Triển Đường cũng tỏ vẻ hăm mộ, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Âu Dương Siêu, cả Băng Dung cũng thế, đang trố mắt lên nhìn chàng để đợi chàng trả lời.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, đặt bát đĩa xuống, nghiêm nghị đáp :

- Sao thúc thúc lại nói như thế? Tuy tiểu đệ được trông thấy hạt châu ấy rồi, nhưng lúc ấy chưa biết đó là vật quý báu nhất của võ lâm. Sau đó ông cụ ấy đã đem đi mất chứ có lọt vào tay của tiểu đệ đâu.

Từ Tu nghiêm nghị hỏi :

- Hiền đệ không nói dối lão đây chứ?

Âu Dương Siêu vội lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ đâu dám. Nếu tiểu đệ nói dối thúc thúc thì...

Băng Dung thấy chàng định lên tiếng thề, vội đỡ lời :

- Không có thì thôi, việc gì mà phải thề thốt làm chi.

Từ Tu cau mày lại, u oán nói tiếp :

- Thế là mấy ngày gần đây, trên giang hồ ai ai cũng đồn đại như vậy. Nếu hiền đệ chưa lấy được hạt châu ấy thì phải nên cẩn thận mới được, vì tên ngàm rất khó đề phòng..

Ông ta chưa nói dứt, bên ngoài nhà đã có tiếng cười nhặt vọng vào.

Trong nhà có ba tay cao thủ như thế mà có người dám nghe trộm như vậy kẻ cũng táo gan thật.

Lúc ấy chỉ thấy bóng người thấp thoáng, đèn lửa tắt ngóm, Âu Dương Siêu, Từ Tu, Băng Dung, ba người đã lần lượt nhảy ra ngoài nhà rồi phi thân lên trên mái nhà, nhưng chỉ thấy trắng sáng như ban ngày, sao lòng lạnh ở trên trời thôi, chứ làm gì có bóng dáng người nào?

Từ Tu đứng ở trên mái nhà thờ dài và nói :

- Thân pháp nhanh thật!

Âu Dương Siêu cũng hậm hực nói :

- Tiểu tử nào mà lại có đôi đùi chó nhanh như thế?

Băng Dung bỗng cau mày lại, khẽ nói :

- Nguy tai! Chúng ta đã mắc họa.

Nàng vừa nói vừa nhảy xuống dưới nhà trước. Từ Tu với Âu Dương Siêu cũng nhảy xuống theo. Khi ba người vào tới trong khách sảnh đều ngẩn người ra nhìn, không nói được nửa lời.

Thì ra ba người thấy Triển Đường đang ngồi ở trên ghế, hai mắt nhìn thẳng, chân tay cứng đờ, trông như phỗng đá vậy. Lúc ấy ba người mới biết là ông ta đã bị người điểm huyệt.

Băng Dung không đến thăm Triển Đường trước, mà lại chạy tới chỗ bức tranh sơn thủy, mồm thì nói :

- Sư thúc xem này!

Âu Dương Siêu với Từ Tu đưa mắt nhìn lên bức tranh, thấy trên bức tranh có viết bốn chữ rất thảo như sau: “Tam nhật giao châu” (trong ba ngày phải

giao hạt châu). Điều mà khiến ba người ngạc nhiên nhất là không có hạ khoán, và cũng không có ghi dấu gì cả.

Từ Tu vừa xem vừa gật đầu nói :

- Công lực của người này cũng khá cao siêu đấy!

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, hậm hực nói :

- Quân tiểu quỷ không phải là người quang minh chính đại, chỉ biết giờ những hành vi trộm cướp ra thôi.

Nói xong, chàng lại nhảy ra bên ngoài lần nữa, nhưng Từ Tu đã vội ngăn cản và nói :

- Lúc này dù có đuổi cũng không kịp nữa. Chắc y núp ở trong núi già, chờ chúng ta nhảy ra, y liền thừa cơ vào trong này viết xong mấy chữ rồi vội bỏ đi ngay.

Băng Dung cũng gật đầu nói :

- Sự thúc đoán không sai chút nào. Có lẽ lúc này không sao đuổi kịp đâu, vì điều khó khăn nhất là không biết y chạy về phương hướng nào.

Nói xong, nàng cũng đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Siêu đừng đuổi theo nữa.

Lúc ấy Từ Tu đã giải huyệt cho Triển Đường, biết Triển Đường là người không biết võ, dù có hỏi thăm cũng vô ích thôi, nên Từ Tu không hỏi han gì hết.

Âu Dương Siêu tức giận đến không ăn cơm nữa chỉ mãi thờ ngẩn than dài và cau mày đi đi lại lại trong phòng. Từ Tu thấy vậy vội an ủi chàng rằng :

- Hiền đệ hà tất phải nóng lòng sốt ruột như thế làm chi? Chỉ ba ngày nữa là biết y là ai ngay.

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Khốn nỗi tiểu đệ đang có việc cần, muốn đuổi theo kẻ thù của nhị muội để trả thù cho cô ta.

Băng Dung nghe nói liền giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Nhị muội làm sao? Kẻ thù ấy là ai?

Âu Dương Siêu vì nóng lòng, sốt ruột, đầu óc bối rối, nên chưa kịp nói chuyện Quyên Quyên bị Tiểu Diện Vô Thường giết hại như thế nào cho Băng Dung hay. Lúc này chàng như người nằm mơ mới thức tỉnh vỗ tay vào đầu một cái rồi tự trách rằng :

- Đáng chết thật. Việc lớn như thế này mà tiểu đệ quên băng đi mất.

Tiếp theo đó, chàng mới kể rõ câu chuyện cho Băng Dung nghe.

Nghe xong, Băng Dung khóc sụt sùi và nói :

- Doãn Lượm! Người có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng phải tìm cho ra. Nhị muội ở dưới chín suối nếu linh thiêng thì hãy đưa chị đi kiểm Tiểu Diện Vô Thường. Thế nào chị cũng phải lấy máu kẻ thù để tể lễ trước bàn thờ em.

Nàng nói xong lại càng lớn tiếng khóc thêm. Âu Dương Siêu cũng cứ ứa nước mắt ra hoài.

Từ Tu thấy chị em Âu Dương Siêu khóc sụt sùi như vậy liền khuyên bảo :

- Người đã chết, hai người có khóc như thế cũng vô ích thôi. Mau nín đi, để còn nghĩ cách tìm kẻ thù có hơn không?

Triển Đường cũng lên tiếng khuyên giải rằng :

- Hai vị không nên khóc nữa. Bây giờ đã canh ba rồi, cũng nên yên nghỉ dưỡng sức để ngày mai bàn cách đối phó sau.

Băng Dung gạt lệ, gạt đầu, rồi quay người đi vào nhà trong.

Từ Tu đưa Âu Dương Siêu tới thư phòng, dặn chàng vài câu rồi ông ta trở về phòng bên phía Tây yên nghỉ.

Tuy vất vả mấy ngày, người đã mệt mỏi, nhưng đầu óc bối rối, Âu Dương Siêu không sao ngủ được, đành phải ngồi dậy vân công điều tức.

Tiếng trống canh đã gõ ba tiếng vọng tới. Chàng đang mơ mơ màng màng, sắp sửa nhập tĩnh, thì bỗng thấy ngoài cửa sổ có một bóng đen như một con chim bay lướt qua, không có một tiếng động gì cả. Nếu không để ý xem thì không sao trông thấy rõ. Chàng không dám trì hoãn, vội nhảy xuống đất, móc túi lấy lá cờ báu ra, khẽ đẩy cửa sổ nhảy lên, ra ngoài sân, nhưng không thấy gì cả. Chàng đang định quay về phòng, bỗng trông thấy ở dưới đất có một cái bóng người gầy gò bé nhỏ đang ngồi ở trên cành cây. Chàng giật mình kinh hãi vội ngẩng đầu lên nhìn.

Chàng thấy cái bóng đen ấy vì ngồi xoay lưng về phía mặt trăng nên không trông rõ mặt, nhưng người đó đang vẫy tay gọi chàng.

Chàng tức giận khôn tả và đoán chắc người này thể nào cũng là người đã vào khách sạn viết chữ để lại, và cũng là người đã điểm huyết Triển Đường. Chàng không muốn đánh thức Băng Dung với Từ Tu đây, liền nhảy ngay lên trên cây nọ, giờ song chường lên định tấn công.

Không ngờ hình bóng nhỏ ấy vừa thấy chàng nhảy lên, đã nhẹ nhàng nhảy sang cây khác ở cách đó năm trượng, thân pháp của y nhanh nhẹn khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng :

- “Có lẽ người này là cao thủ lợi hại nhất mà khi ta ra đời đến giờ mới được gặp gỡ lần đầu.”

Tuy vậy chàng vẫn không hãi sợ, chỉ một thân một mình đuổi theo cái bóng đen kia thôi.

Khi ra đến ngoài thị trấn, chàng thấy cái bóng đen ấy vẫn cứ cắm đầu chạy hoài, không có vẻ gì định ngừng chân lại để đối địch với mình.

Chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, vội kêu gọi :

- Người đằng trước kia là ai thế? Sao cứ cắm đầu chạy hoài như vậy? Nếu không ngừng chân, tại hạ sẽ lên tiếng mắng chửi liền.

Cái bóng đen kia cứ chạy tiếp, nhưng thỉnh thoảng quay đầu lại, giờ một tay lên xua lia lịa, ra hiệu cho Âu Dương Siêu đừng có kêu gào như vậy.

Xem thái độ của người ấy không có vẻ gì là đối địch với mình cả, Âu Dương Siêu không dám mắng chửi nữa, trái lại còn nghĩ thâm rằng :

- “Được, ta cứ theo sau, thử xem người dụ ta đi đâu? Chẳng lẽ người lại đưa ta tới sào huyệt của các người để thị nhiều người vây đánh ta chăng? Nhưng ta sợ gì các người, nếu quả thật như vậy ta thể nào cũng phá tan sào huyệt của các người cho mà coi!”

Hai cái bóng người, nhanh như hai mũi tên, phi thẳng về phía trước. Chỉ trong chốc lát cả hai đã đi được ngót hai trăm dặm, tới trước một khu rừng cây phong.

Âu Dương Siêu lo Âu vô cùng, chỉ sợ vào trong đó sẽ mất tích người ấy, nên chàng vội lớn tiếng kêu gọi :

- Các hạ dụ tại hạ tới đây làm chi? Nếu các hạ không nói rõ bắt buộc tại hạ sẽ vô lễ đấy!

Nhưng người bé nhỏ ấy không thèm trả lời cứ việc phi thân vào trong rừng ngay.

Âu Dương Siêu vội giờ hết tốc lực khinh công của mình ra, đuổi theo vào trong rừng tức thì.

Ngờ đâu, khi vào tới trong rừng, chàng không thấy hình bóng người bé nhỏ kia nữa.

Chàng nóng lòng vô cùng, cứ chạy lung tung để tìm kiếm. Đang lúc ấy, trong bụi cây rất rậm rạp bỗng có tiếng kêu :

- Ôi chà...

Tiếng kêu la ấy rất thâm khốc và ai nghe thấy cũng phải kinh hoảng.

Âu Dương Siêu vội chạy vào trong bụi, liền thấy một cái xác của một đại hán cao lớn vạm vỡ, đầu và mặt bị chém nát, không sao biết được xấu đẹp ra sao? Máu tươi ở trên đầu và mặt của người đó đang chảy ra lai láng, đủ thấy y mới bị giết chết không lâu.

Âu Dương Siêu nhìn kỹ, biết người này không phải là người đã dụ mình đến đây, vì người ấy bé nhỏ chứ không vạm vỡ như người này.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền nghĩ thâm :

- “Nạn nhân không phải là y, thì tất nhiên y là hung thủ chứ không sai?”

Chàng đang nghĩ, lại nghe thấy có tiếng kêu “ôi chà... ái chà...” nổi lên hên tiếp theo, tiếng kêu này còn ròn rợn hơn tiếng kêu hồi nãy nhiều.

Bụi cây ấy rất rậm rạp, ánh sáng trăng cũng không sao lọt vào được. Dù tối om như thế mà chàng cũng không sợ hãi chút nào, vẫn tiếp tục tiến thẳng vào chỗ có tiếng kêu ấy.

Chàng mới đi được hơn hai chục trượng, đã thấy một đại hán râu xồm, mặt rất hung ác, bụng bị phanh ra, ngũ tạng lục phủ chảy cả ra ngoài, chết một cách rất thâm thương, hiển nhiên là bị môn Thái Cực công lực một môn võ công đã thất truyền lâu năm, chộp thủng.

Cạnh đại hán kia, chỗ gốc cây, lại có một đạo sĩ trông như bọn hòa thượng và lão ăn mày mà chàng đã gặp ở Vạn Lê cốc vậy. Đạo sĩ này bị ấn đầu thật vào trong cổ, chỉ còn để lộ bộ tóc ra ngoài thôi, chứ không trông thấy mặt. Thấy hai xác chết như vậy chàng cũng phải sồn lòng rợn tóc gáy.

Chàng bỗng nghĩ thâm :

- “Không biết hung thủ có phải là ông già có hạt châu kỳ chân kia không?”

Sở dĩ chàng nghĩ như thế là vì trong võ lâm chưa ai luyện được môn Phật Lực Thủ tới mức này cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cửu truyền Kinh Châu

Dưới tình hình địch ở trong bóng tối, mình ở ngoài sáng và không thuộc đường lối, Âu Dương Siêu không dám táo bạo như trước. Hơn nữa, chàng lại thấy đối thủ có võ công tuyệt thế như vậy chàng không e dè sao được?

Vì vậy, chàng không dám tiến sâu vào nữa, vội lên tiếng kêu gọi :

- Vị cao thủ nào đó, sao cứ lên lút như vậy? Bạn đã dụ ta tới đây, sao không lộ diện để gặp tại hạ?

Vẫn không thấy đối phương trả lời, nhưng hình như chàng lại nghe thấy có tiếng kêu ồm ồm vọng tới, như là tiếng sấm động vậy.

Âu Dương Siêu lắng nghe một hồi, mới nhận ra đó là tiếng kêu của thác nước đổ xuống.

Chàng liền nghĩ thầm :

- “Chắc thác nước ở ngoài rừng, ta hãy ra ấy đã rồi hãy tính toán sau!”

Nghĩ đoạn, chàng vội tiến thẳng về phía có tiếng kêu ấy, càng đi càng nghe thấy tiếng kêu lớn hơn.

Dưới ánh sáng trăng, chàng thấy phía đằng trước có một ngọn núi cao, một dòng nước từ trên cao mấy chục trượng đổ xuống một cái đầm sâu ở dưới chân núi, tiếng kêu của dòng nước không khác gì tiếng sấm vang động, nước chảy xuống tới mặt đầm, bắn tung lên như muôn ngàn hạt châu, trông rất đẹp mắt.

Chàng đang nhìn xuống bên dưới, bỗng thất thanh kêu :

- Ôi chà!

Thì ra, chàng trông thấy phía sau dòng nước thác có một tảng đá nhô ra, mặt đá rộng bằng cái ghế, trên đó có một ông già gầy gò ngồi yên không cử động gì cả.

Có một điều lạ lùng nhất là dòng nước to và rộng chừng ba trượng mà từ trên đỉnh núi cao mấy chục trượng đổ xuống mạnh như thế, nhưng khi xuống tới chỗ cách đỉnh đầu ông già chừng ba thước liền tự động rẽ sang hai bên, hình như gặp phải một trở lực rất lớn vậy. Hơn nữa, xung quanh ông ta khoảng chừng năm sáu thước cũng khô ráo vô cùng.

Vì vậy, người của ông già cũng rất khô ráo, nên trông ông ta như ngồi ở trong một cái cồng bằng thủy tinh không nắp vậy.

Nếu không đích mắt trông thấy Âu Dương Siêu không dám tin đó là sự thật.

Chàng định thần nhìn kỹ, đã nhận ra ông già này chính là ông già có hạt châu Tinh Linh mà chàng đã gặp ở trong Vạn Lê cốc. Càng trông, chàng càng chịu phục công lực của ông già.

Vì công lực luyện tới hỏa hầu này phải tốn công mấy chục năm mới thành công. Với nội lực của chàng lúc này chỉ có thể nhảy xuyên qua dòng nước thác không ướt áo thôi, chứ chàng không thể nào làm nổi như ông già dùng nội lực đẩy được dòng nước nặng và mạnh hơn nghìn cân sang hai bên như thế.

Nghĩ tới đó, chàng vội cung kính vái chào ông già một lạy và lớn tiếng nói :

- Hôm nọ, ở trong Vạn Lê Cốc, tiểu bối đã có cử chỉ vô lễ mà lão tiền bối tha thứ cho, trong lòng tiểu bối rất cảm ơn. Đêm nay, lão cho gọi tiểu bối tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo thế?

Ông già không trả lời, chỉ giơ tay lên vẫy gọi chàng thôi.

Chàng thất sắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- “Nguy tai! Ta chỉ có thể xông qua được dòng nước thác này thôi, chứ bảo ta ngừng chân đứng xuống chỗ cạnh ông ta thì ta làm sao nổi? Vì hòn đá đã bị ông ta ngồi kín hết rồi, mà trong đám lại không có chỗ nào có thể đứng được?”

Nghĩ đoạn, chàng liền lớn tiếng đáp :

- Lão tiền bối bảo tiểu bối xuyên qua dòng nước mà nhảy sang bên ấy, nhưng chỉ sợ tiểu bối nhảy không nổi thôi. Hơn nữa, bên ấy lại không có chỗ ngừng chân và tiếp tục thì tiểu bối sang sao được?

Không biết có phải vì tiếng nước kêu quá lớn mà ông già không nghe thấy tiếng nói của chàng hay không, mà chàng thấy ông ta vẫn cứ vẫy tay gọi hoài. Phần vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, phần vì hào khí xui nên, chàng lại nghĩ tiếp :

- “Ông ta đã ngồi được ở đó, chả lẽ ta lại không sang được bên ấy hay sao? Ông ta là người, ta cũng là người, sự sống chết đã có số việc gì phải hãi sợ không dám nhảy sang, để cho ông khinh ta là kẻ nhút nhát sợ chết?”

Nghĩ như vậy, chàng không do dự gì hết, thét lớn một tiếng và nói tiếp :

- Được, tiểu bối sang ngay đây. Xin tiền bối xích lui một chút để cho tiểu bối có chỗ đứng.

Chàng vừa nói vừa nín hơi lấy sức vận toàn thân công lực ra, dùng thế “Phi Yến Đầu Hoài” (chim én bay vào lồng), người chàng bay tà tà phi thẳng sang chỗ ông già, xuyên qua dòng nước thác. Tuy chàng đã vận hết công lực ra để thi thố, nhưng chàng đã mạo hiểm vô cùng mà đánh liều nhảy sang.

Chàng vừa xuyên qua dòng nước, thấy sức nước đè xuống mạnh vô cùng, như vậy làm sao mà đứng vững được ở trên tảng đá? Tuy chàng đã hoảng sợ nhưng vẫn cứ nghiêng răng mím môi, cố hết sức xuyên qua dòng nước ấy. Chàng bị nước bắn phải, người đau như bị dao cắt, xương cốt đau nhức đến nỗi suýt tí nữa thì chết giấc, mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng, trong lòng hãi sợ vô cùng, liền kêu la thảm :

- Phen này ta chết mất!

Ngờ đâu chàng bỗng cảm thấy người mình như có một luồng sức mạnh đỡ lấy và tung mạnh ra kêu đến oang một tiếng thật lớn. Chàng thấy tai ù, mắt nhức, và mê man, bất tỉnh liền.

Không biết trải qua bao lâu, chàng đã lại tỉnh, cảm thấy mình mảy ướt đầm khó chịu hết sức và còn cảm thấy đau đớn là khác. Chàng gượng mở mắt ra nhìn, thấy mặt trăng đã sắp lặn.

Lúc ấy đã ngoài canh tư rồi, mà mình thì vẫn còn nằm ở mép đầm, nước thác chảy xuống bắn ướt quần áo của chàng.

Âu Dương Siêu nghĩ lại câu chuyện vừa rồi không khác gì một giấc mơ vậy, nên chàng cứ ngơ ngác ngác, không biết thật hư ra sao? Chàng liền tự hỏi rằng :

- “Chả lẽ lúc này ta vẫn còn đang ở trong giấc mơ chăng?”

Nhưng cảnh sắc ở bốn chung quanh là cảnh thật han hoi, chỉ có ông già ở trên mỏm đá dưới thác nước là đã biến mất thôi, còn thì không một vật gì thay đổi cả, nên chàng không muốn tin cũng không được.

Âu Dương Siêu vẫn chưa nghĩ ra được tại sao lại có chuyện lạ như thế này? Nhưng chàng vẫn ngồi dậy, bỗng nghe thấy có tiếng kêu coong, mắt chàng bỗng sáng ngời bởi một luồng sáng vàng chiếu tới, cả mặt nước trong đầm cũng bị ánh sáng ấy chiếu vào làm cho mặt nước lóng lánh hoài, thật không khác gì một ngôi sao lớn ở trên trời sa xuống mặt đất vậy.

Âu Dương Siêu định thần nhìn kỹ vào ngôi sao có ánh sáng tỏa ra ấy. Chàng kinh hoàng, vội nhảy lùi về phía sau hai trượng mới dám nhìn lại, và bụng bảo dạ rằng :

- “Ôi chà! Hạt châu! Châu đồng? Tinh Linh châu!”

Tuy bốn chung quanh không có người, nhưng Âu Dương Siêu nhảy xổ lên, một tay cướp lấy mâm đồng, một tay chộp lấy hạt châu.

Chàng cảm thấy tay chộp vào hạt châu như chộp phải một vật gì mềm mại, ấm áp, thơm tho, dễ chịu khôn tả, và có một luồng hơi nóng chạy qua tay xuyên qua các nơi yếu huyệt.

Những chỗ đau đớn đều khỏi ngay và đầu óc của chàng lại còn rất tỉnh táo nữa. Chàng cầm cái chậu đồng lên xem thì thấy bên trên có khắc chữ. Chàng liền mở bàn tay cầm hạt châu ra để cho ánh sáng chiếu vào cái chậu. Chàng thấy trên đó có khắc những chữ như sau :

“Vô lâm chí bảo, Tinh Linh thần châu, Ân, Thương, Cổ Ngọc, Đại Minh, xuất thổ, phối chi thang bốn. Hữu vinh vô khô, Trân trọng thánh phẩm, Mạc nhượng hữu ô! (Tinh Linh thần châu, là vật chí báu của vô lâm, vốn dĩ là viên ngọc của đời nhà Ân hay nhà Thương, đến đời Đại Minh mới tái xuất thổ, đựng bằng cái chậu đồng đựng cạnh này, không bao giờ hạt châu bị khô héo hết. Hạt châu này là một vật của thần thánh, phải cẩn thận đừng để cho rơi bấn).”

Âu Dương Siêu lật dưới đáy cái chậu đồng lên xem, thấy bên dưới đó còn có khắc những chữ như sau :

“Đệ Nhất truyền: Liễu Dương Thụy truyền cho Vạn Bang Thanh.

Đệ Nhị truyền: Vạn Bang Thanh truyền cho Hoàng Nhân

Đệ Tam truyền: Hoàng Nhân Kiệt truyền cho Mã Hóa Long.

Đệ Tứ truyền: Mã Hóa Long truyền cho Mạc Định.

Đệ Ngũ truyền: Mạc Định truyền cho Tăng Ngộ Thiên.

Đệ Lục truyền: Ngộ Thiên truyền cho Long Tại Thiên.

Đệ Thất truyền: Long Tại Thiên truyền cho Trương Giặc.

Đệ Bát truyền: Trương Giặc truyền cho Ma Dịch Thiện.

Đệ Cửu truyền: Ma Dịch Thiện truyền cho Âu Dương Siêu.”

Sau chín hàng chữ ấy còn một chỗ trống thật rộng.

Âu Dương Siêu đọc xong những hàng chữ đó cũng phải cảm động đến toát mồ hôi lạnh ra, và nhận thấy việc này không phải là một câu chuyện tầm thường vì những tên từ Đệ Ngũ truyền trở lên thì chàng chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ, nhưng từ Đệ Lục truyền trở xuống thì chàng đã phong phanh được nghe thấy người ta kể tới rồi.

Long Tại Thiên là một vị đại hiệp vào hồi hơn trăm năm về trước và cũng là một kiếm khách nổi danh khắp mười tỉnh. Người của hắc, bạch hai đạo, hề nghe thấy tiếng của ông ta là phải kính nể ngay thậm chí còn coi ông ta như một vị thần thánh vậy.

Trương Giặc là sư bá của chàng, lúc sinh thời người giang hồ gọi ông ta là Tục Thế Thần Long, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, chấn động giang hồ.

Còn Ma Dịch Thiện, sáu mươi năm trước đây đã cùng với ba người em tự là Ma gia Tứ tướng và cũng là ông nội của Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu, ông ta đã từng thống nhất võ lâm, hùng cứ Trung Nguyên một thời.

Âu Dương Siêu nghĩ tới đó, đoán chắc ông già hồi nãy thế nào cũng là Ma Dịch Thiện chứ không sai, nên chàng vội để hạt Tinh Linh châu vào trong cái chậu đồng, hai tay nâng lên đưa qua đầu, rồi quỳ xuống đất kính cẩn vái lạy tâng đá ở dưới đằm và khấn thầm :

- Đệ tứ là Âu Dương Siêu, được lão tiên bối ban cho thần châu, thế quyết giữ vững chính nghĩa cho võ lâm, lập đại đức cho trời đất. Nếu đệ tứ sai lời này thì sẽ bị thần nhân đánh chết ngay.

Khấn xong, chàng lại vái ba vái, rồi cứ quanh quẩn ở đó, không nỡ rời bỏ mà đi ngay.

Lúc ấy trời đã sắp sáng tỏ. Âu Dương Siêu đành phải cất cái chậu đồng và hạt thần châu vào trong người, rồi chàng quay về Hắc Hồ trấn.

Ngồi đầu chàng vừa khỏi khu rừng phong và vừa lên tới một ngọn đồi, đã trông thấy Hắc Hồ trấn ở phía đằng xa đang có lửa bốc cháy chọc trời. Chàng biết là điều chẳng lành, bụng bảo dạ rằng :

- “Chẳng lẽ Hắc Hồ đã có chuyện gì xảy ra chẳng?”

Vừa suy nghĩ, chàng vừa rảo bước và giờ khinh công vô thượng ra để về tới đích cho thật nhanh.

Khi tới gần, chàng thấy ngọn lửa càng bốc càng cao và còn nghe thấy tiếng kêu la hò hét nữa, rõ ràng là tiếng chém giết lẫn nhau với tiếng mắng chửi, chứ không phải của những người chữa lửa.

Dù chàng nóng lòng đến đâu cũng không sao rút ngắn được quãng đường. Nửa canh sau chàng mới vào tới Hắc Hồ trấn. Chàng liền thét lên một câu :

- Nguy tai!

Thì ra, chàng đã nhận ra chính là nhà của họ Tang đang bốc cháy. Ngọn lửa càng cháy càng to, trong ánh sáng lửa còn có mấy cái bóng người đang chém giết lẫn nhau, không khác gì một bọn giặc đến phóng hỏa giết người cướp của vậy.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã tới chỗ cách lửa cháy chừng hai mươi trượng. Chàng liền tung mình nhảy lên trên cao, nhanh như một mũi tên, chỉ hơi khom lưng đập một cái, người chàng đã đi xa chừng hơn năm trượng, đập thêm bốn cái nữa, người chàng đã đến cạnh hỏa trường ngay.

Chàng vừa hạ chân xuống đất, chưa kịp đứng vững thì đã thấy có người nhảy xổ tới tấn công chàng liền. Chàng đã nhận ra người đó là Cống Lai bát sách.

Cống Lai bát sách Lý Thiên Huy múa động nhuyễn sách xông lại tấn công, mồm thì quát lớn :

- Hung thủ chính đã tới. Mau đền mạng cho người Chương môn của chúng ta đây.

Có lẽ chúng tôi đây là định trả thù cho người Chương môn của chúng Già Văn Tín.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

- “Cổng Lai bát sách là bại binh của ta. Nói về công lực, dù chúng tám người cùng ra tay một lúc cũng không sao thắng nổi Tang thúc thúc với Đoàn Băng Dung, sao bây giờ lại để cho chúng tự do phóng hỏa như thế này? Vậy Tang thúc thúc và Đoàn đại tỷ đâu?”

Lâm Xuân Minh, Chu Hùng Siêu, Hứa Quang Hoa, người trong nhóm Bát sách... và năm người nữa, tám cây nhuyễn sách nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, cười nhạt một tiếng rồi hỏi :

- Các người muốn chết không?

Chàng vừa nói vừa lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra.

Bát Quái Nhuyễn Sách trận chưa kịp phát động, bọn Cổng Lai bát sách đã kinh hoàng thất thanh la lớn và vội lui về phía sau bảy thước.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu để cho chúng có thì giờ nghỉ ngơi?

Chàng liền múa tít lá cờ, tựa như sấm như sét xông lên tấn công, mồm thì quát lớn :

- Tiểu bối! Các người muốn đào tẩu phải không?

Sau mấy thế cờ của chàng vừa tấn công xuống đã có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, máu tươi bắn ra tung tóe tựa như trời mưa máu vậy.

Cổng Lai bát sách đã có sáu người bị què tay, vỡ sọ, phanh bụng, ngã lăn ra chết tốt.

Có người bị hất bắn ra ngoài xa ba trượng, có người bị ném vào trong đồng lửa. Còn lại Nhị Sách Lâm Xương Minh, Tứ Sách Hứa Quang Hoa cũng bị thương nặng, cầm đầu ừ té chạy tơi bời.

Âu Dương Siêu vừa ra tay đã giết được sáu người trong bọn Bát sách, trong lòng mới hơi nguôi cơn giận. Chàng phe phẩy lá cờ báu, mồm thì quát lớn :

- Tiểu bối! Thiếu hiệp không có thời giờ đuổi theo các người. Các người cứ yên tâm mà đào tẩu đi.

Nói xong, chàng lại phi thẳng về phía có tiếng hò hét.

Chàng đi vòng qua góc tường, đã thấy mười bảy, mười tám cao thủ đang vây đánh Từ Tu. Chàng tức giận khôn tả vì chàng thấy bọn ra tay rất độc ác, cứ nhắm những chỗ chí mạng của Từ Tu mà tấn công.

Lúc ấy vì Tang Từ Tu đã mỏi mệt nên cứ ngộ hiểm luôn luôn, mồm thở hồng hộc mồ hôi toát ra như tắm.

Âu Dương Siêu đã nhận ra bọn cao thủ kia là những ai rồi, trong đó có bọn Bạch Cốt thất ma: Dương Ma Hồ Nghi Hải, Hung Ma Mạnh Cương, Quý Ma Du Sinh, cùng Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu và Ác Vô Thường Vương Chính Thành. Tên này đã bị chàng đánh bại ở Sao Hồ, phải nhảy xuống nước chạy trốn, Minh Không, Minh Tâm của Thanh Thành lục đạo và cả bọn Lục Nguyên Thanh, tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang cũng có mặt tại đó. Ngoài ra, còn có bốn người của nhóm Hoa Sơn ngũ lão với bốn tên đại hán lạ mặt.

Âu Dương Siêu ngắm nhìn chung một lượt, liền múa tít lá cờ báu, tựa như một con hổ diên nhảy xổ vào giữa trận đấu, mồm thì la lớn :

- Tang thúc thúc hãy nghỉ ngơi giây lát, để tiểu đệ đối phó với bọn giết mãi không hết này.

Mười mấy tên cao thủ thấy Âu Dương Siêu tới, đều gạt mình kinh hãi, và cùng vội lui về phía sau năm thước.

Vương Chính Thành múa động cây hồ đầu câu tằm độc, rú lên một tiếng và nói :

- Vai chánh đã tới, chúng ta tiến lên đi.

Mười bảy mười tám cao thủ nghe thấy y nói như vậy, liền múa động khí giới xông lên vây Âu Dương Siêu.

Từ Tu một mặt múa động cây Kinh Thiên Bút chống địch, một mặt lớn tiếng hỏi :

- Hiền đệ có gặp Băng Dung không?

Âu Dương Siêu đang múa cờ tấn công, thấy Từ Tu hỏi như vậy vội ngừng tay lại, đáp :

- Không! Sao Đoàn đại tỷ không theo thúc thúc?

Từ Tu tránh được một thế công của Đàm Tử Siêu rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Băng Dung bị Thư Hùng Yêu Sát, Quý Cốc Tiên Hồ Lâm Như Hắc với Vi Vận Thành vây đánh, hồi nãy còn thấy ở đây, bây giờ không biết đã đi đâu rồi?

Âu Dương Siêu nghe nói nóng lòng sốt ruột vô cùng vì chàng biết Vi Vận Thành với Thư Hùng Yêu Sát là những tay có võ công cao siêu nhất của bọn người này, nhất là cánh tay gang của Vi Vận Thành, thể thức quái dị, công lực lại tuyệt cao. Còn Lâm Như Hắc, tuy chàng chưa gặp bao giờ, nhưng y là người Chương môn đời thứ năm của Quý Cốc môn, tất nhiên cũng không phải là tầm thường.

Vì lo âu cho Băng Dung, tay của Âu Dương Siêu đã thấy hơi chậm một chút. Mười mấy tên cao thủ kia khi nào lại chịu bỏ lỡ dịp may này, liền xông lại tấn công tới tấp.

Từ Tu vẫn gượng chống đỡ, mồm thì la lên :

- Hiện diệt mau chạy đi xem chị Băng Dung đi... ối chà!

Ông ta vừa thất kinh la lớn một tiếng, máu đã phọt ra liền.

Từ Siêu liền quát lớn :

- Tang Từ Tu, thật là hên cho ngươi đấy. Có giỏi thì tiếp thêm thể kiếm này của ta.

Máu ở trên cánh tay bên phải cứ chảy ra như suối, Từ Tu không còn đủ hơi sức cầm nổi cây bút nữa, nhưng ông ta là người có tên tuổi như vậy, nên vẫn gượng nghiêng răng, mím môi, gờm tả chường lên phản công lại Từ Siêu.

Từ Siêu thấy chường của Từ Tu đẩy tới đã có vẻ yếu ớt không còn hơi sức, y liền cười ha hả và nói tiếp :

- Để lão phu đưa ngươi đi sông Tây phương cho. Hãy coi... ối chà!

Một đạo ánh sáng vàng bỗng sáng ngời, Từ Siêu chưa kịp nói đến chữ kiếm, thì đã kêu ối chà một tiếng, và người y đã bị lá cờ báu hát bắn lên trên cao, mồm học máu tươi, rớt ngay vào trong đồng lửa mà chết cháy.

Âu Dương Siêu đã giết xong Từ Siêu, liền nghiêng răng mím môi tả xung hữu đột như một con mãnh hổ xông vào đàn dê, không ai trông thấy rõ hình bóng của chàng đâu hết. Chỉ thấy bóng cờ phấp phới, ánh sáng vàng lóe mắt và tiếng gió kêu vù vù.

Một lát sau, mười mấy tay cao thủ ấy kẻ bị chết ngã lăn ra đất, kẻ bị thương cầm đầu ù té chạy, nhưng khi nào chàng chịu để cho chúng chạy thoát. Chàng vội đuổi theo, dùng cờ báu quét chúng rớt vào trong đồng lửa. Chỉ trong nháy mắt, trong số mười bảy mười tám cao thủ ấy đã có gần nửa số bị quét rơi vào trong đồng lửa và cháy thành than liền.

Âu Dương Siêu vẫn chưa hả dạ, hai mắt đỏ ngầu, tay múa cờ báu, cứ tìm người mà giết tiếp.

Lúc ấy các tay cao thủ, kẻ chết đã bị thiêu trong đồng lửa, kẻ đào tẩu đã chạy mất dạng.

Thì ra khi ra đời tới giờ, chưa có một trận nào Âu Dương Siêu lại hung hãn và khản trương như thế này. Chàng, tay cầm là cờ, đứng ngăn người ra nhìn. Từ Tu tay trái ôm vết thương ở cánh tay phải, mồm thờ hồn hển nói :

- Hiện diệt! Bên hàng hiện phía bên trái còn đang có tiếng hò hét hiện diệt mau đi cứu chị Băng Dung đi.

Âu Dương Siêu đang đứng ngăn người ra như say như mê, nghe thấy Từ Tu nói như vậy, mới như người nằm mơ vừa thức tỉnh. Chàng chàng nói chàng rằng giờ cao lá cờ báu chạy thang về phía bên trái ngay.

Còn cách một bề lửa nữa mới tới nơi, nhưng chàng đã không thấy bốn cái bóng người đang vây quần lấy nhau, và còn nghe thấy có tiếng cười chọc tai vọng tới, có vẻ đắc chí lắm. Chàng đã nhận ra đó là tiếng của Thư Hùng Yêu Sát.

Âu Dương Siêu vì nóng lòng tới cứu Băng Dung nên chàng không do dự gì cả, liền nhảy qua bề lửa, xuyên qua phía bên kia.

Chàng còn đang lơ lửng ở trên không đã giận dữ quát tháo :

- Yêu ma táo gan thật. Có mau dừng tay lại không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hỏa quật nghi vân

Một mình Đoàn Băng Dung đang đấu với ba tay cao thủ.

Thoạt tiên nàng còn thị có môn khinh công đặc biệt hơn người, nên vừa đánh vừa lướt chạy, nhưng cánh tay đồng của Vi Vận Thành không những đã

nặng, sức lại mạnh, mà thể thức lại rất quái dị, khiến nàng không còn biết đâu mà phòng bị cả.

Thư Hùng Yêu Sát cầm đôi vòng gang, thể thức cũng giao hoạt vô cùng, thần quỷ khôn lường.

Còn Lâm Như Hắc thì cầm cây roi đuôi hổ kết bằng tơ, muốn cứng muốn mềm cũng được, thật là lợi hại khôn tả.

Băng Dung bị ba đại cường địch bao vây, dù nàng đã giở hết tài ba ra rồi mà vẫn cứ bị nguy hiểm luôn luôn. Càng đấu lâu bao nhiêu, nàng chỉ còn cách chống đỡ thôi chứ không sao phản công lại được.

Âu Dương Siêu còn đang ở chỗ cách trận đấu hơn mười trượng đã trông thấy Lâm Như Hắc múa cây roi hóa thành một đạo hào quang to bằng cái chậu và nhắm ngực của Băng Dung tấn công tới. Lúc ấy Băng Dung đang mải gạt song hoàn của Thư Hùng Yêu Sát và cánh tay đồng của Vi Vận Thành, mà nàng chỉ có hai tay thôi thì làm sao chống đỡ được ba thể công của ba tay cao thủ ấy cùng một lúc như vậy? Ba thể công của ba kẻ địch đều lợi hại vô cùng, bất cứ để cho một thể nào đánh trúng, dù nàng không chết thì cũng bị thương nặng.

May thay, Âu Dương Siêu vừa tới kịp. Chàng quát lớn một tiếng, người và cờ hợp nhất dùng thế “Phong Vân Biến Sắc” nhằm ba kẻ địch kia tấn công luôn.

Nhân lúc Âu Dương Siêu quát tháo, ba lão quái hơi ngần người ra một chút, Băng Dung đã thừa cơ nhảy lên trên cao hơn trượng. Nhờ vậy nàng mới thoát khỏi thế công nguy hiểm ấy. Tuy nhiên nàng vẫn còn nghe thấy có tiếng kêu bộp.

Thì ra vạt áo của nàng đã bị đầu roi của Lâm Như Hắc đánh trúng và bị rách toạt một miếng. Nàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng và đồng thời cũng toát mồ hôi lạnh vì thấy mình vừa thoát chết.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng tức giận thêm, múa tít lá cờ báu, chẳng cần biết nếp tẻ gì cả, cứ nhằm ba yêu nhân tấn công lia lịa.

Thư Hùng Yêu Sát vội lớn tiếng nói :

- Lâm Chương môn, Vi đại ca! Tinh Linh châu ở trong người tiểu tử này đây. Chớ có để cho y tẩu thoát.

Lâm Như Hắc không biết rõ công lực của Âu Dương Siêu, vừa nghe nói đã vội múa cây roi Như Hổ lên, mồm thì quát lớn :

- Hay lắm? Hai vị hãy nghỉ ngơi giây lát để xem Lâm mỗ ra tay bắt y.

Vi Vận Thành với Thư Hùng Yêu Sát đã nếm qua mùi đau khổ vì lá cờ của Âu Dương Siêu nên đã biết rõ chàng lợi hại như thế nào rồi, thấy Lâm Như Hắc nói như vậy, cả hai nhìn nhau mà mỉm cười và thừa cơ nhảy ra ngoài vòng đấu ngay.

Thư Hùng Yêu Sát còn xúi bẩy thêm rằng :

- Hay lắm! Lâm huynh cứ giờ toàn lực ra đối phó đi. Tiểu tử này cũng có vài miếng võ đấy.

Lâm Như Hắc nghe nói liền cười như điên như khùng, múa tít cây roi mồm thì trả lời :

- Y còn thiếu tiểu nữ một món nợ, vậy tiện đây mỗ phải thanh toán luôn một thể mới được.

Âu Dương Siêu mới biết Quý Cốc Tiên Hồ này cha của Lâm Tiểu Thủy với Lâm Tiểu Ngọc. Hai nàng ấy tới Sao Hồ, kết quả một chết một bị thương. Vì vậy chàng chẳng nói chẳng rằng, dồn hết chân lực vào lá cờ tấn công như vũ bão.

Lâm Như Hắc biết đâu Âu Dương Siêu lại có công lực đặc biệt như thế. Y còn lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết hay sao?

Nói xong, y giơ roi lên chống đỡ luôn. Vận Thành thấy vậy liền thè lưỡi và vội vã nói :

- Chớ nên thẳng tay...

Y chưa kịp nói tới câu chống đỡ, thì đã có thể thật lớn, cây roi của Lâm Như Hắc ra ngoài xa, còn người y thì loạng choạng lui về phía sau mấy bước, mồm học máu tươi, ngã ngổ phịch xuống đất, hơi thở hồng hộc trông có vẻ như sắp chết tới nơi rồi.

Mới tấn công có một thể, Âu Dương Siêu đã đã thương được kẻ địch, nhưng chàng vẫn chưa hài lòng, còn đuổi theo và hăm hực nói :

- Để ta giúp ngươi trở về Tây phương cho thật mau chóng.

Sau một tiếng bộp, Quý Cốc Tiên Hồ Lâm Như Hắc đã bị tan xương nát thịt, còn hồn thì vội vã xuống dưới âm ty ký tên vào cuốn sổ báo danh.

Thư Hùng Yêu Sát thấy vậy mặt biến sắc, vội bảo Vi Vận Thành rằng :

- Nguy tai! Thăng nhỏ này lợi hại lắm. Chúng ta mau chuẩn bị thôi!

- Người chuẩn sao cho thoát!

Âu Dương Siêu khi nào lại chịu để cho chúng đào tẩu. Chưa nói dứt chàng đã nhảy tới trước mặt chúng, giờ cò ra tấn công luôn.

Cũng may Vi Vận Thành đứng ở một bên đã đưa cánh tay ra tấn công luôn một thế, bắt buộc Dương Siêu phải thu thế cò lại để tránh né. Tuy vậy, luồng gió của lá cò cũng làm cho Thư Hùng Yêu Sát bay tung cả quần áo lẫn bộ tóc cột ở trần đầu, thật là may, vì chỉ sai một ly thôi là y bị thế cò ấy của Âu Dương Siêu giết chết rồi.

Đang lúc ấy, bỗng có một tiếng rú thật lớn vọng tới, rõ ràng là tiếng của Tử Tu. Âu Dương Siêu đang bận đối địch với hai yêu nhân, liền lớn tiếng báo Băng Dung rằng :

- Đại tỷ mau sang xem thúc thúc ra làm sao?

Chàng chưa nói dứt đã nghe thấy Băng Dung giận dữ quát lớn :

- Sư thúc! Làm sao... Táo gan thật!

Âu Dương Siêu biết Tử Tu thế nào cũng đã bị nguy hiểm, liền đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay bọn người bị đánh thua đã tẩu thoát, lại quay trở lại vây đánh Tử Tu.

Tuy công lực của Tử Tu rất thâm hậu, nhưng ông ta đã thương rồi thì chịu sao nổi bấy nhiêu người liên tay vây đánh như thế? Chỉ trong giây lát ông ta đã bị thương rất nhiều chỗ, quần áo tả tơi người dính đầy máu. Vì vậy ông ta kêu rú luôn mồm như thế.

Lúc ấy bốn đại đệ tử của Thiên Tâm trang đang múa bốn thanh kiếm đánh Tử Tu nên Băng Dung mới phải quát tháo như vậy. Vì ngọn lửa bốc cháy khá cao, công lực của Băng Dung bằng sao được Âu Dương Siêu, nên nàng không sao xuyên qua được bên đó để cứu Tử Tu.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy Dương Đông Xuyên, một trong bốn đệ tử đại đệ tử quát lớn :

- Té xuống?

Cánh tay trái của Tử Tu đã bị chém đứt, rớt ra ngoài xa năm trượng, máu tươi bắn tung lên như mưa.

Lúc ấy Băng Dung mới tới kịp. Nàng liền múa kiếm đâm luôn Tử Bội Vân với Lục Nguyên Thanh, một mặt nóng lòng sốt ruột lớn tiếng kêu gọi :

- Sư thúc mau rút lui để chỉ huyết điều tức đi.

Nhưng hình như Tử Tu không nghe thấy lời nói của chàng, mặt ông ta thấy biến sắc, thớ thịt rung động, rồi đột nhiên nhảy lên cao hai trượng, khi đâm bỏ xuống tay phải dùng kinh Thiên Bút tấn công Trương Nghị, tay trái thì nhắm đầu Đông Xuyên chop luôn, mồm thì quát lớn :

- Bọn khốn nạn này. Các mi tưởng Tang mỗ dễ hà hiếp lắm phải không?

Ông ta vừa nói dứt đã thấy người kêu la :

- Ôi chà!

Tiếng kêu la vừa dứt, mọi người mới hay Trương Nghị đã bị cây bút Kinh Thiên đâm xuyên qua ngực ngã lăn ra đất, chân tay đang giãy giụa.

Còn Đông Xuyên thì bị Tử Tu bóp nát đầu, vọt óc ra mà chết, nhưng thanh kiếm của y cũng đã đâm vào gang hông của Tử Tu. Vì vậy ba người đều thất thanh kêu la và cùng té lăn ra đất.

Thật không ngờ Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu, người trong nhóm Phong Trần nhị hữu, đã có một thời làm chấn động cả võ lâm, mà bây giờ lại chết trong tay tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang, những kẻ vô danh tiểu tốt.

Âu Dương Siêu thấy vậy, hai mắt như nổ lửa và đầu như sắp vỡ vụn ra đến nơi, nhưng chàng không làm gì được, vì hai kẻ đang quây quần còn lại là những cao thủ nhất đẳng nhất.

Tuy chàng không coi chúng vào đâu, nhưng nhất thời muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ. Chàng nghĩ đến Tang thúc thúc là anh em kết nghĩa với cha mình và cũng là người thương mình nhất từ khi ra đời đến giờ chưa có một người nào đã mền mình đến như thế, việc gì cũng lo âu hộ mình trước, ngờ đâu bây giờ ông ta vì mình mà bị kết quả như vậy!

Hơn nữa, tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang trước kia đã bạc đãi chàng như thế nào, mối thù ấy chàng vẫn chưa trả được, vì vậy chàng không kịp đợi chờ nữa, vội dồn hết công lực vào là cò phát mạnh một cái, đẩy bọn Vi Vận Thành lui sau một bên, rồi chàng nhảy qua bể lửa, mồm thì la lên :

- Đại tỷ hãy để lại hai tên ấy cho đệ.

Đồng thời chàng cũng nghe thấy Băng Dung quát lớn :

- Tử Bội Vân nộp mạng cho ta đi.

Nàng vừa nói vừa múa kiếm nhằm tay Bội Vân chém luôn.

Bội Vân muốn tránh cũng không kịp, đành ổng để tránh lưỡi kiếm ấy, nhưng lưỡi kiếm của Băng Dung đã chém xuống vai y. Cả cánh tay phải lẫn kiếm của y đều rớt xuống đất, cả người y cũng ngã theo.

- Cả mi cũng đi theo nốt mẹ mi đi?

Âu Dương Siêu vừa nhảy tới, thấy Lục Nguyên Thanh múa kiếm định cứu Bội Vân, nên chàng vừa quát bảo như trên, vừa múa cờ quét tới. Vì chàng quá tức giận mà ra tay, nên thế cờ này của chàng mạnh không thể tưởng tượng được.

Nguyên Thanh bị đánh trúng, cả người lẫn kiếm bay lên trên cao hơn năm trượng mới hết đà và khi rớt xuống lại trúng ngay vào đồng lửa kêu đến bộp một tiếng. Tuy y đã hai lần gượng đứng dậy để chạy ra khỏi bể lửa, nhưng ngũ tạng của y đã rời bản vị rồi thì còn hơi sức đâu mà nhảy ra khỏi được bể lửa nữa? Sau mấy tiếng lộp bộp, người của y đã cháy như một bó đuốc.

Âu Dương Siêu vẫn chưa nguôi cơn giận, quay người lại định kiếm bọn Thư Hùng Yêu Sát ba người, nhưng khi chàng quay trở về chỗ cũ thì không còn thấy hình bóng của chúng đâu nữa.

Âu Dương Siêu định đuổi theo để tìm kiếm thì lúc ấy Băng Dung đang ngồi cạnh xác của Tử Tu vừa khóc sụt sùi vừa hỏi :

- Hiền đệ còn chạy đi đâu nữa?

Âu Dương Siêu hậm hực đáp :

- Đệ định đuổi theo giết cho sạch bọn tiểu nhân này mới thôi.

Băng Dung ai oán nói tiếp :

- Lúc này có đuổi cũng không kịp nữa. Chẳng lẽ cứ để xác của sư thúc nằm ở đây, không lý đến hay sao?

Âu Dương Siêu không dám bảo là không lý đến, mà cũng không cam tâm để cho bọn kia tẩu thoát, vì vậy mà chàng rôi trí khôn tã, vội hỏi tiếp :

- Tại... tại sao bọn chúng lại tới đây làm chi?

Băng Dung cau mày lại đáp :

- Vì hiền đệ mà chúng tới đây, chứ còn tại sao nữa.

- Tại sao lại vì tôi?

- À, tôi quên hỏi hiền đệ câu này. Lúc canh ba, bọn người này đã tới Hắc Hồ trấn, chúng cứ đòi sư thúc nộp hiền đệ ra, và chúng bảo Tính Linh châu hiện đang ở trong người hiền đệ. Vậy hiền đệ thử nghĩ...

Âu Dương Siêu nghe nói bỗng tự dưng rờ tay vào túi rồi ngo ngoáy đáp :

- Phải! Tính Linh châu hiện đang ở trong người tiểu đệ.

Băng Dung nghe nói vội đứng dậy, sầm nét mặt lại hỏi tiếp :

- Giỏi thật! Linh châu ở trong người hiền đệ, mà lúc này hỏi thì hiền đệ lại không chịu nói, cứ ngậm miệng như thế? Chẳng lẽ hiền đệ lại sợ tôi với sư thúc cướp mất của hiền đệ hay sao?

Thấy Băng Dung hiểu lầm, chàng vội giải thích :

- Xin đại tỷ chớ có hiểu lầm như vậy!

- Sao lại là hiểu lầm được. Hà! Buồn cười thật! Lời nói này dù một đứa trẻ lên ba nó cũng không tin. Chẳng lẽ Tính Linh châu lại biết bay tới tay hiền đệ hay sao?

- Không phải thế? Đó là Ma... Ma...

- À phải rồi? Tôi hiểu rồi! Hà hà...

Băng Dung không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt mặt đã biến sắc, cười nhạt mấy tiếng và khích động lạ thường.

Âu Dương Siêu lại tưởng là nàng đã biết rõ chuyện rồi :

- Đại tỷ, chị đã hiểu rồi thì hay lắm!

Ngò đầu Băng Dung lại trợn ngược đôi lông mày lên, trầm giọng nói tiếp :

- Thế ra là con yêu tinh họ Ma ở núi Thiên Trụ đem tới cho hiền đệ đây. Nó đem đến để lấy lòng hiền đệ, và hiền đệ rất biết ơn, đã đền bù lại cho nó, nên rõ ràng thấy bọn người này đến gây sự mà không chịu lo đầu ra. Chắc lúc ấy đang bận âu yếm với con yêu tinh chứ gì? Cho nên mãi đến giờ mới thấy hiền đệ xuất hiện. Thật chỉ tội nghiệp cho tôi với Tang sư thúc, hai kẻ ngu xuẩn, đương đầu chịu bán cho hiền đệ.

Nàng cứ thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi, vừa nói mặt vừa lộ vẻ oán hận. Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Đại tỷ nói ai thế?

- Hiền đệ thử nghĩ xem, Giang Mẫn mới chết không lâu, và cả hương hồn của nhị muội cũng chưa...

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết là nàng ta ám chỉ ai.

- Đại tỷ định ám chỉ ai thế?

Băng Dung quát lớn :

- Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu chứ còn ai vào đây nữa.

- Ma Chưởng Châu thì làm sao?

Âu Dương Siêu với Băng Dung cùng giật mình kinh hãi, vội tránh sang hai bên.

Chỉ thấy bóng vàng thấp thoáng một cái, Ma Chưởng Châu đã hiện ra trước mặt mọi người. Nàng mỉm cười hỏi :

- Không ngờ hai vị lại nhắc nhớ đến tiện danh.

Vừa trông thấy Ma Chưởng Châu, Băng Dung đã biến sắc mặt liền nhìn Âu Dương Siêu rồi gượng cười nói tiếp :

- Hừ hừ! Tôi đoán có sai đâu! Không ngờ hiền đệ lại là hạng người như thế. Vậy cũng coi như Đoàn Băng Dung này mù quáng nên mới lỡ kết giao với kẻ tham. Từ nay trở đi, chúng ta hãy coi như đã cắt đứt liên lạc với nhau rồi.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi, vội ngăn cản lối đi của nàng, rồi thất thanh hỏi :

- Đại tỷ nói gì thế?

Băng Dung đang tức giận đến run lấy bầy, giờ ngang trường kiếm lên, giận dữ đáp :

- Âu Dương đại hiệp định giữ tôi lại đây làm gì? Có phải muốn thị cường hà hiếp đây không?

Âu Dương Siêu cũng tức giận không kém gì Băng Dung, nhưng biết nàng ta hiểu lầm, đành hạ thấp giọng mà nói :

- Dù sao cũng phải nói cho rõ câu chuyện này đã.

Băng Dung sầm nét mặt lại, chỉ vào Chưởng Châu và nói tiếp :

- Còn phải nói năng gì nữa? Bây giờ... đã bắt được cả đôi, nhân chứng có ở đây rồi, mà người còn muốn chối cãi nữa phải không?

Thoạt tiên Ma Chưởng Châu không biết hai người nói gì, nhưng lúc này nàng đã nghe ra, nên nàng chịu nhận sao nỡ, liền trợn ngược lông mày lên, hỏi :

- Chị hỏi ai?

Băng Dung với vẻ mặt khinh thị đáp :

- Hừ! Tôi nói ai ư? Nếu nói người khác thì sợ lại thất lễ đối với cô!

Ma Chưởng Châu tức giận không sao chịu nhận được, người cứ run lấy bầy mà không sao nói lên tiếng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy cố nén lửa giận mà nói tiếp :

- Sao chị lại ăn nói thế? Chị đừng có nói nhục Ma tiểu thư...

Không đợi chàng nói xong, Băng Dung đã cướp lời :

- Ma tiểu thư? Có lẽ bây giờ phải gọi là Âu Dương phu nhân mới đúng hơn. Hừ! Rõ không biết sĩ nhục.

Ma gia Song chu không sao nhin được, liền phi thân tới, cùng chỉ tay vào mặt Băng Dung mà quát hỏi :

- Sao ngươi dám nói như thế? Thị cái gì mà vu khống cho người như vậy?

Băng Dung mặt biến sắc, vội gờ kiểm lên quát lớn :

- Mấy con nhãi kia táo gan thật. Hai người thị có chủ nhân đỡ đầu cho hay sao mà dám táo gan như thế?

Hoa Mỹ, một trong Song chu, múa trường kiểm mồm thì trả lời :

- Nói bậy!

Tiểu My cũng giận dữ :

- Ngươi đừng có khinh thường người trong Bảo Đầu cốc.

Hai người cùng múa kiểm xông lại tấn công Băng Dung. Âu Dương Siêu thấy vậy vội quát lớn :

- Không nên như thế. Đừng có...

Chàng chưa nói dứt thì Băng Dung cũng múa kiểm xông lên đấu với Song chu ngay.

Tuy công lực của Ma gia Song chu cũng khá cao siêu thật nhưng bằng sao được Băng Dung.

Chỉ đấu được một thế kiểm thôi, cả hai đã phải nhảy sang bên tránh né liền.

Băng Dung không thèm đuổi đánh, vẫn cứ đứng yên, cười nhạt nói tiếp :

- Thật là không biết trời cao đất rộng là gì hết. Đoàn cô nương không thèm ra tay đấu với bọn tôi tớ các ngươi. Có giỏi thì bảo chủ ngươi ra tay đi.

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Chương Châu với Âu Dương Siêu rồi nói tiếp :

- Thế nào? Nếu không ra mặt thì cô nương đi đây!

Nói xong, nàng nhảy ra ngoài mấy trượng đi luôn. Âu Dương Siêu cứ đứng đờ ra, không biết nói năng gì cả.

Ma Chương Châu được nuông chiều quen từ nhỏ đến giờ, có bao giờ bị ai mắng mỏ cả và nhieć mốć như thế này đâu, nên nàng cũng đau lòng vô cùng và cứ khóc sụt sướt hoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bạch Hạc quan chủ

Ma gia Song chu, Hoa Mỹ và Tiểu My, thấy Băng Dung đã đi rồi, liền đưa mắt ra hiệu với nhau một cái, định đuổi theo ngay.

Âu Dương Siêu vội ngăn cản hai người, lắc đầu nói :

- Không nên! Hai người có đuổi theo cũng không kịp đâu.

Ma Chương Châu cũng nghiêng rặng, mím môi ai oán xen lời nói :

- Hoa Mỹ, Tiểu My, đừng có làm mất sĩ diện của Bảo Đầu cốc chúng ta nữa. Người ta là chị của Âu Dương kiểm hiệp, còn chúng ta đây là người quê mùa thì tranh chấp với nàng ta sao nổi?

Lời nói này tuy bề ngoài bảo là Song chu, nhưng bên trong lại trách móc thăm Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, nhưng vẫn đành phải gượng lên tiếng nói :

- Tất cả đều hiểu lầm hết. Ma cô nương với hai vị cô nương không nên tức giận làm chi, rồi thế nào cũng có ngày hiểu rõ chuyện nhau, lúc ấy mới có thể giải thích được.

Ngờ đâu Song chu lại lớn tiếng đáp :

- Thôi! Còn nói làm chi nữa. Vừa rồi sao thiếu hiệp không lên tiếng nói?

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu cãi vã với hai người, nên chàng chỉ lắc đầu thôi chứ không nói gì nữa.

Thấy thế Hoa Mỹ lại nói tiếp :

- Bây giờ tiếng tăm của tiểu thư chúng tôi đã bị thiếu hiệp hủy hoại mất rồi, thử xem thiếu hiệp sẽ xử trí như thế nào?

Âu Dương Siêu cứ ngăn người ra. Tiểu My lại xen lời nói :

- Phen này nghĩa tử của thiếu hiệp bỏ đi, thế nào gặp ai cũng sẽ phao đồn rằng lên, như vậy Ma gia chịu sao nổi cái tiếng nhơ nhục ấy? Vậy thiếu hiệp định tính toán làm sao bây giờ?

Song chu mỗi người nói một câu làm cho Âu Dương Siêu mặt đỏ tai tía, cứ lắc đầu xua tay lia lịa và ngẩn ngơ đáp :

- Việc này... không có... quyết không có đâu, xin cứ yên tâm..

Hoa Mỹ và Tiểu My đồng thanh đáp :

- Yên trí ư? Tất nhiên thiếu hiệp thì yên trí rồi, vì đàn ông có sợ gì xấu hổ đâu, nhưng còn tiểu thư chúng tôi là một vị khuê các thiên kim thì chịu đựng sao được tiếng tăm ấy?

Âu Dương Siêu ngượng vô cùng, không biết dùng lời lẽ gì để trả lời tiếp Ma Chưởng Châu thấy thế cũng thương hại chàng, liền khẽ quát bảo hai nữ tỷ rằng :

- Hoa Mỹ, Tiểu My, không được lăm miệng như thế.

Nhưng Hoa Mỹ vẫn tròn to đôi mắt lên, lớn tiếng đáp :

- Tiểu thư, phen này chúng ta lại bị thiệt thòi nhiều quá, thử hỏi sau này tiểu thư còn mặt mũi nào ra gặp người đời.

Tiểu My cũng xen lời nói :

- Chính thế! Danh tiết còn quan trọng hơn tính mạng. Tiểu thư chịu nhịn được, chứ chúng em là thủ hạ thì không sao chịu nhịn được.

Âu Dương Siêu cũng cảm thấy việc này không phải là việc thường, không những có nhục đến môn thanh của ông già đã tặng hạt châu cho mình, mà Ma Chưởng Châu cũng bất lợi nữa, ngay chính mình lại càng khó.

Chàng nghĩ tới đó, mặt đỏ bừng, liền hỏi Song chu rằng :

- Theo ý hai vị thì phải làm thế nào mới rửa sạch được.

Hoa Mỹ nghe nói về mặt hớn hở, liếc nhìn Chưởng Châu một cái rồi buột miệng đáp :

- Việc này cũng không khó khăn gì hết.

Nói tới đó, nàng ta nháy mắt Tiểu My một cái. Tiểu My cũng gật đầu, ra điều đã hiểu ý, rồi cả hai cùng đồng thanh nói tiếp :

- Và lại cách này có thể nói là lưỡng toàn nữa.

Thấy hai nàng nói như thế, Âu Dương Siêu mừng rỡ khôn tả, vội hỏi :

- Có thật không? Hai cô nương cứ nói đi. Nếu việc gì Âu Dương Siêu tôi có thể làm được, không bao giờ tôi nề hà hết, sẽ tuân lệnh làm theo ngay.

Ma gia Song chu khoái chí cười khanh khách và rí tai thì thầm với nhau một hồi. Hai người vừa nói vừa cười hoài.

Chưởng Châu thấy vậy có vẻ nóng lòng sốt ruột, vội hỏi :

- Hai người làm gì thế? Có phải đã điên rồi đấy không?

Song chu chỉ mỉm cười chứ không trả lời, rồi cùng chạy đến cạnh nàng, khẽ gọi :

- Tiểu thư?

Tiếp theo đó, hai người vừa rí tai Chưởng Châu mà nói thầm, vừa cười khúc khích.

Âu Dương Siêu không hiểu hai nàng nói gì, chỉ thấy Chưởng Châu mặt đỏ bừng, có vẻ ngượng ngịu vô cùng, rồi nàng nửa cười nửa hờn, mắng Song

chu rằng :

- Hai con nhãi này muốn chết phải không?

Nói xong, nàng quay mặt đi, nhảy ra ngoài xa trượng chứ không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Âu Dương Siêu không biết ba người định làm gì, chàng nóng lòng muốn rời nơi này ngay nên vội hỏi :

- Hai vị cô nương có cách gì lưỡng toàn thì nói ra đi để cho mọi người nghe nào?

Song chu cười khi một tiếng, có vẻ bẽn lễn đáp :

- Được chúng tôi xin nói. Nhưng thiếu hiệp không được thoái thác và từ chối đấy nhé?

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Hai cô nương cứ nói đi! Việc gì Âu Dương Siêu này cũng có thể làm được, không bao giờ từ chối hết.

Hoa Mỹ nhìn Tiểu My rồi bẽn lễn nói :

- Tiểu thư chúng tôi là con nhà võ lâm thế gia, từ nhỏ đến giờ vẫn cứ ở trên núi Thiên Trụ này, chưa hề ra khỏi Báo Đầu cốc một bước và cũng là một thiếu nữ trinh bạch, điều này chắc thiếu hiệp cũng phải nhìn nhận, phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp :

- Phải! Phải!

Hoa Mỹ lại nói tiếp :

- Nay tiểu thư chúng tôi vì thiếu hiệp mà đã bị mất hết danh dự. Muốn cởi chuồng xuống thì phải nhờ người buộc chuồng, nên việc này chỉ có thiếu hiệp mới có thể giải quyết được thôi.

Âu Dương Siêu gật đầu hỏi tiếp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi! Nhưng hai vị bảo tại hạ phải giải quyết bằng cách nào?

Hoa Mỹ có vẻ ngượng không nói ra được nhưng Tiểu My đứng cạnh lại thúc giục :

- Nói đi? Sợ cái gì cơ chứ?

Âu Dương Siêu cũng thúc giục :

- Phải đấy, cô nương có diệu kế gì cứ nói ra đi.

Ngập ngừng một hồi, Hoa Mỹ mới gượng đáp :

- Bây giờ chỉ có cách là thiếu hiệp chính thức cưới tiểu thư chúng tôi. Như thế bao nhiêu sự phiền phức đều giải quyết được hết, và tiểu thư chúng tôi cũng không còn sợ bị tai tiếng nữa.

Âu Dương Siêu nghe nói kêu ồ một tiếng rồi như bị nước dội vào đầu, chàng cứ ngẩn người ra, không biết trả lời như thế nào cho phải. Một lát sau, chàng mới xua tay lia lịa, đáp :

- Không được! Không được!

Tiểu My vội hỏi :

- Sao lại không được? Tiểu thư chúng tôi có điểm nào là không xứng với thiếu hiệp không?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vội biện bạch :

- Không phải thế! Không phải vì vấn đề ấy. Là vì tôi..

Hoa Mỹ lại xen lời nói :

- Còn tôi cái gì nữa? Nếu thiếu hiệp nhận lời là vấn đề gì cũng giải quyết được hết.

Âu Dương Siêu càng lo âu thêm, đưa mắt nhìn Chương Châu đứng ở chỗ cách xa ba trượng, thấy nàng đang bẽn lễn liếc nhìn trộm mình, và lắng tai nghe, rõ ràng là nàng đã nhận lời rồi.

Lúc ấy Song chu lại hỏi tiếp :

- Thế nào? Thiếu hiệp có nhận lời không?

Âu Dương Siêu cuống quýt cả lên, gãi đầu liên tiếp và đáp :

- Xin hai vị thứ lỗi, tại hạ không thể nhận lời được.

Song chu đồng thanh quát hỏi :

- Tại sao?

- Vì... vì ồ... ồ...

Áp ứng một hồi Âu Dương Siêu mới trả lời được :

- Vì tại hạ còn nhiều việc chưa giải quyết xong mối thù của cha mẹ cũng chưa trả được, ơn của vô số tri kỷ chưa báo đền, cơ nghiệp của sư môn chưa lập được... Và lại... trước kia đã cùng Giang Mẫn...! Nói tóm lại, tôi có nhiều nỗi khổ tâm lắm, một lời không sao nói xiết được :

Chàng vừa nói vừa lùi bước, hình như sợ ba người đánh vào mình vậy.

Ma Chương Châu tung mình nhảy tới, trợn ngược đôi lông mày lên, vừa hồ thẹn, vừa bức mình, vừa tức giận, xua tay không để cho Song chu nói mà quát bảo rằng :

- Hai người có cảm mến đi không?

Nói xong, nàng lấy một tờ giấy vàng rút ở trong tay áo ra, giơ lên và nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Phen này tôi đến đây là định đem tờ giấy này tới, chứ không có ý định gì cả, xin thiếu hiệp đừng có nghe lời của chúng. Đây đây, thiếu hiệp hãy nhận lấy.

Nói xong, nàng thuận tay tung lên một cái, tờ giấy vàng đã nhanh như một mũi tên bắn tới, dù thấy kinh lực và nội công của nàng mạnh như thế nào. Âu Dương Siêu nghe nói tỏ vẻ kinh ngạc, không phải chàng kinh ngạc bởi thấy công lực của Chương Châu mạnh như thế, mà là vì không hiểu tờ giấy này của ai, bên trong nói những gì? Chàng vội giơ hai ngón tay trở và giữa lên bắt lấy tờ giấy ấy, cổ tay của chàng bị rung động cái khá mạnh, nên chàng phải thêm hơi sức mới kẹp chặt được tờ giấy vàng ấy.

Chắc Chương Châu vì quá tức giận nên đã sử dụng đến chín thành công lực mà nàng không hay. Cũng may là nội công của Âu Dương Siêu rất cao siêu, bằng không tờ giấy nọ đã bay đi mất rồi.

Âu Dương Siêu thấy những chữ viết ở trên tờ giấy rất đẹp, như rồng bay phượng múa vậy, và viết rằng :

“Ma gia chỉ có một con nhỏ này thôi, mong thiếu hiệp hãy trông nom hộ cho.”

Dưới ký tên: Ma Dịch Thiện.

Xem xong, chàng móc túi lấy cái bát đồng đựng hạt châu ra để so sánh những bút tích khắc ở dưới đáy bát, thấy nét bút của tờ giấy giống hệt nét bút những chữ ở dưới đáy bát, chàng vội hỏi :

- Cô nương, giấy này là gởi cho tôi đấy à?

Chương Châu có vẻ ai oán, liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi lạnh lùng đáp :

- Các bạn của ông tôi phần nhiều đã quy tiên hết, gia phụ lại không có một tri kỷ nào.

Tối hôm qua gia tổ hấp tấp về nhà, vì không tiện nhờ vả những việc tư vào lúc tặng châu, nên gia tổ mới viết mấy chữ này sai tôi đem đến đây cho thiếu hiệp, mong thiếu hiệp nên nghĩ tới nhà họ Ma chỉ còn lại chỉ có một mình tôi, một kẻ yếu ớt này, chỉ có thể thôi, chứ không yêu cầu gì thiếu hiệp.

Nói tới đó, nàng khóc sụt sùi. không sao nói được nữa.

Âu Dương Siêu áy náy khó xử thêm, nếu không nhận lời thì mình đã phụ ơn người đã ban châu báu kia cho mình. Hơn nữa, giúp đỡ người cô quả yếu đuối cũng là cử chỉ của một người võ lâm phải làm. Nếu nhận lời thì hiện giờ vấn đề này rất nan giải tuy nhiên cuộc hôn nhân mà Song chu vừa nói lại cũng rất có lý.

Nghĩ tới đó, chàng nghiêng răng, mím môi móc túi lấy hạt Tinh Linh châu ra để vào cái bát đồng, rồi đưa đến trước mặt Chương Châu trao trả cho nàng và khấn khoản nói :

- Cô nương, tại hạ đành xin trao trả hột châu này lại cho nhà họ Ma.

Chưởng Châu mặt bỗng biến sắc, vội lui về phía sau hai bước, và đáp :

- Ngài nói như thế là nghĩa lý gì? Việc ngài có hoặc không nhận lời trông nom tôi, nào có liên can gì đến hạt châu này đâu?

Âu Dương Siêu gượng cười nói tiếp :

- Xin cô nương chớ nên tức giận vội, ý của tại hạ là: Nếu có hạt châu này với thiên tư của cô nương bây giờ, thì chỉ vài năm sau cô nương thế nào cũng độc bá võ lâm, làm rạng rỡ cho họ nhà Ma. Đến lúc ấy, chưa biết chừng tại hạ còn phải nhờ cô nương che chở cho là khác.

Lời nói của chàng tuy rất chân thật, không ngờ Chưởng Châu lại nổi giận :

- Tôi... hãy hỏi ngài: Ngài tưởng hạt Tinh Linh châu là một lễ vật thường, tùy ngài muốn tặng cho ai thì tặng phải không? Hạt châu này nếu không gặp kỳ nhân thì không truyền cho, không gặp người có duyên cũng không, không gặp người có tâm địa trung hậu, phẩm chất vô thượng là không truyền. Nếu cứ như ngài tặng bữa đi như thế này, sao tổ phụ chúng tôi lại không truyền cho con, cho cháu, mà hà tất phải truyền cho ngài như thế? Thật uổng cho ngài là một người thông minh như vậy mà không sợ phụ mất tấm lòng tặng châu trong đêm khuya của tổ phụ tôi như thế hay sao?

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế rung mình đến toát mồ hôi lạnh ra, hai tay ôm chặt lấy cái bát, hai mắt cứ nhìn thẳng vào hạt châu, không biết xử trí như thế nào cho phải.

Một lát sau, chàng bỗng cất hạt châu và bát đi, đột nhiên tỉnh ngộ, liền hân hoan đáp :

- Vâng, tôi xin hoàn toàn nhận lời.

Ma Gia Song chu mừng rỡ như điên như khùng, vừa vỗ tay vừa la lên :

- Thiếu hiệp đã nhận lời cuộc hôn nhân của...

Âu Dương Siêu không đợi chờ hai người nói xong, đã sầm nét mặt lại, quát mắng :

- Hai con nhãi này táo gan thật ăn nói bậy bạ. Ta là người truyền nhân của tổ phụ cô Chưởng Châu, theo vai vế thì tiểu thư của hai người còn gọi ta một tiếng là sư thúc, sao các ngươi lại bậy bạ, quên cả tôn ti trật tự như thế?

Lời nói của chàng, không riêng gì Song chu kinh ngạc đến đờ người ra mà cả Chưởng Châu mặt cũng đỏ bừng.

Âu Dương Siêu cũng biết là ba người đều thất vọng như ngã trên lầu cao vạn trượng xuống, nhưng lời nói đó rất quang minh chính đại, và cũng là một đạo lý bất di bất dịch, nên chàng vội an ủi ba nàng rằng :

- Hiền đệ muội cứ an tâm, đừng nói ân sư đã có lệnh dụ, dù không có đi chăng nữa, người nhận châu này cũng không bao giờ từ chối. Nếu sau này có ai đụng chạm đến một cây một cỏ của Bảo Đầu cốc. Âu Dương Siêu sẽ nhất quyết bảo vệ cho tới cùng, dù phải hy sinh đến tính mạng, để đền ơn cho ân sư.

Lúc này trong lòng Chưởng Châu thật là có đủ chua cay mặn chát và đắng ngọt, như là người cầm ăn phải Hoàng Liên mà không sao kêu đắng được.

Ma gia Song chu cũng thất vọng vô cùng, cứ ngăn người ra mà nhìn nhau thôi.

Âu Dương Siêu như đã trút được gánh nặng, càng làm ra vẻ người trên, nói tiếp :

- Hiền đệ muội, ngoài thủ hạ của ân sư ra, trên núi Thiên Trụ này còn có việc gì khác nữa không?

Chưởng Châu chán nản vô cùng, lắc đầu đáp :

- Không!

Âu Dương Siêu xoa tay một cái, làm ra vẻ người trên mà bảo ba nàng rằng :

- Nếu không có việc gì nữa, ba người hãy đi về Bảo Đầu cốc đi.

Chưởng Châu tuy đầy bầu tâm sự nhưng không sao tỏ lộ ra được, chỉ ai oán hỏi :

- Tiểu sư thúc định đi đâu thế?

Sau tiếng gọi ấy, danh phận của hai người đã định hẳn. Ma gia Song chu muốn khuyên bảo nữa, nhưng lúc này cũng không dám, đành phải làm thinh vậy. Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy rất tức cười, nhưng trong lòng đã ổn định được rất nhiều, không còn ngượng nghịu như trước nữa. Chàng nhìn thẳng vào mặt Chưởng Châu như người bề trên nhìn kẻ bề dưới, mà đáp :

- Chuyến đi này tôi còn nhiều việc lắm, vừa phải đuổi theo Tiểu Diện Vô Thường, vừa phải tìm kiếm Đôn Tị Thiên Quân để trả thù cho những người đã bị chúng giết chết. Và lại còn cuộc họp ngày Trùng Cửu cũng gần tới nơi rồi, đến lúc đó không biết có thể tới dự được không?

Chưởng Châu không biết ý nghĩa của cuộc nội hợp Trùng Cửu ở Thần Kiếm Đàm như thế nào, liền xách ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Sư thúc cũng muốn đi dự hội đó để cướp Chân kinh, Kiếm phổ hay sao?

Âu Dương Siêu mỉm cười, lắc đầu đáp :

- Những vật ngoại thân ấy, dù tôi có cướp được cũng vô ích, vậy nó cướp làm chi?

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, đã có người đi lại, nhưng những kẻ bình dân không dám tới gần hỏa trường, vì họ biết đây là cuộc ân oán của giang hồ. Nếu tới gần thế nào cũng bị liên lụy, cho nên họ chỉ dám đứng ở ngoài xa mà xem và bàn tán thôi.

Âu Dương Siêu cau mày lại, khẽ nói tiếp :

- Chúng ta không nên ở lại đây nữa, vì trời sắp sáng tỏ rồi.

Nói xong, chàng liền đi tới cạnh xác Tử Tu, ôm xác của ông ta lên, rồi chạy thẳng ra ngoài thị trấn.

Chưởng Châu với Song chu cũng vội vàng theo sao mà đi luôn. Chỉ trong nháy mắt cả bọn đã rời khỏi Hắc Hồ trấn rồi.

Không bao lâu, bốn người đi tới một ngọn núi, tuy không cao lắm, nhưng rất thanh tú, cây cối rậm rạp. Phía đằng xa chỗ sườn núi lại có một căn nhà ngói xanh, tường đỏ. Âu Dương Siêu liền dừng chân lại mà bảo với Song chu rằng :

- Nơi đây cũng yên tĩnh đấy, hai vị cô nương làm ơn giúp tôi một tay, để chôn cất Tam thúc thúc của chúng tôi?

Song chu vâng lời, đáp :

- Vâng, nơi đây quả thật là một chỗ rất tốt.

Chưởng Châu gật đầu ngắm nhìn xung quanh một lượt rồi rầu rĩ nói :

- Tang lão tiền bối được một người cháu như sư thúc chôn cất cho và lại còn may mắn được chôn ở một miếng đất tốt như thế này thì ông ta ở dưới chín suối thế nào cũng được yên tâm.

Nói xong, nàng có vẻ cảm xúc.

Âu Dương Siêu đặt xác của Tử Tu xuống, rồi bẻ cành cây làm dụng cụ đào đất, chỉ trong chốc lát đã đào thành một cái hố.

Song chu cũng giúp đỡ chàng, nên chỉ trong chốc lát đã đắp thành một ngôi mộ thật lớn.

Chưởng Châu bỗng thét lên :

- Ai ở trong rừng thế mau ra đây?

Nàng chưa nói dứt đã có ba đạo sĩ lưng đeo trường kiếm ở trong rừng nhảy ra, đến chỗ cách bốn người chừng mười trượng mới ngừng chân lại. Cả ba người đều cười bằng một vẻ ác ý.

Âu Dương Siêu đã nhận ra được trong bọn đó có một người là Linh Chân Tử, người trong nhóm Thanh Thành tam tử, còn hai người kia thì mặt rỗ, có bộ râu dê, nhưng chàng chưa hề gặp họ bao giờ.

Lúc ấy Song chu cùng tiến lên, đồng thanh quát bảo :

- Các người cười cái gì thế? Các người lén lút lút lút như vậy ắt không phải là người tử tế?

Ba đạo sĩ ấy làm bộ làm tịch, đồng thanh niệm :

- Vô lượng thọ Phật.

Linh Chân Tử nhìn Âu Dương Siêu và hỏi :

- Tiểu thí chủ còn nhận ra được bản đạo không?

Âu Dương Siêu tìm tìm cười, đáp :

- Sao tại hạ không nhận ra được? Không hiểu đạo trưởng tới đây có việc gì thế?

Lão đạo sĩ mặt rỗ vội đỡ lời :

- Bần đạo là Minh Tâm, thừa lệnh Quan chủ tới đây mời Âu Dương thí chủ với ba vị nữ cư sĩ hãy ở lại đây chờ giấy lát!

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi :

- Quan chủ nào? Quý Quan chủ là ai, tại hạ không..

Đạo sĩ râu dê vội xen lời :

- Cường long không đề đầu rắn bốn xứ. Thí chủ đã không biết Bạch Hạc quan sao lại dám chọn phong thủy của bốn quan mà chôn cất người chết ở nơi đây? Huống hồ lại không báo tin cho chủ nhân hay biết nữa lời. Như vậy có phải là thí chủ đã không coi ai ra gì đấy không?

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như thế, trong lòng hơi bức tức, nhưng tự nhủ thầm :

- “Ta đã chôn Tang sư thúc ở đây, mà ta lại không thể ở lại đây trông coi luôn luôn, vậy ta cũng không nên làm méch lòng người chủ nhân”.

Nghĩ như vậy, chàng liền chấp tay vái chào và đáp :

- Quả thực tại hạ không biết nơi đây là đất của Bạch Hạc quan cho nên mới có sự đường đột như thế này.

Linh Chân Tử cười khi một tiếng rồi nói tiếp :

- Lúc này thí chủ vào trong quan một chuyến cũng còn kịp mà.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, gượng cười đáp :

- Tại hạ có việc cần không thể ở lại được. Ba vị làm ơn xin lỗi Quan chủ giúp hộ tại hạ.

Nói xong, chàng quay đầu lại, bảo với Chương Châu và Ma gia Song chu rằng :

- Chúng ta đi thôi?

Không ngờ đạo sĩ mặt đỏ đã nhảy tới trước mặt ngăn cản, và trợn ngược đôi lông mày rậm lên nói tiếp :

- Dù việc có cần đến đâu, ở lại thêm một giờ nữa khác cũng không sao mà! Bạch Hạc quan lại ở gần nơi đây, tề Quan chủ Bạch Hạc chủ nhân nghe nói võ công của tiểu hiệp siêu tuyệt hoàn vũ đã lâu nên muốn được gặp tiểu hiệp để lãnh giáo, sao...

Chương Châu đi trước, thấy lão đạo sĩ ngăn cản lối đi, liền sầm nét mặt lại quát mắng :

- Câm mồm! Cái gì Bạch Hạc với Hắc Hạc? Có phải các người muốn lấy tên tuổi ra để lừa người và muốn giữ chúng ta ở lại đây phải không?

Ngờ đâu đạo sĩ mặt đỏ cũng không chịu lép vế, đột nhiên cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ hung ác, nghiêng răng mím môi, hậm hực đáp :

- Bất cứ sao, xưa nay Bạch Hạc quan này không bao giờ để cho ai đến tận cửa quấy nhiễu như thế cả?

Nói xong, y đưa tay lên đầu vai, rút luôn thanh kiếm ra, giờ ngang lấy thế, trong lòng rất hung hăng.

Chương Châu thấy vậy không sao nên được lửa giận, liền quát hỏi :

- Táo gan thực! Ngươi dám thách đánh với bốn cô nương phải không?

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng không sao nên nổi lửa giận, vội tiến lên la lớn :

- Hiền đệ nữ hãy tránh sang một bên, để ngu thúc dạy bảo tên đạo sĩ này cho!

Đang lúc ấy, từ nơi lưng núi bỗng có một tiếng quát tháo kêu như sấm động vọng lên.

Ba đạo sĩ nghe tiếng quát tháo ấy đều cảm thấy phấn chấn vô cùng, nhưng cả ba cùng lui ngay ra ngoài xa hơn trượng và đồng thanh nói :

- Quan chủ đã giá lâm?

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Biến sinh bất trắc

Âu Dương Siêu nhìn về phía có tiếng quát tháo kia, thấy một đạo nhân đang nhanh như chớp phi qua những tảng đá lởm chởm, xuyên qua bụi cây, rồi như một con chim đại bàng lướt tới.

Thì ra người đó là một đạo sĩ, tuổi đã ngoài bảy mươi, râu tóc bạc phơ, mặc áo bào thêu hình bát quái, sau lưng đeo một thanh trường kiếm có tua vàng rất dài, hai mắt sáng như điện, mặt dài như ngựa, hồng hào bóng bẩy, đủ thấy công lực của y rất cao cường và tu luyện thâm niên rồi.

Lão đạo sĩ vừa mới tới nơi, hơn trăm đạo sĩ lưng đeo kiếm đang ẩn nấp quanh đó đều hiện ra, và như nước thủy triều đổ tới thanh thế quả thực khinh người.

Âu Dương Siêu đoán chắc đạo sĩ này thể nào cũng là Bạch Hạc chân nhân.

Lúc ấy Bạch Hạc chân nhân đã nhẹ nhàng phi tới, đứng giữa hai đạo sĩ mặt đỏ và có hai bộ râu dê, thực là oai phong凛凛.

Đạo sĩ mặt đỏ tiến lên hai bước, rồi quay người lại vái chào và lớn tiếng nói :

- Thừa bẩm Quan chủ, bọn bốn người này không chịu tuân dụ vào trong quan thành tội, mà còn thách thức và mắng chửi người, miệt thị bốn quan vô cùng. Xin Quan chủ định đoạt cho.

Bạch Hạc quan chủ nghe nói tức giận khôn tả, liền đưa mắt nhìn bọn Âu Dương Siêu, rồi nói :

- Ta tưởng Âu Dương Siêu là người ba đầu sáu tay như thế nào, không ngờ lại là một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa như thế này?

Thái độ của y rất ngông cuồng, lời nói lại rất kêu ngoạc, hiển nhiên không coi Âu Dương Siêu vào đâu hết.

Tuy tức giận khôn tả nhưng Âu Dương Siêu vẫn không dám khinh thường, chỉ ung dung hỏi lại Bạch Hạc quan chủ rằng :

- Quan chủ chấp chương đạo giáo, sao vừa trông thấy mặt đã mắng chửi người như thế? Không sợ mất thanh danh của Quan chủ hay sao? Người tu hành bao giờ cũng thành tâm quả dục mà?

Tuy Bạch Hạc quan chủ mặt đỏ bừng, nhưng y vẫn vội đáp :

- Táo gan thực? Người dám dạy bảo cả bốn Quan chủ phải không? Sao người không dám vào trong quan thành tội, nói rõ nguyên nhân đã phá hủy phong thủy của bốn sơn? Như vậy đủ thấy người kiêu ngoạc như thế nào?

Sở dĩ Âu Dương Siêu chịu nhịn như vậy, chỉ vì Từ Tu mà nên. Chẳng sợ sau này mình không có mặt tại đây, chúng sẽ đào mồ quật xác ông ta lên. Vì thế chàng mới hết sức nhẫn nhịn như vậy. Tuy Bạch Hạc quan chủ quát mắng liên tiếp, mà chẳng vẫn dịu giọng đáp :

- Quả thực tại hạ có việc bận phải vội đi ngay.

Bạch Hạc quan chủ vội hỏi tiếp :

- Người có việc gì?

Âu Dương Siêu không do dự gì cả vội đáp :

- Từ nay đến Tết Trùng Dương không đầy một tháng, tại hạ đã trót hẹn ước với người ở Trần Kiếm đàm trên núi Hoàng Sơn. Đồng thời cũng phải làm chứng cho việc Quy Vân kiểm phủ của quý giáo nữa.

Chàng tưởng lời lẽ ấy có thể làm cho Bạch Hạc quan chủ nguôi cơn giận. Ngờ đâu đối phương nghe xong lại ngừng mặt lên trời cười ha hả một hồi rồi mới nói tiếp :

- Tiểu bối cũng nói khéo thực. Đại hội Trùng Cửu đã dời ngày từ lâu rồi, người lại dám ở trước mặt Quan chủ nói dối để định đánh lừa? Người giáo hoạt thực.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :

- Đã thay đổi ngày giờ rồi ư? Họ dời ra ngày nào thế? Sao tại hạ không hay biết gì cả?

- Phải! Tại sao người không biết? Có phải là người đã tự để lộ sự dối trá của người rồi không? Ngày hôm nay nếu người qua được quan ải này của bốn Quan chủ, thì người mới có đủ tư cách đi phó hội. Bằng không, hừ hừ!

Nói xong, y có vẻ làm bộ làm phách vô cùng.

Âu Dương Siêu thấy vậy, biết nếu mình cứ nhẫn nhịn như thế này mãi thì không ăn thua gì đâu, liền trợn ngược đôi lông mày lên, vận sức vào hai tay để đề phòng, rồi trầm giọng nói tiếp :

- Nếu Quan chủ cứ nhất định đòi so tài như thế, thì xin Quan chủ hãy giờ kiểm ra đi.

Bạch Hạc quan chủ vẫn cười như điên khùng lớn tiếng đáp :

- Đã mấy chục năm nay đạo gia chưa hề động tới thanh kiếm Thanh Vân đeo ở trên lưng này. Ngày hôm nay không thể vì nguoi mà phá giới được, vậy nguoi cứ việc giờ khí giới ra đi, bốn quan chỉ sử dụng tay không cũng đủ đối phó với nguoi rồi!

Nói xong, y giờ song chưởng lên, thái độ càng ngông cuồng thêm.

Âu Dương Siêu thấy thế, không sao nén được lửa giận, liền giờ chưởng lên tấn công, mồm thì quát lớn :

- Nguoi thật ngông cuồng quá lắm!

Chưởng phong của chàng mạnh và nhanh không thể tưởng tượng được. Bạch Hạc quan chủ thấy thế vẫn lớn tiếng nói :

- Thế thức của nguoi cũng khá đẹp mắt đấy? Nhưng công lực... ủa!

Y có ngờ đâu công lực của Âu Dương Siêu đã luyện tới mức cao siêu không thể tưởng tượng được. Vì vậy y giờ tay áo lên rồi nhẹ nhàng nhảy sang bên năm thước để tránh né, và còn định ra tay phản công. Ngờ đâu, tay áo của y không sao hóa giải nổi được kinh phong của chàng, nên y hãi sợ thẳm mồm thét lớn một tiếng, vội nhún chân nhảy thêm cái nữa ra ngoài xa hơn trượng.

Tuy đã tránh được thế chưởng ấy của đối phương nhưng y đã cuống quýt cả chân tay lên rồi.

Ma gia Song chu thấy vậy đều vỗ tay cười và nói :

- Đã biết thân chưa, đạo sĩ già kia? Rõ thật không biết xấu hổ.

Chỉ vì khinh địch, Bạch Hạc quan chủ suýt bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh cho té ngã. Y hổ thẹn vô cùng, liền sầm nét mặt lại, giận dữ quát tháo :

- Tiểu tốt táo gan thật. Bốn Quan chủ nữa đòi nguoi chưa hề gặp địch thủ. Đây là nguoi tự mang lấy cái chết vào nguoi. Vậy đừng có trách ai nữa nhé?

Nói xong, y múa chưởng xông lên, đẩy ra một luồng chưởng lực rất mạnh và nguoi cũng nhảy xô tới theo.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn và cũng biết đối phương không phải là tay tầm thường nên chàng cũng giờ hết công lực ra đối phó.

Cao thủ đấu với nhau có khác, thế thức nào cũng nhanh và mạnh như điện chớp.

Ma Chưởng Châu cùng Song chu ba nguoi, với bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan đều tụ khí nghênh thần nhìn, mắt không hề chớp, đủ thấy nguoi nào nguoi ấy coi trọng trận đấu của hai nguoi như thế nào?

Đột nhiên Bạch Hạc quan chủ cười nhạt, nhảy ra ngoài xa hơn trượng, đứng lấy tấn và lớn tiếng hỏi :

- Tiểu bối kia, nguoi có dám thi thử nội lực với bốn Quan chủ không?

Y đoán chắc võ công của Âu Dương Siêu tuy cao siêu, nhưng chàng ít tuổi như thế, dù sao nội lực cũng không thể nào bằng mình được. Nên y mới thách thức đấu nội lực như vậy.

Đấu được vài hiệp, Âu Dương Siêu đã biết rõ thường thức và công lực của lão đạo sĩ này như thế nào rồi, nên khi nào chàng chịu để cho đối phương khinh thị, nhất là chàng đã tự tin sẽ có cách để thắng trận. Hơn nữa, đấu như thế này ít nguy hiểm hơn và cũng tránh được sự chết cho nên chàng tán thành ngay, vội đáp :

- Nếu Quan chủ thấy có hứng thú như thế, tại hạ xin hầu tiếp luôn.

Bạch Hạc quan chủ thay đổi sắc mặt, không còn kiêu ngạo như trước nữa, phát hai tay áo một cái, nguoi đã phi lên cao hơn trượng, mồm thì thét lớn :

- Nếu vậy nguoi có chết cũng không thể oán ai được nữa.

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như thế liền tức cười và bụng bảo dạ rằng :

- Lời này với Quan chủ không có thù oán gì hết, nếu Quan chủ cứ bắt ép như vậy hoài, chả lẽ Âu Dương Siêu này lại chịu hèn kém hay sao? Nhưng tiếc thay, nếu đấu suông như thế này thì không được hứng thú cho lắm. Vậy ta nên đánh cuộc vật gì thì trận đấu của chúng ta sẽ có hứng thú hơn.

Bạch Hạc quan chủ quay nguoi lại hỏi :

- Theo ý nguoi, thì nguoi muốn đánh cuộc cái gì?

- Nếu Quan chủ thắng được tại hạ, tại hạ xin vui lòng quật mồ đào xác lên, và còn trong quan thình tội, tùy ý Quan chủ muốn xử trí như thế nào cũng cam tâm

Bạch Hạc quan chủ suy nghĩ giây lát và đáp :

- Đây là tình nguyện đấy nhé. Không còn trách cứ vào đâu nữa.

Âu Dương Siêu thùng thảng hỏi lại :

- Thế nếu Quan chủ thua thì sao?

Tức giận khôn tả, Bạch Hạc quan chủ sầm nét mặt lại, đáp :

- Ngươi đừng có nằm mơ mà mong thắng được nổi bần Quan chủ.

- Điều này không thể nói trước được. Lão Quan chủ cứ cho biết trước đi, để sau này khỏi phải cãi vã.

Bạch Hạc quan chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Nếu bần Quan chủ mà thất thủ, không những sẽ để yên cho ngươi đi và còn tình nguyện trong ba năm đầu, sớm tối thấp nhang tụng kinh ở trước ngôi mộ. Ngoài ra lại còn ra lệnh cho bần quan, từ giờ trở đi, năm nào cũng vậy, xuân thu nhị tế, đòi đòi bất tuyệt.

Âu Dương Siêu nghe nói cả mừng, liền cúi đầu vái chào và lớn tiếng nói tiếp :

- Đa tạ Quan chủ. Tại hạ xin thay mặt người chết mà cảm ơn Quan chủ đã có lòng chiếu cố cho như thế.

Bạch Hạc quan chủ ngăn người ra giấy lát, rồi giận dữ đáp :

- Tiểu bối! Ngươi tưởng ngươi thế nào cũng sẽ đắc thắng mười mươi hay sao?

Lời nói ấy không những làm cho Ma gia Song chu phì cười, mà các đạo sĩ cũng không sao nhịn được và cũng bật cười theo.

Âu Dương Siêu không tức giận, không ra tay vội, trái lại còn hỏi thêm một câu.

- Đạo trưởng là chủ một đạo quan và cũng là một võ lâm tiền bối. Không biết lời nói của đạo trưởng có đi đôi với việc làm hay không?

Thấy Âu Dương Siêu nói như thế, Bạch Hạc quan chủ càng tức giận thêm, vội đáp :

- Nếu ngươi thắng nổi bần Quan chủ, tất nhiên bần quan phải làm theo lời nói. Chỉ e sự mong muốn của ngươi quá cao, mà tính mạng của ngươi lại mỏng như giấy, ngươi không đủ sức chống đỡ thôi. Lúc ấy, ngươi đừng có trách bần Quan chủ nữa.

- Nếu vậy tại hạ xin lãnh giáo mấy thế tuyệt học của Quan chủ.

Nói xong, chàng lẳng lẳng vận sức vào hai tay bề ngoài vẫn làm ra vẻ ung dung mỉm cười đứng yên để chờ đợi đối phương tấn công trước Bạch Hạc quan chủ tự tin mình đã có sáu mươi năm đạo hạnh, thì Âu Dương Siêu so sánh sao nổi được với mình?

Tuy vậy, y vẫn tránh sự tới kỵ của võ gia, mà vội bình tâm tĩnh khí dồn sức vào hai cánh tay rồi lớn tiếng nói :

- Cẩn thận đấy nhé?

Âu Dương Siêu cũng lớn tiếng đáp :

- Mời Quan chủ ra đi.

Chàng vừa nói dứt, đã thấy cát bụi bay mịt mù, một luồng gió mạnh lấn át tới rồi.

Thì ra Bạch Hạc quan chủ đã lẳng lẳng giờ song chưởng lên đẩy một thế lực mạnh sang.

Nhưng Âu Dương Siêu có phải là kẻ tầm thường đâu, chàng cũng quát lớn :

- Hay lắm!

Chàng liền tháo tả chưởng, giờ cánh tay phải ra khê đẩy chéo về phía trước, một nửa dùng để giữ vững sức lực, một nửa dùng để tấn công địch thật là tinh diệu tuyệt luân, lợi hại vô cùng.

Sau một tiếng kêu bùng, chưởng lực của hai người đã va chạm nhau, liền có một luồng cuồng phong nổi lên trên cao chừng trăm trượng, thật là kinh người.

Mọi người đưa mắt nhìn, thấy Âu Dương Siêu vẫn đứng yên ở chỗ cũ, vững chãi như một khoảnh núi vậy.

Bạch Hạc quan chủ hai chân vẫn đứng ở chỗ cũ nhưng người y thì lao đảo một hồi mới đứng yên được. Y cảm thấy sức mạnh của y như gặp phải một luồng kinh lực vô hình mạnh kỳ lạ. Khi hai luồng sức đánh vào nhau như bị keo dính chặt, muốn tháo lại cũng không được.

Đó là tượng trưng của công lực sai biệt nhau nên chân lực của y mới bị ngoại lực hấp dẫn mà vận dụng thất linh như thế.

Vì vậy, y to về nghi ngờ, rồi ngẩng mặt lên trời cười mấy tiếng để giấu điếm sự không yên kia, còn mồm thì lớn tiếng nói :

- Hôm nay lão phu mới sáng mắt ra, quả thật khá lắm!

Sự thật Âu Dương Siêu mới dùng có năm thành chân lực thôi. Lúc này chàng nghe thấy Bạch Hạc quan chủ đang dùng câu lão phu như thế đủ thấy lúc đầu đối phương chỉ vì sự nhất thời tức tối, hay là đã bị Linh Chân Tử, của nhóm Thanh Thành tam tử xúi bẩy mà nên.

Bởi thế, chàng mới đoán chắc lão đạo sĩ này không phải là người gian ác như mình đã tưởng tượng. Như vậy hà tất mình phải phá hủy nửa đời khổ tu và một đời thanh danh của đối phương làm chi.

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải bật cười và nói tiếp :

- Lão Quan chủ quá khen ngợi đấy thôi. Câu chuyện của chúng ta nên chấm dứt ở đây nhé?

Bạch Hạc quan chủ nghe chàng nói cũng phải ngạc nhiên, trong lòng suy nghĩ thầm, rồi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, mặt liền biến sắc và đáp :

- Tình thế này phải phân biệt cao thấp mới có thể giải quyết được. Chương thứ nhất coi như là... là huê nhé?

Thì ra lão đạo sĩ trông thấy Ma Chương Châu mồm tím tím cười và thấy Ma gia Song chu bâu mồm bâu môi có vẻ khinh thị, y quay đầu lại nhìn bọn đạo sĩ của bốn quan biết, không thể nào là nhất thời đầu xà đuôi chuột mà rút lui ngay như vậy được, nên y nghiêng răng mím môi, định giờ hết hơi sức ra đấu tiếp.

Sao Âu Dương Siêu lại không biết ý nghĩa của lão đạo sĩ?

Chàng liền mỉm cười nói tiếp :

- Giữa chúng ta không có một chút thù hằn gì với nhau, vậy hà tất...

Không ngờ Bạch Hạc quan chủ đã quyết định rồi y vội xua tay đáp :

- Bây giờ tiểu thí chủ có nói cũng vô ích. Hãy coi chương của bản đạo đây.

Y vừa nói dứt lời, chương của y đã tấn công tới ngay. Thế chương này y đã dùng toàn lực ra thì thối, nên kinh phong kêu veo veo.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền thét lớn :

- Hay lắm!

Chàng vội giờ chương lên chống đỡ.

Sau một tiếng kêu hự và một tiếng kêu bùng tiếp theo đó lại có tiếng vang ở bốn xung quanh vọng tới kêu vo vo hoài.

Chương lực của hai người vừa đụng nhau xong, cả hai cùng lui về phía sau ba bước.

Bạch Hạc quan chủ mặt biến sắc, tuy đã gượng nín hơi mím môi, nhiếp thần điều tức, nhưng vẫn còn thờ hỏn ha hỏn hển.

Âu Dương Siêu tuy bị đẩy lui ba bước, nhưng chàng tự biết mình có lòng thương kẻ địch và ra tay cũng chần chừ nên mới bị đẩy lui như thế, nhưng công lực không những không hề suy yếu chút nào, mà trái lại chàng còn chắc chắn thể nào cũng sẽ thắng được đối phương.

Bạch Hạc quan chủ không ngờ mình đã giờ hết hơi sức ra tấn công như vậy mà hình như kẻ địch vẫn chưa dùng toàn lực để đối phó lại.

Còn bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan lại không hiểu rõ nội tình, cứ tưởng là Quan chủ của mình ngang tài với Âu Dương Siêu, nếu nói về kinh nghiệm thì Âu Dương Siêu hãy còn ít tuổi như thế, dù có giỏi đến đâu cũng không thể nào cầm cự được lâu với Quan chủ của mình.

Nên chúng cứ yên chí phen này thể nào Quan chủ của mình cũng sẽ thắng trận. Vì vậy tất cả đều vỗ tay khen ngợi kêu như sấm động, và còn xen lẫn tiếng hoan hô, nhất thời chấn động cả một góc trời.

Ma Chương Châu với Ma gia Song chu đứng cạnh đó không biết rõ thật hư, thấy các đạo sĩ vỗ tay khen ngợi Quan chủ của chúng như vậy, ba nàng đều lo âu, đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu.

Ma Chương Châu còn nhảy tới trước mặt chàng khẽ hỏi :

- Tiểu sư thúc có việc gì không? Liệu phen này có bị mất sĩ diện với họ không?

Nàng vừa hỏi vừa lộ vẻ lo âu, nước mắt đã chảy quanh.

Âu Dương Siêu thấy vậy khẽ vỗ vào vai nàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Cô bé này ngốc thật. Cứ yên tâm, sư thúc không bị thua họ đâu.

Chương Châu cảm thấy vỗ vai của chàng rất thân thiết, nên nàng cũng được an ủi vô cùng.

Tuy rằng sự yêu đương của đôi nam nữ ấy khác nhau, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy dễ dãi, sung sướng không sao mô tả được hình như nàng đã mất một vật gì quý báu mà bây giờ lại lấy lại được.

Nàng cau mày lại khẽ hỏi rằng :

- Tiểu sư thúc không nói dối đấy chứ?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp :

- Ngốc thật, chuyện này có phải là chuyện trẻ con đâu. Có khi nào tiểu sư thúc lại đem tính mạng ra mà nói dối như vậy. Thôi, cô bé hãy lui sang một bên đi. Lão đạo sĩ đã xong tới tấn công rồi kia?

Lúc ấy Bạch Hạc quan chủ lại lớn tiếng nói tiếp :

- Đối với công lực của tiểu thí chủ, bản đạo đã chịu phục rồi, nhưng trận đấu vẫn chưa phân cao thấp, không thể ngưng tay ngay được.

Y từ tự xưng là bản Quan chủ giáng xuống lão phu bây giờ lại từ lão phu giáng xuống bản đạo, đủ thấy y đã khiếp sợ Âu Dương Siêu như thế nào?

Thấy lão đạo sĩ nói như thế, Âu Dương Siêu nghĩ thầm :

“Ai bảo ngươi tự mang cái nhục vào thân, phải chờ đến lúc bị thua rồi mới chịu giải quyết câu chuyện?”

Nghĩ tới đó, chàng mỉm cười đáp :

- Đạo trưởng cứ quá khiêm tốn đấy thôi. Nói về nghiên cứu võ công, đáng lẽ chỉ đấu qua loa cho biết nhau thì thôi, nên tại hạ cũng không muốn đấu tiếp nữa, và xin cáo từ ngay đây. Sau này, nếu có dịp may nào, tại hạ sẽ xin lãnh giáo lại đạo trưởng sau.

Bạch Hạc quan chủ cau mày lại suy nghĩ. Tuy vẫn còn do dự, chưa quả quyết hẳn, nhưng y cũng muốn nhân dịp này kết thúc trận đấu.

Ngờ đâu bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan không biết sống chết là gì hết, thấy vậy lại kêu la om sòm :

- Xin Quan chủ đừng có buông tha tiểu tử này.

- Không nên... để cho tiểu tử này coi thường Bạch Hạc quan... Rồi thế nào y cũng đi khắp giang hồ khoe khoang là đã thắng chúng ta.

- Quan chủ giữ y lại...

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như thế chỉ cười khi thôi.

Còn Bạch Hạc quan chủ, thấy chúng nói như vậy, tỏ vẻ do dự chẳng lẽ lại để cho Âu Dương Siêu đi một cách bình tĩnh như thế? Lúc này y đã trở nên thế cười trên mình hổ. Vì vậy y vội quát bảo bọn đạo sĩ hãy im mồm, rồi nói với Âu Dương Siêu tiếp :

- Tiểu thí chủ xem đây. Việc này không thể trách cứ được bản đạo nữa.

Âu Dương Siêu thấy Bạch Hạc quan chủ nói như vậy, cười khinh và đáp :

- Đạo trưởng là chủ của đại quan này, và cũng là người bề trên của đạo giáo, không ngờ đạo trưởng vẫn chưa thoát được chữ hèn. Tại hạ rất lấy làm hoài nghi, hi hi...

Bạch Hạc quan chủ hồ thẹn đến mặt đỏ bừng quát lớn :

- Bản đạo đã quyết định rồi. Tiểu thí chủ hãy đỡ thế công này của bản đạo đi.

Nói xong, y đã giơ song chưởng lên tấn công luôn, mạnh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy thế cũng phải hoảng kinh, vội vận hết công lực vào hai cánh tay giơ lên chống đỡ mồm thì lớn tiếng nói :

- Sao chưa chi đạo trưởng đã ra tay tấn công ngay như thế!

Vì trong lòng hơi tức giận, vô hình chung chàng đã sử dụng đến bảy thành chân lực, nên thế phản công này của chàng mạnh hơn hai thế trước nhiều. Bùng, sau một tiếng nổ thật lớn, bóng người bắn tung lên. Thì ra Bạch Hạc quan chủ đã bị Âu Dương Siêu đánh bắn lên trên cao ba trượng và rớt thẳng xuống đồng đá lôm chôm.

Vì nhất thời lỡ tay mà Âu Dương Siêu đã dùng sức quá mạnh nên chàng vừa trông thấy đối phương bị bắn tung lên như thế, cũng phải thất kinh liền la lên :

- Ôi chà! Nguy tai!

Lúc ấy bọn đạo sĩ chưa trông thấy rõ, và cũng không hiểu tại sao vị Quan chủ của mình lại bị đánh bắn tung lên như thế, nên tất cả đều kinh hoàng quát tháo như sấm động :

- Ôi chà!

Trong khi bọn đạo sĩ la lên thì Âu Dương Siêu cũng đã tung mình nhảy lên như một con chim ưng nhảy về phía Bạch Hạc quan chủ đang bị bắn tung lên và giờ tay ra chớp luôn.

Bạch Hạc quan chủ thấy mình sắp rớt xuống đồng đá lôm chôm và sắc bén như những lưỡi kiếm, thì đồng thời y lại nghe thấy Âu Dương Siêu quát lớn :

- Lên!

Thì ra chàng đã chớp cổ áo của lão đạo sĩ, rồi cả hai cùng bay chéo ra ngoài xa ba trượng, cho tới khi hết đà mới từ từ rớt xuống mặt đất.

Chàng ra tay cứu lão đạo sĩ vừa nhanh vừa kinh hiểm, khiến mọi người đều kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Ma gia Song chu đồng thanh kêu la và Ma Chưởng Châu thì trái tim như bật ra khỏi lồng ngực, mồm cũng thất thanh la lên :

- Tiểu sư thúc!

Bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan lại đồng thanh kêu la lần nữa :

- Ôi chà!

Thì ra, vì động tác của Âu Dương Siêu quá nhanh lại thêm kinh phong của chàng lôi cuốn cát bụi bay lên như một luồng gió lốc, nên bọn đạo sĩ không sao trông thấy rõ, lại tưởng là cả hai người cùng bị bắn lên như vậy.

Bạch Hạc quan chủ thở hồng hộc, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt tỏ vẻ cảm động, và khẽ nói :

- Đa tạ thiếu hiệp!

Âu Dương Siêu cũng khẽ đáp :

- Đạo trưởng quá khen ngợi đấy thôi!

Thấy hai người không việc gì, bọn đạo sĩ mới chạy cả lại.

Bạch Hạc quan chủ liền giờ tay lên, phát một cái mà bảo bọn đạo sĩ kia rằng :

- Các ngươi mau tránh ra, và mau về đạo quan ngay.

Nói xong, y cũng không nói năng gì thêm với Âu Dương Siêu, chỉ phe phẩy tay áo rồi thẳng lên trên đỉnh núi, nhưng thân pháp của y đã thấy chậm hơn lúc xuống núi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cờ báu muôn năm

Bọn đạo sĩ thấy lão Quan chủ như vậy đều kinh ngạc, nhưng ai nấy đã vội vàng theo Quan chủ trở về đạo quan ngay.

Âu Dương Siêu nhìn theo bọn họ, bụng bảo dạ rằng :

- “Người ta sống ở trên đời, tại sao cứ phải tranh danh đoạt lợi như thế mãi làm gì?”

Chàng vừa nghĩ vừa đứng ngẩn ngơ ra. Ma Chưởng Châu bỗng lên tiếng nói :

- Ôi chà? Tiểu sư thúc, vừa rồi quên mất, không hỏi lại lão đạo sĩ...

Âu Dương Siêu đang có vẻ lo âu, trong lòng thắc mắc vô cùng vội hỏi :

- Hỏi ý về việc gì?

- Y bảo đại hội Hoàng Sơn đã hoãn rồi, không biết hoãn đến ngày nào, và tin này thật hay là hư?

Âu Dương Siêu nghe nói cũng ngạc nhiên, rồi gật đầu đáp :

- Phải đấy! Việc này cũng quan trọng lắm! Để tôi...

Chàng chưa nói dứt, Ma gia Song chu lại đồng thanh thất kinh la lên :

- Xem kia? Lại là người trong võ lâm. Không biết có chuyện gì xảy ra nữa không?

Quả nhiên, ngoài ba trượng, đã có một cái bóng người đi nhanh tới, không khác gì một ngôi sao sa, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt bốn người ngay.

Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ người đó là Trường Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo, Kim kỳ Kỳ chủ của Ngũ Kỳ minh.

Vừa hoảng hốt chạy tới, Đông Phương Hạo không đợi chờ Âu Dương Siêu lên tiếng, đã vội vái chào và hỏi :

- Thưa bẩm Minh chủ, mời Minh chủ mau đi Hoàng Sơn ngay.

Y vừa nói vừa thở hổn hển, và có vẻ mệt mỏi lắm, chắc y đã đi một quãng đường khá xa.

Âu Dương Siêu liền cau mày hỏi :

- Đông Phương kỳ chủ có việc gì mà Kỳ chủ lại...

Lúc ấy Đông Phương Hạo đã bớt thở, vội thò tay vào túi lấy một cái thiệp hồng ra đưa cho Âu Dương Siêu và lớn tiếng nói :

- Xin Minh chủ xem lá thiệp này sẽ rõ ngay.

Âu Dương Siêu đỡ lấy cái thiệp, vội vàng hỏi :

- Là thật? Sao lại...

Thì ra trên thiệp ấy viết rằng: Đại hội Hoàng Sơn trước định vào ngày Trung Cửu nhưng bây giờ đã dời vào đêm thất tịch sẽ cử, ai đến muộn hay không đến là lỗi tự người đó. Mong hồ gắng lắm, thực hành là hân hạnh cho võ lâm.

Điều đã khiến cho Âu Dương Siêu phải kinh ngạc là hạ khoán lại đề rằng: Âu Dương minh chủ của Ngũ Kỳ minh, con của đại hiệp Thần Kiếm Trần Bạt Hoang kính mời.

Ma Chưởng Châu thấy mặt của Âu Dương Siêu vừa lo âu vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc liền xen lời :

- Chuyện gì thế, tiểu sư thúc?

Âu Dương Siêu đưa cái thiệp cho nàng, và vội hỏi Đông Phương Hạo tiếp :

- Việc này do ai làm thế?

Đông Phương Hạo lớn tiếng đáp :

- Khi thuộc hạ hay biết việc này thì đã muộn rồi, còn do ai làm vậy thì thuộc hạ chưa dò xét ra được. Nhưng tất cả các nhân vật của cửu phái nhất bang danh sĩ võ lâm, và người của hắc bạch hai đạo đều nhận được thiệp này. Sự thật nó là thế, nên thuộc hạ đã ra lệnh cho anh em của Ngũ Kỳ minh chia đường đi tìm kiếm Minh chủ để sớm chuẩn bị, và hẹn đến đêm thất tịch dù sao cũng lên Hoàng Sơn cho kịp, và để nghe lệnh dụ của Minh chủ.

Chưởng Châu lúc ấy đã đọc xong lá thiệp, vội tiến lên, về mặt lo âu nói :

- Ôi chà? Tiểu sư thúc! Ngày hôm nay đã là mùng năm tháng bảy rồi.

Đông Phương Hạo cũng lo âu, xen lời nói :

- Phải đấy! Thời giờ cấp bách quá? Bây giờ chỉ còn có hai ngày đêm thôi. Từ đây đến Hoàng Sơn phải đi hàng ngàn dặm đường, và còn phải đi qua sông Dương Tử, có lẽ phải cả ngày lẫn đêm thì may ra mới tới kịp.

Ma gia Song chu cũng cau mày lại, xen lời nói :

- Nếu không kịp tới thì mấy cuốn Chân kinh, Kiếm phổ sẽ bị người khác cướp mất.

Như vậy thật đáng tiếc.

Âu Dương Siêu cau mày lại nói :

- Chân kinh, Kiếm phổ là việc nhỏ tôi không định tâm cướp giật, nhưng còn sự dây dưa với anh em họ Tống và mối thù với các ma đầu. Ngoài ra lại còn thanh thần kiếm thượng cổ của sư môn. Ôi chà! Còn nhiều việc lắm chúng ta phải đi ngay mới kịp.

Nói xong, chàng phẩy tay một cái ra hiệu cho mọi người rồi phi thân giờ hết tốc lực khinh công ra đi luôn.

Ma Chương Châu vội bảo Ma gia Song chu rằng :

- Hai người phải cố gắng lên mới được. Đi muộn thì không ai chờ được đâu.

Ma gia Song chu đồng thanh đáp :

- Xin cô nương cứ yên tâm. Chúng em không bao giờ làm mất sĩ diện của Bảo Đầu cốc đâu.

Ba người vừa truyện trò vừa giờ hết tốc lực khinh công ra đuổi theo Âu Dương Siêu.

Còn Đông Phương Hạo tuy đã mệt hơn cả nhưng nội công của y cũng khá thâm hậu, nên y cũng không chịu lép vế, vội đuổi theo ngay.

Năm người giờ hết tốc lực khinh công ra phi thẳng về phía trước, không dám đi theo đường cái quan đại lộ mà chỉ vượt qua rừng rú núi non, đi như vậy gần hơn mà cũng không bị người qua đường phải kinh hoàng.

Đêm hôm đó, Âu Dương Siêu dừng chân lại ở trước một ngôi mộ cổ, ngồi lên trên một cái bàn đá, đưa mắt nhìn Đông Phương Hạo đang thờ hồng hộc và Chương Châu với Song chu cũng mệt mỏi vô cùng, liền xin lỗi rằng :

- Khiến các người phải vất vả theo tôi như vậy, tôi rất không yên tâm.

Chương Châu nghe vậy đưa mắt lườm chàng một cái rồi đáp :

- Tiểu sư thúc lại coi chúng tôi như người ngoài rồi.

Đông Phương Hạo cũng đỡ lời :

- Từ giờ trở đi xin mình chỉ đừng có khiêm tốn với thuộc hạ như thế nữa. Từ ngày lão Kỳ chủ quy tiên đến giờ, Ngũ Minh Kỳ hầu như tan rã, nay tất cả đều trông mong vào Minh chủ. Bọn thuộc hạ các người vì Ngũ kỳ dù tan xương nát thịt cũng không thương tiếc.

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Các anh em có nghĩa khí như vậy, phen này công việc ở Hoàng Sơn xong, thế nào tôi cũng nhất tâm nhất trí gây dựng lại cơ nghiệp của Ngũ kỳ.

Chương Châu nghe chàng nói như thế liền nói tiếp :

- Tiểu sư thúc tốt hơn hết nên đặt tổng hành dinh của Ngũ Kỳ mình ở trên núi Thiên Trụ.

Như thế cũng coi như là bánh thiên ngọc trụ của võ lâm vậy.

Âu Dương Siêu vỗ tay đáp :

- Phải đấy? Núi Thiên Trụ quả là một nơi rất thích hợp để làm tổng hành dinh cho Ngũ Kỳ mình.

Thấy Âu Dương Siêu nói như thế, Đông Phương Hạo phấn chấn vô cùng, quên cả mệt mỏi, vội đứng dậy vừa cười vừa đỡ lời :

- Để tôi đi kiếm thức ăn về đây cùng ăn no rồi hãy lên đường tiếp.

Nói xong y vội đi luôn. Một lát sau, y đã quay trở về, tay xách một rô hột gà và một rô bánh bao. Chưa tới gần y đã vội lớn tiếng nói :

- Thật may mắn quá. Tiệm ăn ấy vừa luộc chín xong một rô trứng, định ngày mai đem ra chợ bán. Tôi đã mua hết chỗ trứng này của họ, mời Minh chủ

với ba vị cô nương ăn no rồi lên đường.

Năm người ăn ngấu ngiến, ai nấy đều no bụng còn dư lại thì bỏ vào túi đem theo, rồi mới lên đường tiến thang về phía Nam.

Đi cả ngày lẫn đêm, sau khi đã vượt qua sông Dương Tử rồi, lúc ấy đã là hoàng hôn của ngày mùng bảy tháng bảy. Âu Dương Siêu lòng nóng như thiêu, dẫn bốn người tiếp tục đi luôn.

Suốt dọc đường, năm người chỉ thấy các người trong giang hồ để lại dấu hiệu và các ám hiệu thông hành của võ lâm thôi chứ không thấy hình bóng của người nào trong võ lâm hết.

Khỏi cần nói, như vậy là các người ấy đã đi qua các nơi ấy rồi.

Khi năm người đã đến chân núi Hoàng Sơn rồi, mà cũng không thấy hình bóng của một người võ lâm nào đi trên đường, thậm chí đến cả người qua đường cũng vắng bóng nốt. Âu Dương Siêu muốn kiếm một người để hỏi thăm mà cũng không có, nên chàng thất vọng vô cùng.

Tối hôm ấy, năm người đi lên tới Hoàng Sơn, nhưng Trầm Kiếm đắm lại ở tận giữa khu núi, từ chỗ năm người vừa đi tới mà đi tới đó cũng phải đi tới nửa đêm mới đến đích được.

Đường núi rất gồ ghề khó đi, và không có đường lối hẳn hoi, cứ phải leo qua những tảng đá lồi chồm. Hơn nữa, trời lại tối om, khó mà trông thấy rõ, nên càng khó đi thêm.

Cũng may Chương Châu với Song chu vốn sinh sống trong rừng núi từ hồi nhỏ đến giờ, nên cả ba cũng không chịu lép vế, vẫn bám riết Âu Dương Siêu như thường.

Đông Phương Hạo thấy ba nàng còn theo được hướng hồ mình là đàn ông, chả lẽ lại theo không kịp hay sao? Nên y cũng cố gắng bám riết bốn người.

Lúc sang đầu canh một, năm người đã đi vào tới giữa Hoàng sơn, Đông Phương Hạo chỉ tay về phía đằng xa, chỗ có sương mù rất dày đặc, và nói :

- Thưa Minh chủ, ngọn núi cao chót vót kia là chủ phòng của Trầm Kiếm đắm lầy đấy!

Dù Âu Dương Siêu có công lực kỳ tuyệt đến đâu, nhưng lúc này mồ hôi cũng đã đổ ra ướt đầm cả quần áo rồi. Vì vậy chàng thở dài và nói :

- Từ đây đến đấy còn xa lắm. Hiện giờ chúng ta đã mệt mỏi như thế này, công lực đã hao tổn gần hết, dù có tới kịp Trầm Kiếm đắm đi chăng nữa thử hỏi chúng ta còn hơi sức đâu nữa mà đối địch với đối phương. Phen này chúng ta nắm chắc cái xui hơn là cái hên.

Chương Châu Song chu với Đông Phương Hạo nghe thấy chàng nói như thế đều thất kinh hãi thán, nhưng nhất thời không biết dùng lời lẽ gì để an ủi chàng.

Âu Dương Siêu biết mình đã lỡ lời, vì lúc này không nên nói ra những lời lẽ tiêu cực như thế, nên chàng mỉm cười nói tiếp :

- Tuy vậy, trong kỳ đại hội này tôi cảm thấy rất yên tâm, là vì tôi cô dự cảm là thể nào cũng sẽ đắc thắng. Còn bốn người chẳng hay có dự cảm như thế không?

Chàng chưa nói dứt ở phía Trầm Kiếm đắm bỗng có tiếng rú vọng lên. Trong lúc đêm khuya tiếng kêu ấy càng làm cho người ta kinh hồn động phách thêm, và tiếng kêu rõ ràng là tiếng kêu rú của mấy người bị thương nặng hoặc trước khi chết.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn nữa, vội gờ hết tốc lực khinh công tiến thẳng về phía trước, mồm thì kêu gọi :

- Mau, họ đã phát động rồi đấy!

Năm cái bóng người xuyên qua đám sương mù, nhanh như mũi tên, phóng về phía trước.

Lúc ấy đã là canh ba. Khi gần tới nơi thì Âu Dương Siêu đã bỏ xa bốn người gần chục trượng và chàng phi thân lên bãi đất hoang ở cạnh Trầm Kiếm đắm.

Nhưng khi chàng tới nơi đã trông thấy một cảnh tượng rất kinh khủng và rừng rợn đến nỗi không sao đang tâm nhìn.

Thì ra chàng đã thấy xác chết nằm ngổn ngang.

Về phía Đông, chỗ địa chỉ cũ của Trầm Kiếm đắm, đang có một đám đông ngồi yên, ai nấy im lặng như tờ. Chàng nhìn kỹ mới hay những người đó là Tuệ Quả đại sư, Chương môn của phái Thiếu Lâm, Trí Thanh đạo trưởng của phái Võ Đang, Thư Kính Nghiêu của Cái bang, cả ba đều cúi đầu nhắm mắt.

Đằng sau hai người là đệ tử của hai phái một bang.

Bên phía Tây cũng có một đám người ngồi những người đó là Bào Khánh Dư, Khúc Nam Hòa trong nhóm Ngũ sát, Thư Hùng Yên Sát, và còn có cả Vi Vạn Thành nữa. Bốn người này đều là những kẻ trứ danh trong hắc đạo.

Bên phía Bắc có một Tầng và hai ni cô, vì trời tối nên không trông thấy rõ mặt. Đằng sau ba người này còn có hơn trăm người bịt khăn lụa đen, hình như là giáo chúng của Nhất Thống giáo.

Riêng có bên phía Nam thì chỉ có độc một mình Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng. Y đang đứng vênh mặt ưỡn ngực trong hai tay thì mỗi tay cầm một quyển sách và đang làm bộ tịch nói :

- Kể cả trận đấu vừa rồi, tại hạ đã thắng luôn mười lăm trận, và đã khiêu chiến đôi ba phen mà cho đến giờ vẫn không thấy ai ra chỉ giáo nữa cả. Như vậy Chân kinh với Kiếm phổ này đã thuộc về tay tại hạ. Nếu tại hạ kêu thêm ba tiếng nữa mà không có ai dám ra đấu tiếp thì tại hạ sẽ bỏ đi liền. Lúc ấy đừng có trách tại hạ không nói trước đây nhé.

Nói xong y liền lớn tiếng đếm :

- Một...

Âu Dương Siêu đã hét lên :

- Hãy khoan!

Tiếng quát tháo của chàng kêu như sấm động và cũng quá đột ngột, nên mọi người có mặt tại đó đều thất thanh kêu la, và còn có rất nhiều người kinh hoảng đứng cả dậy. Họ chỉ thấy có một bóng người màu xanh như Phi tướng quân ở trên trời nhảy xuống thôi.

Chờ tới khi nhảy xuống đất và đứng yên rồi, lúc ấy mọi người mới nhận ra là chàng.

Thư Kính Nghiêu, Bang chủ của Cùng Gia bang vội phi thân tới hỏi :

- Thiếu hiệp đứng tên phát thiệp mời tại sao...

Âu Dương Siêu vội đáp :

- Có phải do tiểu bối gửi thiệp mời đâu?

Kính Nghiêu thờ dài một tiếng, chỉ vào những xác chết nằm ngổn ngang ở trên mặt đất và nói tiếp :

- Nếu vậy năm vị Chương môn của năm môn phái với các trưởng lão đã bị chết oan uổng quá!

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn vào đồng xác, quả thấy toàn là cao thủ của bảy đại môn phái, trong đó có cả các Hội chủ của Ngũ Long hội ở Tứ Xuyên là Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm, và Ngọc kỳ Kỳ chủ của Ngũ Kỳ minh là Phiêu Miểu Tiên Tử Khương Vô Uy nữa.

Nhìn xong, chàng chấp tay vái chào Thư Kính Nghiêu và đáp :

- Xin tiền bối cho phép tiểu bối ra kết liễu mối thù với tên Doãn Lượng kia trước.

Lúc ấy Doãn Lượng đã trông thấy Âu Dương Siêu hiện thân rồi. Thoạt tiên y rùng mình đánh thót một cái, nhưng rồi y lại ngẩng mặt lên trời mà cười ha hả với một vẻ mặt kiêu ngạo và âm thầm, y cất giọng bi đát nói :

- Hà! Không ngờ mi lại tới kịp để đâm đầu vào chỗ chết. Thật là thiên đường có lối ngời không lên, địa ngục không cửa ngời lại đâm đầu vào.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, trầm giọng đáp :

- Doãn Lượng, ngươi ngông cuồng thật. Hơn nữa, ngươi đã thích giết người như vậy, ta không thể nào để ngươi tồn tại trong võ lâm được nữa.

Doãn Lượng vẫn kiêu ngạo như thường và đáp :

- Trong võ lâm người ta chỉ biết kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì sẽ bị tiêu diệt, chứ không có cái gì gọi là sát kiếp hết. Nếu người sợ chết, Doãn Lượng này vẫn rộng lượng mà tha thứ chết cho. Vậy thì ngươi nên rào cẳng bước ngay đi may ra còn kịp.

Thấy đối phương nói như thế, Âu Dương Siêu càng tức giận thêm quát lớn :

- Tiểu bối! Ngươi giết thầy phạm thượng, hãy coi thể võ của ta đây.

Nói xong, chàng đã rút Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ ra, ánh sáng tỏa khắp tứ phía làm chói cả mắt mọi người.

Doãn Lượng vội lui về phía sau một bước và nói tiếp :

- Ngươi thật không biết tự lượng một chút nào. Hiện giờ ngươi đã mệt mỏi như thế mà còn dám đấu với Doãn gia gia này hay sao?

Y vừa nói vừa bỏ Chân kinh với Kiếm phổ vào túi, và thuận tay rút luôn ra lá phướn với chiếc gậy của Âm Tổng Vô Thường ra để chống đỡ.

Doãn Lượng có thêm chiếc phướn và chiếc gậy khác nào hồ thêm cánh, y múa tít phướn và gậy, liền có tiếng kêu vù vù và hơi lạnh tỏa ra ngay. Công lực của tên ma đầu này quả thật lợi hại hơn người, không khác gì bài san đảo hải vậy, và thể thức nào cũng lợi hại vô cùng.

Lúc ấy Ma Chưởng Châu, Ma gia Song chu với Đông Phương Hạo lần lượt tới nơi.

Doãn Lượng trông thấy Chưởng Châu với Song chu liền giận dữ quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật, dám dụ dỗ cả ba nàng mỹ nhân của Thiên Trụ sơn tới đây nữa?

Vì trông thấy ba nàng, thể công của y càng mạnh hơn trước nhiều. Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, liền thẳng tay chống đỡ một thế của đối phương xem sao. Chàng cảm thấy hai cánh tay tê tái, chàng cũng không biết không phải công lực của mình kém hơn đối phương mà chỉ vì mình thức luôn ba đêm công sức hao tổn quá nhiều và mệt mỏi quá đầy thôi. Vì vậy chàng đã có vẻ khiếp sợ nên thể thức của chàng có vẻ chậm chạp hơn trước nhiều.

Ma Chưởng Châu thấy thế kinh hoàng đến mặt thất sắc, vội lớn tiếng kêu gọi :

- Tiểu sư thúc! Cẩn thận, mau, Tinh Linh châu, mau!

Thấy nàng nhấc nhờ như vậy, đang lúc chống đỡ không nổi thể công của đối phương, Âu Dương Siêu vội thò tay vào túi lấy hạt Linh Châu ra bỏ ngay vào mồm ngậm. Chàng liền cảm thấy một luồng nóng ôn hòa chạy thẳng xuống đan điền, chân lực bỗng mạnh gấp trăm vừa rồi, nguyên khí xuống lên tới đỉnh đầu. Chàng phát lá cờ báu một cái, mồm thì quát lớn :

- Tiểu bối mau nộp mạng đi!

Doãn Lượng vội đưa cây phướn lên chống đỡ “bùng” một tiếng y đã thất thanh kêu rú lên và vội vàng rút lui luôn.

Khi nào Âu Dương Siêu để cho y đào tẩu, chàng như bóng theo hình đuổi tới. Chàng bỗng thấy bóng người lồ nhô phi ra, thì ra Bào Khánh Dur, Khúc Nam Hòa, Thụ Hùng Yêu Sát với Vi Vận Thành đã lần lượt nhảy ra đồng thanh quát lớn :

- Doãn huynh chớ có kinh hoàng. Chẳng lẽ trong hắc đạo chúng ta hết người rồi hay sao?

Cả bốn vừa nói vừa nhảy lại tấn công Âu Dương Siêu, thể công của chúng rất kinh người. Lúc này Âu Dương Siêu ảnh thần đã phấn chấn, nhưng vì mồm đang ngậm Linh Châu nên không tiện nói năng, chỉ múa lá cờ báu, giờ thế “Phong Quyển Tàn Vân” (gió cuốn mây tàn) như long trời đất lở, nhằm bốn tên cao thủ của hắc đạo quét tới. Sau mấy tiếng rú kinh hồn, tam sát của Thế Ngoại ngũ sát máu bắn tung tóe, người bị hất bắn lên trên cao và rớt xuống dưới vực thẳm chết tốt. Còn Vi Vận Thành thấy vậy vội thâu tay lại, định rút lui, nhưng đã muộn rồi. Chỉ nghe thấy kêu bực một tiếng, và coong một tiếng, cánh tay đồng của y cũng rớt xuống đất theo.

Âu Dương Siêu mạnh như con mãnh hổ, lại giơ lá cờ báu lên quét tiếp một thế. Doãn Lượng mới chạy được có mấy bước, đầu của y bị lá cờ báu của Âu Dương Siêu quét trúng đã bay ra ngoài xa mười mấy trượng, xác của y nằm sấp xuống đất, máu chảy ra như suối.

Mọi người thấy vậy đều mừng rỡ, vỗ tay kêu như sấm động.

Một hòa thượng và hai ni cô ngồi ở chỗ bóng tối, mà vừa rồi Âu Dương Siêu chưa trông thấy rõ là ai, cũng phi thân tới trước mặt Âu Dương Siêu, chấp tay vái chào và nói :

- Thiếu hiệp, anh em chúng tôi chờ đợi thiếu hiệp đã lâu. Đây Bàn Long kiếm và sáo bích ngọc, xin trao trả cho nguyên chủ. Chúng ta sẽ có ngày gặp gỡ lại nhau.

Âu Dương Siêu cả kinh thất sắc, ngơ ngác hỏi :

- Sư huynh? Tổng cô nương, sao ba vị...

Sĩ Long, Lệ Châu và Minh Châu cùng niệm Phật hiệu đặt thần kiếm với sáo ngọc xuống, rồi nhanh như một luồng gió bỏ đi tức thì.

Âu Dương Siêu còn định đuổi theo, thì bỗng thấy một cái bóng trắng phi tới, khi đến trước mặt chàng lặn ra đất liền, chàng định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Đoàn Băng Dung, máu me đầm đìa, hơi thở thoi thóp, đưa thanh kiếm gãy cho Âu Dương Siêu và giọng nói :

- Trầm Kiếm đầm... độc lắm... Đây là... thanh thần kiếm đời thượng cổ...

Nàng vừa nói tới đó đã tắt thở liền, hồn về chín suối ngay.

Mọi việc xảy ra một cách quá đột ngột khiến Âu Dương Siêu như ngây như ngất, nhất thời không sao nói lên được nửa lời.

Lúc ấy bỗng có tiếng người ồn ào và có rất nhiều bóng người phi thân lên, người nào người nấy đều mặt mệt mỏi và hơi thở hồng hộc.

Thì ra, đó là Tam kỳ Kỳ chủ của Ngũ Kỳ minh dẫn các thuộc hạ của các kỳ vừa tới kịp.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng, người cầm Chân kinh, kẻ mang Kiếm phổ của bốn phái, cùng đi tới trước mặt Âu Dương Siêu rồi đồng thanh nói :

- Thừa thiếu hiệp, xin thiếu hiệp hãy cẩn thận giữ gìn cho hai vật này để truyền lại cho hậu thế. Như vậy chúng tôi mới được yên lòng.

Âu Dương Siêu ưỡn ngực và trở mặt lên nhìn hai người một hồi, rồi bỗng phát lá cờ báu một cái, mồm thì lớn tiếng đáp :

- Xin đa tạ hai vị, tại hạ không dùng tới hai cuốn sách này đâu. Bây giờ tại hạ còn phải bận về việc chấn chỉnh lại Ngũ Kỳ mình.

Các anh em của Ngũ Kỳ mình nghe thấy chàng nói như thế đều mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, cùng lớn tiếng hoan hô kêu như sấm động, làm rung chuyển cả sơn cốc.

Mọi người chỉ nghe thấy họ đồng thanh reo lên rằng :

- Bảo Kỳ muôn năm! Bảo Kỳ muôn năm!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Châu Tam Kiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.